MARCO BUTICCHI

„Pe frontul romanelor de aventură, Buticchi este «numărul unu» în Italia. Are ritmul captivant al lui Wilbur Smith şi curiozitatea sfredelitoare a lui Umberto Eco." *Capital*

VÂNTUL DEMONILOR

N

SUSPANS

MARCO BUTICCHI s-a născut în 1957, la La Spezia, şi este licenţiat în Economie şi Comerţ. Primele două romane, *Il cuore del Profeta* şi *L'Ordine irreversibile*, au fost publicate prin propriul său efort financiar, dar apoi a fost descoperit de Mario Spagnol, un editor în căutare de scriitori talentaţi. Din 1997, cărţile sale au început să apară în colecţia de bestselleruri *I maestri dell'avventura* a Editurii Longanesi. Primul titlu din serie, *Le pietre della Luna*, a fost vândut în peste 150 000 de exemplare, iar următoarele - *Menorah* (1998), *Profezia* (2000), *L'anello dei Re* (2002 - *Inelul Regilor*, Editura Nemira, 2008), *La nave d'oro* (2003), *Il vento dei demoni* (2007 - *Vântul demonilor*) - s-au epuizat în numai câteva zile de la lansare. Povestirile sale se caracterizează prin întrepătrunderea unor epoci diferite, din Antichitate până în prezent, fiind adeseori comparat ca stil cu Wilbur Smith.

MARCO BUTICCHI

VÂNTUL DEMONILOR

Traducere din limba italiană
EMANUEL BOTEZATU

NEMIRA

Coperta: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BUTICCHI, MARCO
Vântul demonilor / Marco Buticchi; trad.: Emanuel Botezatu
- Bucureşti, Nemira & Co., 2008
ISBN 978-973-143-225-0

I. Botezatu, Emanuel (trad.)

821.111.31=135.1

Marco Buticchi
IL VENTO DEI DEMONI

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Vasile ARDELEANU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

ISBN 978-973-143-225-0

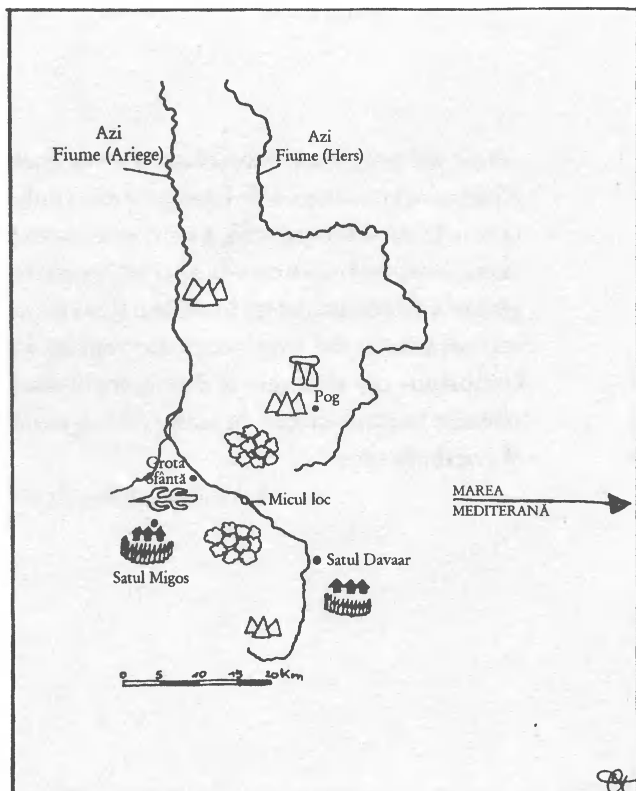
La preţul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Pentru Maria Luisa

PROLOG

„De la voi așteptăm o istorie care să nu fie doar o înșiruire cronologică de fapte politice și militare și, în mod excepțional, a unor evenimente extraordinare de altă natură, ci o reprezentare generală a stării umanității într-o anumită epocă, într-un anumit loc, bineînțeles mai restrâns în comparație cu cel în care se desfășoară în mod obișnuit lucrările istoriei, în sensul cel mai uzual al vocabularului."

ALESSANDRO MANZONI

Epoca Fierului – Teritoriul populațiilor migos

Epoca Fierului, mileniul al II-lea î.Hr.

Bărbatul se năpusti spre intrarea în peşteră fără să privească în urmă. Se temea că nu mai avea suficient timp la dispoziţie: înainte să închidă ochii pentru totdeauna, trebuia să facă în aşa fel încât ucigaşii săi să nu poată dezvălui nimănui calea care ducea la Piatră.

Ca rege şi mare sacerdot al tribului migos, era de datoria sa să lase un indiciu succesorului său, singurul care avea să cunoască locul exact al Templului Secret şi calea de parcurs pentru a ajunge la el.

Urmăritorii se apropiau din ce în ce mai mult. Athor – acesta era numele fugarului – înţelesese că totul era pierdut. Dar nu-i era teamă de moarte. Se avântă hotărât prin labirintul de galerii care şerpuia prin pântecele muntelui. Zeul Hosh, stăpânul duhurilor, şi trecerea veacurilor încărcaseră locul cu o vegetaţie de gheaţă – stalactite imaculate, asemenea zăpezii care, afară, cădea neîncetat şi viscolit de câteva zile bune.

Bărbatul traversă o sală uriaşă cu pereţi stâncoşi şi intră într-o altă galerie. Extenuat de oboseală şi de

numeroasele răni pe care le purta pe trup, se opri să-și tragă sufletul, apoi începu din nou să alerge, împiedicându-se din ce în ce mai des din cauza cărării întortocheate. Silindu-se să nu se prăbușească, se sprijinea de pereți cu mâinile însângerate.

Deodată, în fața ochilor i se păru că vede limpede imaginea surâzătoare a femeii sale: fantasma nu dură mai mult de o secundă, suficient însă ca să-i insufle curajul și forța de a-și duce planul la bun sfârșit.

Chiar el fusese cel care celebrase ritul prin care își unise pentru totdeauna destinul de cel al lui Dehal.

Multe luni traversaseră cerul din ziua aceea și familia lor se îmbogățise între timp cu șase fii, sănătoși, puternici și inteligenți. Urmându-și cu supunere tatăl, băieții învățau să savureze zi după zi plăcerea vânătorii, pătrunzând treptat și tainele rânduielilor preoțești dedicate zeului Hosh.

Dintre ei, Athor își alesese urmașul, deprinzându-l cu ritualurile cultului, în spiritul tradiției.

Acum, ajuns la un pas de sfârșit, trebuia cu orice preț să-i dezvăluie celui ales dintre fiii săi calea spre templu. Nu voia să moară fără să-și împlinească legământul, și avea s-o facă ducându-i cu el în împărăția duhurilor și pe perfidul Karesh, cu ai săi războinici.

Strigătele amenințătoare ale urmăritorilor săi îi ajunseră la urechi, amplificate de ecoul cavernei.

Athor cunoștea ca nimeni altul acele poteci înguste. Își apăsă palma pe rana de la pântece, apoi pătrunse pe o galerie secundară care cobora abrupt, cea mai strâmtă dintre cele parcurse până atunci. Poteca era

atât de îngustă, încât umerii săi lați ștergeau pereții, permițându-i astfel să-și mențină echilibrul și să înainteze cu repeziciune. Privirea sa reușea să distingă chiar și cea mai mică denivelare a terenului, chiar și în întunericul cel mai dens. Părea că nu mai simțea nici un fel de durere.

De data aceasta nu avea nici cea mai mică intenție să-și ascundă urmele: scopul său nu era să fugă din calea ucigașilor, ci să-i facă să cadă în capcană, fără să le mai lase nici o scăpare.

Ajunse într-un antru amplu. Lumina bruscă aproape că îi răni vederea. Torțele aprinse luminau grota cu o intensitate atât de mare, încât aproape că îl orbi.

În dreapta sa, căută firida bine știută din stâncă, aproape de nivelul solului.

Se întinse pe burtă și, târându-se, pătrunse în trecătoarea atât de îngustă, încât un ochi mai puțin atent n-ar fi reușit s-o zărească. După ce parcurse culoarul pe coate și genunchi, bărbatul ajunse în templul zeului Hosh.

Locul era palid luminat de flacăra vetrei sacre care ardea tot timpul, el fiind singurul care o alimenta cu lemne.

Sarcofagul în care fusese depusă Piatra Sfântă se afla pe latura din dreapta a templului, la baza unui altar de piatră brută, cioplit într-un bloc de stâncă. Piatra fusese depusă acolo cu multe secole înainte, într-o scobitură a rocii în care fuseseră turnate câteva straturi de metal topit, astfel încât se obținuse un soi de cupă adâncă de lungimea unui braț întins și la fel

de lată. Deasupra adăpostului fusese așezat un chepeng masiv din metal, cu incrustații în relief, din aur, reprezentând ciclul solar și pe cel lunar. Ascunzătoarea Pietrei Sacre a zeului Hosh era închisă ermetic, datorită aderenței perfecte a chepengului de fier la bordurile superioare.

Era un obiect unic și cu o valoare neprețuită, atât pentru tribul migos al regelui Athor, cât și pentru cei din neamul davaar, vrăjmașii care aveau să-l ajungă din urmă în scurt timp.

Până atunci, Athor respectase orbește legea străbună și nu îndrăznise nici măcar să privească vreodată Piatra: o asemenea blasfemie ar fi abătut asupra neamului său mânia lui Hosh. Iar mânia lui Hosh putea să aducă cea mai cumplită moarte cu putință.

Legenda transmisă din generație în generație din negura vremurilor spunea că Piatra era decorată cu incrustații sinuoase, modelate de viteza uriașă cu care zeul Hosh o aruncase, furios, făcând-o să traverseze bolta nesfârșită a Cerului și să cadă pe Pământ, demonstrându-le astfel oamenilor puterile sale de neînchipuit. Oricine ar fi îndrăznit să privească Piatra ar fi murit în chinuri groaznice.

Din fericire, relicva sfântă se afla din vremuri imemoriale în posesia pașnicului trib migos, căci altfel s-ar fi putut transforma într-o armă nimicitoare, capabilă să ucidă sute de oameni în câteva clipe.

Se povestea că asemenea evenimente se întâmplaseră în vechime, acesta fiind și motivul pentru care strămoșii lui Athor făcuseră sarcofagul din metal

turnat, care ţinea în frâu puterile teribile ale Pietrei, ascunzând-o în Templul Secret din adâncurile neştiute ale peşterii.

Prin trecătoarea îngustă care dădea spre sala templului, Athor auzi zgomot de voci: în curând, avea să se găsească faţă în faţă cu urmăritorii săi.

Înşfăcă hotărât funia împletită, meşteşugită din fibre vegetale de femeile din sat. Acţionată din interiorul unei firide ferite vederii, situate la ieşirea din grotă, funia permitea – prin intermediul unui sistem sofisticat de pârghii – deschiderea şi închiderea sarcofagului. Straniul dispozitiv era folosit în timpul ritualurilor de sacrificii, la fiecare schimbare a fazei lunare, în aşa fel încât puterea lui Hosh şi a Pietrei să nu aibă efect decât asupra animalelor aduse jertfă, pentru a potoli foamea insaţiabilă a zeului.

Athor deschise chepengul trăgând de funie, apoi o înfăşură în jurul băţului torţei, chiar sub feştila aprinsă. Orice urma să se întâmple, când totul s-ar fi sfârşit, flacăra avea să reteze funia, chepengul căzând înapoi peste sarcofag şi ascunzând din nou vederii Piatra.

Incrustaţiile de aur ale sarcofagului reflectau pâlpâirile de foc din vatra sacră. Ţinându-şi respiraţia, bărbatul se ascunse în partea cea mai întunecată a sălii, aşteptând clipa în care vrăjmaşii săi aveau să cucerească templul.

Ştia că era pe cale de a comite un sacrilegiu şi că gestul său avea să dezlănţuie mânia preaputernicului zeu, care îl va pedepsi cu moartea.

Spera însă că furia divină avea să se abată și asupra ucigașilor săi, împiedicându-i astfel să dezvăluie locul grotei secrete care adăpostea templul și Piatra Sfântă.

Se ascunse în spatele altarului, cu degetele încleștate pe cuțit.

Urmăritorii se ițiră unul câte unul prin gura strâmtă a intrării în sală, privind cu precauție de jur-împrejur, cu armele pregătite. Orbiți de lumina puternică, își mijiră ochii preț de câteva secunde, clătinându-se pe picioare.

Apoi începură să-l caute din priviri pe vrăjmașul lor rănit.

Sala avea o singură intrare, iar Athor nu mai avea cale de scăpare, decât – își spuseră războinicii – dacă dușmanul lor nu era cumva cu adevărat fiul zeilor.

– Athor, găsește curajul să mori ca un bărbat. Vârful suliței mele ți-a străpuns deja șoldul: oricum, nu mai ai mult de trăit. Ieși din ascunzătoare și vino să lupți ca un războinic, rosti cu voce tunătoare unul dintre cei trei, apropiindu-se de altar și de sarcofag.

Karesh – acesta era numele căpeteniei războinicilor – îngenunche și nu dădu atenție chepengului ridicat cu ajutorul unui sistem de funii împletite. Mâna sa păgână pătrunse prin deschizătură și mângâie îndelung suprafața lustruită a Pietrei.

Era caldă și nu atât de mare pe cât de așteptase: doar cu ceva mai mult decât pumnul unui om. Atingerea relicvei sacre îi provocă o plăcere aproape senzuală.

– Piatra aceasta este la fel de fină ca pielea femeii tale, Athor, se auzi din nou vocea bărbatului care continua să mângâie relicva.

Chipul îi era însemnat de cicatrice şi brăzdat de un rânjet sinistru.

Athor nu scoase nici un cuvânt din ascunzătoarea în care stătea nemişcat.

Ca şi cum ar fi fost brusc posedaţi, ceilalţi doi davaar se năpustiră spre sarcofag, mâinile lor strecurându-se lacome prin deschizătură, în căutarea atingerii magice, despre care erau convinşi că le va aduce nemurirea. Athor era însă singurul care cunoştea adevărul: Hosh nu le dăruia decât moarte acelora care îndrăzneau să-i profaneze templul.

Athor ştia că, odată ce atinseseră piatra, urmăritorii săi fuseseră condamnaţi, totul devenind doar o chestiune de timp.

Sosise clipa pe care o aştepta căpetenia migos. Îşi adună puţinele forţe care îi rămăseseră: chiar dacă destinul tuturor celor patru bărbaţi aflaţi în templu fusese pecetluit, voia să moară ca un războinic curajos, cu arma în mână.

Deşi se aşteptaseră la atac, cei trei urmăritori fură luaţi prin surprindere de silueta care se materializă brusc lângă ei. Athor împlântă până la plăsele pumnalul în gâtul celui mai apropiat dintre ei, apoi se repezi spre jăraticul din vatră, împrăştiindu-l. Întunericul căzu brusc peste cei trei bărbaţi.

Funia luă foc şi, o clipă mai târziu, Athor auzi cum chepengul se prăbuşi greoi, astupând din nou gura

sarcofagului. Planul îi reuşise: nu mai exista riscul ca vreunuia dintre fiii săi, descoperind într-o zi Templul Secret, să-i cadă privirea asupra Pietrei Sfinte.

Apoi se repezi din nou spre trecătoarea strâmtă de acces. Se târa cât mai repede cu putinţă, dar, cu toate acestea, suliţa aruncată orbeşte de Karesh îl lovi din nou, de data aceasta în spinare.

Când, în sfârşit, ajunse în sala principală a marii peşteri, era epuizat.

Se ridică în picioare.

Cu ultimele puteri, reuşi să se caţere pe structura de trunchiuri de lemn legate între ele cu liane, pe care o construise pentru a duce la bun sfârşit desenele de pe bolta peşterii. Ajuns în vârf, îşi înmuie degetele în sângele proaspăt al rănii şi însemnă pe peretele de stâncă mai multe simboluri, al căror înţeles avea să fie dezlegat de cel pe care îl desemnase succesorul său: Sar, cel mai destoinic dintre fiii săi, cel căruia îi dăruise numele propriului său tată.

El era cel care avea să descopere calea ascunsă spre templu, devenind astfel căpetenia tribului şi marele preot al neamului migos.

O expresie de mulţumire adâncă îi lumină chipul schimonosit de durere: primejdia îi ocolise poporul, iar urmăritorii săi fuseseră condamnaţi la moarte.

Athor îşi dusese opera la bun sfârşit. Acum putea să pună capăt şi propriei vieţi.

– După el! porunci Karesh.

În întunericul din sala templului, cei doi reușiră cu greu să găsească pasajul secret prin care dispăruse Athor. Se strecurară pe rând prin deschizătura îngustă și porniră din nou în urmărirea fugarului, simțindu-se însă brusc epuizați. Nu apucară să-și dea seama ce se întâmplase: muriră câteva clipe mai târziu, atinși de blestemul zeului Hosh.

Din ascunzătoarea sa, Athor auzi urletele și horcăielile agonizante ale vrăjmașilor săi, rămași prizonieri pentru totdeauna în galeria îngustă. Nu peste mult timp avea să-i vină și lui rândul, chiar dacă lui Hosh îi trebuia ceva mai mult timp ca să captureze și spiritul său: el nu atinsese Piatra, ci doar o privise, iar adierea ei răzbunătoare îi mângâiase fața.

Simți că respirația îi ia foc, ca și cum o vatră încinsă mocnea în străfundurile pieptului.

În clipa următoare, i se păru că zărește o mulțime de fantasme de gheață care îi purtau spiritul spre depărtări neștiute. Mintea îi era încă trează, iar el înțelegea perfect ce se întâmpla cu el.

În fața ochilor i se învălmășiră imagini din viața sa pământească și, o clipă mai târziu, Athor, regele tribului migos, se stinse.

America de Sud, 2007

Era la un pas de moarte.

Oswald Breil se simți din nou răpus de senzația de frig care îi invada trupul.

Cel care, odată, fusese unul dintre cei mai puternici bărbaţi ai lumii, zăcea pe pardoseală, într-o baltă de sânge. Braţele şi picioarele sale minuscule erau pline de răni şi vânătăi. Chipul tumefiat de lovituri se sprijinea direct pe cimentul dur şi rece. Dezbrăcat la piele, Oswald fusese aruncat în celula goală. Trupul său mic, chircit de durere, semăna cu cel al unui copil fără apărare căzut victimă celor mai crunte molestări.

Îşi trecu limba peste cheagurile de sânge din locul măselelor smulse în timpul interogatoriului.

Anii lungi de instrucţie din cadrul Mossadului îi întăriseră rezistenţa, făcându-l capabil să nu cedeze nici celor mai groaznice dintre torturi: Oswald nu le dezvăluise anchetatorilor aproape nimic din ce ştia. Le spusese călăilor săi numai ceea ce aceştia voiau să audă şi ceea ce el voia ca ei să afle.

Se întrebă ce se întâmplase cu Sara. Probabil că o omorâseră sau tocmai se pregăteau s-o facă: spera din tot sufletul că fusese mai norocoasă decât el şi că nu fusese nevoită să suporte torturile acelui măcelar blestemat.

– Nemernicule... bolborosi Oswald.

Îşi dădu seama că nu mai avea nici măcar puterea de a-şi alimenta ura. Era pe moarte şi se pregăti să-şi întâmpine sfârşitul cu demnitate.

Gândurile i se întoarseră înapoi în timp, oprindu-se când şi când asupra unor episoade din intensa şi aventuroasa lui viaţă şi întârziind asupra amănuntelor care generaseră ceea ce se dovedea a fi ultimul capitol din existenţa sa.

München, Bavaria, 1918

Ropotul de copite se domoli, iar cei doi armăsari care trăgeau trăsura se opriră la comanda vizitiului chiar în fața palatului.

Din trăsură coborî un bărbat care se îndreptă cu pași grăbiți spre intrarea în clădire. Duse o mână la buzunar, trase de acolo o legătură de chei și deschise ușa uriașă a locuinței sale din Zweigstrasse.

Până atunci, reuniunile Societății se ținuseră acolo, în saloanele încăpătoare ale casei sale, o construcție arătoasă, situată la câțiva pași de centrul orașului. Numai că în ziua aceea, nici apartamentul său vast, și nici chiar întreaga clădire din Zweigstrasse n-ar fi fost suficiente să-i găzduiască pe cei aproape patru sute de membri pe care putea conta organizația sa.

Acesta fusese, de altfel, motivul pentru care hotărâseră cu toții să-și mute sediul la Vier Jahreszeiten Hotel: numărul celor care semnau adeziunea la Societate creștea constant, în mod exponențial.

Ceremonia de inaugurare fusese fixată pentru data de 18 august. Nu mai era timp de pierdut: trei luni aveau să treacă repede, foarte repede.

În timp ce urca treptele ample ale scării care ducea la apartamentele de la etaj, bărbatul schiță un zâmbet: el, fiul lui Ernst Glauer, un insignifiant mecanic de locomotivă, se afla pe punctul de a scrie o pagină importantă în istoria Germaniei și, de ce nu, a întregii lumi.

În clipele acelea, bărbatul, mai bine cunoscut sub numele de baronul von Sebottendorf, nu şi-ar fi putut închipui cât de mult şi sinistru adevăr conţineau previziunile sale.

Rudolf von Sebottendorf se născuse în noiembrie 1875 în Saxonia. Arborele genealogic al familiei sale nu era unul semnificativ, fiind compus din muncitori oneşti, fără nici o urmă de sânge albastru în vene. Singurul lucru cu care s-ar fi putut lăuda erau îndepărtatele origini franţuzeşti, fapt sugerat şi de numele stirpei lor: Glauer.

Tatăl, lucrător feroviar, murise când Rudolf abia împlinise optsprezece ani, dar – părinte prevăzător – se gândise din timp la viitorul băiatului său, lăsându-i moştenire suficienţi bani ca să-şi continue studiile la universitate.

Cu toate acestea, tânărul Glauer abandonase facultatea de inginerie, optând pentru o viaţă mult mai aventuroasă şi, cu siguranţă, mai nesigură: fusese, pe rând, preceptor, marinar şi chiar căutător de aur în teritoriile din Australia Occidentală.

Zorii secolului XX îl găsiră pe Glauer în Turcia, căzut pradă fascinaţiei pentru cutumele şi uzanţele islamului. Acolo – în vreme ce supraveghea lucrările de construcţie a unor zone rezidenţiale în jurul oraşului Bursa şi al muntelui Olimp – veni pentru prima dată în contact cu ştiinţele oculte, de care se îndrăgosti la prima vedere.

Titlul de von Sebottendorf von der Rose îl obţinuse în anul 1911, când Glauer, după ce primise

cetățenia turcă, susținu că fusese adoptat de baronul Heinrich von Sebottendorf, aflat în exil.

Baron sau simplu burghez, cert este că Rudolf von Sebottendorf luă parte, împreună cu ceilalți membri fondatori, la ceremonia solemnă de inaugurare organizată în cele cinci saloane imense ale hotelului Vier Jahreszeiten, pline până la refuz. Urmară câteva seminarii despre ocultism, conferințe pe tema arheoastronomiei în castelele germane și învestituri în masă de noi adepți. Noii înscriși în rândurile Societății proveneau din toate păturile sociale, dar cu toții aveau un țel comun, care părea să-i țină uniți indisolubil: dorința de a oferi Germaniei, care tocmai ieșea învinsă dintr-un război dezastruos, un nou anotimp glorios. Iar faptul că Societatea prinsese viață în sălile luxosului hotel din centrul Münchenului – al cărui nume, Vier Jahreszeiten, însemna chiar „cele patru anotimpuri“ – era considerat ca un semn favorabil al destinului.

Von Sebottendorf era perfect conștient de faptul că Societatea Thule avea să joace un rol important în noua conjunctură, în care Germania era răvășită de lupte interne de o duritate fără precedent. Ceea ce nu conștientiza însă baronul era faptul că, dând viață Societății Thule, scosese la lumină și Răul.

PARTEA I

„Prin tot locul pe unde copitele lor treceau, purtând hoardele dezlănţuite ale Cavalerilor câmpiile din Languedoc se uscau şi, ca acestea, secau pe vecie toate izvoarele de bucurie."

NICHOLAUS LENAU

Simon de Montfort

1

Denver, 2005

Vestea morții „Vânătorului de naziști“, Simon Wiesenthal, destrămase liniștea cotidiană care domnea în casa Habar.

Oswald Breil îi privea atent pe părinții săi adoptivi, așa cum n-o mai făcuse, poate, niciodată până atunci. Chipul tatălui său, Ezer, era profund marcat de tristul eveniment: doar zece ani de viață îl separau de Vânător, și iată că Simon Wiesenthal tocmai trecuse în neființă cu câteva ore în urmă, la respectabila vârstă de nouăzeci și șase de ani.

Lilith *Mame-loshen* – Oswald o chema întotdeauna cu acel supranume care, în idiș, înseamnă „limbă maternă“ – părea să reziste mai bine trecerii anilor, dar Oswald știa foarte bine că vitalitatea femeii era strâns legată de prezența lui Ezer.

Pentru prima dată de când îi cunoștea, Oswald se gândi la clipa când, într-o zi, ei nu vor mai fi: aveau să-i lipsească nespus de mult.

„Cu cât trec anii, cu atât mai mult suntem încredințați de faptul că bătrânii noștri sunt nemuritori, pentru ca apoi să suferim atunci când ne dăm seama că lucrurile nu stau deloc așa."

Din imaginile transmise de televiziuni observă că, în acea zi de vineri de sfârșit de septembrie, rafale intense de vânt măturau cimitirul de la Herzliya.

Ultima dorință a Vânătorului fusese să fie înmormântat acolo.

Oswald se abținu să comenteze faptul că delegația guvernului israelian la tristul eveniment era compusă dintr-un singur ministru, cu toate că Simon Wiesenthal își dedicase întreaga viață încercării de a face dreptate poporului său.

– Uite că s-a dus și Vânătorul, murmură Ezer, clătinând din cap. Acolo, în baraca din lagăr, dormeam la numai câțiva metri de el și începuse să mă simpatizeze. Odată, germanii au vrut să-mi aplice o pedeapsă aspră pentru că nesocotisem un ordin, iar el, nici acum nu înțeleg cum a reușit, i-a convins să mă lase în pace. Cu toții îl consideram un far călăuzitor în negura deasă a infernului de acolo. Și iată că din infern a reușit să renască de nu mai puțin de treisprezece ori: acesta a fost numărul lagărelor de concentrare în care fusese internat înainte de a fi adus la Mauthausen, în baraca unde fuseserăm înghesuiți eu și ceilalți nefericiți ai sorții. În scurt timp, Wiesenthal a devenit îndrumător, prieten și căpetenie pentru toți deținuții din lagăr. L-am auzit de multe ori rugându-se la Dumnezeu să-i dea puterea să reziste torturilor.

Jura că, în cazul în care ar fi rămas în viață, nu avea să ierte niciodată cele întâmplate. Și și-a respectat jurământul până la moarte.

Vorbind, Ezer își masa antebrațul stâng, de parcă sinistrul tatuaj pe care îl purta de peste șaizeci de ani ar fi început brusc să-i ardă pielea.

Oswald încuviință din cap. Simon Wiesenthal fusese un tip dur, care nu îngăduise timpului să-i șteargă rănile: până la sfârșitul vieții îi vânase neîncetat pe călăii naziști.

Fundația Wiesenthal era o organizație puternică, cu filiale în toată lumea, cu fonduri substanțiale și de oameni foarte bine instruiți, care operau în cel mai mare secret. Brațul lung al organizației putea ajunge în orice colț al planetei: agenții Mossad își dovediseră măiestria în capturarea naziștilor fugari, dar în spatele operațiunilor lor se aflau, aproape întotdeauna, informațiile furnizate de Fundația Simon Wiesenthal.

La început, Wiesenthal insistase să participe întotdeauna personal la operațiunile cele mai importante, ca și cum ar fi vrut să verifice veridicitatea propriilor investigații. Alteori, acționase pur și simplu de unul singur, sau cel mult cu ajutorul câtorva persoane animate de aceeași dorință de dreptate.

– Simon Wiesenthal a reușit să predea tribunalului special israelian peste o mie de criminali de război naziști. Astăzi, fundația care îi poartă numele are patru sute cincizeci de mii de acționari, dispunând de resurse financiare practic nelimitate. Dar lucrurile nu au stat întotdeauna așa, și numai noi, prietenii săi

apropiaţi, ştim câte bătălii solitare a purtat Vânătorul de nazişti, spuse Ezer, cu o voce plină de recunoştinţă, părând însă că vorbeşte doar pentru el.

– Adio, *Chalùtz!* Adio, Pionierule! murmură Oswald, plecându-şi fruntea.

Chalùtz era apelativul cu care Simon Wiesenthal i se adresa încă de pe vremea când Oswald era de-o şchioapă.

Una dintre ultimele lor întâlniri, în care bătrânul Wiesenthal îl numise astfel, avusese loc în biroul lui Breil din sediul Mossadului, după numirea sa în funcţia de director al unuia dintre cele mai cunoscute şi eficiente servicii secrete din lume. Amintirea acelei zile reveni în mintea omuleţului: părea că se întâlniseră cu o zi în urmă, deşi, în realitate, evenimentul avusese loc într-unul din ultimii ani ai secolului trecut. La Tel Aviv era o zi toridă de vară.

– Vreau să-ţi spun o poveste, *Chalùtz.* O poveste diferită de cele pe care ţi le istoriseam după cinele pregătite de Lilith. Pe vremea aceea erai doar un copilandru – e adevărat, unul peste măsură de curios şi dornic să înveţe totul în cel mai scurt timp cu putinţă. Astăzi însă, eşti unul din oamenii cei mai importanţi ai Israelului şi ai lumii, numai că eu, bătrân, obosit, dar incomod, încă mai vreau ca tu să-mi dai ascultare.

Cu aceste cuvinte îşi începuse povestea Wiesenthal.

Oswald părea scufundat în canapeaua din încăperea de la ultimul etaj al sediului ha-Mossad le-Modiin ule-Tafkidim Meyuhadim – sau, mai pe scurt,

Institutul, aşa cum mai era numit serviciul secret de către propriii angajaţi. Ori Mossad, aşa cum era cunoscut în toată lumea.

Vânătorul se aşezase într-un fotoliu, chiar în faţa lui.

În ciuda recunoaşterii internaţionale de care se bucura, Wiesenthal nu era agreat întotdeauna în cercurile guvernamentale israeliene: de multe ori se întâmplase ca bătălia sa extenuantă împotriva naziştilor fugari să pună în pericol echilibrul politic intern, reuşind chiar să arunce în aer importante jocuri politice internaţionale. Vânătorul era asemenea unui câine scăpat din lanţ, cu posibilităţi nelimitate de acţiune şi o tenacitate ieşită din comun, fundaţia sa nedepinzând de nici o organizaţie guvernamentală, fapt cu care se mândrea. Cu siguranţă, calităţi incompatibile cu compromisurile specifice politicii.

– De aceea sunt aici, ca să te ascult, unchiule Simon, îi răspunsese Oswald, ale cărui picioare se legănau la câţiva centimetri deasupra podelei, asemenea unui copil.

Numai că povestea pe care Wiesenthal se pregătea să i-o spună nu ar fi fost potrivită pentru urechile unui copil.

– Nu ştiu câţi or fi reuşit să se strecoare prin ochiurile năvodului meu, continuase bătrânul. Cu siguranţă că au scăpat şi mulţi peşti mari, cu toate că eu m-am aflat atât de aproape de ei, încât le-am putut simţi duhoarea. Acesta este şi motivul pentru care în mintea mea s-au format unele convingeri.

– Şi care ar fi acestea?

– Că Răul a prevăzut, de fapt, totul şi că, dând dovadă de o măiestrie cu adevărat demnă de cel mai malefic dintre demoni, a făcut în aşa fel încât unii dintre cei mai reprezentativi emisari ai săi să fie puşi din timp la adăpost, fiind scoşi din circulaţie cu mult înainte de o eventuală înfrângere.

– Totuşi, nu văd motivul, Simon, comentase Oswald. Ce rost ar fi avut ca un nazist să se retragă la pensie chiar în perioada în care imnurile triumfătoare ale Reichului spărgeau timpanele tuturor europenilor? Pare un nonsens...

– Mda, aşa e, un nonsens. Dar tu găseşti întotdeauna un sens întâmplărilor din lumea asta?

Oswald nu răspunsese, invitându-l însă din priviri pe bătrân să continue.

– Procesul de la Nürnberg, continuase Wiesenthal, părea să se îndrepte spre acelaşi deznodământ ca oricare alt proces al criminalilor de război: ar fi urmat să fie pedepsiţi doar câţiva ţapi ispăşitori, restul fiind achitaţi, justificându-se că nu făcuseră altceva decât să execute ordinele superiorilor. Aşa cum face orice soldat destoinic. Judecând după termenii în care fuseseră formulate capetele de acuzare – eu însumi am participat, din partea OSS[1] la strângerea probelor

---

[1] Office of Strategic Services (OSS), serviciul secret american înfiinţat în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, pentru a centraliza şi gestiona toate informaţiile culese de celelalte servicii secrete aliate. A fost precursorul CIA (n. tr.).

împotriva reprezentanților înaltelor ierarhii naziste – se poate spune că nici una dintre puterile învingătoare nu părea să fie la curent cu ceea ce se întâmplase cu adevărat în lagărele de concentrare ale lui Hitler. Cu alte cuvinte, milioane de evrei dispăruseră în neant, fără urmă. Procesul a luat o altă turnură abia când în boxa martorilor a apărut un individ ce aducea mai mult a gangster – un ungur –, care îi ajutase pe mulți evrei bogați să fugă din calea persecuțiilor. Cu siguranță că individul, care se autointitula „baronul" Wisliceny, nu era un filantrop, căci în schimbul serviciilor sale câștigase sume astronomice. În orice caz, depoziția sa a fost exactă, punctuală, cu răspunsuri precise și amănunte tulburătoare. După mărturia acelui om, lumea nu mai putea pretinde că nu a știut ce se întâmplase în lagărele de concentrare sau în cele de muncă silnică, unde milioane de oameni au fost exterminați de naziști.

Oswald îl ascultase cu atenție: chiar dacă știa foarte bine povestea, felul de a povesti al Vânătorului îl fermecase întotdeauna.

– Carnetul numărul 889 895 de membru al Partidului Național Socialist german i-a fost atribuit lui Adolf Eichmann. Aceeași persoană pe care SS avea s-o înregistreze cu numărul matricol 45 326...

– Număr pe care Eichmann îl avea tatuat pe braț, îi ținuse isonul Oswald.

– Observ că *Chalùtz* al meu nu uită. Bravo: nu trebuie să uităm niciodată. Acum însă, să depănăm înapoi firul istoriei. Adolf Eichmann s-a născut în

Renania, la Solingen, în 1906. A rămas orfan de mamă la o vârstă fragedă, tatăl său fiind nevoit să crească de unul singur șase copii. Bărbatul și-a dezvoltat o mică activitate privată în domeniul minier, încercând, fără succes, să-l implice în ea și pe Adolf, fiul său cel mare. Acesta a preferat însă să-și caute singur drumul în viață, angajându-se la Vacuum Oil. Acolo l-a întâlnit pe cel care avea să-i schimbe destinul: avocatul Kalterbrunner, adept al Reichului, l-a sfătuit pe tânărul Adolf să se înscrie în partid, lucru pe care acesta l-a și făcut, mai degrabă din interes decât din convingere. Spera că, făcându-i pe plac avocatului, avea să aibă acces la clienți plini de bani. Pe 1 aprilie 1932, Eichmann a devenit membru al partidului nazist. Dar se părea că tânărul își făcuse prost socotelile, căci la scurt timp cei de la Vacuum Oil l-au concediat: conducerea firmei nu agrea prezența naziștilor în propria curte.

Rămas șomer, Eichmann s-a hotărît să profite de oportunitatea pe care noul guvern o oferea propriilor susținători: a devenit membru al poliției secrete, atotputernicul RSHA, biroul central pentru Siguranță al Reichului. I s-a încredințat responsabilitatea – deloc minoră – de a pune în ordine arhiva care cuprindea numele tuturor membrilor germani ai masoneriei.

Wiesenthal se oprise din povestit preț de câteva clipe. Începuse să obosească chiar și atunci când vorbea mai mult timp.

– Vrei să-ți ofer un pahar de vin bun, *kasher*, unchiule Simon? îl întrebase Oswald, arătând spre o

sticlă cufundată pe jumătate într-o găletuşă plină-ochi cu gheaţă.

Wiesenthal consimţise cu un zâmbet.

– E din ce în ce mai greu să găseşti vin şi alimente *kasher* pe piaţă. În ultima vreme, totul s-a occidentalizat, dragul meu Oswald. Ştii bine că din cauza a ceea ce am făcut întreaga mea viaţă, cu siguranţă că nu mă pot considera un credincios practicant, dar respectarea tradiţiei te ajută să trăieşti mai bine. Este şi motivul pentru care mă bucur să constat că nu ai încetat să mă numeşti „unchiule Simon“, ca atunci când erai de-o şchioapă.

De altfel, între cei doi bărbaţi nu exista nici o legătură de rudenie, ceea ce îi unea fiind prietenia indisolubilă dintre Ezer Habar, tatăl adoptiv al lui Breil, şi Simon Wiesenthal – prietenie ale cărei rădăcini se regăseau în îndepărtaţii ani de prizonierat.

– Mulţumesc, Oswald. E foarte bun, spusese Vânătorul, degustând cu o expresie mulţumită vinul limpede şi rece.

Spre deosebire de alte popoare din Orient, evreii nu interziceau consumul vinului, cu menţiunea că băutura trebuia produsă în conformitate cu regulile rigide ale tradiţiei *kasher*. Aceasta însemna că prelucrarea licorii trebuia încredinţată unui evreu practicant, folosindu-se doar instrumentele şi aditivii permişi de legea mozaică. Şi, nu în ultimul rând, era necesară aprobarea unui rabin.

Wiesenthal îşi reluase povestirea.

– Cunoştinţele dobândite de Eichmann pe durata stagiului la arhiva membrilor masoneriei s-au dovedit a fi deosebit de utile mai târziu, când a fost „promovat“ la activitatea de îndosariere a tuturor evreilor rezidenţi pe teritoriul german. Precizia obsesivă a lui „Electro“ – cum fusese supranumit de colegii săi – avea ca rezultat faptul că poliţia nazistă reuşea să efectueze la sigur fiecare descindere. Însă adevărata capodoperă a lui Eichmann a fost pusă în scenă imediat după Anschluss – ocuparea şi anexarea Austriei de către trupele germane ale lui Adolf Hitler: o sută şaizeci de mii de evrei au fost expulzaţi, nu înainte însă de a-şi plăti salvarea cedându-şi toate proprietăţile şi bunurile, prin intermediul omniprezentei Zentralstelle für Jüdische Auswanderung – Oficiul Central pentru Emigrarea Ebraică –, condus de acelaşi Eichmann.

Ca urmare a acelei strălucite operaţiuni de purificare etnică, cariera lui Eichmann s-a înscris rapid pe o traiectorie ascendentă. În decurs de numai câteva luni, a devenit colonel SS. Era anul 1941. În clipa în care Germania a decis să implementeze Soluţia finală[1], în biroul lui Eichmann – situat în centrul Berlinului, într-o clădire cu zece încăperi şi tot atâţia colaboratori – şi-au arătat rodul toţi anii de experienţă în obscura şi meticuloasa muncă de arhivare. Colonelul

---

[1] „Soluţia finală a problemei evreieşti“ a fost expresia oficială folosită de Germania nazistă, pe de o parte pentru a cosmetiza în faţa Occidentului genocidul împotriva populaţiei evreieşti şi, pe de altă parte, pentru a oferi o justificare ideologică Holocaustului (n. tr.).

SS a devenit regizorul din umbră al fiecărui caz de deportare în parte. Înfăţişarea sa comună şi deloc charismatică i-a permis să rămână întotdeauna în spatele scenei: nici unul dintre cei care îl cunoşteau cât de cât nu şi-ar fi putut închipui că în el se ascundea, de fapt, însăşi încarnarea Răului.

În momentul prăbuşirii Reichului, Eichmann s-a adăpostit în locuinţa unui prieten – un avocat filonazist –, care însă s-a descotorosit repede de el, fără prea multe explicaţii: fostul colonel SS devenise o prezenţă incomodă şi periculoasă, de vreme ce Aliaţii erau hotărâţi să captureze orice membru al înaltei ierarhii naziste găsit în viaţă. Iar Eichmann fusese cel care pusese în practică *Shoah*[1]-ul. În luna mai a fost arestat, dar în cursul interogatoriului a furnizat date de identificare false, susţinând că era un simplu caporal al Wehrmachtului. Nici unuia dintre anchetatori nu i-a trecut prin cap să arunce o privire pe braţul prizonierului, acolo unde SS-iştii aveau tatuat numărul matricol.

Şi uite-aşa, după o scurtă perioadă de captivitate, Eichmann a fost eliberat: Aliaţii nu erau interesaţi de caporalii de armată cu înfăţişare insignifiantă şi ştearsă. Ei aveau în vizor peşti mult mai graşi. Din momentul acela, lui Eichmann i s-a pierdut urma. Iar rolul său malefic ar fi rămas încă multă vreme necunoscut dacă baronul Wisliceny nu s-ar fi hotărât să facă o serie de destăinuiri incredibile.

---

[1] Holocaust (în lb. ebr. în original) (n. tr.).

– Acum, lasă-mă pe mine să continui, unchiule Simon, iar dacă greşesc, te rog să mă corectezi, îl întrerupsese Oswald. Nu se ştie cum, dar a apărut un certificat de deces, datat 1945, conform căruia Eichmann ar fi fost ucis în luptă la Praga, în luna aprilie a acelui an. Însă Aliaţilor nu le-a trebuit prea mult timp ca să-şi dea seama că certificatul era, de fapt, fals. În orice caz, cert este că de Eichmann nu se mai ştia nimic: nici măcar punerea sub urmărire strictă a rudelor sale nu i-a condus pe agenţi la ascunzătoarea călăului. În 1952 sunt însă scoase la lumină dovezi referitoare la şederea lui Eichmann în Italia, ţară pe care între timp o părăsise. Totuşi, unde ar fi putut să se ascundă? Tot în acel an, soţia şi copiii lui Eichmann nu s-au mai întors din locul unde îşi petrecuseră vacanţa. Oare unde dispăruseră? Ca de multe ori în astfel de împrejurări, întâmplarea a jucat un rol determinant: un bătrân evreu primeşte o ilustrată de la un prieten emigrat în Argentina. Acesta făcea referire la „porcul acela care îi deporta pe evrei: locuieşte chiar aici, lângă Buenos Aires". Iată că, în sfârşit, cercul se strângea. Totodată, tu ai descoperit că, în iunie 1952, Veronica Leibl, soţia călăului, se îmbarcase la Genova cu destinaţia Argentina... În 1959, l-ai identificat pe numitul Ricardo Kleber ca fiind cel care pusese în practică Soluţia finală, respectiv Adolf Eichmann.

– Şi l-am capturat, îl completase bătrânul Vânător, cu ochii umezi din cauza emoţiei pe care încă i-o mai producea amintirea acelor zile. L-am capturat la ora

18.30, pe 11 mai 1960. Eichmann se întorcea acasă de la reprezentanța Mercedes pe care și-o deschisese la Buenos Aires. Când a coborât din autobuz, l-am arestat, iar el nu a opus nici o rezistență. Câteva ore mai târziu, se afla deja la Tel Aviv. Prinderea sa a avut rolul de a le închide gura tuturor celor care își permiteau să insinueze că Holocaustul era, de fapt, o simplă fantezie a evreilor.

– Exact, iar Eichmann, condamnat la moarte de un tribunal israelian, a fost executat în 1962. Totuși, unchiule Simon, ce ai vrut să spui cu presupunerea de mai devreme? Cine dintre responsabilii genocidului ar mai putea fi încă în viață?

Wiesenthal păruse să mediteze câteva secunde bune, apoi răspunsese:

– Gândul mă duce la o altă piesă de importanță fundamentală pentru strategiile Reichului în materie de siguranță națională și discriminare a raselor... Este vorba despre acela care a teoretizat pentru prima dată Soluția finală; din fericire însă, el nu a mai apucat să-și pună în practică teoria, cu atrocitatea macabră pe care o gândise...

– O altă piesă... o altă piesă... Nu cumva te referi la Reinhard Heydrich, șeful RSHA? întrebase Oswald, surprins.

Vânătorul nu răspunsese, dar privirea sa îl cercetase atent pe omulețul din fața sa pe care îl considera cel mai capabil dintre discipolii săi. În ochii bărbatului se puteau citi hotărârea care îl mâna în căutarea dreptății, dar și o afecțiune sinceră față de băiețandrul

pe care îl cunoscuse cu mulți ani în urmă, devenit acum șeful Mossadului.

– Este cu neputință una ca asta, Simon. Heydrich a murit în anul 1942, căzând victimă unui atentat...

– Un atentat cam rocambolesc, nu crezi, Oswald?

– Rocambolesc sau nu, este un fapt consemnat de istorie.

– Mda... Istoria... Cine poate ști cu siguranță unde se află, de fapt, adevărul, în istoria asta despre care vorbești tu! comentase Wiesenthal, înmânându-i lui Breil o agendă cu coperte jerpelite de piele, de genul celor pe care băncile sau instituțiile care se respectă le fac cadou clienților sau furnizorilor cu ocazia Anului Nou.

– Am intrat în posesia ei acum câteva zile, Oswald. Este vorba despre niște note de călătorie făcute de un jurnalist italian care, prin anii șaptezeci, a plecat în Brazilia pentru a face un reportaj. Ajuns acolo, a avut ghinionul ca avionul de agrement pe care îl închiriase să se prăbușească în pădurea amazoniană. În urmă cu aproape un an, în junglă au fost descoperite rămășițele avionului și pilotului.

Apoi, printr-o serie de circumstanțe norocoase, cel care a intrat în posesia acestui carnet de notițe l-a trimis fundației al cărei nume îl port: se pare că respectivul a intuit perfect importanța conținutului agendei. Însemnările au fost scrise – cel puțin până la un anumit punct – în limba italiană. Tu înțelegi italiana, nu-i așa, Oswald? Apoi, brusc, însemnările

în italiană sunt înlocuite de un fel de scriere stenografică criptată.

– Nu sunt convins că deprinderile mele într-ale limbii italiene sunt suficiente ca să traduc partea de început a notițelor. Și, pe de altă parte, nu mă pricep să descifrez scrierea stenografică, cu atât mai puțin pe cea criptată. În orice caz, nu-ți face probleme, unchiule Simon: dispun de colaboratori destoinici...

Gândurile omulețului se îndreptaseră imediat spre Sara Terracini, prietenă de suflet și camarad de nădejde în multe dintre riscantele sale aventuri.

– Știu asta, Oswald. Tocmai de aceea te sfătuiesc să te pui pe treabă... dar fără nici o grabă... fără grabă... îi replicase Vânătorul, cu expresia obosită și plină de înțelepciune a celui care este pe cale de a împlini un secol de viață. De altfel, sunt puțini cei care reușesc să ajungă până la vârsta pe care o am eu acum. Iar Heydrich s-a născut în anul 1904: dacă ar trăi, ar fi cu patru ani mai bătrân decât mine. E aproape imposibil să mai fie printre cei vii. Așadar, nu există nici un motiv care să te oblige să acționezi urgent. Totuși, însemnările acestea îți vor putea fi de folos în căutarea adevărului. Aceasta este, într-un fel, ultima mea dorință sau, dacă preferi, îndatorirea apăsătoare pe care ți-o lasă unchiul Simon. Caută să dai o semnificație informațiilor cuprinse în aceste însemnări. Îmi vei putea continua astfel opera și poate vei reuși să scoți la lumină adevăruri cutremurătoare.

Din ziua aceea se mai întâlniseră doar de câteva ori, dar Oswald – după ce citise cu atenție primele pagini din agenda pe care i-o dăduse Wiesenthal – nu încercase să descifreze însemnările criptate.

– Într-un fel, ultima dorință... spuse pentru sine omulețul, gândindu-se la întâlnirea din urmă cu opt ani.

Iată însă că, acum, Vânătorul plecase pentru totdeauna. Iar Breil simți brusc că pe umerii lui apăsa o nouă și importantă responsabilitate.

Denver, 2006

Lui Oswald Breil, cel care ocupase odată una dintre cele mai înalte funcții ale Statului Israel, hainele de șomer de lux nu-i veneau bine deloc. În decursul celor câteva luni scurse de la dispariția lui Simon Wiesenthal, în mintea lui Oswald stăruia un singur gând: să-i îndeplinească mentorului său ultima dorință.

– Și pe unde va hălădui Oswald al meu de data aceasta? îl întrebă Lilith în ziua în care el o anunță că urma să plece. Desigur, îmi poți răspunde numai dacă destinația ta nu este cumva cine știe ce secret de stat.

– Nimic de felul ăsta, de data aceasta, *Mame-loshen:* merg la Roma, unde mă voi întâlni cu o veche prietenă, căreia vreau să-i cer un sfat.

– Este vorba de Sara, nu-i așa, Oswald?

– Nu cred că cineva are nevoie de capacități paranormale, *Mame*, pentru a ajunge la această concluzie, comentă, ușor ironic, bărbatul.

– Încă te mai doare, nu-i așa?

– E ca o rană veche, pe care din când în când o simți ca pe o arsură.

– Totuși, nu te înțeleg, Oswald. Tu singur mi-ai povestit că, atunci când te credea mort, și-a declarat printre lacrimi, din toată inima, iubirea ei pentru tine.

– Tocmai, *Mame*, aici e problema: a făcut acea mărturisire prietenului fără suflare pe care îl strângea la piept, convinsă fiind că pentru el nu mai era nimic de făcut.

– Sara a spus exact ce simțea, sunt încredințată de asta. Tu ai fost cel căruia i-a fost frică de cuvintele acelea.

– Frică? Mă întreb dacă iubirea ta de mamă nu te face să treci cu vederea felul în care arăt. Oare cum ar fi descris lumea o pereche ca a noastră? „Albă ca Zăpada și cel de-al optulea pitic“? Sau, poate, „Frumoasa și Bestia“?

– Te rog, Oswand, un bărbat cu o inteligență ca a ta...

– *Mame*, nu te mai preface că nu înțelegi. Tocmai pentru că am pretenția că sunt o persoană inteligentă sunt convins că o relație între mine și Sara ar fi imposibilă. A fost o idee foarte bună să ne luăm această vacanță lungă și să stăm departe unul de celălalt. Știu, totodată, că prietenia noastră, atât cât se va menține între limitele pe care ni le-am impus până acum, ne va face de nedespărțit...

– Totuşi, crezi într-adevăr că nu eşti altceva pentru ea decât un simplu prieten, Oswald? îl întrerupse Lilith.

– Convingerile mele contează prea puţin în situaţia asta...

– Atunci, dacă cele care contează sunt convingerile Sarei, dă-mi voie să te întreb altfel: crezi că ea vede în tine doar un prieten?

– *Mame-loshen,* nu mă lua drept un *behàyma,* un individ obtuz. Hai să nu mai discutăm despre asta. Ar trebui însă să ştii că, deşi sunt un bărbat în miniatură, am reuşit să convieţuiesc cu apăsarea acestei diversităţi ale mele. Dar, între acest aşa-zis succes şi a o face pe cavalerul unei prinţese frumoase este un abis pe care nu am nici cea mai mică intenţie de a-l explora: declaraţia de dragoste pe care mi-a făcut-o Sara am pus-o în sipetul cu lucruri uitate şi nici unul dintre noi doi nu a mai adus vorba despre asta. Şi, cu siguranţă, nu voi fi eu cel care o va face primul.

– Bine, bine, dacă gândeşti în felul acesta, atunci... Ce vrei să-ţi pun în geamantan? schimbă vorba Lilith Habar.

Înţelesese că de la „bărbăţelul“ ei nu mai putea scoate nimic în plus.

Roma, 2006

Avionul Airbus A319 al British Airways ateriză pe pista aeroportului Fiumicino cu câteva minute înainte de ora optsprezece. Zborul de la Denver durase

mai bine de treisprezece ore, dar Oswald nu dormise decât câteva minute.

Şoferul centrului de cercetări condus de Sara Terracini îl aştepta la terminalul pentru sosiri. Bărbatul fusese angajat cu mulţi ani în urmă, chiar la recomandarea lui Oswald. Sara îşi riscase de prea multe ori viaţa alături de el, aşa că, punându-i la dispoziţie un fost agent Mossad, Breil se simţea mai liniştit.

– Bună ziua, domnule Breil. Bine aţi venit la Roma. Lăsaţi, mă ocup eu de bagaje.

– Bun găsit, Gabriele. Totul în regulă? Aici pare să fie mereu vară.

Urcară în automobilul Lancia de culoarea antracitului parcat în faţa ieşirii principale. Mulţi dintre cei prezenţi îl urmăriră lung cu privirea pe Oswald: unii îl recunoscuseră imediat, deoarece fotografia sa apăruse pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume şi în deschiderea buletinelor de ştiri ale celor mai importante televiziuni. Alţii însă îl cercetau din simplă curiozitate, miraţi de ţinuta hotărâtă a acelui bărbat la scară redusă.

Câteva zeci de minute mai târziu, automobilul se opri în faţa unei clădiri moderne, ascunsă într-o oază de verdeaţă din cartierul roman EUR.

Pentru prima dată de când se cunoşteau, întâlnirea dintre Sara şi Oswald avu un aer protocolar: o stânjeneală stranie îi cuprinsese pe amândoi, împiedicându-i să se salute cu dezinvoltura şi veselia de altădată.

– Ce mai faci, Oswald? îl întrebă Sara, aplecându-se ca să-l sărute pe obraz.

– Bine, mulţumesc, răspunse el, întorcându-i sărutarea de bun venit pe obraz. Mama Lilith şi Ezer m-au rugat să te salut şi din partea lor.

– Mulţumesc, Oswald, le transmit şi eu din inimă gândurile cele mai bune.

Continuând să vorbească, Sara îşi conduse prietenul pe culoarele clădirii.

– Suntem prinşi cu o translocare pe care numai exodul din Biblie o poate întrece. Centrul nostru se află în plină dezvoltare: am mai angajat opt cercetători şi am mărit sediul achiziţionând şi camerele de la etajul de dedesubt. Ni se încredinţează un număr atât de mare de lucrări, încât aproape că nu mai reuşim să le facem faţă. Ha, făcu deodată Sara, auzi cui m-am găsit să mă plâng: unui respectabil membru al consiliului de administraţie al instituţiei noastre!

– Află că postul de vicepreşedinte al consiliului vostru de administraţie a rămas singura mea funcţie oficială: după cum ştii, toţi oamenii politici, odată ce renunţă la această calitate, îşi pierd cu repeziciune şi celelalte demnităţi. Eu nu am făcut excepţie.

– Şi îţi lipseşte asta?

– Încă nu ştiu cu certitudine... până acum nu am avut ocazia să mă plictisesc.

– Sunt convinsă de asta. Doar te cunosc bine, Oswald...

Câteva cuvinte alungară ca prin minune distanţa care se instalase între cei doi.

– Da, aşa este, *tu* mă cunoşti bine... murmură Oswald.

– Bineînţeles, te cunosc până într-acolo încât ştiu foarte bine că singurul aspect curtenitor al vizitei tale de astăzi este această mică paranteză plină de convenienţe. Am învăţat pe propria-mi piele că, atunci când mi-e dat să te întâlnesc, cel mai nevinovat lucru care se poate întâmpla este ca volumul meu de muncă să crească exponenţial. Hai, mărturiseşte, Oswald! Sau, dacă preferi, să te întreb altfel: ce vânt bun te aduce, Oswald?

Breil nu-şi pierdu cumpătul. Scoase din geanta de piele neagră agenda pe care i-o dăduse Wiesenthal.

– Trebuie să-ţi spun că nu este o urgenţă şi nu va fi vorba despre o lucrare prea complicată, dar sunt convins că aici se află ceva important, care trebuie descoperit. Agenda aceasta mi-a fost încredinţată cu câţiva ani în urmă de Vânător...

– De *acel* Vânător?

– Da, chiar de el, Simon Wiesenthal. Este vorba despre jurnalul unui ziarist italian care, cu foarte mulţi ani în urmă, a plecat în Brazilia ca să facă un reportaj, dar a murit în urma unui accident de avion.

– Ei, aş zice că protagoniştii acestei întâmplări sunt cât se poate de respectabili, nu-i aşa? La ce trebuie să mă aştept, Oswald?

– Wiesenthal, a cărui intuiţie s-a dovedit întotdeauna infailibilă, susţinea că în paginile acestui jurnal s-ar putea ascunde informaţii deosebit de importante. Dacă vei avea posibilitatea să descifrezi documentul, se pare că ai putea descoperi dovezi capabile să schimbe un întreg capitol al istoriei universale. Păcat însă că am intrat în

posesia jurnalului abia acum, când protagoniştii întâmplărilor sunt de mult morţi. Vânătorul mi l-a încredinţat cerându-mi să aflu adevărul. Numai că pentru asta am nevoie de ajutorul tău. Ştiindu-ţi calităţile, nu cred că va fi o muncă prea dificilă, mai ales că, repet, nu e nici o grabă... nu *mai* e nici o grabă.

„Oswald Breil, întâmplările al căror protagonist eşti sunt întotdeauna chestiuni pe viaţă şi pe moarte..." ar fi vrut să-i răspundă Sara, dar se mulţumi să ia agenda din mâinile bărbatului, examinând-o în fugă.

Era o agendă obişnuită, purtând logoul săptămânalului *Documento*, făcută cadou redactorilor de către conducere în îndepărtatul an 1976.

Pe prima pagină fuseseră trecute datele de stare civilă şi alte generalităţi despre proprietar.

Sara citi cu atenţie până şi seriile documentelor de identitate şi ale cărţilor de credit. Apoi răsfoi agenda până la pagina la care redactarea lizibilă a jurnalului se întrerupea.

„Fir-ai să fii, Oswald Breil..." îşi spuse în gând Sara. „Mereu reuşeşti să obţii ceea ce vrei... Fiecare document, papirus sau jurnal pe care mi l-ai pus în mână avea un... un suflet."

Ochii întunecaţi ai tinerei femei se ridicară de la paginile jurnalului şi îi fixară pe cei ai lui Oswald.

– Cât timp?

– Calm, Sara. Ocupă-te cu calm de agendă. Ai la dispoziţie tot timpul din lume. Voia destinului s-a împlinit deja şi, în acest moment, nici un fel de intervenţie din partea noastră nu va mai putea să mai schimbe ceva.

2

Epoca Fierului, mileniul al II-lea î.Hr.

– Noi suntem un neam paşnic, Karesh, îi spuse Sar, regele tribului migos, tinerei căpetenii a davaarilor. Suntem vânători iscusiţi şi crescători de animale, dar nu suntem la fel de pricepuţi în mânuirea armelor.

– Tocmai de aceea am venit să-ţi ofer alianţa neamurilor noastre: noi suntem războinici neîntrecuţi şi am putea să-i apărăm pe membrii tribului tău de atacurile duşmanilor.

– Despre ce atacuri vorbeşti? Ştii bine că cine ridică armele împotriva neamului migos comite un sacrilegiu: noi suntem păstrătorii Pietrei lui Hosh. Nimeni nu va îndrăzni să se lupte cu noi.

– Devoţiunea mea pentru zeul nostru m-a adus până aici...

Karesh era mai scund şi mult mai tânăr decât regele Sar. Avea chipul brăzdat de cicatrice, ca spinarea unui sclav asupra căruia se abătuse de mai multe ori vâna de bou a călăului. Devenise căpetenia tribului

după ce îl ucisese în luptă pe predecesorul său. Din ziua aceea, în fruntea sângeroșilor săi războinici, se dedase expedițiilor de jaf, trecând prin foc și sabie sate întregi.

Acum, ucigașul îi cerea regelui tribului migos să încheie o alianță.

– De ce vorbești despre devoțiune, Karesh?

– Cine îmi poate spune că a fost voința divină a lui Hosh ca voi și numai voi să păstrați Piatra Sfântă, oferindu-vă totodată și demnitatea de mari preoți, pe care numai cei din tribul vostru o pot dobândi?

– Ce vrei să spui cu asta, Karesh? se încruntă regele Sar, iar mâna îi alunecă din instinct spre pumnalul pe care îl purta întotdeauna la șold. Datul acesta se păstrează din noaptea vremurilor, de când părinții părinților părinților noștri au găsit acest semn al puterii zeului nostru, devenind păzitorii lui.

– Acestea sunt legile oamenilor, nu ale lui Hosh, spuse Karesh, ridicând vocea.

Acolo, între pereții colibei, cea mai impunătoare dintre cele peste o sută ale tribului migos, cuvintele lui Karesh sunară amenințător.

Tânăra Dehal și Athor se născuseră sub aceeași fază a Lunii. Crescuseră împreună, nedespărțiți, până în ziua în care Athor a fost inițiat în tainele vânătorii.

Într-o noapte, bărbații satului se duseră să-l ia din culcuș, purtând pe chip măști înfricoșătoare, care reprezentau spiritele animalelor ucise la vânătoare. Îl legară la ochi și îl siliră să mărșăluiască orbește, cale lungă. În zori, îi dezlegară ochii și îl lăsară singur în

inima pădurii, făcându-se brusc nevăzuți în desișul întunecos. Din clipa aceea, Athor încetă să mai fie tovarășul de joacă al lui Dehal, pregătindu-se să devină bărbat. Iar în fața lupului uriaș care îi dădea târcoale, hămesit, se găsi atunci chiar un bărbat. Athor îl nimeri cu săgeata, iar animalul, orbit de furie și durere, se năpusti asupra lui. Tânărul reuși însă să evite ghearele și colții ucigași ai sălbăticiunii, prinzând-o și strângând-o între brațele sale musculoase. Îi împlântă pumnalul între coaste, în dreptul inimii, iar lupul muri pe loc, cu un ultim spasm.

Athor aruncă trofeul de vânătoare pe umeri și se întoarse în sat. Văzându-l sosind cu prada, câteva femei își abandonară îndeletnicirile și alergară să-și cheme bărbații.

Un băiețandru care devenea bărbat era întotdeauna un eveniment demn de sărbătorit pentru migos. Cu atât mai mult cu cât băiețandrul care ucisese un lup atât de mare chiar în ziua inițierii sale în tainele vânătorii era chiar fiul regelui, totodată și mare preot al tribului.

În ziua următoare, bătrânii satului îl duseră pe Athor în peștera sacră a zeului Hosh, pentru împlinirea ritualului de consacrare, în urma căruia avea să fie declarat mare vânător al tribului: urmau să arunce în el, pe întuneric, bulgări de argilă udă. În funcție de numărul de lovituri care își atingeau ținta, aveau să stabilească dacă tânărul bărbat se va bucura sau nu de un viitor strălucit în noua sa calitate. Așa hotărâseră părinții părinților lor încă din noaptea vremurilor, urmând voința zeului Hosh.

În seara aceea, toată suflarea satului participă la sărbătoare, dănțuind în jurul focului în ritmul nebunesc al tobelor și tamburelor. Deodată, Aker, prezicătorul tribului, se prăbuși în praf, tremurând convulsiv, cu o spumă albicioasă în colțul buzelor.

– Văd sânge și mare grozăvie la orizont, strigă el, căzut în transă. Văd moarte și năvăliri de jaf, văd foc... Ucigașii se vor năpusti asupra satului, înarmați până-n dinți... Fiul tău, Athor, va scăpa de foc, rege al meu. Văd focul... foc...

În vreme ce prezicătorul își declama cu patimă profeția, privirea lui Athor se încrucișă cu cea a lui Dehal. Se uită la ea de parcă atunci era prima dată când o vedea: sânii fostei sale tovarășe de joacă erau voluminoși și tari, iar șoldurile, rotunjite și sinuoase. Minusculul triunghi din piele pe care fata îl purta de puțin timp sub talie nu izbutea să acopere în totalitate puful moale care îi răsărise sub pântece. Athor își dădu seama că, dacă el devenise bărbat, Dehal devenise, la rândul ei, femeie, o femeie foarte frumoasă, iar profețiile prezicătorului nu avură puterea să-i domolească noul freamăt lăuntric pe care îl simțea ca o atâțare.

Câteva săptămâni mai târziu, întorcându-se de la o partidă de vânătoare, Athor străbătea agale pădurea, gândindu-se la el și la Dehal: de ceva timp, între ei apăruse o stare de stânjeneală, o timiditate care părea să ascundă, de fapt, atracția pe care cei doi tineri o simțeau unul față de celălalt.

Tolba din piele de urs pe care tânărul o purta pe umăr era aproape goală: nu reuşise să prindă decât un iepure şi două potârnichi.

Nu se întâmpla întotdeauna să se întoarcă cu tolba plină de la vânătoare. Mai avea câteva sute de paşi până să ajungă la palisadele ridicate în jurul satului, care îi protejau pe băştinaşi mai degrabă de atacurile sălbăticiunilor decât de cele ale unor improbabili vrăjmaşi: tribul migos era neamul ales al zeului şi păzitorul Pietrei Sfinte şi al legii. Nimeni n-ar fi îndrăznit să comită sacrilegiul de a-l ataca.

De jur-împrejur, munţii maiestuoşi îşi înălţau spre cer crestele luminoase de rocă albă, de parcă i-ar fi sfidat pe zei.

Athor se opri, admirând cascada cristalină ce se prăbuşea în micul lac de la marginea pădurii – locul preferat al jocurilor copilăriei sale.

Se aplecă, luă apă în palmele făcute căuş şi şi-o aruncă pe faţă, curăţindu-şi-o de sudoare şi tină. Când redeschise ochii, o văzu.

Dehal se îmbăia într-o bulboană, ferită vederii de câteva stânci.

Athor rămase fermecat, sorbind-o din ochi: nu reuşea cu nici un chip să-şi desprindă privirea de la trupul gol, cu pielea moale şi fină, al lui Dehal. Fata avea carnaţie măslinie, iar ochii înguşti, întunecaţi, erau fermecători. Sânii îi fremătară, împietrindu-se brusc când se ridică în picioare, ieşind din apă. Păşi mlădiindu-se către o stâncă plată de pe mal. Athor se feri să fie văzut, pitindu-se la adăpostul desişului de pe marginea apei.

Degetele răsfirate ale lui Dehal învăluiră sânii, apoi coborâră lin spre pântece şi mai departe... Athor fu străbătut de un fior rece pe şira spinării în vreme ce, sub acoperământul simbolic din jurul şoldurilor, bărbăţia îi deveni brusc ca de piatră...

Când, peste câteva clipe, chipul lui Dehal se destinse într-o expresie inundată de plăcere, Athor, excitat şi tulburat peste măsură, scăpă dintre mâini arbustul de care se agăţase, alunecă pe pietrele de pe mal şi ajunse în apa rece a lacului, cu arc, săgeţi şi tolbă cu vânat, cu tot.

Dehal sări speriată în picioare şi o rupse la fugă pe mal, îndreptându-se spre locul unde îşi abandonase pielea de animal care îi servea de îmbrăcăminte.

Vocea prietenoasă a lui Athor o făcu să încetinească pasul.

– Eu sunt, Dehal. Nu te speria, strigă tânărul când reuşi să scoată capul la suprafaţa apei.

Un zâmbet apăru pe chipul fetei, în vreme ce căuta să se îmbrace în grabă.

– De ce te acoperi, Dehal? Te-am văzut goală întotdeauna. Nu te ascunde, lasă-mă să văd cum eşti clădită...

– Cred că nu sunt singura care trebuie să mă ascund, Athor, răspunse Dehal surâzând şi făcându-i semn cu privirea spre partea lui subinghinală: în cădere, acoperământul de piele din jurul şoldurilor se trăsese într-o parte, dezgolindu-i glandul ridicat şi dur.

Ruşinat, Athor se scufundă din nou în apă.

– Dacă mă laşi să te privesc, îţi dau voie şi eu să te uiţi la mine, Dehal, spuse tânărul.

Câteva minute mai târziu, stăteau față în față, într-un luminiș verde aflat la câțiva pași de cascadă, iar mâinile lor fremătânde își explorau unul celuilalt, lacome, rotunjimile.

– Mai încet! Mă doare! Oare nu ai putea să fii cu mine mai puțin brutal decât cu mistreții pe care îți place atât de mult să-i vânezi?

Apoi, ceea ce părea a fi doar un joc îi captivă peste măsură. Athor se pomeni peste ea, iar ea i se oferi. Îl simți apăsându-se dulce peste pântecele ei și pătrunzând-o adânc. Simți o durere stânjenitoare, ca și cum se rupsese ceva înăuntru. Umezeala profunzimilor ei învălui glandul lui Athor, care începu să se miște din ce în ce mai frenetic. Fata îi urmări mișcările cu propriul trup, gata să-i primească plăcerea.

După un timp, se treziră epuizați și răsuflând întretăiat. Mâinile fetei mângâiau spinarea lucind de sudoare a iubitului ei. Rămaseră îmbrățișați îndelung, mulțumiți și fericiți.

Athor era tânăr și puternic. Pletele castanii îi cădeau, bogate, pe umeri. Avea agilitatea unei feline, iar mișcările lui sinuoase aprinseseră fantezia lui Dehal: trupul puternic al lui Athor devenise de mult obiectul dorințelor sale nemărturisite. În plus, nu numai că era arătos, dar era și foarte înțelept, iar ea știa că, într-o zi, avea să-i urmeze tatălui său, devenind mare preot și căpetenie a tribului.

Dehal era fiica lui Aker, prezicătorul. Într-o vreme, înainte ca un mistreț uriaș să-i facă fărâme

piciorul drept, Aker fusese cel mai iscusit vânător al tribului migos.

– Parcă o întreagă turmă de bivoli galopează în pieptul tău, spuse Athor, cu urechea lipită de sânul fetei.

– Nu reuşesc să-mi potolesc bătăile inimii... Crezi oare că Hosh se va mânia pe noi pentru ceea ce am făcut, Athor?

– Nădăjduiesc că nu, căci mânia zeului este necruţătoare. Oricum, voi cere sfatul tatălui meu... Sau îi voi cere... îi voi cere să binecuvânteze unirea noastră.

Spunând acestea, tânărul Athor se ridică în picioare şi privi de jur-împrejur. Brusc, simţi că sângele îi îngheaţă în vene.

Înaintau cu repeziciune, la adăpostul vegetaţiei luxuriante.

Aveau trupurile vopsite în alb, asemenea scheletelor pe care Athor le văzuse în valea care ţinea loc de cimitir. Erau înarmaţi până-n dinţi. Războinicii davaar se strecurau fără zgomot spre sat, cu intenţia clară de a-l ataca. Dezmeticindu-se, Athor îşi spuse că nu putea face altceva decât să încerce să alerge mai iute decât ei, ca să-şi alerteze tribul.

– Repede, Dehal, ascunde-te acolo, o îndemnă şoptit, împingând-o în spatele unui trunchi de copac.

În clipa următoare, Athor dispăruse deja în desişul pădurii.

– ...aşa că, rege Sar al tribului migos, dacă legile sunt ale oamenilor şi nu ale zeului, nu văd de ce neamul meu nu poate împărţi acest privilegiu cu al

tău, spune Karesh, cu o expresie din ce în ce mai amenințătoare.

– Neamul tău? Îndrăznești să numești o ceată de ucigași renegați neamul tău? întrebă Sar pe un ton disprețuitor, deloc intimidat de atitudinea agresivă a celuilalt. Cele câteva femei care vă stau alături sunt cele pe care le-ați răpit din satele pe care le-ați șters de pe fața pământului, după ce ați ucis bărbații, bătrânii și copiii. Tu nu ești și nu vei fi niciodată căpetenie de trib, ci doar un ucigaș și un perfid temnicer al femeilor pe care le-ai văduvit de bărbații lor, aducându-le nefericirea. Tu nu meriți să fii privit de Hosh. Pleacă, Haresh. O să mă prefac că nu am auzit blasfemiile tale.

Străinii nu puteau intra în satul celor din neamul migos, și până și Karesh fusese nevoit să se supună regulii. Era motivul pentru care Sar subevaluă primejdia: întorcându-se să vadă ce anume provocase urletele care se auzeau afară, îi oferi lui Karesh ocazia să acționeze.

În clipa în care Athor o ascunsese pe Dehal în spatele copacului secular, observase un războinic davaar care trecuse pe lângă ei fără să-i vadă. Porni ca o umbră pe urmele lui, cu experiența vânătorului obișnuit să urmărească sălbăticiunile fără ca acestea să-și dea seama. Îl ajunse chiar în apropierea palisadei care ocrotea colibele satului. Războinicul davaar nu-l putea vedea, străduindu-se să cerceteze de după un arbust împrejurimile satului.

Athor fixă o săgeată în arc, încordându-l și țintind răbdător. Mâinile îi erau sigure, gesturile hotărâte: săgeata țâșni cu un șuierat scurt. Davaarul nu avu timp nici măcar să-și întoarcă privirea. Căzu inert între arbuștii după care încercase să se ascundă de privirile străjerilor satului.

În mâna lui Karesh străluci brusc un pumnal pe care un trădător din neamul migos îl ascunsese în coliba lui Sar. Între timp, urletele de afară se apropiau din ce în ce mai mult.

Când Sar vru să-și tragă pumnalul de la șold, era deja prea târziu: Karesh îl imobiliză prinzându-l de la spate, apoi îl împinse afară din colibă.

– Iar acum, supușii tăi vor afla numele noului lor rege chiar din gura ta, șuieră Karesh, îmbrâncindu-și brutal înainte rivalul, sub amenințarea pumnalului.

Vocea lui Athor ajunse la urechile străjerilor satului asemenea urletelor unei sălbăticiuni din pădure. La început, gardienii nu înțeleseră ce se petrecea, apoi, pe măsură ce tânărul se apropia în fugă, țipetele sale deveniră inteligibile, căpătând un sens înfiorător.

– Suntem atacați, închideți repede porțile! Davaarii se îndreaptă spre noi prin pădure. Sunt mulți și înarmați până-n dinți. Vor să ne ia prin surprindere. Închideți porțile, în numele lui Hosh!

În vreme ce porțile greoaie ale singurei căi de acces se închideau cu un zgomot greoi, războinicii davaar se năpustiră urlând spre sat, răsăriți parcă de nicăieri.

Învârteau amenințător armele în aer, cu fețele schimonosite înfiorător. Cei din neamul migos, vânători pașnici, puțin deprinși cu războiul, rămaseră stane de piatră.

Athor reuși să se strecoare dincolo de întărituri: pentru moment, scăpase de primejdie, însă trebuia să organizeze apărarea satului.

Strigă la străjeri să înșface arcuri și săgeți și să urce în vârful palisadelor, apoi alergă să-și anunțe tatăl. Când ajunse însă în fața colibei lui Sar, se opri brusc, înghețând.

Sar stătea în picioare în mijlocul răspântiei. Lama cuțitului lui Karesh îi crestase pielea gâtului și un fir de sânge se prelingea spre piept.

Karesh avea pe chip o expresie de furie ucigașă, rânjind triumfător: era încredințat că urletele războinice care se auzeau însemnau că oamenii săi reușiseră să pătrundă în cetate.

Când realiză că cei care urlau nu erau războinicii săi, ci bărbații migos care, cu armele în mâini, alergau spre palisade ca să apere satul, Karesh înțelese că, cel puțin în parte, planul său dăduse greș. Cu toate acestea, nu se pierdu cu firea. Apăsă și mai mult lama cuțitului pe gâtul regelui migos, șuierându-i la ureche:

– Acum, le vei porunci oamenilor tăi să-mi lase cale liberă ca să ies de aici, altminteri îți tai gâtul ca unui mistreț.

– Oprește-te, Karesh! strigă Athor, apropiindu-se. Aruncă pumnalul și eliberează-mi tatăl.

– Nu eşti în situaţia de a-mi porunci, Athor. Lasă-mă să trec, sau tatăl tău va muri.

O zvâcnire de revoltă neputincioasă scutură trupul tânărului: ştia însă că nu se putea opune perfidului davaar.

– Să nu facă nimeni nici o mişcare şi deschideţi porţile, porunci Athor bărbaţilor migos care alergaseră în apărarea regelui lor.

Aceştia se dădură în lături, lăsându-i să treacă pe ostatic şi pe călăul său.

Karesh ajunse în pragul porţii. Păru să evalueze din priviri situaţia: războinicii săi aveau să-i acopere retragerea. Privi fix în ochii lui Athor, apoi mâna în care ţinea cuţitul zvâcni scurt, într-un gest brusc şi mortal.

Sar, regele drept al tribului migos, se prăbuşi în ţărână fără să scoată nici măcar un geamăt: Karesh îi retezase beregata.

Ţinând cuţitul strâns în pumn, cu sângele regelui încă şiroind pe lamă, Karesh îşi îndemnă oamenii să atace cetatea.

Davaarii se aruncară înainte cu chipurile desfigurate de ură, scoţând urlete înspăimântătoare de luptă.

În clipa aceea însă, bărbaţii migos părură că se transformaseră brusc. Văzându-şi regele zăcând într-o baltă de sânge, paşnicii vânători se repeziră cu furie asupra vrăjmaşilor, însetaţi de răzbunare. Urmă o luptă crâncenă corp la corp şi tribul migos respinse atacul, lovind de moarte mulţi davaari. Unii dintre săteni fură luaţi însă prizonieri, fiind târâţi spre desişul pădurii care înconjura cetatea.

Între timp, porțile fură închise din nou și următorul atac al invadatorilor fu respins. Athor fusese primul care se aruncase asupra dușmanilor, iar oamenii regelui îl urmaseră fără șovăială. Nu li se lăsase timp pentru o ceremonie de învestitură, însă în ochii lor tânărul luase deja locul pe care tatăl său îl ocupase până cu numai câteva secunde în urmă.

Bărbații migos se postară de-a lungul pasarelei supraînălțate folosite de străji pentru patrulare și care urma perimetrul delimitat de palisadă. De acolo abătură o ploaie de săgeți asupra dușmanilor, aruncând apoi cu furie în ei cu pietre pe care femeile, de jos, li le dădeau.

În scurt timp, războinicii davaar bătură în retragere, dispărând în desișul întunecos al pădurii.

Athor coborî de pe pasarelă, se îndreptă spre porțile cetății, în fața cărora zăcea încă trupul neînsuflețit al lui Sar și îngenunche lângă el. Din mulțime înaintă spre el Goreth, fratele său vitreg, fiul pe care Sar îl avusese cu prima soție, moartă în ziua când adusese copilul pe lume. După legea tribului migos, numai bărbaților rămași văduvi li se îngăduia să-și ia o a doua nevastă.

Goreth era răvășit de durere și ură.

– O să ne-o plătească, blestemații davaar, spuse el cu voce hotărâtă. Jur că îl voi răzbuna. Karesh nu își va găsi liniștea!

Goreth și Athor fuseseră dintotdeauna foarte apropiați: mama lui Athor îl crescuse pe întâiul născut al

lui Sar ca pe propriii copii, patru la număr – un băiat și trei fete, născuți din mariajul cu regele migos.

– Trebuie să-i urmărim! strigă Goreth, dând să se repeadă spre pădure.

Athor îl prinse cu putere de braț.

– Oprește-te! îi zise Athor. Asta așteaptă davaarii. Să nu ne facem iluzii: ei sunt războinici încercați, în vreme ce noi nu suntem decât niște simpli vânători. În câmp deschis, fără adăpostul oferit de palisadă, ne-ar zdrobi.

– Oare te-a cuprins frica, frate al meu?

– Nu mi-e frică, Goreth, dar pădurea e plină de capcane, iar davaarii știu mai bine decât noi unde să ne atragă în cursă.

Pădurea... Athor se opri ca fulgerat: uciderea tatălui său și luptele crunte cu invadatorii davaar îi alungaseră orice alt gând din minte. Dehal, dulcea lui Dehal, se afla încă acolo, în inima pădurii.

Fără să scoată un cuvânt, se ridică brusc, își controlă pumnalul de la șold și, cu pasul ușor al felinelor aflate în urmărirea vânatului, dispăru în întunericul pădurii.

Dehal rămăsese vreme îndelungată în ascunzișul său, pierzând noțiunea timpului. Zeci și zeci de bărbați vopsiți în culori de luptă trecuseră pe lângă locul în care se ghemuise, ascunzându-se de privirile lor. Apoi, peste pădurea maiestuoasă coborâse din nou liniștea.

Cu toate acestea, ea nu se mişcă, rămânând în ascunziş însoţită de amintirea tulburătoare a trupului lui Athor, înlănţuit de al său.

Într-un târziu, tânăra ieşi cu precauţie din desiş. Nu făcu decât câţiva paşi când, brusc, o mână ca de fier o înşfăcă de braţ.

Dehal încercă în zadar să se elibereze din strânsoare.

Karesh o privea cu un rânjet sinistru pe chip.

– Şi uite-aşa: sacerdoţii noştri eroici au închis porţile cetăţii, lăsând-o pe dinafară pe cea mai frumoasă dintre oiţele turmei lor...

Mâna războinicului, mânjită încă de sângele regelui Sar, apucă lacom sânul femeii, care încercă să-şi lovească vrăjmaşul cu piciorul: o tentativă de revoltă care avu însă darul de a-l excita şi mai mult pe bărbatul din faţa ei. Karesh o trânti la pământ, aruncându-se apoi asupra ei, cu răsuflarea greoaie, întretăiată.

Unghiile femeii se înfipseră în spinarea războinicului, în timp ce picioarele i se zvârcoleau cu putere, încercând în zadar să scape de sub apăsarea genunchilor lui Karesh. Neînduplecat ca o stâncă, bărbatul îi desfăcu coapsele.

– Nu, te implor... nuu!

Urletul lui Dehal se pierdu în desişul pădurii.

Athor alerga ca vântul, înlăturând din calea sa ramurile care îi biciuiau trupul. Urletul lui Dehal îl ajunse ca o lovitură de pumnal în inimă. Se îndreptă spre locul de unde auzise ţipătul.

Dehal era întinsă pe o stâncă plată, iar Karesh își apăsa trupul peste ea. În ea.

Athor simți valul de ură năvălindu-i în trup asemenea unui torent vijelios aducător de moarte. Se repezi înainte, urlând ca o fiară.

Căzu cu toată greutatea trupului său vânjos peste vrăjmașul de moarte, izbindu-l și aruncându-l departe de femeia pe care o siluise. Preț de o clipă, Karesh rămase fără suflare, apoi, dezmeticindu-se își duse mâna la șold, dar, înainte de a apuca pumnalul, cuțitul lui Athor îi străpunse coapsa.

Tânăra căpetenie migos se aruncă din nou peste Karesh, apucându-l de pletele înfoiate și izbindu-l violent cu capul de o piatră. Apoi ridică spre cer brațul în care ținea pumnalul. În secunda următoare, Karesh ar fi fost mort.

Izbitura din ceafă căzu ca un trăsnet. Cu mâna încleștată pe mânerul pumnalului, Athor își îndreptă convulsiv spinarea, apoi se lăsă să cadă, fără cunoștință, peste trupul lui Karesh.

3

Languedoc, 1213

Cei doi înaintau pe drum, unul lângă celălalt. Bătrânul călărea un roib robust, băieţandrul păşea prin pulbere, ducând pe umăr tocul de piele în care îşi păstra viela. Nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani, însă avea pasul mândru, bărbătesc. Judecând după veşmintele lor, nu păreau să ducă tocmai o viaţă de huzur, însă faptul că aveau un cal şi un instrument muzical preţios dovedea că aparţineau unei pături sociale superioare.

– Crezi că trebuia să vii cu mine până aici, bunicule Beaufort? întrebă tânărul, mărind pasul ca să nu rămână în urma călăreţului.

– Bineînţeles, Aymon. Vreau să vorbesc personal cu maestrul şi ţin neapărat să fiu acolo atunci când el te va asculta cântând. Ştii, e foarte bătrân şi nu mai are mult de trăit, dar sunt încredinţat că talentul tău îl va fermeca. În schimb, tu vei avea mult de câştigat urmându-i învăţăturile.

– Bine, dar eu nu vreau să rămân aici, la el, în oraşul acesta duşman...

– Am discutat deja despre asta, Aymon. Maestrul Puyol este un prieten credincios care a îmbrățișat religia noastră, iar faptul că locuiește aici, în Carcassonne, ne este de folos pentru că el poate observa îndeaproape mișcările dușmanilor noștri. Cum bine știi, eu sunt căutat de falangele papistașe din Languedoc: nu este deloc prudent să-mi fii alături, căci viața ți-ar fi în primejdie în fiecare clipă. Dar îți promit că, odată terminat războiul acesta fără noimă, mă voi întoarce să te iau cu mine. Între timp însă, tu vei fi deslușit toate tainele vielei: am credința că maestrul Puyol este cea mai bună alegere pentru tine.

– Arta muzicii o voi învăța cu siguranță, însă cine îmi va deslusi arta războiului, acum, că nu vom mai fi împreună?

– M-am gândit și la asta, Aymon: în scrisoarea sa, maestrul Puyol mi-a dezvăluit că o bună parte din timpul liber ți-l vei petrece cu un maestru de arme. Mi-a scris că alesul lui este unul dintre cei mai buni instructori din cetate. Amintește-ți însă că nimeni, în afară de Puyol, nu trebuie să-ți afle identitatea: numai păstrând taina asupra numelui tău te vei afla la adăpost de represaliile oamenilor lui Simon de Montfort.

Băiețandrul înălță o privire îngrijorată către bunicul său.

– Și dacă, în vreme ce eu mă aflu aici, cineva te va recunoaște? Ai putea fi condamnat la ardere pe rug, omorât...

– Asta nu se va întâmpla, dragul meu... asta nu se va întâmpla...

Discutând, ajunseseră la porţile cetăţii. Doi bărbaţi, purtând mantii cruciate, se întreţineau râzând nepăsători, sub turnul de nord al impunătoarelor ziduri de apărare ale oraşului Carcassonne; nu le dădură nici o importanţă celor doi trubaduri care trecură dincolo de ziduri.

Beaufort, viconte de Val de Daigne, tăcea, cufundat în gânduri, aceleaşi care îl măcinau de când începuse cruciada împotriva catarilor, pentru că nu reuşea să înţeleagă de ce oştile cruciaţilor ucideau credincioşi creştini în numele credinţei, cu atât mai mult cu cât acest sacrilegiu nu se petrecea în îndepărtata Palestină, ci chiar acolo, în centrul Europei.

Regiunea pe care locuitorii ei o numeau cu mândrie Occitania era situată în inima teritoriului francez, mărginită de lanţul masiv al Pirineilor, fiind dominată de seniori şi vasali supuşi regelui de Aragon şi, implicit, Bisericii de la Roma. Însă viaţa paşnică a locuitorilor Occitaniei fusese răscolită în mod fatidic în momentul în care papa poruncise ca asupra locurilor acelora să se abată sabia şi focul împotriva ereziei, reprezentate de discipolii diavolului care, se zicea, în nemaiauzitele lor ritualuri, sărutau sub coadă pisici şi alte jivine, înainte de a se lăsa pradă celor mai abjecte desfrâuri. Sub falsa înfăţişare de creştini tradiţionalişti până la fundamentalism, catarii, aşa cum îşi spuneau ei, erau, de fapt, vrăjmaşii cei mai crânceni ai Bisericii, şi deci ai lui Dumnezeu.

Acestea erau acuzele aduse de papă catarilor, pentru a justifica războiul de pedepsire a ereticilor. În

anul 1209 se petrecuse un incident care constituise pretextul noii cruciade: asasinarea lui Pierre de Castelnau, un călugăr cistercian care făcea parte din anturajul papei Inocenţiu al III-lea.

Oraşul Béziers căzuse în mâinile papistaşilor în numai câteva ore. Majoritatea locuitorilor săi se refugiaseră în interiorul catedralei: acolo însă, cruciaţii i-au trecut fără milă prin tăişul sabiei, dând apoi foc bisericii, arzându-i de vii şi îngropându-i sub dărâmături pe cei care scăpaseră cu viaţă.

Conform rapoartelor prezentate papei Inocenţiu al III-lea, numai la Béziers fuseseră masacrate peste douăzeci de mii de suflete, majoritatea oameni nevinovaţi, de vreme ce religia catară nu număra în oraş decât aproximativ două sute de adepţi. Cu toate acestea, aşa-zisa erezie pe care Biserica de la Roma hotărâse s-o stârpească cu orice preţ nu îi deranja deloc pe localnici: cu excepţia unor grupuri de fanatici, catarii convieţuiseră dintotdeauna paşnic cu concitadinii lor catolici. Acesta fusese şi motivul pentru care, în faţa ordinului de a-i preda pe eretici armatelor papistaşe cantonate pe malul râului Orb, întreaga suflare a cetăţii hotărâse să lupte până la ultimul om.

În scurtă vreme, furia falangelor papale şi relatările despre cruzimile comise de ele răspândiseră panica în regiune: întreaga populaţie trăia terorizată de gândul de a vedea într-o zi apărând la orizont gonfaloanele cu însemnele cruciaţilor. Incursiunea ce ar fi trebuit să pedepsească câţiva eretici se transformase într-o represiune feroce a tuturor localnicilor, fără deosebire,

pentru a le dovedi occitanilor cine era adevăratul stăpân şi a arăta întregii creştinătăţi care erau riscurile unei bune convieţuiri cu erezia.

După Béziers, oştile papale se îndreptaseră spre Carcassonne, oraş care a capitulat – după confruntări mai puţin violente – în vara fierbinte a anului 1209. Locuitorii au fost alungaţi din casele lor, permiţându-li-se totuşi ulterior, unora dintre ei, să se întoarcă în oraş.

La comanda falangelor cruciate se afla Simon de Monfort. Despre bravura, dar şi despre cruzimea cu care îi pedepsea pe oponenţii Bisericii Catolice se dusese vestea pe tot continentul.

Băieţandrul şi bunicul său păşeau agale pe uliţele înguste ale oraşului fortificat. Dacă s-ar fi întâmplat ca cineva să-l recunoască pe Beaufort, soarta le-ar fi fost pecetluită: singurul obstacol în înaintarea spre inima teritoriilor occitane a oamenilor lui Simon de Monfort fusese grupul de cavaleri comandat de vicontele de Val de Daigne, care îmbrăţişase doctrina catară. Războinicii vicontelui aveau obiceiul să atace prin surprindere banderiile cruciate care, dintr-un motiv sau altul, pierduseră contactul cu grosul trupelor: răsăreau brusc din hăţişul pădurilor, năpustindu-se asupra vrăjmaşilor asemenea unor păsări de pradă, semănând urgia morţii şi făcându-se apoi nevăzuţi la fel de brusc precum apăruseră.

Incursiunile repetate ale cavalerilor vicontelui stârniseră mânia lui Monfort: era de neiertat faptul că mii de oşteni înarmaţi până-n dinţi nu reuşeau să

nimicească o bandă de eretici renegaţi. Comandantul cruciaţilor poruncise instituirea unei recompense substanţiale pentru capturarea seniorului de Val de Daigne. Cu toate acestea, trecuseră mai bine de patru ani de când vicontele continua să-şi sfideze duşmanul.

La toate acestea se gândea Beaufort în clipa în care nepotul său, parcă citindu-i gândurile, îl întrebă:

– Este adevărat că cetatea Béziers a fost nimicită fără nici un temei, bunicule?

Beaufort şi Aymon erau foarte legaţi unul de altul: cu mulţi ani în urmă, când părinţii băiatului fuseseră răpuşi de malarie, bunicul său îi devenise ca un tată. Iar bătrânului – unul dintre cei mai puternici şi respectaţi seniori ai Occitaniei – Aymon îi era mai drag decât lumina ochilor, fiind unicul descendent al stirpei sale, exceptând o ramură secundară a familiei, care stăpânea comitatul Foix. Acolo, la Foix, nădăjduia că aveau să se retragă atunci când războiul se va fi terminat. Deocamdată însă, Beaufort hotărâse că Aymon era mai în siguranţă dacă îl ducea, sub o identitate falsă, într-o localitate din spatele liniilor duşmane: mai devreme sau mai târziu, şi Foix, şi Toulouse aveau să încline steagul în faţa oştilor papale.

– Da, e adevărat, Aymon, răspunse bătrânul. În timpul asediului, un grup de bărbaţi ieşiţi de după zidurile cetăţii s-au îndreptat spre tabăra cruciată, aruncând cuvinte grele şi luându-i peste picior pe asediatori. Furioşi, aceştia i-au urmărit când se retrăgeau spre cetate, reuşind să înfrângă opoziţia străjerilor. În scurt timp, oştile papei s-au revărsat în oraş,

ucigând pe oricine le ieşea în cale. Se spune chiar că, în toiul masacrului, abatele de Citeaux, Arnaud Amaury, care îi însoţea pe cruciaţi, i-ar fi răspuns unei căpetenii care îl întrebase cum să-i deosebească pe cei două sute de catari de restul locuitorilor, catolici: „Ucideţi-i pe toţi, îi va recunoaşte Cel de Sus!“

Cei doi înaintau pe uliţele cetăţii silindu-se să nu atragă nimănui atenţia. Şi, până în clipa aceea, reuşiseră. De altfel, ar fi fost dificil să existe cineva care să-l recunoască pe Beaufort de Daigne: rareori se întâmplase ca el şi oamenii săi să fi lăsat supravieţuitori în urma raidurilor lor.

În realitate, uciderea unui om venea în contradicţie cu preceptul catar de a nu se mânji cu sângele aproapelui, dar Beaufort era încredinţat că Dumnezeu avea să-i ierte grava nesupunere: la urma urmei, ucidea doar ca să nu fie el ucis. Vicontele îşi aminti de zilele când, după moartea doamnei sale, se apropiase de religia catară. După mulţi ani de meditaţie – timp în care participase la reuniunile catarilor ca simplu observator – se hotărâse să primească *Consolamentum*-ul. Era singura taină bisericească recunoscută de religia catară, în urma căreia Beaufort fusese uns Perfect – sau Prietenul lui Dumnezeu, cum obişnuiau să se considere iniţiaţii cultului.

Doctrina catară se baza pe regulile vieţii simple, la vremea aceea uitate de înaltele ierarhii catolice, dar în care, de fapt, îşi avea originile întreaga învăţătură creştină. Aproape la fiecare oră din zi, vicontele îşi repeta lui însuşi preceptele fundamentale ale doctrinei.

Catarii credeau în existenţa a două noţiuni duale şi, totodată, opuse: Binele şi Răul. Primul principiu izvora de la Dumnezeu cel drept şi milostiv, cel de-al doilea din Satana, dumnezeul malefic. Cele două forţe, aflate într-o perpetuă confruntare, creaseră două lumi distincte: cea a spiritului, perfectă şi guvernată de Dumnezeu cel drept, şi cea materială, aflată în mâinile Satanei. Corpul omului nu era considerat altceva decât o formă provizorie de trecere, necesară până în clipa în care spiritul avea să fie eliberat şi condus din nou la Dumnezeu.

Iisus Hristos era considerat doar un înger coborât pe Pământ. Crucea nu era un simbol religios, iar ritualurile euharistice nu erau recunoscute de catari: singurul sacrament îngăduit era *Consolamentum*-ul. Perfectul era obligat să respecte preceptele până în cele mai mici amănunte. Iar Beaufort le respecta cu sfinţenie, ţinând toate posturile – instrument de căinţă şi iertare a păcatelor. De asemenea, hrana sa era aproape în exclusivitate vegetariană, singurele excepţii fiind peştele şi crustaceele.

Probabil că tocmai acel curs molcom, dar de neoprit al rigorii religioase regăsite îi îngrijorase atât de mult pe membrii înaltelor sfere ecleziastice catolice. Noua credinţă se răspândise ameninţător în întreaga Occitanie, trecând chiar şi Alpii, în extremul septentrional al teritoriilor italieneşti.

Probabil că papa se înfuriase atât de rău tocmai din cauza uşurinţei cu care se propaga cuvântul lor, cu atât mai mult cu cât catarii reuşeau să se facă acceptaţi şi

să conviețuiască pașnic cu populația catolică. Pentru Biserica de la Roma, toate acestea reprezentau niște atentate la adresa ordinii sociale și care trebuiau stârpite din fașă. Iar dovada cea mai bună în acest sens era masacrul de la Béziers.

– Pleacă de aici, mizerabile! strigă deodată bunicul Beaufort, aplecându-se în șa și trăgându-i nepotului o palmă sonoră peste ceafă. Ți-am zis că eu sunt cel dintâi în drept să cer milostenie.

Uluit și ofensat în același timp, Aymon își ridică privirea spre bărbatul care călărea lângă ei. Expresia de pe chipul vicontelui de Daigne nu lăsa loc nici unei îndoieli, iar băiețandrul înțelese pe loc ce se întâmpla. Doi cruciați, cu mâna pe mânerul spadei, le țineau calea.

– Oprește-te, străine! îi porunci lui Beaufort unul din ei, ridicând mâna.

Bătrânul trase de hățuri, iar roibul se opri, nechezând zgomotos.

– Cu mine vorbești, oșteanule?

– Da, chiar cu tine... răspunse cruciatul, apropiindu-se și privind cu luare-aminte chipul călărețului. Nu cumva ne-am mai întâlnit undeva, noi doi?

– Nu cred. În orice caz, eu obișnuiesc să colind din oraș în oraș, în căutarea brumei de bani care să-mi permită să-mi duc traiul.

– Și din ce trăiești tu, străinule? îl întrebă cel de-al doilea oștean, postându-se în fața calului.

– Ei, din ce ați vrea să trăiască un biet bătrân ca mine... Fac și eu ceea ce se nimerește să pice. Și, mai

bine zis, nu eu îmi ofer serviciile, ci credinciosul meu cal: știți, roibul meu este puternic și neobosit, și adesea se găsesc oameni care să aibă nevoie de forța sa pentru a ara o palmă de pământ sau pentru a-și muta mobilele dintr-un loc în altul.

– Poate că așa o fi, unchiașule, dar mie mi se pare că te-am mai văzut undeva... îl întrerupse primul.

Între timp, omul se trăsese într-o parte, lăsându-i călărețului cale liberă.

– Abația de Lagrasse! strigă el deodată, când Beufort deja se îndepărtase și se pregătea să treacă și de cel de-al doilea oștean. Pune mâna pe el! îi ordonă cel dintâi camaradului său. Acesta e căpetenia bandei de tâlhari care mi-a măcelărit tovarășii de arme!

Acolo, la abația de Lagrasse – Beaufort își amintea limpede –, el și oamenii săi organizaseră o ambuscadă împotriva unui grup de cruciați. Era evident că bărbatul care îl recunoscuse scăpase din masacru.

Celălalt oștean se postă în fața calului, dar nu mai apucă să tragă spada de la șold: lovitura năprasnică a lui Beaufort îi străpunse gâtul făcând ca sângele să țâșnească în toate direcțiile.

Asigurându-se că nepotul său, Aymon, se depărtase, vicontele dădu pinteni bătrânului roib.

– La arme! La arme! strigă din rărunchi cel de-al doilea cruciat. Închideți porțile cetății. Nu-l lăsați pe blestematul acela să fugă!

Ulițele înguste ale orașului Carcassonne erau înțesate de lume: Beaufort alesese cu bună știință o zi de târg ca să intre în cetate, cu intenția de a se strecura

neobservat prin mulţime, dar acum marea de oameni îl împiedica să fugă. Târgoveţii, înspăimântaţi, se dădeau în lături călcându-se în picioare din calea roibului lansat în galop.

Deodată, Beaufort zări porţile salvatoare dinspre sud: erau deschise. Strânse între coapse trupul armăsarului, care răspunse cu promptitudinea unui pursânge: mai lipseau câteva zeci de paşi şi ar fi scăpat din capcana mortală în care intrase.

Cercetă cu privirea, în viteză, străjile: unii roteau scripeţii sarazinei, în vreme ce alţii, cu arcurile încordate, îl luau la ţintă.

Sarazina greoaie de fier căzu de la înălţime, cu un huruit asurzitor.

Vicontele de Daigne trase cu putere de hăţuri, încercând să-şi oprească armăsarul din galop. Acesta se opri brusc, dar din cu totul altă cauză: două săgeţi îi traversară grumazul, făcându-l să se prăbuşească fără suflare în ţărână, aruncându-l din şa pe Beaufort. Vicontele nu avu timp să se ridice: străjerii îşi sprijiniră vârful spadelor pe pieptul său, imobilizându-l. Cu toate acestea, bătrânul îi fulgeră cu o privire mândră.

Era pregătit să moară cu onoare.

– Opriţi-vă! se auzi o voce poruncitoare din spatele lor. Lăsaţi-l să se ridice.

Străjerii îl slăbiră pe străin din strânsoare.

– Cine sunteţi, *messere,* de aţi stârnit atâta tulburare pe uliţele oraşului meu? întrebă noul-venit.

Purta veşminte de luptă rafinate, potrivite unui şef militar. Nu era înalt, dar sub pieptarul împletit se ghicea o constituţie robustă, deprinsă cu asprimea luptelor.

Cu toate că nu îl întâlnise niciodată personal, Beaufort îşi dădu seama pe loc cu cine avea de-a face: omul din faţa lui era Simon de Montfort. Dădu să-i răspundă, când o voce exaltată din spatele său i-o luă înainte.

– Cer iertare, domnul meu, spuse cruciatul scăpat cu viaţă de la abaţia Lagrasse, cu inima gata să-i sară din piept din cauza alergăturii. Cer iertare, dar l-am recunoscut pe dată: este Beaufort. Omul acesta se afla în fruntea asasinilor care mi-au ucis tovarăşii de luptă. Iar acum câteva clipe a mai trimis unul în lumea celor drepţi, cu o singură lovitură de spadă.

– Este adevărat ce spune supusul meu? întrebă Simon de Montfort întorcându-se spre bătrân.

– Da, sunt vicontele Beaufort de Daigne, răspunse scurt catarul, ridicându-şi braţele în semn de predare.

Nu-i mai rămăsese decât un singur lucru de făcut: să atragă asupra sa atenţia cruciaţilor, pentru ca nepotul său, Aymon, să reuşească să scape de primejdie.

Băieţandrul îşi văzuse bunicul lovind de moarte un cruciat şi aruncându-se în goana calului spre poarta de sud a oraşului. Înţelese că, prin gestul său violent, bătrânul îi salvase, de fapt, viaţa. Înspăimântat, se îndreptă fără să mai privească înapoi spre centrul locuit al oraşului, acolo unde se afla casa maestrului Puyol.

4

Bavaria, anii '20

Aerul cald şi năclăit al serii aceleia de mijloc de septembrie era îmbâcsit de fumul care învăluise ca o negură densă felinarele berăriei Sterneckerbrau.

Caporalul-major, veteran de război, nu suporta duhoarea aceea dezgustătoare de ţigări, trabucuri, pipe şi toate celelalte drăcovenii care subjugau omul viciului.

Motivul pentru care subofiţerul german se găsea acolo era o revoltă sângeroasă care fusese reprimată cu câteva luni în urmă. Prezenţa sa la reuniunea de la Sterneckerbrau avea să-i schimbe cursul vieţii. Şi pe cel al istoriei.

Totul începuse cu câteva zile mai devreme, când acceptase să dea curs unei invitaţii mai deosebite.

– Vă mulţumim că aţi dat curs apelului nostru, caporale... îl întâmpinase baronul von Sebottendorff, liderul Societăţii. Datorită implicării şi curajului

dumneavoastră și ale celorlalți arieni destoinici, țara noastră a reușit să stârpească hoardele bolșevice.

În cursul lunii noiembrie 1918, un oarecare Eisner, un socialist de origine evreiască, condusese o revoluție de inspirație bolșevică în Bavaria, reușind să atragă de partea sa o mică armată de partizani, alcătuită mai cu seamă din anarhiști și socialiști. Mișcarea avea drept obiectiv proclamarea republicii bavareze. Rebelii erau încredințați că revoluția avea să se propage ca o pată de ulei, ajungând în cele din urmă la Berlin și silindu-l pe Kaiser să abdice.

Numai că, în primele zile ale lunii mai, trupele contrarevoluționare conduse de Liga de Luptă intraseră în München, sufocând revoluția din fașă. În primele rânduri ale celor care contribuiseră la restaurație se aflaseră membrii Societății Thule.

Pentru contracararea „amenințării bolșevice", în cadrul armatei germane se înființase o structură specială, un detașament intitulat Liga de Luptă. În cadrul acesteia activa un tânăr, Rudolf Hess, capabil de orice pentru a ajunge la putere: pas cu pas, Hess urca treptele care aveau să-l ducă la conducerea organizației. Asemenea lui însă, în acele zile de tensiuni și nesiguranță, se remarcaseră și alți iluștri necunoscuți care făceau primii pași spre o carieră fulgerătoare.

La reuniunea restrânsă a comitetului director al Societății Thule, cel care dădu glas propunerii fu jurnalistul Alfred Rosenberg:

– Eu spun că ar trebui să-l primim pe acest caporal în rândurile Societăţii noastre.

– Avem mare nevoie de asemenea bărbaţi, îl aprobă Gottfried Feder, cunoscut pentru talentul său oratoric.

– Un moment, interveni Dietrich Eckart, editor, poet şi dramaturg, cunoscut pentru viaţa sa boemă şi care exercita o importantă influenţă asupra comitetului director. Cred că ar fi mai bine dacă am juca această carte în interesul nostru.

Se spunea că Eckart nu era legat doar de Thule, ci şi de multe alte facţiuni ezoterice, şi că era expert în magia neagră – un adevărat adept al Răului.

– Nu vreau să mi-o ia în nume de rău cei care susţin învestitura oficială a caporalului, dar recenta insurecţie bolşevică ar trebui să ne fi învăţat că nu vom putea spune niciodată că am îndepărtat pentru totdeauna ameninţarea evreilor şi a comuniştilor. Dacă nu mă înşel, acest subofiţer ştie ceva în acest sens, nu-i aşa? Am fost informat că, cu numai câteva zile înainte de eliberarea Bavariei de către Liga de Luptă, revoluţionarii au percheziţionat de câteva ori cazarma numărul 2 a regimentului de infanterie, adică regimentul său. Se pare că nemernicii îi căutau pe el şi pe nunţiul apostolic, Excelenţa Sa Pacelli. Mă înşel cumva?

– Nu, spuse unul dintre participanţii la întrunire. În ziua de 27 aprilie, de altfel, omul nostru a reuşit să scape de urmăritorii săi într-un mod aproape rocambolesc.

– Meritele sale militare şi talentul de investigator i-au determinat probabil să-l caute. Aceste abilităţi ar putea fi de folos cauzei noastre într-un mod mult mai eficient dacă subofiţerul nu ar fi identificat ca aparţinând unei societăţi faimoase pentru caracterul său antibolşevic şi naţionalist. De fapt, ca să ne înţelegem, nu spun altceva decât că ar fi mai bine dacă adeziunea lui la Thule ar rămâne... secretă. Asta dacă sunteţi cu toţii de acord, bineînţeles.

Acum, la numai câteva zile de la acea reuniune a comitetului director al Societăţii Thule, caporalul se afla în berăria Sterneckerbrau, ascultând discursul lui Feder pe tema „Cum şi prin ce mijloace să eliminăm capitalismul?“. Publicul se dovedea peste măsură de interesat de subiect. După alte câteva intervenţii, îi veni rândul caporalului să ia cuvântul: discursul său fu întrerupt de câteva ori de manifestările aprobatoare ale celor prezenţi.

În final, de orator se apropie secretarul mişcării naţionaliste care organizase întrunirea. Un anume Anton Drexler.

– Cuvintele dumneavoastră au suscitat un interes deosebit în rândul camarazilor prezenţi în sală, îi spuse bărbatul, întinzându-i mâna. Dacă nu vă deranjează, v-aş ruga să aruncaţi o privire pe această broşură... apoi, dacă veţi fi atât de gentil să-mi dictaţi datele dumneavoastră de stare civilă, al nostru Deutsche Arbeiterpartei va fi onorat să vă supună atenţiei alte documentaţii... Herr...?

– Hitler, caporal-major Adolf Hitler.

– M-am informat mai bine despre acest Adolf Hitler, le spunea Dietrich Eckart celorlalţi membri ai comitetului director al Societăţii Thule. Este un om foarte valoros.

Spunând acestea, editorul îşi deschise geanta de piele neagră şi scoase dosarul caporalului.

– S-a născut la Braunau, în Austria, în 1889, într-o familie modestă: tatăl său era funcţionar vamal şi îşi imaginase pentru fiul său un viitor în acelaşi domeniu. Dar omul nostru se simţea mult mai atras de arte şi de arhitectură. Tatăl său a murit când Adolf avea optsprezece ani; a încercat fără succes să frecventeze Academia de Artă din Viena. În 1914, după primele scântei ale conflagraţiei mondiale, s-a înrolat voluntar în cadrul unui regiment bavarez, unde s-a distins prin spiritul de sacrificiu şi acte de eroism. A fost rănit de două ori, prima dată în bătălia de pe Somme şi a doua oară la Ypres, unde chiar a riscat să rămână orb din cauza bombelor cu gaz toxic. Datorită faptelor sale, a fost înaintat pe câmpul de luptă la gradul de caporal şi a primit două decoraţii de merit. În momentul semnării armistiţiului se afla în spitalul din Pasewalk şi, odată externat, a hotărât să rămână în rândurile armatei, fiind detaşat aici, la München. A furnizat informaţii preţioase despre liderii mişcării bolşevice. Recent, a fost promovat la biroul de presă şi informaţii din cadrul departamentului politic al comandamentului militar. Anton Drexler mi-a spus că are şi darul oratoriei. Cred că este

într-adevăr un personaj pe care trebuie să-l ţinem sub observaţie.

– În realitate... atunci când l-am întâlnit mi s-a părut... cum să zic... un pic cam necioplit şi mototol, spuse Sebottendorff, cercetându-l pe Eckart prin lornion.

– În locul dumneavoastră, nu mi-aş face griji în privinţa aceasta, spuse Eckart. Îmi voi asuma eu sarcina de a-l învăţa bunele maniere.

În privirea lui strălucea o lumină stranie, de fanatism.

Întins pe patul său de campanie, caporalul Adolf Hitler citea broşura pe care i-o dăduse Drexler în cursul întrunirii de la berărie. Se intitula *Deşteptarea mea politică* şi susţinea aceleaşi idei reacţionare şi antisemite pe care le avea şi el. Era mulţumit să constate că erau numeroşi germanii care înţeleseseră faptul că în spatele mişcărilor populare şi muncitoreşti se aflau întotdeauna cuiburi de comunişti bolşevici.

– Aveţi o scrisoare, domnule caporal, îl întrerupse un tânăr recrut din plăcuta sa lectură.

Hitler se ridică de pe pat şi deschise plicul. Înăuntru găsi legitimaţia numărul 555 de membru al DAP, Deutsche Arbeiterpartei, şi invitaţia de a participa la următoarea şedinţă de partid. Însă mulţumirea interioară pentru recunoaşterea meritelor sale fu umbrită de constatarea că fusese înscris în partid fără ca cineva să se fi obosit măcar să-i ceară părerea.

Aşa că se hotărî să participe la adunarea de la locanta de la periferia Münchenului, mai degrabă ca să protesteze faţă de abuzul liderilor partidului decât din interes.

Dar, amestecându-se printre ceilalţi participanţi la întrunire – nu mai mulţi de o sută –, dezbaterea îl absorbi până într-acolo încât entuziasmul său nu se risipi nici măcar în clipa în care află la ce sumă se ridicau donaţiile pentru partid din seara aceea: şapte mărci şi jumătate.

Privirea bărbatului din faţa sa îi atrase atenţia. Nu îl recunoscu imediat pe domnul acela elegant, aşezat într-un colţ retras, căruia toţi i se adresau cu un deosebit respect.

La finalul întrunirii, un necunoscut se apropie de Hitler. Avea chipul desfigurat, lipsit de partea superioară a nasului: fără îndoială, urmările unei răni de război.

– Permiteţi-mi să mă prezint, domnule caporal Hitler, spuse necunoscutul. Sunt căpitanul Röhm, Ernst Röhm. Mi se pare că aţi avut deja ocazia să-l întâlniţi pe Dietrich Eckart, un membru marcant al partidului nostru.

Hitler îşi aminti de seara de la berărie, iar privirea sa se încrucişă preţ de câteva secunde cu cea a bărbatului, care i se păru un adevărat magnet. Eckart, după ce îl cercetă îndelung, afişă o expresie mulţumită. În ceea ce-l privea, caporalul Hitler se simţi atras de ochii aceia pătrunzători şi simţi un fior de exaltare pe şira spinării.

Dietrich Eckart avea o mustață înfoiată, neagră, care contrasta puternic cu capul său complet chel. Nimic din aspectul său fizic nu era remarcabil, dar în el exista ceva care îi dădea puterea de a capta atenția mulțimii atunci când urca pe scenă în calitate de poet sau actor, deși în activitatea sa succesul alternase cu eșecul.

Avea faima de a fi un adept înfocat al ezoterismului, fiind creatorul unor secte pe care, de altfel, le și prezida, în mare secret. Liderii Societății Thule îl tratau cu un respect deosebit și cu un soi de teamă plină de reverență. Asemenea multora dintre contemporanii săi, fusese contaminat de pasiunea pentru științele oculte, care fuseseră importate în Europa de peste Ocean. Primele care anunțaseră întreaga lume că puteau intra în legătură cu lumea de dincolo fuseseră surorile Kate, Margaret și Leah Fox, care trăiseră în a doua jumătate a secolului al XIX-lea.

Valul acestui entuziasm pentru tărâmul spiritelor nu ocolise Germania, unde apăruseră multe secte care readuseseră în actualitate ritualuri străvechi, idolatrizând obiecte sacre cu puteri misterioase.

Șeful uneia dintre aceste societăți secrete era un anume Hermann Pohl. Ordinul Cavalerilor Teutoni și al Sfântului Graal reactivase regulile celei mai ortodoxe dintre masonerii și ale rosicrucienilor, legendarul ordin secret înființat în secolul al XV-lea de către călugărul german Kristian Rosenkreutz, un inițiat în artele magice.

Ordinul Cavalerilor Teutoni și al Sfântului Graal avusese, oricum, o existență scurtă: la trei ani de la înființarea sa, fusese absorbit de nou-născuta Societate Thule, un rol important în această fuziune avându-l prietenia dintre fondatorii celor două organizații.

Atât Pohl, cât și personajul misterios care răspundea la numele de Wiligut deveniseră în scurt timp camarazi de nedespărțit ai lui Dietrich Eckart. În ultima vreme, cei trei discutau destul de mult despre caporalul cu înfățișare comună și purtări care puteau fi considerate oricum, numai senioriale nu.

– Vă asigur că în scurt timp veți fi nevoiți să vă schimbați părerea, dragii mei prieteni. El va cânta și va dansa, dar trebuie să știți că cel care va compune muzica voi fi eu, susținea Eckart.

Iar ochii îi deveneau două fante subțiri care aruncau fulgere strălucitoare.

În salonul casei lui Eckart persista un miros de ceară prăfuită pe care doar piesele masive de mobilier antic îl pot răspândi în aer.

Acolo, maestrul își instruia discipolul.

– Dumneavoastră, domnule Hitler, îi spuse Eckart elevului său, care îl urmărea cu atenție, trebuie să învățați cum să suscitați în cei pe care îi aveți în față acele senzații pe care ei le așteaptă de la vorbitor. Trebuie să inculcați în cei ce vă ascultă propriile dumneavoastră sentimente sau să-i convingeți că ele sunt chiar trăirile lor, inducând credința aceasta printr-un ton ferm, hotărât. Numai așa veți putea controla

emoţiile pe care le generaţi auditoriului. Faptul că dumneavoastră împărtăşiţi sau nu părerile pe care le exprimaţi... ei, bine, asta este irelevant.

– Dacă aş proceda astfel, obiectă elevul, ar însemna să mint foarte des.

– Oricine intenţionează să candideze la o funcţie de şef – şef de orice – trebuie să fie capabil să mintă, în cazul în care asta îi foloseşte pentru atingerea propriului scop.

Şi aşa începu Dietrich Eckart să-l pregătească pe Adolf Hitler să înfrunte istoria.

Excelenţa Sa Eugenio Pacelli simţi o boare de vânt îngheţat, în vreme ce un tremurat nervos, imposibil de controlat, îl făcu să îngenuncheze în faţa altarului.

Fusese încercat deseori de senzaţia aceea după ziua în care, cu câteva luni în urmă, revoluţionarii bolşevici năvăliseră în cazarma numărul 2 a regimentului de infanterie din München. Din fericire, un soldat îi arătase un pasaj secret prin care reuşise să fugă. În drumul său spre salvare, se lovise de un subofiţer care, la fel ca şi el, încerca să scape de urmăritori. Hiller, sau Hitler, parcă aşa îl chema: la doi ani după ce fusese numit nunţiu papal al Bavariei, limba germană avea încă multe secrete pentru el, fiindu-i încă imposibil să desluşească anumite pronunţii.

Privirea acelui caporal îl îngheţase pe monseniorul Pacelli: pupilele lui păreau înconjurate de o sinistră aureolă de un roşu intens. Fusese într-atât de

impresionat de imaginea aceea, încât, mult timp mai târziu, îi ceruse lămuriri unui medic specialist.

„Cred că este vorba despre efectele gazelor toxice folosite pe front, în război“, își dăduse omul cu părerea. „Cei care au avut norocul să supraviețuiască iperitei sunt condamnați să-i poarte toată viața semnele: prezența unei umbre roșii în albul ochilor sau chiar în iris este una dintre aceste urmări de neșters.“

Oare de ce se gândea tocmai acum la acel episod? se întrebă nunțiul apostolic. Destinul îl legase de un militar pe care, asemenea lui, revoluționarii bolșevici îl căutau în cazarmă, unde năvăliseră înarmați până-n dinți. Tot destinul hotărâse să nu fie descoperiți: altminteri, ar fi fost uciși pe loc.

Din ziua aceea, Excelența Sa Pacelli simțise de multe ori pe șira spinării frisonul acela prevestitor de moarte; de fiecare dată, rugăciunea era singura cale prin care își putea alunga teama aceea nedeslușită. Cu toate acestea, arhiepiscopul era convins că Dumnezeu îl părăsise. Și probabil că nu greșea întru totul. Dacă Dumnezeu, Dumnezeu cel bun și milostiv, i-ar fi împărtășit temerile și i-ar fi ascultat rugăciunile, tot ceea ce s-a întâmplat începând din ziua aceea nu ar mai fi avut loc niciodată.

5

Teheran, 2006

Parviz Fattah, ministrul iranian al Energiei, tocmai confirmase în fața întregii națiuni anunțul care, în ultimele zile, produsese un cutremur în întreaga lume politică.

Mulțimea se ridică dintr-odată în picioare, ovaționând: pe un ton plin de emfază, Parviz Fattah dăduse asigurări poporului că, peste maximum șase luni, avea să inaugureze lucrările pentru construcția unei noi centrale nucleare alimentate cu uraniu îmbogățit.

Aplaudă până și ayatolahul Gholam Pashelvi, președintele Organizației pentru Dezvoltarea resurselor energetice alternative și membru marcant în conducerea Partidului Revoluției Islamice.

Gholam Pashelvi era un bărbat deloc mediocru, care îmbina inteligența ascuțită cu sângele rece specific oamenilor de acțiune. Mulți iranieni l-ar fi dorit *marja'iya*, liderul spiritual al șiiților. Dar aspirațiile

lui Pashelvi ţinteau altundeva, mult mai sus, fiind cunoscute doar cercului său de apropiaţi fideli.

Pashelvi continuă să aplaude, în vreme ce privirea sa scormonitoare cerceta atent podiumul prezidenţial.

Preşedintele Mahmud Tahrjani se apropie de pupitrul vorbitorului: importanţa discursului pe care urma să-l rostească era subliniată şi de prezenţa celor câteva zeci de microfoane aparţinând celor mai importante reţele de televiziune de pe mapamond, postate la mică distanţă de buzele sale. În spatele preşedintelui domnea imaginea impozantă a complexului moscheii imamului Reza, cu cupolele sale turcoaz şi giganticele portice sculptate în piatră albă.

– Ţara mea, ţara noastră, îşi începu el discursul, nu se va pleca voinţei imperialiştilor, care intenţionează să ne facă să apărem în faţa celorlalte naţiuni drept un stat în curs de dezvoltare şi, în consecinţă, dependent de constrângerile şi obligaţiile impuse de ei – tocmai ei, care declară sus şi tare că nu au alt ţel decât păstrarea echilibrului politic în lume. Noi însă, în faţa atâtor dovezi de prepotenţă din partea imperialiştilor, vom şti să reacţionăm şi vom folosi pentru aceasta orice fel de arme...

Gholam Pashelvi zâmbi cu o expresie îngăduitoare: părea să fie singurul care nu se lăsase dus de valul entuziasmului general.

Trecuse ceva mai mult de o lună de la ziua de 21 martie, începutul anului iranian.

Ochii negri ai lui Pashelvi îi fixară pe cei ai preşedintelui Republicii Islamice a Iranului.

„Nu vei trăi ca să vezi începutul unui alt an...", i se adresă Pashelvi în gând celuilalt, continuând să aplaude.

Dacă cineva l-ar fi acuzat de joc la două capete, ar fi putut fi bănuit de superficialitate.

Washington, 2006

La şedinţă participau doar cei care sunt numiţi, în jargon, „filtre": în cazul eşecului unei operaţiuni secrete, implicarea acestora garanta acoperirea adevăraţilor artizani ai planului, plasându-i în afara oricăror bănuieli pe cei care puneau la cale, de fapt, conspiraţia. Cei doi bărbaţi aşezaţi de-o parte şi de alta a mesei de şedinţe conduceau importante instituţii guvernamentale, fapt pentru care – din moment ce ei erau filtrele – se putea uşor intui cine se afla, de fapt, în spatele hotărârilor care aveau să fie adoptate în cursul întâlnirii.

– Trebuie să-l oprim cu orice preţ, spuse Phil Damiano, directorul CIA.

– Asta înseamnă că putem folosi şi sistemele administraţiilor prezidenţiale din anii şaizeci, care erau pregătite în orice clipă să submineze regimurile politice incomode? întrebă cel din faţa lui.

Era îmbrăcat civil, dar parcă avea uniforma cusută direct pe piele, într-atât de evidentă era, în gesturile sale, atitudinea sa de comandant militar.

– Preşedintele nu a impus nici un fel de restricţie: ameninţarea trebuie anihilată cu orice preţ şi cu asta basta, replică Damiano. Ca să nu mai spun, domnule general, că rotiţele au început deja să se învârtă şi că am pus de multă vreme bazele unei acţiuni care să înlăture regimul aflat acum la putere în Iran, înlocuindu-l cu oameni devotaţi nouă...

– Da, comandanţii câtorva corpuri de armată au confirmat că se află de partea noastră. Putem conta pe douăzeci şi cinci, maximum treizeci la sută din totalul forţelor armate iraniene, dar am serioase dubii că vom reuşi vreodată să creştem acest procent. Dimpotrivă, cred că ar trebui să luăm în considerare riscul că oamenii din anturajul preşedintelui ar putea mirosi ceva, procedând la destituiri ale suspecţilor sau la rotaţii de cadre... După părerea mea, trebuie să existe cât mai puţine persoane care să ştie că în spatele loviturii suntem noi, în caz contrar... zise generalul Edward Corrige, şeful Oficiului pentru Afaceri Externe din cadrul Departamentului de Apărare al Statelor Unite.

Cu toate că se afla în pragul pensiei pentru limită de vârstă, generalul îşi păstrase ţinuta unui bărbat viguros şi abil.

– ...în caz contrar, marele nostru proiect s-ar duce de râpă... îl completă directorul CIA.

Un vânt răcoros, primăvăratic, mătura monumentalele bulevarde ale Washingtonului, stârnind mici vijelii. La fel de vijelioase erau şi gândurile lui Phil

Damiano, numit director al Central Intelligence Agency cu numai doi ani în urmă.

– Această înlănţuire de paşi înainte şi înapoi riscă să creeze nemulţumiri în rândul opiniei publice. Iar voi ştiţi foarte bine cât de importantă este pentru el aprobarea populară.

Înţelegerea era ca numele preşedintelui să nu fie rostit niciodată în cadrul acelui gen de şedinţe „paralele".

– Este adevărat, domnule Damiano, încuviinţă generalul Corrige. Pe de altă parte, trebuie spus că, în discursul său de la Naţiunile Unite, preşedintele iranian Tahrjani a încercat să convingă lumea întreagă că producţia lor de uraniu îmbogăţit va fi folosită numai în scopuri civile.

– Dar tot pe de altă parte, vă pot spune, la rândul meu, că americanii – sau, mai bine zis, întregul Occident – nu mai au deloc intenţia de a eşua într-un alt război „preventiv", replică Damiano. Din păcate, Irakul ne-a fost de învăţătură de minte...

– Oricum, ce a fost a fost, i-o tărie scurt ofiţerul de rang înalt, căruia nu-i plăcea să i se reamintească mereu consecinţele acelui război fără sfârşit şi fără sens. Trebuie să acţionăm de urgenţă. Viclean cum este, Tahrjani şi-a reînnoit invitaţia la dialog. Păcat însă că, totodată, a subliniat preventiv faptul că nu are deloc intenţia de a opri producţia de uraniu. I-am învăţat tactica: în vreme ce întinde o mână Occidentului, cu cealaltă creează din nimic o putere nucleară chiar în inima uneia dintre cele mai instabile

regiuni din Orientul Mijlociu. Nu putem avea încredere în el. Guvernul nostru nu se poate implica într-o nouă cruciadă, dar există oricum oportunitatea frontului irakian din vecinătate. De data aceasta va trebui să procedăm în așa fel încât să profităm de stângăciile interne ale regimului iranian. Statele Unite vor adopta statutul de simpli observatori. Îi vom lovi indirect fără să părem însă implicați în vreun fel: în felul acesta vom izbuti să scăpăm de această țară ticăloasă, cu un președinte la fel de ticălos.

Ascultându-l, Damiano era convins că generalul Corrige nu intenționa să se retragă din viața publică înainte de a-și asuma meritele pentru o acțiune sclipitoare, încununată cu un succes răsunător.

– E adevărat, spuse și Phil Damiano. A sosit clipa să-l oprim.

Teheran, 2006

Gholam Pashelvi salută mulțimea cu mâna ridicată: mai erau câteva ore până la anunțarea sancțiunilor impuse de ONU țării sale. Președintele iranian îl precedă pe Pashelvi spre tunelul care urma să-i ducă de la reședința prezidențială la Mercedesul blindat din curtea interioară.

Tahrjani urcă primul. Ayatolahul Pashelvi îl urmă. O gardă de corp ocupase poziție pe scaunul din față, lângă șofer.

Maşina porni, urmată de câteva automobile de escortă: preşedintele republicii islamice avea mulţi duşmani, iar măsurile de precauţie nu erau niciodată prea multe atunci când era vorba despre integritatea sa corporală.

Numai că în ziua aceea măsurile de securitate se dovediră total insuficiente: primejdia venea chiar de la unul dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai săi.

În clipa în care garda sa de corp se întoarse spre scaunele din spate, Tahrjani îşi dădu seama că omul aţintea un pistol spre el.

– Ce faci, Dekel? îl întrebă preşedintele, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Între timp, în cealaltă mână a lui Dekel apăru o mică seringă, asemenea celor pentru insulină. Bărbatul înfipse acul în coapsa preşedintelui, apoi apăsă pistonul până în capăt. După o secundă, ochii lui Tahrjani se împăienjeniră şi, cu toate că rămaseră deschişi, îşi pierdură orice urmă de vitalitate.

– Eşti sigur că doza a fost suficientă, Dekel? întrebă Pashelvi cu obişnuita sa impasibilitate glacială. Nu trebuie să riscăm să-l ucidem: un martir poate dinamita chiar şi cea mai solidă alianţă. Un laş, în schimb, îşi pierde credibilitatea chiar şi în faţa celui mai credincios dintre adepţii săi.

Mercedesul avându-i la bord pe ayatolah şi pe preşedinte se îndreptă spre periferia sudică a Teheranului unde, pe un mic aeroport, un avion Executive fusese tras pe pistă în aşteptarea suitei oficiale. Avionul acela însă nu avea să se desprindă niciodată de

la sol: nu era altceva decât o mică piesă a scenariului diabolic pus la cale de mintea sclipitoare a lui Gholam Pashelvi.

Washington, 2006

Phil Damiano rămase cu gura căscată, ţinând în mână telecomanda televizorului cu plasmă care trona într-un colţ al cabinetului său.

Brusc, imaginea de pe toate canalele reţelei iraniene de televiziune Irib se întunecară preţ de câteva secunde.

Apoi apăru imaginea lui Gholam Pashelvi, care, cu chipul schimonosit de spaimă, aduse la cunoştinţa poporului iranian ceea ce se întâmplase cu numai câteva ore în urmă. Filmuleţul care începu să ruleze peste relatarea ayatolahului confirma spusele acestuia.

– Preşedintele vostru... preşedintele nostru a trădat încrederea pe care mândrul popor iranian o investise în el. Ademenit de promisiunile occidentalilor, Tahrjani a părăsit ţara în urmă cu numai câteva ore, la bordul unui avion particular care a decolat spre o destinaţie necunoscută.

Cu toate că fuseseră prinse de la depărtare, în cadrele filmului de pe ecran putea fi uşor recunoscut preşedintele iranian care, protejat de gărzile sale de corp, urca scara unui jet Executive.

– Într-un moment atât de delicat ca acesta, continuă ayatolahul Pashelvi, statul nostru are nevoie de

o conducere fermă. Cu voia lui Dumnezeu, mare și milostiv, și al Consiliului Gardienilor Revoluției Islamice, îmi voi asuma răspunderea conducerii țării noastre și jur solemn că voi sluji Iranul pe calea arătată nouă de Allah, pace și binecuvântare numelui său.

Pashelvi pronunță ultimele cuvinte cu brațele larg deschise și cu palmele îndreptate spre cer.

De bucurie, generalul Corrige lovi puternic cu pumnul în masă.

– Bingo! exclamă el, triumfător. De data aceasta am lovit drept la țintă, fără să facem decât câteva mișcări, dar care s-au dovedit foarte inteligente.

Damiano pufni. Ar fi vrut să-i spună că acele „câteva mișcări foarte inteligente“ îi costaseră deja câteva milioane de dolari pe neștiutorii contribuabili americani.

Gholam Pashelvi se bucurase de susținerea specială pe care numai serviciile secrete ale guvernului american erau capabile să o ofere. Și tocmai din cauza acestei susțineri devenise acum șeful celui mai periculos stat-canalie de pe întregul eșichier politic al Orientului Mijlociu. Acum, totul depindea de mărinimia lui Pashelvi: oare cum intenționa să-și achite datoria față de sârguincioșii supuși ai Unchiului Sam?

Roma, 2006

– „Voia destinului s-a împlinit deja și, în acest moment, nici un fel de intervenție din partea noastră

nu va mai putea să mai schimbe ceva", repetă cu voce tare Sara Terracini cele spuse de Oswald la despărțire, cu câteva zile în urmă.

Plecase din nou, lăsându-i în schimb agenda care-i aparținuse lui Luca Raso, jurnalist la săptămânalul *Documento*, dispărut spre sfârșitul primăverii anului 1976, în timp ce survola pădurea amazoniană la bordul unui avion de agrement.

Sara transcrisese câteva pagini din jurnal, iar acum se pregătea să i le trimită pe e-mail lui Oswald. Lucrarea fusese efectuată cu ajutorul programelor sofisticate cu care erau dotate computerele laboratorului și nu îi luase prea mult timp. Metoda de criptare utilizată de jurnalist era simplă, dar eficace: având la bază scrierea stenografică standard, autorul aplicase câteva variabile care făceau lectura imposibilă cuiva care nu identifica mai întâi cheia de descifrare. Computerele Sarei avuseseră nevoie de numai câteva minute ca s-o găsească.

În orice caz, se vedea nevoită să recunoască faptul că Oswald avusese din nou dreptate. Relatările din jurnal, spre deosebire de alte istorisiri decriptate pentru Breil, păreau să-și fi încheiat deja ciclul de viață: aparțineau în totalitate trecutului. Și, în plus, veridicitatea faptelor transcrise de Raso în agenda sa părea foarte greu de dovedit: protagoniștii acelor întâmplări probabil că muriseră de ani buni.

– Hai, la treabă, madam Terracini! Să dăm notițelor acestora aspectul unei povestiri. Oswald spune că este primul pas spre „a înțelege". Cu siguranță că

acest „a înțelege fără a fabula" al domnului Breil va avea numai de profitat... Fir-ai să fii, Oswald Breil! Mă văd nevoită să adaug la lunga listă de lucrări pe care mi le-ai băgat pe gât încă una neretribuită.

Vorbind cu sine însăși, așa cum proceda adesea când lucra de una singură, Sara își trecu mâna prin părul întunecat, așteptă până când computerul își configură parametrii tehnici, apoi își mușcă buza, iar degetele începură să tasteze cu rapiditate.

Din agenda lui Luca Raso, Rio de Janeiro, 4 mai 1976:

Cele patru reactoare Pratt & Whitney ale aparatului Mac Donnell Douglas DC8 aparținând companiei Varig Airlines continuau să scoată un șuierat puternic în clipa în care limuzina neagră a tras chiar lângă avionul nostru care abia aterizase din zborul transcontinental. Automobilul Cadillac 75 s-a așezat paralel cu fuzelajul avionului. Primii pasageri coborâseră și pășeau deja pe asfaltul încins al pistei. Am înțeles pe loc că șoferul îmi cunoștea perfect fizionomia. La Neumann Corporation nimic nu era lăsat la întâmplare și probabil că în ziua precedentă omul primise câteva fotografii de-ale mele. Acesta trebuie să fi fost și motivul pentru care m-a identificat fără dificultate printre călătorii care se îndreptau spre autobuz.

– Domnul Luca Raso? m-a întrebat el, invitându-mă să-l urmez spre limuzină.

Apoi mi-a deschis portiera din spate, cu un gest emfatic şi ceremonios.

Era imposibil să nu recunoşti marca acelui imperiu economic cunoscut peste tot în lume: amazoana stilizată suflată în aur, simbolul celor de la Neumann Corporation, se lăfăia chiar pe mijlocul portierei negre a Cadillacului. Maşina s-a îndreptat spre o pistă secundară, unde am fost ajunşi din urmă de un lucrător al aeroportului care căra în spate geanta mea uriaşă de voiaj: oaspeţii celor de la Neumann Corporation nu trebuiau să-şi piardă vremea cu plictisitoarele practici de debarcare. Pe pistă ne aştepta un avion particular. După ce bagajul meu a fost încărcat, bimotorul Piper PA31 Navajo a început să ruleze pe pistă.

– Puneţi-vă centura, domnule: ne pregătim de decolare, mi-a spus pilotul într-o engleză perfectă, arătându-mi canapeaua mică din spatele a două fotolii. Ne aşteaptă aproape opt ore de zbor, inclusiv o scurtă escală pentru realimentare. Aşezaţi-vă comod, domnule.

Spunând acestea, bărbatul a împins manetele până în clipa în care cele două motoare Lycoming au atins turaţia maximă. Atunci a eliberat frânele şi a manevrat flapsurile, pentru a mări portanţa aparatului. Peste câteva secunde, străpungeam în viteză aerul devenit dens din cauza umidităţii acelei călduroase zile tropicale.

L-am întrebat care urma să fie viteza medie de croazieră.

– O sută nouăzeci de noduri, adică circa trei sute cincizeci de kilometri la oră, mi-a răspuns pilotul.

– Asta înseamnă că avem de parcurs două mii opt sute de kilometri?

– Cam așa ceva, domnule. Iar în ultima oră și jumătate a zborului nostru, odată intrați în districtul Santarém, vom survola posesiunile domnului Neumann. Dacă doriți, puteți lua loc aici, în cabina de pilotaj, domnule... Vă puteți bucura de o priveliște mult mai bună decât prin hublou.

Pilotul era un tânăr puțin trecut de douăzeci de ani și mi s-a părut cordial și simpatic. Se numea Jacinto, dar toți îi spuneau Jaco. Avea un zâmbet deschis și plăcut. Ochii săi albaștri ieșeau în evidență din cauza pielii arse de soarele torid al Braziliei.

M-am așezat în dreapta lui și, fixându-mi din nou centura, m-am lăsat purtat de farmecul peisajelor acelei țări pe cât de frumoasă, pe atât de nemărginită și necunoscută.

Pe lângă faptul că era un foarte bun pilot, Jaco s-a dovedit a fi și un bun tovarăș de drum, dar și un ghid perfect.

Am survolat minunate petice de pădure amazoniană, coborând deasupra satelor *indios*, scufundate într-o vegetație de nepătruns. Am urmat cursul unor râuri nămoloase, aproape orbiți de splendoarea verdelui atotcuprinzător al junglei.

– Uitați-vă acolo, jos, domnule Raso! mi-a spus la un moment dat Jaco, arătându-mi un luminiș

uriaş la orizont. Aceea este capitala lui Neumann Corporation.

Imediat ce distanţa mi-a permis să fac acest lucru, am dus la ochi aparatul meu Leica, de care nu mă despart niciodată, şi am început să fac fotografii.

– Te rog, Jaco, i-am spus. Nu ai putea să mai faci un tur înainte de a ateriza?

Sub noi îşi făcuse apariţia un mic, dar modern aeroport. Se vedeau, parcate într-o ordine meticuloasă, un avion similar celui cu care călătoream noi, un elicopter de agrement, un monomotor şi un bireactor Caravelle.

Întreaga flotă avea în comun culoarea neagră a fuzelajului şi ornamentele aurii care, pe aripi şi pe coadă, luau forma amazoanei stilizate.

La mică distanţă de aeroport se întindea un orăşel în adevăratul sens al cuvântului, compus din blocuri şi vile, străbătut de o reţea ordonată de străzi.

– Acum, coborâm, mi-a spus Jaco. N-aş vrea ca superiorul meu să-mi reproşeze faptul că am survolat Neumann Corporation fără o autorizaţie prealabilă.

În vreme ce prora Piperului se avânta aproape în picaj spre pista aeroportului, chipul lui Jaco căpătase o expresie ironică.

– Observ, domnule Razo, că nu aţi acordat prea multă atenţie recomandărilor noastre din telegrama de acceptare a interviului, îl întâmpină o femeie blondă, înfofolită într-o uniformă kaki de tip militar, arătând spre aparatul Leica pe care italianul îl purta la gât.

– Îmi cer scuze, domnişoară Agnes. Pur şi simplu m-am lăsat furat de entuziasm în faţa maiestuozităţii reşedinţei Neumann, i-am răspuns, după ce am citit ce scria pe plăcuţa de identificare de la piept.

– Ag-nes, m-a corectat ea, pronunţându-şi numele în maniera teutonică. Mă numesc Ag-nes Weiczen şi sunt asistenta personală a domnului Neumann. Mie îmi va reveni sarcina de a vă face sejurul în colonia noastră cât mai plăcut cu putinţă. Între timp însă, v-aş ruga să-mi predaţi aparatul de fotografiat; noi vom developa filmul în laboratoarele noastre şi vă vom restitui fotografiile. V-aş ruga totuşi ca începând din acest moment să respectaţi cu stricteţe instrucţiunile care v-au fost aduse la cunoştinţă.

6

Epoca Fierului, mileniul al II-lea î.Hr.

Durerea din creștet era insuportabilă. Athor încercă să-și ducă mâna la cap, dar își dădu seama că fusese legat de o bârnă groasă, înfiptă în pământ. Privind de jur-împrejur, constată că se afla într-o colibă mare, a cărei obscuritate era sfâșiată pe alocuri de fasciculele de lumină care treceau prin acoperișul de paie uscate. Treptat, reuși să-și adune gândurile. Își aminti cum fusese cuprins de furia oarbă care îl împinsese să-l ucidă pe Karesh. Își aminti de trupul cald și moale al lui Dehal. Își aminti cruzimea din privirile lui Karesh, în clipa în care își implânta cuțitul în gâtul tatălui său.

Probabil că un davaar îl lovise pe la spate în clipa în care reușise să-l imobilizeze pe șeful tribului de tâlhari. Athor era încredințat că robia sa nu avea să fie de lungă durată: nici unul dintre cei capturați de davaar nu se mai întorsese vreodată în sat. În plus, auzise că oamenii aceia sălbatici se hrăneau cu inimile

şi creierul vrăjmaşilor lor. Dacă acela era sfârşitul pe care soarta i-l rezervase, avea de gând să-şi dea viaţa cu onoare. La fel cum cu onoare murise şi tatăl său, Sar. Apoi se gândi cu amărăciune că nu avea să devină niciodată destoinicul şef de trib şi mare sacerdot, aşa cum îşi dorise. Îi veni în minte priveliştea care descătuşase în el furia aceea oarbă: Karesh, făcându-şi mendrele pe trupul lui Dehal şi femeia sa iubită scoţând urlete disperate.

Oare ce se întâmplase cu Dehal? Spera din tot sufletul că reuşise să fugă, să scape de ferocitatea davaarilor.

Uşa colibei se deschise brusc, lăsând razele soarelui să inunde încăperea.

Mijindu-şi ochii, Athor zări o siluetă proţăpindu-se în lumina intensă care provenea de afară.

– Va fi o mare plăcere pentru mine, rosti Karesh, să-ţi mănânc inima în care mai palpită ultimele picături de viaţă. Dar vei fi cel din urmă căruia îi voi lua viaţa, Athor: vreau ca mai întâi să vezi cu ochii tăi care-ţi va fi sfârşitul. Duceţi-l afară! le porunci apoi însoţitorilor săi.

Dehal zăcea lângă coliba cea mai mare, rezervată căpeteniei tribului. Din fericire, Karesh nu mai încercase să abuzeze de ea, limitându-se să-i aducă la cunoştinţă cumplitele sale intenţii: odată duse la bun sfârşit jertfele, urma să devină femeia lui. Dehal se simţea pierdută. Prefera să moară decât să se împreuneze vreodată cu Karesh.

Ceata de davaari era dispusă în cerc. Femeile – tratate precum sclavele, considerate totuşi mai importante decât armele de fier – stăteau în mijloc. La o distanţă de câţiva metri ardea un rug de lemne uscate.

Ritualul sacrificiului urma să se desfăşoare într-un luminiş de formă concavă, delimitat de un şir de colibe. Satul propriu-zis, împrejmuit de palisade viguroase, fusese construit ceva mai departe.

Pe latura opusă a luminişului se căsca o prăpastie pe fundul căreia curgea un râu.

Cu mâinile legate, Athor păşi printre două rânduri de războinici davaar, care scoteau urlete furioase.

Ajuns în faţa rugului, şeful tribului migos fu obligat să se aşeze lângă ceilalţi ostatici capturaţi în timpul asaltului.

Suflând cu putere în fluierul său de os, Karesh dădu un semnal. Instrumenul emise un şuierat sfâşietor. În clipa următoare, toţi războinicii davaar îşi duseră la gură propriile fluiere. Un sunet acut şi pătrunzător se înălţă spre văzduh, asemenea ţipătului unui stol de vulturi care se aruncă asupra prăzii. Cei mai mulţi dintre ostatici, asurziţi, începură să-şi scuture capetele înnebuniţi: frânghiile îi împiedicau să-şi ducă mâinile la urechi. Nici unul dintre ei nu reuşea să înţeleagă ce li se pregătea.

Karesh avea chipul acoperit de o mască lugubră din coajă de stejar, pictată într-o culoare întunecată ce contrasta cu albul care scotea în evidenţă deschizăturile pentru ochi şi gură.

Se apropie de grupul de prizonieri.

Cuţitul sacrificial îi apăru brusc în mână, în clipa în care un nou şuierat asurzitor se ridică spre cer. În schimb, ca din cer pică lama scânteietoare, retezând pe loc beregata primului bărbat migos care avu nenorocul să se găsească în calea sa.

Pradă mâniei, Athor nu putu face altceva decât să asiste neputincios la martiriul oamenilor săi.

– Aşteaptă, fiu al regelui migos... de fapt, rege al tribului migos, deoarece tocmai i-am luat zilele tatălui tău! Aşteaptă, nu a sosit încă vremea să-ţi întorci privirea: acesta nu e decât începutul, partea frumoasă abia de acum încolo vine.

Trecându-şi cuţitul dintr-o mână în cealaltă, căpetenia davaarilor păşi din nou spre primul ostatic migos, care, în pragul agoniei, îl privea terorizat.

Dintr-o singură mişcare, Karesh îi făcu nefericitului o tăietură adâncă, de la ombilic până la stern. Apoi, îşi introduse mâna printre marginile rănii, căutând inima. Îşi încleştă degete pe ea, simţindu-i palpitaţiile, apoi o trase afară dintr-o smucitură. Ostaticul migos fu cuprins de spasme violente, dar Karesh continuă imperturbabil ritualul, retezând arterele şi venele inimii.

Apoi, îşi scoase masca, ridică spre cer macabrul trofeu, arătându-l oamenilor săi, şi muşcă lacom din inima prizonierului.

Acela fu semnalul măcelului: alţi doi davaar luară în primire câte un migos, repetând înfiorătorul ritual la care tocmai asistaseră. Ceilalţi bărbaţi ai tribului scoteau înnebuniţi strigăte ascuţite şi începură să

danseze, pradă unei frenezii convulsive. Inimile condamnaţilor fură mărunţite pe loc şi toţi membrii tribului primiră câte o bucăţică.

Între timp, Dehal fusese dusă în mijlocul cercului şi silită să se aşeze între bărbatul pe care îl iubea, care aştepta să fie căsăpit, şi mişelul care o siluise.

Privirea sa deznădăjduită se încrucişă pentru o clipă cu a lui Athor, apoi însă Karesh păşi spre ea, cu sângele prizonierului migos încă prelingându-i-se pe barbă şi pe braţe.

– Mănâncă, femeie, spuse el, punându-i în faţă ceea ce mai rămăsese din inima nefericitului ostatic. Mănâncă şi astfel ţi se va îngădui privilegiul să devii una de-a noastră. Sau poate că preferi să te înfrupţi din inima regelui tău?

Spunând acestea, Karesh îşi duse mâna la teaca de la şold, unde îşi pusese cuţitul. Numai că războinicul davaar subevaluase calităţile tinerei femei dinaintea sa: Dehal crescuse împreună cu Athor, iar acesta o învăţase să se apere şi să facă faţă unei lupte corp la corp. La fel ca bărbaţii.

Cu o zvâcnire fulgerătoare şi înainte ca davaarul să-şi dea seama ce se întâmplă, Dehal reuşi să-i scoată arma din teacă, punându-i tăişul lamei la gât.

– Acum mă vei scoate de aici, Karesh, sau vei muri odată cu mine.

Davaarii încetară brusc să mai danseze, privindu-şi înmărmuriţi căpetenia aflată la cheremul unei femei înarmate şi furioase.

– Porunceşte-le oamenilor tăi să se îndepărteze până în dreptul colibelor şi spune-le că, dacă nu se vor supune, îţi voi lua zilele.

Karesh făcu întocmai. Era încredinţat că tânăra femeie i-ar fi rezervat acelaşi sfârşit ca al ostaticului migos pe care tocmai îl căsăpise el.

– Acum, eliberează-l! îi ceru ea apoi pe un ton aspru, arătând spre Athor şi apăsând lama cuţitului pe gâtul davaarului.

Însă Karesh înfruntase duşmani mult mai de temut decât o tânără femeie migos, oricât de hotărâtă şi puternică ar fi fost ea. După o primă clipă de şovăială, se întoarse brusc din bust şi o lovi peste braţ, reuşind să scape de ameninţarea cuţitului. Apoi se repezi s-o apuce pe Dehal, în timp ce aceasta începu să se retragă, biciuind aerul cu lovituri de cuţit.

În clipa în care îşi văzură căpetenia eliberându-se de strânsoarea vrăjmaşului, davaarii se repeziră în fugă spre mijlocul luminişului.

Dehal înţelese că totul era pierdut şi că avea să fie ucisă cu cruzime. Nu-i rămânea altă scăpare decât fuga. Ţâşni în direcţia opusă celei dinspre care veneau războinicii davaar. Prăpastia îi bara orice cale de scăpare, dar nimic nu o mai putea opri: îşi luă avânt şi se aruncă în gol.

Urmăritorii săi se opriră pe marginea povârnişului, privindu-se unii pe alţii întrebător: nimeni nu reuşise să supravieţuiască unei căderi de la o asemenea înălţime.

– Este inutil să-i urmați exemplul. Rămâneți pe loc, războinicii mei! spuse Karesh, vorbind cu voce tare, ca să fie sigur că Athor îi aude spusele. O vom lua în josul râului și vom aștepta după cascade. Veți vedea că în scurt timp apele ne vor aduce trupul femeii.

Câțiva oameni plecară imediat: drumul până la cascade era lung și anevoios. Dar, cum darvaarii nu știau să înoate, orice traseu, oricât de accidentat ar fi fost, era preferabil unei băi în apele reci ale râului.

– Iubita ta femeie a preferat moartea traiului pe care i l-aș fi oferit în mijlocul tribului meu... spuse Karesh, adresându-i-se lui Athor, care urmărise neputincios întreaga scenă. Cu atât mai rău. Mă văd nevoit să caut alte femei migos, mai puțin îndărătnice. În zori vom ataca din nou satul vostru. De aceea, m-am gândit să nu te dau morții imediat, ci să o fac când mă voi întoarce triumfător. După moartea ta voi deveni unicul stăpân al tribului migos.

Dehal își ținu răsuflarea până în clipa în care simți că plămânii îi erau pe cale să explodeze. Prăbușirea i se păruse interminabilă. În timpul săriturii, își agitase brațele în aer ca să-și mențină echilibrul și văzuse apele râului apropiindu-se vertiginos. Impactul fusese violent, de parcă suprafața apei ar fi fost de piatră. Din fericire, reușise să-și țină picioarele strânse și încordate.

Apoi, apele se închiseră spumegând deasupra capului, în vreme ce cu vârful degetelor atinse albia mâloasă. Se propti cu picioarele de o piatră de pe fundul

râului și își luă avânt spre suprafață, rămânând însă în imersie. Apa era tulbure și întunecată, iar Dehal alese un traseu pieziș spre malul râului: trebuia să iasă la suprafață cât mai departe de locul unde se aflau Karesh și tribul său de canibali ucigași.

Înotă cu toată puterea, dar masa de apă care o acoperea părea fără sfârșit, iar ea simțea o nevoie disperată de aer. Își aminti cum ea și Athor se întrecuseră de mii de ori în a atinge fundul râului: amândoi erau niște înotători foarte buni.

Deodată, mâinile atinseră suprafața netedă a unei pietre. Cu ultimele rezerve de aer din plămâni, făcu o sforțare și se prinse de stâncă. Ieși la suprafață, ferită de privirile oricui s-ar fi aflat pe malul opus. Îi zări pe războinicii davaar strânși pe buza prăpastiei: scrutau apele râului, așteptând să-i vadă trupul ieșind la suprafață. Însă stânca de care reușise să se agațe o ascundea vederii lor.

Ar fi vrut să mai stea un timp în locul acela, ca să-și tragă răsuflarea, însă curenții puternici o traseră din nou spre mijlocul râului. „Mai bine așa“, se gândi ea. „În felul acesta mă îndepărtez de primejdie.“

Văzu plutind în apropiere un trunchi gros de copac și se prinse de el fără să stea pe gânduri: avea s-o poarte spre izbăvire fără ca ea să-și epuizeze toate forțele.

Vuietul amenințător îi ajunse la urechi brusc, luând-o prin surprindere.

În clipa următoare se prăbuși din nou în gol, înconjurată de data aceasta de șuvoaie clocotitoare de apă și stropi multicolori. În timpul căderii, pierdu

contactul cu trunchiul de copac şi simţi cum apele o înghit din nou: se afla în voia curentului vijelios.

Ştia că foarte curând forţele aveau s-o părăsească şi că i-ar fi fost practic imposibil să iasă din vâltoarea cascadei. Athor îi spusese de nenumărate ori că acela era pericolul cel mai mare pentru un înotător: nimeni nu se putea salva de unul singur din mijlocul acelor vârtejuri violente de apă. Curenţii erau atât de puternici, încât îi trăgeau la fund chiar şi pe bărbaţii cei mai vânjoşi, jucându-se după bunul plac cu trupurile lor, pentru a le restitui într-un târziu, neînsufleţite, uscatului.

Dehal ştia bine ce o aşteaptă. Nu putea spera altceva decât ca moartea să o ia cât mai grabnic.

„Athor, iubitul meu... Oare mai eşti în viaţă?... Oare ce s-ar fi întâmplat dacă zeul Hosh ne-ar fi dăruit destul timp ca să ne iubim, să avem o viaţă a noastră, să facem copii?..."

Apoi îşi pierdu cunoştinţa. În clipa aceea, crengile trunchiului de copac pe care tocmai îl abandonase i se prinseră de cingătoarea din piele de cerb şi, asemenea unei mâini gigantice, o traseră din adâncul tenebrelor.

Când îşi reveni, era prinsă între crengi. Respiraţia i se transformă într-un strigăt eliberator. Îşi pipăi mâinile şi picioarele, încercând să vadă dacă avea ceva rupt. Simţi arsura câtorva răni, dar îşi dădu seama că nu erau prea grave. Şi, mai presus de orice, trăia.

Cei doi davaar cercetară cu privirea trunchiul de copac care plutea în josul râului, împins de forţa

undelor. Apoi, își îndreptară atenția spre vârtejurile din amonte, care, înspumate, păreau să fiarbă.

– Karesh are dreptate, rosti unul dintre ei. Nimeni nu poate supraviețui cascadelor.

Dehal își dădu seama în ultima clipă de prezența celor doi vrăjmași. Ascunsă printre ramurile stufoase ale trunchiului de copac, se străduise să rămână sub apă cât mai mult timp. Răsuflă ușurată când observă că davaarii se duseseră s-o caute în bulboanele din preajma cascadei.

Oboseala o copleși dintr-odată și tânăra femeie se lăsă în voia apelor, încetând să mai lupte. Ieși din starea de moleșeală abia după câteva ore, dându-și seama că ajunsese în preajma luminișului unde ea și Athor se iubiseră, cu puțin înainte ca existența să le fie întoarsă pe dos de Karesh.

Trebuia să se grăbească dacă voia să salveze viața bărbatului pe care îl iubea.

Traversă în fugă pădurea, îndreptându-se spre sat. Palisada de lemn îi apăru în fața ochilor asemenea unui miraj. Oamenii migos, înspăimântați încă din cauza atacului davaarilor, lucrau cu râvnă la refacerea fortificației.

– Sunt convinsă că fratele tău este încă în viață, Goreth. Trebuie să ne grăbim, spuse Dehal când ajunse în fața fratelui vitreg al bărbatului său.

– Și ce putem face noi, Dehal, îi răspunse acesta, privind cu luare-aminte la oamenii care lucrau la întărirea palisadei. Noi nu suntem la fel de pricepuți într-ale războiului precum davaarii: un atac împotriva

lor ar fi curată sinucidere... Decât să luptăm împotriva lor, ne-ar fi mult mai de folos să ni-i facem aliați.

– Cum îți închipui că unii care mănâncă inimile ostaticilor ar putea respecta un pact? Davaarilor nu le va fi pe plac nici un fel de înțelegere. Iar noi avem îndatorirea de a încerca să... Totuși, Athor este fratele tău...

– Athor, pe lângă faptul că este mai tânăr decât mine, îmi este frate doar după tată, nu și după mamă.

– Atunci, dă-mi mie vreo zece oameni: știu unde este satul davaarilor și am văzut coliba în care Athor e ținut ostatic. Aș putea pune la cale o evadare.

– Nu. În clipa asta, fiecare om este prețios aici, în sat. Îmi pare rău, însă Athor va trebui să se descurce fără ajutorul nostru. Nu-mi permit să risc viața bărbaților noștri pentru un singur om.

– Un singur om? repetă Dehal, nevenindu-i să creadă ce auzea. Îți amintesc, Goreth, că omul acela a devenit regele nostru atunci când tatăl vostru a murit.

– Și cine a rânduit asta, femeie? Eu am aceleași drepturi ca și Athor să devin căpetenia tribului meu. Ba mai mult, sunt întâiul născut, așadar sunt moștenitorul legitim al tatălui meu. În plus, Sar a murit înainte de a-i dezvălui lui Athor locul unde se află Templul Secret al lui Hosh și Piatra Sfântă, așa că nici n-ar putea îndeplini oficiul de mare sacerdot. Dehal, mai bine ai renunța la vise și ai veni să muncești alături de noi la întărirea zidurilor de apărare. Pentru noi, cei rămași, viața merge mai departe. Și, de vreme ce Athor nu se mai află printre noi, de acum încolo

va trebui să-mi dai ascultare mie, noul rege al tribului migos.

Dehal ar fi vrut să se arunce asupra lui, să-i sfâşie faţa şi să-i smulgă ochii din orbite, dar îşi dădea foarte bine seama că nu aceea era calea prin care l-ar fi putut salva pe Athor.

Se îndepărtă, cu capul plecat şi sufletul plin de tristeţe şi nelinişte.

– Am auzit totul, Dehal, îi spuse Aker, tatăl său, apropiindu-se de ea. Să ştii însă că nu mă miră deloc comportamentul lui Goreth. Este adevărat ce i-ai spus? Eşti încredinţată că Athor trăieşte?

– Nu ştiu sigur, tată. Probabil că evadarea mea a agitat foarte tare spiritele în satul davaarilor. Nădăjduiesc totuşi că nu au mai continuat spectacolul cu jertfe umane. Pe de altă parte, i-am auzit spunând că vor să ne atace din nou satul.

– Atunci trebuie să încercăm să-l eliberăm: Athor este singurul moştenitor demn de tatăl său. La ce te gândeai când i-ai propus lui Goreth o incursiune în satul duşmanilor?

– Satul lor se află de-a lungul râului, pe o costişă. Urcuşul este dificil, dar nu imposibil... răspunse Dehal. Privirea ei, plină de afecţiune, se opri pe piciorul sfârtecat al tatălui său şi adăugă: ...pentru un războinic în putere.

– Nu mă gândeam la mine, fata mea. Acum, eu nu sunt altceva decât un bărbat care interpretează voinţa zeului Hosh prin intermediul semnelor trimise de el. A trecut de mult vremea când eram cel

mai iscusit vânător din tribul nostru, spuse Aker, arătând spre piciorul său drept. Apoi continuă: Athor avea mulţi prieteni devotaţi printre tinerii vânători de aici... Iar doi dintre ei îi erau tovarăşi de nedespărţit. Acum, tu du-te să te odihneşti, dar spune-mi mai întâi la ce plan te-ai gândit ca să-l eliberăm pe regele nostru... Voi vedea ce e de făcut...

– Linişte! porunci Karesh. De aici încolo trebuie să devenim invizibili.

Davaarii se afundară ca nişte umbre în desişurile pădurii. Satul duşmanilor lor era aproape.

– Aici îl vom aştepta pe omul nostru. Iar când vom declanşa din nou atacul, oamenii migos nu vor scăpa la fel de uşor ca prima dată.

Davaarii fremătau încleştându-şi mâinile pe mânerul armelor: ştiau că, odată cucerit satul tribului migos, aveau să pună stăpânire pe femeile lor. Cele mai frumoase din tot ţinutul.

Dehal îi conduse pe cei doi destoinici vânători migos până la baza stâncii de pe care se aruncase în râu. De acolo, le arătă prin semne traseul pe care trebuiau să-l urmeze pentru a ajunge în satul duşmanilor lor de moarte: versantul era aproape perpendicular, dar vântul şi apa săpaseră în peretele de calcar scobituri care formau treptele unei scări foarte abrupte. Era singura posibilitate de a ajunge în vârful promontoriului.

Când se săltară peste buza povârnişului, cei trei se opriră să-şi tragă sufletul. Dehal nu fusese nevoită

să insiste ca să fie acceptată în expediţie: era singura care cunoştea amplasamentul satului davaarilor şi le putea fi de folos celor doi prieteni ai lui Athor.

Curând, Mizda şi Fet îşi dăduseră seama că iscusinţa tinerei femei nu era deloc mai prejos decât a lor.

Luminişul întins unde se desfăşurau ritualurile de sacrificiu era pustiu. Cei trei migos aşteptară până când luna intră în nori şi se îndreptară cu repeziciune spre sat: trebuiau să străbată o distanţă mare în câmp deschis înainte de a ajunge la şirul de colibe unde se afla şi aceea din care Dehal îl văzuse ieşind pe Athor, târât de călăii săi.

– Eu zic să atacăm, stăpâne al meu, şopti unul dintre războinici căpeteniei davaarilor. Omul pe care îl aşteptăm nu mai vine, iar în curând se va lumina de ziuă.

Mâna lui Karesh se încleştă pe beregata nefericitului care îndrăznise să-şi spună părerea.

– Când o să am nevoie de sfatul tău, o să ţi-l cer, îi şuieră.

Bărbatul se retrase, înspăimântat.

În desişul pădurii se auzi zgomot de paşi.

Bărbatul mergea repede, cercetând cu privirea de jur-împrejur.

Karesh ieşi brusc din ascunzişul său, asemenea unei creaturi a tenebrelor.

Îi astupă gura noului-venit cu palma, trăgându-i capul pe spate. Cu mâna cealaltă, căpetenia davaar îi puse cuţitul la gât.

Liniştea care domnea în satul davaarilor era atât de profundă, încât stârnea fiori.

Cei trei migos ajunseră lângă colibe fără să observe vreun semn că satul ar fi fost, totuşi, locuit. Se părea că o epidemie îi secerase toţi locuitorii; judecând după tăciunii încă aprinşi ai rugului din mijlocul zariştei, s-ar fi putut spune că moartea îi luase pe toţi prin surprindere.

Deodată, se auzi un zgomot.

Cei trei se adăpostiră sub acoperişul uneia dintre colibe.

Brusc, uşa de lemn se dădu în lături şi un davaar corpolent trecu în grabă pe lângă ei, fără să-i observe. Se opri după câţiva paşi, îşi trase într-o parte acoperământul din jurul şoldurilor şi începu să urineze într-un tufiş.

Nu avu timp nici măcar să-şi dea seama ce se întâmpla: lama de os a cuţitului lui Fet îi străbătu gâtlejul dintr-o parte în alta.

Gâlgâitul sângelui fu singurul sunet care se auzi.

Mizda intră în colibă.

– Ai şi făcut? se auzi o voce dogită din spatele încăperii. Eu credeam că inima unui blestemat de migos îţi provoacă sete de luptă, nu pofta de a te pişa: toată noaptea n-ai făcut altceva decât asta...

Când îl văzu, Mizda îşi dădu seama că în nici un caz davaarul nu se aştepta să dea piept cu un „blestemat de migos“ a cărui inimă se afla încă la locul ei.

Mizda se repezi asupra lui cu pumnalul ridicat.

Athor își recunoscu tovarășul, în ciuda luminii palide din încăpere. Ar fi vrut să-i sară în ajutor, însă legăturile de la mâini îl reduceau la postura de spectator neputincios. Trupul îi era vizibil marcat de semnele torturilor la care fusese supus.

Mizda se aruncă asupra adversarului său înainte ca acesta să apuce să pună mâna pe cuțit.

Brațul vânjos al tânărului se abătu spre pieptul davaarului cu toată greutatea sa aducătoare de moarte. Bărbatul holbă ochii și își duse mâinile la rană. Un jet de sânge îi țâșni din gură, odată cu ultima sa suflare.

– Davaarii ne atacă din nou satul... le spuse Athor celor doi prieteni ai săi din copilărie, în timp ce aceștia îl eliberau.

– Iată de ce nu am întâlnit țipenie de om pe aici, zise Dehal, umezindu-i buzele regelui său. Toți războinicii davaar sunt ocupați cu invadarea satului nostru și cu capturarea oamenilor din tribul migos. Trebuie să ne grăbim și să sperăm că nu vom ajunge prea târziu.

Mâinile lui Karesh slăbiră strânsoarea, apoi se destinseră în cel mai vechi semn de fraternitate. Îl îmbrățișă pe noul-venit ca pe un tovarăș drag.

– Fie ca Hosh să te aibă în paza sa, rege al tribului migos! exclamă războinicul davaar.

– Fie ca Hosh să te aibă în paza sa, Karesh, răspunse Goreth, perfidul frate vitreg al lui Athor.

– Mi-a fost teamă că a intervenit ceva neprevăzut.

– Nu, doar că am fost nevoit să-mi dau multă osteneală ca să-i înduplec pe bătrânii satului să înțeleagă că e mult mai bine pentru noi să acceptăm un pact cu marele popor al davaarilor decât să ne luptăm cu ei.

– Și care este judecata la care ați ajuns, frate al meu? îl întrebă Karesh.

– Că porțile satului meu sunt deschise pentru tine și oamenii tăi, Karesh, rege al davaarilor.

Un urlet victorios râșni din pieptul războinicilor davaar care, între timp, se strânseseră în jurul căpeteniei lor.

Spre deosebire de cei care îl păziseră pe ostaticul migos, cei trei bărbați care făceau de strajă la singura poartă de acces în sat păreau să fie cu mai multă băgare de seamă.

Athor reușea cu greu să se țină pe picioare: o confruntare directă le-ar fi fost fatală fugarilor. Singura cale de scăpare părea să fie cea aleasă de Dehal, dar li se păru mult prea periculos să sfideze soarta pentru a doua oară. Din nou, femeia se dovedi cea mai ingenioasă în a născoci planul cel mai potrivit.

Doi dintre străjeri își mijiră ochii, scrutând increduli întunericul. Liniile sinuoase ale trupului tinerei li se părură a fi conturul unei vedenii. Dehal înainta spre ei cu pas hotărât, purtând doar acoperământul abia vizibil din jurul șoldurilor. Era ca o zeiță coborâtă pe pământ.

– Tu? exclamă unul dintre davaari, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Nu se poate să fii tu, căci ai murit înecată în apele râului.

– Da, așa e, îi întări celălalt spusele, te-am văzut cu ochii mei când te-ai aruncat de pe stâncă.

– Ei, bine, v-ați înșelat, sunt aici, în fața voastră, mai vie ca oricând și dornică să vă satisfac toate dorințele trupești, bravii mei războinici davaar.

Spunând acestea, Dehal lăsă să-i lunece și ultimul petic de veșmânt care îi acoperea mijlocul.

– Ce se întâmplă aici? întrebă îngrijorat cel de-al treilea străjer, apărând brusc lângă tovarășii săi.

– Alătură-te și tu nouă, satul e oricum pustiu și nu ne va pedepsi nimeni pentru că ne-am abandonat o vreme posturile, ca să ne bucurăm de aroma acestui fruct dulce din fața noastră... Hai, vino și tu... rostiră pe rând primii doi davaar, ațâțați peste măsură.

Mâinile aspre ale primului străjer se apropiară lacome de sânii generoși ai femeii, când, deodată, din întuneric țâșniră, rapizi și cu precizie de fiare, Mizda și Fet, care se aruncară asupra străjerilor. În aceeași clipă, în mâna lui Dehal apăru un cuțit.

Tânăra acționă cu sânge rece, reușind să-l rănească la umăr pe bărbatul din fața ei și, când acesta încercă să reacționeze, se repezi asupra lui, cuprinzându-l din spate.

– Voiai să mă îmbrățișezi, nu-i așa? Iată-te mulțumit! spuse Dehal și împlântă lama în gâtul vrăjmașului său.

Între timp, Fet părea să întâmpine dificultăți serioase: davaarul pe care îl atacase reușise să-l doboare și acum se afla deasupra lui. Athor își adună puținele forțe care îi mai rămăseseră și sări în apărarea prietenului său. Prea târziu însă: lama davaarului pătrunse adânc în pieptul lui Fet.

– Repede, să fugim de aici, altfel ne vom pomeni înconjurați de toți locuitorii satului! strigă Mizda, după ce îl răzbi pe ultimul străjer în lupta corp la corp.

Își dădură seama că Fet nu răspundea chemării lor. Tânărul migos zăcea la pământ, fără viață. Athor rămase nemișcat în fața trupului neînsuflețit al prietenului care se sacrificase pentru eliberarea lui.

– Repede, vino cu noi! îl îndemnă Dehal, trecându-i brațul pe după umeri. Pentru el nu mai este nimic de făcut. Trebuie să fugim de aici până când nu e prea târziu.

Când davaarii ajunseră în fața palisadei care înconjura satul migos, primele raze de soare începeau să alunge umbrele nopții. Porțile satului erau date în lături, iar la înălțimea întăriturilor nu se zărea țipenie de om care ar fi putut opune rezistență.

– Bărbații mei migos, strigă Goreth. Îi aduc cu mine pe cei care, începând de astăzi, vor fi frații noștri; tratați-i cu tot respectul ce li se cuvine.

În timp ce vorbea, Goreth înainta cu pași mărunți, circumspecți, în direcția porților larg deschise.

– Ați auzit ce am spus, oameni ai mei? Fie ca pacea să dăinuiască mereu între noi și davaari.

Acela era semnalul. Goreth țâșni în fugă spre porți, în vreme ce înălțimile palisadei se populară brusc cu bărbați migos înarmați.

– Retragerea, repede! le strigă Karesh oamenilor săi.

Un nor de săgeți decimă avangarda războinicilor davaar și, înainte ca aceștia să se îndepărteze spre un loc sigur, alte două salve îi loviră în plin. În numai câteva secunde, mulți dintre oamenii lui Karesh zăceau pe câmpul de luptă.

Goreth reușise să-și găsească adăpost după zidul de întărire al satului, dirijând de acolo planul pe care doar o minte diabolică precum a sa îl putuse pune la cale.

– Fii blestemat, Goreth! strigă Karesh cu toată furia pe care i-o dădea spectrul înfrângerii. Jur că te voi măcelări atât pe tine, cât și pe fiecare migos care îmi va cădea în mână. Grăbiți-vă, războinicii mei! spuse apoi, întorcându-se spre ai săi. Ridicați răniții de pe câmpul de luptă și să ne întoarcem în sat. Trădătorul acela blestemat și acoliții săi vor avea parte de ceea ce merită.

7

Languedoc, 1213

– Acum, aşază-te colo şi trage-ţi sufletul, băiete, îi spuse maestrul Puyol tânărului Aymon. Mi-ai zis că prietenul nostru pe care îl aşteptam şi care urma să te conducă aici a fost capturat de oamenii lui Simon de Montfort. Am înţeles bine?

Aymon răspunse cu o încuviinţare mută din cap. Se aşezase chiar în faţa maestrului, cu mâinile încleştate pe tocul de piele al vielei.

– Trecerea anilor, continuă Puyol, şi experienţa m-au învăţat că nu trebuie să am încredere în nimeni. Dacă tu eşti într-adevăr persoana care susţii că eşti, ar trebui să te dovedeşti iscusit cu acest instrument. Vreau să te ascult cântând, băiete.

– Se spune că împreună cu tine s-ar fi aflat şi un băieţandru, Beaufort, îl chestionă Simon de Montfort pe bătrân în timpul interogatoriului.

– Era doar un cerşetor care cerea de pomană, răspunse nobilul, forţându-se ca spusele să-i fie cât mai convingătoare.

– Eu cred cu totul altceva, dar despre asta avem tot timpul să vorbim, Beaufort de Daigne. Vom avea la dispoziţie o mulţime de zile şi nopţi pe care le vom petrece împreună. Şi nutresc nădejdea că îmi veţi spune adevărul din propria voinţă, ca să nu mă obligaţi să recurg la procedee dure. Va trebui să-mi spuneţi adevărul despre unele legende care circulă pe seama dumneavoastră. Şi, în mod special, mă interesează aceea care vă indică drept unicul păstrător al unei taine străvechi şi mortale: o armă neobişnuită capabilă să distrugă o întreagă oştire în numai câteva secunde. Şi mai vreau să ştiu totul despre credinţa voastră blasfemiatoare, despre rânduielile oribile cărora vă supuneţi voi, catarii. Este de datoria mea să nimicesc demonul care s-a cuibărit în toţi ereticii blestemaţi asemenea domniei voastre.

– Nu am nimic de spus, cu excepţia faptului că mă rog bunului şi milostivului Dumnezeu să vă ierte păcatele, Simon.

În sala de interogatoriu, lumina dată de cele câteva torţe prinse de zid cu braţe de fier ruginite de umiditate şi trecerea anilor pâlpâia roşiatică şi muribundă.

În penumbră, Beaufort observă privirea plină de înţelesuri a lui Simon de Montfort, care îi poruncea pe muteşte gâdelui să înceapă să-l tortureze. Era privirea neîndurătoare a unui asasin dement.

Viela pe care tânărul Aymon o mânuia cu dezinvoltură era un instrument cu coarde la care i-ar fi fost greu să cânte chiar și unui virtuoz. Melodia era produsă de o roată de lemn acoperită din loc în loc de rășini, care acționa prin frecare mai multe coarde de dimensiuni diferite. Una dintre acestea producea un soi de zumzăit care, în funcție de mișcările roții și de măiestria instrumentistului, se transforma în sunete ritmice.

Aymon execută o cadență în terță, Puyol ascultându-l concentrat, fără să scoată nici un cuvânt.

Tânărul cântă cu măiestrie vreme îndelungată, până când, odată terminată melodia, maestrul vorbi, convins de identitatea celui aflat în fața sa.

– Ceea ce mi-a scris bunicul tău despre tine corespunde întru totul adevărului: ești un muzicant talentat, deși mai ai multe de învățat.

– Vă mulțumesc, maestre Puyol, însă... vă rog... De îndată ce-l voi vedea pe bunicul meu în libertate, vă promit că voi fi un elev exemplar. Acum însă ajutați-mă: este de datoria mea să...

Tânărul fremăta nerăbdător, însă bătrânul maestru nu părea să vrea să-i dea ascultare.

– ...Este de datoria ta să te gândești la viitorul tău. Nu lua cuvintele mele ca pe un sfat cinic al unui om fără inimă: bunicul tău mi-a fost dintotdeauna ca un frate, și asta nu doar pentru că ne leagă aceeași credință. Totuși, trebuie să știi că nimeni nu a reușit să scape din tainițele închisorii din Carcassonne. Și cu siguranță nu vei fi tocmai tu, un tinerel fără experiență,

cel care va întrerupe această funestă tradiție. De altfel, sunt încredințat că Beaufort este de aceeași părere.

– Dar eu știu să mânuiesc bine armele, domnule, și nu mi-e frică de cruciați, replică orgolios tânărul Aymon.

– Știu bine și acest lucru, îl întrerupse Puyol, zâmbind. Bunicul tău mi-a scris despre asta, ba chiar a făcut-o în cei mai elogioși termeni. Trebuie să recunosc că, dacă mânuiești spada la fel de bine cum stăpânești arta cântului la vielă, vei ajunge un războinic demn de tot respectul.

– Ce folos? Un războinic neputincios și vinovat că a adus nenorocirea asupra persoanei pe care o iubește mai mult decât pe oricine.

– În fața mea, Simon de Montfort, comandant al oștilor papale și senior de Carcassonne, s-a înfățișat Beaufort de Daigne, acuzat de erezie. Sub această acuzație, el va fi supus interogatoriului, în prezența unui notar, care va avea sarcina să transcrie pe hârtie toate cele ce vor fi spuse în această încăpere. În numele Domnului, să înceapă interogatoriul.

Spunând acestea, bărbatul făcu o scurtă pauză, apoi se întoarse spre notar.

Beaufort era mai mult decât un simbol pentru catari. Acesta era motivul pentru care Simon voia ca acel proces să fie unul solemn și, mai ales, public. Căința vicontelui ar fi reprezentat un exemplu pentru toți necredincioșii. Iar Montfort era încredințat că în cele din urmă avea să se ajungă la mărturisire și

căință: puțini erau cei care rezistaseră torturilor, iar acei puțini supraviețuitori ieșiseră din camera de interogatoriu mai mult morți decât vii.

– Vorbiți, în numele lui Dumnezeu, unicul și preamilostivul, și sufletul vă va fi mântuit! rosti unul dintre sacerdoții care se aflau în încăpere, agitând un crucifix prin fața prizonierului.

Toți cei prezenți își făcură semnul crucii, iar interogatoriul continuă.

Luând în considerare importanța bărbatului pe care îl capturase, Simon hotărâse să conducă personal ancheta, refuzând s-o încredințeze călugărilor dominicani, cei care erau de obicei însărcinați cu astfel de misiuni.

– Care îți este numele, prizonierule?

– Numele meu este Beaufort, viconte de Val de Daigne, senior de...

– Consider inutil să enumerați toate titlurile pe care le-ați purtat: din clipa aceasta, nici unul dintre domeniile care v-au aparținut nu mai este al vostru.

Beaufort avea mâinile și gâtlejul prinse în belciuge fixate în zid cu lanțuri grele de fier.

Privirea mândră a vicontelui se fixă în ochii lui Simon. Beuafort se rugă în gând la Dumnezeu să-i dea puterea de a rezista supliciilor la care avea să fie supus.

– Sunteți un eretic, nu-i așa, Beaufort? Sunteți unul dintre cei ce practică ritul pe care blasfemiatorii îl numesc religia catară?

– Numele meu este Beaufort, viconte de Val de Daigne, senior de Villefloure, Seviès, Taurine și Rieux...

Era singurul răspuns pe care își propusese să-l dea vrăjmașilor săi.

– Vă amintesc, Beaufort, că recunoașterea ereziei și jurământul solemn că vă veți apropia din nou de Domnul nostru vă vor permite să rămâneți în viață.

– Numele meu este Beaufort, viconte de Val de Daigne, senior de Villefloure...

Casa maestrului Puyol era frecventată de un mare număr de tineri învățăcei, dornici să pătrundă tainele muzicii.

Acesta era motivul pentru care sosirea lui Aymon trecuse aproape neobservată. Deși se scurseseră câteva zile de la capturarea lui Beaufort, nu venise nimeni să pună întrebări în legătură cu băiețandrul nou-venit. Aymon încerca din răsputeri să-și alunge neliniștea, lăsându-se fascinat de comportamentul blajin al maestrului, dar nu-și pierduse speranța că va putea să-și elibereze bunicul din temniță: trebuia doar să aștepte momentul potrivit.

Pe de altă parte, Puyol nu încetase să încerce să obțină cât mai multe informații din tabăra cruciaților.

Pentru transmiterea și primirea de mesaje din exterior, Puyol apela la unii dintre tinerii săi muzicanți. Metoda inventată de el era pe cât de simplă, pe atât de greu de descoperit: era aproape imposibil ca războinicii cruciați să fie cunoscători întru-ale muzicii, iar de acest avantaj se folosea Puyol pentru comunicările sale secrete cu cei dinafara zidurilor orașului Carcassonne.

Interogatoriul se desfăşura de mai multe zile în sala cu boltă apăsătoare din tainiţele de sub zidurile oraşului.

Beaufort părea împuţinat şi era foarte slăbit, aproape muribund; cu toate acestea, continua să reziste cu dârzenie torturilor, nedezvăluind nici un cuvânt din ceea ce ar fi dorit călăii săi să afle.

– Vă mai spun o singură dată, în numele Domnului, rosti călugărul dominican cu o mină severă. Vorbiţi şi sufletul vă va fi mântuit.

– Numele meu este Beaufort...

Cuvintele ieşiră într-o şoaptă abia auzită.

– Trage! îi porunci călugărul gâdelui.

Cu ajutorul unor curele groase de piele, Beaufort fusese legat de o roată mare, sprijinită pe un schelet de lemn care permitea învârtirea ei prin intermediul unei manivele de fier. Prizonierul era aşezat pe spate de-a lungul circumferinţei de lemn, cu mâinile şi picioarele întinse la maximum. În timpul interogatoriului, pe măsură ce roata se învârtea, curelele de piele erau trase, exercitând o tensiune din ce în ce mai mare asupra membrelor legate ale deţinutului. La durerea atroce şi din ce în ce mai intensă se adăuga anoxia pricinuită de poziţia neobişnuită a cutiei toracice.

Beaufort pierduse noţiunea timpului şi nu ar fi putut să spună câte zile trecuseră de când îndura supliciile călăilor săi.

– Trage, am spus! porunci din nou călugărul.

– Dar, îndrăzni să răspundă gâdele, dacă vom continua aşa, riscăm ca prizonierul să moară în timpul interogatoriului.

– Ţi-am poruncit să tragi! Nu îţi îngădui să-mi nesocoteşti ordinele!

– Facă-se voia ta, părinte Pelhisson, rosti cu supuşenie celălalt, întinzând şi mai mult curelele.

Pentru un călău, moartea unui ostatic în timpul interogatoriului reprezenta o dovadă a nepriceperii în propria meserie: cel ce era condamnat la tortură trebuia să fie menţinut cu orice preţ în viaţă – ba chiar şi cu mintea limpede, dacă era cu putinţă. Altminteri, de vreme ce torturatul murea fără să fi mărturisit faptele de care era acuzat, serviciile sale nu mai erau de nici un folos.

Spre asfinţit, Beaufort îşi pierdu cunoştinţa. În aceeaşi seară, întorcându-se la Carcassonne după câteva zile de absenţă, Montfort ceru să fie informat despre starea de sănătate a prizonierului. Aflând că nobilul catar trăgea să moară, Simon fu cuprins de o furie oarbă şi se grăbi să coboare în temniţele cetăţii.

Prin cetate umbla vorba că mama tinerei Marie-Louise, eleva maestrului Puyol, se înrudea cu Raymond al VI-lea de Toulouse. Însă părinţii fetei făcuseră tot ce le stătuse în putinţă ca să infirme zvonul: asupra suveranului şi a rudelor sale apropiate planau serioase suspiciuni de erezie.

Războaiele religioase reuşiseră în scurt timp să dividă cetăţi şi popoare: influenţa papală săpase o prăpastie adâncă între locuitorii ţinuturilor Occitaniei.

Marie-Louise frecventa şcoala de muzică de trei ori pe săptămână. Venea însoţită de o slujnică şi

executa distrată exercițiile cerute de maestru: îi plăcea la fel de puțin să asculte muzică, pe cât de puțină tragere de inimă avea ca să cânte la vreun instrument. Era mai tânără cu câteva luni decât Aymon, deși – așa cum, de altfel, se întâmplă aproape întotdeauna – părea o femeie în toată regula, în vreme ce băiatul avea încă trăsături infantile.

Marie-Louise îl întâlnise pe Aymon chiar a doua zi după sosirea acestuia, dar catadicsise să-i adreseze primele cuvinte abia după ce îl auzise cântând una dintre melodiile sale.

– Ești un adevărat maestru, tânărul meu prieten, îi spusese ea de îndată ce se stinse ecoul ultimelor note argintii de vielă.

– Încântarea pe care o manifestați îmi umple sufletul de bucurie, domniță, îi răspunsese Aymon, plecându-și ușor fruntea.

Din ziua aceea, Aymon aștepta cu sufletul la gură să zărească din nou zulufii aurii ai Mariei-Louise apărând de sub pălărioarele sale de postav sau să se piardă fermecat în albastrul adânc al ochilor ei. Petrecea ore întregi privind-o, străduindu-se totuși să nu neglijeze exercițiile de compoziție. Cât despre capacitățile muzicale – mai degrabă mediocre – ale fetișcanei, lui Aymon îi păsa prea puțin.

Simon se apleca asupra trupului inert al lui Beaufort. Nobilul catar fusese aruncat pe un pat de paie încropit direct pe pardoseala de piatră a celulei. După ce își pierduse cunoștința în timpul interogatoriului,

bătrânul nu-şi mai revenise în simţiri. Montfort îşi dădu seama că muribundul, cuprins de delir, murmura ceva. Îşi apropie urechea de buzele lui Beaufort.

– Piatra se află la loc sigur, Aymon. Îngrijeşte-te de ea. Cu ajutorul ei vei putea învinge oşti întregi ale vrăjmaşilor. Să fii însă cu mare băgare de seamă, pentru că e foarte periculoasă.

– Şi cum fac să ajung la Piatră? întrebă Simon, prefăcându-se a fi interlocutorul cu care muribundul credea că vorbeşte.

– ...harta... Uită-te pe hartă, Aymon.

În clipa următoare, Beaufort de Daigne fu străbătut de un spasm şi îşi dădu ultima suflare.

– Nu aşa, Aymon. Ţine mâna aceea mai relaxată. Rigiditatea ta influenţează execuţia melodiei. Oricum, pentru azi am terminat. Poţi pune viela la loc... şi felicitări pentru progresele pe care le înregistrezi pe zi ce trece.

Puyol, un profesor aspru de felul său, îl lăuda din nou. Aymon radia de bucurie şi pentru câteva momente izbuti să uite de durerea care îi chinuia sufletul. Încercând să pună instrumentul în teaca sa de piele, din deschizătura ei ieşi un pergament care alunecă pe podea.

– Ce păstrezi tu acolo? îl întrebă Puyol, care, în ciuda vârstei înaintate, nu-şi pierduse simţul de observaţie, remarcând chiar şi cele mai mici amănunte din jurul său.

– Nu ştiu, murmură tânărul, privind confuz pergamentul. Par să fie câteva indicaţii despre un traseu care duce la... o piatră... Un fel de hartă descrisă în cuvinte, cu câteva sfaturi ce trebuie urmate pentru a evita pericolele... pericolele mortale. Nu înţeleg...

– Dă-mi să văd, Aymon...

Puyol luă pergamentul şi se apropie de o candelă, la lumina căreia distinse un sigiliu în josul paginii. Atât Puyol, cât şi Aymon îl recunoscură imediat: era sigiliul vicontelui de Val de Daigne.

– Trimite-l pe părintele Pelhisson la mine, îi spuse Simon unuia dintre străjeri.

Câteva minute mai târziu, călugărul dominican care condusese interogatoriul lui Beaufort fu introdus în apartamentele comandantului oştilor papale.

– Ştiu ce vreţi să-mi spuneţi, domnul meu, încercă să se justifice Guillaume Pelhisson de cum trecu pragul. Vreau însă să vă spun că prizonierul a cedat pur şi simplu, pe neaşteptate...

– Călăul mi-a adus la cunoştinţă că lucrurile nu au decurs întocmai spuselor tale... În orice caz, nu pentru asta te-am chemat. În clipele de delir dinaintea morţii, Beaufort a vorbit despre o hartă pe care i-ar fi încredinţat-o unui anume Aymon...

– Aymon... Aymon... Numele acesta... Bineînţeles! exclamă dominicanul, lovindu-şi zgomotos fruntea cu palma. Aymon este nepotul lui Beaufort. După moartea fiicei sale şi a ginerelui, se pare că vicontele l-a luat în grija sa pe singurul său nepot.

– Şi cam ce vârstă ar putea avea acest Aymon, părinte Guillaume?

– Cred că în jur de cincisprezece ani, domnul meu.

În clipa aceea, pe Simon îl străfulgeră o idee.

– Mai mulţi martori au spus că Beaufort era însoţit de un băieţandru. Este adevărat însă că cei mai mulţi l-au luat drept un cerşetor care cere de pomană la colţuri de uliţă. Apoi, Simon chemă un străjer: Vreau să mi-l aduceţi aici pe cruciatul care l-a identificat pe Beaufort.

Găsirea oşteanului a durat mai mult timp decât se aşteptase Montfort: omul patrula în afara zidurilor cetăţii, aşa că străjerii reuşiră să-l aducă în faţa comandantului cruciaţilor abia a doua zi dimineaţă.

– Îţi mai aminteşti de băiatul care era cu Beaufort în momentul arestării?

– Bineînţeles, domnul meu. Acela însă nu era altceva decât un cerşetor mizerabil, care nu avea nimic de-a face cu renegatul de Beaufort. Am văzut cu ochii mei cum catarul l-a alungat pe băiat cu gesturi violente. De altfel, l-a şi lovit în spinare, vrând să scape de insistenţa sa...

– Nu eşti aici ca să tragi concluzii, omule! Repetă-mi ce ai văzut atunci şi atât.

– Desigur, domnule. Beaufort mergea călare pe un asin. Băiatul era lângă el, iar catarul i-a aplicat o lovitură zgomotoasă chiar în taşca de piele pe care băiatul o purta pe umăr. Apoi i-a spus să ceară de pomană în altă parte.

– O taşcă de piele, ai zis?

– Da, domnule. De fapt, nu era chiar o taşcă... Semăna mai mult cu un toc de piele dintr-acelea în care se țin unele instrumente muzicale...

– Şi nu ți s-a părut ciudat faptul că un băiețandru care are un instrument muzical cutreieră oraşul cerând de pomană?

Cruciatului i se porunci în grabă să se retragă.

Odată rămas singur cu Pelhisson, Simon vorbi din nou.

– Trebuie să dăm de urma băiețandrului.

– Puyol! Maestrul de muzică! exclamă dominicanul. Întotdeauna am nutrit îndoieli asupra devotamentului acelui om față de catolicism. Cred, domnul meu, că a sosit momentul să-mi verific suspiciunile.

– Am trudit toată noaptea ca să compun melodia aceasta, Aymon, îi spuse Puyol tânărului său elev, arătându-i câteva pagini.

Sub notele de pe portativ stăteau scrise cuvintele unui imn intitulat *Maria Magdalena*, în care se pomenea şi despre o piatră sfântă, făcătoare de minuni.

– Dacă vei cutreiera ținutul în lung şi-n lat ducând cu tine o hartă cu sigiliul vicontelui de Daigne, secretul tău nu va putea fi păstrat prea mult, continuă bătrânul maestru. Odată prelucrată şi transformată într-un imn pe portativ, doar tu şi persoanele alese de tine veți cunoaşte locul unde Beaufort voia să ajungi. Iar dacă se va întâmpla să descoperi piatra despre care a scris bunicul tău, mă rog ție să urmezi toate indicațiile lui. Am transcris totul folosind un cod secret,

apoi am distrus mesajul original al lui Beaufort. Acum însă, vino aici, lângă mine, și deschide bine urechile. Îți mai amintești de *main guidonienne*?...

Aymon se uită la maestru cu un aer mirat. Oare cum ar fi putut să uite așa ceva? Toate exercițiile muzicale se bazau pe acel simplu procedeu pedagogic în care era nevoie de folosirea tuturor celor cinci degete de la o mână pentru note și acorduri.

Ciudata lecție dură mult timp, până când, într-un târziu, maestrul Puyol spuse:

– Acum cunoști taina poporului nostru. Păstreaz-o cu sfințenie, tinere Aymon, și poartă-te întotdeauna așa cum vrea Dumnezeu să te porți. Ești cel mai iscusit elev pe care l-am avut vreodată, tinere viconte de Daigne. Acum însă, să mergem dincolo! Ne așteaptă lecția de dimineață. Și cred că nu vrei s-o faci să aștepte pe domnișoara Marie-Louise... Nu-i așa?

Un zâmbet plin de afecțiune destinse trăsăturile aspre ale chipului maestrului Puyol.

Însă acel scurt răgaz de bună dispoziție nu dură decât o clipă: unul dintre servitorii maestrului dădu buzna în încăpere, fără să se sinchisească să mai bată la ușă.

– Repede, domnul meu! spuse noul-venit, cuprins de panică. Trebuie să ne grăbim! Am aflat de la un slujitor de-al lui Simon că Beaufort a delirat înainte de a muri și a vorbit despre o hartă secretă păstrată de un băiețandru. Cruciații se îndreaptă acum spre noi și caută un tânăr muzicant pe nume Aymon. Trebuie

să-l faceți scăpat cumva, altfel gărzile lui Simon de Montfort vor pune mâna pe el.

În momentul acela fură întrerupți de zgomotul unor lovituri puternice în poartă.

– Puyol, în numele legii, deschide!

Câteva clipe mai târziu, Marcel, servitorul care tocmai își avertizase stăpânul despre iminența pericolului, descuia lacătele masivei porți de acces.

– Domnia voastră aici, domnule? spuse Puyol cu un aer surprins, schițând o plecăciune în fața lui Simon de Montfort. Umila mea casă nu este atât de respectabilă încât să-l poată primi cum se cuvine pe seniorul din Carcassonne...

– Avem bănuiala, maestre Puyol, îl întrerupse brutal Simon, că între aceste ziduri și-a găsit adăpost nepotul unui trădător. Ce-mi puteți spune despre asta?

– Nu știu la ce vă referiți, domnul meu. Pe de altă parte, aici e un continuu du-te-vino de elevi și tineri muzicanți.

– Aymon de Daigne. Numele acesta nu vă spune nimic?

Întrebarea i-o pusese dominicanul. Puyol îl cunoștea bine: era sufletul negru al lui Simon de Montfort. Se numea Guillaume Pelhisson și, în ciuda veșmântului monahal pe care îl purta, era un om viclean și plin de cruzime.

– Aymon... Lăsați-mă să mă gândesc... Probabil că am avut vreun elev, sau doi, cu numele de Aymon, cu ani în urmă... Nu cred însă că am întâlnit în ultimele

luni pe cineva care să se numească aşa. Şi cu siguranţă că acum nu am nici un Aymon printre cei care îmi frecventează şcoala.

– Asta rămâne de văzut, îl întrerupse din nou Simon. Apoi se întoarse spre oştenii din escortă, poruncindu-le: Răscoliţi casa!

Oamenii lui Montfort se răspândiră, controlând camerele şi coridoarele casei. Puţin după aceea, reveniră în ampla sală de repetiţii a muzicianului.

Unul dintre ei aducea cu el o fetişcană. Pelhisson se învârti în jurul tinerei cu zulufi aurii, ai cărei ochi albaştri ca marea îl priveau cu o expresie întrebătoare.

– Şi vreţi să spuneţi că aceasta e singura elevă prezentă acum la şcoala domniei tale, Puyol? întrebă dominicanul arătând spre Marie-Louise.

– Chiar aşa, eminenţă, răspunse maestrul.

– Iar dumneata, domniţă, ce ne poţi spune? Ai cunoscut vreodată un tânăr învăţăcel al maestrului Puyol pe nume Aymon? Trebuie să fi ajuns aici în urmă cu vreo două săptămâni.

În sală, liniştea deveni densă, aproape palpabilă: lui Puyol şi slujitorilor săi, oameni devotaţi trup şi suflet stăpânului lor, li se tăie respiraţia. Dacă fetişcana ar fi spus adevărul, pentru ei totul s-ar fi sfârşit.

– Nu, eminenţă, răspunse Marie-Louise cu glas hotărât. Întotdeauna lucrez singură cu maestrul atunci când vin să iau lecţii.

Simon şi dominicanul îşi reţinură cu greu o exclamaţie de furie. Se uitară din nou de jur-împrejur, apoi

părăsiră casa, nu înainte de a-i adresa lui Puyol câteva recomandări pe un ton amenințător.

– Nădăjduiesc că știți faptul că oricine îi oferă ajutor unui eretic sau chiar unui fugar oarecare riscă să fie condamnat la moarte, spuse Pelhisson, schițând un salut de rămas-bun către Puyol.

Când oamenii lui Simon se îndepărtară, Puyol se ridică din jilțul de lemn incrustat în care șezuse până atunci. Unul dintre slujitori trase deoparte covorul de la picioarele stăpânului său și deschise o trapă din podea.

Aymon ieși din ascunzătoare. Pe chipul băiețandrului nu se vedea nici o urmă de teamă, ci suferința surdă pentru moartea bunicului său, pe care îl iubise atât de mult. Totuși, în clipa în care ochii săi întâlniră privirea fetei, tristețea i se transformă într-o expresie zâmbitoare, plină de recunoștință.

– Am auzit totul. Nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine, Marie-Louise.

8

Germania, anii '20

Heinrich Himmler se pregătea să-și încheie studiile la Universitatea de Agronomie. De educația sa se ocupase până în cel mai mic detaliu tatăl său, preceptorul unui descendent al familiei Wittelsbach, dinastia principilor de Bavaria.

Înclinațiile sale politice naționaliste și antimarxiste își găsiră curând locul într-un partid nou, printre liderii căruia se afla și un austriac, pe nume Adolf Hitler. În anul 1923, Himmler lucra la Stickstoff-Land, o fabrică de îngrășăminte. În același an se înscria în Partidul Național Socialist german, primind carnetul de membru cu numărul 156.

În Germania, erau mulți cei care ar fi fost în stare să pună rămășag că, speculând nemulțumirile populației și sărăcia lucie, o mișcare politică în măsură să dea dovadă de inflexibilitate și hotărâre ar fi putut ajunge ușor în fruntea țării. Iar pe național-socialiștii

lui Adolf Hitler nu-i întrecea nimeni în rigiditate și determinare.

Rudolf Hess era un tânăr ofițer care lucra acum în aeronautică, după ce fusese rănit în război în timpul unei misiuni a regimentului List. Atunci avusese ocazia să observe un tânăr caporal care, prin discursurile sale înflăcărate, reușea pur și simplu să-și entuziasmeze soldații, determinându-i să iasă din tranșee și să se năpustească asupra liniilor inamicului. Caporalul se numea Adolf Hitler, iar în vremurile ce aveau să vină, prietenia dintre cei doi foști camarazi de arme se dovedi atât de profundă, încât Rudolf fu supranumit „Fraulein Hess" datorită devotamentului necondiționat față de Führer.

Hess avea să fie singurul personaj din anturajul lui Hitler căruia acesta i se adresa pe un ton confidențial, în vreme ce tuturor celorlalți li se adresa, fără excepție, cu „voi".

Hess se născuse la Alexandria, în Egipt, unde și locuise până la vârsta de doisprezece ani. Acolo deslușise și devenise pasionat de cultele mistice care abundau în cultura egipteană. Nu este de mirare că, odată ajuns la maturitate, a devenit un fanatic al ezoterismului.

Intrat în Luftwaffe în calitate de ofițer-pilot, Hess avusese posibilitatea să-și facă relații noi, importante, dintre care cea cu Hermann Göring – comandantul escadrilei din care făcuse parte și legendarul Baron Roșu – avea să se dovedească de o importanță capitală.

În anul 1920, primi carnetul cu numărul 17 – Hitler îl deținea pe cel cu numărul 7 – de membru al Partidului Național Socialist.

Reinhard Heydrich se născuse în Saxonia, dovedindu-se din fragedă copilărie un elev-model și un sportiv polivalent cu calități excepționale. În anul 1921, la șaptesprezece ani, devenise fondatorul Asociației tinerilor național-socialiști. După terminarea liceului se înscrisese la Academia de marină militară, fiind repartizat ulterior pe crucișătorul *Berlin*. Comandantul navei era pe atunci amiralul Wilhelm Canaris, viitorul șef al Abwehrului, temutul serviciu secret german.

Și Heydrich avea să devină un pion important în planurile lui Hitler, care, purtat pe aripi de determinarea sa proverbială, urca treaptă după treaptă în ierarhia partidului muncitorilor. Din responsabil cu propaganda deveni în scurt timp adevăratul lider al mișcării politice, hotărând să-i schimbe numele în Partidul Național Socialist al Muncitorilor Germani și să-l susțină cu o miliție înarmată. Ca simbol al partidului fu aleasă o svastică.

Din nou acel fior de gheață de-a lungul șirei spinării. Nunțiul apostolic în Bavaria lăsă deasupra teancului de ziare exemplarul din *Völkischer-Beobachter*. Ridicându-se din fotoliu, Eugenio Pacelli se adresă secretarului său particular:

– Adevărul depinde de unghiul din care priveşti această ştire; la urma urmelor, *Völkischer*, care este organul Societăţii Thule şi vocea oficială a acoliţilor lui von Sebottendorff, ridică în slăvi comportamentul lui Adolf Hitler şi al naziştilor săi în timpul tentativei de lovitură de stat pe care aceştia au declanşat-o năvălind într-o berărie din München şi proclamând începutul unei revoluţii naţionale.

– Adevărul este, Excelenţă, răspunse secretarul, că în condiţiile în care se află Germania astăzi, oricine are tupeul să susţină că este capabil să îndrepte lucrurile găseşte un teren fertil în rândul opiniei publice. Economia ţării e la pământ, iar valoarea monedei germane se prăbuşeşte de la o oră la alta.

– Nu sunt convins că violenţa şi abuzul de putere reprezintă cele mai bune metode de redresare a ţării. Bineînţeles însă că, în faţa unui colaps economic iminent, rigurozitatea este cea dintâi regulă pe care un guvern trebuie s-o pună în aplicare. Şi totuşi, mărturisesc că am multe nedumeriri şi mă simt încercat de un sentiment de profundă nelinişte atunci când iau cunoştinţă cu programele acestei noi forţe politice.

– Temniţele ţării vor avea grijă, Excelenţă, să mai răcorească puţin minţile prea înfierbântate ale liderilor Partidului Naţional Socialist: capii loviturii de stat eşuate au fost daţi pe mâna justiţiei şi vor avea la dispoziţie destul timp pentru a-şi mai domoli ardoarea.

– Mie nu mi se par nişte persoane dispuse să cedeze. Vom mai auzi vorbindu-se de ei.

Rămas singur, arhiepiscopul Pacelli se îndreptă spre micuța capelă din interiorul clădirii. Îngenunche și își împreună mâinile, încercând să alunge neliniștea care îl devora cu ajutorul rugăciunii.

9

Washington, 2006

În mica sală de ședințe, tensiunea era apăsătoare, aproape palpabilă. Directorul CIA, Phil Damiano, asculta fără să-i vină să creadă ce auzea: și totuși, tocmai pentru a nu se lăsa păcălit de vreo eroare de interpretare a traducerii din persană în engleză, Damiano ceruse ca discursul televizat al lui Gholam Pashelvi să fie tradus de cel mai bun translator al Agenției.

– Președintele Republicii Islamice Iran, Mahmud Tahrjani, rămas nepedepsit pentru comportamentul său mișelesc, a hotărât în mod arbitrar că misiunea sa în fruntea țării a luat sfârșit, depunându-și demisia irevocabilă din funcția pe care poporul islamic iranian i-a încredințat-o. Spunând acestea, Pashelvi arătă spre camera de luat vederi o foaie de hârtie scrisă aparent de mâna fostului președinte. Apoi continuă, privind fix în obiectiv: Dată fiind situația delicată din prezent, presiunile puternice făcute asupra statului nostru de către țările guvernate de Satana și de adepții săi,

precum și faptul că am fost sprijinit în hotărârea mea de întregul Consiliu al Gardienilor Revoluției, vă aduc la cunoștință că am preluat funcția de președinte al Republicii Islamice Iran. Această însărcinare a mea va dura până în momentul în care situația de urgență în care se află țara noastră va fi depășită.

Pashelvi făcu o pauză demnă de un actor experimentat, apoi continuă:

– Intenționez să continui linia politică pe care Tahrjani a adus-o la cunoștința opiniei publice înainte de a părăsi țara. Statul nostru are dreptul și obligația de a avea acces la orice sursă alternativă care poate contribui la menținerea păcii, incluzând aici și armele de intimidare a inamicului. Acelor state care ne sunt inamice dintotdeauna, și care intenționează să ne subjuge prin demonstrații de forță, le spun încă de acum că Iranul va fi în măsură să reacționeze cu aceeași capacitate de intimidare de care dau dovadă inamicii noștri. Allah e mare. Facă-se voia lui Allah."

Telefonul privat începu să sune înainte ca Pashelvi să-și încheie discursul solemn de instalare în funcție.

Phil Damiano se ridică din fotoliu înainte de a răspunde. Era cât se poate de sigur de identitatea persoanei de la celălalt capăt al firului.

– Domnule Damiano, sunt foarte îngrijorat. Nu mi-ar plăcea deloc să aflu că Statele Unite ale Americii au risipit atâția bani și resurse ca să alunge un dictator pentru a se vedea apoi nevoite să dea piept cu un altul.

– Fiţi liniştit, domnule preşedinte: sunt încredinţat că a fost un discurs regizat.

– Aşa o fi, numai că Pashelvi mi s-a părut foarte convins de ceea ce spune. Vă rog să mă ţineţi la curent cu desfăşurarea acestui caz, domnule Damiano. Nu cred că mai trebuie să vă amintesc cât de importantă este pentru noi situaţia de pe eşichierul politic iranian, într-un moment ca acesta.

Phil Damiano puse receptorul în furcă, apoi se întoarse spre omul din spatele lui, care asistase la întreaga scenă.

– După părerea mea, suntem în rahat până la gât, spuse directorul CIA, clătinând din cap.

Teheran, 2006

Din clipa în care Gholam Pashelvi preluase funcţia de preşedinte, la vârful instituţiilor strategice interveneau fără încetare schimbări: niciodată un nou dictator nu şi-ar putea duce la bun sfârşit planurile menţinând structura instituţională şi personalul conducătorului de dinaintea sa. Parviz Fattah, ministrul Energiei, a fost unul dintre primii oficiali înlăturaţi, odată cu întregul său staff. În locul său, la fel cum aveau să se petreacă lucrurile şi în celelalte ministere şi instituţii importante, fu numit un personaj apropiat ayatolahului. Iar în funcţia de director general în Ministerul Energiei, Pashelvi a ţinut să-l instaleze pe unul dintre cei mai intimi şi credincioşi colaboratori:

Nard Sourush, omul care îl ajutase să pună la cale lovitura de stat. Cu toate că avea prea puţine cunoştinţe despre problemele energiei, Sourush urma să-l reprezinte pe Pashelvi în cel mai important sector al economiei. Însărcinarea dovedea că se bucura de încrederea noului preşedinte şi prevedea construirea pe teritoriul Iranului atât a unor noi centrale nucleare, cât şi a infrastructurii adiacente: un proiect amplu, care avea să ţină la respect guvernele multor ţări occidentale şi nu numai.

– Ai grijă, Nard, îi ceru Pashelvi, vreau o dare de seamă cât mai amănunţită cu putinţă asupra potenţialului nostru nuclear. Surse, capacităţi de producţie, nivel tehnologic. Şi, mai ales, vreau să ştiu care este cea mai bună metodă prin care instalaţiile noastre de producţie pot fi transformate în instrumente de realizare a unei bombe nucleare. Şi care este puterea maximă a unei asemenea bombe create de noi. Poporul iranian trebuie să devină motorul revoluţiei islamice pe plan mondial.

Nard schiţă un zâmbet care semăna mai mult cu un rânjet deloc liniştitor. Se despărţi de Pashelvi asigurându-l că în cel mult o săptămână avea să-i pună pe birou un raport amănunţit cu toate datele pe care le solicitase acesta.

Noul preşedinte al Iranului se declară mulţumit: nimeni altcineva nu i-ar fi putut îndeplini dorinţele mai bine ca scutierul său credincios.

Era adevărat că Nard Sourush nu era capabil nici măcar să facă diferenţa dintre un atom de material

radioactiv şi un fir de nisip din deşert, dar era o adevărată maşinărie pe care nimeni n-o putea opri până când nu-şi ducea la îndeplinire misiunea ce i se încredinţa.

Pashelvi privi de jur-împrejur cu o expresie mulţumită pe chip: luxul care domnea în biroul prezidenţial era întru totul pe gustul şi pe măsura ambiţiilor sale.

Se aşeză în fotoliul de la masa de lucru, apoi tastă parola căsuţei personale de e-mail, pe care o folosise pentru contactele sale secrete de dinaintea loviturii de stat. Nu se miră să vadă în lista de mesaje noi numele codificat al puternicului său finanţator.

Washington, 2006

După ce se gândi câteva clipe cum să formuleze cel mai bine în engleză răspunsul pe care îl avea în minte de câteva săptămâni, Pashelvi începu să tasteze:

> Sunt pur şi simplu dezolat, bunul meu prieten, pentru manifestările de dezaprobare ale preşedintelui dumneavoastră. Oricum, ţin să subliniez că, la rândul nostru, eu şi confraţii mei – şi vorbesc aici despre un miliard şi jumătate de oameni – avem să-i facem suficiente reproşuri şefului suprem al ţării dumneavoastră. Ştiu bine că în clipa aceasta, când citiţi aceste rânduri, din gura dumneavoastră vor ieşi ocări mai mult decât colorate la adresa mea, dar

mă văd obligat să vă comunic faptul că în planul pe care chiar dumneavoastră l-aţi pus la punct a intervenit o schimbare: între ţările noastre nu va putea exista niciodată o apropiere sau o alianţă, în ciuda eforturilor pe care le fac doi simpli pioni, ca noi doi. Suntem în mâinile lui Dumnezeu, fie-i numele lăudat. Aşadar, mi se pare drept şi inevitabil ca fiecare din ţările noastre să-şi urmeze calea pe care i-a rezervat-o mersul istoriei. Totuşi, credeţi-mă pe cuvânt că vă sunt profund recunoscător pentru ajutorul consistent pe care l-aţi furnizat cauzei noastre. Dumnezeu e mare. Binecuvântat fie Dumnezeu.

– Ticălosul ăsta de fecior de lele mai are şi tupeul să-şi bată joc de noi... spuse Phil Damiano după ce citi cu voce tare textul mesajului. Iar ceea ce el numeşte „ajutor furnizat cauzei noastre" înseamnă, nici mai mult, nici mai puţin, decât nouăzeci şi trei de milioane de dolari pe care Agenţia i-a cheltuit pentru organizarea loviturii de stat, fără a mai pune la socoteală faptul că oamenii noştri dislocaţi în Iran sunt pur şi simplu terminaţi, de vreme ce vor fi deconspiraţi în urma ultimelor evoluţii ale evenimentelor.

– Într-adevăr... acum, toţi agenţii noştri din Iran care au contribuit la reuşita operaţiunii îşi riscă pielea... concluzionă cu un gest de neputinţă generalul Corrige.

– Lucrurile stau mult mai rău decât vă închipuiţi dumneavoastră, domnule general. În urmă cu câteva

ore a fost declanşată o amplă acţiune a poliţiei. Doisprezece dintre referenţii noştri pe lângă ambasada de la Teheran au fost deja arestaţi de agenţii serviciilor secrete iraniene. Asta înseamnă că toată reţeaua noastră din Orientul Mijlociu se află în mare pericol.

– Dumneavoastră şi cu mine, domnule Damiano, suntem răspunzători pentru acest eşec. Este adevărat că Gholam Pashelvi nu ne-a dat nici un motiv ca să bănuim această schimbare la faţă, dar noi suntem cei care vom da socoteală pentru trădarea lui. Am căzut ca doi începători în capcana pe care ne-a întins-o.

Cei doi bărbaţi aveau expresiile fioroase, dar neputincioase ale unor câini feroce ţinuţi în lesă şi cu botniţă.

– Aveţi dreptate, domnule general. Cred că nu ne rămâne altă soluţie decât să ne prezentăm demisiile şi să recunoaştem în faţa preşedintelui şi a staffului său eşecul acţiunii noastre.

– Nu, nu sunt de acord cu dumneavoastră. Înainte să depunem definitiv armele, trebuie să ne străduim să găsim o soluţie, cu atât mai mult cu cât, probabil, evenimentele se vor precipita. Nu uitaţi totuşi că noi doi suntem singurii care cunoaştem întreaga situaţie.

– Şi ce intenţionaţi să faceţi, domnule general? Cred că dumneavoastră sunteţi cel care uitaţi un amănunt important: chiar dacă aş alege soluţia cea mai radicală şi periculoasă – aceea de a ordona asasinarea lui Pashelvi –, nu cred că aş reuşi în clipa de faţă să găsesc un om de-al meu din Iran în măsură să îndeplinească misiunea. Majoritatea agenţilor mei se află deja în închisorile de maximă securitate ale

ayatolahului, în vreme ce ceilalți le vor călca în curând pe urme: întreaga noastră rețea din Iran se află pe punctul de a fi anihilată.

– Oricât de gravă ar fi situația, cred că este o dovadă de lașitate să abandonăm o navă care se scufundă. Eu zic să discutăm cu președintele și cu secretarul de stat, cerându-le un nou vot de încredere pe perioada în care vom încerca să remediem situația pe care noi înșine am creat-o. Apoi, odată lucrurile puse la punct, ne vom depune demisiile.

– Și cum spuneți dumneavoastră că ar trebui să reacționăm? Lansând câteva rachete inteligente asupra locuinței președintelui iranian? Punând în mâna unui contrarevoluționar fanatic – asta în cazul în care vom găsi vreunul – o pușcă cu lunetă de înaltă precizie? Eu cred că, de fapt, facem echilibristică pe lama ascuțită a unui brici: e suficient un singur pas greșit pentru a declanșa un război religios care poate cuprinde întreaga lume.

– De data aceasta, logica, fermitatea și experiența vor fi singurele arme cu care îl vom înfrunta pe oportunistul infam care este Gholam Pashelvi.

– Vreți să spuneți că până acum nu am acționat după o anumită logică și în conformitate cu experiența pe care o avem? întrebă directorul CIA.

Se simțea asemenea unui elev nepregătit scos la tablă de profesor.

– Ca să fiu sincer, nu. Ne-am comportat ca niște yankei tipici. O sută de milioane de dolari, o rețea de spioni experți și un pion – sau mai bine zis un

președinte de paie – bun de așezat pe piedestalul ocupat înainte de un dictator de serviciu. Și am făcut câteva grave erori de evaluare a situației. Noi, cei de aici, știm prea puține despre obiceiurile poporului aceluia, despre puterea reală pe care o poate exercita în țara sa un individ ca Pashelvi. Trebuie să ne corectăm mai întâi propria noastră ignoranță.

– Și cum veți proceda ca să intrați în posesia unor astfel de informații?

– În nici un caz cu ajutorul spionilor. Poate că ne va fi de ajuns o singură persoană, de o statură, ca să zic așa, „singulară". Însă despre asta vom mai avea timp să vorbim după întâlnirea cu președintele.

– Luați loc, domnilor, spuse președintele cu un aer grav, făcându-le semn lui Phil Damiano și generalului Corrige să se așeze pe cele două fotolii libere din fața biroului său.

În cel de-al treilea fotoliu stătea secretarul de stat.

În Biroul Oval de la Casa Albă nu se mai afla nimeni în afara celor patru bărbați.

Președintele ascultă darea de seamă asupra evenimentelor petrecute după ce serviciile secrete americane reușiseră să-l instaleze în fruntea Iranului pe Gholam Pashelvi, apoi își expuse punctul de vedere.

– Ceea ce mi-ați relatat dumneavoastră confirmă în totalitate temerile pe care le-am avut încă de la prima apariție televizată a „calului nostru câștigător", explică el, indicându-l pe Pashelvi cu numele de cod al operațiunii: *Winning Horse*. De asemenea, trebuie

să mărturisesc faptul că nici încercarea dumneavoastră de a mi-l prezenta pe noul şef al Iranului drept un preşedinte-marionetă nu m-a convins, domnule Damiano. Totuşi, îmi dau foarte bine seama că, în noile condiţii, dumneavoastră şi generalul Corrige ne puteţi fi de un real folos în încercarea de a remedia situaţia. Domnilor, demisiile dumneavoastră sunt acceptate. Sunt însă convins că intenţionaţi să le dataţi... să spunem... de astăzi în trei sute şaizeci şi cinci de zile: aşadar, aveţi la dispoziţie un an ca să puneţi toate lucrurile la punct.

– Un an... murmură Damiano, în vreme ce avionul de serviciu al CIA ateriza pe pista aeroportului internaţional din Denver. Totuşi, nu mi-aţi spus încă, domnule general Corrige, în ce constă ajutorul pe care am venit să-l căutăm aici, la Denver.

– Cred că îl cunoaşteţi deja pe domnul Breil. Domnul Oswald Breil.

Denver, 2006

Oswald Breil învăţase să nu-şi facă niciodată griji în privinţa termenelor la care Sara Terracini îi preda lucrările. Era convins că, la fel ca întotdeauna, Sara avea să-şi ducă misiunea la bun sfârşit într-o manieră impecabilă şi fără să se lase prea mult aşteptată. Ştia că vechea sa prietenă urma să-i dea din nou dovada încrederii pe care el o investise în ea.

Era pe cale să termine de citit ultimele pagini primite de la Sara, care conţineau un nou fragment din traducerea jurnalului ziaristului italian Luca Raso. Îşi privi ceasul.

„Ştabii ăştia americani sunt întotdeauna în întârziere...“, comentă el în gând.

Câteva secunde mai târziu, Lilith Habar îi introducea în birou pe musafirii aşteptaţi de Oswald.

După ce directorul CIA, Phil Damiano, şi generalul Corrige îşi luară rămas-bun, Oswald se uită din nou la ceas: conversaţia durase două ore şi douăzeci de minute şi, în tot acel interval de timp, trăise sentimentul că întreaga lume se afla, din nou, pe marginea prăpastiei, iar el, Breil, era din nou chemat să salveze pacea mondială. Breil îşi rezervase dreptul de a hotărî în decursul următoarelor două-trei zile dacă avea sau nu să accepte misiunea pe care voiau să i-o încredinţeze cei doi musafiri de rang înalt: încă nu era în măsură să înţeleagă modalitatea prin care ar fi putut duce la bun sfârşit o asemenea operaţiune începută catastrofal.

După plecarea celor doi, Oswald reluă lectura jurnalului lui Luca Raso. Sara îi trimitea câte trei sau patru pagini o dată: mai avea mult de lucru până la finalizarea transcrierii. Acum însă, Breil voia să se gândească la altceva, alungându-şi din minte veştile neliniştitoare pe care i le comunicaseră emisarii guvernului american.

Încă nu-şi închipuia că între paginile jurnalului din faţa sa, scris cu treizeci de ani în urmă de ziaristul italian, erau strecurate informaţii la fel de grave.

Şi nu-şi putea imagina nici faptul că, datorită unuia dintre ciudatele paralelisme ale istoriei, faptele povestite în paginile transcrise de Sara aveau să se întrepătrundă cu evenimentele din prezent.

Din agenda lui Luca Raso, Rio de Janeiro, 4 mai 1976:

Observ că aici, în mijlocul pădurii amazoniene, există un adevărat cult pentru punctualitate... am remarcat, parcurgând programul celor cinci zile în care aveam să fiu oaspetele cartierului general al lui Neumann.

Până şi cel mai mic amănunt fusese riguros planificat. Cel care redactase orarul vizitei mele făcuse în aşa fel încât să fiu ocupat cu ceva în fiecare minut al şederii mele acolo: stabilise cu meticulozitate orele de masă, plecările şi sosirile, vizitele cu ghid pe care urma să le fac la spital, şi nu la laboratoarele de avangardă unde se fac cercetări referitoare la misterioase culturi intensive. În tot acest interval de timp urma să mă întâlnesc de mai multe ori cu Erick Neumann şi îmi spuneam că ar fi trebuit să mă consider norocos dacă simpatica mea însoţitoare nu redactase deja textul interviului.

– Punctualitatea înseamnă respect pentru cei din jur, fiind un element indispensabil pentru orice

persoană care vrea să aibă succes și să obțină anumite gratificații. Nu credeți, domnule Raso? Acum însă, dacă aveți bunăvoința să urcați în mașină, aș fi încântată să vă însoțesc până la *Residencia*, mi-a spus Agnes, ai cărei ochi nu lăsau să transpară în exterior nici un sentiment. Apoi a adăugat: Nu vă faceți probleme pentru bagaje: oamenii noștri le vor duce direct la vila unde veți locui, iar câteva *femmes de chambre* vor avea grijă să vă aranjeze obiectele personale... Aș vrea să nu vă închipuiți că toate acestea v-ar putea afecta în vreun fel intimitatea, domnule Raso.

Mai întâi fotografiile, iar acum lenjeria, mi-am spus. Nu era deloc greu de înțeles faptul că în „Neumanntown" – așa cum fusese supranumită citadela din mijlocul junglei amazoniene – orice libertate personală era drastic redimensionată. Cu toate acestea, trebuia să recunosc faptul că eram primul ziarist din lume căruia Erick Neumann avea să îi acorde un interviu.

– Acesta este satul rezidențial, mi-a spus Agnes pe tonul indiferent, profesional, al unui ghid turistic. Aici locuiesc directorii noștri și familiile lor, dar și managerii care urmează să fie detașați la cele peste o sută optzeci de *fazendas* care conduc instituții agroalimentare în întreaga Brazilie. După o scurtă pauză, Agnes a continuat, abordând un ton plin de mândrie profesională: Chiar dacă sectorul agricol constituie astăzi doar una dintre preocupările noastre comerciale, trebuie spus că a constituit punctul nostru de

plecare, cel care a impulsionat dezvoltarea concernului nostru, Neumann Corporation.

Jeepul în care ne aflam a urcat o colină și, odată ajunși în vârf, eleganta structura a *Residencia* mi s-a desfășurat brusc în fața ochilor, în toată splendoarea sa.

Era o vilă colonială datând din secolul al XIX-lea, de dimensiuni neobișnuite, cu atât mai mult cu cât, înainte de crearea Neumanntown, construcția aceea trebuie să fi fost asemenea unei catedrale în pustiul junglei amazoniene.

Tencuiala *Residencia* era de un bleu-deschis, care contrasta cu albul nenumăratelor ferestre de pe fațadă. Tot albe erau și impozantele coloane de marmură care marcau aleea din fața intrării principale, unde ar fi putut fi parcate mai bine de zece autoturisme.

Am observat că și acolo totul fusese organizat până în cel mai mic detaliu. Toate plantele și florile, pe care clima tropicală le face să devină viguroase și luxuriante, erau dispuse în conformitate cu scheme cromatice precise.

Porțile masive de fier care străjuiau aleea de acces spre vilă erau păzite de câțiva bărbați înarmați, în vreme ce alții se vedeau patrulând cu regularitate în parcul locuinței rezidențiale.

– În ultima vreme, casele izolate au fost atacate de bande aparținând triburilor indios, astfel încât aici, în jungla amazoniană, este obligatoriu să fim foarte prudenți, mi-a explicat Agnes, schițând un gest de salut către santinele.

În clipa aceea am avut un sentiment straniu: paza armată mi-a amintit de gardienii care păzesc zidul unei închisori. Şi m-am întrebat dacă era într-adevăr necesară o asemenea desfăşurare de forţe pentru a apăra *Residencia* de o mână de indios.

Jeepul s-a oprit sub colonada impozantei vile chiar în clipa în care începeau să cadă primele picături de ploaie caldă, tropicală. Am privit cu atenţie faţada vilei şi mi-am dat seama că distanţa îmi jucase feste: ceea ce mi se păruseră a fi simple rame albe în jurul ferestrelor erau, în realitate, minunate basoreliefuri în stil baroc. Capiteluri şi incrustaţii care decorau faţada clădirii, fără însă a crea impresia unei arhitecturi prea încărcate. Acolo, totul era imens şi fastuos.

– Urmaţi-mă în sala de ceai, domnule Raso, mi-a spus Agnes, luând-o înaintea mea pe culoarele din interiorul clădirii. Cred că personalul de aici v-a pregătit deja un cocktail de bun venit.

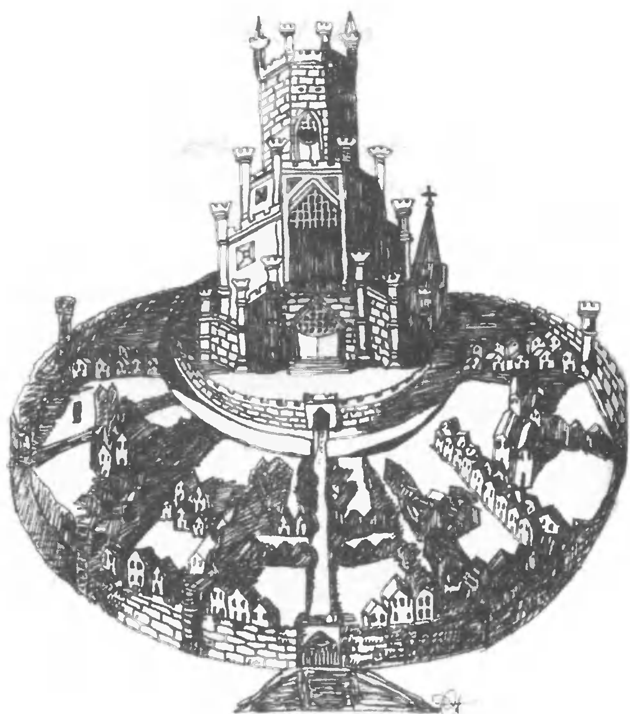
Odată ajunşi în sala de ceai, m-am aşezat într-un fotoliu-balansoar şi am gustat, savurând fiecare înghiţitură răcoroasă, o băutură cu gheaţă pe bază de fructe tropicale. În timp ce aşteptam, am deschis din nou pliantul cu programul sejurului meu: m-am simţit uşurat să constat că în seara aceea aveam să am parte de o cină „informală".

Prima mea întâlnire „formală" era fixată pentru a doua zi dimineaţă, la ora opt. Aşadar, la micul dejun urma să-l cunosc pe Erick Neumann.

PARTEA A DOUA

„E cu neputinţă să povesteşti lucrurile altfel decât s-au întâmplat.“

GIORGIO BOCCA

Old Sarum

10

Epoca Fierului, mileniul al II-lea î.Hr.

Cu fiecare pas, Athor își recăpăta vigoarea. Mizda și Dehal îi dăduseră să mănânce din merindele din tolbele străjerilor davaar pe care îi uciseseră. Acum, Athor căpătase din nou înfățișarea hotărâtă a căpeteniei de trib, grăbindu-se să se întoarcă în satul său aflat în mare primejdie.

În timp ce străbăteau pădurea tânărul șef de trib se opri brusc și le făcu semn însoțitorilor săi să se ascundă în desiș: patru războinici davaar se îndreptau spre ei.

Brusc, Athor țâșni chiar în fața lor, în câmp deschis, și, fără să-i pese de ciulinii care-i răneau tălpile, începu să alerge, atrăgându-le atenția vrăjmașilor.

Unul dintre cei patru davaar ridică sulița, lansând-o cu toată forța în direcția fugarului; lovitura nu-și atinse ținta, iar tânărul se făcu nevăzut în adâncul pădurii.

Făcând această mișcare, Athor urmărise un scop bine chibzuit: îi salvase pe Dehal și Mizda, care

puteau astfel să-şi continue drumul spre sat, în vreme ce el avea să-şi găsească adăpost într-una din numeroasele peşteri care se deschideau în peretele de piatră al muntelui. Incursiunea nu era rodul unei întâmplări: bătrânul său tată îl dusese de câteva ori în acea peşteră, îndemnându-l să ia aminte la fiecare firidă de acolo, la fiecare denivelare a terenului.

Pe măsură ce se îndrepta spre măruntaiele muntelui, vocile davaarilor porniţi în urmărirea sa se auzeau din ce în ce mai slab, până când se stinseră cu totul.

Ajunse într-o sală amplă, pe care o cunoştea foarte bine: în locul acela, rocile luaseră în timp forme bizare. Întunericul era de nepătruns, însă Athor ştia că pe peretele din faţa sa un strămoş scrijelise câteva scene de vânătoare: pe vremea când tatăl său îl lăsa singur în peşteră, petrecuse mult timp cercetând acele desene la lumina unei torţe, imaginându-şi tot felul de aventuri ieşite din comun.

Un fascicul subţire de lumină părea că mângâie pardoseala peşterii, dând impresia că provine chiar din centrul pământului. Athor se apleca şi văzu că lumina venea de la una dintre numeroasele galerii înguste care se deschideau în sala cea mare. Constată că cineva avusese grijă să mascheze trecerea cu un morman de pietre.

Le înlătură una câte una, apoi înaintă târâş pe culoarul îngust. Pe măsură ce parcurgea metru cu metru pasajul subteran, lumina devenea din ce în ce mai puternică.

Cavitatea în care fusese amenajat templul sfânt al lui Hosh îi apăru deodată în fața ochilor. Privi de jur-împrejur, nevenindu-i să-și creadă ochilor: jarul încins și torțele arzând răspândeau lumină și căldură. Își spuse că singura explicație pentru faptul că focul rămânea mereu aprins trebuia să fie existența vreunei guri de aerisire săpate în stâncă. În mijlocul încăperii se găsea sarcofagul care adăpostea Piatra Sfântă. Pe altarul din piatră calcaroasă care se înălța din pardoseală, Athor văzu obiectul care avea să consfințească dreptul său de a deveni mare sacerdot al poporului migos: un disc forjat, confecționat din același metal strălucitor care decora capacul sarcofagului.

Se gândi că ar trebui să și-l lege la gât cu nojițele de piele, urmând ca, după ce avea să fie recunoscut de poporul său ca mare sacerdot și căpetenie a tribului, să aducă din nou discul de aur în templul secret, în așa fel încât, pe viitor, însemnul lui Hosh să poată fi moștenit de succesorul său. De altfel, acesta era motivul pentru care discul fusese lăsat acolo cu mulți ani în urmă de înțeleptul Sar. Tatăl lui Athor nu avusese timp să-i dezvăluie fiului pe care îl alesese drept viitor rege calea prin care se ajungea la amuleta sacră, dar îi arătase peștera, și astfel tânărul reușise să găsească de unul singur templul. Fără îndoială că fusese voința zeului Hosh ca pașii să-i fie călăuziți într-acolo.

Înainte de a părăsi templul, Athor alimentă focurile sempiterne care ardeau în vetre, apoi făcu cale întoarsă prin galeria îngustă care ducea în sala mare a peșterii: știa foarte bine că, dacă ar fi privit Piatra

Sfântă sau dacă ar fi întârziat prea mult în preajma ei, zilele sale ar fi fost numărate.

Dehal și Mizda alergară cu sufletul la gură spre sat. Când trecură de palisadă și observară că aceasta era păzită cu străşnicie de oameni migos, înțeleseră că tribul lor reuşise să salveze satul de atacul vrăjmaşilor. Părea să fie sfârşitul unui vis urât.

Nu-și închipuiau însă că, în scurtul răstimp cât ei lipsiseră din sat, Goreth se proclamase rege și începuse deja să pună în aplicare perfidul său plan: acela de a-i transforma pe paşnicii migos într-un trib de războinici feroce. De jur-împrejur se vedeau bărbați înarmați, printre care se distingeau cei care vegheau la siguranța noului suveran, cel care îi condusese la victoria împotriva davaarilor. Din cauza pierderilor suferite, duşmanii aveau acum nevoie de mult timp ca să-și refacă forțele și să treacă la contraofensivă. Fusese o victorie nesperată datorită căreia poporul migos îi arăta respect și recunoştinţă noii căpetenii, cu toate că percepuse înclinațiile sale despotice.

De vreme ce Goreth era, la rândul său, fiu al regelui Sar, oamenii migos acceptaseră faptul că tânărului i se cuvenea descendența regală, în absența altor moştenitori.

În plus, uzurpatorul anunțase că în curând urma să recupereze și discul sacru al marelui sacerdot, susținând că, înainte de a muri, Sar îi arătase lui, și nu lui Athor, locul în care se afla Templul Secret.

Goreth era încredințat că nimeni nu ar fi fost în măsură să îl contrazică sau să-i dea în vileag înșelătoria.

– Iată-i așadar și pe eroii noștri întorși din tainica lor misiune. Cum ați îndrăznit să-mi nesocotiți poruncile? spuse Goreth în clipa în care Mizda și Dehal ajunseră în fața sa. Văd că fratele meu vitreg nu se află cu voi. Oare ați pierdut pe drum un membru al expediției?

– Nu, Goreth: Athor e în viață. Am reușit să-l eliberăm. Numai că pe drumul de întoarcere, am dat peste un grup de războinici davaar, iar el le-a distras atenția, permițându-ne nouă să...

– Ajunge, femeie! o întrerupse Goreth. Nu mă interesează explicațiile tale!

În jurul lor se strânseseră mai mulți săteni. Căpetenia tribului se întoarse spre oamenii din garda sa și le porunci:

– Închideți-i!

– Goreth, așteaptă! strigă ghicitorul Aker, tatăl lui Dehal, înaintând spre el.

– Cum îndrăznești să te împotrivești suveranului tău, Aker? Fiica ta a nesocotit poruncile mele și va avea parte de pedeapsa pe care o merită, la fel ca și tânărul Mizda. Cât despre fratele meu, Athor, dacă este adevărat că se află încă în viață, când se va întoarce va fi judecat de Sfatul celor Cinci bătrâni înțelepți.

Dehal tresări.

– Și care sunt crimele pentru care îl veți acuza? întrebă ea. Athor nu a încălcat nici una dintre legile noastre, ci dimpotrivă, a încercat să-și salveze poporul...

Goreth o întrerupse din nou.

– Asta o va hotărî Sfatul înțelepților. Fiecare lucru la timpul său, răspunse el, îndreptându-se spre coliba sa.

– Cred că timpul despre care vorbeai a sosit deja, frate al meu, se auzi o voce.

Athor înaintă spre mijlocul răspântiei. În ciuda faptului că era slăbit, rănit și plin de praf din cap până-n picioare, avea o ținută mândră.

– Foarte bine! făcu Goreth, revenindu-și repede după o clipă de buimăceală. Văd că ai hotărât să te predai de bunăvoie și să te supui judecății după legea noastră. Aceasta însă nu scade cu nimic din gravitatea crimei cu care ți-ai mânjit mâinile...

Aproape toată suflarea satului se strânsese în locul viran din fața colibei căpeteniei de trib.

– Frate al meu, aș vrea să aflu care sunt faptele nelegiuite de care mă acuzi, rosti Athor, rupând liniștea care se lăsase peste mulțime.

– Ești un trădător: ai uneltit să-l ucizi pe tatăl nostru, ridică tonul Goreth, ațintind un deget acuzator spre cel din fața sa.

– Nu rosti asemenea erezii, Goreth!

– Atunci, cum îți explici faptul că vrăjmașul nostru Karesh, căpetenia davaarilor, ținea un cuțit în mână când l-a luat ostatic pe tatăl nostru? Gărzile noastre jură că, în clipa în care a intrat să vorbească cu regele Sar, Karesh nu era înarmat.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că tu, în înțelegere cu Karesh, ai ascuns pumnalul în coliba tatălui nostru, în așa fel încât vrăjmașul nostru să-l găsească și...

– Minți, Goreth! Sau, mai bine zis, de vreme ce ai atât de bine cunoștință de lucruri pe care nimeni altcineva nu le putea ști, sunt înclinat să cred că poate chiar tu ai fost cel care a pus arma în mâna asasinului.

– Și atunci cum se face că eu m-am aflat printre primii care au urcat pe palisade, sărind în apărarea satului nostru, în vreme ce tu te-ai aventurat într-o urmărire fără sens, din care, de altfel, te-ai întors cu mâinile goale? Tu ești trădătorul, Athor. Mâinile îți sunt mânjite de sângele tatălui nostru și al oamenilor migos uciși de davaari. Nu meriți decât moartea.

Majoritatea celor prezenți, convinși de cuvintele lui Goreth, se întoarseră spre Athor cu expresii amenințătoare pe chip.

În clipa aceea, tânărul își deschise pieptarul, scoțând la iveală discul de aur pe care îl purta la gât.

– Atunci spune-mi tu, rosti Athor, cum se face că un trădător ca mine se află în posesia acestei amulete sfinte?

Strălucirea orbitoare a discului de aur alungă ca prin farmec furia mulțimii. Chiar și Goreth șovăi câteva clipe, dar își reveni cu repeziciune.

– Ce vrei să ne demonstrezi cu asta, Athor? rânji el. Vrei, poate, să te venerăm ca mare sacerdot? Îmi închipui că ai intrat în posesia acestui obiect prin înșelăciune și foarte curând ne vei dezvălui cum ai

procedat. Războinicii mei, luați-l pe omul acesta și închideți-l!

Vrăjiți, bărbații migos dădură să se năpustească asupra lui Athor.

– Opriți-vă! le strigă acesta, ridicând discul de aur. Cel ce va încerca să se atingă de mine va comite cel mai mare sacrilegiu împotriva zeului Hosh.

Înspăimântați, bărbații se opriră. Cuvintele tânărului erau cât se poate de pline de adevăr: a-l lovi pe marele preot însemna a-l lovi pe însuși zeul Hosh.

Athor profită imediat de momentul de ezitare al oamenilor lui Goreth. Ținând discul asemenea unui scut, își croi drum spre poarta satului și se făcu nevăzut în desișul pădurii înainte ca fratele său vitreg să pună din nou stăpânire pe situație.

În ziua următoare, vânătorii care plecaseră în urmărirea fugarului se întoarseră resemnați în sat: Athor dispăruse fără urmă.

Dehal, care numărase neliniștită orele în care oamenii lui Goreth îl căutaseră pe Athor, avu o mică izbucnire de satisfacție: știa că bărbatul ei era cel mai iscusit vânător al tribului și nădăjduia din tot sufletul că reușise să scape de urmăritorii pe care perfidul său frate vitreg îi trimisese după el.

Dar expresia triumfătoare a tinerei femei nu-i scăpă lui Goreth.

– Bravii mei migos, trădătorul va fi prins cât de curând. Până atunci însă, trebuie să-i pedepsim pe complicii săi... spuse el, îndreptându-și privirea perfidă asupra lui Dehal și a lui Mizda. Apoi continuă:

Mizda, tu vei fi judecat de Sfatul bătrânilor și, dacă vei fi găsit vinovat, vei fi condamnat la moarte. Cât despre tine, femeie, poruncesc să fii alungată din sat chiar acum. Călăi îți vor fi animalele pădurii sau vreunul din războinicii davaar.

Tatăl tinerei femei încercă în zadar să obțină îndurare pentru fiica sa.

Câțiva bărbați o escortară pe Dehal în afara împrejmuirii satului, abandonând-o în pădure.

Athor se îndepărtase în fugă de sat. Alergase ore la rând, încercând să ascundă orice urmă a trecerii sale.

Strigătele furioase ale urmăritorilor săi rămăseseră treptat în spatele său, până când se stinseră de tot. Când, în cele din urmă ajunse la gura peșterii, se simți în siguranță.

Odată aflat în prima cavitate mai largă a grotei, se lăsă, epuizat, să cadă pe pardoseala de piatră și se gândi la Dehal, întrebându-se ce pedeapsă le va rezerva perfidul său frate vitreg femeii pe care o iubea și lui Mizda, neprețuitul lui prieten.

Rămase așezat timp îndelungat, ținându-și capul între mâini, până când, într-un târziu, oboseala îl doborî și îl cuprinse somnul.

Dehal nu se îndepărtase prea mult de sat, când Goreth chemă la el doi bărbați înarmați.

– Urmăriți-o, fără însă să fiți descoperiți, le porunci el. Poate ne va conduce la Athor.

Tânăra femeie rătăci timp îndelungat, fără nici o țintă: nu voia altceva decât să pună o distanță cât mai mare între ea și Goreth. Din când în când se oprea și stătea să asculte zgomotele pădurii, temându-se să nu fie urmărită. În adâncul inimii spera că Athor se ascunsese în împrejurimile satului și că avea să-l găsească.

Umbrele lungi ale serii transformaseră pădurea într-un ținut fantomatic, înspăimântător.

Pașii lui Dehal, tot mai marcați de oboseală, deveneau din ce în ce mai nesiguri. Trecuseră câteva ore bune de când pierduse cărarea, orbecăind pe întuneric fără nici o țintă.

Athor aprinse o torță și în clipa următoare privirile îi fură din nou vrăjite, ațintite asupra desenelor schițate pe bolta marii săli a peșterii.

Cu ochii minții îl revăzu pe Sar dezvăluindu-i semnificația acelor desene și în clipa următoare fu cuprins de un sentiment acut de melancolie și durere sufletească. Tatăl său murise, iar viitorul tânărului Athor părea mai întunecat ca noaptea cea mai adâncă. În clipa următoare însă se scutură, alungându-și tristețea: trebuia să găsească o modalitate de a-l discredita pe Goreth, dezvinovățindu-se totodată de acuzațiile de trădare.

Mișcând torța, i se păru că bizonii, căprioarele și lupii de pe bolta de stâncă prindeau viață chiar sub

ochii săi. Jocul acela vechi avu darul de a-i alunga gândurile negre care i se învălmăşeau în minte.

Se hotărî să construiască o scară pe care să se poată urca pentru a cerceta de aproape desenele. Se îndreptă spre ieşire, cu gândul de a căuta bârne şi crengi din care să confecţioneze un eşafodaj trainic: simţea că avea mare nevoie să-şi umple cu ceva timpul.

Frica şi oboseala o copleşiseră pe Dehal. Mergând fără ţintă şi învârtindu-se în cerc, asemenea unui animal orbit de durere, femeia făcu un pas greşit şi, în clipa următoare, pământul păru să se deschidă sub ea. Se prăbuşi în gol ca un pietroi. În cădere, se izbi de povârnişul abrupt al muntelui, iar trupul i se rostogoli fără vlagă la vale, oprindu-se violent din cursă în clipa în care se izbi cu un zgomot surd de trunchiul unui copac.

O durere sfâşietoare, asemenea celei produse de o spadă înroşită pe foc, îi tăie brusc respiraţia. Vârful unei crengi groase îi ieşea din carne, chiar sub coaste. Înainte de a-şi pierde cunoştinţa, mai avu timp să îndrepte o rugăciune spre zeul Hosh, cerându-i să-i aibă în pază tatăl şi pe bărbatul pe care îl iubea.

Când Athor ieşi din peştera în care se ascunsese, lumina difuză, roşiatică, a zorilor se răspândea timid printre ramurile copacilor.

Scrută preocupat împrejurimile în căutarea unui trunchi suficient de solid care i-ar fi putut sluji drept piesă de susţinere a eşafodajului pe care se hotărâse

să-l construiască. Deodată, i se păru că aude un sunet prelung și tânguitor, asemenea unei jelanii.

Nu făcu decât câțiva pași, când o văzu: Dehal era acolo, sprijinită de un copac secular.

Chipul îi era pământiu, ochii îi ținea închiși, iar lângă ea se vedea o baltă mare de sânge.

Athor realiză îngrozit că femeia pe care o iubea și care apăruse ca prin minune în fața ochilor săi trăgea să moară: o creangă groasă îi străpunsese șoldul, ieșindu-i din carne în dreptul coastelor. Îngenunche lângă ea și îi rosti numele în șoaptă. În clipa următoare, Dehal deschise ochii.

– Athor, murmură ea cu voce stinsă, Athor, mirele meu iubit.

Apoi, scoase un oftat de ușurare și leșină din nou: Athor se vedea nevoit să recurgă la o soluție pe care și cei mai crânceni războinici ar fi suportat-o cu greu.

Scoase cuțitul de vânătoare și desprinse ramura de trunchiul copacului, apoi o culcă pe Dehal pe partea stângă. Știa ce să facă atunci când trebuia să scoată săgeata din trupul vreunui tovarăș de vânătoare rănit. Cu toate că risca să-i provoace o hemoragie puternică lui Dehal, știa că nu avea de ales: era singurul lucru care ar fi putut s-o salveze de la moarte.

Athor își sprijini piciorul sub omoplatul drept al femeii, prinse creanga cu ambele mâini și începu să tragă cu forță, rotind-o încet în jurul propriei axe. Încetul cu încetul, lemnul ieși din carne. Spre ușurarea lui, Dehal nu-și recăpătase între timp cunoștința.

Cei doi urmăritori pierduseră urma vânatului și cutreierau fără țintă prin pădure, înspăimântați la gândul că aveau să se confrunte cu furia lui Goreth.

– Să ne întoarcem, spuse unul din ei. Soarele e deja sus pe cer, iar de femeie – nici urmă.

– Așteaptă, răspunse celălalt. Goreth ne va pedepsi crunt dacă ne întoarcem cu mâinile goale. Eu zic să căutăm un adăpost pentru la noapte, iar dacă mâine nu îi dăm de urmă femeii, facem cale întoarsă.

Athor o lăsă singură pe Dehal doar atât cât să caute câteva buruieni tămăduitoare. Apoi prepară o infuzie din ciuperci de mesteacăn: era cel mai bun remediu pentru îngrijirea rănilor. În plus, avea să se roage neîncetat, pentru că știa că numai zeul Hosh ar fi putut îngădui miracolul vindecării.

O duse pe Dehal în peșteră și se așeză în genunchi lângă ea. Se rugă toată noaptea să-și revină în simțiri.

În zorii zilei următoare, femeia începu să respire horcăit: părea că trage să moară.

„Mirele meu iubit." Acestea fuseseră ultimele cuvinte ale lui Dehal, iar el, marele sacerdot al zeului Hosh, era singurul care putea celebra ritualul căsătoriei dintre un bărbat și o femeie.

Trebuia să se grăbească dacă voia să respecte ultima dorință a lui Dehal. Cu un gest plin de iubire, o ridică în brațe și se îndreptă spre ieșirea din peșteră.

Cei doi migos îl zăriră pe Athor, care se strecura printre copaci purtând pe brațe trupul lui Dehal, și se ascunseră într-un desiș.

– E moartă, iar el se duce s-o îngroape! șopti unul din ei.

– Sau poate că o duce înaintea Pietrei Templului lui Hosh, în speranța că zeul nostru va face o minune și o va readuce la viață, îi răspunse celălalt. Să-l urmărim, dar să nu cumva să fim descoperiți. Și nu uita: Goreth ne va recompensa așa cum se cuvine dacă, pe lângă faptul că îi vom aduce pe tavă leșurile trădătorului Athor și al femeii sale, îi vom arăta și unde se află Templul Sfânt.

11

Languedoc, 1213

Marcel, unul dintre slujitorii lui Puyol, îl conduse pe Aymon de-a lungul unui pasaj secret care traversa subteranele palatului: era calea folosită de ştafetele catare atunci când trebuiau să părăsească pe ascuns locuinţa maestrului.

Pasajul ducea până la reţeaua de conducte – suficient de largi pentru a lăsa să treacă un om târâş – ale unui apeduct dezafectat, care făcea legătura cu un străvechi izvor de apă din afara zidurilor cetăţii. Când ajunseră acolo, Aymon şi Marcel ieşiră la lumină.

– Urmează-mă, îi spuse slujitorul. Puyol mi-a poruncit să te încredinţez nomazilor care şi-au făcut tabăra aici, în afara oraşului. Ei te vor duce la Foix, la verii tăi de acolo. Să fii mereu cu băgare de seamă şi, mai cu seamă, să nu-ţi dezvălui niciodată identitatea.

Căruţa fusese trasă la mică distanţă de poarta dinspre miazăzi a cetăţii. Parapeţii de lemn de pe

laturi erau ridicaţi, iar deasupra pereţilor fusese sprijinit un acoperiş din ţigle de lut ars, care dădea căruţei aspectul unui bordei pe roţi. Printr-un coş subţire din metal ieşea un firicel de fum. O mârţoagă bătrână, costelivă şi cu spinarea curbată, păştea câteva smocuri de iarbă. În apropierea căruţei ardea un foc molcom deasupra căruia, de o pirostrie improvizată din trei lemne încastrate între ele, atârna o oală de aramă înnegrită. În oală clocotea un lichid dens şi închis la culoare. Totul în jur părea încropit din te miri ce, mizeria fiind atotstăpânitoare.

Aymon şi Bahram Gur se văzură atunci pentru prima dată.

Bărbatul îmbrăcat în zdrenţe avea părul cenuşiu şi lung. Părea bătrân, iar lui Aymon nu-i veni să-şi creadă urechilor când însoţitorul său îi spuse că Bahram Gur nu avea mai mult de cincizeci de ani. De îndată ce îl recunoscu pe slujitorul lui Puyol, faţa bărbatului se destinse într-un zâmbet larg, lăsând să i se vadă un rând neregulat de dinţi cariaţi.

Puţin mai într-o parte stătea o femeie despre care Aymon îşi închipui că era nevasta lui Gur: deşi era neîngrijită şi de mult trecută, se vedea însă că odată fusese o adevărată frumuseţe. În mână ţinea o sticlă pe jumătate goală.

Bahram Gur se ridică în picioare.

– Cu ce v-aş putea fi de ajutor, scumpul meu prieten? întrebă el.

Puyol îi mai încredinţase şi altă dată şătrarului misiuni delicate, pentru care fusese răsplătit regeşte. Mai

presus de orice, transmisese documente și mesaje importante care nu trebuiau cu nici un preț să cadă în mâinile oamenilor lui Montfort.

Discuția dintre slujitorul lui Puyol și Bahram fu lungă și marcată de multe gesturi. În cele din urmă, nomadul îi ceru lui Aymon să se îmbrace în zdrențe, la fel ca el, stinse apoi focul și se pregătiră cu toții de plecare.

– Urcă în căruță, băiete, spuse el nerăbdător. Trebuie să plecăm imediat. Povestea pe care mi-ați spus-o nu mi se pare deloc convingătoare: nu ai deloc aerul că ai fi fiul unui vechi prieten de-al maestrului Puyol, care are unele probleme cu justiția. Să știi că eu nu trăiesc pe altă lume: am înțeles imediat că fuga ta are legătură cu vânzoleala care a cuprins orașul în ultimele zile. Dar nu e treaba mea să pun întrebări: am fost plătit să te duc la Foix și asta voi face.

Bahram lovi mârțoaga cu biciul pe spinare, iar căruța se puse în mișcare, scârțâind din toate încheieturile.

– Scoate instrumentul acela, spuse Bahram arătând spre tocul de piele al vielei, și arată-ne ce te-a învățat maestrul.

Aymon se supuse fără să crâcnească: pentru el era întotdeauna o plăcere să cânte.

Când notele melodiei se stinseră, Bahram lăsă hățurile din mână și începu să aplaude atât de zgomotos, încât acoperi sforăiturile sonore ale nevestei, care, beată, adormise pe patul încropit în căruță.

– Bravo, Maxim! exclamă Bahram, adresându-i-se lui Aymon pe numele pe care i-l dăduse acesta.

Numele meu este unul încărcat de istorie și onoare, numele unui vechi șah persan, Bahram Gur, care căuta muzicanți și saltimbanci pentru desfătarea supușilor săi. Negăsindu-i, i-a cerut ajutor socrului său, Sankàl. Acesta a trimis în Persia câteva mii de strămoși de-ai mei. Noi aparținem neamului lurilor și se spune că puțini sunt muzicanții care reușesc să întreacă talentul nostru înnăscut. Din Persia, câțiva dintre noi au luat calea pribegiei și au devenit nomazi. Aici, în Europa, ni se spune *atsigani*.

Bărbatul se întrerupse brusc, pălind: doi oșteni călare trecură în galop pe lângă căruță, în vreme ce alții se vedeau apropiindu-se de-a lungul drumului.

– Repede, băiete, bagă-te aici, înăuntru, spuse Bahram ridicând o tăblie sub care se afla o ascunzătoare secretă, suficient de mare ca să adăpostească un om ghemuit. Rămâi acolo fără să scoți nici un sunet. Sunt convins că ne vor opri și vor percheziționa căruța.

– Ia te uită cu ce prieteni vechi ne e dat să ne întâlnim! exclamă unul dintre cruciați, recunoscându-l pe Bahram. Muzicantul nostru vagabond! Ce cauți prin părțile astea? Nu ziceai că vrei să mai rămâi în oraș câteva zile? Cum de ai luat-o din loc așa, dintr-odată?

– Afaceri neprofitabile, războinicule, răspunse Bahram. Se pare că locuitorii din Carcassonne au buzunarele cusute, așa că nevasta mea și cu mine n-am trăit decât din mila câtorva trecători.

– Și încotro ai apucat-o, cu nădejdea de mai bine?

– Nu ştiu precis, aşa că mă voi lăsa dus de bătrâna mea mârţoagă, minţi ţiganul.

Oraşul Foix se afla încă în mâinile rebelilor, aşa încât era mai bine să nu spună nimănui că se îndrepta spre ţinuturi vrăjmaşe.

– Foarte bine. Până una-alta, oamenii mei vor arunca o privire în căruţă.

– Faceţi precum vă este voia: vedeţi însă că duc numai marfă stricată. Iar nevastă-mea este exemplul cel mai elocvent, răspunse Bahram, făcându-i pe cruciaţi să izbucnească în râs.

Apoi, un alt hohot general se auzi în clipa în care nevasta ţiganului scoase un sforăit zgomotos atunci când unul dintre oşteni încercă s-o trezească.

– Nu cumva aţi văzut un băieţandru care ducea cu el un toc de instrument muzical? întrebă căpetenia cetei cruciate. Numele lui este Aymon.

– N-am întâlnit ţipenie de om de când am părăsit Carcassonne. Totuşi, dacă-mi este permisă îndrăzneala, cum se face că eroicii cruciaţi sunt pe urmele unui biet băieţandru?

– Însuşi Simon de Montfort a poruncit ca băiatul să fie găsit cu orice preţ: se spune că ar fi nepotul lui Beaufort de Daigne şi că bunicul său, înainte de a fi prins, i-ar fi destăinuit un secret de mare însemnătate. De ţi se va întâmpla să-l întâlneşti, să faci în aşa fel şi să-l aduci în oraş, chiar şi în lanţuri, dacă trebuie. Nu-ţi va părea rău: pe capul lui s-a pus o recompensă grasă.

Spunând acestea, căpetenia cetei cruciate îi făcu semn ţiganului să o ia din loc.

– Așa voi face cu siguranță, domnule, dacă mi se va ivi o asemenea ocazie, răspunse Bahram.

Apoi, își lovi din nou mârțoaga, iar căruța trecu de postul de control.

– Maxim, ziceai? spuse țiganul îndreptându-și degetul acuzator spre băiat. Nici vorbă să te cheme Maxim, numele tău e Aymon și ești nepotul lui Beaufort, teroarea cruciaților. Iar dacă ești căutat de oamenii lui Simon de Montfort, nu știu zău cum vom reuși să scăpăm de ei și să ajungem întregi la Foix.

Aymon nu-i răspunse, urmărindu-l în tăcere pe bărbatul din fața sa, care părea absorbit de propriile gânduri.

– Foarte bine, continuă Bahram. De vreme ce am aflat cine ești, consider că recompensa mea trebuie renegociată. Și cel care se va achita de datorie vei fi chiar tu. Noi suntem muzicanți, iar tu, la rândul tău, pari să te descurci foarte bine la vielă. Așa că vei da spectacole cu noi în piețe și pe străzi. Pentru cine întreabă, tu ești nepotul nostru și vei rămâne cu noi până în clipa în care eu voi hotărî că am fost recompensat pe deplin. Și să nu cumva să încerci să fugi, pentru că va fi mult mai rău pentru tine: vei sfârși în mâinile cruciaților lui Montfort, dragul meu viconte de Daigne.

În noaptea aceea, sub coviltirul strâmt și urât mirositor, Aymon realiză un mare adevăr: rămăsese singur pe lume. Își ascunse fața în căușul palmelor și se lăsă pradă unui plâns tăcut, deznădăjduit.

– Veniţi, oameni buni, veniţi să vă bucuraţi de muzica tânărului meu nepot, Maxim!

Bahram se spălase şi îmbrăcase un costum de catifea roşie. Până şi nevasta lui – pentru prima dată de când o întâlnise Aymon sobră şi îmbrăcată cu distincţie – împărţea zâmbete şăgalnice trecătorilor.

– Domnul a vrut să ne binecuvânteze cu talentul nepotului nostru, iar noi vrem să împărţim acest dar cu voi. Veniţi să-i ascultaţi cântecele. Veniţi să vă delectaţi auzul cu cele mai frumoase note muzicale pe care aţi avut vreodată ocazia să le ascultaţi. Nu vă costă nimic: de vă va plăcea şi de veţi avea bunăvoinţa, veţi lăsa un mic obol, atât cât veţi crede de cuviinţă.

Una dintre laturile căruţei fusese acoperită cu o pânză purpurie care ţinea loc de fundal de scenă. Aymon stătea pe un scaun, cu viela pregătită pe genunchi. La dreapta sa se afla Bahram, care urma să-l acompanieze la lăută – un străvechi instrument persan asemănător cobzei, ale cărui coarde erau ciupite cu o pană de acvilă. Ţiganul avea şi un nai, aşezat la îndemână, pe un taburet din apropierea sa. De partea cealaltă a micuţei scene improvizate stătea Sarya, nevasta lui Gur. Femeia avea o voce caldă şi melodioasă, cum nu se putea mai potrivită ca să acompanieze în contratimp melodiile lui Aymon.

Piaţa principală din Limoux era plină-ochi de lume: extenuaţi de război, oamenii se înghesuiau să asiste la spectacol, dornici să uite, măcar pentru câteva

ore, de frică și privațiuni. În apropiere, râul Aude curgea lin, placid.

Cu excepția unor scurte apariții în fața invitaților bunicului său, la castel, Aymon nu mai cântase niciodată în public. Se văzu nevoit să facă eforturi mari ca să-și învingă emoțiile, dar în cele din urmă reuși să lege câteva acorduri pe coardele vielei și să intoneze prima melodie.

În clipa în care notele vrăjite ale vielei se înălțară în aer, se petrecu ceva aproape magic: rumoarea din piață încetă brusc și, în liniștea profundă coborâtă peste mulțime, se auziră doar instrumentul lui Aymon și vocea cristalină a Saryei.

Aymon alterna cântece religioase cu balade care povesteau despre iubiri între mândri cavaleri și nobile domnițe. Publicul urmărea captivat spectacolul, iar în clipa în care, după mult timp, muzicanții își încheiară reprezentația, un cor de voci entuziaste le cerură să continue să cânte.

– Șaizeci de livre! exclamă entuziasmat Bahram. Tu, nevastă, și cu mine, singuri, abia dacă reușim să strângem cinci sau șase, atunci când ne merge bine. Băiețandrul acesta e o adevărată binecuvântare pentru noi.

Spunând acestea, bărbatul trase canaturile singurei ferestre a bordeiului pe roți și se întinse mulțumit lângă femeie.

În colțul opus, Aymon ajunsese la o concluzie. După câteva zile în care se frământase gândindu-se

ce drum ar trebui să urmeze, recunoscuse că Bahram avea dreptate: cruciații căutau un băiețandru, iar dacă el i-ar fi părăsit pe țigani, ar fi căzut în scurt timp în mâinile oamenilor lui Montfort. „Pe urmă, încotro s-o apuc?“ se întrebă el. Nu avea la el decât mărunțișul pe care i-l dăduse Puyol, nu cunoștea regiunea și, în plus, odată ajuns la Foix, nu era convins că rudele sale o să-l primească cu brațele deschise. „Pe de altă parte, își spuse el, cât va mai rezista Foix în fața trupelor lui Simon de Montfort?“

Călătoria alături de doi vântură-lume, travestit în menestrel, părea să fie singura cale de a scăpa de sulițele catolicilor.

Lângă căruță, Aymon mânuia un baston de lemn ca pe o spadă, executând mișcările de asalt și apărare pe care le învățase de la bunicul său, Beaufort.

Bahram îl observa în tăcere. Apoi, la finalul exercițiului, lăsă să-i scape o exclamație admirativă.

– Văd că ești la fel de priceput în mânuirea spadei ca și în cântul la vielă, Aymon, comentă el.

– Bunicul a petrecut zile întregi cu mine, învățându-mă secretele scrimei. Păcat că nu am o spadă adevărată: nu e același lucru când mânuiești o bucată de lemn, dar nu am găsit altceva mai bun ca să mă pot antrena.

– Vrei să spui că te antrenezi des, Aymon?

– Bineînțeles. Zilnic. De fiecare dată când am posibilitatea. Trebuie însă să găsesc un echilibru între exercițiile muzicale și cele fizice.

– Ești un băiat de ispravă, tânărul meu prieten! Și sunt încredințat că într-o zi vei culege roadele dăruirii tale. Acum însă, vino înăuntru, vreau să-ți arăt ceva.

Bahram scotoci într-o altă ascunzătoare camuflată din căruță și scoase la iveală un obiect învelit cu zdrențe.

O clipă mai târziu, în fața ochilor măriți de uimire ai băiețandrului apăru o spadă superbă: nu foarte lungă, cu un smarald uriaș pe garda lucrată fin, cu intarsii de aur. Spada încovoiată, în formă de semilună, era ușoară și lesne de mânuit.

Bahram o ținu în mâini câteva clipe, apoi i-o întinse lui Aymon, rămas mut de uimire.

– E o *akinakes*, o spadă folosită de șiiții din Persia. Dacă vrei, poți s-o folosești pentru exercițiile tale, băiete.

– E foarte frumoasă. Și ar sta foarte bine prinsă la șoldul unui cavaler sau al unui prinț. Cine ți-a dat-o?

– E a mea dintotdeauna și nu m-aș despărți de ea pentru nimic în lume. Într-o zi îți voi spune povestea mea, dar acum trebuie s-o luăm din loc: n-aș vrea ca prezența noastră să stârnească curiozitatea oștenilor din garnizoana cruciată.

– Hei, voi doi, mai lăsați vorba! le strigă Sarya, învârtind lingura de lemn în ceaunul de pe foc. Veniți să mâncați. O dată am cumpărat și eu o găină în loc de o sticlă de vin și, credeți-mă pe cuvânt, nu vreau să-mi pară rău. Hai, veniți încoace și puneți-vă burțile la cale. Când ai stomacul plin, călătoria pare mai plăcută.

Se părea că, odată intrat în viața celor doi nomazi, Aymon adusese cu el un val de bună dispoziție:

Bahram se bărbierea și se îmbrăca îngrijit, în vreme ce Sarya nu se mai atinsese de băutură de câteva zile bune. Mai mult, până și căruța fusese curățată și revopsită în alb, având acum un aspect mult mai dichisit.

Străbăteau sat după sat, fără să se oprească însă pentru mai mult de o reprezentație: spectatorii nu erau întotdeauna la fel de generoși ca publicul din Limoux, dar încasările erau mai mult decât îndestulătoare, astfel că cei trei își puteau permite din când în când câte un lux.

Tânărului Aymon i se părea că zilele treceau în zbor și că găsise, în sfârșit, familia pe care și-o dorise dintotdeauna. Într-adevăr, bunicul Beaufort fusese foarte afectuos, dar după izbucnirea războiului cu papalitatea cei doi petreceau din ce în ce mai puțin timp împreună.

De cele mai multe ori, băiatul rămânea singur cu slujnicele de la castel, frământându-se din cauza faptului că nu era suficient de mare ca să poată merge și el la război. Apoi, în ziua aceea, la Carcassonne, totul se terminase.

– Ce e cu tine Aymon? Chipul ți s-a întunecat, spuse Bahram când se ridicară de la masă.

– Mă gândeam la bunicul. Moartea lui mă apasă ca o piatră de moară.

– Va trebui să te obișnuiești cu gândurile acestea. Acum ești abătut, dar nu trebuie niciodată să-ți atribui o vină care nu-ți aparține. Beaufort de Daigne era un războinic și știa foarte bine la ce riscuri se expune îndrăznind să intre în Carcassonne. Însă era

încredințat că merita să înfrunte primejdia. Bahram tăcu, apoi, observând că băiatul continua să fie tulburat, adăugă: Bunicul tău știa că luptă pentru o cauză pierdută: o mână de catari, oricât de bine instruiți și de buni cunoscători ai locurilor ar fi fost ei, nu puteau ține piept prea mult timp unei armate întregi. Și a vrut să facă în așa fel ca tu să-ți trăiești cât mai bine viața.

– Ce vrei să spui cu asta? Îți repet: dacă nu s-ar fi hotărât să vină cu mine la maestrul Puyol, nimeni n-ar fi reușit să pună mâna vreodată pe bunicul Beaufort.

– Chiar crezi asta, tânărul meu prieten? O să-ți spun o parte din povestea mea și vei vedea că nimeni nu e perfect, nici chiar eroii. Azi-noapte, Sarya și cu mine te-am auzit cum plângeai. Nu trebuie să mai fii atât de trist. Vreau să știi că, de când ești cu noi, viața noastră a căpătat, în sfârșit, un sens. Din păcate, n-am reușit să avem un fiu căruia să-i transmitem experiența și învățăturile noastre, iar suferința aceasta părea să ne ducă la pierzanie. Acum însă, ai văzut cum s-a schimbat nevasta mea? Și chiar și eu mi-am regăsit pofta de viață, dorința de a cânta și de a cutreiera lumea. În sfârșit, tu ne-ai restituit demnitatea și împăcarea cu noi înșine. Și să nu crezi că demnitatea este o calitate pe care o întâlnești mai degrabă la curțile regilor decât într-o căruță de nomazi. Acum însă, gata cu vorbăria goală. Ești pregătit să asculți epopeea unui țigan bătrân?

Aymon încuviință din cap și se așeză mai comod, ghemuindu-se pe capra căruței, în vreme ce Bahram începu să-și depene povestea. Mârțoaga țiganilor mergea în ham agale, trăgând căruța într-un ritm lent și constant.

12

Germania, anii ’30

Karl Maria Wiligut nu era un simplu adept al ezoterismului. Austriac de origine, el se dedicase de foarte tânăr teoriei erministe a unei congregaţii oculte ce era convinsă că Biblia fusese scrisă în Germania de o divinitate numită Krist. Creştinii şi evreii erau consideraţi nişte uzurpatori care îşi însuşiseră abuziv paternitatea cărţii sfinte.

Wiligut susţinea că descinde pe linie paternă din uniunea dintre o divinitate a aerului numită Asen cu Wanen, zeiţa apelor.

Neputând să facă faţă fanatismului delirant al lui Wiligut, soţia sa reuşise să-l interneze într-un sanatoriu pentru bolnavi psihic, unde fusese ţinut între 1924 şi 1927. Odată declarat vindecat de forma gravă de megalomanie de care suferise, îşi reluase contactele cu nenumăraţii săi discipoli şi admiratori. După ce îşi luase pseudonimul Weisthor, jurase că avea să facă

în aşa fel încât întreaga lume să recunoască adevărul teoriilor sale.

În ceea ce-l privea, Heinrich Himmler reuşise să scape de arestările efectuate de poliţie după eşecul puciului de la München. Nu doar că nu făcuse nici o zi de închisoare, dar, la sfârşitul anilor '20, devenise şeful SS.

Pasiunea pentru cultul originar şi pentru ritualurile ezoterice pe care o avea dintotdeauna avea să devină adevărata raţiune a existenţei sale după întâlnirea cu Karl Maria Wiligut-Weisthor.

În anul 1930, strălucitorul şi chipeşul ofiţer Reinhard Tristan Eugen Heydrich fusese obligat să renunţe la o promiţătoare carieră în cadrul marinei militare. În luna decembrie a aceluiaşi an se căsătorise cu fiica de nouăsprezece ani a unui aristocrat scăpătat. În primele luni, tânărul cuplu trăise într-o sărăcie lucie.

Apoi însă, în 1931, la sugestia unui prieten, Heydrich fu chemat să lucreze pentru Heinrich Himmler. Şeful SS avea nevoie de tineri devotaţi trup şi suflet cu ajutorul cărora urma să pună pe picioare o reţea eficientă de contraspionaj.

– Spuneţi-mi, Herr Heydrich, de ce aţi renunţat la marina militară? îl întrebă Himmler, îngustându-şi ochii pentru a-l cerceta mai bine, din spatele ochelarilor rotunzi, pe tânărul aflat în faţa sa.

– Este o chestiune strict personală, domnule comandant, şi, dacă nu vă deranjează, aş prefera să nu vorbesc despre ea.

– Ar fi bine totuşi să ştiţi de la bun început, Herr Heydrich, că între mine şi oamenii mei nu trebuie să existe nici un fel de secrete. Şi nici chestiuni personale.

– Când am întâlnit-o pe Linda von Olsen, soţia mea, am părăsit-o pe logodnica mea de atunci, care era fiica unui mare industriaş, prieten apropiat al amiralului Raeder, comandantul în exerciţiu al Marinei. Pentru comportamentul meu am fost pedepsit cu concedierea.

Dar Himmler avea propriile sale informaţii.

– În schimb, domnule, mie mi s-a adus la cunoştinţă faptul că, în realitate, tânăra sedusă şi abandonată l-ar fi purtat în pântece pe moştenitorul dumneavoastră.

– Observ că nu vi se poate ascunde nimic, domnule comandant, mormăi Heydrich, nereuşind să-şi ascundă stânjeneala.

– Lăsând acum viaţa dumneavoastră amoroasă deoparte, Herr Heydrich, aflaţi că vă consider o persoană dotată cu aptitudini deosebite şi, dacă vă veţi alătura cauzei noastre, voi face în aşa fel încât să primiţi o funcţie pe măsură.

Erau numeroase vocile care susţineau că trăsăturile somatice ale lui Himmler trădau faptul că suferea de sindromul Down. Heydrich îl privi cu atenţie: bărbatul acela care, în ciuda aspectului său, părea dotat cu o inteligenţă şi o viclenie diabolice, îi deschidea porţile spre viitor.

În iulie 1931, Reinhard Heydrich se înrolă în SS.

Şi pentru Rudolf Hess sosise vremea să fie răsplătit pentru loialitatea necondiţionată pe care i-o arătase lui Adolf Hitler.

Cu toate că reuşise să scape de arestările operate cu ocazia tentativei de lovitură de stat din 1923, Hess se predase ulterior de bunăvoie, pentru a-i putea fi alături lui Hitler în cele nouă luni de detenţie pe care acesta le petrecuse în închisoarea de la Landsberg. În toată acea perioadă, Hess îl ajutase pe Hitler să conceapă *Mein Kampf*, viitoarea biblie a ideologiei naziste.

Chiar şi Rudolf Hess fusese fascinat de ştiinţele ezoterice, dar, spre deosebire de Himmler, păstrase o atitudine pragmatică şi concretă.

În anul 1928, Hess contribuise prin toate mijloacele pe care le avea la dispoziţie la numirea în funcţia de secretar al Societăţii naţionale geografice a fiului unui prieten apropiat de-al său. Titularul acelui post avea posibilitatea să călătorească şi să efectueze studii în orice colţ al planetei. În cursul acestor călătorii, Albrecht Haushofer – acesta era numele cercetătorului – culegea informaţii secrete din toate domeniile pe care le trimitea direct mâinii drepte a lui Hitler. La rândul său, Rudolf Hess folosea acele informaţii pentru a-şi pune la punct planul la care se gândea de foarte multă vreme.

În schimbul serviciilor sale, spionul obţinu favoarea de a se face „uitate“ originile evreieşti ale familiei Haushofer şi, mai târziu, primi în dar o prestigioasă catedră universitară.

Roma, anii '30

În anul 1925, nunțiul apostolic Eugenio Pacelli fusese transferat de la München, la mult mai prestigioasa reprezentanță a Vaticanului de la Berlin, unde rămăsese vreme de patru ani.

La întoarcerea sa la Roma, în 1929, papa Pius al XI-lea îl făcuse cardinal și îl numise secretar de stat.

Datorită experienței dobândite, proaspătul înalt prelat acordă o mare atenție situației din Germania.

– Evenimentele de acolo, obișnuia el să repete, se vor repercuta asupra întregii lumi.

În cabinetul său, cardinalul citea unul dintre rapoartele care îi parveneau săptămânal de la Berlin.

– Ce părere aveți despre partidul nazist, părinte Roeller? îl întrebă Pacelli pe bărbatul din fața sa, privindu-l pe deasupra ochelarilor săi fini.

– Nu știu ce să vă răspund, Eminență... Nu aș vrea să mă hazardez în a-mi da cu părerea în chestiuni politice. Cu siguranță însă că e nevoie de o mână de fier care să pună din nou pe picioare economia țării mele, care se află de prea multă vreme în mâinile evreilor și ale comuniștilor.

– Sunteți secretarul particular al succesorului meu, nunțiul apostolic la Berlin, îi replică Pacelli, și mi se pare că este de datoria dumneavoastră să vă formați o opinie personală. De exemplu, ce spuneți de ceea ce mi-a scris Eminența Sa, nunțiul apostolic, despre această stranie pasiune pentru ezoterism a multor

persoane din anturajul lui Adolf Hitler? Îl cunoașteți pe vreunul dintre acei magi și falși profeți care se pare că se află în spatele unor personaje ca Himmler și Hess? Știți cumva cine este acest Karl Maria Weisthor, părinte Roeller?

– Nu, nu-l cunosc, Eminență. În plus, veșmântul nostru îmi impune chiar și mie să nu mă declar de partea nimănui, decât a Domnului nostru Iisus Hristos, marele și milostivul, rosti preotul, îngenunchind în așteptarea binecuvântării cardinalului.

Eugenio Pacelli făcu semnul crucii, îngăduindu-i părintelui Roeller să se retragă.

„Omul acesta nu-mi place deloc, are o privire vicleană“, își spuse cardinalul, privindu-l cum se îndepărtează.

Wewelsburg, anii ’30

– Vă mulțumesc că ați venit, Reichsführer Himmler, spuse Karl Maria Weisthor, executând ca la carte salutul nazist, cu brațul ridicat. Ceea ce am descoperit în cursul săpăturilor este de o importanță cu totul și cu totul singulară, domnule. Cred că ar fi mai bine să discutăm între patru ochi.

– Nu am secrete față de camaradul Heydrich, răspunse Himmler, arătând spre bărbatul care îl însoțea în acea călătorie în Westfalia Nord-Occidentală.

Impunătorul edificiu din spatele lor era o ruină, însă Himmler se îndrăgostise de castelul de la Wewelsburg

din primul moment în care îl văzuse şi, convins că odată avea să devină proprietatea sa, ordonase efectuarea unor importante lucrări de restaurare.

Construcţia data din secolul al X-lea, din epoca în care, ameninţaţi de huni, germanii construiseră o aşezare fortificată care să-i pună la adăpost de atacurile barbarilor.

Legenda spunea că între zidurile sale se practicaseră încă din cele mai vechi timpuri ritualuri ezoterice, edificiul făcând parte dintr-o reţea de castele şi mănăstiri dedicate diverselor culturi păgâne.

În cele din urmă, la jumătatea secolului al XIX-lea, abandonat şi transformat în ruine, castelul intrase în proprietatea regatului Prusiei.

– Domnule, vreau să vă arăt ceva care cred că vă va interesa, spuse Weisthor, dându-i câteva foi de hârtie îngălbenite de vreme, pe care fuseseră scrise o serie de semne şi cuvinte.

– Pare o partitură muzicală, constată Himmler, cercetând hârtiile.

– Mai exact, este un fragment dintr-un cântec medieval. De fapt, o *cansò,* cum le spuneau trubadurii din Occitania.

– Trubaduri din Occitania? Aici, în Westfalia? întrebă celălalt, sceptic.

– Nu este singura particularitate a acestei partituri, Excelenţă. Să fiu mai exact: dumneavoastră mi-aţi furnizat mâna de lucru necesară pentru efectuarea lucrărilor de restaurare a castelului, iar eu mi-am permis să efectuez unele cercetări în punctele care

relevau un deosebit interes geomantic. Am descoperit astfel că întreaga structură a castelului de la Wewelsburg este un exemplu perfect despre cum poate fi pusă arhitectura în slujba magiei. Dovadă în acest sens stă chiar planul orizontal al construcţiei, de forma unei săgeţi cu vârful îndreptat spre nord. Întâmplarea a făcut ca bărbatul care a descoperit această partitură să fie expert în muzică veche. Când am găsit-o într-o nişă zidită a castelului, omul nostru a încercat s-o interpreteze la chitară, însă şi-a dat seama imediat că ceva nu era în regulă cu această partitură: multe note nu se aflau pe poziţia pe care ar fi trebuit să fie, iar greşelile de compoziţie sunt pur şi simplu grosolane. Weisthor tăcu un moment, încercând să vadă ce impresie făceau spusele sale asupra interlocutorului său, apoi continuă: În cele din urmă, folosind un sistem pe care muzicienii medievali îl numeau *main guidonienne* – sau al celor cinci degete –, am scos la iveală câteva frânturi dintr-un mesaj. Un fel de cod secret. Tânărul nostru cercetător mi-a dat asigurări că este pe cale de a-l descifra în totalitate, dar eu prefer să vă înmânez dumneavoastră manuscrisul, pentru a-l pune la dispoziţia specialiştilor de la Berlin.

Pentru Himmler, descoperirea unor relicve străvechi era o experienţă exaltantă: ochii îi străluceau de emoţie.

– Aţi spus, totuşi, că este vorba doar de un fragment, nu-i aşa, Herr Weisthor? interveni Heydrich.

– Da, domnule. Noi credem că avem de-a face doar cu prima parte a melodiei, dar suntem în

căutarea celei de-a doua jumătăţi a manuscrisului. Nădăjduim să se afle undeva, tot în interiorul acestor ziduri, numai că până acum cercetările noastre nu au dat nici un rezultat.

– Continuaţi căutările, domnule Weisthor, şi ţineţi-mă la curent. Dacă o să consideraţi necesar acest lucru, vă mai pot trimite şi alţi oameni. Între timp, voi da spre cercetare acest fragment, dar dumneavoastră trebuie să vă ocupaţi de descoperirea piesei care să elucideze enigma.

Spunând acestea, Himmler îşi întoarse privirea spre ruinele care se înălţau pe fundalul roşu al asfinţitului: atracţia imposibil de controlat pe care o avusese faţă de castelul de la Wewelsburg căpătase brusc o explicaţie. Acum, mai mult ca niciodată, castelul trebuia să devină al lui.

Berlin, anii '30

În biroul de pe Prinz Albrechtstrasse numărul 9, la Berlin, telefonul de pe masa de lucru a lui Himmler începu să sune.

– Heil Hitler, domnule comandant Himmler. Sunt colonelul Dieter, de la Technische Ausrüstung und Maschinen.

– Heil Hitler, domnule colonel, răspunse Himmler pe obişnuitul său ton rece, distant.

– Voiam să vă aduc la cunoştinţă noutăţile legate de acea compoziţie muzicală în provensala veche.

– Continuaţi, domnule colonel. Aţi reuşit să descifraţi codul?

– În mare parte da, Herr Reichsführer, dar mai sunt încă unele pasaje neclare. Totuşi, din ceea ce am reuşit să intuim, mesajul face referire la localizarea ascunzătorii unei pietre misterioase, venerată de unele triburi încă din cele mai vechi timpuri. Chiar şi o simplă fărâmă din roca respectivă ar avea puterea de a ucide pe oricine ar avea ghinionul să o atingă sau doar să o privească.

– Şi unde ar putea fi ascunsă o asemenea armă?

– Nu suntem încă în măsură să vă răspundem la întrebare, Excelenţă. Probabil că această informaţie se găseşte în celălalt fragment al partiturii, care, din păcate, nu se află în posesia noastră.

– Ce credeţi, domnule colonel, despre toată povestea asta? Spuneţi-mi părerea dumneavoastră, pentru că mie mi se pare ceva de domeniul incredibilului.

– Nu ştiu ce să vă răspund, domnule... În unele locuri apar destul de des cuvintele „pur“ şi „perfect“, ambele având legătură cu religia catară, o credinţă eretică răspândită în Franţa, în primele secole ale mileniului nostru. Există păreri conform cărora catarii ar fi fost deţinătorii unor secrete străvechi şi că adevăratul motiv pentru care papa ar fi organizat cruciada împotriva lor ar fi fost descoperirea locului în care fusese ascuns Sfântul Graal.

Câteva ore mai târziu, pe scaunele din faţa mesei de lucru a lui Himmler se aşezară doi bărbaţi.

Unul era Reinhard Heydrich, iar cel de-al doilea – o veche cunoştinţă a lui Himmler care îmbrăţişase de puţină vreme cauza Societăţii Thule. Hermann Pohl desfiinţase Ordinul Cavalerilor Teutoni şi ai Sfântului Graal, pe care chiar el îl crease, pentru a trece, cu tot cu adepţi, în rândurile Societăţii Thule.

– Am apelat la dumneavoastră deoarece sunteţi considerat o autoritate absolută în materie. Spuneţi-mi, cât adevăr ar putea conţine textul care a fost camuflat între notele acestui cântec medieval? îl întrebă Himmler pe Hermann Pohl.

– Eu sunt un cercetător care are pretenţia unei oarecari experienţe, domnule, răspunse Pohl. Însă cunoştinţele mele decurg din analizarea unor documente reale, palpabile. Există totuşi şi relicve pe care nimeni nu le-a văzut vreodată, despre care nu avem nici o dovadă materială, acestea fiind înconjurate de aura misterioasă a legendelor. Dumneavoastră nu de mine aveţi nevoie, ci de o persoană care să ştie să lucreze cu repere şi descoperiri arheologice. Am un prieten foarte apropiat care locuieşte de câţiva ani în Franţa şi care cred că v-ar putea fi de folos. Zilele acestea se află aici, la Berlin, în căutare de fonduri care să-i permită continuarea săpăturilor începute în Languedoc şi a unei edituri care să-i publice un studiu despre Sfântul Graal. Numele său este Otto Rahn.

– Ar fi interesant să avem o întâlnire cu acest domn Rahn. Mi-aş dori foarte mult să nu ne refuze o invitaţie la cină într-una din zilele următoare, interveni Heydrich, punând capăt discuţiei.

Avea tonul celui ce ştie foarte bine că poate obţine oricând ceea ce îşi doreşte.

Otto Rahn era un bărbat cu o înfăţişare aparent blajină: nu foarte înalt, zvelt, cu părul negru şi fruntea înaltă, dădea impresia că musculatura – sau, mai bine-zis, fasciculele de nervuri – îi era într-o continuă activitate.

Acceptase invitaţia la unul dintre cele mai elegante localuri din Berlin, convins că avea să se întâlnească cu un potenţial editor pentru cartea sa *Cruciada împotriva Graalului*, aşa îl lăsase Pohl să înţeleagă când îl contactase.

Îi recunoscu pe Himmler şi Heydrich chiar în clipa în care şeful de sală îl introduse în separeul special al restaurantului Horcher.

– Luaţi loc, Herr Rahn, spuse Himmler, arătând spre scaunul liber dintre el şi Hermann Pohl.

Cercetătorul se aşeză, uimit de neaşteptata întâlnire. Doi dintre bărbaţii cu care stătea la masă făceau parte dintre cele mai cunoscute personalităţi ale Germaniei. Otto Rahn nu era interesat de politică şi nici nu susţinuse în vreun fel doctrina nazistă, deşi admitea faptul că, în ultimii ani, situaţia economică a ţării sale părea să se fi schimbat în bine. Iar meritul pentru această schimbare nu putea fi atribuit decât partidului lui Adolf Hitler.

– V-am cerut să acceptaţi invitaţia noastră, domnule Rahn, spuse Heydrich după prezentările şi

banalitățile de început, deoarece am aflat că ați scris un studiu foarte interesant despre Sfântul Graal.

În timp ce vorbea, Heydrich scoase din geantă un teanc de hârtii bătute la mașină. Rahn recunoscu imediat copia propriului manuscris pe care o trimisese mai multor edituri.

– Observ că v-ați documentat, Herr Heydrich, răspunse Otto Rahn, din ce în ce mai mirat.

– Bineînțeles, întrucât este foarte important pentru noi să știm cum lucrează oamenii cu care vrem să colaborăm. Atât eu, cât și comandantul Himmler am citit studiul dumneavoastră și l-am găsit a fi foarte valoros. Suntem convinși că în curând veți primi o ofertă mai mult decât mulțumitoare de publicare.

Era evident că șefii naziști rezolvaseră deja problema publicării. Lui Rahn îi fu limpede că cei doi aveau intenția să-i ceară ceva în schimb.

Cu obișnuita sa atitudine autoritară, Himmler puse punctul pe „i“:

– Aș dori să aflu opinia dumneavoastră personală asupra Sfântului Graal, Herr Rahn. Iar prin „opinie personală“ înțeleg o părere întru totul lipsită de figurile de stil literare sau retorice cu care scriitorii obișnuiesc să-și condimenteze lucrările.

– Ați spus lucrurilor pe nume, domnule, răspunse Rahn. Dintotdeauna, Sfântul Graal a constituit un subiect preferat pentru opere literare, fie ele de mare succes sau pierdute în uitare. De la *Parzival,* de Wolfram von Eschenbach, trecând prin întreaga operă despre legendarul rege Arthur, până la scrierile

contemporane, povestea Graalului a fost exploatată la maximum pentru a suscita interesul și curiozitatea publicului. Nimic din tot ce s-a scris nu este însă credibil din punct de vedere științific, domnilor. După ani lungi de cercetare, am ajuns la concluzia că ceea ce este numit în mod comun Graal trebuie să fie, de fapt, un obiect precreștin a cărui origine se pierde în negura vremurilor și care a devenit un simbol tocmai pentru că nu i se cunoaște valoarea. Bineînțeles, domnilor, că aceste convingeri ale mele sunt vag reflectate în textul cărții și sunt încredințat că nu trebuie să pun în discuție discreția domniilor voastre subliniind confidențialitatea acestei discuții.

– Continuați, domnule Rahn, spuse Heydrich.

– Graalul nu este un vas și nici pocalul din care Iisus Hristos a băut vin înainte de a fi răstignit sau în care Iosif din Arimateea a strâns câteva picături din sângele Mântuitorului în timp ce acesta agoniza pe cruce. Nu este nici un smarald persan neprețuit, cu puteri magice, transportat din nisipurile africane până la fortărețele catare. Da, Graalul este o piatră, dar nu are nici un fel de însușiri magice. Sau, mai bine zis, puterile acestui obiect puteau fi considerate supranaturale în Antichitate. Astăzi însă, în epoca modernă, noi preferăm să dăm explicații raționale anumitor fenomene.

– Cum ar fi?

– Din informațiile culese de mine – și, în general, a fost vorba de balade, legende, povești transmise din tată în fiu – s-ar zice că toate presupunerile se îndreaptă

în aceeași direcție: puterea pietrei este aceea de a ucide pe oricine are nenorocul să o privească. Ceea ce înseamnă că emite radiații letale.

– Și aveți idee din ce fel de materie este compus? îl întrebă Himmler, fixându-l cu privirea.

– Experimentele lui Rutherford sau cele mai recente ale lui Chadwick și Feather, cercetările lui Fermi sau cele ale soților Curie sunt de notorietate publică, domnilor. Știm, așadar, că universul mineralelor mai are încă multe secrete pentru noi, la fel ca și adâncul oceanelor; cu toate acestea radiațiile radioactive alfa sunt o realitate demonstrată. Nu știm încă ce efecte poate avea asupra corpului uman o iradiere masivă cu particule radioactive. Nu suntem nici în măsură să explicăm cum se poate descoperi, în natură, concentrația maximă a acelor minerale. Sunt convins însă că acolo, prin părțile comitatului Languedoc, printre piscuri inaccesibile și ruinele castelelor care au servit drept refugii pentru catari, se află importante depozite naturale de material radioactiv. Vreme de doi ani am trecut prin sită întreaga regiune cu un instrument de precizie inventat de Geiger în urmă cu cincisprezece ani. Dar, până acum, rezultatele sunt dezamăgitoare. În ciuda acestui fapt, eu îmi mențin convingerile.

– Suntem și noi de acord cu dumneavoastră, Herr Rahn. Acesta este și motivul pentru care vă cerem să lucrați pentru noi.

Cererea lui Himmler era, de fapt, un ordin.

13

Teheran, 2006

– O cacealma?

Gholam Pashelvi devenise pământiu la față. Vreme de câteva secunde, de furie își pierdu vocea.

Apoi, ayatolahul își mângâie barba întunecată și țepoasă, își potrivi cu un gest mecanic ochelarii pe nas, după care explodă asemenea unei oale sub presiune.

– Cum e posibil ca totul să fi fost doar o înșelătorie? Cum adică înșelătoria nu a fost altceva decât un mod de intimidare a Occidentului și de influențare a pieței petrolului?

Nard Sourush stătea în fața lui cu expesia unui tigru domesticit certat de dresor.

– Țineți totuși cont că această punere în scenă a adus un profit de câteva miliarde de dolari, care acum se află în trezoreria țării. De fiecare dată când la nivel internațional se vorbea despre o amenințare nucleară, prețul barilului de petrol creștea cu câțiva dolari. Pentru Iran, a fost ca o mană cerească. Excelență, nu

pot să-l condamn pe predecesorul dumneavoastră pentru o minciună care a adus în seifurile țării câteva miliarde de dolari. Și să nu uităm, de asemenea, că acești bani, pătați de sângele necredincioșilor, au servit la finanțarea fraților noștri...

– Doar o cacealma! repetă Pashelvi, incapabil să iasă din starea de șoc. Puterea nucleară a Iranului nu e altceva decât o cacealma.

– Exact, Excelență. Cu energia produsă de fabuloasele noastre centrale nucleare am putea, cel mult, să aprindem un chibrit, dar numai după ce îl vom fi frecat în prealabil de scăpărici, se înțelege...

– Și instalațiile noastre de la Bushehr, Ahwaz și Isfahan... mândria tehnologiei naționale... un avertisment la adresa tuturor necredincioșilor...

– Nu aș vrea ca vorbele mele să vi se pară ireverențioase, Excelență. Însă, în calitatea mea de supus devotat dumneavoastră până la moarte, prefer să vă spun exact cum stau lucrurile: fabricile noastre cele mai moderne nu au nici măcar un gram de material fisionabil sau de alte componente radioactive. Nu sunt altceva decât niște uriașe platouri cinematografice în care figuranții se învârt de colo-colo, dând impresia că muncesc pe brânci, construite doar pentru a-i deruta pe eventualii observatori. Chiar și inspectorii internaționali care au vizitat centralele noastre nucleare au fost înșelați cu ajutorul unor trucuri abile.

Privirea lui Pashelvi deveni brusc atentă, iar în clipa următoare bărbatul se îndreptă de spate, ieșind din starea de năuceală care îl cuprinsese.

– Stai puţin... spuse. Stai puţin... Poate că reuşim să întoarcem situaţia în favoarea noastră...

Roma, 2006

În picioare, în faţa pupitrului, Sara Terracini tocmai îşi încheia discursul.

Marele salon al palatului de secolul al XVIII-lea din apropierea Romei devenise neîncăpător.

– Aşadar, suntem în măsură să restituim lumii aceste extraordinare vestigii, spuse cercetătoarea, în timp ce pe ecranul din spatele său erau proiectate imaginile unor statui, fresce şi vase antice. Şi pentru asta trebuie să mulţumesc Fundaţiei van der Duick din Asunción, fără ajutorul căreia ne-ar fi fost cu neputinţă să ducem la bun sfârşit săpăturile. Pot spune că astăzi s-a deschis o nouă fereastră spre viaţa cotidiană a Romei antice, de vreme ce, în apropierea oraşelor devastate de erupţia vulcanului Vezuviu în anul 79 d.Hr., am scos la iveală un nou Pompei. Şi, chiar dacă situl pe care l-am scos la suprafaţă nu este la fel de întins precum cel de la Pompei, descoperirea noastră nu poate fi considerată mai puţin importantă.

Centrul condus de Sara Terracini tocmai încheiase cu succes prima fază a unor importante săpături în regiunea Campania, în cursul cărora fusese scos la lumină un antic centru termal roman.

– Ştiu că este un paradox, dar în arheologie cele mai cumplite catastrofe naturale ne oferă posibilitatea

descoperirii unor situri aproape intacte. La fel s-au petrecut lucrurile și în cazul ultimei noastre reușite, datorită căreia putem cunoaște astăzi mai bine viața de zi cu zi a strămoșilor noștri. Materialul vulcanic care a îngropat la zeci de metri sub pământ o localitate întreagă a ferit-o de degradarea pricinuită de trecerea anilor. Acum însă îl invit la microfon pe președintele fundației care a făcut posibilă această descoperire. Are cuvântul domnul van der Duick.

Deman van der Duick era un bărbat a cărui vârstă era greu de precizat: putea avea șaizeci de ani, dar la fel de bine și optzeci. Avea înfățișarea unui om blajin și amabil, cu nasul ușor acvilin și părul alb ca zăpada. Limpezimea ochilor îi era scoasă în evidență de o pereche de ochelari cu ramă fină. Se mișca cu pas atletic și cu mișcări impulsive, neobișnuite la un bărbat trecut de prima tinerețe. Provenea dintr-o familie de origine olandeză care emigrase în Paraguay încă de la primele semne ale instabilității politice din Europa, care aveau apoi să ducă la izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial. Acolo, tânărul Deman începuse să se intereseze de extracția și comercializarea aurului și a pietrelor prețioase. În numai câțiva ani, devenise cel mai important negustor în domeniu din America de Sud și unul dintre cei mai cunoscuți din întreaga lume. Avea o intuiție infailibilă: la începutul activității sale, reușise de nu mai puțin de trei ori să dea lovitura, concesionând perimetre miniere despre care se credea că sunt secătuite, dar care în realitate adăposteau în adâncuri filoane aurifere aparent

inepuizabile. Deman van der Duick vorbi într-o engleză impecabilă, ușor îndulcită de inflexiuni hispanice. După ce le adresă un salut curtenitor celor din sală, discursul său se axă pe calitățile celei pe care el o considera artizanul remarcabilei descoperiri arheologice: cercetătoarea Sara Terracini.

Trecuse mult de miezul nopții când Sara se întoarse acasă, la vila sa din centrul istoric al Romei. Avea senzația că pantofii de ocazie, cu tocuri foarte înalte, îi sfâșiau pur și simplu picioarele. Și-i scoase înainte de a trece pragul casei.

Deschise computerul în timp ce se dezbrăca, lăsând să-i alunece pe podea rochia de mătase. Se privi în oglindă și ceea ce văzu o mulțumi pe deplin: trecerea anilor nu-i slăbise deloc tonusul atletic al trupului. Doar cu chiloți și sutien, se așeză în fața monitorului: nu-i trebuiau mai mult de câteva secunde pentru a-și verifica e-mailul.

Un clinchet din difuzoare îi semnală faptul că și prietenul său de departe se afla online.

Mesajul care îi apăru pe ecran o făcu să zâmbească.

– Deci? îi scrise Oswald Breil.

– Eu zic s-o luăm de la început, domnule Breil... Bună seara, ce mai faci, draga mea prietenă Sara? Sper că ultimele tale zile de muncă extenuantă nu te-au adus într-o stare cataleptică...

– Observ că munca extenuantă nu te împiedică să fii trează la asemenea ore târzii: acolo, la voi, ar trebui să fie...

– Două fără un sfert noaptea, într-adevăr. Tocmai m-am întors de la o conferință la care au luat parte autoritățile, presa și sponsorul meu... Ia te uită! De unde și până unde trebuie să-ți dau socoteală pentru programul meu?...

– Nu-i nevoie: și aici, în America, ziarele sunt pline de articole referitoare la atrăgătoarea arheoloagă italiană. Dacă aș vrea să aflu cum îți petreci timpul, ar fi de-ajuns să citesc pagina de informații externe a oricărui cotidian. Sunt mândru de succesul tău, Sara.

– Să știi că nu am avut deloc o perioadă liniștită, Oswald. De aceea am și rămas oarecum în urmă cu lucrarea pe care mi-ai încredințat-o. Pe de altă parte însă, chiar tu mi-ai spus că nu e ceva urgent...

– Da, într-adevăr, nu e nici o grabă, numai că, știi, să mă lași așa, cu răsuflarea tăiată...

– Ca să-ți taie cineva răsuflarea ție, cred că respectivul ar trebui să stârnească un potop în toată regula, Oswald Breil. Oricum, pot să-ți spun că totuși am reușit să decodific alte câteva pagini. Nu le-am prelucrat, dar, dacă vrei, ți le pot trimite așa. Și îți promit că zilele următoare mă voi ocupa mai mult de jurnal.

– Mulțumesc, draga mea prietenă. *Shalom*, Sara.

Câteva secunde mai târziu, Sara apăsa tasta „enter", trimițând paginile decodificate ale jurnalului, apoi se lăsă zâmbind pe spătarul scaunului.

Își scoase chiloții și sutienul, traversă goală camera și intră sub duș. Răcoarea jeturilor de apă pe pielea catifelată a Sarei avu darul să-i stăvilească inexplicabila senzație de excitare care o cuprinsese dintr-odată.

Oswald și-o închipui pe Sara în fața computerului așa cum o văzuse mereu: cu ochelarii pe nas, îmbrăcată cu obișnuita pijama de flanel pe care și-o punea atunci când primele semne de iarnă se făceau simțite în Cetatea Eternă.

– Noapte bună, Sara! murmură el, apoi începu să citească textul pe care prietena sa de peste Ocean tocmai i-l trimisese.

Din agenda lui Luca Raso, jungla amazoniană, 4 mai 1976:

Nu reușesc să-mi explic motivul, dar azi-dimineață, la ora opt, când am pășit pe verandă și l-am văzut pentru prima dată pe Erick Neumann, mi-am amintit de scena din romanul *Dracula* de Bram Stoker în care tânărul avocat Jonathan Harker este întâmpinat de contele transilvan.

Neumann m-a primit cu răceala unei statui de gheață, și tentativa mea de a-i îndulci atitudinea rigidă cu o strângere călduroasă de mână și un surâs strălucitor a eșuat.

Gazda mea își duce foarte bine cei șaptezeci de ani pe care îi are. Pielea obrajilor este întinsă și fără riduri. Ochii de un albastru-cenușiu sunt vioi și atenți. Are peste un metru optzeci înălțime, iar umerii îi sunt drepți și robuști: pare un fost atlet care nu a abandonat niciodată antrenamentul fizic. Într-o engleză perfectă, m-a invitat să mă așez la masa lui.

– Sper că vi s-au comunicat micile reguli ale casei, care vă vor garanta un sejur cât se poate de plăcut aici, la *Residencia*. Sunt convins că Agnes, credincioasa mea colaboratoare, v-a spus că vă este cu desăvârșire interzis să faceți fotografii fără o aprobare prealabilă. În plus, trebuie să vă spun că nu am deloc intenția de a aborda în interviu alte subiecte pentru care nu mi-am dat acordul. Avocații mei vă vor da consimțământul pentru publicarea interviului abia după ce vor fi citit materialul în forma sa finală.

Nu reușesc încă să-mi explic această ostilitate față de obiectivul aparatului de fotografiat. Cu toate acestea, sunt mulțumit că *Documento* va fi primul ziar care va reuși să publice interviul pe care celelalte ziare nu au reușit să-l obțină.

În dimineața aceea, Erick Neumann trebuia să finalizeze câteva probleme de afaceri, așa că, imediat după ce și-a terminat micul dejun frugal – fructe, sucuri și produse de patiserie demne de cele mai luxoase hoteluri –, s-a retras, lăsându-mă în grija frumoasei Agnes, care mi-a propus să vizitez *Residencia*. Trebuie să recunosc că turul reședinței lui

Neumann s-a dovedit a fi foarte interesant, iar ghidul, amabil şi bine pregătit.

Planul construcţiei este de forma literei U. În corpul central, care se înalţă pe trei etaje, se află încăperile de uz comun, cum ar fi uriaşul hol de la intrare sau veranda pentru micul dejun.

La primul etaj se află şase dintre cele nouă apartamente în care este împărţită zona dormitoarelor. Alte două se află la al treilea – şi ultimul – etaj, ocupat în mare parte de Erick Neumann.

Aripile laterale ale clădirii au o lungime de cel puţin şaizeci de metri. În cea din dreapta se află birourile lui Neumann, sala de şedinţe, secretariatul personal al preşedintelui companiei şi o uriaşă sală de aşteptare; în aripa din stânga sunt birourile întregului personal de conducere al unui imperiu economic care – sunt din ce în ce mai convins de acest lucru – poate concura cu succes cu cele mai puternice concerne multinaţionale din lume.

14

Epoca Fierului, mileniul al II-lea î.Hr.

În limba tribului migos, muntele acela în formă de con, cu două piscuri semețe, era numit *pog*.

O potecă abruptă și accidentată ducea până în vârful lui. Între cele două piscuri se înălța o structură de piatră, compusă din două blocuri verticale dispuse paralel deasupra cărora fusese sprijinit un al treilea, orizontal. În preajma solstițiului de vară, prin spațiul dintre lespezi razele de soare păreau că se filtrează, proiectând pe suprafața unui al patrulea bloc de piatră – mai închis la culoare și situat în spatele celorlalte trei – imaginea stilizată a unui fluture. Fenomenul devenea din ce în ce mai intens odată cu apropierea solstițiului de vară, pentru ca apoi să se estompeze treptat, cu fiecare nou asfințit.

În jurul impozantei structuri de granit, se părea că natura ținuse să construiască un amfiteatru. Era locul în care se celebrau ritualurile de căsătorie.

Când imaginea luminoasă începea să prindă formă, miresele traversau pe rând spațiul dintre dolmen și cea de-a patra lespede, în așa fel încât imaginea fluturelui să se reflecte pe veșmintele lor imaculate, la nivelul pântecelui. Apoi, marele sacerdot, așezat într-un jilț situat la o înălțime mai mare față de restul martorilor, pronunța formula nupțială. Abia după acel moment sacru viitorii soți – care până atunci asistaseră la ritual privindu-și de departe miresele – se puteau ridica, să se apropie de ele și să le ia de mână.

Pentru tribul migos, uniunea dintre un bărbat și o femeie era indisolubilă: căsătoria era sfântă, iar cel ce se făcea vinovat de adulter era pedepsit cu surghiunul.

Numai bărbaților văduvi li se îngăduia o a doua căsătorie.

Athor urca sprinten poteca ce ducea către *pog*. Părea că nici nu simțea greutatea trupului pe care îl purta pe umeri. Se oprea totuși din loc în loc ca să verifice dacă Dehal mai respira. Nu era convins că femeia pe care o iubea avea să mai trăiască mult: trebuia să se grăbească.

Când ajunse la altar, soarele începuse deja să se coloreze în roșul intens de dinaintea asfințitului. Cu mișcări delicate și pline de iubire, o sprijini pe Dehal în locul pe unde le văzuse trecând de atâtea și atâtea ori pe tinerele mirese ale tribului.

Razele soarelui pătrunseră printre lespezile dolmenului, iar pe pântecele lui Dehal începu să prindă formă, din ce în ce mai clar, conturul fluturelui.

Era momentul în care marele sacerdot trebuia să pronunțe formula de consfințire a uniunii. Ochii lui Athor era umflați de lacrimi, dar, cu toate acestea, vocea i se auzi fermă.

– Dehal, fiica lui Aker, te însoțesc cu Athor, fiul lui Sar. Începând de astăzi, prin acest legământ ce nu va putea fi niciodată desfăcut, sunteți uniți până la sfârșitul zilelor voastre. Fie ca însoțirea voastră să fie luminată de surâsul a cât mai mulți fii și de bunăvoința zeului Hosh.

Apoi, în timp ce vocea i se frângea într-un hohot de plâns, Athor adăugă:

– Iubirea mea, de va fi să te stingi, jur că nici o altă femeie nu îți va lua locul.

Acele cuvinte șoptite la urechea lui Dehal înfăptuiră minunea.

Dehal își mișcă imperceptibil capul și încercă să vorbească.

Athor îi mângâie fruntea șiroind de sudoare. Apoi îi susură la ureche să nu se neliniștească, pentru că totul avea să se termine cu bine. El însă nu era nici pe departe liniștit: trebuiau să se întoarcă la peșteră și, chiar dacă ar fi încercat să meargă fără nici un popas, avea să ajungă acolo după miezul nopții.

O săltă din nou pe Dehal pe umeri, dar nu apucă să facă nici măcar un pas, când auzi în spatele său o voce amenințătoare:

– Stai!

Cei doi oameni ai lui Goreth îi blocaseră calea, cu sulițele ațintite spre el.

Mâna lui Athor atinse instinctiv centura: pumnalul se afla la locul său.

– Sunteți migos, lăsați armele jos! Eu sunt frate de-al vostru.

– Ba nu, tu ești un trădător, Athor, și dacă nu te dai prins, te vom omorî.

Trupul lui Dehal fu scuturat de un frison, iar Athor se aplecă s-o lase din nou pe iarbă.

– Ți-am poruncit să nu te miști! repetă pe un ton aspru unul din migos, înaintând spre el.

Celălalt rămase cu câțiva pași în spate, în poziție de atac. Cei doi cunoșteau bine curajul fiului lui Sar.

Athor se mișcă cu rapiditatea unei fiare, năpustindu-se drept spre lancea adversarului. Palmele sale se încleștară pe vârful suliței. Fără să-i pese de rana provocată de piatra ascuțită, trase sulița din mâna celuilalt, o apucă cu o mișcare iute de mâner și lovi fără să ezite.

Bărbatul, cu ochii holbați, avu o tresărire bruscă în clipa în care sulița îi străpunse pieptul.

Totul se petrecuse în câteva secunde. Cel de-al doilea migos, cel care ar fi trebuit să acopere spatele tovarășului său, rămase înmărmurit, îngrozit de rapiditatea cu care acționase fiul lui Sar. Frica îl făcu să arunce sulița aproape la întâmplare, fapt pentru care lui Athor îi fu ușor să evite lovitura. Omul făcu câțiva pași înapoi, apoi ridică brațele în semn că se predă.

– Oprește-te, frate al meu. În numele lui Hosh, nu mă omorî! urlă bărbatul.

Athor şovăi câteva clipe, suficiente însă pentru ca mâna celuilalt să coboare brusc la centură şi să apuce pumnalul. De data aceasta, omul lui Goreth ţinti cu precizie, iar lama se înfipse în umărul drept al lui Athor.

Se părea însă că nimic nu-l putea opri pe fiul lui Sar. Tânărul îşi încleştă mâna pe mânerul pumnalului, îl trase din rană şi dintr-un salt se aruncă asupra adversarului său: cu o singură lovitură sigură, îi reteză beregata.

Apoi, cu inima strânsă şi fără să-i pese de răni, îşi săltă mireasa pe umeri şi începu lungul coborâş spre peşteră.

Noaptea se lăsase de mult când ajunse la adăpost. Înainte de a se întinde lângă Dehal, îşi spălă propriile răni şi pe cele ale femeii, ungându-le apoi cu un amestec de ierburi vindecătoare. Când îşi trecu degetele prin părul soţiei sale, pe buzele lui Athor înflori un zâmbet încărcat de iubire.

Athor se aşeză în genunchi lângă ea şi îi puse pe frunte o cataplasmă din muşchi umed şi frunze înmuiate în apă de izvor.

După care, istovit, adormi.

– Unde mă aflu? murmură Dehal.

De când se întorseseră de la *pog*, soarele apusese şi răsărise de două ori, fără ca tânăra femeie să-şi fi recăpătat vreo clipă cunoştinţa.

Athor îi luă mâna într-a sa.

– Acum ești în siguranță. Sunt lângă tine, spuse el, nevenindu-i să creadă că, în sfârșit, coșmarul se terminase.

– Athor?... Oare am fost adusă înaintea zeului Hosh? Atunci înseamnă că moartea e dulce, de vreme ce visele ți se împlinesc.

Peștera luminată slab de cele câteva torțe oferea o priveliște magică. Stalactitele albe care coborau din tavan păreau uriașe cascade imaculate de gheață, părând, în flăcările pâlpâitoare, că se mișcă. Chiar și desenele de pe bolta înaltă a sălii păreau să danseze în reflexiile focurilor.

– Nu, Dehal. Trăiești și ești în siguranță împreună cu mine într-o peșteră.

– Aș vrea câteva picături de apă, Athor. Te rog.

Bărbatul îi umezi buzele. Femeia pe care o iubea avea să trăiască, acum era sigur.

Perfidul Goreth numărase zilele scurse de la fuga lui Athor: trecuseră mai mult de patruzeci, dar nimeni nu dăduse de urma fratelui său vitreg și a femeii sale.

În schimb, fuseseră găsite leșurile celor doi migos trimiși în urmărirea lui Dehal. „Asta nu înseamnă nimic, își spunea Goreth. În desișurile pădurii s-ar fi putut întâmpla să dea piept cu orice vrăjmaș. Începând cu războinicii davaar.“

Acum nu-i mai lipsea decât un singur lucru pentru ca învestitura lui ca rege al tribului migos să fie recunoscută de toți supușii săi: discul lui Hosh.

Până când nu avea să intre în posesia relicvei sfinte, Goreth nu putea avea linişte.

Sfatul celor Cinci bătrâni îi ceruse deja socoteală pentru această omisiune: nu se întâmplase niciodată ca un rege să nu se afle în posesia discului lui Hosh, fără de care nimeni nu-şi putea asuma menirea de mare sacerdot al tribului migos.

Bătrânii îl convocaseră pe Goreth în faţa sfatului, iar acesta îi asigurase că în scurt timp avea să le dovedească legitimitatea rangului pe care şi-l asumase.

Regele uzurpator ştia însă foarte bine că singurul care cunoştea poziţia exactă a Templului Secret, locul în care era păstrat şi discul lui Hosh, era Athor.

După angajamentul lui Goreth, cel care luă cuvântul fu Aker, tatăl lui Dehal şi membru în Sfatul celor Cinci bătrâni.

– Iată, Goreth, că au trecut mai mult de patruzeci de asfinţituri de când tatăl tău, regele Sar, a fost ucis, iar tu te-ai proclamat rege al neamului migos. Noi însă aşteptăm în continuare ca tu să ne prezinţi dovada...

– Te îndoieşti, oare, de cuvântul meu, Aker?

– Nu, dar vreau ca legea să fie respectată.

– Şi cine trebuie să se îngrijească de respectarea legii, dacă nu regele? Cu siguranţă că nu tu, un ghicitor!

– Nu, nu eu, Goreth, însă dinainte ca strămoşii strămoşilor noştri să fi venit pe lume cel care vrea să fie căpetenia neamului nostru trebuie să demonstreze că ştie unde se află Templul Secret...

– Iar eu sunt acela care cunoaşte locul tainic al templului lui Hosh: am fost acolo de mai multe ori

de când părintele meu a murit. Am alimentat focurile veşnice, căci altfel mânia lui Hosh s-ar fi abătut asupra satului nostru, minţi Goreth, apoi adăugă: Athor, trădătorul, a reuşit să pună mâna pe discul sacru. Vă cer să-mi îngăduiţi timpul necesar pentru recuperarea talismanului sacru.

– Ai avut la dispoziţie mult mai mult timp decât îţi era necesar, Goreth.

– Şi ce ar trebui să fac? Să făuresc eu însumi un disc din metal lucitor numai ca să-ţi mulţumesc ţie râvna cu care ţii să respecţi tradiţia? Spune-mi tu, înţeleptule Aker, ce altă dezlegare vezi?

– Singura dezlegare este următoarea: locul ce i se cuvine regelui şi marelui sacerdot al tribului migos să fie ocupat de acela care are acest drept.

– Vrei să spui că nu sunt eu regele vostru? întrebă Goreth, cu chipul schimonosit de furie.

– Vreau să spun ceea ce am spus: să fie aclamat ca rege acela care va putea demonstra că el este regele.

– Te corectez, Aker: va fi rege acela care va reuşi să mă detroneze. Până atunci, eu sunt căpetenia acestui trib, aşadar şi a ta, ghicitorule. Voi porunci să fii exclus din Sfatul bătrânilor şi vă avertizez că oricine va mai îndrăzni să se îndoiască de mine va fi pedepsit cu moartea.

– Aduceţi-l aici pe Mizda, porunci regele străjerilor.

Tânărul care îl eliberase pe Athor din robia davaarilor fu scos din coliba în care era ţinut închis.

Zilele lungi de carceră lăsase semne evidente pe trupul robust al tânărului.

În piața din mijlocul satului se adunase toată suflarea așezării. La dreapta, rânduiți într-un loc mai ridicat față de restul mulțimii, stăteau membrii Sfatului celor Cinci bătrâni. Aker avea să facă parte pentru ultima oară din juriul care urma să dea sentința. Ghicitorul înțelese că avea să fie singura voce disonantă în judecata lui Mizda: deși recunoscuseră că o făceau cu inima îndoită, ceilalți membri ai Sfatului trecuseră de partea noului rege.

Goreth stătea în picioare în mijlocul pieței.

– Omul acesta se face vinovat de cea mai gravă vină: trădarea neamului său, prin nesocotirea poruncilor regelui său, spuse el, adresându-se Sfatului celor Cinci bătrâni. Cer să fie condamnat la moarte.

– Ce ai de spus în apărarea ta, Mizda? întrebă unul dintre judecători.

– Nu sunt vinovat. Eu am vrut să-i salvez viața lui Athor, fiul lui Sar și regele nostru după lege.

– Cunoșteai porunca regelui? întrebă din nou bătrânul.

– Da, recunoscu Mizda, în vreme ce un murmur general se înălță din rândul mulțimii din piață.

– Sfatul celor Cinci bătrâni a hotărât: Mizda, ești condamnat la moarte, rosti sentința unul dintre judecători. După ce așteptă ca rumoarea mulțimii să se domolească, bătrânul continuă: Am luat în considerare și cererea lui Aker, singurul dintre noi care

s-a opus sentinței: în prima noapte cu lună plină, condamnatul va fi condus de marele sacerdot la Templul Secret și lăsat în bătaia Pietrei Sacre, până când zeul Hosh se va îndestula cu duhul său. Aceasta este voia legii noastre.

Chipul lui Goreth deveni fioros: ochii săi părea să trimită fulgere în direcția lui Aker, ghicitorul.

– Așa voi face, spuse Goreth, întorcându-se spre mulțime. Luna plină va răsări în curând, iar atunci îl voi duce pe Mizda la templu. Își va ispăși pedeapsa în fața marelui zeu Hosh.

– Ce spuneți? Cum adică, Aker a fugit?

Goreth nu știa dacă să se înfurie sau să se declare mulțumit de veste.

– Chiar așa, rege al meu. Azi-noapte, Aker a profitat de o clipă de neatenție a străjilor noastre și a părăsit satul, pierzându-și urma.

– Atunci, străjerii să fie închiși și să plătească pentru neglijență. Observ că Sfatul bătrânilor va avea mult de lucru atât timp cât eu voi fi regele vostru.

Aker înainta șchiopătând prin pădure.

Știa că era aproape cu neputință să dea de urma lui Athor sau a iubitei sale fiice Dehal, dar aceea era singura lui scăpare: pentru el nu mai era loc printre oamenii din neamul său.

Cu câteva nopți în urmă avusese un vis premonitoriu: o văzuse pe Dehal pe culmea unui munte. Chipul fiicei sale avea culoarea de ceară a morții și

părea să plutească în aer. Totuşi, Dehal nu părea tristă; dimpotrivă, îşi aminti bătrânul, cuvintele pe care le rostise în vis erau liniştitoare şi pline de bucurie.

O zărise îndepărtându-se, iar când se trezise, Aker nu fusese încercat de acel sentiment tulburător care însoţea de obicei prevestirile nefaste.

Fuga din sat nu era întâmplătoare: bătrânul cunoştea bine priveliştea pe fundalul căreia se derulase visul.

– Încet, Dehal. Sănătatea ta este încă fragilă şi nu trebuie să faci mişcări bruşte: rana ar putea să se redeschidă, spuse Athor, în vreme ce tânăra femeie plonjă în apa limpede a râului.

– Sunt mai puternică decât îţi închipui, Athor, îi răspunse ea, aruncându-i o privire maliţioasă.

Se aflau într-un luminiş care semăna cu locul în care trupurile lor se împreunaseră pentru prima şi singura dată. Trecuse parcă o eternitate de atunci.

Femeia ieşi din apă. Pe sânii săi tari ca piatra picăturile de apă străluceau ca nişte perle.

Aţâţat, Athor o privea zâmbind.

– Ce ai găsit de râs, bărbate? îl întrebă ea, schiţând o grimasă de nemulţumire.

– Semeni cu un vânător rănit de mistreţ, îi răspunse el, arătând spre cicatricea de la şoldul femeii.

– Te impresionează rana mea, războinicule? replică ea pe un ton melodios.

Athor se apropie de ea, se apleacă şi îşi plimbă buzele pe marginile – de acum întărite – ale rănii. Apoi, gura lui se ridică lent spre sâni, în vreme ce respiraţia

femeii se accelera. Mângâindu-i pielea, mâinile puternice ale lui Athor coborâră de-a lungul pântecelui, încă scufundat pe jumătate în apa râului.

O ridică spre el ca pe un fulg, iar picioarele lui Dehal se prinseră strâns în jurul șoldurilor lui. Gemând de plăcere, Athor pătrunse adânc în trupul femeii, care se lăsă purtată de valul dorinței.

Bărbatul o conduse cu el spre culmile extazului.

Rămaseră încleștați în pasiunea iubirii lor până când, într-un târziu, respirația le redeveni regulată.

Se jucară asemenea copiilor în apa râului, stârnind nori de stropi scânteietori. În cele din urmă se întinseră unul lângă altul pe mal, satisfăcuți și istoviți.

Dintr-odată, chipul lui Athor se umbri.

– Știu la ce te gândești, bărbate, spuse ea, citindu-i în priviri. Și mai știu că timpul este cel mai bun leac în toate.

– Timpul și răzbunarea, o corectă el.

– Poate că timpul, doar el, va putea să-ți șteargă din minte nedreptățile care ți s-au făcut.

– Vorbești cu prea multă ușurință, femeie. Nu voi putea uita niciodată că un ugigaș mi-a atacat poporul și mi-a omorât tatăl, că un uzurpator ocupă locul ce mi se cuvine prin legea neamului nostru și prin sacra voință a lui Hosh.

– Să nu stricăm frumusețea acestor clipe, Athor. Eu sunt fericită că nu am ajuns în regatul umbrelor și că mă aflu aici, lângă tine. Aș vrea... aș vrea foarte mult să-ți dăruiesc fii. Și mi-ar plăcea să-i creștem așa

cum părinţii noştri ne-au crescut pe noi. Te iubesc, Athor. Te iubesc şi vreau să-ţi devin soaţă.

– Trebuie să-ţi mărturisesc un secret, Dehal. Atunci, în zilele acelea când am crezut că vei muri, te-am săltat pe umeri şi te-am dus la *pog*.

– Oare nu cumva ne-ai?...

Dehal îl privea neîncrezătoare, încercând să nu se lase copleşită de emoţie.

– Ba da, eu, marele sacerdot al zeului Hosh, rosti pe un ton grav Athor, scoţând la iveală discul de aur, am celebrat unirea noastră.

– Ai îndrăznit să profiţi de starea mea...

Spunând acestea, Dehal se ridică în picioare şi se îndreptă spre râu. Athor încercă s-o prindă din urmă, însă ea plonjă din nou în apă.

– Mă vei duce din nou la *pog*, Athor, spuse tânăra femeie. Vreau să fiu în deplinătatea simţurilor în clipa în care îmi încredinţez viaţa în mâinile unui bărbat.

Aker căută singura potecă ce ducea spre vârful muntelui sfânt, acelaşi care îi apăruse în visul premonitor.

Era încredinţat că acolo, în apropierea monumentului de la pog, avea să-şi îmbrăţişeze din nou fiica.

Soarele nu asfinţise de mult timp când, brusc, auzi zgomot de voci.

– Acum încearcă să nu mai spui nimic, încercă Athor să domolească entuziasmul femeii.

– Soața ta, Athor. Sunt soața ta. Soața bărbatului la care am visat dintotdeauna.

Buzele sale se lipiră de gura lui Athor.

Dar nici fierbințeala unui sărut al femeii iubite nu putu să-i distragă atenția războinicului migos. Brusc, Athor o dădu deoparte pe Dehal și puse mâna pe pumnal.

– Cine ești? Arată-te la față! strigă bărbatul în direcția unei amenințări din întuneric pe care numai el putea s-o perceapă.

– Pune-ți arma înapoi în teacă, rege al neamului migos. Nu e nimeni cu mine, iar voi sunteți ceea ce am mai scump pe lume, răspunse o voce prietenoasă.

Cu un zâmbet fericit pe chipul brăzdat adânc de riduri, Aker ieși dintr-un tufiș.

15

Languedoc, 1213

Numele poporului meu, îi spunea Bahram băiețandrului care asculta cu luare-aminte, provine din cel al unei secte religioase care s-a răspândit acum câteva secole în Frigia, o regiune din Anatolia. *Athingani*, care înseamnă „intangibilii“. Așa erau numiți sacerdoții acestei secte. Dar să ne întoarcem acum la muzicanții pe care prințul al cărui nume îl port i-a cerut suveranului Indiei pentru a înveseli viața supușilor săi. După moartea lui Bahram Gur, *atsiganii* s-au împrăștiat în lumea largă. Majoritatea au ajuns în Grecia, o țară îmbietoare și mângâiată de soare, unde, spre deosebire de restul Europei – afectată de războaie, răscoale și mizerie –, se putea trăi în liniște și pace. Familia mea s-a stabilit în insula Skyros și acolo am crescut eu, învățând de la tatăl meu meșteșugul muzicii și al baterii fierului. Când am cunoscut-o pe Sarya, nevasta mea, mi-am pierdut pur și simplu capul după ea, într-atât era de frumoasă. Și am avut

norocul ca ea să aibă pentru mine aceleași sentimente. Numai că insula noastră era guvernată de o puternică familie venețiană, Ghisi. Iar una dintre odraslele acelei familii nobile făcuse o pasiune pentru viitoarea mea mireasă. Într-o seară, ieșind pe trei cărări dintr-o tavernă, m-a provocat la duel. Dacă vrei să făurești o armă bună, trebuie înainte de toate să știi s-o mânuiești: așa m-a învățat tata. Pe venețian l-am dovedit fără nici un pic de efort. I-am provocat doar o rană ușoară, dar soarta a vrut ca, trăgându-se înapoi pentru a se feri de loviturile sabiei mele, tânărul să se prăbușească într-o viroagă, murind pe loc. M-am văzut obligat să părăsesc Grecia și am fugit, împreună cu femeia mea, pe continent.

– Spune mai departe, Bahram, povestea ta este mai captivantă decât un basm, spuse Aymon, impresionat de istorisirea plină de dueluri, evadări și aventuri a nomadului.

– Așa voi face, tânărul meu prieten. Deși, trebuie să-ți mărturisesc, de un timp memoria a cam început să-mi joace feste...

– După multe peripeții, am ajuns în Ungaria. Sarya și cu mine eram istoviți și, în plus, ne temeam că rudele tânărului ucis trimiseseră iscoade pe urmele noastre. Mai aflasem și că fusese pusă o recompensă substanțială pe capul meu.

Am reușit să găsim găzduire pe domeniul unui nobil din Kaposvár, în provincia Somogy. Seniorul se înrudea cu regele Andrei al II-lea, descendent al

marelui Ladislau I. În perioada aceea, venețienii și maghiarii erau la cuțite, motiv pentru care m-am putut baza pe sprijinul localnicilor: nimeni n-ar fi avut vreun interes să mă dea pe mâna familiei Ghisi.

Mi-am reluat singurele îndeletniciri pe care știam să le practic cu meșteșugie: să cânt și să făuresc spade. Și să nu crezi că este o deosebire prea mare între compunerea unei melodii și baterea unei spade.

Într-una din zile a venit la mine comandantul străjilor de la castel, cerându-mi să bat o spadă pentru senior.

Eram în al nouălea cer, mândru că fusesem ales tocmai eu pentru o misiune atât de importantă: am lucrat spada aceea ca și cum de perfecțiunea ei ar fi depins însăși viața mea. Și, oarecum, chiar așa a și fost.

Am fost plătit regește, e adevărat, dar mie nu-mi ajungea asta: aș fi vrut să fiu răsplătit și altfel decât în bani pentru măiestria mea. Pe măsură ce zilele treceau, mi-am pierdut nădejdea de a mai fi convocat vreodată la castel de stăpânul domeniului. Totuși, într-o dimineață, m-am pomenit la făuriște cu un bărbat înveșmântat în straie alese, de om avut.

„Tu ești Czigny, fierarul?" m-a întrebat el. Czigny este numele pe care maghiarii l-au dat neamului meu. „Da, domnule, la dispoziția voastră!" i-am răspuns, gândindu-mă că un client atât de elegant avea să-mi încredințeze, fără îndoială, o comandă răsplătită mai mult decât mulțumitor. „Spada aceasta, spuse omul, scoțând la iveală o armă de sub mantie, nu este bine echilibrată." Abia în clipa aceea, când am văzut spada, mi-am dat seama cine era bărbatul din fața mea.

„Lăsaţi-mă să mă uit la ea, domnul meu. Se prea poate ca tehnicile de luptă ale persanilor – care s-au transmis în familia noastră din tată în fiu – să fie diferite de cele ale războinicilor voştri. Îmi îngăduiţi s-o mânuiesc?"

Géza – acesta era numele nobilului, care aparţinea unei ramuri a dinastiei Arpazilor – făcu un gest de încuviinţare, iar eu am luat poziţia de gardă.

Voiam să-i demonstrez că spada făurită de mine era aproape perfectă şi că fusese echilibrată exemplar – de vreme ce eu o verificasem şi răsverificasem de nenumărate ori.

I-am exemplificat printr-o serie de mişcări de asalt şi defensive. Lama şuiera despicând aerul. În cele din urmă, am pus-o din nou în mâna lui Géza, care în tot acel timp mă privise mut de uimire.

„Cine te-a învăţat arta scrimei atât de bine?" m-a întrebat el. „Tatăl meu, domnule. Şi tot el m-a învăţat că trebuie să ştii să foloseşti fiecare armă făurită de mâinile tale", i-am răspuns eu. „Luna viitoare, în piaţa armelor de la castel se va desfăşura un turnir important. Eşti invitat să participi şi tu", mi-a zis atunci Géza, înainte de a-şi lua rămas-bun.

La mai puţin de o lună după întâlnirea aceea, mă aflam în şaua unui armăsar echipat cu o armură robustă. La rândul meu, purtam o armură strălucitoare pe care o făurisem cu mâinile mele, suficient de uşoară ca să-mi permită libertatea de mişcare. Era un turnir *à plaisance:* competitorii foloseau spade fără tăiş şi lănci inofensive, cu o coroniţă metalică în locul vârfului ascuţit. Acest lucru nu se întâmpla însă şi

la turnirurile *à outrance*, unde se foloseau săbii de război și lănci ascuțite.

Nu știu cum s-a întâmplat, dar am reușit să-mi dobor toți adversarii, ajungând până la înfruntarea finală.

Piața era înțesată de lume. Flamuri multicolore fluturau în vânt. Îmi amintesc ca și cum ar fi fost ieri: înainte de semnalul de începere a luptei, mi-am întors privirea spre Sarya și i-am zâmbit. Apoi, mi-am lasat viziera coifului și mi-am ațintit privirea către adversarul meu.

Călărea un armăsar alb, nărăvaș, și purta o armură scânteietoare. Garda spadei și mânerul lăncii sale erau îmbrăcate în aur. Știam că aveam în față un erou legendar. Se spunea despre el că venea dintr-o cetate din apropierea munților Pădurea Neagră și că nu fusese niciodată înfrânt în bătălie.

A dat brusc pinteni calului și s-a îndreptat în galop spre mine, ținându-și strâns lancea între piept și brațul drept.

Am șovăit preț de o clipă, iar ezitarea m-a costat scump: cu o mișcare fulgerătoare, am fost aruncat din șa, căzând greoi în colbul arenei. Lancea mă izbise în piept, iar durerea surdă îmi tăiase respirația. M-am ridicat cu greu și am tras spada din teacă. Celălalt, încă în șa, s-a năpustit cu calul spre mine. Am reușit să mă feresc din calea lui și m-am prins cu toată puterea de coapsa lui, dezechilibrându-l și trăgându-l la pământ. În clipa aceea mi-am dat seama că lama spadei sale fusese ascuțită recent: cu o lovitură bine

ţintită, mi-ar fi putut reteza uşor braţul, în ciuda armurii pe care o purtam.

Am reuşit să evit un prim asalt, apoi pe cel de-al doilea, pregătindu-mi între timp lovitura decisivă. Rotindu-mi spada deasupra capului, am lăsat-o să cadă exact în vârful coifului adversarului meu.

Părea un uriaş de fier orbit de durere. A făcut doi paşi spre mine, clătinându-se cu braţele larg deschise, iar spada i-a căzut din mână. Apoi s-a lăsat în genunchi şi, în cele din urmă, s-a prăbuşit cu viziera în ţărână.

Oamenii seniorului i-au scos coiful şi au anunţat că rana, deşi gravă, nu era mortală.

Atunci, ochii mei i-au căutat în mulţime pe cei ai lui Sarya, care îmi zâmbea fericită, apoi m-am îndreptat spre tribuna de unde Géza asistase la duel. Când seniorul mi-a vorbit, ridicându-se în picioare, peste mulţimea din piaţă a coborât o linişte profundă. „Te declar câştigătorul turnirului, Czigny. Vei avea parte de premiul ce ţi se cuvine, dar până atunci, vreau ca spada aceasta să-ţi aparţină. Ai dovedit că nu poate fi decât a ta." Spunând acestea, mi-a întins spada pe care o făurisem pentru el.

Din ziua aceea, am început să călătoresc prin Europa, participând la toate turnirurile importante. Şi foarte curând am devenit subiect de atracţie pentru toate întrecerile de acest gen.

Bahram zâmbi, apoi spuse:

– Aceasta e istoria spadei cu care îţi exersezi îndemânarea în fiecare zi. Vreau să ştii că sunt mândru s-o văd în mâinile tale. Acum însă, ajunge cu flecăreala!

Uite, ne pregătim să intrăm în cetate și... să ne apucăm de treabă.

Cei trei ajunseseră în vârful colinei pe care se înălța orașul Aurillac.

– Starețul mănăstirii benedictine de aici este un mare erudit pasionat de muzică, spuse Bahram. Ai să vezi că în schimbul câtorva reprezentații vom primi casă și masă atât cât vom dori. Socotesc că ar fi bine să mai treacă un timp până când ne vom relua spectacolele prin piețe. Simon de Montfort are urechi peste tot. Bătrânul oftă, apoi continuă: Aymon... de mult timp vreau să-ți pun o întrebare: ce știi despre o piatră cu uriașe puteri magice, tăinuită de neamul catarilor?

– De ce mă întrebi una ca asta?

– Omul lui Montfort vorbea despre o taină pe care ți-ar fi încredințat-o bunicul tău. Iar ieri, în timp ce exersai mișcările cu spada, ți-am luat viela cu gând să cânt o melodie. Din tocul instrumentului au căzut câteva foi de hârtie pe care erau trecute notele și versurile unui cânt dedicat Mariei Magdalena. Am recunoscut scrisul lui Puyol și am încercat să execut melodia, dar mi-am dat imediat seama că partitura era plină de greșeli pe care un maestru ca el nu le-ar fi putut comite. Știi că Puyol mi-a încredințat de multe ori misiuni în care trebuia să scot asemenea partituri în afara teritoriilor controlate de cruciați pentru a le înmâna unor adepți ai catarismului. Încetul cu încetul, încercând să execut melodiile transcrise pe

acele portative, am reuşit să descifrez sistemul folosit de Puyol, dar niciodată nu m-am gândit să-l trădez. Bahram observă îngrijorarea din ochii băieţandrului şi continuă: Fii liniştit, Aymon, nu sunt o iscoadă de-a cruciaţilor, iar dacă ar fi să aleg între oamenii lui Simon de Montfort şi catari, i-aş alege pe cei din urmă. De aceea ţi-am şi spus că, deşi am descoperit sistemul de criptare folosit de Puyol, nu l-am trădat niciodată.

Aymon rămase mult timp tăcut, dar când, în sfârşit, se hotărî să vorbească, o făcu pe un ton hotărât.

– Îţi voi spune tot ce ştiu despre piatra magică, Bahram. Sunt convins că pot avea încredere în tine.

Când ajunseră la porţile mănăstirii benedictine, Bahram era deja informat asupra existenţei unei arme mai puternice decât zece oşti la un loc, dar care, totuşi, nu putea fi mişcată din locul în care fusese depozitată încă din negura vremurilor.

– Trebuie să împiedicăm cu orice preţ aflarea secretului ascuns între notele şi cuvintele cântecului lui Puyol. Şi, mai presus de orice, trebuie să ţinem departe această taină de Simon de Monfort şi oamenii săi.

– Am putea ascunde manuscrisul undeva, dar... unde?

– Nu trebuie neapărat să-l ascundem, Aymon. Hai să împărţim paginile: tu vei ţine partea care conţine descrierea căii de acces la piatră, în aşa fel încât nici măcar eu să nu pot ajunge acolo fără tine. În felul acesta, în cazul în care unul din noi va fi prins şi se va găsi cineva suficient de abil încât să descifreze

mesajul, acela tot nu va reuşi să ajungă la piatră, de vreme ce s-ar afla doar în posesia unor informaţii trunchiate.

Câteva secunde mai târziu, porţile mănăstirii se deschiseră larg, lăsând căruţa lui Bahram să intre.

– Ce înseamnă asta? Cum adică „un băiat cu calităţi muzicale ieşite din comun a fost văzut cântând la vielă în pieţele din mai multe oraşe“? întrebă Simon de Montfort, spumegând de furie. Şi vreţi să spuneţi că nici unul dintre oştenii mei nu s-a gândit că ar trebui să pună mâna pe el? Sunteţi nişte neisprăviţi! Căpitane, ia cu tine şase oameni şi plecaţi pe urmele acelor nomazi. Vreau să ştiu cine e băieţandrul acela. Şi vreau să fie adus aici, în faţa mea.

16

Languedoc, anii '30

În 1933, anul în care Adolf Hitler și Partidul Național Socialist ajunseră la putere în Germania, era publicată și cartea lui Rahn, *Cruciada împotriva Graalului*.

În aceeași perioadă, Rahn se hotărî să se lanseze în afaceri.

Prin mijlocirea unor prieteni influenți, găsise bani pentru închirierea și renovarea hotelului Marroniers din Ussat-les-Bains, în sudul Franței.

Numai că cercetările pe pământ francez ale „germanului care pune întruna întrebări despre catari" stârniseră suspiciunea localnicilor: în martie 1932, cotidianul *La Dépêche du Midi* din Toulouse se întreba care ar fi putut fi motivațiile ce împingeau un cetățean străin să cerceteze cu atâta încrâncenare puținele vestigii rămase despre erezia catară și despre represiunea feroce la care fuseseră supuși adepții acelui cult, represiune care culminase cu cruciada condusă de Simon de Montfort.

Maurice Sarraut, patronul ziarului, hotărâse să-l pună sub observație pe tânărul german cu aer de boem.

Oare cum era cu putință, se întreba el, ca un arheolog oarecare ca Rahn să dispună de atât de multe fonduri și mijloace, încât să fie în măsură să-și ducă la bun sfârșit cercetările sale utopice?

Hotelul Marroniers era o construcție de piatră cenușie, situată vizavi de gara stațiunii termale Ariège.

Din spatele clădirii pornea o potecă abruptă care urca de-a lungul Pirineilor, care străjuiau stațiunea cu versanții lor de rocă albă. Regiunea era înțesată de galerii subterane și peșteri, unele dintre acestea atât de vaste, încât ar fi putut adăposti cu ușurință întreaga catedrală Notre-Dame. Cavernele acelea, în care omul își găsise adăpost încă din Neolitic, deveniseră apoi refugiu pentru briganzi, eremiți sau fugari, dar mai ales pentru adepții persecutați ai religiei catare. Se spunea că ereticii care supraviețuiseră căderii ultimului bastion al catarilor – *pog*-ul de la Montségur – își găsiseră refugiu în grotele din regiune. Legenda, veche de câteva secole, ajunsese și la urechile lui Otto Rahn.

– Plantele acelea ar trebui puse acolo, lângă recepție, le sugeră Otto Rahn oamenilor din personalul hotelului, care făceau ultimele retușuri înaintea inaugurării noului Hôtel des Marroniers.

Rahn cercetă cu o mină mulțumită clădirea, în care investise rodul multor ani de muncă: pereții fuseseră zugrăviți, ușile și ferestrele erau proaspăt vopsite, fusese cumpărat mobilier nou și hotelul, nu

foarte luxos, dar cu un aspect primitor, era acum pregătit să găzduiască o parte din turiştii care vizitau cunoscuta staţiune termală franceză, în căutare de linişte şi tratamente curative.

În plus, Rahn era încredinţat că pe viitor turiştii aveau să vină într-un număr şi mai mare, odată ce avea să dezvăluie lumii întregi secretul catarilor.

Verifică din nou ca totul să fie în ordine pentru deschiderea oficială a hotelului şi se declară mulţumit de bufetul abundent şi de uniformele personalului. Apoi se postă în uşa localului, cu un zâmbet de satisfacţie întipărit pe chip. Era pur şi simplu radios: după ani şi ani de muncă se simţea, în sfârşit, un bărbat realizat. Era proprietarul unei afaceri ale cărei roade nu aveau să întârzie să se arate, prima sa carte era în curs de apariţie şi nimic nu părea să stea în calea cercetărilor sale. Foarte curând, era convins de acest lucru, avea să descopere misteriosul obiect pe care îl căuta de foarte mulţi ani şi avea să se bucure de gratitudinea partidului nazist. Un viitor strălucit se deschidea în faţa unui arheolog oarecare, cum fusese până mai ieri Otto Rahn; iar zânele bune ale acelui basm pe care îl trăia se numeau Reinhard Heydrich şi Heinrich Himmler.

Pe toată durata anului 1932, Himmler şi grupările paramilitare din subordinea sa avuseseră mult de lucru: trupele SA şi SS semănaseră teroarea în întreaga Germanie, în timp ce propaganda nazistă alimenta cu obstinaţie ideea că, fără mâna de fier a lui Hitler,

țara urma să cadă pradă haosului. La alegerile din acel an, Partidul Național Socialist reușise să obțină aproape treizeci și șapte la sută din voturi. Totuși, erau încă multe orașele în care ideologia nazistă se confrunta cu o opoziție atât de puternică, încât mulțimi curajoase organizau uriașe demonstrații împotriva lui Hitler, fără să se lase intimidate de represiunile sângeroase ale naziștilor.

– Hindenburg va trebui să se decidă cât de curând. Altfel, ne paște războiul civil, îi spuse Wiligut comandantului său în exercițiu.

Karl Maria Wiligut-Weisthor avea un chip rotund, cu fruntea înaltă și lată, marcată de riduri adânci. Își lăsase o mustață îngustă, ca a lui Hitler, iar ochii îi erau negri, reci și pătrunzători. La prima vedere nu părea un personaj periculos, ci mai degrabă un bunic blajin care abia așteaptă să-și dea jos uniforma SS ca să se ducă acasă și să se joace cu nepoțeii. La o privire mai atentă însă, Wiligut era capabil să stârnească teama oricărui interlocutor. Erau mulți cei care nutreau convingerea că ofițerul SS, prieten apropiat al comandantului Himmler, era, de fapt, chiar încarnarea diavolului.

Himmler îl privi cu un aer mulțumit.

Expertul său în ezoterism avea dreptate: președintele german Paul von Hindenburg ar fi trebuit să renunțe cât mai repede la rezervele pe care le avea față de aspirația legitimă a lui Hitler de a deveni cancelar, cu toate că obținuse o victorie zdrobitoare în fața liderului nazist la alegerile prezidențiale din luna iulie.

Atunci, Hindenburg câştigase cu peste cincizeci şi trei de procente, faţă de cele treizeci şi şapte ale lui Hitler. Dar dacă forţa politică în Reichstag era minoritară, „forţa reală“, alcătuită din escadroane ale morţii, intimidări şi teroare, începea să obţină primele rezultate. Iar Himmler era considerat artizanul lor.

– Cum mai merg lucrurile cu „misiunea pirineică’“? întrebă Himmler, schimbând brusc vorba.

– Proaspătul nostru patron de hotel îşi dă toată silinţa. Şi spune că se află foarte aproape de a dezlega marea enigmă. Noi îi urăm ca lucrurile să stea întocmai. Cât despre hotel, cred că odată descoperit misterul Pietrei, ne-ar putea fi de folos şi pentru alte activităţi. Ussat-les-Bains este o staţiune termală suficient de frecventată de turişti pentru ca un agent secret să treacă neobservat. În orice caz, deocamdată cercetările lui Otto Rahn au prioritate, chiar dacă persoana sa pare să suscite cam multă curiozitate în regiune.

– Ce vrei să spui cu asta, Weisthor?

– Rahn este considerat un personaj aparte, excentric. Cu siguranţă, nu se poate spune despre el că este discret. Activitatea sa nu a trecut neobservată, iar în ultimul timp Ussat-les-Bains pare să fi devenit o placă turnantă pentru agenţii secreţi de toate naţionalităţile.

De altfel, în vara anului 1932, afluxul de turişti la Hôtel des Marroniers întrecuse toate aşteptările.

Seara, când dinspre Pirinei cobora briza răcoroasă, Rahn se întreţinea cu oaspeţii săi pe terasa hotelului,

povestindu-le despre catari, care își apăraseră neînfricați credința în fața oștilor de cruciați aflați în slujba papei de la Roma.

– În Languedoc, catarismul era foarte răspândit: aproape o jumătate din populația acestei regiuni se convertise la această religie. Acesta a fost, de altfel, motivul oficial pentru care a fost pornită cruciada împotriva ereticilor. Totuși, după părerea mea, rațiunile care l-au împins pe papa Inocențiu al III-lea să declanșeze un adevărat război în inima Europei au fost cu totul altele.

– Și care să fi fost acestea, domnule Rahn? îl întrebă într-o zi de început de august o turistă spaniolă care se arăta mereu foarte dornică să converseze cu el.

– Catarii au fost, de fapt, expresia unei nemulțumiri care mocnea în multe comunități creștine, încă de pe vremea Conciliului de la Niceea, din anul 325, care a recunoscut doar cele patru Evanghelii pe care le cunoaștem cu toții astăzi, catalogându-le pe toate celelalte drept „scrieri apocrife". Catarii susțineau că povețele despre sărăcie, egalitate și fraternitate se diminuaseră încetul cu încetul, până când dispăruseră cu desăvârșire în cadrul Bisericii Catolice, care se dovedea din ce în ce mai avidă de noi și noi bogății.

– Totuși, ce amenințare ar fi putut să reprezinte pentru Biserica de la Roma o mână de oameni care propovăduiau o viață austeră? întrebă un alt musafir.

– Se spune că adepții catarismului ar fi fost păstrătorii unor secrete de o importanță covârșitoare... După părerea dumneavoastră, cât adevăr conține această

legendă, domnule Rahn? interveni turista spaniolă. Şi cum de au intrat tocmai ei în posesesia acestor taine?

Chestiunea ereziei catare provocă o dezbatere aprinsă printre oaspeţii hotelului.

Rahn continuă:

– Am convingerea că toată lumea face o mare confuzie atunci când se aduce în discuţie acest subiect. Există voci care susţin că tainele ar fi fost încredinţate catarilor de cavalerii templieri, odată cu mai multe obiecte de o valoare inestimabilă. Însă templierii, înainte de a cădea în dizgraţie, în anul 1307, reprezentau braţul armat al catolicismului integrist. De ce să fi încredinţat tainele lui Hristos unor eretici? Şi dacă, dimpotrivă, catarii au fost cei care deţineau aceste secrete încă din zorii creştinismului, de ce nu le-au dezvăluit întregii omeniri? Dacă eu aş avea dovezi asupra naturii umane a lui Iisus Hristos, le-aş aduce la cunoştinţa lumii întregi atunci când împotriva poporului meu s-ar ridica o întreagă oaste cruciată.

– Şi, în cele din urmă, la ce concluzie aţi ajuns, domnule Rahn?

– Că apariţia unui număr prea mare de legende a contribuit la denaturarea realităţii. Eu cred că secretul păzit de Perfecţii catari nu este altceva decât un simplu obiect – numiţi-l Graal, relicvă, sau oricum altcumva – căruia i-au fost atribuite puteri supranaturale. La fel cum s-a întâmplat cu totemurile pieilor roşii sau cu amuletele pe care toate popoarele, mai mult sau mai puţin superstiţioase, le transformă în obiecte de cult.

Rahn își dădu seama că risca să spună mai multe decât era cazul și încercă să deturneze discuția spre o argumentație mai plină de generalități.

– A compara un secret datorită căruia au fost masacrați mii de oameni cu o labă de iepure sau cu un corn de țap aurit mi se pare puțin cam hazardat, domnule Rahn, insistă spaniola.

În clipa aceea, proprietarul hotelului se scuză față de clienții săi invocând treburi urgente de rezolvat și se îndepărtă în grabă.

Carla Jeogeres Núñez se născuse la Barcelona în 1912: așadar, în seara în care se întreținea într-un mod atât de plăcut cu Otto Rahn pe terasa hotelului Marroniers abia împlinise douăzeci de ani. Dar, cu toate acestea, lucra deja ca agent al serviciilor secrete franceze.

– Nimic, încă? o întrebă șeful ei.

– Fraze spuse pe jumătate, tăceri bruște, retractări, răspunse Carla. Oricum, dimineață de dimineață, fără excepție, Otto Rahn își pune haine ușoare și bocanci de alpinism și pornește în drumeții lungi prin valea Ussat. Este evident că pasiunea sa mistuitoare are prea puțin de-a face cu gestionarea unui hotel dintr-o stațiune balneară.

Observația Carlei Jeogeres Núñez părea să fie exactă. De altfel, a fost suficientă acea perioadă estivală a anului 1932 pentru ca resursele financiare ale proprietarului de hotel Rahn să se ducă pe apa sâmbetei. Cu toate că hotelul găzduise sute de turiști în

acea vară, incapacitatea managerială și lipsa de experiență a germanului au determinat tribunalul de la Foix să declare pe data de 6 octombrie 1932 falimentul hotelului Marroniers.

De data aceasta, Otto Rahn a făcut apel în zadar la binefăcătorii săi: oamenii din anturajul lui Hitler aveau cu totul alte probleme la care trebuiau să se gândească.

Telefonul de pe masa de lucru a lui Himmler sună.

Comandantul trupelor SS ridică receptorul, ascultă câteva clipe spusele interlocutorului, apoi chipul i se destinse într-un zâmbet triumfător: Adolf Hitler devenise cancelarul Reichului.

Era 30 ianuarie 1933.

Roma, anii '30

– Auziți, Sanctitate, ce scrie în ziar, îi spuse secretarul de stat Eugenio Pacelli papei Pius al XI-lea, apoi începu să citească articolul: „Ieri, 27 februarie 1933, la ora 21.14, s-a declanșat alarma la comandamentul pompierilor din Berlin: Reichstagul, sediul Parlamentului german, luase foc. Când cancelarul Adolf Hitler și generalul Göring au ajuns valvârtej în piață, nu au putut face altceva decât să privească neputincioși la rugul declanșat de un terorist filobolșevic, pe nume Marinus van der Lubbe..."

– Dumneavoastră, care cunoașteți bine germanii și mentalitatea lor, ce părere aveți despre toate

acestea, cardinale? îl întrebă papa pe colaboratorul său cel mai apropiat.

– Mi se pare prea devreme ca să fac supoziţii, Sanctitate. Cred totuşi că în scurt timp naziştii vor cere legi speciale referitoare la respectarea ordinii publice.

Cardinalul Pacelli nu se înşela: începând din luna martie şi până în toamna acelui an, Parlamentul german a emis o serie de legi restrictive care îi confereau puteri sporite lui Adolf Hitler.

În luna iulie, Pacelli însuşi se văzu nevoit să se aşeze la masa negocierilor cu reprezentanţii guvernului nazist, în vederea semnării unui concordat între Germania şi Sfântul Scaun. Întâlnirea dintre Adolf Hitler şi secretarul de stat al Vaticanului, Eugenio Pacelli, a fost caracterizată de un formalism rigid.

Înalta faţă bisericească a avut însă posibilitatea să observe pe îndelete ochii interlocutorului său. Culoarea roşu-intensă din jurul pupilelor lui Hitler a fost suficientă ca să-i genereze din nou acel obscur şi inexplicabil sentiment de disconfort pe care cardinalul îl cunoştea atât bine.

17

Iran, 2007

Înaintau tăcuţi în noapte, asemenea umbrelor, cu armele uşoare la piept, cu explozibilul de mare putere prins la centură şi chipurile vopsite în negru. Comandoul era format din cincisprezece oameni foarte bine antrenaţi. Fiecare din ei îşi cunoştea misiunea până la cel din urmă detaliu şi ştia exact cum urma să acţioneze odată ce paza avea să fie neutralizată.

Cele două santinele patrulau de-a lungul zidului de protecţie care înconjura centrala nucleară de la Bushehr.

– Vrei şi tu una? Sunt americane, marfă de cea mai bună calitate. Mi le-a dat un prieten traficant, zise unul din cei doi militari iranieni camaradului său, scoţând din buzunar un pachet de Lucky Strike fără filtru.

Avea să fie ultima lor ţigară.

Două săgeţi le străpunseră aproape simultan gâturile. Fuseseră trase dintr-o arbaletă din fibră de carbon şi aveau vârfurile îmbibate cu un venin cu efect paralizant.

Aceeași soartă a fost împărtășită și de celelalte opt santinele dispuse de-a lungul zidului de protecție. Nici unul dintre soldați nu avusese timp să declanșeze alarma: căzuseră la pământ secerați de săgeți sau cu beregata sfârtecată.

Membrii comandoului se împrăștiară în incinta centralei nucleare.

Odată ajuns la propria destinație prevăzută în planul de atac, fiecare dintre ei plasă explozibilul, potrivindu-i ceasul. Apoi, cu o precizie de cronometru, la nouăsprezece minute după neutralizarea santinelelor, sabotorii se adunară în punctul prestabilit. Comandoul nu suferise nici o pierdere în misiune.

Garda urma să se schimbe peste trei ore și jumătate, timp mai mult decât suficient pentru a ajunge la elicopterele care îi așteptau la o distanță situată la limita de siguranță.

Membrii comandoului urcară doi câte doi în micile vehicule cu propulsie electrică și se îndepărtară ghidați de faruri invizibile cu raze infraroșii.

În clipa în care cele trei elicoptere, negre și anonime, decolară, trecuse o oră și jumătate de când comandoul părăsise centrala nucleară: misiunea fusese îndeplinită.

Centrala de la Bushehr rămăsese la mai mult de zece kilometri în urma lor, când o lumină orbitoare sfâșie întunericul nopții. Unul dintre punctele de referință ale revoluției nucleare iraniene fusese transformat într-un imens morman de moloz.

Nard Sourush, brațul operativ al lui Pashelvi, avea experiența anilor în care activase în *Quds*, unitățile speciale ale armatei Republicii Islamice Iran, pentru care executase numeroase misiuni. De aceea, îi fu ușor să-și dea seama că centralele nucleare de la Bushehr, Ahwaz și Isfahan fuseseră făcute una cu pământul în urma unor acțiuni executate ca la carte.

Președintele Pashelvi își pregătise cu minuțiozitate discursul televizat. Era încă dimineață atunci când toate canalele TV iraniene transmiseră în direct cuvântarea șefului statului.

– Frați iranieni, frați întru islam, rosti președintele pe un ton solemn și grav. În această noapte, o mână asasină a executat un atentat asupra uzinelor noastre de producere a uraniului îmbogățit de la Bushehr, Ahwaz și Isfahan. Au fost curmate tragic viețile a optzeci și cinci de persoane care lucrau acolo pentru progresul țării noastre și al întregii lumi islamice. Alte douăzeci și șase de persoane se zbat între viață și moarte. Acolo, unde oamenii noștri lucrau pentru un viitor pașnic și independent al țării noastre, teroriștii au provocat moarte și distrugere. Instalațiile noastre nucleare de înaltă tehnicitate au fost distruse. Dar nu ne vom pleca frunțile în fața unui asemenea act mișelesc. Deocamdată este prematur să îndreptăm un deget acuzator spre vinovați: deși noi toți știm cine sunt aceștia, prudența îmi impune să nu-i nominalizez acum. Jur însă solemn – și sunt încredințat că întregul popor iranian se va ralia acestei promisiuni – că oricare ar fi națiunea sionistă și necredincioasă care a îndreptat

împotriva noastră mâna asasină, a antrenat teroriști pentru a lovi în democrația noastră sau se află în spatele acestui act mișelesc, aceasta va plăti scump. Glorie fraților noștri care au căzut la datorie pentru credința în Allah. Pace și binecuvântare numelui său.

Fură proclamate trei zile de doliu național, iar buletinele de știri ale televiziunilor din întreaga lume transmiseră imagini cutremurătoare de la locul atentatelor. De obicei foarte rezervată, agenția de presă iraniană ILNA difuza de această dată continuu materialele filmate.

Imaginile cutremurătoare cu centralele nucleare de la Bushehr, Ahwaz și Isfahan transformate în mormane fumegânde de moloz îl făcură pe Oswald Breil să scuture întristat din cap.

– Ce s-a întâmplat, Oswald? îl întrebă Lilith Habar din bucătărie.

– Au aruncat în aer cele două centrale nucleare iraniene și o instalație de îmbogățire a uraniului, *Mame-loshen*.

În vocea bărbatului care nu cu mulți ani în urmă fusese la cârma Mossadului și a Statului Israel nu era nici o umbră de satisfacție. Breil știa mai bine decât oricine că orice acțiune de o asemenea natură provoacă întotdeauna o ripostă mult mai dură.

Toate bănuielile pentru comiterea actului de sabotaj se îndreptau spre serviciile secrete israeliene și americane, iar iranienii lăsau să se înțeleagă că intenționau să se răzbune.

Noul președinte Pashelvi adoptase față de Israel și de întregul Occident o poziție de izolare totală, iar starea de tensiune părea să fi ajuns la cote maxime.

Lilith Habar își șterse câteva lacrimi cu batista pe care și-o ținea legată la încheietură. Izbucnea întotdeauna în plâns în fața scenelor atroce care prezentau trupuri sfârtecate sau carbonizate, iar operatorii TV iranieni păreau cuprinși de o plăcere sadică, întârziind cu obiectivul camerei pe cele mai înfricoșătoare aspecte ale dezastrului.

– Iartă-mă, Oswald. Sunt în vârstă și, în plus, nu pot uita ce i s-a întâmplat lui Lauriel, iar aceste imagini îmi readuc în memorie atentatul în care ea și-a pierdut viața.

Lauriel fusese singura fiică a surorii sale. Nu avea decât douăzeci de ani în ziua în care urcase în autobuzul care trebuia s-a ducă la Universitatea Bar-Ilan din Tel Aviv. Pe la jumătatea drumului, vecinul de scaun al fetei a explodat pur și simplu, activând încărcătura pe care o purta legată la centură. Explozibilul de mare putere fusese „îmbogățit“ cu o cantitate mare de cuie, nituri și șuruburi de oțel, care amplificaseră consecințele carnajului.

Câteva zile mai târziu, surorii lui Lilith îi fusese dată o mică sacoșă sigilată: era tot ce mai rămăsese din frumoasa fată de douăzeci de ani și din pofta ei de viață.

Lilith nu-și iertase niciodată faptul că nu insistase suficient de mult atunci când familia trebuise să hotărască ce universitate să urmeze Lauriel. Își reproșa

faptul că nu fusese mai convingătoare atunci când propusese familiei s-o găzduiască pe tânără la casa ei din Denver, pentru a putea frecventa cursurile DU University. Era convinsă că, dacă lucrurile ar fi stat astfel, Lauriel ar fi fost acum în viață.

Oswald îi mângâie tandru părul alb strâns în coc, la ceafă.

Apoi își aminti de întâlnirea pe care o avusese cu câteva zile în urmă cu emisarii secreți ai guvernului american. Era mulțumit că le declinase oferta. Era convins că, dacă ar fi acceptat-o, acum ar fi fost complice la măcelul ale cărui efecte i se derulau în fața ochilor, pe micul ecran. De data aceasta, era de aceeași părere cu odiosul ayatolah Pashelvi: oricare va fi fost mâna care executase atentatul, cei care puseseră la cale acțiunea nu puteau fi decât israelienii sau americanii.

Țârâitul telefonului îi întrerupse șirul gândurilor.

– E pentru tine, Oswald, îi spuse Lilith.

– Sunt Phil Damiano, domnule Breil. Vă rog să vă conectați la internet și să luați legătura cu mine prin intermediul programului de criptografie electronică pe care vi l-am trimis.

Câteva minute mai târziu, Oswald discuta în rețea cu șeful CIA.

– Nu noi am comis atentatul, domnule Breil, credeți-mă pe cuvânt. Și trebuie să vă mai spun că mi s-au dat asigurări similare și din partea guvernului țării dumneavoastră. Nimeni nu ar avea interesul

să mintă atunci când este vorba despre un fapt de o asemenea gravitate.

– Dați-mi voie să mă îndoiesc: pe vremea când militam „prin părțile acelea", am gestionat minciuni referitoare la fapte cel puțin la fel de grave.

– Vă repet, domnule Breil. Ce israelian ar avea interesul să pună în pericol relațiile cu Statele Unite? Ca avantaje ar avea guvernul țării dumneavoastră susținând în fața principalilor lor aliați o asemenea minciună? Vă dați seama că în clipa aceasta ne aflăm în pragul celui de-al treilea război mondial? Noi nu avem nici un amestec. Sunt mai mult decât convins de acest lucru și, pentru prima oară în viață, mă simt în măsură să garantez și asupra neamestecului Mossadului.

– Din câte mi-am putut da seama, blitz-ul a fost executat impecabil. Este evident că e mâna unor profesioniști foarte bine antrenați și nu a unor începători. Ca să nu mai vorbim despre faptul că, după părerea mea, a fost nevoie de cel puțin cincizeci-șaizeci de persoane pentru a duce la bun sfârșit operațiunea: trei plutoane care au acționat într-o sincronizare perfectă, lovind obiective aflate la mare distanță unul de celălalt. Îmi închipui că cele trei centrale nucleare s-au aflat mereu sub supravegherea sateliților americani, nu-i așa, domnule Damiano?

– Zi și noapte, clipă de clipă. Din păcate, în noaptea atentatului, întregul teritoriu iranian a fost acoperit de o pătură deasă de nori; așadar, avem puține imagini standard, însă avem toate înregistrările

efectuate cu ajutorul mijloacelor de înaltă rezoluție pe care le cunoașteți și dumneavoastră.

– Oare m-ați putea invita la Washington, la o vizionare privată? Să zicem... mâine?

– Mâine dimineață, un avion de-al nostru va veni să vă ia de la Denver, domnule Breil.

Oswald Breil intrase în joc.

Lilith cunoștea bine expresia întipărită în clipele acelea pe chipul fiului ei adoptiv.

– Ce anume te îngrijorează, Oswald?

– Ți-aș putea răspunde asemenea eroilor de benzi desenate, *Mame-loshen:* „Lumea are nevoie de mine, nu mă aștepta la cină"! răspunse el zâmbind.

– Tare îți mai place să glumești...

– Nu, *Mame.* Din păcate, nu glumesc. De data asta, e ceva serios. Al naibii de serios.

Apoi, blestemându-și propria incapacitate de a sta departe de încurcături, Breil începu să-și frământe mintea, formulând ipoteze și căutând soluții.

Într-un târziu, ajungând într-un impas, își propuse să se relaxeze și să se gândească la altceva: își îndreptă atenția spre ultimele pagini de jurnal pe care i le trimisese Sara.

Ar trebui să-ți cer să-mi plătești ore suplimentare, dragul meu. Am trecut de la limba mea maternă la stenografie criptografiată. De la acest punct încolo, autorul pare să manifeste dorința de a-și face

jurnalul şi mai puţin descifrabil... Este din ce în ce mai dificil! *Shalom.* Sara.

Oswald nu-şi imagina că se pregătea să se afunde într-una dintre paginile cel mai negre ale istoriei.

Din agenda lui Luca Raso, jungla amazoniană, mai 1976:

Neumann nu s-a lăsat aşteptat: cu doar un minut întârziere, am fost introdus în cabinetul său privat. Perdelele grele filtrau lumina, creând în cameră un plăcut ambient umbros. Ochii de gheaţă ai lui Neumann reflectau lumina emanată de veioza de pe biroul din lemn de nuc.

Magnatul ţinea în mâini o vioară foarte preţioasă. Fără să lase jos arcuşul, mi-a făcut semn din cap să mă aşez pe un scaun, apoi a continuat să cânte cu măiestrie la vioară.

– E un Stradivarius. Vă pasionează muzica, domnule Raso? Cântaţi la vreun instrument?

– Nu, domnule Neumann: în afara câtorva lecţii de chitară în copilărie, nu am avut nici un fel de contact cu muzica.

– Mare păcat: e foarte reconfortant să-ţi alungi tensiunea şi stresul cu ajutorul coardelor unui instrument.

Apoi, Neumann a pus vioara într-o vitrină, în care se mai aflau alte patru instrumente de valoare inestimabilă.

– Vă deranjează dacă stenografiez ceea ce îmi veți spune, domnule Neumann? l-am întrebat înainte de a-mi deschide prețioasa mea agendă.

– În nici un caz. De altfel, ar trebui să fiți dotat cu memoria lui Pico della Mirandola pentru a vă putea aminti tot ce am de gând să vă povestesc, mi-a răspuns el.

Redau mai jos transcrierea interviului:

Numele meu este Erick Neumann și m-am născut la Berlin în anul 1906. Am fost unicul fiu și singurul moștenitor al unei familii care gestiona de câteva generații o înfloritoare activitate comercială cu țesături și stofe în Badenstrasse. De n-ar fi fost războiul, probabil că astăzi m-aș afla acolo, măsurând și tăind valuri de material textil de cea mai bună calitate.

Afacerile noastre nu au avut deloc de suferit după terminarea Primului Război Mondial și nici în urma prăbușirii bursei de pe Wall Street, în 1929: se părea că tatăl meu fusese dotat cu darul de a prevedea evenimentele, astfel încât fabrica Neumann nu numai că a rămas pe linia de plutire, dar s-a și extins. Din anul 1930 și până la intrarea în vigoare a legilor rasiale, cei concediați erau înlocuiți imediat și, mai mult, numărul salariaților a crescut. În scurt timp, tata a reușit să cumpere întreaga clădire în care, până atunci, închiriase doar parterul. În trei din cele patru niveluri ale construcției au fost amplasate raioanele magazinului, în vreme ce la ultimul etaj au fost amenajate apartamentele

familiei. Nimeni nu-şi putea imagina că totul avea să se sfârşească tragic.

Îmi amintesc foarte bine seara aceea de noiembrie a anului 1938: ne adunaserăm cu toţii în casa unor prieteni. Eram foarte îngrijoraţi, iar ştirea care s-a difuzat în seara aceea la radio a avut darul de a ne amplifica teama. La Paris, un tânăr evreu îl asasinase pe secretarul general al ambasadei germane, von Rath. Pentru noi, evreii, acela a fost începutul sfârşitului. Ceea ce s-a petrecut începând din ziua aceea constituie una dintre cele mai negre pagini ale istoriei.

În mai 1940, am fost deportat cu întreaga mea familie într-un lagăr de concentrare situat la graniţa cu Silezia de Nord, în apropiere de Auschwitz. Am ajuns acolo după o călătorie de câteva zile în condiţii degradante, înghesuiţi ca nişte animale în vagoane pestilenţiale destinate de obicei transportului de vite. Atunci când murea câte unul, noi, ceilalţi, îl târam până într-un colţ al vagonului şi îl lăsam acolo.

Câţiva ani mai târziu, întreaga comunitate evreiască din insula Corfù, una dintre cele mai vechi din întregul bazin mediteranean, a ajuns în lagăr după douăzeci şi şase de zile de mers cu trenul. În clipa în care nemţii le-au ordonat să coboare din tren, nimeni nu s-a mişcat: toţi prizonierii muriseră sau agonizau. Au fost transportaţi direct într-o groapă comună. De fapt, cred că oamenii aceia care n-au mai apucat să coboare din tren au fost cei mai norocoşi: cel puţin au fost scutiţi de ororile lagărelor de concentrare.

Când am ajuns, pe mama au împins-o în şirul din stânga, împreună cu bătrânii şi copiii: ni s-a spus că urmau să fie transferaţi într-o altă locaţie. A fost ultima dată când am văzut-o.

La vremea aceea, Auschwitz era încă un mic centru de primire a deportaţilor evrei, însă localizarea sa geografică, zona puţin frecventată şi situată în apropierea unui important nod feroviar au făcut ca localitatea să devină unul din locurile ideale pentru aplicarea Soluţiei finale, fiind ales de responsabilii programului T-4 – mult mai cunoscuţi sub numele de „departamenul eutanasie". Prizonierii înşişi au fost cei care şi-au edificat şi pus la punct propriul mormânt uriaş, construind camerele morţii şi cuptoarele crematoriilor. Atunci, de altfel, şi-au dat seama şi călăii noştri de inepuizabila mână de lucru gratuită pe care o aveau la dispoziţie. Atât timp cât puteai munci, viaţa îţi era cruţată, altminteri sfârşeai în camerele de gazare: puteau îndesa înăuntru până la două mii de persoane o dată. Şi, în locul monoxidului de carbon emis de motoare uzate care era folosit în lagărele de la Treblinka şi Buchenwald, noi, cei de la Auschwitz, muream inhalând Zyclon B, una dintre invenţiile caritabile ale „tehnicienilor morţii blânde". Amestecul ucigaş era format din cristale albastre de acid prusic, aşchii de lemn şi un reactiv care transforma totul într-un gaz toxic.

În interiorul lagărului şi în imediata sa apropiere, industria grea nazistă a pus pe picioare câteva dintre cele mai importante stabilimente ale sale.

Prizonierii trăiau în teroare. Printre cei care erau conduși la „dușul izbăvitor" se numărau și cei însemnați. Pe toată durata zilei, călăii îi marcau pe față cu un semn imposibil de șters pe cei care se făceau vinovați de grave gesturi de nesupunere. Apoi, la apelul de seară, cei însemnați erau separați de restul prizonierilor. Prin gesturile de nesupunere nu se înțelegeau eventuale încercări de evadare, atentate asupra soldaților germani sau acte de rebeliune. Ca să te pomenești însemnat era de ajuns, de exemplu, să-ți ridici capul ca să-ți ștergi transpirația de pe frunte în timpul interminabilelor ore de muncă istovitoare. Cel mai important gest de prietenie și de solidaritate între noi, evreii, era să-i tragi scaunul de sub picioare colegului de celulă care, pierzându-și orice speranță, alegea să se spânzure.

Am văzut oameni ca Höss, care exulta asistându-și gărzile ucrainene cum masacrează cu lovituri de picior un tânăr ofițer polonez, sau ca Mengele, care trecea în revistă prizonierii, în căutarea unor subiecți potriviți pentru îngrozitoarele sale experimente.

Am văzut ușile camerelor de gazare deschizându-se după douăzeci și cinci de minute de acid prusic și am fost obligat să scot de acolo trupurile neînsuflețite, pline de vomă și urină, unite într-o ultimă îmbrățișare.

Pe tatăl meu l-am cruțat de jumătatea aceea de oră de agonie, trăgându-i scaunul de sub picioare într-o noapte caldă din vara lui 1942.

Probabil că datorită forței mele fizice și rezistenței la efort am reușit să evit „dușul de dimineață".

În ultimii ani de război, camerele de gazare și-au accelerat ritmul de lucru, fapt care a creat probleme cu debarasarea cadavrelor. Chiar și mințile demente ale paznicilor noștri – SS Totenkopf și gărzile ucrainene – o luau razna în fața priveliștilor de groază de acolo.

Astfel, s-a luat hotărârea ca aceste îndatoriri macabre să fie rezervate tot prizonierilor, cei aleși pentru asemenea munci fiind numiți *Kommandos*. Aceștia aveau sarcina să se ocupe de tot ceea ce ținea de cadavre, să colecteze orice obiect de valoare, inclusiv dinții de aur, apoi să curețe camerele morții. Rolul de *Sonderkommando* putea aduce câteva privilegii de moment, dar însemna totodată o cale sigură spre moarte în decursul a trei sau patru luni. Aceasta era regula aplicată de naziști pentru a evita să lase în viață orice martor incomod. Ceea ce se întâmpla între zidurile acelor pavilioane funeste nu trebuia să ajungă la urechile nimănui.

În ziua în care soldații aliați au intrat în lagăr, tocmai fusesem numit *Sonderkommando*, așa că eliberarea a îndepărtat de mine inevitabilul spectru al morții.

Cântăream patruzeci și trei de kilograme, eram în pragul colapsului și am jurat că aveam să părăsesc pentru totdeauna Germania.

Înainte de a muri, tatăl meu mi-a dezvăluit locul în care se afla cheia cu ajutorul căreia puteam

deschide o cutie din depozitul de valori al unei bănci din Berna. Am găsit acolo toată agoniseala familiei mele adunată de-a lungul generațiilor.

Am reușit să recuperez cheia și am plecat în Elveția. Ceea ce am descoperit s-a dovedit a fi un adevărat tezaur în pietre prețioase de toate formele, dimensiunile și lucrăturile posibile.

La vremea aceea, Brazilia era o țară puțin cunoscută, dar foarte întinsă, care oferea mari oportunități de afaceri celor dotați cu spirit de inițiativă. Am hotărât să mă stabilesc aici și să încep o nouă viață, bazându-mă pe uriașa moștenire lăsată de ai mei. Astfel, am creat Neumann Corporation. Însă meritul nu-mi aparține doar mie sau, altfel spus, meritul meu cel mai mare a fost acela de a fi știut să mă înconjor de persoane eficiente și loiale, majoritatea evrei și, la fel ca și mine, profund marcate de cele suferite în perioada nazistă.

Și datorită lor, grupul industrial care-mi poartă numele se află astăzi în topul economiei mondiale.

Epuizat, Neumann a tăcut. Vreme de câteva minute, nici unul dintre noi nu a mai spus nimic. Eu nu izbuteam să-mi dezlipesc ochii de la cifrele tatuate pe antebrațul gazdei mele. În timp ce povestea, mi le arătase ca să-mi facă dovada martiriului său. A fost singurul moment în care mi s-a părut că a lăsat deoparte răceala sa obișnuită.

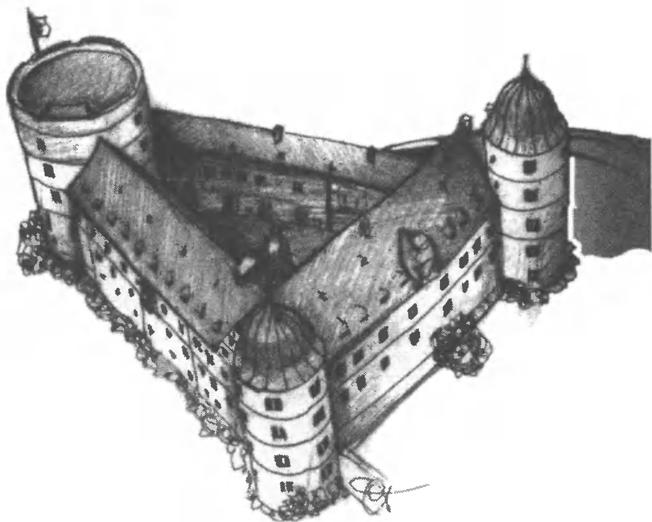
Odată întors în cameră, am făcut un duș, apoi m-am îndreptat spre noptieră, cu gândul de a-mi lua de acolo agenda ca să recitesc ce scrisesem. Am

constatat însă că nu era în aceeași poziție în care o lăsasem. Mi-e teamă că, în timp ce mă aflam sub duș, cineva a citit și, probabil, a fotografiat paginile pe care îmi luasem notițe. Așa că am luat hotărârea să nu mă mai despart niciodată, nici măcar în somn, de prețiosul meu caiet. În plus, voi folosi un limbaj criptat, alcătuit din semne stenografice modificate, în așa fel încât nimeni să nu poată descifra ceea ce am scris. Chiar în clipa în care mă întrebam dacă nu cumva temerile mele erau excesive – și că, probabil, caietul fusese mutat de menajeră în timp ce făcea ordine prin cameră, am făcut o mișcare greșită, lovind soneria electrică de pe noptieră. Învelișul s-a spart și în interiorul soneriei am descoperit un microfon minuscul. În seara aceasta am înțeles că, atât timp cât voi rămâne aici, rețeaua perfectă a lui Neumann îmi va urmări fiecare gest, cuvânt și mișcare.

PARTEA A TREIA

„Oriunde Dumnezeu înalță o biserică
diavolul ridică întotdeauna o capelă
și dacă ai să arunci o privire, vei vedea
că la cea de-a doua se strâng mai mulți credincioși."

DANIEL DEFOE

Castelul Wewelsburg

18

Epoca Fierului, mileniul al II-lea î.Hr.

– Spui că Goreth îl va duce pe Mizda la Templu și-l va supune supliciului Pietrei Sfinte? îl întrebă Athor pe tatăl lui Dehal.

Cei trei se întorseseră la peșteră, iar Aker le povestise cu lux de amănunte întâmplările petrecute în sat în ultimele zile.

Felul în care erau duse la îndeplinire condamnările la moarte dăinuia în ritualurile tribului migos încă din negura vremurilor. Atunci când condamnarea nu întrunea unanimitatea celor cinci membri ai Sfatului bătrânilor, celui aflat în dezacord cu verdictul i se îngăduia să aleagă modul de execuție. De cele mai multe ori, disidenții apelau la judecata zeului Hosh, cerând ca vinovatul să fie supus supliciului Pietrei Sfinte. Erau singurele ocazii, cu excepția sacrificiilor ritualice periodice, în care era ridicat capacul greu de metal care proteja Piatra Sfântă.

Marele sacerdot punea în practică sentința judecătorilor printr-un ritual foarte simplu: condamnatul era condus la templu în timpul unei nopți cu lună plină și era legat de altar, cu mâinile și picioarele întinse. Apoi, preotul părăsea încăperea, nu înainte de a alimenta focurile eterne și de a se asigura de buna funcționare a mecanismului de manevrare de la distanță. Odată ajuns la capătul galeriei de acces în templu, trăgea de funia care avea să ridice capacul sarcofagului ce adăpostea Piatra.

După execuție, sacerdotul trebuia să aștepte dimineața zilei următoare pentru a reînchide sarcofagul. Curenții de aer provocați de galeriile săpate în stâncă aveau rolul de a împrospăta ambientul, în așa fel încât vântul morții să nu zăbovească prea mult timp în sala templului. Cu toate acestea, marelui sacerdot i se îngăduia să recupereze trupul neînsuflețit al condamnatului abia după trei zile: atunci, așeza cadavrul pe un pat de crengi și îl târa până la un puț foarte adânc din sala mare a peșterii, lăsându-l să cadă înăuntru. Nimeni din tribul migos nu auzise de vreun condamnat care să fi scăpat de puterea ucigătoare a Pietrei.

Goreth înainta cu pas hotărât și mândru. Când satul oamenilor migos dispăru din câmpul său vizual, își abandonă ținuta țanțoșă. În fața lui mergea Mizda, înaintând cu greu din cauza legăturilor de la mâini și din jurul gleznelor.

De parcă legăturile nu ar fi fost de ajuns, regele îl ținea pe condamnat sub amenințarea vârfului ascuțit

al suliței. Nu-i urmărea nimeni: marele sacerdot era singurul care trebuia să cunoască locul Templului Sfânt.

– Încotro mă duci, rege al neamului migos? Am sentimentul că nu cunoști drumul spre templu, rosti Mizda pe un ton sarcastic.

– Ține-ți gura și continuă să mergi!

După un timp, Goreth se opri, privi de jur-împrejur și, asigurându-se că nu-i urmărise nimeni, se pregăti să ducă la îndeplinire execuția.

– Pregătește-te să mori, Mizda, spuse, apucându-și pumnalul de la brâu.

– Am ajuns oare la Templul lui Hosh? întrebă tânărul, privindu-și în ochi călăul.

– Nu, dar tu nu vei putea spune asta nimănui.

Goreth îl apucă pe Mizda de păr și-i trase capul înspre înapoi, lăsându-i gâtul la vedere.

În clipa în care se pregăti să lovească, simți o mână apucându-l strâns de încheietură.

– Lasă-mă pe mine să-ți duc treaba la bun sfârșit, Goreth. Avem multe lucruri de pus la punct.

Rânjetul înfiorător al lui Karesh, căpetenia davaarilor, îi trăda satisfacția. Prinsese doi iepuri dintr-o lovitură: atât pe omul care îl eliberase pe Athor, cât și pe cel a cărui trădare provocase moartea unui mare număr de războinici davaar.

Însă davaarii și prizonierii lor nu erau singuri: scena era urmărită și de alte două umbre tainice, care se luaseră după Goreth și Mizda chiar din clipa în care aceștia intraseră în pădure.

Athor și Dehal se ținuseră la distanță, așteptând momentul cel mai potrivit ca să-l atace pe uzurpator și să-și elibereze prietenul. Când îi zăriseră însă pe davaari, se ascunseră de privirile lor urcându-se într-un copac, de unde asistau acum la noua turnură a evenimentelor.

Noaptea se lăsa treptat peste pădure și, din ascunzătoarea lor, Athor și Dehal îl auziră pe Karesh poruncindu-le oamenilor săi să pregătească tabăra. A doua zi urmau să-i ducă pe prizonieri în sat, unde aveau să-i ucidă, mâncându-le apoi inimile.

– Cum îl vom elibera pe Mizda? murmură Dehal.

Athor o privi îngrijorat: încă nu știa cum, dar trebuia cu orice preț ca ei doi, un bărbat și o femeie, să-i biruiască pe vrăjmașii davaar.

Micul luminiș în care războinicii davaar se opriseră peste noapte era înconjurat de copaci uriași, cu trunchiurile înalte și drepte. Iarba era deasă și uscată. Cei șase davaari îi legaseră pe ostatici unul de celălalt, prăvălindu-i lângă focul pe care îl aprinseseră ca să țină la distanță sălbăticiunile. Liniștea fierbinte a nopții era tulburată de un vânt puternic. Un singur davaar rămase de strajă, în vreme ce ceilalți se întinseră să doarmă în iarba înaltă, cu armele lângă ei.

Athor îi privi îndelung, încercând să pună la cale un plan de atac. Într-un târziu, chipul păru să i se lumineze. Scoase din tolbă un arc minuscul, ceva mai mare de o palmă, de coarda căruia sprijini o creangă uscată. Apoi începu să-l miște cu repeziciune înainte

și înapoi, până în clipa în care zări primele urme de fum.

– Trebuie să punem totul la punct până la răsăritul soarelui, înainte ca vreunul dintre ei să se trezească: ajută-mă să caut lemne uscate și paie, îi spuse el în șoaptă lui Dehal.

Davaarul rămas de strajă își înălță capul și adulmecă aerul. Când observă focul care înainta cu repeziciune spre tabără, alimentat de paie și lemn uscat, era prea târziu ca să mai dea alarma.

Întețite de vânt, flăcările sfâșiară întunericul nopții.

Karesh se trezi primul. Năpădit de fum, nu reușea să-și țină ochii deschiși și, asemenea unei fiare orbite de furie, căută o breșă în zidul de flăcări.

Dehal urmase întocmai sfaturile lui Athor și pusese focul în bătaia vântului. În schimb, el, ascuns de iarba înaltă, se strecurase până în apropierea taberei, incendiind tufișurile pe lângă care trecea, lăsându-și însă un culoar liber pentru retragere. Strigătele lui Karesh și ale oamenilor săi îi ajunseră limpede la urechi, acoperind trosnetul văpăilor.

Cuprinși de panică, davaarii uitaseră cu totul de cei doi ostatici.

Mizda era înecat de un acces puternic de tuse.

– Stranie soartă, murmură tânărul migos, privind fără teamă la flăcările care înaintau spre el. Voi muri legat de călăul meu.

În schimb, Goreth era îngrozit. După ce încercase în zadar să se elibereze din legături, acum striga după

ajutor şi îl invoca pe zeul Hosh, implorându-l să-i salveze viaţa.

Bărbatul care se întrupă lângă ei din negura de fum li se păru o vedenie de foc.

– Sunt eu, Mizda. Am venit să te salvez, îi spuse Athor prietenului său, în timp ce-i tăia legăturile de la încheieturi şi de la glezne. Apoi îi strigă: Repede, pe acolo!

Mizda ţâşni în direcţia indicată de salvatorul său.

Athor se pregăti să-l urmeze, când, deodată, privirea sa o întâlni pe cea a fratelui său vitreg. Cu o voce rugătoare, Goreth vorbi cel dintâi.

– Te implor, eliberează-mă şi pe mine, frate al meu. Nu lăsa focul să mistuiască sânge din sângele tău.

Între timp, davaarii îşi dădură seama că singura cale de scăpare era să străpungă peretele de foc în direcţia din care bătea vântul.

În vreme ce Athor se aplecă să-i taie legăturile lui Goreth, vocile vrăjmaşilor se auziră din ce în ce mai aproape.

Ochii lui Karesh căutau cu disperare o breşă în perdeaua de fum şi foc. Deodată, privirea i se încrucişă cu cea a lui Athor.

Nu avu timp decât să-i recunoască silueta: în clipa următoare, tânărul se făcu nevăzut, urmat îndeaproape de Goreth.

Când cei patru ajunseră la peşteră, Aker îi întâmpină cu un suspin de uşurare, urmat de manifestări

nestăpânite de bucurie. Lunga aşteptare îl făcuse să cadă pradă celor mai negre presimţiri.

Goreth fu din nou legat şi aşezat în colţul cel mai îndepărtat al grotei, în vreme ce Athor, Dehal şi Mizda se îndestulară cu bucatele pregătite de Aker în aşteptarea lor.

Când, doborâţi de oboseală, ceilalţi aţipiră, Athor se îndreptă spre galeria secretă care ducea la sala templului. Nu destăinuise nimănui, nici chiar lui Dehal, locul de unde începea pasajul secret.

Ajuns în locul sacru al tribului migos, realimentă vetrele focurilor eterne, apoi îngenunche în faţa altarului şi începu să se roage.

Pe piatra albă a altarului, discul de aur strălucea în reflexiile văpăilor de foc.

– Îţi mulţumesc, mare zeu Hosh, pentru că mi-ai dat puterea s-o salvez pe femeia pe care o iubesc şi să-mi apăr poporul. Acum mă rog ţie să-mi dăruieşti forţa şi înţelepciunea de care am nevoie pentru a fi un rege bun, destoinic.

Planul lui Athor prevedea ca a doua zi să se întoarcă în sat, unde Goreth avea să fie supus judecăţii Sfatului celor Cinci bătrâni.

Se întoarse spre sala mare a peşterii, strecurându-se prin galeria secretă. Jarul din vatră, Dehal, Aker şi Mizda care dormeau: acestea fură ultimele imagini pe care le văzu. În clipa următoare, avu sentimentul că întregul munte i se prăbuşeşte în cap.

Când îşi veni în simţiri, îşi dădu seama că Goreth se făcuse nevăzut. Pradă unui presentiment negru,

se întoarse la templu: discul de aur, simbolul care consfințea alegerea regelui și marelui sacerdot al tribului migos, dispăruse și el.

Cu brațele ridicate, Goreth le arăta supușilor săi amuleta sfântă. Razele soarelui se oglindeau în luciul de aur al discului, producând reflexii scânteietoare.

– Vreau să văd cine va mai îndrăzni să susțină că nu eu sunt adevăratul vostru rege. Lui Athor nu i se cuvine decât moartea, își înălță el vocea în mijlocul mulțimii de migos. Apoi porunci: zece războinici vor veni acum cu mine: trebuie să-i capturăm cât mai repede pe cei patru fugari.

– Trebuie să părăsim imediat peștera, strigă Athor. Goreth a reușit să evadeze și a luat cu el și discul de aur. În scurt timp se va întoarce aici cu întăriri.

Dehal îl cercetă cu atenție. Nu se temea de ce avea să urmeze: avea încredere deplină în bărbatul său.

– Lângă tine nu mi-e frică de nimeni și de nimic, spuse tânăra, strângând puținele lucruri răspândite în sala mare a peșterii. Sunt încredințată că totul se va termina cu bine.

La rândul lor, Mizda și Aker fură gata de plecare în câteva clipe.

Athor chibzui că, probabil, zeul Hosh îi punea la încercare, lăsând spiritele rele să se abată încă o dată asupra lor.

Dehal ridică fără efort pe umăr sacul greu din piele de urs. Se simțea purtată de o forță nouă, necunoscută

până atunci. Își mângâie pântecele. Instinctul său de femeie îi dezvăluise o taină de care nimeni altcineva nu ar fi putut avea cunoștință.

Cei patru fugari se făcură nevăzuți în desișul pădurii.

Nu știau unde aveau să se oprească, nici care le era destinația, dar trebuiau să se îndepărteze cât mai mult de dușmani. Athor jură că acela nu era sfârșitul: avea să lupte până la ultima suflare ca să-și recapete drepturile ce i se cuveneau, înfrângându-și o dată pentru totdeauna fratele vitreg.

19

Languedoc, 1213

Călugării mănăstirii din Aurillac fuseseră cuceriţi de cele auzite. Aymon şi instrumentul său magic aveau puterea să farmece pe oricine, iar de data aceasta nu fu nevoie ca Sarya să se învârtă printre spectatori întinzându-le punga pentru mărunţiş.

Nomazii ajunseseră la o înţelegere simplă cu stareţul: un concert după rugăciunea de dimineaţă şi un altul înaintea celei de seară. La schimb, nomazii primeau hrană după pofta inimii şi provizii de drum în clipa când aveau să se hotărască să plece.

– Un strop din vinul acesta bun, prietene? E vin din viile noastre: uşor şi răcoritor.

Stareţul era de origine italiană, dar trăia dintotdeauna în Occitania. Era un bărbat vesel şi bonom, şi îi primise pe nomazi cu multă afecţiune. Nutrea o adevărată veneraţie faţă de băieţandrul care cânta îngereşte la vielă.

– Ne veți delecta auzul cu câteva melodii și diseară, nu-i așa? îi întrebă starețul.

În cele zece zile petrecute la mănăstire, între el și nomazi se legase o prietenie strânsă. Călugărul se ferise să le pună întrbări incomode, însă înțelesese că țiganii și băiețandrul fugeau de ceva sau de cineva. Și hotărâse să le ofere protecție.

Cei trei terminară de cântat și se retraseră la adăpostul căruței cu coviltir.

– Am putea rămâne mult timp aici. Călugării sunt foarte amabili și primitori, propuse Aymon, obosit de nesfârșitele peregrinări de până atunci.

– Nu cred că e o idee prea bună: sunt încredințat că Simon de Montfort și iscoadele cruciate încă ne mai caută. Și eu mă simt cum nu se poate mai bine la Aurillac, iar călugării benedictini ne răsfață cu bucate gustoase și din abundență. Însă am hotărât că mâine seară vom cânta ultima dată pentru ei și poimâine dimineață vom pleca de aici.

Procedară întocmai: își delectară gazdele cu un ultim spectacol, apoi încărcară până la refuz căruța cu provizii din cămările călugărilor și se pregătiră să petreacă ultima noapte între zidurile mănăstirii: urmau să plece în zori.

În puterea nopții însă, fură treziți brusc de bătăile puternice din poarta mănăstirii.

– Deschide, frate Quentin! se auzi o voce poruncitoare. Vin în numele comandantului oștilor cruciate, Simon de Montfort. Știm că ascundeți la mănăstire

vrăjmași ai creștinilor. Deschideți, în numele lui Dumnezeu și al legii.

Bahram, femeia și băiețandrul săriră din căruță și se refugiară în interiorul mănăstirii.

Dădură nas în nas cu părintele Quentin care, cu un felinar în mână, pornise în căutarea lor, ca să le ceară explicații.

– Ce se întâmplă, bunul meu prieten?

– Oștenii lui Montfort se află de o vreme pe urmele băiatului acestuia. Este descendentul unei nobile familii occitane, iar cruciații îl bănuiesc că ar fi în posesia unor informații referitoare la un tezaur misterios. Sunt conduși de lăcomie, și nu de spiritul dreptății lui Dumnezeu. Înainte să le deschideți, vreau să vă înmânez niște hârtii pe care vă rog să le păstrați cu sfințenie. Îmi jurați? Mă pot încrede în Sfinția Voastră încă o dată?

Între timp, cruciații năvăliseră în curte și înconjuraseră căruța.

– Vino afară, Bahram! Și tu, și tânărul care te însoțește, strigă comandantul trupei.

După câteva secunde de tăcere, ușa din spate a căruței se deschise scârțâind și Bahram coborî agale, luminându-și chipul somnoros cu un felinar.

– Ce se întâmplă, pentru numele lui Dumnezeu? Ah, dumneavoastră sunteți, domnule sergent? Ce vânt bun?...

– Știm totul despre tine și mucosul pe care tu și nevastă-ta îl prezentați peste tot ca fiind nepotul vostru.

Oşteanul nu părea să aibă nici o intenţie de a se lăsa păcălit.

– Dar despre ce tot vorbiţi acolo, domnule? Nu înţeleg...

– Las-o baltă, Bahram, şi spune-mi, mai bine, unde e băiatul, rosti celălalt, apropiindu-se de ţigan cu spada întinsă.

– Urcaţi în căruţă, *messere,* şi încredinţaţi-vă cu ochii dumneavoastră că spun adevărul.

Bahram făcu un pas într-o parte, arătând spre uşa căruţei în pragul căreia răsărise şi chipul înspăimântat al Saryei.

– Foarte bine, rosti căpetenia soldaţilor. De vreme ce şi nevastă-ta e aici, o să vedem dacă spectacolul ce va urma îi va fi pe plac.

Spunând acestea, sergentul îl înşfăcă de la spate pe Bahram şi îi propti tăişul spadei de grumaz.

– Acum, femeie, ori îmi spui unde e băieţandrul, ori vei vedea ţeasta iubitului tău bărbat rostogolindu-se în ţărână.

Spunând acestea, oşteanul apăsă şi mai mult lama pe beregata ţiganului.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi, *messere,* spuse Sarya.

Femeia nu-şi trădă spaima, deşi era convinsă că celălalt n-ar fi ezitat să-i taie capul lui Bahram dacă nu căpăta răspuns la întrebare.

– N-aveţi decât să-l scurtaţi de cap, domnule sergent, că m-am săturat de butucul acela găunos. Să sperăm că măcar o să fie bun măcar ca lemn de foc.

Oşteanul îşi încordă muşchii, pregătindu-se să ducă la bun sfârşit execuţia: ţiganii aveau să se convingă cu cine aveau de-a face. Apăsă şi mai mult tăişul spadei pe gâtul ţiganului. O lovitură scurtă, şi ţeasta lui Bahram avea să se prăvălească în ţărână.

Deodată, blândul muzicant nomad se transformă într-o sălbăticiune fioroasă.

Îl lovi fulgerător cu cotul pe sergentul cruciat, apoi se aplecă brusc şi scoase la iveală un pumnal de sub cămaşa de noapte.

Apoi îl izbi pe celălalt în pântece şi, când cruciatul se aplecă în faţă de durere, se răsuci brusc şi îi reteză gâtul cu o lovitură fulgerătoare.

Apucă spada adversarului său şi se pregăti să-i înfrunte pe ceilalţi cruciaţi.

Oştenii rămăseseră înmărmuriţi. Totul se petrecuse cu o asemenea iuţeală, încât nu avuseseră timp să schiţeze nici o mişcare.

Nici unul dintre ei nu observă arcul încordat din mâinile Saryei.

Doi dintre cruciaţi se prăbuşiră la pământ, străpunşi de săgeţi, înainte de a-şi da seama de unde venea ameninţarea. Un al treilea fu izbit de spada pe care Bahram o mânuia cu o neaşteptată măiestrie.

Dezmeticindu-se, ceilalţi trei bărbaţi se repeziră spre ţigan, care execută o eschivă spre dreapta, împlântând apoi lama în pieptul primului dintre ei. Dezechilibrat de forţa propriei lovituri, Bahram căzu la pământ. Ultimii doi oşteni rămaşi în viaţă săriră

asupra lui, agitându-şi ameninţător spadele în aer. Bahram se simţi pierdut.

Brusc, din întuneric ţâşni silueta zveltă a lui Aymon. Trupul său încă firav contrasta cu ţinuta dârză de războinic şi cu lama strălucitoare a sabiei *akinakes* cu gardă aurită pe care o ţinea în mână.

Un elan scurt şi Aymon păru că pluteşte în aer.

Lama ascuţită a sabiei se abătu asupra ţestei unuia dintre cei doi, ucigându-l pe loc.

Celălalt privi dezorientat de jur-împrejur, căutând o cale de retragere. Însă nu apucă să-şi ducă gândul la bun sfârşit: ridicându-se dintr-un salt de la pământ, Bahram îl străpunse cu o lovitură mortală.

– Îţi datorez viaţa, băiete, spuse Bahram, gâfâind încă din cauza efortului. Apoi continuă: Repede, trebuie să fugim de aici imediat, înainte ca un întreg contingent de cruciaţi să vină după noi.

La baza stâncii care străjuia localitatea Leucate era mare animaţie. Nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să zăbovească cu privirea asupra celor doi băieţandri din căruţă: atenţia tuturor era concentrată spre apele golfului, unde era ancorată o corabie de război franceză.

Cuirasele multicolore fixate pe parapeţii galerei aveau rolul de a proteja echipajul şi vâslaşii, conferind ambarcaţiunii un aspect ameninţător.

Filip al II-lea se hotărâse să invadeze Anglia. Era evident faptul că galera aceea, chemată tocmai din apele Ţării Sfinte, avea să facă parte din flota care –

regele Franței era încredințat de acest lucru – urma să-i înfrângă o dată pentru totdeauna pe rivalii englezi.

La bordul corabiei se aflau aproximativ două sute de oameni – vâslași, oșteni și ofițeri. Marinarii fuseseră obligați să ancoreze de urgență, din cauza unui accident căruia îi căzuseră victime cei doi cambuzieri de pe navă: în timpul unei furtuni violente, cei doi responsabili cu proviziile de hrană fuseseră înghițiți de valuri, înecându-se.

După ce le-au recuperat cadavrele, comandantul galerei hotărâse să ancoreze în primul golf, atât ca să-i înmormânteze pe cei doi nefericiți, cât și ca să le găsească înlocuitori.

Ofițerul pășea agale spre limba de pământ pe care acostase șalupa.

Câțiva marinari cărau baldachine pe care fuseseră fixate butoaie cu apă: din cauza capacității reduse de depozitare a galerei, aprovizionarea cu alimente și apă trebuia făcută săptămânal.

– Iertați-mi îndrăzneala, domnule... spuse bărbatul, apropiindu-se neobservat de comandantul care supraveghea operațiunile de încărcare.

– Te ascult, om bun, răspunse celălalt.

– Am aflat că ați suferit o gravă pierdere și că cei doi cambuzieri ai voștri au pierit în valuri.

– Da, chiar așa stau lucrurile. Odihnească-se în pace, spuse comandantul, înălțându-și privirea spre cer.

– Oare ați reușit să le găsiți înlocuitori? întrebă din nou bărbatul.

– Nu încă. Nu e deloc ușor să găsești pe cineva capabil să pregătească rațiile pentru două sute de marinari.

– Întâmplarea face că eu sunt bucătar și am lucrat multă vreme pentru trupele lui Simon de Montfort încartiruite la Carcassonne. Iar astăzi sunt în căutare de lucru, împreună cu ai mei: fratele meu și cu mine am putea fi cambuzieri pe galeră, în vreme ce fiului meu i-ați putea da o slujbă de ajutor de bucătar sau de mus.

Ofițerul îl privi cu luare-aminte pe bărbatul din fața sa: avea un fizic robust și privirea inteligentă. Cei doi însoțitori ai lui stăteau mai în spate. Cel mai mic avea, la rândul său, un aer dezghețat și o privire atentă. Celălalt, cu o piele fină și albă, avea trăsături efeminate.

– Ce să spun, gândi cu voce tare comandantul, nu e scris nicăieri că bucătarii și mușii trebuie să aibă înfățișare de războinici. Apoi, cu un aer mulțumit, adăugă: Ei, bine, Dumnezeu a vrut ca drumurile noastre să se întâlnească. Sunteți bine-veniți la bord.

A doua zi, corabia ridică ancora.

Fie din cauza dăruirii cu care Bahram, Aymon și Sarya – travestită în bărbat după fuga de la mănăstire – au pregătit rațiile marinarilor, fie datorită calității bucatelor preparate din proviziile proaspete încărcate la Leucate, cert este că, într-o bună zi, comandantul și câțiva membri ai echipajului au ținut să-i felicite personal pe noii cambuzieri și pe ajutorul lor.

– Dacă vom mânca și de aici încolo la fel de bine, spuse comandantul, vom reuși să stârpim scorbutul care ne chinuie de câteva luni bune.

Pe 28 mai 1213, galera urcă în amonte pe estuarul râului Zwyn, în apropiere de orașul Damme, în Flandra.

Acolo, într-o zonă liniștită și ferită de priviri indiscrete, ancoraseră câteva sute de corăbii de război franceze, așteptând sosirea ultimelor nave, pentru ca apoi întreaga flotă să pornească spre coastele Angliei. În cazul în care ar fi atacat prin surprindere, trupele lui Filip al II-lea aveau toate șansele să-i învingă pe englezi chiar pe teritoriul lor. Dar, la fel ca în viață, ultimul cuvânt într-un război îl are întâmplarea.

Al treilea conte de Old Sarum, prințul William de Longespée, urcă pe puntea vasului-amiral. Părăsise coastele Angliei în ziua de 28 mai, în fruntea unei flote uriașe, compusă din cinci sute de corăbii. La bordul navei-amiral, avea sub comandă câteva sute de cavaleri.

Păcatul cel mai mare al regelui Franței era naivitatea: cu toate precauțiile pe care și le luase, vestea că se pregătea să invadeze Anglia trecuse de mult Canalul Mânecii.

Astfel încât nu francezii erau cei care aveau să atace prin surprindere.

– Cambuzierule, îi zise lui Bahram un ofițer, comandantul a îngăduit tuturor oștenilor două zile libere: dacă vreți, puteți merge și voi cu ceilalți să vă distrați în oraș, la Gand. Peste câteva zile vom ridica ancora, îndreptându-ne spre destinația noastră finală,

aşa că atunci va trebui să vă luaţi adio de la orice desfătări. Eu zic să profitaţi acum, cât mai aveţi timp.

– Vă mulţumesc pentru sfat, domnule, dar preferăm să rămânem la bord şi să ne odihnim. Fără îndoială că restul oştenilor au alte preocupări decât cele ale unui bărbat văduv, care trebuie să se îngrijească de fiul şi de fratele său mai tânăr.

Flota englezilor pătrunse pe gura estuarului la primele ore ale dimineţii. O pâclă diafană plutea pe suprafaţa apei. Corăbiile ancorate păreau nişte năluci: pe puntea fiecăreia dintre ele, doar câte un străjer, pe jumătate adormit.

Aymon exersa o melodie la vielă. În minuscula bucătărie de la pupa, care le slujea şi de cabină, Bahram şi Sarya moţăiau strânşi unul într-altul.

Alarma fu declanşată de una dintre ambarcaţiunile din apropierea galerei.

Când cei trei ajunseră pe punte, aceasta fusese deja ocupată de oştenii englezi.

De jur-împrejur, infernul: mai mult de cincizeci de nave franceze erau în flăcări.

Cei câţiva marinari şi oşteni rămaşi la bordul galerei se predară fără să opună nici o rezistenţă. Cei trei cambuzieri nu făcură excepţie.

În zilele următoare, flota condusă de William de Longespée reuşi să scufunde peste două sute de nave inamice, captură de două ori pe atâtea şi arse din temelii oraşul Damme.

Când, în cele din urmă, trupele franceze, aflând ce se petrecea la Damme, se întoarseră de la Gand, englezii ridicaseră deja ancora, întorcându-se nevătămați în țara lor, după ce distruseseră și ultimele corăbii scăpate de pârjol.

20

Languedoc, anii '30

Mandément, președintele sindicatului operatorilor de turism din Tarascon și speolog amator, avea o statură masivă, total opusă siluetei-standard – firavă și zveltă – a celor ce se aventurează să cerceteze adâncurile pământului. Nu se putea spune despre el că era un om flecar, ci, dimpotrivă, avea faima unei persoane foarte rezervate. Ar fi preferat să nu fie nevoit să le povestească nimic bărbatului din fața sa – pe care de abia îl cunoștea – și femeii cu accent spaniol care îl însoțea, cu atât mai mult cu cât ceea ce avea de spus ar fi putut aduce oprobriul public atât asupra lui, cât și asupra sindicatului și a întregii regiuni. Însă cei doi îi băgaseră sub nas legitimațiile Sûreté[1] și îi explicaseră că era vorba de înalte rațiuni de stat. În fața unei cauze de o asemenea importanță – salvarea patriei – până și proverbiala rezervă a lui Mandément cedă.

[1] Serviciile secrete civile franceze; Siguranța Statului (n. tr.).

Răsucindu-şi mustăţile stufoase, începu să povestească întâmplarea al cărei protagonist fusese cu câteva luni în urmă.

Mandément cunoştea peşterile din zonă din copilărie, când acestea reprezentau refugiul şi locul preferat al jocurilor sale. Şi pe măsură ce crescuse, acestea continuaseră să-l fascineze: cavernele din regiune ar fi putut deveni o adevărată atracţie turistică.

Şi asta fără toate scornelile germanului aceluia: după părerea lui, nici vorbă ca în grotele din regiune să se găsească relicve sau misterioase obiecte străvechi. Dacă, totuşi, vreodată vor fi fost ascunse acolo comori, fără îndoială că de-a lungul veacurilor cineva le descoperise şi şi le însuşise, nu-i aşa? Rămăseseră însă magnificele sculpturi create de curgerea apei de-a lungul mileniilor, eroziunea contribuind la formarea unor situri de un remarcabil interes speologic, cu incredibile forme şi figuri tridimensionale. Naiba să-l ia pe Otto Rahn, cu teoriile lui cu tot! În plus, majoritatea concitadinilor săi erau convinşi că germanul nu era altceva decât un spion, fapt care, cu siguranţă, nu îmbunătăţise părerea pe care francezul din Tarascon şi-o formase despre Rahn.

Mandément introdusese în povestire şi propriile comentarii.

Într-o zi, mergând de-a lungul unei galerii, ajunsese în sala mare a unei peşteri. Pardoseala era acoperită de un strat gros de praf calcaros, care îi atenua zgomotul paşilor.

Germanul îi apăruse brusc în față.

Otto Rahn stătea cu spatele la el și nu-și dăduse seama că Mandément îl observa cu atenție.

– Ce faceți acolo, domnule Rahn? se auzise vocea tunătoare a francezului, amplificată de ecoul pereților impunători ai peșterii.

Scena care i se dezvăluise la lumina torțelor din cavernă era limpede pentru Mandément. Rahn avea mâinile murdare de vopsea neagră, în vreme ce în apropierea lui se aflau un recipient cu un praf închis la culoare și un bidon cu apă. În mâna dreaptă, neamțul ținea un obiect ciudat: un sulac sau, poate, un penson.

Rahn făcea desene pe pereții grotei. Fără îndoială că, odată terminate, avea să anunțe descoperirea senzațională a unor picturi rupestre străvechi, care datau din perioada ereziei catare.

– Văd că v-ați dedicat artei, domnule Rahn, exclamase Mandément. Mă bucur să constat asta. Spuneți-mi, însă: din ce epocă veți spune că datează această pictură? Din perioada catarilor sau v-ați gândit la alte civilizații unice? Ce-ați zice de oamenii preistorici? Sau de misterioșii locuitori ai Atlantidei, care au ajuns în Occitania odată cu Sfântul Graal și cu oasele Domnului nostru Iisus Hristos? Sunteți un șarlatan, domnule Otto Rahn!

Germanul îl privise înmărmurit. Se holba la bărbatul din fața lui, nereușind să scoată nici un cuvânt.

Probabil că tocmai tăcerea aceea enervantă a neamțului îl determinase pe Mandément să-i dea un pumn în nas impostorului.

– L-ați cunoscut pe un oarecare Wolff, domnule Mandément? întrebă femeia când francezul termină ce avea de spus.

– Nu, doamnă, deși am auzit vorbindu-se de el. Se pare că a locuit vara trecută la hotelul germanului. Se spune că era ras în cap, ca naziștii, și că era mereu binedispus. Zicea că e american, dar se pare că vorbea la fel de bine engleza pe cât de bine știu eu să vorbesc în greaca veche. Am mai aflat și că a efectuat mai multe expediții în peșterile din împrejurimi împreună cu Rahn. Asta e tot.

Carla Jeogeres Núñez era de mult timp pe urmele așa-zisului Karl Wolff, fiind convinsă că apropierea acestuia de Otto Rahn nu era întâmplătoare.

Carla începuse să se ocupe de cazul Wolff cu un an în urmă, când acesta îi atrăsese atenția în calitatea sa de oaspete obișnuit al unui hotel din Barcelona despre care se bănuia că devenise centrul operativ al spionajului german.

Carla avea părul castaniu-închis și ochii înguști și negri ai femeilor andaluze. De la mama sa, franțuzoaică, moștenise un trup sinuos și senzual. Privind-o, nimeni n-ar fi crezut că, de fapt, era agent secret: avea înfățișarea unei tinere de familie bună aflată în căutarea unui făt-frumos alături de care să rămână până la adânci bătrâneți.

Femeia avea sentimentul neplăcut că ajunsese cu investigațiile într-un punct mort.

Totuşi, dacă ar fi avut posibilitatea să se afle într-un anumit birou din Prinz Albrechtstrasse, la Berlin, ar fi avut în sfârşit posibilitatea să afle adevărata identitate a numitului Karl Wolff.

Berlin, anii '30

Karl Maria Wiligut-Weisthor se aşeză pe fotoliul din faţa lui Himmler.

– „Misiunea pirineică" se cam duce pe apa sâmbetei, comandante, zise Willigut, înainte ca celălalt să apuce să-l întrebe ceva.

– Ce vreţi să spuneţi cu asta, domnule Weisthor?

– Astă-vară am fost la Ussat, unde am petrecut câteva zile încântătoare în compania lui Rahn. Încântătoare însă numai din punct de vedere turistic, nu şi din perspectiva lucrurilor care ne interesează pe noi.

– Continuaţi, vă rog.

– Am impresia că omul nostru bâjbâie prin ceaţă. Nu a făcut altceva decât să-mi repete – ca şi altă dată, de altfel – că se află la un pas de dezlegarea misterului. Pe mine însă m-a obligat să fac o mulţime de paşi, însoţindu-l prin tot felul de peşteri pline de mucegai, umede şi alunecoase, fără să ajungem însă la nici un rezultat. În plus, mi-a mai relatat şi o întâmplare ciudată cu un localnic care l-ar fi luat la pumni, crezând că făcea desene rupestre false, în vreme ce el – cel puţin aşa m-a asigurat – nu încerca decât să

decripteze un mesaj pe care îl descoperise într-una din acele picturi străvechi.

– Şi ce anume spune că i-ar fi revelat acel mesaj?

– Zicea că încă nu a reuşit să-l descifreze, dar că ar fi vorba despre semne făcute cu mult timp înainte de venirea lui Hristos pe Pământ.

– Înainte de Hristos? Păi, catarii au trăit în jurul anului 1200...

– De aceea şi spun că, de fapt, Rahn nu face altceva decât să bâjbâie prin ceaţă. Ca să nu mai vorbim despre faptul că acest gen de expediţii prin caverne a suscitat interesul „concurenţei".

– Ce vreţi să spuneţi cu asta, domnule Weisthor?

– Vreau să spun că indiscreţia lui Rahn i-au determinat pe cei de la Sûreté să declanşeze o serie de investigaţii şi că toţi cei suspectaţi de activităţi de spionaj au fost expulzaţi din regiune. Şi sunt convins că, sub pretextul datoriilor acumulate în timpul dezastruoasei sale aventuri ca om de afaceri, i se va pune în vedere şi lui Rahn să părăsească zona. Asta înseamnă că îşi va continua cercetările aici, la Berlin. Cât despre materialele pe care la are de studiat, cred că a strâns o grămadă – pe cheltuiala noastră, desigur.

Paris, anii '30

Otto Rahn era îngrijorat: publicarea cărţii sale despre Sfântul Graal nu îi adusese beneficiul financiar la care sperase. Puţinii bani pe care îi primea când

şi când de la editorul său abia dacă îi ajungeau să-şi plătească chiria la pensiunea pariziană la care trăsese după ce părăsise staţiunea Ussat. Acolo primi înştiinţarea de expulzare de pe teritoriul francez.

– Ce naiba i-a apucat pe poliţişti? spuse Carla Jeogeres Núñez, clătinând din cap. Ce sens are să expulzeze pe cineva care face obiectul unei anchete în curs de desfăşurare?

– Probabil că n-au ştiu că ne interesează şi pe noi cazul Rahn... îi răspunse fără convingere şeful său.

– Crezi că nu le-a ajuns şi lor la urechi faptul că Rahn este, de fapt, spion? Până şi pereţii grotelor din Sabarthès vorbesc despre comportamentul ciudat al germanului. Şi cu toate astea, iată că cea mai bună soluţie pe care a găsit-o Poliţia a fost să se descotorosească de Rahn printr-un simplu ordin de expulzare. Ar fi putut, cel puţin, să ne întrebe pe noi, cei de la Contraspionaj, dacă suntem de acord sau nu.

Germania, 1934

Crainicul radio anunţă victoria chinuită a Italiei în faţa Cehoslovaciei în finala Campionatului Mondial de fotbal, disputată la Roma pe 10 iunie 1934.

Reinhard Heydrich se ridică de la masa sa de lucru şi se îndreptă cu pas atletic spre sala de şedinţe. Îşi dădu seama – înainte de a-l vedea – că Hitler ajunsese deja acolo, deoarece în aer nu se simţea nici urmă de

fum de ţigară: după expunerea la gaz toxic din timpul războiului, fumul îi provoca crize grave de astm bronşic cancelarului.

La masă se aflau cei mai apropiaţi colaboratori ai lui Hitler. Subiectul discuţiei era unul de maximă importanţă pentru Partidul Naţional Socialist şi chiar pentru Germania.

– Comportamentul său pune în pericol supravieţuirea rasei ariene, spuse Himmler, răsfoind concentrat un dosar voluminos.

– Ce vreţi să spuneţi? îl întrebă Hitler, care nu reuşea încă să accepte ideea că trebuia să lichideze un camarad care-i fusese alături de la bun început, încă de pe vremea Societăţii Thule.

– Apucăturile homosexuale ale acestei persoane sunt cunoscute tuturor, Excelenţă, interveni Heydrich. Ca să nu mai vorbim despre faptul că propunerea sa de a subordona armata trupelor Sturmabteilung pe care le comandă a suscitat critici aspre din partea unora dintre noi. De altfel, felul în care acţionează trupele SA ne stupefiază de cele mai multe ori.

– Se mai spune că, bazându-se pe trupele sale de asalt, ar pune la cale un puci, sau cel puţin intenţionează să destabilizeze guvernul condus de Excelenţa Voastră, adăugă Göring.

– E un socialist filobolşevic. Dacă ne vom descotorosi de el, nu vom avea decât de câştigat, comentă Goebbels.

Cu acel argument, rezistenţa cancelarului Adolf Hitler fu înfrântă: Ernst Röhm căzuse definitiv în dizgraţie.

În ziua aceea de iunie, 1934, o briză înviorătoare de vară mângâia aleile oraşului.

„Până la sfârşitul lunii, «cazul» Ernst Röhm va fi închis o dată pentru totdeauna", îşi spuse Heydrich, părăsind mulţumit sala de şedinţe.

Pe 29 iunie, Röhm convocă un fel de adunare generală a comandanţilor trupelor SA.

Bineînţeles că nu omise să-l invite la ceremonii şi pe Adolf Hitler. În calitate de secretar al partidului, cancelarul se prezentă cu mare întârziere la întâlnirea de la hotelul Hanselbauer din Wiesse, în apropiere de Berlin.

Şi mai surprinzător se dovedi faptul că Hitler nu veni însoţit de colaboratorii săi obişnuiţi, ci de un număr apreciabil de membri ai trupelor SS, care procedară la arestarea lui Röhm. În zilele care urmară, toţi ceilalţi exponenţi de frunte ai SA împărtăşiră aceeaşi soartă. Ceva mai târziu, cei mai mulţi dintre ei fură executaţi.

Röhm, căruia Hitler, în mărinimia sa, îi oferi varianta sinuciderii, refuză alternativa „onorabilă" a ieşirii din scenă. De execuţia sa se ocupă Theodor Eicke, membru al Societăţii Thule, pe vremuri unul dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai aceluiaşi Röhm.

Dar, în noaptea aceea care avea să intre în istorie ca „Noaptea cuţitelor lungi“ şi cea mai strânsă prietenie îşi pierduse importanţa.

Pe 3 iulie, Parlamentul Reichului legaliza retroactiv asasinatele ca acte publice de autoapărare a statului.

Roma, 1934

Eugenio Pacelli clătină îngrijorat din cap, citind textul discursului din 13 iulie prin care Hitler legitima epurările din „Noaptea cuţitelor lungi“: şaizeci şi una de persoane fuseseră executate.

Secretarul de stat pontifical reciti textul din faţa sa: „Dacă cineva vrea să mă întrebe de ce trădătorii aceia nu au fost aduşi în faţa unui tribunal, îi pot răspunde următoarele: am fost făcut răspunzător pentru soarta poporului german şi în consecinţă am devenit judecătorul suprem – Oberster Gerichtsherr – al poporului german.“

– Omul ăsta e nebun, spuse Pacelli cu voce joasă. Ori e nebun, ori e însăşi personificarea Răului.

Apoi, cardinalul compuse personal o nouă scrisoare oficială de protest, în care stigmatiza comportamentul înalţilor funcţionari nazişti, care încălca nu numai concordatul recent încheiat, dar şi cele mai elementare principii ale democraţiei.

La fel ca şi celelalte şaizeci de misive cu un conţinut asemănător pe care le trimisese pe durata mandatului său, şi scrisoarea aceea avea să rămână fără răspuns.

Pacelli era încredințat că „Noaptea cuțitelor lungi" consfințea posibilitatea de a-i supune la persecuții pe evrei, homosexuali, persoane cu dizabilități, nomazi sau alte categorii sociale, politice sau etnice – într-un cuvânt, pe oricine era catalogat de mințile scelerate ale naziștilor ca fiind diferit.

Către sfârșitul lunii iulie, trupele SS deveniră cu titlu definitiv un corp de sine stătător, ieșind de sub tutela SA, care, treptat, aveau să fie marginalizate în cadrul structurilor partidului nazist.

21

Washington, 2007

– Dați înapoi câteva cadre, îi spuse Oswald Breil tehnicianului de la CIA.

Pe ecran, fotografiile din satelit ale centralei iraniene surprinse cu câteva momente înaintea atacului se succedau cu rapiditate. Apoi, Breil se întoarse spre directorul Agenției:

– Au așteptat până când plafonul de nori a acoperit centrala și probabil că știau și timpii de survolare a zonei de către sateliții-spion. Este cât se poate de evident că avem de-a face cu oameni foarte bine pregătiți. Încă puțin înapoi, vă rog... așa. Opriți-vă la acest cadru. Acum, măriți-l.

Phil Damiano văzuse fotografiile de cel puțin zece ori până atunci și nu reușea cu nici un chip să înțeleagă ce anume îl determinase pe Breil să se oprească atât de mult asupra uneia dintre ele.

– Priviți aici, domnule Damiano, continuă Oswald, arătând spre câteva siluete din apropierea zidului care

înconjura centrala nucleară de la Bushehr. Acestea sunt, probabil, santinelele.

Oswald numără zece soldați care asigurau paza obiectivului în noaptea atacului.

Damiano privea cu atenție, dar încă nu înțelegea ce voia să demonstreze omulețul din fața sa.

– Aveți cumva la dispoziție și o scanare efectuată cu un satelit de tip COBE? întrebă Breil.

În timp ce tehnicianul opera pe tastele computerului căutând fișierul cerut de Oswald, acesta îi aduse la cunoștință directorului CIA suspiciunile sale.

– Zece santinele sunt total insuficiente pentru a garanta securitatea unei instalații atât de importante precum cea de la Bushehr. Cu toate că aproape ați reușit să mă convingeți de faptul că guvernele occidentale nu sunt implicate în acest atentat, capacitatea nucleară iraniană a fost și va rămâne mereu o țintă pentru posibile sabotaje puse la cale de israelieni sau de americani. Așadar... Oare cum e posibil ca vulpoiul acela de Pashelvi să lase bijuteria coroanei țării sale pe seama câtorva soldați?

– Iată și scanarea făcută de satelitul COBE, domnule Breil, spuse tehnicianul, arătând spre ecran.

– Arătați-mi o fotografie cu o centrală nucleară americană, vă rog. Cu oarecare dintre ele...

– Vedeți aici, domnule Damiano, continuă Breil, satelitul Cosmic Background Explorer efectuează un tip de scanare care ne permite să măsurăm spectrul de radiații infraroșii, precum și cea mai mică variație de căldură. Cu ajutorul acestor date, putem localiza

cu o foarte mică marjă de eroare existența unor surse de radioactivitate în orice colț al planetei. Priviți imaginea centralei nucleare americane, domnule Damiano. Şi acum, comparați-o cu cea de la Bushehr. După câteva clipe de tăcere adâncă, Oswald continuă: Cred că pericolul de iradiere este mai mare în sufrageria casei mele decât în jurul centralei nucleare de la Bushehr. Iată de ce erau atât de puține santinele acolo: pentru că nu era nimic de păzit.

Televiziunea Al Jazeera își întrerupse programul pentru a transmite în direct comunicatul președintelui iranian.

– În urma indiciilor descoperite la locul atentatului, spunea Pashelvi, știm astăzi care este mâna ce i-a înarmat pe asasini. Vrăjmașii religiei și ai civilizației noastre și-au lăsat semnătura inconfundabilă la locul faptei.

Spunând acestea, Pashelvi ridică în fața obiectivului o mitralieră ceva mai mare decât un pistol de mare calibru, dotată cu amortizor.

– Aceasta este o armă Uzi, de fabricație israeliană, iar acesta – continuă președintele, arătând spre camera de luat vederi un fragment de oțel ars și contorsionat – este ceea ce a mai rămas dintr-un detonator produs de Israeli Military Industries, fabrica de armament aflată în proprietatea guvernului sionist. Iată dovezile care ne conduc spre adevăr. Iar în clipa în care adevărul va ieși în totalitate la lumină, necredincioșii vor cunoaște gustul amar al răzbunării noastre. Abia

acum îl înțeleg pe Tahrjani, predecesorul meu în această funcție care implică atâtea responsabilități, care spunea că unele țări vor să interzică altora dreptul la existență. Să știe aceste țări că, atât timp cât pe Pământ va trăi și un singur credincios musulman, Iranul nu se va pleca în fața amenințărilor lor mișelești. Allah este cu noi. Pace și binecuvântare numelui său.

Roma, 2007

Sara tocmai îi trimisese lui Oswald câteva noi pagini decriptate din jurnalul ziaristului italian și acum își permitea câteva clipe de relaxare în fotoliul din biroul ale cărui ferestre dădeau spre imensul parc din cartierul roman EUR.

În laborator, temperatura trebuia să fie constantă, la fel ca și umiditatea, intensitatea zgomotului și luminozitatea. Orice schimbare bruscă a ambientului putea afecta – chiar și iremediabil – prețioasele artefacte ce urmau să fie catalogate, analizate, studiate sau restaurate. Meticulozitatea cercetărilor sale era unul dintre motivele pentru care echipa italiencei era printre cele mai bine cotate din lume.

Uneori, Sara se întreba cum de era posibil ca ea, o femeie stăpână pe sine însăși și deloc influențabilă, să muște atât de ușor din momelile pe care, de-a lungul anilor, i le întinsese mereu Oswald Breil. Din experiență, știa foarte bine că a lucra pentru Breil însemna, inevitabil, necazuri. Și, de fiecare dată când

se trezise pe un pat de spital sau cu țeava unui pistol îndreptată asupra ei, își jurase că era ultima oară când mai avea de-a face cu el. Apoi, întorcându-se la munca ei de zi cu zi, realiza faptul că bâzâitul instalațiilor de aer condițonat – scrupulos calibrate pentru a furniza umiditate și temperatură constante –, precum și ambientul izolat al laboratorului îi provocau o senzație de liniște excesivă. În astfel de momente se vedea obligată să recunoască că Oswald era un fel de *montaigne russe* în care tentația de a se urca era mai mare decât frica. De n-ar fi fost dozele de adrenalină pe care omulețul acela avea grijă să i le injecteze periodic, severele reguli de viață impuse de munca ei de cercetare ar fi rupt-o cu totul de lume.

Ceea ce frumoasa cercetătoare refuza însă să recunoască era că sentimentul de nostalgie pe care îl resimțea de fiecare dată când se gândea la prietenul ei israelian nu avea de-a face doar cu dorința ei de aventură. Mai era și altceva la mijloc, dar nu voia nici în ruptul capului să admită evidența. Cuvântul „iubire" îi provoca mai multă teamă decât voia să recunoască.

Țârâitul telefonul o readuse la realitate.

– Sunt Deman van der Duick. Bună ziua, doamnă Terracini, auzi ea vocea tinerească a sponsorului paraguayan de origine olandeză.

– Domnule van der Duick, ce plăcere să vă aud!

În exclamația Sarei nu era nici o urmă de adulație, deși era conștientă de faptul că finanțarea asigurată de miliardarul sud-american permisese lumii întregi

să afle lucruri până atunci necunoscute despre viața cotidiană din Roma antică.

– Sunt în trecere prin Roma, pentru o întâlnire de afaceri. Îmi cer iertare că nu v-am anunțat din timp, dar, în cazul în care nu sunteți prea ocupată și dacă, evident, vă face plăcere, ați fi de acord să ascultați câteva povești spuse de un bătrân filantrop ca mine, pasionat de istorie? Aș vrea să vă invit să luăm prânzul împreună. Ce ziceți?

Sara acceptă cu entuziasm invitația.

Washington, 2007

Oswald Breil ceru să vadă din nou imaginile surprinse de satelitul COBE și prelucrate de calculatorul de la CIA.

– Dacă ar fi să le dăm crezare iranienilor, la aceste centrale nucleare se găsesc cel puțin trei mii de centrifuge de ultimă generație care produc continuu uraniu îmbogățit. Priviți însă aici, domnule Damiano, spuse Oswald, arătând spre petele de diferite culori de pe ecran. Acestea sunt imaginile instalației de la Isfahan, imediat după atac. Pare la fel de „curată" ca pădurea amazoniană, cu excepția acestor zone, foarte restrânse, în care se constată o minimă contaminare radioactivă. Acum, permiteți-mi să mai fac o ultimă verificare, domnule Damiano. Spuneți-mi, vă rog, aveți posibilitatea să modificați traiectoria satelitului COBE?

– De asta se ocupă NASA, dar cred că e suficient să dau un telefon.

O oră mai târziu, imaginile transmise din spaţiu erau vizionate în direct de la sediul central al CIA din Langley, Virginia.

– Aceasta este zona minieră iraniană de la Saghand. După ce ruşii au întrerupt furnizarea de uraniu către Iran, propaganda de la Teheran a anunţat descoperirea unor bogate zăcăminte de material radioactiv în această zonă. După părerea mea, am putea foarte bine să repetăm şi noi cuvintele pe care Pashelvi le-a pronunţat în discursul său ameninţător transmis de reţelele de televiziune din toată lumea: cred că ştiu cine a pus la cale acest măcel, dar poate că e prematur să dau nume.

Phil Damiano era înmărmurit. Începea să aibă şi el aceeaşi convingere ca Oswald Breil. Omuleţul din faţa lui continuă:

– Privind cu atenţie imaginea de pe ecran, putem trage două concluzii: fie materialul radioactiv este atât de bine camuflat sub pământ încât nu lasă nici o urmă, fie toată această poveste cu puterea nucleară a Iranului nu e altceva decât o farsă de proporţii.

Roma, 2007

– Nu, nu e o poveste, Sara, îi spuse vârstnicul mecena sud-american frumoasei sale însoţitoare. Aflaţi pe terasa panoramică a restaurantului hotelului Hassler

din Trinità dei Monti, Sara şi van der Duick se desfătau cu mâncăruri alese şi cu priveliştea inegalabilă asupra Cetăţii Eterne.

De la laborator, Sara se dusese acasă, îşi aruncase blugii şi tricoul pe un scaun şi se îmbrăcase cu o rochie elegantă, închisă la culoare, care îi scotea în evidenţă silueta zveltă. De când se întâlniseră, van der Duick o copleşea pe tânăra sa însoţitoare cu atenţii şi galanterii venite parcă din alte vremuri.

– După cum spuneam, Sara, împotriva catarilor s-a declanşat o cruciadă. Dacă au reuşit să reziste atât de mult timp asediului armatelor catolice, asta s-a datorat faptului că s-au baricadat în fortăreţele lor inexpugnabile, ascunzându-se apoi, cu comorile lor cu tot, în nenumăratele peşteri din acea regiune inaccesibilă. Se spune că într-una din aceste caverne cruciaţii au zidit de vii un număr mare de eretici.

– Cunosc bine aceste poveşti, domnule van der Duick. Şi mai ştiu şi că misterele istoriei sunt capabile să suscite în unii oameni curiozitate, aspiraţii şi vise. De ce însă nimeni nu s-a străduit să dezlege misterele Occitaniei?

– Aici îmi permit să te contrazic, Sara, spuse van der Duick, cu obişnuita sa expresie bonomă şi amabilă. Au fost mulţi cei care au efectuat săpături – nesistematizate, e adevărat – şi cercetări în localităţile în care s-a răspândit erezia catară.

– Aţi recunoscut chiar dumneavoastră: nişte amatori. În cel mai bun caz, visători. Ştiţi câte asemenea persoane întâlnesc zilnic?

– În anii '30, Otto Rahn s-a dedicat cu o oarecare metodică studiului asupra ereziei catare, cercetând vreme îndelungată acele locuri și ajungând, cred, la un pas de o descoperire unică.

– Otto Rahn, un visător între visători, care s-a trezit la un moment dat cu o svastică pe braț și cu un post pe măsură în ierarhia SS-ului...

– ...și care a murit în circumstanțe misterioase chiar când era pe cale să soluționeze enigma. Am nevoie de dumneata, Sara, ca să dau de firul acestei povești obscure.

– Nu știu ce să zic, domnule van der Duick. Îngăduiți-mi puțin timp de gândire înainte de a vă da un răspuns. Aș vrea să fac unele cercetări, ca să-mi dau seama dacă este sau nu cazul să mă implic în acest caz...

Van der Duick aruncă o privire spre ceasul scump de la mână.

– Dacă doriți, prima prospecție o putem face împreună... cam peste vreo două ore, să zicem...

Sara îl privi cu un aer perplex și amuzat.

Perplexitatea ei lăsă însă locul unei mirări pline de admirație în clipa în care, după un scurt zbor cu elicopterul care aștepta într-un loc special amenajat din Villa Borghese, la mică distanță de hotel, urcă în avionul Boeing 737-600 lung de treizeci de metri, proprietatea lui van der Duick, decolând apoi de pe una din pistele aeroportului Ciampino.

După două ore și treizeci și cinci de minute de la conversația de pe terasa hotelului Hassler, magnatul

sud-american îi acordă Sarei privilegiul de a păşi prima în peştera Lombrives, aflată în apropiere de Ussat-les-Bains, în regiunea Languedoc.

– Peştera Lombrives, de origine carstică, s-a format datorită cursului subteran al râului Ariège, spuse van der Duick. Probabil că este cea mai cunoscută şi vizitată cavernă din regiune, făcând parte dintr-un complex carstic care se întinde pe o lungime de circa patruzeci de kilometri sub pământ – şi vorbim acum numai despre ceea ce s-a reuşit să se exploreze până în prezent –, pe o înălţime de nu mai puţin de şapte niveluri. Peşterile din regiune au fost constant locuite încă din Neolitic.

Sara privea din jur-împrejur, fascinată. În clipa aceea, îi era limpede că avea să accepte provocarea lui van Duick.

Denver, 2007

– Tu eşti, Oswald? se auzi din sufragerie vocea lui Lilith Habar.

– Da, eu sunt, *Mame-loshen.* Dar de ce nu te-ai culcat încă? Nu cumva m-ai aşteptat?

– Ba da. Eram neliniştită, Oswald, şi nu înţeleg de ce...

– Nu ţi se pare totuşi că exagerezi puţin, *Mame?* Am împlinit optsprezece ani cu mult timp în urmă, iar de atunci pot spune că am avut o viaţă destul de agitată, nu-i aşa? Nu crezi oare că riscam mult mai

mult pe vremea când eram șeful Mossadului sau prim-ministru al Israelului decât acum, când sunt un cetățean obișnuit, anonim chiar și atunci când călătoresc cu un avion guvernamental american? Hai, du-te la culcare, *Mame,* spuse Oswald, îmbrățișând-o. E deja ora două noaptea și tu ești obosită. Din cauza asta ești neliniștită.

În camera sa, Oswald nu reușea să adoarmă. În cele din urmă, extenuat, se recunoscu învins și se ridică din pat, așezându-se la birou. Începu să citească din nou ultimele pagini din însemnările lui Luca Raso descifrate de Sara.

Din agenda lui Luca Raso, jungla amazoniană, mai 1976:

> Azi-dimineață am luat micul dejun singur, astfel încât am avut posibilitatea să arunc o privire în jur. Știam că *Residencia* e plină de comori, dar colecția de vase liberty este pur și simplu inestimabilă.
>
> Mi-am dat seama că eu nu mi-aș putea permite nici măcar un ciob din vasele semnate de Emile Gallé de pe etajera din bibliotecă.
>
> Entuziasmat, am vrut să-l iau în mână pe unul dintre ele – un exemplar în patru culori realizat de un maestru sticlar din Nancy. Aș fi vrut să ating fiecare detaliu al acelei rarități de muzeu. Numai că vasul părea fixat de etajeră. Am încercat să-l iau pe cel de lângă el și acesta nu a opus nici un fel de rezistență. Nu înțelegeam însă de ce primul vas era

blocat pe etajeră, așa că am încercat să-l ridic răsucindu-l ușor în jurul propriei axe. Am rămas înmărmurit când, în clipa următoare, în mijlocul peretelui acoperit cu rafturi cu cărți s-a deschis silențios o ușă secretă.

I-am trecut pragul și m-am trezit într-o cameră care se afla chiar în dreptul șemineului din salon. De acolo, printr-o oglindă falsă de dimensiuni mari, se puteau admira întregul salon și biroul lui Neumann.

Eram uluit, dar mi-am dat seama că dacă omniprezenta Agnes m-ar fi găsit acolo, nu mi-ar fi fost deloc bine. Știam că mă aștepta ca să-mi predea o „lecție“ despre impresionantul imperiu Neumann. Din fericire, nu m-a descoperit nimeni.

Pe durata disertației sale punctuale, susținută în fața unei table de scris luminoase pe care desena o mulțime de grafice și organigrame, am înțeles că suprafața proprietăților concernului era mult mai mare decât îmi imaginasem eu.

Aici se produc zahăr, alcool industrial, petrol și derivați ai acestuia; în plus, societatea deține bănci, coloși în domeniul construcțiilor și exploatări miniere cotate la bursele din lumea întreagă. Ca să nu mai vorbim de un laborator propriu de cercetări și producție de aparatură aerospațială, două fabrici de armament în Coreea și una de medicamente la Berna.

Apoi, mai este și fundația.

Fundaţia administrează o serie de instituţii filantropice, cireaşa de pe tort fiind o reţea de spitale mici, dar foarte eficiente.

Lecţia dura de mai bine de o oră, când, brusc, gândurile mele s-au îndreptat în altă direcţie. Ca să fiu sincer, Agnes e o femeie splendidă, cu un fizic foarte senzual pe care uniforma nu reuşeşte să-l camufleze.

– Acum vă este limpede, domnule Raso, care este mecanismul operaţiunilor de *edging* prin intermediul cărora corporaţia Neumann realizează acoperiri financiare prin intermediul tranzacţiilor bursiere la termen? m-a întrebat ea, în vreme ce eu mă gândeam la cu totul altceva.

– Desigur... desigur, am răspuns eu, dând aprobator din cap.

Nu cred că frumoasa şi rigida Agnes ar fi acceptat să-mi satisfacă dorinţele pe care mi le stârnise.

– Foarte bine, a concluzionat, privindu-şi ceasul. Suntem în grafic. Peste puţin timp, domnul Neumann vi se va alătura pe aeroportul nostru privat, de unde veţi pleca într-o scurtă călătorie. Veţi survola câteva dintre *fazendas*-urile corporaţiei Neumann. Veţi înnopta la proprietatea unei distinse familii braziliene, proprietate care, de altfel, urmează să fie cumpărată de grupul nostru. Vă doresc călătorie plăcută, domnule Raso. Ne vedem mâine, spre prânz.

Elicopterul a decolat evident la ora stabilită, adică la zece şi jumătate.

În cabina încăpătoare și comodă pentru pasageri, Neumann părea în mediul său. În schimb, eu am avut serios de suferit: nu iubesc deloc elicopterele și nu-mi place să zbor atunci când pilotează altcineva. Dar nu aveam de ales: atât timp cât mă aflu aici trebuie să mă supun pretențiilor gazdei mele. Bineînțeles că mi-ar plăcea foarte mult să fiu eu cel care-i pilotează avioanele!

– Ei, ce ziceți? m-a întrebat Neumann, arătând spre cabina de bord. Este cel mai nou produs al casei Agusta, modelul A109. Viteza de croazieră este de trei sute de kilometri pe oră și poate ateriza în interiorul unui cerc cu raza de cinci metri chiar și pe un vânt de peste treizeci și cinci de noduri. Are o autonomie de aproximativ o mie de kilometri, la bord putând urca doi piloți și cinci pasageri. M-am ocupat personal de dotările opționale ale acestui exemplar construit special pentru corporația Neumann, deși trebuie să recunosc că, atunci când vreți, voi, italienii, sunteți proiectanți și constructori excelenți.

Încetul cu încetul, m-am relaxat. Nu urcasem niciodată la bordul unui elicopter atât de confortabil.

– Dacă doriți să faceți fotografii, domnule Raso, ei, bine, din momentul acesta vă puteți desfășura în voie, mi-a spus Neumann, arătând spre un luminiș larg înconjurat de verdele intens al junglei.

În ziua aceea, gazda mea părea deosebit de binevoitoare cu mine.

Deodată, elicopterul a coborât brusc. Am închis ochii şi, când i-am redeschis, am observat că survolam albia unui râu molcom. Vegetaţia densă părea să se închidă la câţiva metri deasupra elicei elicopterului. Zburam printr-un fel de tunel format de copacii de pe marginea râului.

Pilotul nu trăda nici un pic de nesiguranţă, menţinând aparatul pe mijlocul cursului de apă.

Apoi, dintr-odată, râul, copacii şi tot restul lăsară loc cerului deschis. Sub noi, apa curgea de data aceasta rapid, iar râul s-a deschis într-un semicerc larg, delimitat de un uriaş platou. Dincolo de marginile abrupte ale acelei terase naturale, apa râului cădea într-o prăpastie adâncă de cel puţin şaizeci de metri, formând la baza stâncilor un lac învăluit în aburi şi stropi multicolori. Elicopterul a planat deasupra acelui spectacol fantastic al naturii.

Apoi ne-am reluat călătoria, iar Neumann a început să-mi explice cum funcţionează o mare *fazienda* braziliană.

– Fiecare *fazienda* reprezintă un adevărat microcosmos. De obicei, ea cuprinde un teritoriu de o întindere inimaginabilă în Europa. De aceea, o *fazienda* este dotată obligatoriu cu o pistă pentru avioane şi elicoptere. Numărul celor care lucrează acolo nu e niciodată mai mic de trei sute, iar în sezonul recoltelor, al însămânţărilor şi al marcării turmelor de animale se poate ajunge şi la şase sute de angajaţi. În afara muncitorilor, într-o *fazienda* este încartiruit şi un mic contingent de gardă, care

asigură siguranța acestora, protejându-i de agresiunile triburilor ostile de indios. Grupul de *faziendas* aflate în proprietatea noastră oferă o slujbă sigură unui număr de aproximativ o sută cincizeci de mii de agricultori și țărani din regiune.

În acest moment încercăm să modernizăm operațiunile de încărcare/descărcare și ambalare, raționalizând totodată și transportul de mărfuri. Fiecare *fazienda* dispune de acces la linia feroviară a grupului nostru, situată la o distanță maximă de o sută șaizeci de kilometri. Închipuiți-vă că volumul de mărfuri transportate de noi anul trecut a fost cu puțin inferior celui care tranzitează printr-un modern port din Europa.

– Observ, domnule Neumann, că faceți foarte des referire la bătrânul continent. Vă este dor de Europa?

– Vă voi răspunde, domnule Raso, cu toate că această întrebare nu face parte dintre cele acceptate pentru acest interviu. Europa nu mi-a oferit altceva decât doliu, nedreptăți și trădări. Oare cum mi-ar putea fi dor de bătrânul continent? În schimb, această țară mi-a oferit o viață nouă.

Apoi, mi s-a părut că ochii de culoarea gheții ai lui Neumann au devenit visători.

Casa seniorială, numită Posada de Oro, aflată în proprietatea familiei Oliveiro, părea copia la scară redusă a *Residencia* lui Neumann.

Familia Oliveiro aparținea unei foarte înstărite dinastii de latifundiari brazilieni. Verile secetoase

din ultimii ani distruseseră păşunile şi recoltele, afectând în mod dezastruos finanţele proprietarilor de la Posada de Oro. Acesta era, de altfel, motivul pentru care Neumann era convins că latifundiarii nu aveau cum să-i refuze oferta avantajoasă de cumpărare.

Martin Oliveiro, soţia şi fiica sa, Alexandra, mi-au făcut impresia unor persoane distinse. Au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca noi, musafirii lor, să ne simţim în largul nostru, dar cu toate acestea, nu mi-a scăpat sentimentul de melancolie care părea să plutească peste tot în aer.

După cină, Martin Oliveiro şi Erick Neumann s-au retras într-o altă cameră, fără îndoială ca să discute detaliile tranzacţiei.

Rămas singur cu cele două femei, m-am lăsat atras într-o conversaţie agreabilă despre istoricul regiunii: zona fusese destinaţia căutătorilor de aur ai secolului trecut. De altfel, din acea perioadă îşi trăgea numele şi proprietatea familiei Oliveiro.

Mi s-a spus că, la vremea aceea, pe locul casei se găsea o *posada*, un modest han care îi găzduia pe exploratori, cei mai mulţi dintre ei oameni deznădăjduiţi porniţi la drum în speranţa unei lovituri norocoase care să le schimbe soarta.

Când Martin s-a întors în cameră, am observat că era încruntat. Mi-am spus că, probabil, condiţiile impuse de Neumann nu-l mulţumeau.

Alexandra şi-a privit tatăl fix în ochi, iar eu am sesizat în expresia feţei sale o urmă de nelinişte şi, poate, un sentiment de disperare neputincioasă.

Alexandra este o fată frumoasă, cu pielea arsă de soare, înaltă și zveltă. A studiat în străinătate și este licențiată în științe economice. În cursul serii mi-am dat seama de mai multe ori, stânjenit, că nu reușeam să-mi desprind privirea de la ea...

Puțin mai târziu, Neumann s-a retras cerându-și scuze gazdelor sale, motivând că a doua zi dimineață trebuia să se întoarcă la prima oră la *Residencia*. A mai spus și că Alexandra urma să-l însoțească, pentru a-și începe perioada de stagiu în cadrul direcției grupului industrial.

În schimb, eu urma să mă întorc la *Residencia* abia după ce un avion avea să mă ducă să vizitez orașul Manaus.

Soarele abia răsărise când avionul Piper Navajo negru, cu o amazoană pictată pe coadă, a aterizat pe pista de pământ bătătorit amenajată nu departe de Posada de Oro.

Avionul m-a obligat să mă grăbesc și, câteva minute mai târziu, am coborât în sala de mese.

Martin Oliveiro și soția stăteau la o masă, atât de absorbiți de conversație, încât nici nu mi-au remarcat prezența. Așa că, fără să vreau, am auzit un fragment din conversația lor.

– Știam de la bun început că așa va fi, doar făcea parte din înțelegere, a spus femeia.

– Ai dreptate, numai că acum mi se pare imposibil să mă lipsesc de ea, a răspuns el.

– Educația pe care ai primit-o nu-ți permite să faci una ca asta. Acum e prea târziu: nu putem nici să ne răzgândim, nici să nu respectăm înțelegerea.

În clipa aceea, soții Oliveiro m-au observat și, stânjeniți, au schimbat vorba.

Eu m-am așezat la masă, am băut o cafea neagră și am mâncat cu poftă delicioasele fructe tropicale care mi-au fost aduse.

Apoi mi-am luat rămas-bun de la ei și m-am îndreptat spre pista de decolare unde mă aștepta Piper-ul Navajo.

Mă obișnuisem cu această modalitate de deplasare: în Brazilia, oamenii folosesc avionul la fel cum folosesc italienii automobilul.

Am urcat la bord. La manșă se afla de data aceasta Agnes.

Călătoria spre Manaus a fost plăcută, Agnes dovedindu-se un pilot foarte experimentat.

Pe toată durata vizitei, ghidul meu a fost amabil și plin de solicitudine. Aș spune chiar prietenoasă.

Am cutreierat pe străzile orașului colonial ca doi turiști oarecare și am băut *chopes* de bere la gheață, în timp ce Agnes îmi descria fastul trecutului din Manaus, care își lăsase urmele în arhitectura în stil baroc târziu a clădirilor.

Apoi am decolat din nou, îndreptându-ne spre reședința lui Neumann.

Am survolat iarăși pădurea amazoniană. De fapt, nu reușeam să înțeleg dacă eram atras de spectacolul naturii sau mai degrabă de picioarele lungi

ale lui Agnes, pe care fusta ei scurtă i le descoperise aproape de tot.

– Nu vreţi să-mi daţi o mână de ajutor la aterizare, domnule Raso? m-a întrebat Agnes, arătând spre instrumentele de zbor.

Am acceptat pe loc şi m-am prefăcut foarte atent la instrucţiunile pe care mi le dădea: cu mâna dreaptă trebuia să ţin manşa, în timp ce cu stânga trebuia să acţionez manetele.

Şi-a pus mâna peste a mea, iar atingerea aceea a avut puterea să mă excite nebuneşte.

„La naiba cu lecţia de pilotaj!", mi-am spus, luându-mi mâna de pe manşă şi mângâind coapsele fine ale lui Agnes. Ea şi-a desfăcut puţin picioarele, fără însă ca atenţia să-i fie distrasă de la manevrele de aterizare. Procedura era ca de manual. I-am tras chiloţii într-o parte, iar ea s-a apropiat de mine, pe marginea scaunului.

Degetele mele au început să se mişte cu rapiditate, până când Agnes şi-a încordat brusc spatele.

Buzele nu i-au lăsat să-i scape nici măcar un geamăt.

Numai un oftat uşor.

În aceeaşi clipă, avionul a fost scuturat de un tremur nu foarte puternic, iar roţile s-au aşezat cuminţi pe pistă.

22

Epoca Fierului, mileniul al II-lea î.Hr.

După ce părăsiseră peştera, Athor, Dehal, Mizda şi Aker hotărâseră să se statornicească o vreme la adăpostul unei stânci situate nu departe de râu, spre nord, la distanţă foarte mare de satul tribului migos. În locul acela îşi construiră câteva colibe.

Într-una dintre colibele acelea, într-o noapte neagră, fără lună, copilul hotărî că sosise vremea să vină pe lume.

Ore la rând, Dehal suferi în tăcere. Apoi, când înţelese că se apropia momentul naşterii, îşi trezi bărbatul.

Nu-l mai văzuse niciodată atât de agitat, nici măcar atunci când trebuia să dea piept cu vrăjmaşii.

Athor păşea nervos de colo-colo, neştiind ce ar fi trebuit să facă.

– Du-te şi trezeşte-i pe tata şi pe Mizda. O să avem nevoie şi de ei.

Când cei trei bărbaţi o înconjurară, Dehal se lăsă pe vine, desfăcându-şi larg picioarele. Mizda şi Aker

o ţinură de subsuori, în vreme ce, în faţa ei, Athor îi ştergea sudoarea de pe frunte.

Femeia avea chipul încordat de durere şi efort, dar buzele sale nu lăsară să-i scape nici măcar un vaiet. Apoi, într-un târziu, fătul ieşi la lumină, tras de mâinile puternice ale lui Athor. Bărbatul îşi strânse fiul la piept şi în clipa aceea avu sentimentul că viaţa sa începea a doua oară.

Ochii războinicului se umplură de lacrimi, în vreme ce Sar – hotărâseră să-i dea numele bunicului său – scotea primul scâncet.

În acest timp, în satul tribului migos se schimbaseră multe lucruri. Atotputernicia şi aroganţa lui Goreth nu cunoşteau limite.

Tribul migos era format din oameni paşnici, fără înclinaţii războinice, care suportau cu pasivitate vicisitudinile, plecându-se în faţa ordinelor tiranului şi supunându-se oricărei cereri a lui.

Într-una din zile, însă, se petrecu un fapt greu de acceptat chiar şi pentru obedienţii migos.

Fata era încă o copilă, însă Goreth începuse s-o măsoare lung, cu priviri hulpave. Seara, o duse la coliba sa şi, rămas singur cu ea, încercă s-o posede. Copila se apără cu furie, iar unghiile sale se înfipseră în faţa sălbaticului rege. Orbit de durere şi de furie, Goreth o lovi cu o asemenea forţă, încât o ucise pe loc.

De data aceasta, regele întrecuse orice limită: răvăşită de durere, mama fetişcanei puse mâna pe cuţitul de vânătoare al bărbatului său şi se îndreptă spre

coliba lui Goreth, căutând răzbunare. Străjile o opriră în clipa în care se pregătea să-l înjunghie pe ucigaş. Acuzată că atentase la viaţa şefului de trib, femeia fu supusă judecăţii Sfatului celor Cinci.

Întreaga comunitate ştia adevărul, iar Sfatul nu reuşi să ajungă la un acord. Doi dintre cei cinci membri au declarat-o nevinovată pe femeie. Conform tradiţiei, în asemenea situaţii, acuzata urma să fie deferită judecăţii Pietrei Sfinte.

– Am avut un vis, Athor, îi spuse într-o zi Aker ginerelui său, privindu-l pe micul Sar, care îşi făcea de lucru cu câteva bucăţi de lemn. Am visat că te întorceai triumfător în sat, aclamat de poporul nostru, iar eu urmăream cu o oarecare detaşare scena, de undeva, de la distanţă.

Ploaia deasă dura de câteva zile bune şi nici unul dintre ei nu îndrăznea să iasă din colibă. Prin acoperişul de paie curgeau şuvoaie de apă, udând totul de jur-împrejur.

Torentul fu anunţat de o zbatere surdă a pământului, care devenea din ce în ce mai intensă pe măsură ce valul înainta.

Înspăimântaţi, ţâşniră cu toţii afară din colibă, văzând cum nămolul înghiţea tot ce întâlnea în cale. O clipă mai târziu îşi dădură seama, îngroziţi, că micuţul Sar dispăruse.

Orbiţi de deznădejde, cei patru porniră în căutarea copilului.

Primul care îl zări – cu numai o clipă înainte ca valul să-l acopere – fu Mizda. Se aruncă după el, apucându-l de o mână, fără să-și dea însă seama că, încercând să reziste furiei valului, brațul său se răsucise într-un mod deloc natural.

Când îl restitui pe băiețel părinților care radiau de fericire, chipul lui Mizda se schimonosi de durere: umărul i se dislocase, brațul atârnându-i inert pe lângă corp. Între timp, torentul acoperea totul. Cei cinci abia avură timp să se refugieze pe un loc mai înalt. De sus, de pe stâncă, Athor și ai lui priviră neputincioși spectacolul de sub ei: colibele și câmpul cultivat din preajma lor dispărură cu desăvârșire.

Într-un târziu, ploaia se opri, iar mareea vâscoasă începu să se retragă.

– Nu mai putem rămâne aici, spuse Athor, privind ceea ce mai rămăsese din mica lor așezare improvizată. A sosit vremea să ne întoarcem în sat.

– De ce? Ca să fim judecați și condamnați la moarte de fratele tău vitreg? întrebă Dehal.

– Nu. Ca să ni se facă dreptate și să alungăm uzurpatorul.

Athor știa că era ceva aproape imposibil, iar Aker păru să-i citească gândurile.

– Cum am putea reuși una ca asta? interveni bătrânul, arătând spre piciorul său beteag și spre brațul lui Mizda, pe care bătrânul încerca să-l oblojească. Nu suntem decât trei bărbați, dintre care doi invalizi, o femeie și un copil. De cealaltă parte, Goreth îi are la dispoziție pe aproape toți membrii tribului migos,

pe care i-a redus la stadiul de sclavi şi care veghează la siguranţa lui.

– Ştiu că, mai devreme sau mai târziu, va exista un moment în care nu va fi nimeni în preajma lui să-l apere. E suficient să trecem în nopţile cu lună plină pe la templul lui Hosh. Presimt că nu va trece mult timp şi marele sacerdot va veni acolo, aducând vreo victimă de-a lui ca să-şi ispăşească pedeapsa în faţa Pietrei Sfinte.

– Vreau să vin şi eu cu tine, Athor, spuse atunci Mizda.

– Nu. Întâi de toate, ai grijă să te înzdrăveneşti, prietenul meu drag. Îmi vei fi de mai mult folos dacă vei sta aici, să-i veghezi pe Dehal şi pe copil, cu atât mai mult cu cât acum, că locuinţele noastre au fost făcute una cu pământul, trebuie să ne adăpostim în pădure. Nu-ţi face griji, mie nu mi-e frică de Goreth. Dacă voi ajunge să dau piept cu el, ştiu că-l voi birui.

– Nouă, însă, ne este frică pentru tine, interveni Dehal, învăluindu-l cu o privire plină de iubire şi nelinişte. Atât eu, cât şi fiul său şi fratele lui, pe care îl port în pântece.

Athor nici nu avu timp să se bucure de vestea pe care i-o aducea femeia lui, căci se văzu nevoit să ia calea muntelui.

Pe cer, luna plină se înălţase, deşi ultimele sclipiri ale asfinţitului nu se stinseseră încă. Cu mâinile legate la spate, femeia înainta cu dificultate de-a lungul

galeriei principale a peşterii. În urma sa, cu vârful suliţei aţintit asupra spatelui ei, marele sacerdot o conducea la locul sacrificiului suprem.

– Te blestem cu fiecare pas pe care îl fac, Goreth, spuse peste umăr ostatica.

– Păstrează-ţi suflul pentru mers, femeie, şi ţine-ţi gura, îi răspunse el.

Ajunseră în prima sală a cavernei, cea cu pereţii pictaţi. Goreth se opri să-şi tragă sufletul într-o zonă luminată de torţe.

– Demonul să coboare asupra ta, rege crud ce eşti. Şi fie ca moartea să ţi se tragă de la ura ce ţi-o port.

Goreth se apropie de ea.

Mâna regelui izbi cu violenţă obrazul femeii. Ea nu scoase nici un vaiet, dar continuă să vorbească, deşi sângele începuse să-i curgă din abundenţă pe la colţul buzelor.

– Asta e tot ce poţi să faci, rege al neamului migos? Află că, după ce mi-ai ucis fiica, viaţa mea nu mai are nici un sens. Hai, omoară-mă! Dar în timpul acesta, voi înălţa ruga mea către zeul Hosh, cerându-i să facă dreptate.

În clipa aceea, o voce tunătoare se auzi din întunericul grotei.

– Femeia rosteşte adevărul, Goreth. De ce loveşti pe cineva fără apărare şi nu-ţi măsori forţele cu unul asemenea ţie?

Surprins, tiranul îşi îndreptă suliţa spre direcţia de unde venea vocea.

Dar Athor cunoştea secretele peşterii şi ştia că reverberaţia zgomotelor din pereţi putea înşela auzul oricui.

– Unde eşti, Athor? strigă Goreth, care recunoscuse pe loc vocea fratelui său vitreg. Vino la lumină: nu mi-e teamă de tine. Ştii bine că te învingeam întotdeauna în luptă dreaptă, pe vremea când eram copii.

– Acum însă nu mai suntem copii, Goreth. Iar ţie ţi-a sosit ceasul să mori.

Vocea părea să vină de undeva, de la înălţime.

Goreth se răsuci brusc pe călcâie, aruncând suliţa în direcţia ei. Nu făcu însă altceva decât să se lase descoperit în faţa atacului impetuos al lui Athor.

Se prăbuşiră încleştaţi la pământ, luptându-se ca două fiare.

Deodată, mâna în care Goreth ţinea pumnalul se ridică brusc, pregătindu-se să lovească decisiv, dar braţul celuilalt îl blocă.

Cu o lovitură aplicată în rinichi, Athor reuşi să scape din strânsoare şi îl izbi pe celălalt în piept cu picioarele atât de puternic, încât Goreth fu aruncat cu spatele în peretele de stâncă. Apoi Athor luă suliţa de pe jos, ţinti spre pieptul fratelui său vitreg şi o aruncă cu putere spre el. Perfidul Goreth se prăvăli la pământ, horcăind.

Gâfâind din cauza efortului, Athor se întoarse spre femeie şi, aplecându-se spre ea, îi tăie legăturile de la mâini şi picioare.

– Gata, s-a terminat. A trecut, îi spuse.

– Viaţa mea s-a sfârşit, Athor. Mai întâi, Goreth mi-a ucis bărbatul, apoi mi-a răpit singura bucurie care îmi mai rămăsese.

În clipa aceea, Goreth se repezi cu furie asupra tânărului. Rana provocată de suliţă fusese mai puţin gravă decât păruse la prima vedere.

Din nou, braţul înarmat cu un pumnal al tiranului se înălţă, pregătit să lovească mortal.

Dar femeia se dovedi mai rapidă decât Goreth: cu forţa pe care ţi-o dă disperarea, ridică un pietroi deasupra capului.

– Mori, blestematule, urlă ea, în vreme ce pietroiul cu margini ascuţite lovi ţeasta lui Goreth, zdrobind-o.

Rămaseră mult timp unul lângă celălalt, fără să spună nimic, încercând să-şi pună gândurile în ordine.

Primul care vorbi fu Athor:

– Eu zic să mă însoţeşti la locul din pădure unde i-am lăsat pe ai mei, apoi mă voi întoarce la templu, voi lua discul de aur al marelui sacerdot şi ne vom îndrepta împreună spre sat.

Un sentiment rău-prevestitor puse stăpânire pe Athor pe măsură ce se apropia de luminişul în care îşi lăsase femeia, copilul şi pe ceilalţi doi tovarăşi.

Se părea că Mizda şi Aker se luptaseră ca două fiare înainte de a fi biruiţi. Amândoi zăceau inerţi la pământ.

Nici urmă însă de Dehal şi Sar.

Athor îngenunche lângă trupul ghicitorului, care încă mai respira.

– Eu sunt, Aker, spuse, ridicându-i capul. Liniștește-te acum. O să-ți îngrijesc eu rănile.

– E inutil, Athor. O să mor, răspunse bătrânul în șoaptă. Karesh și oamenii lui ne-au atacat prin surprindere. Mizda și cu mine nu le-am putut ține piept. Pe Sar și Dehal i-au luat cu ei. Du-te după ei și eliberează-i, rege al neamului migos!

Apoi, Aker își lăsă capul într-o parte și închise ochii pentru totdeauna.

23

Anglia, 1213

Galera pe care se îmbarcaseră Bahram, Sarya şi Aymon fusese capturată de englezii lui William de Longespée în cursul bătăliei de pe estuarul râului Zwyn, iar comanda navei îi fusese încredinţată unui cirac zelos al celui ce-al treilea conte de Old Sarum. Numele acestuia era Ackerley Colter, dar toţi îi spuneau Piratul.

Cei trei auziseră de la oamenii din echipaj că hainul Colter făcuse parte dintr-o bandă de asasini care teroriza coastele scoţiene şi că, odată făcut prizonier, îşi trădase tovarăşii dezvăluind locul în care se ascundeau, câştigându-şi astfel nu numai libertatea, ci şi favorurile comandantului flotei engleze.

– Cambuzierule! strigă Piratul, luând o ultimă înghiţitură de bere din halba din faţa sa. Cambuzierule, repetă el. Echipajului meu îi este foame. Ia demonstrează-ne tu că bucătarii francezi sunt mai buni decât

ai noştri. Iar dacă nu vei reuşi să mă convingi, o să am un motiv suficient de bun ca să-ţi retez căpăţâna.

– Domnule, probabil că nu ştiţi, aşa că trebuie să vă spun eu: proviziile noastre s-au epuizat de mult, iar şoarecii şi viermii au pus stăpânire pe ce a mai rămas, răspunse Bahram, pe un ton respectuos. Echipajul nostru a coborât la Damme ca să facă aprovizionarea, dar, după cum bine ştiţi, domnule, nici unul dintre ei nu s-a mai întors.

– Tacă-ţi meliţa şi pune-ţi calfele la treabă. Vreau să-mi fie servit un prânz ca la carte, altfel vei avea aceeaşi soartă ca a superiorilor tăi, care au sfârşit în apele mării, cu beregata tăiată.

Într-adevăr, ofiţerii francezi luaţi ostatici după abordaj fuseseră masacraţi fără prea multe complimente. Cei câţiva supravieţuitori fuseseră luaţi ostatici şi puşi în lanţuri la vâsle, cu ghiulele de fier la picioare. După ce le spusese englezilor că el nu era altceva decât un biet bucătar, Bahram reuşise să evite o soartă asemănătoare pentru el, Sarya şi băiat.

Acum însă, Colter Piratul îl punea la o grea încercare, iar Bahram se vedea nevoit să-şi pună în valoare calităţile de bucătar neavând la dispoziţie decât carne putrezită şi bucate alterate. Cu toate acestea, izbuti să încropească un prânz decent pentru ofiţerul englez şi suita sa.

Soarta neprielnică hotărâse însă ca una dintre păstăile de fasole din supă să fi fost aleasă ca locuinţă de nişte larve de muscă. La prima înghiţitură de supă, Piratul se trezi cu gura plină de musculiţe.

Blestemă dezgustat, scuipând gros şi zgomotos, apoi porunci să fie adus bucătarul în faţa sa.

Bahram schiţă o plecăciune umilă.

– Ţi-am promis că vei avea aceeaşi soartă ca şi superiorii tăi, cambuzierule, dacă nu-mi vei da să mănânc pe gustul meu. Iar tu mi-ai dat să mănânc viermi?... urlă Piratul, trăgându-şi sabia din teacă.

– Aşteptaţi, domnule, interveni o voce subţire.

– Cine a vorbit? întrebă Colter, privind de jur-împrejur. Aţintindu-şi privirea cruntă şi înceţoşată din pricina berii asupra femeii travestite în ajutor de bucătar, strigă: Ah, tu erai? Nu cumva vrei să sfârşeşti şi tu ca el?

– Domnule, lucrurile nu stau aşa cum credeţi dumneavoastră. În realitate, noi suntem persecutaţi de francezi şi ne aflam pe vas pentru că fugim de ei.

– Atât de persecutaţi, încât îi slujeaţi, nu-i aşa? Nu vreau să mai aud nici un cuvânt. Iar tu, cambuzierule, pregăteşte-te să devii hrană la peşti.

– Nu credeţi nici dacă vă arăt asta?

Spunând acestea, Sarya îşi trase peste cap bluza de lână şi desfăcu nodul eşarfei de bumbac care îi încorseta pieptul, arătându-le tuturor sânii săi mari.

– Am fost nevoită să mă travestesc în bărbat pentru a nu fi descoperită şi arestată de francezi.

Colter privea înmărmurit, ca la o arătare, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Trecuseră şase luni de când mâinile lui grosolane nu mai atinseseră sânul unei femei – şi acela fusese sânul unei târfe dintr-un bordel din Southampton.

Piratul se apropie de Sarya, iar mâinile sale începură să se plimbe pe pielea fină a femeii. Ochii englezului străluceau de lăcomie.

Deodată, degetele lui Bahram i se înfipseră în orbite.

Țiganul nu rezistase să fie martorul indiferent al unei asemenea umilințe: acționase din instinct, fără să se gândească la consecințele gestului său.

Oamenii lui Colter săriră asupra cambuzierului înnebunit de furie și reușiră cu mare greutate să-l imobilizeze.

Piratul se ridică de pe punte, cu un ochi sângerându-i abundent, și se îndreptă spre Bahram hotărât să-și facă dreptate cu o lovitură de sabie.

– Opriți-vă! se auzi vocea poruncitoare a lui William Longespée. Ce se întâmplă aici?

Comandantul flotei engleze tocmai urcase la bord, ca să inspecteze personal prada de război.

Colter îi povesti pățania.

– Fie că sunteți prieteni de-ai francezilor, fie că le sunteți dușmani, nimeni nu vă va putea scuti de un sejur purificator în temnițele contelui Old Sarum.

– Iertați-l măcar pe băiatul nostru, Excelență, imploră Sarya. El nu are nici o vină.

– Și ce bine i-aș face dacă l-aș ierta, Doamne iartă-mă? L-aș lăsa să îngroașe numărul nenorociților fără mamă și tată care suferă de foame și frig, întreținându-se numai din furtișaguri și cerșetorie? Totuși, voi dovedi clemență. Nu vă voi lăsa să putreziți în temniță alături de infractori de drept comun, ci voi cere

să vi se aplice un tratament preferențial: băiatul va putea sta cu voi într-o aripă a închisorii.

Când debarcară la Southampton, prizonierilor li se confiscară toate bunurile, chiar și puținele lor veșminte.

Bahram, Sarya și Aymon cerură să le fie lăsată măcar viela, dar Piratul se dovedi de neclintit.

– Intervenția prințului William ți-a salvat viața, cambuzierule, spuse el. Te sfătuiesc însă să nu întinzi coarda: află că eu nu sunt la fel de mărinimos ca el și că abia aștept clipa când te voi putea trece prin tăișul sabiei mele. Stai la locul tău, ca nu cumva să ți se întâmple vreun accident urât pe drumul către Old Sarum, unde veți fi întemnițați.

– Nu mai insista, Bahram, las-o baltă, îi șopti la ureche Aymon. Deocamdată nu ne interesează altceva decât să coborâm o dată pentru totdeauna de pe corabia aceasta și să punem o distanță cât mai mare între noi și Pirat. Într-o zi, îmi voi construi singur o vielă nouă, mai frumoasă decât cea pe care am avut-o.

– Ca să fiu sincer, eu mă gândeam de fapt la hartă, îi răspunse Bahram.

– Nu-ți face griji în privința asta: știu pe de rost atât textul, cât și detaliile hărții.

Văzându-l pe Aymon atât de liniștit și sigur pe el, țiganul nu mai spuse nimic.

Castelul Old Sarum se înălța pe platforma stâncoasă a unor versanți abrupți din comitatul Wiltshire, în sudul Angliei.

Atât romanii, cât şi normanzii fuseseră impresionaţi de avantajele pe care le oferea un asemenea loc imposibil de cucerit, deoarece castelul era ridicat pe temelia unor fortificaţii construite cu multe secole în urmă.

Era înconjurat de două ziduri de apărare concentrice, între ele fiind plasate locuinţele supuşilor contelui. Întreaga fortificaţie era impunătoare, cu un donjon care se înălţa cu treizeci de metri deasupra zidului cu creneluri şi cu nu mai puţin de opt turnuri de apărare.

Anglia, 1216

De câteva zile, pe Bahram îl chinuiau accese puternice de tuse. William de Longespée îşi respectase promisiunea: Bahram, Sarya şi Aymon nu fuseseră despărţiţi şi, în loc să fie aruncaţi în beciurile secrete al castelului Old Sarum, fuseseră închişi într-o celulă pentru prizonierii care îşi aşteptau judecata sau pentru cei care comiseseră fapte mai puţin grave.

Trecuseră mai mult de doi ani din ziua în care debarcaseră pe pământ englez.

Şeful temnicerilor se ataşase de cei trei francezi educaţi şi demni, astfel încât îi scotea adesea din celulă, cerându-le să-i cânte sau să pregătească masa pentru el şi oamenii săi.

– Am vorbit despre voi cu Excelenţa Sa, contele, le spuse el într-o zi. La castel se pregăteşte un mare

banchet cu ocazia nunții fiului lui cel mare. Au nevoie de bucătari și de muzicanți și am reușit să-l conving pe conte să vă ia în serviciul său. Va trebui să cântați, dar și să ajutați la bucătărie. Aceasta este marea voastră ocazie! N-o irosiți și poate că apoi veți fi liberi.

– Nu vă fie teamă, comandante, îi răspunse Bahram. Nu vă vom dezamăgi. Cât privește muzica, însă, nu știu ce să spun... Toate instrumentele ne-au fost confiscate când am ajuns în Anglia. Cine știe pe unde or fi fiind acum?

– Am vorbit cu contele și despre asta, iar el mi-a spus că se va îngriji să vă facă rost de tot ce aveți nevoie: episcopul comitatului este pasionat de muzică și are la castel o colecție impresionantă de instrumente.

Căldura și mirosurile emanate de bucătăriile castelului se dovediră mai greu de suportat decât aerul fetid al strâmtei lor celule: toate slugile alergau de colo-colo, strigând la calfe și servitori sau alunecând pe podelele pe care căzuse grăsime și uleiuri din belșug. Flăcările cuptoarelor încingeau aerul, iar aburii fierbinți ai cazanelor cu mâncare îl făceau irespirabil. Deși părea desprins din infern, din locurile acelea ieșeau la lumină, ca prin minune, bucate alese pentru banchetul aflat în plină desfășurare.

În sălile castelului sosiseră mai mult de trei sute de invitați. Printre aceștia se aflau personaje dintre cele mai influente ale înaltei nobilimi engleze.

– Hei, voi trei! le strigă maestrul de ceremonii. Duceţi-vă să vă schimbaţi. În curând veţi fi chemaţi pe scenă.

După patru zile în care munciseră pe brânci, Bahram, Sarya şi Aymon erau frânţi de oboseală. Dar primiră ordinul maestrului de ceremonii ca pe o binecuvântare: trecuseră ani de când nu mai apăruseră în faţa unui public, iar gândul că aveau să cânte din nou îi umplea de bucurie.

Contele poruncise să li se confecţioneze două viele noi şi un tambur şi le procurase veşminte elegante care probabil că aparţinuseră pajilor de la curte.

Cu toate că se simţea ridicol îmbrăcat astfel, Aymon urcă pe scenă.

Făcuseră repetiţii ore în şir, până când se convinseseră că armonia care îi unise de la bun început nu se pierduse.

Degetele lui Aymon atinseră cu delicateţe coardele şi tastiera instrumentului. Apoi, Bahram îl acompanie, iar vocea suavă a Saryei se înălţă în sala amplă a castelului. Brusc, murmurele se stinseră, iar musafirii se întoarseră ca vrăjiţi spre ei.

În clipa aceea, o văzu. Mai întâi crezu că visează, apoi îşi concentră intens privirea în direcţia ei şi se încredinţă că nu se înşelase: oaspetele de onoare al banchetului, proaspăta mireasă a lui Dolbert, fiul contelui, era Marie-Louise, tânăra elevă a maestrului Puyol, fata cu bucle blonde şi ochii ca marea. Aceeaşi care, cu ani în urmă, îi salvase viaţa. Aceeaşi care de atunci, noapte de noapte, îi apărea în vise.

– Visează mai departe, Aymon, îi șuieră deodată la ureche Bahram.

Tânărul își scutură capul și reîncepu să atingă clapele cu grație de faun.

Ultimele note ale melodiei fură însoțite de aplauze lungi și strigătele entuziaste ale publicului.

– Scuzați-mi îndrăzneala, domnule, îi spuse Marie-Louise logodnicului său, ridicându-se de la masă, aș vrea să îi felicit personal pe acești muzicanți: după cum știți, muzica este cea mai mare pasiune a mea. Vreți să mă însoțiți?

Spunând acestea, Marie-Louise îi întinse mâna.

Deși împlinise doar șaptesprezece ani, Aymon își pierduse trăsăturile copilărești, devenind un bărbat tânăr, cu umeri lați și puternici. Părul negru și cârlionțat îi încadra chipul cu o expresie gingașă, dar totodată severă. Părea mai degrabă un tânăr cavaler decât un umil menestrel.

Și Marie-Louise se schimbase. Devenise cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată Aymon.

Când fură față în față, ochii băiatului se fixară în cei ai lui Marie-Louise.

– Ați cântat minunat, *messere*. Pot afla care este numele dumneavoastră? îl întrebă ea.

– Maxim, minți tânărul. Iar cei de colo, care m-au acompaniat, sunt părinții mei.

Fata nu dădu nici un semn că l-ar fi recunoscut.

– Și sunteți găzduiți aici, la castel, Maxim?

– Ca să fiu sincer, domnișoară...

– Bineînţeles că locuiesc aici, sunt muzicanţii noştri de curte, interveni în discuţie contele, care ţinuse să-şi însoţească viitoarea noră.

– Aş fi fericită dacă v-aş mai putea asculta şi altă dată. Muzica voastră e dulce şi tulburătoare. Mi-a mers drept la inimă.

24

Berlin, anii '30

– Priviţi aici, domnule Rahn, spuse ofiţerul SS, arătându-i cele câteva insigne pe care le realizase inspirându-se din miturile teutonice.

– Aveţi dreptate, Herr Weisthor, încuviinţă Otto Rahn, aceste simboluri al SS-ului nu sunt, nici mai mult, nici mai puţin, decât nişte rune antice.

Alfabetul runic, numit şi *futhark*, fusese utilizat de străvechile popoare germanice. Cercetând documente care datau din acea epocă îndepărtată, Weisthor şi un oarecare Lanz elaboraseră ariosofismul, o doctrină teozofică care atribuia originea tuturor religiilor moderne învăţăturilor unui profet născut pe pământ german, numit – nu foarte original – Krist.

De aici porneau apoi toate teoriile care îi prezentau pe arieni ca fiind unicii supravieţuitori ai unui tărâm legendar ideal numit Thule, un continent pierdut, asemenea Atlantidei.

– După cum probabil vă închipuiţi, nu v-am solicitat această întâlnire doar pentru a vă arăta aceste insigne SS, domnule Rahn. Aş vrea să vă supun atenţiei o propunere personală, despre care însă am discutat şi cu domnul Himmler, comandantul trupelor SS. Cu câtva timp în urmă, am constituit în cadrul SS-ului un departament de cercetare pe care l-am numit Ahnenerbe şi care se va ocupa de studii asupra originii poporului german. Cu Ahnenerbe colaborează cei mai renumiţi docenţi ai noştri, oameni de ştiinţă eminenţi, cercetători iluştri. Mi-ar face plăcere dacă aţi accepta şi dumneavoastră să faceţi parte din acest departament, domnule Rahn.

Ca întotdeauna, prin buzunarele lui Rahn sufla vântul, aşa că ocazia pe care i-o oferea Weisthor îi deschidea calea spre perspective nesperate.

Câteva zile mai târziu, Otto Rahn se înrola în SS-ul lui Himmler şi în scurt timp, ca urmare a unei serii de promovări pentru merite deosebite, devenea subofiţer.

Londra, anii '30

Peter Wilson fusese numit de puţin timp directorul celebrei case londoneze de licitaţii Sotheby's. Era anul 1936, an care avea să însemne începutul unei cariere strălucite. Despre Wilson nu se putea spune că era un bărbat banal: nu numai că reuşea să stabilească imediat valoarea oricărui obiect scos la licitaţie, dar învăţase să-i recunoască printre clienţii săi pe

aceia dispuşi să intre cu orice preţ în posesia unuia sau altuia dintre artefactele sau operele de artă scoase la vânzare.

Wilson realiză pe loc cât de valoros era obiectul pe care îl ţinea în mâini.

Căpitanul de fregată Rowell Kater era unul dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai amiralului Maiestăţii Sale, Hugh Sinclair. Se spunea despre el că avea două mari pasiuni: serviciile secrete – în cadrul cărora, de altfel, se şi înrolase – şi instrumentele muzicale vechi.

Telefonul primit de la Peter Wilson avu darul să-l binedispună pe căpitanul de fregată Rowell Kater.

– ...o dată, de două ori, de trei ori.

Ciocănelul emise un sunet sec, consfinţind încheierea uneia din licitaţiile din acea zi.

– Vielă, sau *symphonia,* din epoca medievală. Provenienţă probabilă: sudul Franţei. Adjudecată pentru o mie şase sute de lire sterline, plus taxa de licitaţie, de căpitanul de fregată Kater.

Imediat ce ajunse acasă, Kater despachetă instrumentul şi începu să-l mângâie emoţionat. Timpul îşi lăsase semnele sale de neşters, dar asta nu păru să-l intereseze pe ofiţer. Avea să-i facă mare plăcere să lucreze la restaurarea vielei.

Lemnul nu fusese atacat de cari, umiditate sau mucegai, iar cutia de rezonanţă era în stare bună. Era adevărat, îi lipseau câteva cuie de acordaj din fildeş, coardele şi prăguşurile din lemn. Dar odată ieşită din mâinile sale pricepute – Kater era convins de acest lucru – viela avea să trăiască o a doua viaţă.

Ciocăni uşor în discul metalic pe care trubadurii din vechime îl ungeau cu răşină înainte de a-l roti în aşa fel încât acesta să treacă peste coarde. Pe neaşteptate însă, discul cedă.

– Mai bine aşa, îşi spuse Kater. Oricum, mai devreme sau mai târziu ar fi trebuit să restaurez şi piesa aceasta.

Scoase discul cu totul şi în clipa aceea îşi dădu seama că în interiorul cutiei de rezonanţă se afla un compartiment secret. Nu mică îi fu mirarea când zări în ascunzătoare câteva foi de hârtie îngălbenite de vreme. Tremurând de emoţie, Kater trase din cutie antica partitură.

Astfel, jumătate din melodia compusă de maestrul Puyol fu scoasă la lumină după mai bine de şase sute de ani.

Berlin, anii '30

Sediul central al poliţiei secrete a Reichului se mutase de puţin timp la numărul 102 de pe Wilhelmstrasse. Aşa hotărâse noul şef al serviciului, Reinhard Heydrich, a cărui candidatură la conducerea Gestapoului fusese puternic sprijinită de Himmler.

Primul obiectiv al noului comandant era transformarea Gestapoului într-un instrument exact şi eficient şi, mai ales, într-o instituţie indispensabilă pentru instaurarea nazismului în întreaga Germanie. Heydrich jurase să nu trădeze niciodată încrederea pe care i-o acordaseră Heinrich Himmler şi Adolf Hitler.

Londra, anii '30

George al V-lea, regele Angliei, murise la începutul anului 1936. I-a urmat pe tron Edward al VIII-lea, un monarh pe cât de detestat de nobilime, pe atât de iubit de oamenii din popor, care îl numeau cu dragoste „Ted“.

Noul suveran nu făcuse niciodată un secret din simpatia pe care o nutrea pentru politica lui Adolf Hitler, la care se adăuga o puternică aversiune față de comunismul sovietic.

Însă domnia lui Edward al VIII-lea a fost de scurtă durată: în luna decembrie a aceluiași an, el abdică în favoarea fratelui său pentru a se căsători cu doamna Wallis Simpson.

În realitate, numele de familie al soției fostului rege era Warfield, dar presa o numise întotdeauna Simpson, după primul ei soț, pentru a sublinia că femeia, în afara faptului că nu avea nici o picătură de sânge nobil în vene, mai era și divorțată.

Fostul suveran, devenit ducele de Windsor, văzându-se eliberat de constrângerile politice din țara sa, făcu imediat o vizită în Germania, întâlnindu-se cu Adolf Hitler. Mai târziu, vizitele sale s-au repetat cu regularitate.

Totuși, în ciuda exilului său voluntar și a simpatiei față de nazism, Edward continua să fie foarte iubit de englezi, până într-acolo încât, de fiecare dată când revenea dintr-o călătorie în străinătate, mulțimea îl întâmpina strigându-i: *Ted, we want you back!*

Astfel de manifestări aveau darul de a-i stârni neliniștea noului rege George al VI-lea – care îl invidiase

dintotdeauna pe fratele său mai mare –, dar şi a serviciilor secrete occidentale. La accentuarea acestei stări generale de îngrijorare contribuia şi faptul că ducele de Kent, fratele mai mic al celor doi – un personaj foarte controversat – aproba ideile ducelui de Windsor.

Albrecht Haushofer aştepta răbdător în salonul elegant. Lumina era difuză şi un fum dens plutea prin aer, făcându-l aproape irespirabil. Prinţul George, duce de Kent, o copleşea cu atenţii – nu tocmai regale – pe o tânără doamnă plină de cocaină şi alcool. Întâlnirea fusese aranjată chiar de Haushofer, convins că în felul acela avea să-şi îndeplinească misiunea încredinţată de Rudolf Hess: stabilirea unui contact privilegiat cu un membru de seamă al familiei regale britanice. Hess cunoştea foarte bine slăbiciunile tânărului duce şi spera că, satisfăcându-i acestuia dorinţele desfrânate, îl va putea avea oricând la cheremul său.

Roma, anii '30

– Sunteţi convins de oportunitatea acestui discurs, Sanctitate? îl întrebă fără ocolişuri secretarul de stat al Vaticanului pe papa Pius al XI-lea.

– Aveţi cumva îndoieli, Excelenţă?

– Nu ştiu dacă este cel mai potrivit moment, Sanctitate, având în vederea ceea ce se petrece acum în lume. În Germania, de exemplu, naziştii...

– Naziştii... mereu naziştii!... replică Suveranul Pontif, nemulţumit. Numai despre asta aud vorbindu-se! Chiar şi discursurile dumneavoastră, Eminenţă, par să se învârtă mereu în jurul acestui subiect: Hitler şi guvernul său. Înţeleg, continuă papa, pe un ton mai împăciuitor, că dumneavoastră cunoaşteţi ca nimeni altcineva ambientul în care, iată, nazismul prinde rădăcini – de fapt, mai bine zis, ambientul pe care nazismul pune rapid stăpânire –, dar eu rămân la părerea că ocuparea Rhenaniei în luna martie de către trupele Reichului nu a fost altceva decât o demonstraţie de forţă. Una nici măcar foarte reuşită, de altfel. Odată ce resursele pentru parade militare se vor fi terminat, Germania va descoperi că are cu totul altceva de făcut decât să declanşeze un nou război. Iar fasciştii italieni, cu atât mai puţin. Sunt încredinţat că Mussolini ştie bine că una e să obţii nişte victorii militare pe frontul din Africa şi cu totul altceva este să te războieşti cu puteri precum Franţa, Anglia sau Rusia. Acesta este şi motivul pentru care am luat hotărârea să sprijin necondiţionat campania Ducelui din Africa.

– Îngăduiţi-mi să vă sugerez să daţi dovadă de prudenţă, Sanctitate.

A doua zi, pe 12 mai 1936, papa Pius al XI-lea definea public cuceririle coloniale ale Italiei fasciste drept „preludiul adevăratei păci europene şi mondiale".

În dimineaţa acelei zile de marţi, nori negri şi groşi se adunaseră pe cerul Romei. Cardinalul Pacelli îi privi îndelung, pradă unor negre presimţiri. În adâncul

sufletului își dorea ca el să greșească, iar Sfântul Părinte să aibă dreptate, dar era încredințat că alți nori, mult mai întunecați și mai amenințători, aveau să pună stăpânire în curând pe cerul Europei.

25

Languedoc, 2007

Sara simţea nevoia unei mici vacanţe şi binecuvântă în gând apele curative binefăcătoare de la Ussat-les-Bains, care, după cum scria în pliantul publicitar al staţiunii, aveau proprietăţi sedative, remineralizante şi de echilibrare a metabolismului. Se întinse pe pat, lăsând o maseuză profesionistă să se ocupe de împrospătarea tonusului său muscular. Închise ochii şi gândurile îi zburară altundeva, la oameni care trăiseră în vremuri străvechi, la eroi catari călăuziţi de credinţa lor neclintită, absolută, în luptele împotriva cruciaţilor papei. I se păru că vedea stânci imposibil de cucerit, asedii lungi şi sângeroase, mii de nevinovaţi masacraţi în numele lui Dumnezeu. I se păru că-l vedea pe Otto Rahn încălţându-şi bocancii grei de piele şi pierzându-se apoi în întunericul cavernelor, în căutarea marelui secret al catarilor. „Mda, grotele", îşi spuse Sara. Un labirint infinit de galerii şi abside, de pasaje înguste care adăpostiseră

secole de-a rândul o taină despre a cărei existență ea, Sara, se cam îndoia.

Din ziua în care ajunsese în acea regiune, numită pe vremuri Occitania, Sara făcuse expediții zilnice prin împrejurimi. În fiecare dimineață, în zori, speologul pus la dispoziția sa de van der Duick venea s-o ia de la hotel, luând apoi împreună calea peșterilor din apropiere. Citise și recitise cărțile scrise de Rahn în anii '30. Era convinsă că orice amănunt, oricât de mic și irelevant ar fi părut la prima vedere, s-ar fi putut dovedi folositor. Până în clipa aceea însă, toate indiciile pe care le identificase o aduseseră în același punct mort.

În plus, nu-și putea explica de ce ambele studii principale ale cercetătorului german – *Cruciada împotriva Graalului* și *Curtea lui Lucifer* – păreau scrise de două persoane diferite. După starea inițială de uimire, Sara atribuise acea impresie faptului că volumele apăruseră la mare distanță în timp unul de celălalt. De altfel, cea de-a doua carte fusese publicată postum, de apariția primei sale ediții îngrijindu-se însuși Heinrich Himmler.

Dincolo de diferențele stilistice, cele două volume împleteau informații istorice, legende străvechi și păreri personale ale autorului care, pe alocuri, le transformau în scrieri puțin credibile.

Din operele lui Rahn răzbăteau admirația sinceră pentru catari și respectul față de ideile și eroismul lor, eroism care, în cele din urmă, dusese la exterminarea sectei.

Pog-ul de la Montségur, un castel fortificat construit în inima muntelui și ultimul bastion în care catarii încercaseră să le țină piept cruciaților, era protagonistul multor pagini ale operei lui Rahn.

Denver, 2007

Situația din Orientul Mijlociu se agrava de la zi la zi. Cum era de așteptat, atentatele asupra centralelor nucleare iraniene fuseseră pretextul pentru intensificarea operațiunilor militare din zonă, fapt care întărea temerile privind izbucnirea unui nou război.

– Nouă nu ne este frică, spunea Pashelvi cu voce tunătoare în fața camerelor de luat vederi. Vom declanșa un război ucigător și implacabil împotriva asasinilor care au însângerat islamul. Necredincioșii trăiesc în teroare. Curând vor învăța ca dimineața, când pleacă la serviciu, să-și ia rămas-bun de la familie ca și cum ar face-o pentru ultima dată. În fiecare credincios al lui Allah se poate ascunde un justițiar care să-și răzbune frații, mamele, surorile și fiii. Acelor justițiari Allah le-a rezervat un loc în Rai. Allah e mare! Facă-se voia Lui!

După acea provocare mediatică, în țările „necredincioase“, atentatele s-au succedat fără oprire. De data aceasta, nu mai era vorba despre acțiuni teribiliste, ci despre un șir susținut de represalii organizate cu minuțiozitate.

Întreaga Europă părea paralizată.

Nici în Statele Unite lucrurile nu stăteau mai bine: din ziua atacului împotriva centralelor iraniene se înregistraseră peste șaptezeci de atentate, alte două fiind dejucate *in extremis*.

Cu toate acestea, Pashelvi nu părea mulțumit.

– Să nu credeți că totul se va termina aici, amenință el într-un alt discurs transmis de rețelele de televiziune din lumea întreagă. Deocamdată, ne limităm să vă facem să simțiți pe pielea voastră teroarea în care trăiește zi de zi poporul nostru. Curând însă va veni momentul reglării definitive a conturilor.

– Trăim în teroare, domnule maior. Nu trece zi în care aici, în Israel, să nu se înregistreze cel puțin un atentat.

Așa își începu mesajul către Oswald căpitanul Bernstein, șeful secției 8200, de documentare și arhivă, a Mossadului.

Cei doi se cunoșteau de pe vremea când deveniseră colegi în cadrul serviciilor secrete israeliene. De atunci, Bernstein i se adresase întotdeauna cu apelativul „domnule maior". Chiar și atunci când Oswald devenise șeful Mossadului și, mai târziu, al guvernului.

Bernstein continuă să tasteze:

– Se pare că teroriștii s-au mobilizat simultan în toate colțurile planetei. Astăzi a fost rândul Indoneziei. O sală de așteptare a aeroportului Nabhumi din Bangkok și templul Taman Ayun din Bali au

fost aruncate în aer. Ambele erau pline de turişti, bilanţul atentatelor ridicându-se la câteva sute de morţi. Au răspândit teroarea în întreaga lume, domnule maior.

Conectat şi el la reţea, Breil îi răspunse de îndată:

– Domnule căpitan, spune-mi, te rog, dacă în Iran am operat noi.

Mesajele lor erau transmise printr-o reţea criptată, imposibil de descifrat. Apoi, Oswald adăugă:

– Scuze, domnule căpitan Bernstein. Voiam să spun: aţi operat *voi?*

– Ştim amândoi foarte bine că eu am fost întotdeauna unul dintre colaboratorii dumneavoastră cei mai loiali, domnule maior. Şi voi continua să fiu, chiar dacă nu mai deţineţi nici o funcţie politică în ţara noastră. Şi mai ştiu, totodată, că interesele mele coincid cu ale dumneavoastră şi că ultimul nostru ţel îl reprezintă pacea Israelului şi a întregului Occident: acesta este unul din motivele pentru care uşa mea vă va fi întotdeauna deschisă. Nu uitaţi însă că am jurat credinţă instituţiei în cadrul căreia operez pentru asigurarea securităţii Statului Israel. Dacă Mossadul s-ar fi aflat în spatele atacurilor asupra centralelor iraniene, nu aş dezvălui nimănui acest lucru. Nici chiar sub tortură. Nici chiar dumneavoastră, domnule maior.

Cu aspectul său de casier de bancă, Bernstein își plimba degetele pe tastele computerului cu o viteză inimaginabilă. Din spatele ochelarilor cu ramă de aur, privirile îi scăpărau. Scrise mai departe:

– Așadar, știți ce anume *nu* aș putea face niciodată. Ceea ce însă pot face este să vă dezvălui faptul că nu am cunoștință ca vreuna dintre agențiile apropiate guvernului nostru să aibă vreun amestec cu evenimentele din Iran. Sunt convins că noi nu am avut nici o legătură cu asta.

– Prevăd momente dificile, Bernstein.

– Dar, domnule maior, am avut noi oare parte vreodată de clipe ușoare? În orice caz, indiferent care va fi cursul evenimentelor, să nu uitați că puteți conta oricând pe mine.

Un clinchet electronic îl atenționă pe Oswald că și Sara Terracini se conectase la rețea. Își luă rămas-bun de la Bernstein și începu să dialogheze cu prietena sa italiancă.

Languedoc, 2007

Relaxată după masaj, Sara se întoarse în camera sa de hotel.

Deodată, se simți copleșită de singurătate, simțind o dorință de nestăpânit de a vorbi cu cineva drag.

Gândul i se îndreptă spre omulețul aflat la mii de kilometri distanță, dincolo de Ocean.

Deschise laptopul și așteptă până când acesta completă toate procedurile de funcționare, apoi deschise fișierul pe care îl intitulase „Agenda lui Luca Raso", la care nu încetase să lucreze nici măcar în timpul minivacanței de la Ussat-les-Bains.

Citi din nou paginile pe care urma să i le trimită lui Breil. Apoi își privi ceasul și calculă în gând ce oră era la Denver. „Ia să vedem dacă ești prin zonă, Oswald Breil", își spuse, conectându-se la rețea.

– *Shalom*, Sara.

– Chiar la tine mă gândeam. Să știi că, uneori, cu telepatia nu e de glumit...

– Sper să fi fost vorba de gânduri bune.

– E greu să se gândească cineva la tine cu afecțiune, exploatatorule! ???

– Dacă toți exploatatorii ar fi fost ca mine, lumea n-ar fi cunoscut niciodată sclavagismul: sunt câteva luni de când îmi dai cu pipeta fragmente din aventurile braziliene ale lui Luca Raso.

– Nu am încetat nici o clipă să trudesc pentru tine, chiar cu prețul orelor mele de program de la laborator. Iată, chiar și acum, când mă aflu în Franța pentru o serie de cercetări, primul lucru la care m-am gândit când am revenit în camera mea de hotel a fost să-ți trimit alte câteva pagini din jurnal.

- Îţi mulţumesc, Sara. Dar, de unde până unde Franţa?

- Unul dintre finanţatorii centrului nostru a subvenţionat o investigaţie asupra cercetărilor efectuate în anii '30 de un anume Otto Rahn în regiunea care mai este numită aici şi *pays cathares*.

- Mi se pare că-mi amintesc ceva... despre o regină care a deschis un munte, aruncând înăuntru Sfântul Graal, nu-i aşa?

- Cum reuşeşti oare să păstrezi în memorie atâtea cipuri? Odată şi-odată ţi se va scurtcircuita creierul, Oswald, zău aşa! Legenda aceea se referă la o regină catară, pe numele ei Esclarmonda di Foix, şi despre ea se vorbeşte şi într-una din cărţile lui Otto Rahn.

- Dar, afacerea cealaltă, cea referitoare la Raso, cum merge?

- Cu încetinitorul, dar fii liniştit, sunt constantă şi inexorabilă. Acum îţi trimit ultimele pagini pe care am reuşit să le transcriu, apoi mă bag în pat: mâine dimineaţă mă aşteaptă o nouă expediţie prin aşa-zisul „lapte de stâncă“ - aşa numesc localnicii noroiul din peşteri - şi printre stalagmite care taie mai rău ca lama unui cuţit. *Shalom*, Oswald.

- *Shalom*, Sara.

Din agenda lui Luca Raso, jungla amazoniană, mai 1976:

Probabil că astăzi Neumann a fost afectat de un acces de amabilitate.

– O să vă destăinui una dintre cele mai mari slăbiciuni ale mele, mi-a spus el, în timp ce limuzina se îndrepta spre un hangar de ciment aflat în vecinătatea aerodromului.

Uriașa poartă glisantă activată electronic s-a deschis, iar eu am rămas fără cuvinte: dimensiunile hangarului erau într-adevăr... ciclopice. În partea din față a uriașei hale, câțiva mecanici se ocupau de mentenanța unui Piper Navajo negru, identic cu cel cu care călătorisem și eu, iar ceva mai încolo se afla elicopterul Agusta, cu portierele carlingii deschise. Aruncând o privire rapidă în interior, am zărit cartușiera unei mitraliere de calibru mare, asemănătoare celor folosite de avioanele militare. Pe botul elicopterului se puteau vedea două capace circulare, confecționate din același material din care fusese construită carlinga: sunt sigur că acele capace ascund, de fapt, țevile unor mitraliere.

Unul dintre mecanici a observat privirea mea curioasă și a închis brusc portiera.

– Urmați-mă, domnule Raso, jucăriile mele preferate se află acolo, în spatele hangarului, mi-a spus Neumann, care mi s-a părut, la rândul său, grăbit să-mi abată cât mai repede atenția de la acele lucruri atât de ciudate.

În spatele hangarului, perfect aliniate, cu botul spre centrul halei, se aflau cel puțin zece dintre cele mai celebre aparate de zbor din întreaga istorie a aviației militare mondiale.

– Acesta, mi-a spus Neumann, sprijinindu-şi mâna de botul fusiform al unui bireactor vopsit în culorile de camuflaj ale Luftwaffe, este una dintre armele secrete cu care Hitler a crezut că poate întoarce soarta războiului. Este un Messerschmitt Me 262, primul avion cu reacţie construit în cel de-al Doilea Război Mondial.

Am ţinut neapărat să-mi uimesc gazda, astfel încât m-am străduit să demonstrez că sunt expert în domeniu: la urma urmelor, nu numai pe Neumann îl pasionau avioanele de luptă.

– Me 262 a trecut prin botezul aerului în anul 1942, dar, din cauza exploziei compresorului unuia din cele două reactoare BMW, a fost obligat să aterizeze forţat. Câteva luni mai târziu a intrat în serviciu, echipat de data aceasta cu motoare cu reacţie Junkers. Pilotul de încercare, Adolf Galland, a declarat după efectuarea primului zbor că a avut senzaţia că avionul era purtat în zbor de îngeri. Numai că, deşi era capabil să atingă o viteză de aproape nouă sute de kilometri pe oră – valoare inimaginabilă pentru avioanele cu propulsie tradiţională –, Me 262 a suscitat rapid nemulţumirea piloţilor, nevoiţi să descopere pe propria piele lipsa de fiabilitate a aparatului, manevrabilitatea lui scăzută la viteze mici şi faptul că motoarele aveau o durată scurtă de funcţionare. Hitler, prost sfătuit de consilierii săi, a ordonat folosirea avionului ca bombardier uşor. Astfel, în afara faptului că germanii nu au putut pune în valoare caracteristicile avionului, acesta nu

şi-a putut folosi calităţile care ar fi făcut din el o maşinărie de război imbatabilă.

Neumann m-a ascultat înmărmurit, plăcut impresionat de cunoştinţele mele.

– Bunicul meu şi, apoi, tatăl meu au fost piloţi pe avioane de luptă în cele două războaie mondiale. Iar eu am obţinut brevetul de zbor încă de la vârsta de şaisprezece ani, l-am lămurit eu.

– Şi eu, care credeam că aveţi aversiune faţă de orice vehicul care se desprinde de la sol! spuse el. Agnes a noastră mi-a povestit că v-a învăţat câteva noţiuni elementare de zbor la întoarcerea voastră de la Manaus...

– Este cât se poate de adevărat, domnule Neumann: nu mă simt în apele mele într-un avion atunci când nu îl pilotez eu, dar abilitatea domnişoarei Agnes m-a liniştit. Şi, apoi, nu mi s-a părut politicos să dezamăgesc o femeie atât de frumoasă care a vrut să-mi fie pentru un timp profesoară...

– ...Plin de surprize, musafirul nostru italian! exclamă Neumann, iar privirea lui sfredelitoare m-a înfiorat.

Noaptea trecută a fost mai caldă şi mai umedă ca de obicei. Căutând o modalitate de a mă răcori, la un moment dat am ieşit pe verandă. Afară însă, aerul amazonian era şi mai sufocant decât înăuntru, iar mii de insecte zburau peste tot în jur. Tocmai mă hotărâsem să mă întorc în camera mea, când un zgomot de paşi pe coridor mi-a aţâţat curiozitatea.

M-am îndreptat spre uşa dinspre coridor, atent să nu mă dau de gol, şi am zărit o siluetă care înainta cu prudenţă. Cu toată bezna absolută care stăpânea de jur-împrejur, am recunoscut-o imediat: era Alexandra Oliveiro.

Nu-mi părea deloc rău că nici tânăra braziliană nu reuşea să doarmă: mă gândeam că am fi putut sta de vorbă până când oboseala avea totuşi să ne doboare. Numai că lucrurile nu au stat deloc aşa. Şi trebuie să spun că femeile de prin partea locului au capacitatea de a mă pune pe jar.

În loc să coboare scara cea mare care ducea spre încăperile de uz comun, Alexandra a urcat la etaj. Numai că la etaj se găseau doar apartamentele lui Neumann şi camerele de oaspeţi destinate celor mai apropiaţi colaboratori ai săi. Oare de ce o fi urcat Alexandra acolo, în puterea nopţii?

26

Epoca Fierului, mileniul al II-lea î.Hr.

Athor intră în sat, înconjurat de mulțimea care sărbătorea întoarcerea regelui de drept. Ținea discul de aur deasupra capului, în așa fel încât toată lumea să-l poată vedea.

Tiranul murise și regele, adevăratul rege, se întorsese să cârmuiască neamul sacerdoților lui Hosh.

Athor privi spre colina unde tribul migos își îngropa morții, situată la mică distanță de zidul care împrejmuia satul: acolo avea să-i înmormânteze pe tatăl lui Dehal și pe Mizda, cu toate onorurile rezervate eroilor. Acum înțelegea semnificația visului ghicitorului: de la înălțimea colinei morților satul se vedea ca-n palmă. Aker nu se înșelase: vedea scena de la depărtare, din înalturi.

– Necazurile nu s-au terminat aici, oameni migos, le strigă Athor supușilor săi, deschizându-și larg brașele și făcându-le semn să-l asculte. Karesh mi-a răpit soția și fiul. Dar dacă în locul lor s-ar fi aflat

oricare altă femeie din sat și copilul ei, v-aș fi cerut același lucru pe care vi-l cer și acum. Legea spune că fiecare dintre noi trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru a-i salva pe acei frați ai noștri care se află în primejdie. Pe de altă parte, sunt încredințat că tribul davaar ne va ataca în curând. Trebuie să fim pregătiți să-i respingem. Dacă vom reuși să anticipăm mișcările vrăjmașilor noștri, îi vom putea birui. În sfârșit, mai vreau să știți că oricare dintre voi care va alege să nu ni se alăture, este liber s-o facă.

– Suntem cu tine! strigară atunci la unison oamenii migos.

Dehal îl ținu toată noaptea în brațe pe micul Sar, mângâindu-l și șoptindu-i cuvinte dulci de fiecare dată când copilul se trezea brusc, speriat.

Femeia și fiul ei stăteau întinși pe un strat subțire de paie care ținea loc de pat în coliba unde davaarii își țineau prizonierii. Dehal nu avusese timp nici măcar să verse o lacrimă pentru moartea tatălui său și a credinciosului Mizda: singura sa grijă fusese să le salveze viețile fiului ei și a fătului pe care îl purta în pântece. Acum, întinsă pe paie în bezna din colibă, se întreba cum putea să scape de acolo. Somnul o doborî înainte de a pune la punct un plan de evadare.

În vis îi apăru tatăl ei, Aker, care o privea zâmbind și spunându-i să se apropie de el. Apoi, îi puse mâinile pe creștet și rosti câteva cuvinte pe care tânăra femeie nu avea să le uite niciodată.

„Îți las moștenire singura mea avuție, fiica mea: darul prorociei. Și amintește-ți că aștepți un copil. Amintește-ți asta!“

Apoi, Aker dispăru într-un nor luminos.

Când se trezi, Dehal își dădu brusc seama că prezicerea lui Aker ar fi putut-o salva de la moartea în chinuri pe care fără îndoială că i-o pregăteau vrăjmașii: davaarii, aflați mereu în căutare de femei care să perpetueze josnica lor stirpe, nutreau un fel de venerație pentru femeile însărcinate. Acestea nu trebuiau să sufere nici un fel de agresiune, fiind, dimpotrivă, atent îngrijite și aducându-li-se tot felul de daruri. Tatăl său reușise încă o dată, chiar și de acolo, din regatul lui Hosh, s-o ocrotească.

Brusc, ușa colibei se deschise, iar în lumina orbitoare care pătrunse brusc în încăpere Dehal reuși cu greu să-l recunoască în prag pe crudul Karesh.

– Bine ai revenit alături de noi, Dehal. Și bun venit și nobilului tău fiu. Ia te uită ce repede trece timpul, nu-i așa? Prima dată când te-am întâmpinat aici aproape că erai fecioară... iar acum iată-te mama unui băiat. Cu toate acestea, află că pentru mine ai rămas cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o.

Spunând acestea, bărbatul se așeză lângă ea, pe paie, și începu să-i mângâie obrazul cu dosul palmei.

– Și mai port un copil în pântece, Karesh, îi replică ea. Știu ce spune legea voastră: femeile gravide sunt sacre pentru neamul vostru. Stai departe de mine, altfel le voi dezvălui tuturor sacrilegiul pe care vrei să-l comiți.

– N-o să te asculte nimeni, femeie. Pentru davaari, cuvântul regelui lor are mult mai multă greutate decât al tău. Oricum, află că nu am deloc intenția să încalc legea.

Ochii lui Karesh scânteiară sinistru. În clipa următoare, înșfăcă copilul cu un gest brusc, smulgându-l din brațele mamei sale.

– Legea noastră mai spune și că, mâncând inima vrăjmașilor – indiferent de vârsta acestora –, războinicii noștri își întăresc forțele.

– Oprește-te, Karesh. Nu te atinge de băiatul meu: voi face ce vrei tu.

– Nu așa, oameni buni. Nu sunteți la vânătoare de cerbi, spuse Athor, parând o lovitură de suliță. Închipuiți-vă că aveți în față un davaar înarmat cu o secure și cu un pumnal bine ascuțite, pregătit să vă despice în două...

Antrenamentul de luptă fu întrerupt de sosirea unei iscoade care făcuse o incursiune în apropierea așezării davaarilor.

Bărbatul părea stânjenit, dar în cele din urmă își luă inima în dinți și spuse, adresându-i-se regelui migos:

– Femeia ta... Dehal... a devenit regina davaarilor. Am văzut-o cu ochii mei: acum două zile l-a luat de bărbat pe Karesh.

– Imposibil! Știu bine că Dehal ar prefera mai degrabă să moară decât să se culce în patul acelui ucigaș.

– Îmi pare rău, rege al meu. Sunt încredințat că nu m-a înșelat privirea.

– Şi copilul? Pe fiul meu, Sar, l-ai văzut?

– O bună parte din ceremonie, Karesh a ţinut în braţe un băieţel, dar micuţul a plâns şi s-a zbătut încontinuu.

– Trebuie să acţionăm cât mai repede, nu mai avem timp de pierdut, spuse atunci Athor.

Brusc, înţelesese motivul care o împinsese pe femeia lui la un asemenea gest.

– Oare ce viitor te aşteaptă, micul meu Sar? îi murmură Dehal fiului său, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Primele zile fuseseră îngrozitoare: Karesh o poseda cu o lăcomie brutală. Iar ea ştia ce i s-ar fi întâmplat dacă nu i-ar fi satisfăcut toate dorinţele temnicerului ei.

Dacă n-ar fi fost la mijloc viaţa fiului său, ar fi încercat să pună în aplicare planul de evadare.

Aşezarea davaarilor era înconjurată de un lan des de trestie: în fiecare zi, Dehal smulgea câţiva snopi pe care îi ducea pe ascuns în colibă, unde începu să confecţioneze pe ascuns o împletitură din mai multe straturi. La momentul potrivit, avea să umple spaţiul gol dintre straturi cu paie uscate.

– Iată cum vom proceda... le spuse Athor oamenilor săi cei mai destoinici care îl însoţeau în expediţia împotriva davaarilor.

O ceaţă albă ca laptele înghiţi ceata înarmată a oamenilor migos.

În fruntea lor mergea regele Athor: o primă rază de soare se reflectă în lama securii care le indica drumul celor aflați la coada șirului. Dacă aveau să se întoarcă victorioși din acea expediție, oamenii migos aveau să scape pentru totdeauna de cei mai crânceni dușmani ai lor.

Împletitura de trestie luă încetul cu încetul forma unui mic coș plutitor. Dehal îl așeză înăuntru pe micul Sar, asigurându-l cu legături de sfoară, apoi strânse coșul la piept. Era o chestiune de câteva secunde. Privi de jur-împrejur, își luă un avânt scurt și se aruncă în gol, fără să ia în seamă strigătele unuia dintre străjeri.

– Cum se poate una ca asta? Cum adică a evadat aruncându-se în râu? Ce a făcut cu copilul?

Pe măsură ce înțelegea ce se petrecuse, Karesh părea să-și iasă din minți.

– Nu am avut timp să intervin, rege al meu, răspunse străjerul. Și-a pus copilul într-un coș de nuiele și s-a aruncat în prăpastie cu el cu tot.

– De data aceasta nu trebuie să ne mai scape! tună Karesh.

Dehal trăi din nou emoțiile saltului în neant. Strânse cu putere coșul la piept și așteptă impactul cu apa, care fu devastator – exact așa cum și-l amintea de prima dată. Se rugă în gând zeului Hosh să salveze măcar viața fiului ei. Șocul fu violent și femeia simți

că osul piciorului drept se făcu fărâme. Durerea ascuțită îi tăie respirația, dar izbuti să rămână conștientă și să împingă coșul de trestie spre mal, bucuroasă să audă țipetele deznădăjduite ale micului Sar. Se încredință că fiul ei era în viață, apoi vederea i se încețoșă: între coapse simți căldura moale a sângelui. În clipa aceea, Dehal știu că pierduse copilul pe care îl purta în pântece.

Când își veni în simțiri, primul lucru pe care îl văzu deschizând ochii fu chipul încruntat al lui Karesh.

– Hm... De data asta nu ți-a ieșit așa cum ai fi vrut, iubita mea mireasă, spuse el rânjind. Apoi, arătând spre pata de sânge de pe rochia ei, adăugă: În plus, se pare că nici nu mai ești grea cu al doilea copil. De aceea, nu văd de ce ar trebui să am și de aici încolo grijă de fiul tău, Sar. A sosit vremea ca inima lui să hrănească puterea davaarilor.

– Nu, te implor, Karesh. Lasă-l în viață. Nu e decât un copil.

– Mâine, războinicii mei se vor înfrupta din inima lui.

Mișcarea bruscă a lui Dehal îi luă pe toți prin surprindere: reuși să se ridice și, sprijinindu-se într-un singur picior, înșfăcă împletitura de trestie și o aruncă din nou în apă. Terorizați dintotdeauna de apele repezi, davaarii nu îndrăzniră să se arunce în râu ca să-l culeagă. Neputincioși, rămaseră înmărmuriți pe mal, privind cum curenții purtau lin la vale leagănul plutitor.

– Aici trebuie să ne împrospătăm proviziile de apă, hotărî Athor. De aici încolo nu vom mai putea face nici un popas, altfel riscăm să fim văzuți de străjile davaarilor.

Regele tribului migos se apropie cel dintâi de albia râului ca să-și umple plosca făcută din bășică de capră.

– Ce se vede acolo? întrebă el deodată, arătând spre un coș din nuiele și uscături care plutea în apropierea malului. Faceți liniște! Tăcere! strigă el.

Un plâns deznădăjduit de copil acoperi foșnetul intens al pădurii și curgerea zgomotoasă a râului.

Regele migos plonjă în apă și din câteva lovituri de braț ajunse lângă ciudatul obiect plutitor.

Bucuria fără margini pe care o simți recunoscându-și fiul durà doar câteva clipe: dacă mama sa îl abandonase, însemna că se petrecuse o nenorocire îngrozitoare.

Dehal își imobilizase piciorul drept cu o creangă de copac legată strâns de pulpă cu fâșii rupte din hainele sale, așa cum îi văzuse procedând pe vânătorii migos.

Cu toate acestea, durerea era insuportabilă și, în plus, pierduse mult sânge: se simțea slăbită, singură și deznădăjduită.

În clipa aceea, Karesh intră în colibă. Femeia zăcea pe patul improvizat de paie, pe jumătate goală, și își dădu seama că nu-i putea opune rezistență. Mâna bărbatului se strecură printre coapsele ei, iar degetul îi pătrunse adânc în vagin. O clipă mai târziu se urcă

peste Dehal, insinuându-şi membrul erect între buzele ei. Învingându-şi dezgustul, femeia îşi mişcă capul înainte şi înapoi, urmând mişcările bărbatului. Brusc însă, maxilarul se închise violent, iar dinţii se înfipseră adânc în carnea umedă. Davaarul scoase un urlet înspăimântător de durere, acoperit însă în aceeaşi clipă de alte sute de strigăte izbucnite brusc de afară: asemenea fiarelor înfometate, războinicii tribului migos năvăliseră în sat, măcelărindu-i pe toţi cei ce le ieşeau în cale.

27

Anglia, 1216

Banchetul de nuntă fusese fastuos. Contele dăduse frâu liber tuturor extravaganțelor: într-o zi, căsătoria aceea avea să devină un foarte folositor instrument de presiune politică.

Nu avea prea mare importanță că în Franța, o țară sleită de cruciada sângeroasă împotriva catarilor, familia miresei era acum considerată un dușman al regelui catolic. Mai devreme sau mai târziu, războaiele religioase aveau să se sfârșească, obișnuia să spună contele.

Iar când războiul dintre englezi și francezi avea să se încheie, alianța dintre familia lui Dolbert și cea a lui Marie-Louise putea să-l pună pe conte în situația de mediator între cele două țări. Cât despre faptul că Dolbert, fiul său, părea cu totul indiferent la farmecele miresei sale franceze, aceasta nu îl neliniștea prea mult pe conte. Era convins că, odată cu trecerea

timpului, exuberanța nurorii sale avea să-l cucerească definitiv pe Dolbert.

Deocamdată însă, Dolbert cerceta cu un aer plictisit stindardele multicolore care împodobeau crenelurile castelului, zâmbindu-i din când în când frumoasei Marie-Louise, cu același entuziasm rezervat unuia dintre caii din manejul castelului.

Tânăra mireasă se prefăcea că nu ia în seamă răceala cu care o trata proaspătul ei soț. Știau amândoi că mariajul lor nu era decât rezultatul înțelegerii dintre familiile lor, dar Marie-Louise spera totuși că într-o zi va reuși să-l iubească și să se facă iubită de soțul ei legitim. Asta, bineînțeles, dacă avea să reușească să-l uite pe tânărul acela pe care îl întâlnise pe vremuri în casa maestrului Puyol.

Revăzându-l pe Aymon la curtea contelui, Marie-Louise fusese cuprinsă de o emoție puternică. Îl recunoscuse imediat, înainte chiar ca degetele lui să atingă tastele instrumentului la care cânta cu o măiestrie neîntrecută.

– Iertată să-mi fie îndrăzneala, seniori și preaonorabile doamne, spusese Aymon la un moment dat, la mijlocul recitalului, ridicându-se pentru a atrage atenția mesenilor. Mi-am permis să compun în cinstea viitoarei mirese un cântec în limba oamenilor din Occitania mea natală, și aș vrea să i-l dedic în minutele următoare.

Cuvintele melodiei plutiră în aer, moi precum frunzele ruginii purtate de adierea vântului de toamnă.

Bun venit, doamna mea, doamna mea cu ochi de stele,
Adevărată doamnă a viselor și gândurilor mele.
Bun venit, izvor de viață, dragoste și amintire,
Bun venit, regina bucuriei, bun venit, fericire.

Era un motet pe trei voci, o compoziție în care tonurile acute ale lui Aymon și Sarya se suprapuneau cu vocea baritonală a lui Bahram, toate acompaniate suav de acordurile instrumentelor.

Cântând, Aymon nu reușea să-și desprindă privirea de la Marie-Louise. Deși pradă unei emoții profunde, tânăra femeie reuși să nu-și trădeze sentimentele. Ascultă cântecul zâmbind rezervat, cu eleganța distantă impusă de rolul de viitoare contesă.

Cântecul se încheie în aplauzele mesenilor, care nu înțeleseseră nici măcar un cuvânt din versuri. Apoi, cei trei își continuară recitalul cu piese de muzică religioasă și balade vesele.

Atmosfera era sărbătorească, iar repertoriul menestrelilor părea inepuizabil. Atunci se abătu din senin nenorocirea.

Brusc, Bahram fu cuprins de un acces puternic de tuse, își duse mâna la piept și, în cele din urmă, se prelinse la pământ, peste lăută. Aymon și Sarya se opriră din cântat, îl ridicară pe după umeri și îl duseră după perdeaua din spatele scenei. Bahram era palid și slăbit. Făcu un semn din cap, cerându-le celor doi să se apropie. Cu voce stinsă, îi spuse Saryei:

– O să mor, știu asta. Te iubesc, scumpa mea tovarășă, dragostea vieții mele. Ai grijă de Aymon.

Apoi, prinse mâna femeii, ducând-o spre buzele sale galbene precum ceara, într-o ultimă și gingașă sărutare.

– Iar tu, Aymon, băiatul meu, să ai grijă de femeia aceasta, căreia i-ai luminat viața, împlinind visul său de mamă. Iar dacă Dumnezeu există cu adevărat, nădăjduiesc să mă primească și pe mine la El.

În clipa următoare, Bahram, țiganul care-i învinsese în duel pe cei mai străluciți campioni de turniruri, muzicantul capabil să cânte ore în șir fără să obosească, bărbatul care îl iubise pe Aymon ca pe fiul său, se stinse privindu-le cu drag pe singurele două persoane importante din viața lui.

– Ah, și când mă gândesc ce noapte plină de pasiune vă așteaptă, doamna mea, spuse domnișoara de onoare, trecând pieptenul prin șuvițele aurii ale lui Marie-Louise.

Tânăra mireasă zâmbi, apoi o lăsă pe cealaltă să-i ungă trupul cu uleiuri parfumate.

Se întinse pe pat, rămânând în așteptarea vizitei din noaptea nunții a proaspătului mire. Își cunoștea îndatoririle de soție și intenționa să și le respecte.

Dolbert însă nu-și făcu apariția în noaptea aceea, nici în cea de-a doua, și nici în cele care au urmat. Trecu un an din ziua nunții, iar mariajul încă nu fusese consfințit trupește. Mulțumită în sinea ei de această turnură a lucrurilor, tânăra soție se comporta exemplar în public, părând să nu sufere în nici un fel din cauza dezinteresului fățiș al bărbatului ei.

– Ați cerut să vin în fața dumneavoastră, domnule? întrebă Aymon, punând genunchiul drept în podea și plecându-și capul în fața contelui de Old Sarum.

– Da, Maxim, răspunse nobilul, făcându-i semn să se ridice. Locuiești de ceva timp pe domeniul castelului meu și trebuie să recunosc că harul tău într-ale muzicii a înveselit deseori viața de la curte. Spune-mi, ți-l mai amintești pe Ackerley Colter, Piratul, nu-i așa?

– Oare cum aș putea să-l uit? În ziua în care a capturat galera la bordul căreia ne aflam eu și familia mea, m-a făcut să trec prin cele mai teribile momente din viața mea.

– Când ați debarcat în Anglia, continuă contele, toate bunurile voastre au fost confiscate, iar instrumentele muzicale au fost mai târziu vândute unui negustor din Londra. În schimb, Piratul a ținut asta pentru el.

Spunând acestea, contele ridică o perdea, iar sabia *akinakes* făurită de Bahram scânteie magic în lumina tremurată a torțelor din sala tronului.

– Ia-o, e a ta. Colter mi-a arătat-o odată, istorisindu-mi povestea ei. Așa că am hotărât s-o răscumpăr și s-o înapoiez proprietarului ei de drept, mai spuse nobilul, dându-i sabia.

Când părăsi sala tronului, Aymon era atât de extaziat, încât nici nu-l observă pe Dolbert. Când trecu pe lângă el, aproape că-l izbi cu umărul.

– Ce faci aici, menestrelule, cum îndrăznești să-mi ații calea? se răsti la el fiul contelui, pe un ton arogant.

– Domnule, nu mi-aș permite niciodată una ca asta. Sunt fericit, atâta tot. Uitați-vă la sabia aceasta: odată, demult, am primit-o în dar, apoi mi-a fost confiscată, iar tatăl domniei voastre a reușit s-o găsească, înapoindu-mi-o.

Dolbert aruncă o privire disprețuitoare obiectului din mâna lui Aymon, apoi se întoarse spre locotenentul său.

– Tatăl meu a îmbătrânit și se ramolește pe zi ce trece, spuse. Altădată n-ar fi făcut în ruptul capului asemenea daruri servitorilor săi, cu atât mai puțin unui fost condamnat la galere.

În curtea mică din spatele căsuței în care locuia împreună cu Sarya, Aymon exersa mișcări de asalt și apărare cu spada. Era gol până la brâu și, sub pielea care lucea de transpirație, musculatura se încorda în funcție de mișcările agile pe care le executa.

Din ziua nunții, cu mai bine de un an în urmă, tânărul nu avusese ocazia să vorbească prea multe cu Marie-Louise. De câteva ori, privirile li se întâlniseră, dar întotdeauna atunci când mai erau de față domnișoare de onoare sau alte persoane, iar Aymon nu găsise prilejul să-i spună tot ce avea pe suflet. Acum, însă, era hotărât: cu prima ocazie, avea s-o întrebe pe Marie-Louise dacă într-adevăr nu-l recunoscuse. Și avea să-i mărturisească și că o iubea încă de pe

vremea când luau împreună lecţii de muzică în casa maestrului Puyol.

Gândurile acestea i se învălmăşeau în minte în clipa în care finaliza un asalt asupra sperietorii de ciori din grădină, care-i ţinea loc de partener de antrenament.

– *Touché!* auzi o voce suavă în spatele său.

Aymon împietri, cu inima bătându-i nebuneşte, şi asta nu doar din pricina efortului.

Dincolo de gardul scund care delimita mica proprietate dăruită lui şi văduvei lui Bahram de contele de Old Sarum se afla Marie-Louise.

Din spatele ei îl privea şi domnişoara de onoare.

– Observ că nu sunteţi numai un muzician rafinat, *messere,* continuă Marie-Louise, zâmbindu-i.

– Iertaţi-mi goliciunea, *madame.* Sunt onorat de prezenţa dumneavoastră aici, îi răspunse Aymon, trăgându-şi în grabă pe el o cămaşă de lână.

– Am ieşit să fac o vizită familiei unui meşteşugar care tocmai a fost binecuvântată cu naşterea unui copil. V-am observat de departe şi trebuie să recunosc că îndemânarea dumneavoastră în mânuirea spadei mi-a atras atenţia.

– Sunteţi prea amabilă, doamna mea. Nu fac altceva decât să mă antrenez, ca să nu-mi pierd obişnuinţa.

Marie-Louise zâmbi, iar lui Aymon i se păru că zăreşte în privirea ei o sclipire pasională.

– O zi bună, *messere,* îl salută ea.

– O zi bună şi dumneavoastră, doamnă, îi răspunse Aymon, îngenunchind, dar privind-o fix în ochi pe tânăra femeie.

Sarya se apropie de el. Era o femeie rezervată, care unora li se putea părea dură și insensibilă, dar de-a lungul anilor Aymon reușise s-o cunoască și să-i aprecieze calitățile ascunse.

– Ești îndrăgostit de ea, nu-i așa? îl întrebă ea, cu o mină serioasă.

El o privi surprins. Nu-i venea să creadă că sentimentele sale atât de bine tăinuite erau, în realitate, atât de evidente pentru altcineva.

– Da, Sarya, încuviință el. O iubesc din ziua în care am văzut-o pentru prima oară. Eram încă un copilandru pe atunci.

– E tare chipeș, nu-i așa? întrebă domnișoara de onoare, ajutându-și stăpâna să se pregătească de noapte.

– Despre cine vorbești, Reanna?

– Despre menestrelul Maxim. Tânărul care dă viață fanteziilor fetișcanelor de pe domeniu. Se pare că toate sunt îndrăgostite de el, numai că el nu împărtășește iubirea nici uneia. Însă când apăreți dumneavoastră, parcă devine un alt om. De fiecare dată când vă întâlnește, privirea i se luminează și se îmbujorează în obraji.

– Lasă bârfele astea, Reanna, și du-te la culcare. S-a făcut târziu.

În noaptea aceea, Marie-Louise se strădui în zadar să adoarmă: trupul musculos al lui Aymon, ochii lui scânteietori și buzele senzuale o tulburaseră peste

măsură. Își imagină cum ar fi fost dacă în clipa aceea tânărul care îi cucerise inima ar fi fost acolo, lângă ea...

Era încredințată că dragostea sa pentru Aymon era pură și castă și, în același timp, simți nevoia să se roage pentru sufletul lui, să-i ceară lui Dumnezeu să-l aibă în pază pe bărbatul pe care-l iubea, să-l țină departe de primejdii și de soarta potrivnică. Se ridică din pat și ieși din cameră, aventurându-se pe coridoarele labirintice ale castelului, spre capelă.

Aerul rece de toamnă se insinua în vastele încăperi ale clădirii, în care focul nu era făcut decât ziua. De teama frigului, Marie-Louise se hotărî să traverseze sala tronului: pe acolo drumul era, într-adevăr, mai lung, dar focul din șemineuri ardea fără întrerupere.

Deschise brusc ușa: avu nevoie de câteva secunde lungi până să-și dea seama ce se petrecea acolo, chiar sub privirile sale.

Îngenuncheat pe tron, Dolbert, soțul ei, stătea cu picioarele desfăcute și cu trupul aplecat în față. În spatele lui se afla Pell, locotenentul, de care nu se despărțea niciodată, care își mișca ritmic șoldurile.

Marie-Louise nu reuși să-și rețină o exclamație de dezgust, apoi se întoarse și porni în fugă spre apartamentul său.

Cu părul său lung, lăsat pe umeri, Pell avea un chip colțuros și aspru, pe măsura faimei sale de oștean neînfricat și dur. Era ceva mai scund decât stăpânul său, dar fizicul său îndesat, robust părea făcut pentru

luptă. De câțiva ani fusese angajat de conte ca maestru de arme și garda personală a fiului său cel mare.

– Ne-a văzut, l-a naiba cu ea! spuse el, îmbrăcându-se în grabă.

– Și ce ne facem acum? Dacă se va afla, va ieși un adevărat scandal. Trebuie s-o împiedicăm cu orice preț să vorbească cuiva despre asta, zise Dolbert, înspăimântat. După câteva secunde de gândire, adăugă: S-o ucidem, Pell!

– Grozavă idee, n-am ce spune! Ca să fii acuzat apoi de uxoricid!

– Eu sunt viitorul conte de Old Sarum, vreau să văd și eu cine ar îndrăzni să...

– Taci și lasă-mă să mă gândesc!

După câteva secunde, Pell continuă:

– De câtva timp, domnișoara de onoare a soției tale, Reanna, îmi povestește cum își petrece timpul Marie-Louise, informându-mă despre absolut toate mișcările ei. Am aflat astfel că, după câte se pare, între ea și acel Maxim, menestrelul, s-ar fi înfiripat ceva... Lasă-mă pe mine să mă ocup de toată istoria asta și ai să fii mulțumit: nu doar că vei deveni contele de Old Sarum, dar vei rămâne și burlac, liber ca pasărea cerului...

28

Berlin, anii ’30

Oficial, Ahnenerbe a fost înființată în prima zi a anului 1935, dar majoritatea adepților săi, printre care și însuși Himmler, lucrau la proiect de cel puțin cinci ani.

Ahnenerbe, care se numea Societatea pentru studiul istoriei antice a spiritului germanic – dar căreia, curând, toată lumea avea să-i spună „Ereditatea ancestrală“ – ajunse în scurt timp să numere nu mai puțin de patruzeci și trei de departamente, o sută optzeci și șapte de cercetători și circa nouăzeci de tehnicieni. Fiecare departament se ocupa de teorii provenite din domenii mai mult sau mai puțin misterioase, dar legate într-un fel sau altul de fenomene ezoterice. Studiile vizau domenii precum antropologia, muzica tradițională, arheologia, ocultismul, magia și plantele medicinale.

Sergentului SS Otto Rahn i se alocară un birou și un asistent personal. Fusese repartizat la departamentul

pentru studiul eredității ancestrale, dar el ceruse – și i se dăduse voie – să-și continue cercetările referitoare la misterele catarilor. În ciuda nenumăratelor eșecuri de până atunci, continua să creadă că se afla foarte aproape de o descoperire care i-ar fi adus celebritatea.

Rahn se bucura de faima de a fi un cercetător scrupulos și atent. Lucra alături de Friedrich Hielscher, șeful departamentului de științe oculte al Ahnenerbe, care avea proiecte foarte ambițioase, a căror finalitate era demonstrarea existenței tărâmului Thule: conform legendei, după dispariția insulei hiperboreene, provocată de o catastrofă naturală, locuitorii care supraviețuiseră – arienii – migraseră spre cele mai îndepărtate colțuri ale pământului, până în Tibet și chiar până în deșertul Gobi. Misiunea cercetătorilor de la Ahnenerbe era aceea de a găsi descendenți pe linie directă ai legendarilor arieni.

Acesta era motivul pentru care Hielscher susținuse cu ardoare organizarea unor expediții în Tibet conduse de exploratorul profesionist Ernst Schäfer.

Opiniile lui Otto Rahn cântăreau foarte mult, fiecare document care avea vreo legătură cu misterele antice ajungând mai devreme sau mai târziu pe biroul său: printre acestea se aflau și cele referitoare la marile reprimări ale ereziilor creștine.

În interminabilele sale cercetări și nenumăratele ipoteze asupra originii Graalului, Rahn avea un fervent susținător: Himmler era foarte interesat de evoluția studiilor sale și îl convoca deseori pentru informări la biroul de pe Prinz Albrechtstrasse numărul 9.

În dimineaţa aceea, când primi din nou ordin să se prezinte în biroul Reichsführerului, Otto se temu că aveau să-l treacă din nou toate transpiraţiile până avea să-şi mulţumească superiorul.

Himmler era peste măsură de nervos, temându-se că fusese atras într-o capcană.

Legile rasiale ale arianismului, precum şi cele – încă şi mai aspre – de admitere în rândurile SS-ului – pretindeau ca arborele genealogic al fiecărui candidat să fie alcătuit începând din anul 1750 şi ca nici unul dintre strămoşii acestuia să nu fi fost pătat de un mariaj „impur".

Probabil că unul dintre inamicii lui Himmler sădise în mintea Führerului ideea că, de fapt, nici şeful SS-ului nu-şi putea demonstra în totalitate apartenenţa la rasa ariană: genealogia sa se pierdea pe undeva, prin văile abrupte ale unui canton de limbă franceză din Elveţia.

– Înţelegeţi, domnule Weisthor? spuse Himmler, furios. Tocmai eu, cel mai arian dintre arieni, să fiu obligat să aduc dovezi referitoare la originea înaintaşilor mei. Am cerut să vorbesc cu cele mai înalte autorităţi elveţiene şi veţi vedea că în scurt timp voi rezolva această problemă. Chiar dacă voi fi nevoit să obţin certificate false din partea consiliului cantonal.

– Aşteptaţi, domnule Reichsführer. Nu cred că trebuie să mutaţi munţii din loc ca să falsificaţi certificate de stare civilă. Nu este în interesul dumneavoastră să

vă expuneți cu asemenea operațiuni nu tocmai... legale. Trebuie să dați dovadă de precauție.

– Atunci, ce mă sfătuiți să fac?

– Din câte știu, Otto Rahn are un prieten de naționalitate elvețiană, a cărui familie se bucură de o mare influență în cadrul confederației. Eu zic să-l chemați aici. Sunt sigur că se va face luntre și punte ca să vă mulțumească.

Prietenul lui Rahn se numea Raymond Perrier, iar tatăl său, avocat la Geneva, reuși să rezolve situația într-un timp foarte scurt.

Numai că Himmler, obținând dovada impecabilei sale ascendențe ariene, se văzu în situația neplăcută de a-i fi dator subalternului său.

Adolf Hitler admiră îndelung ținuta rafinată și elegantă a lui Heydrich. Îi plăcea foarte mult bărbatul acela, deoarece părea să încarneze esența spiritului arian, fiind totodată dotat cu un nemăsurat cinism.

Era unul dintre cei mai aprigi susținători ai alungării din Germania a raselor inferioare. Bineînțeles, după ce reprezentanții acestora aveau să fie deposedați de întreaga lor avere.

– Știți de ce au pierit cei mai mulți dintre marii conducători ai trecutului? întrebă Führerul, privindu-l pe Heydrich drept în ochi.

– Nu, domnule, răspunse șeful Gestapoului.

– Pentru că nici unul dintre ei nu s-a gândit să-și pregătească o cale de salvare. Nimeni nu poate spera

să rămână la nesfârşit pe creasta valului. Marii generali ştiu că la fel de importantă ca planul unui atac este pregătirea unei strategii de fugă sau, dacă preferaţi, de retragere. Dacă Napoleon ar fi avut un plan prin care să fi putut scăpa din prizonierat, istoria ar fi fost cu totul alta. Dacă Iuliu Cezar ar fi avut pregătite strategii alternative prin care să stopeze scăderea continuă a popularităţii sale, cu siguranţă că n-ar mai fi fost înjunghiat de Brutus. Dar vom mai avea ocazia să aprofundăm acest subiect, Herr Heydrich. Apoi, Führerul se întoarse spre Hess, singurul colaborator al său căruia i se adresa pe numele mic: Spune-mi, Rudolf, în ce stadiu suntem cu tratativele?

– Contactele mele secrete cu unii membri ai familiei regale britanice dau rezultate excelente. Cred că vom reuşi în cele din urmă să ne unim forţele ca să înfruntăm împreună hoardele bolşevice.

– Foarte bine, răspunse Hitler.

Se părea că totul mergea conform planului.

Londra, anii '30

Căpitanul de fregată Rowell Kater nu era deloc mulţumit de misiunea încredinţată de serviciile secrete britanice: să urmărească zi şi noapte pe unul dintre membrii familiei regale era o operaţiune care îl făcea să simtă că îşi trăda ţara.

Cu toate acestea, Kater executa ordinele cu acurateţe şi scrupulozitate.

Ducele de Kent ieşise neînsoţit, la volanul automobilului pe care de obicei îl folosea majordomul său. Ofiţerul serviciilor secrete îl recunoscu cu greu pe omul cu obrazul ascuns de o eşarfă şi cu pălăria trasă pe ochi.

„Una dintre obişnuitele sale extravaganţe", îşi spuse Kater, luând urma celui de-al treilea fiu al regelui George al V-lea. „Iată de ce i se încredinţează operaţiuni de filaj unui ofiţer de marină ca mine: pentru că pocinoagele mai-marilor zilei trebuie descoperite numai de către persoane de încredere. Acum va trebui să stabilesc din nou o întâlnire clandestină şi să-mi petrec toată ziua de mâine căutând cuvintele potrivite pentru întocmirea unui raport de serviciu.

După ce rătăci o vreme pe străzile înţesate de automobile ale Londrei, maşina ducelui de Kent intră pe poarta palatului care adăpostea filiala londoneză a Societăţii naţionale geografice. Kater ştia foarte bine faptul că aceasta nu era altceva decât paravanul în spatele căruia activa tot mai intens reţeaua de spionaj a Germaniei naziste. Societatea era condusă de un anume Albrecht Haushofer, despre care se spunea că era un apropiat al lui Hitler.

Agentul britanic îşi notă ceva în agenda de buzunar, apoi coborî din maşină şi începu să se plimbe, prefăcându-se că cercetează vitrinele magazinelor.

O limuzină neagră încetini, intrând apoi în curtea aceluiaşi palat. Zărind chipul pasagerului de pe bancheta din spate, Kater tresări. Bărbatul care coborî

din mașină era Rudolf Hess, mâna dreaptă a lui Adolf Hitler.

După ce își redactă cu conștiinciozitate raportul de serviciu, Kater se văzu, în sfârșit, liber să se dedice activității care de câteva zile îl entuziasma mai mult decât orice altceva: descifrarea străvechii partituri descoperite în viela cumpărată la licitație. Încercase să urmărească melodia, dar descoperise că în secvența de note existau unele dezacorduri inexplicabile. Era convins că se afla pe urmele unui fascinant mister antic. Mai târziu se dedică restaurării instrumentului. În curând avea să arate ca nou, își spuse el mulțumit. Dacă ar fi știut despre firul de sânge care lega istoria vielei de protagoniștii raportului care încă se mai afla pe masa din fața sa, Kater ar fi fost, cu siguranță, îngrijorat.

Roma, anii '30

Întâlnirea secretarului de stat al Vaticanului cu președintele Statelor Unite ale Americii nu se concretiză cu rezultatele scontate: Roosevelt preferase să nu adopte nici o poziție față de politica nazistă. Asemenea tuturor celorlalți conducători ai marilor puteri, spera să rămână un simplu spectator, fiind convins că așa-numitul caz Hitler avea să rămână un fenomen izolat care îi privea numai pe germani sau, cel mult, pe cei din nordul Europei. America se afla la mii de kilometri distanță de neliniștile Bătrânului

Continent, având de rezolvat propriile sale probleme: Marea Recesiune lăsa în urma sa victime și nemulțumiri, mizerie și revolte sociale.

Drept urmare, cardinalul Pacelli se întoarse din călătoria sa la Washington fără să fi găsit susținerea și implicarea pe care contase.

Se simțea singur, fără nici un sprijin, dar știa că era de datoria sa să lupte până la capăt împotriva Răului, chiar dacă avea din ce în ce mai mult certitudinea că un război de durată avea să devină curând inevitabil.

Anul 1936 se apropia de sfârșit. Pacelli nădăjduia ca anul care urma să aducă cu el ceva mai multă înțelepciune pentru mai-marii zilei.

Berlin, anii '30

Cercetările lui Otto Rahn ajunseseră într-un punct mort. Din clipa în care descoperise desenele rupestre preistorice nu făcuse altceva decât să se piardă într-o infinitate de ipoteze. Privi cu atenție una dintre fotografiile pe care le făcuse înainte de a deteriora desenul, pentru a nu atrage și curiozitatea altora. Identificase obiectul pe care îl căuta într-o figură ciudată, spiralată. Iar ceea ce la început i se păruse a fi un grup de războinici sau de vânători se dovedise a fi în cele din urmă doar o adunătură de cadavre. Însă nu reușise încă să-și explice semnificația acelei reptile stranii, un fel de șopârlă uriașă.

Otto Rahn privi gânditor pe fereastra biroului său situat la etajul al patrulea al sediului Ahnenerbe, de pe Pucklerstrasse numărul 16: indicatoarele stradale păreau pe punctul de a ceda sub forța vântului. Și, ca printr-un miracol, în secunda următoare totul îi deveni limpede.

– Cum de nu m-am gândit la asta până acum? exclamă el deodată. Sunt indicații care te îndrumă spre țintă. Nu e altceva decât un indicator de direcție!

– Ce tot spuneți acolo, domnule sergent Rahn? îl întrebă mirat unul dintre colegii săi de birou.

– Nimic, nimic. Vorbeam singur, îi răspunse Rahn, scoțând dintr-un fișet două albume fotografice voluminoase.

– Dar dumneavoastră nu ieșiți niciodată în oraș, domnule sergent? De ce stați mereu închis aici? Vă găsesc la birou dis-de-dimineață, iar seara, când plec spre casă, vă las tot aici, studiind toate fotografiile acelea ale dumneavoastră cu peșteri și castele construite pe stânci inaccesibile. Înțeleg că nu aveți pe nimeni aici, la Berlin... Totuși, dacă doriți... Știți, soția mea, o ariană pură, este o bucătăreasă foarte bună. De ce nu veniți să luați cina cu noi într-una din seri?

– Ah, cina! Fir-ar să fie! Uitasem de ea! exclamă Rahn, lovindu-se cu palma peste frunte.

O jumătate de oră mai târziu, cobora dintr-un taxi în fața restaurantului Horcher.

Așa-zisa cină la care Himmler îl invitase și pe el era, de fapt, o petrecere în cinstea confirmării originilor ariene pure ale Reichsführerului. În jurul mesei

uriașe, elegant împodobite, luară loc Himmler, Heydrich, elvețianul Perrier și Rahn.

Era ceva neobișnuit ca un subofițer să ia masa cu comandantul SS-ului și cu șeful Gestapoului, dar importanța lui Rahn în cadrul ierarhiei naziste era mult mai mare decât cea corespunzătoare gradului său.

– În ce stadiu se află cercetările dumneavoastră? îl întrebă la un moment dat Himmler.

Rahn se așteptase la această întrebare, astfel încât își pregătise un răspuns vag, dar incitant.

– Sunt asemenea unui alpinist care a reușit să escaladeze cel mai dificil versant al muntelui. Sunt mai aproape de oricând de dezlegarea misterului, domnule Reichsführer. Le voi cere superiorilor să-mi aprobe un mic concediu: în acest stadiu al cercetărilor se impune o nouă expediție în peșterile de la Ussat-les-Bains.

Trenul staționă mai bine de o oră la Wissembourg. Mai întâi urcaseră polițiștii de frontieră germani, apoi, după câteva zeci de metri, fusese rândul francezilor. Vameșii verificară cu minuțiozitate documentele călătorilor. În cele din urmă, trenul porni din nou la drum, iar Rahn, care călătorea cu un pașaport fals pe numele Otto Raush, se bucură din nou de priveliștile Franței, singura țară în care i-ar fi plăcut să trăiască.

Germanul privea îngândurat peisajul prin fereastra aburită și nu realiză imediat că ușa compartimentului se deschisese. În prag stătea o femeie.

– Sunt libere locurile acestea? întrebă ea cu un puternic accent septentrional.

Avea înfățișarea liniștitoare a unei persoane în care poți avea încredere: probabil că era funcționară sau învățătoare, își zise Rahn. În părul ei castaniu se zăreau primele șuvițe grizonante, iar ochelarii cu lentile groase îi ascundeau privirea.

Otto Rahn îi făcu semn să ia loc.

Agentul Sûreté Carla Jeogeres Núñez era mulțumită de travestiul său. În plus, știa că Rahn nu reținea fizionomiile persoanelor întâlnite întâmplător.

Se așeză calmă pe bancheta din fața lui, deschise o carte și se prefăcu că citește. În realitate, cerceta trăsăturile neamțului, încercând să ghicească ce se ascundea dincolo de privirea lui concentrată.

Trenul înainta cu viteză, învăluit într-un nor dens de abur.

29

Languedoc, 2007

– Am aflat că Otto Rahn a fost surprins odată în timp ce încerca să deterioreze desenele rupestre și că a încasat câțiva pumni în nas, îi spuse Sara Terracini călăuzei sale. Mâine aș vrea să vizitez, dacă se poate, peștera în care se găsesc acele picturi.

Când se întinse în patul din camera sa de hotel din stațiunea Ussat-les-Bains, Sara se simți sleită de puteri: oboseala datorată celor cinci zile de cățărări și plimbări pe cărări de munte începea să se facă simțită, iar ideea că în curând avea să se întoarcă la Roma i se părea ca un miraj. Numai că, odată ajunsă acasă, trebuia să-l informeze pe vârstnicul ei finanțator, miliardarul paraguayan, de eșecul misiunii din sudul Franței.

Dacă Breil ar fi fost cu ea, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Era convinsă că el ar fi fost capabil să dezlege imediat secretele lui Otto Rahn.

„Oare pe unde o fi acum Oswald? se întrebă ea. Probabil că se lasă răsfățat de bătrâna *Mame-loshen* Habar și de deliciile ei culinare.”

A doua zi dimineață, Sara se prezentă la întâlnirea cotidiană cu călăuza sa ducând cu sine o mică valiză neagră.

– Ce aveți acolo? o întrebă bărbatul, nereușind să-și ascundă curiozitatea.

– Un aparat în măsură să determine fluorescența cu ajutorul razelor X. Se folosește în special în atelierele de restaurare pentru a verifica dacă sub o pictură nu se ascund cumva alte încercări ale artistului sau, de ce nu, alte picturi. De fapt, aparatul măsoară lungimea de undă emisă de materialele pe care le iradiază electromagnetic. În cazul nostru, dacă Otto Rahn a falsificat desenele rupestre folosind culori și materiale diferite de cele utilizate de autorul preistoric, cu acest aparat aș putea reuși să descifrez graffitiul original.

Denver, 2007

– Prezent, domnule maior!

În numai câteva ore, căpitanul Bernstein reușise să identifice instrumentul prin care se putea deschide o breșă în zidul care ascundea realitatea atât de îngrijorătoare pentru Oswald și pentru întreaga planetă.

– Îmi puteți acorda câteva minute?

– Tot timpul pe care îl doriți dumneavoastră, domnule Bernstein. La urma urmelor, nu sunt decât un biet pensionar, nu-i așa?

– Eu cred că în curând va trebui să vă luați adio de la viața liniștită de pensionar.

– Și eu am același sentiment. Așadar, ce ați descoperit, domnule Bernstein?

– Majles-e Shura-Ye, Eslami, Parlamentul islamic iranian, două sute nouăzeci de membri, cu un mandat de patru ani. Îndatoririle sale constau în promulgarea legilor, ratificarea tratatelor internaționale și aprobarea bugetului anual al țării. Numai că, atât candidații la mandatele de parlamentari, cât și legile emise de acest organism sunt trecute prin sită și analizate de Consiliul Gardienilor Revoluției, ai cărui doisprezece membri sunt subordonați direct ai președintelui Gholam Pashelvi. Pentru viitoarea legislatură vor fi admiși în Parlament doar candidații agreați de șeful statului, în cazul în care acesta va rămâne în funcție până atunci. Numai că în legislatura actuală, Parlamentul este compus, cum era și normal, din mulți susținători ai fostului președinte Tahrjani. Aruncați, vă rog, o privire asupra materialului filmat pe care vi l-am trimis: este o înregistrare efectuată de televiziunea cu circuit închis a Parlamentului iranian.

Oswald deschise *attachement*-ul trimis de Bernstein și privi cu luare-aminte imaginile de pe ecran. Observă un bărbat vârstnic care rostea un discurs cu un aer înțelept, conștient însă de faptul că vorbele sale erau mai ascuțite decât tăișul unei săbii:

Domnule preşedinte Pashelvi, domnilor colegi. Am toată stima pentru eforturile pe care le faceţi ca să transformaţi revoluţiile într-un fapt banal pentru opinia publică iraniană. Numai că eu nu agreez aceste eforturi ale dumneavoastră. Parlamentul ţării noastre este singura instituţie care poate garanta respectarea legii. Acum însă, ştim cu toţii că Parlamentul riscă să fie controlat de o mână de oameni.

Vorbind, oratorul nu-şi dezlipea privirile de la preşedintele Pashelvi, care părea indiferent la acuzaţiile care i se aduceau. Bătrânul parlamentar continuă să vorbească, cu o undă de sarcasm în voce:

Dacă memoria nu mă înşală, aveam un preşedinte ales prin sufragiu universal, al cărui mandat ar fi trebuit să dureze patru ani. Oare unde a dispărut? Singurul care, din clipa aşa-zisei „fugi trădătoare", a avut contact cu el sunteţi dumneavoastră, domnule preşedinte Pashelvi. Nici una dintre ţările care l-ar fi „ademenit" nu a confirmat sosirea pe teritoriul său a fostului şef de stat iranian, şi nici măcar că ar fi dispusă să-i acorde azil politic. În concluzie, mă adresez dumneavoastră cu întrebarea: ce informaţii ne puteţi da despre predecesorul dumneavoastră? Nimeni nu mai ştie nimic de el de câteva luni.

În aulă se auzi un murmur general: metodele represive ale lui Pashelvi erau bine cunoscute. Însă preşedintele, ignorând provocarea, se limită să întrebe

de la prezidiu dacă mai voia cineva să ia cuvântul, apoi declară ședința închisă.

– Numele vorbitorului este Bijan Tabor și este unul dintre cei rămași fideli curentului care vedea în Tahrjani adevăratul lider al poporului iranian. La două zile după această intervenție în plen a parlamentarului, televiziunea de stat iraniană a difuzat un interviu cu președintele fugar, care își cerea iertare față de întregul său popor. Oficial, interviul ar fi fost realizat într-o locație secretă din Occident, dar în realitate pare înregistrat într-un platou cinematografic care reproduce o vilă de la Hollywood. Vocea fostului președinte pare resemnată și obosită. Materialul filmat durează un minut și jumătate. Vi-l trimit, ca să-l puteți viziona în liniște.

Oswald căzu pe gânduri. Apoi tastă:

– Unde e ascuns Tahrjani?

– Mă ocup imediat de asta, domnule maior. Sper să dau de un fir al enigmei în orele următoare.

Teheran, 2007

Bijan Tabor ieși din casa sa din Teheran și parcurse cei câțiva metri ai străzii Fatemi care îl despărțeau de intrarea în parcul Laleh. Aproape că ajunsese, când zgomotul din spatele său îl făcu să-și întoarcă privirea.

Automobilul urcase în viteză pe trotuar și se îndrepta spre el. Bărbatul întinse mâinile, într-un gest instinctiv, dar inutil, de apărare. Mașina îl izbi în plin, aruncându-l câțiva metri în aer, ca pe un manechin. Apoi părăsi scena în scrâșnet de roți. În urma sa, Bijan Tabor rămase prăbușit pe asfalt, cu craniul sfărâmat.

Languedoc, 2007

Entuziasmul Sarei Terracini nu dură decât câteva ore. Tânăra cercetătoare exultase în clipa în care reușise să diferențieze trăsăturile desenului rupestru original de cele ale graffitiului schițat peste el de Otto Rahn.

Apoi, cercetase timp îndelungat ceea ce descoperise: o spirală și câteva figuri aparent antropomorfe trasate cu linii drepte, total diferite de tradiționalele reprezentări de oameni datând din epocile preistorice. Desenul nu părea să-i spună nimic.

Țârâitul telefonului o aduse la realitate.

– În ce stadiu se află cercetările, doamnă Terracini? se auzi vocea lui van der Duick.

– Astăzi credeam că am făcut, în sfârșit, o descoperire interesantă, dar acum am sentimentul că am ajuns din nou într-un punct mort. Îmi pare rău, domnule van der Duick: chiar nu știu cum aș putea ajunge la o concluzie. Poate că ar fi cazul să încredințați altcuiva această investigație.

– Nu vă lăsați înfrântă de primele eșecuri, doamnă Terracini! Nimeni în lumea asta nu e mai competent

ca dumneavoastră în acest domeniu. Eu cred că, din moment ce Otto Rahn a ţinut cu orice preţ să deterioreze acele desene rupestre, trebuie să fi avut motive întemeiate. Nu sunteţi dumneavoastră genul de persoană care să se declare învinsă atunci când mai are doar un pas ca să găsească soluţia problemei, nu-i aşa?

– Dar dacă această problemă nu are, de fapt, nici o soluţie, domnule van der Duick? Dacă Rahn nu a fost altceva decât un banal impostor ce a falsificat câteva desene rupestre numai pentru a da credibilitate unei legende, transformând astfel zona – şi, implicit, propriul hotel – într-un loc de pelerinaj pentru mii de turişti?

Sara puse receptorul în furcă şi deschise televizorul. Ar fi vrut să vadă o emisiune care s-o distreze, dar fu din nou dezamăgită. Ascultă îngrijorată informaţiile care soseau din Israel: luptele de la graniţa cu Libanul se intensificaseră. Nimeni nu folosea cuvântul „război" pentru a caracteriza acele confruntări, dar acest lucru se datora faptului că Hezbollahul, inamicii israelienilor, era o entitate neinstituţionalizată, fantomatică. Sara ştia însă că acolo se desfăşura de fapt un război în toată regula, finanţat de Iranul lui Gholam Pashelvi.

După relatarea din Orientul Mijlociu, telejurnalul abordă un subiect cu totul diferit. Sara se întrebă care ar fi putut fi logica după care buletinele de ştiri alternau reportaje de o cruzime inimaginabilă cu subiecte superflue şi aproape banale. În numai câteva secunde, telejurnalul trecuse de la veştile asupra potenţialului

focar al celui de-al treilea război mondial la un reportaj despre habitatul dragonului de Komodo, un varan lung de aproape trei metri, asemănător unei șopârle uriașe de culoare brună. Camera de luat vederi era postată la înălțimea unui copac, focalizând animalul în plan vertical. Sara tresări și observă cu atenție silueta varanului...

„Cum ar putea un om preistoric care își desenează propriii semeni din câteva linii drepte să reprezinte grafic o reptilă?" se întrebă Sara. Răspunsul îi veni instinctiv în minte: „Printr-o linie orizontală întretăiată de două linii verticale paralele!" Era chiar simbolul care apărea în desenul rupestru original și pe care Otto Rahn încercase să-l șteargă pentru totdeauna. Un dragon... Oare cum de nu se gândise la asta până acum? Ridică receptorul și formă numărul de telefon al lui van der Duick.

Grotte des Chevaliers era un obiectiv turistic de mai mică importanță comparativ cu mult mai cunoscutele peșteri Lombrives, Bouan sau Betleém, compuse din mai multe săli legate între ele prin galerii accesibile, lungi de sute de metri. Acestea, de altfel, erau vizitate de foarte mulți turiști. În schimb, La Grotte des Chevaliers dispunea de un traseu scurt, cu sens unic: nu traversa munții dintr-o parte în cealaltă, ci, odată ajunși la lacul subteran cu apă rece și cristalină, vizitatorii se vedeau nevoiți să facă stânga-mprejur și să urmeze același drum de întoarcere. Cea mai mare atracție a locului o reprezenta grupul

statuar natural modelat de-a lungul erelor geologice de agenţii atmosferici, aflat chiar în faţa intrării în peşteră. Localnicii numiseră uriaşa sculptură în piatră – reprezentând o reptilă fioroasă în poziţie de atac – Tarasque. Reptila păzea intrarea în peşteră asemenea unui dragon pe care vraja vreunui mag malefic îl transformase într-un sfinx imobil de piatră.

– Tarasque e un animal fantastic despre care legenda spune că ar fi trăit în anticul râu Rodano, îi spuse călăuza Sarei Terracini. Adesea, dragonul cel flămând ieşea din ascunzătoarea lui şi făcea prăpăd prin satele din Languedoc, luându-şi tributul în vieţi omeneşti. Se credea că era însuşi fiul Răului, iar oamenii de prin partea locului îşi făceau semnul crucii de fiecare dată când îi pomeneau numele. Se spune că Sfânta Marta a eliberat de sub teroare satele de pe valea râului Rodano, transformând monstrul într-o creatură docilă şi inofensivă.

Washington, 2007

Phil Damiano termină de citit ultimul raport al Agenţiei asupra situaţiei din Orientul Mijlociu. Îşi petrecuse întreaga viaţă imaginând şi punând în practică scenarii de război, uneori contribuind el însuşi la crearea premiselor pentru declanşarea unor conflicte în diferite colţuri ale lumii: erau practici obişnuite pentru orice agent CIA.

Acum însă era evident că situaţia din Orientul Mijlociu nu mai putea fi ţinută sub control.

– Priviţi aici, domnule general, spuse Damiano, arătând spre ecranul computerului şi făcându-i semn operatorului să mărească imaginea. În ultimele săptămâni s-au înregistrat mişcări considerabile de trupe iraniene la graniţa cu Irakul. Şi, între timp, sirienii au întărit paza la frontiera Libanului cu Israelul. Cu toate acestea, două divizii blindate al armatei Stelei lui David au penetrat teritoriul libanez pe o distanţă de aproape patruzeci de kilometri. Ştiţi ce înseamnă asta? Că este suficientă o singură scânteie ca să se declanşeze războiul.

Generalul Edward Corrige îl asculta pe directorul CIA fără să scoată nici un cuvânt, dar expresia de pe chipul său arăta o îngrijorare profundă.

Când, în cele din urmă, vorbi, tensiunea i se resimţi limpede în voce.

– În toţi aceşti ani de calm relativ, când preţul petrolului a bătut record după record, Iranul a avut timp şi mijloace suficiente pentru a-şi reîntregi forţele armate, serios şifonate după războiul cu Irakul din anii ’80. Astăzi, trupele aflate sub drapelul Leului Persiei pot conta pe nu mai puţin de şapte sute şaizeci şi opt de mii de soldaţi. Luaţi însă în considerare faptul că în Iran trăiesc aproape nouăsprezece milioane de bărbaţi cu vârsta cuprinsă între optsprezece şi cincizeci de ani. Acestora li se adaugă în fiecare an aproape nouă sute de mii de tineri care trec pragul majoratului. Conform datelor oficiale, cheltuielile

militare ale Iranului se cifrează la între opt și zece miliarde de dolari pe an, țara dispunând de armament modern și eficace. Pe de altă parte, după retragerea trupelor noastre din Irak, în zonă nu au mai rămas decât câteva contingente americane cu armament performant, care asigură securitatea regiunii, dar care nu sunt capabile să facă față unui atac concentrat al armatei iraniene.

– Ce vreți, de fapt, să spuneți, domnule general?

– Bazându-mă pe propria experiență și pe ultimele informații din Orientul Mijlociu, mă tem că, dacă iranienii vor trece granița, vor spulbera trupele noastre staționate în Irak în numai câteva ore. Asta ar însemna că, după ce vor fi înfrânt pe teritoriul irakian cea mai puternică națiune din lume, soldații lui Gholam Pashelvi vor avea cale liberă spre Israel. Fără îndoială că israelienii nu vor sta cu mâinile în sân și vor contraataca folosind toate armele pe care le au la dispoziție. Inclusiv pe cele atomice. Un scenariu de-a dreptul apocaliptic.

– Ar fi și mai îngrijorător dacă și Iranul ar dispune de arme nucleare.

– Așa este. Trebuie să sperăm ca măcar acest pericol să fi fost îndepărtat.

Denver, 2007

– Nu cred deloc că acest pericol a fost îndepărtat, îi scria Breil căpitanului Bernstein într-una din discuțiile lor cotidiene. Spun asta, deși sunt convins

că toată povestea cu atentatele de la centralele nucleare nu a fost altceva decât o uriașă cacealma și că în Iran nu se produce nici un fel de armă atomică. Însă sunt mii de posibilități prin care o țară își poate dota armata cu asemenea tip de armament. Noi doi știm foarte bine că în unele arsenale scoase din uz se poate găsi de cumpărat orice. E suficient să ai bani... Nu-i așa?

– Sigur că da, domnule maior, și mai știu și la care supermarketuri vă referiți. Dar mai știu însă ceva: dacă rușii ar fi vrut să aprovizioneze Iranul cu bombe atomice, nu ar fi sistat exporturile de material radioactiv neîmbogățit. Cel puțin oficial, așa stau lucrurile. Iar alți potențiali furnizori de tehnologie nucleară nu prea se mai întrevăd la orizont: Coreea de Nord încearcă să facă uitat eșecul experimentului cu bomba de o mie de megatone, în vreme ce China trage mult mai multe foloase imediate din faptul că a invadat întreaga lume cu mărfurile sale decât dacă i-ar pune pe tavă lui Pashelvi o armă de distrugere în masă.

– Aceleași considerații le-am făcut și eu, domnule Bernstein, dar cu toate acestea nu am reușit să-mi reprim temerile; simt că îmi scapă ceva... Apropo, spuneți-mi: cum merg investigațiile despre soarta președintelui Tahrjani?

– Suntem pe drumul cel bun, domnule maior... Pe drumul cel bun...

Oswald se deconectă de la rețea, spunându-și că Bernstein rămăsese singurul dintre foștii săi colaboratori pe care se putea baza oricând.

Singurul? Dacă cineva i-ar fi dezvăluit Sarei gândul care tocmai îi trecuse prin minte, fără îndoială că ea s-ar fi supărat foarte tare. Oswald zâmbi, apoi reluă lectura jurnalului din care prietena sa de peste Ocean îi trimitea cu o regularitate de metronom fragmentele decriptate.

Din agenda lui Luca Raso, jungla amazoniană, mai 1976:

În sfârşit, mă îndrept spre casă! Mă aflu într-un avion de linie pe jumătate gol care mă duce spre aeroportul din Rio de Janeiro. De acolo mă voi urca într-o cursă spre Italia. Plouă cu găleata, dar zborul se desfăşoară în condiţii bune, aşa că profit de ocazie ca să-mi completez jurnalul.

Când, ieri-noapte, am văzut că frumoasa Alexandra Oliveiro urca în apartamentele proprietarului concernului, m-am gândit că făcea şi ea parte din înţelegerea încheiată de tatăl său şi Neumann.

Cred că-mi scapă ceva în privinţa relaţiilor dintre aceste persoane şi trebuie să recunosc că nu-mi pare rău deloc că am plecat de acolo. Singurul lucru pe care îl regret este acela că nu am mai reuşit să petrec câteva minute singur cu Agnes: după întoarcerea de la Manaus, nici unul din noi nu a mai pomenit ceva despre cele întâmplate în timpul aterizării, iar discuţiile noastre nu au depăşit cadrul formal.

Ultimele două zile au fost mai degrabă agitate şi, din cauza vremii nefavorabile, am fost nevoit

să-mi amân plecarea. Nu ştiu încă dacă a fost bine sau nu, dar această întârziere mi-a oferit ocazia să cunosc un personaj foarte interesant.

Moshe Swazinski este de mulţi ani mâna dreaptă a lui Neumann. Cu mult mai tânăr decât magnatul, abia împlinise zece ani când a ajuns în Brazilia: familia sa de evrei polonezi reuşise să-l scoată clandestin din Varşovia, cu puţin timp înainte ca naziştii să ia cu asalt ghetoul şi să-i deporteze pe toţi locuitorii săi la Buchenwald.

De atunci, Neumann s-a ocupat îndeaproape de Moshe, crescându-l ca pe propriul său fiu.

Agnes mi-a relatat pe scurt povestea numărului doi de la Neumann Corporation ieri-dimineaţă, în timp ce mă conducea la aeroport. Ploaia de peste noapte se transformase într-o furtună tropicală în toată regula.

– Păcat că nu-l veţi întâlni pe domnul Swazinski decât pentru câteva minute la aeroport. Veţi pleca cu acelaşi avion cu care soseşte el.

Aparatul Piper Navajo a aterizat cu dificultate printre rafalele de ploaie şi vânt.

– Să ştii că am fost norocos, Agnes, a spus Swazinski după prezentările de rigoare. Am dansat de la Rio până aici fără să fiu nevoit să plătesc intrarea la discotecă. Abia aştept să mă duci acasă. Bineînţeles, după ce se va îmbarca domnul Raso.

Moshe Swazinski este un bărbat foarte elegant. Imposibil să nu-i observi hainele croite la cele mai

bune case de modă italienești. Este înalt, cu un fizic atletic, umeri lați și un gât viguros. Are un chip colțuros, o privire rece și scrutătoare.

Numai că pentru mine nu sosise încă clipa plecării.

– Prognozele meteo nu sunt deloc îmbucurătoare. Cred că riscăm foarte mult dacă decolăm din nou, i-a spus Jaco lui Agnes.

Ea s-a întors spre mine:

– Domnule Raso, după cum cred că ați înțeles deja, trebuie să vă amânați plecarea. Îmi pare rău pentru această schimbare de program, dar va trebui să mai petreceți o noapte la *Residencia*.

Peste câteva clipe, bagajele noastre au fost puse în portbagajul Range Roverului și am făcut cu toții cale întoarsă.

Odată ajuns în cameră, mi-am scos hainele ude și am deschis geanta de voiaj Gucci, ca să scot altele curate. În clipa aceea mi-am dat seama că nu era geanta mea: la aeroport observasem că Swazinski avea una identică cu a mea. Probabil că personalul de la *Residencia* le încurcase.

Ocazia care mi se ivise era mult prea ispititoare, așa că nu m-am putut abține să nu-i umblu prin lucruri. Am văzut un portmoneu de piele peste grămada de haine. L-am deschis. Câteva cărți de credit, o mie de dolari americani în bancnote mari, permisul de conducere și un pașaport brazilian pe numele lui Moshe. Stânjenit de gestul meu, mă pregăteam să pun totul la loc, când am observat o fotografie cu marginile îngălbenite de vreme. Era

un instantaneu cu un ofițer în uniformă. Pe verso, o dedicație: „Cu dragoste, tata." Nu mai înțelegeam nimic: dacă acela era tatăl lui Moshe Swazinski, atunci de ce purta uniforma SS-ului, cu uriașa svastică pe braț? Oare Moshe Swazinski nu era un evreu care scăpase de mizeria și umilințele din ghetoul din Varșovia cu puțin timp înainte ca naziștii să-i ridice și să-i trimită în lagărele de exterminare întreaga familie?

Sub portmoneu se afla un dosar galben care conținea câteva file. Pe copertă, cineva scrisese cu pixul cuvântul „Amazoana". Am lăsat stânjeneala deoparte și m-am pregătit să studiez conținutul dosarului, când, deodată, cineva a ciocănit la ușă. Am pus totul la loc și i-am dat menajerei geanta lui Moshe, în timp ce aceasta mi-o înapoia, cerându-și scuze, pe a mea.

Seara s-a lăsat fără ca furtuna să dea vreun semn că ar vrea să se oprească.

Cina, la care Neumann nu a participat, a fost scurtă și liniștită. Eram patru la masă: Agnes, Alexandra Oliveiro, Moshe Swazinski și cu mine. N-aș putea spune că discuțiile între comeseni au fost... entuziasmante. Fiecare dintre noi părea adâncit în propriile gânduri. De altfel, imediat după cină, ne-am retras în camerele noastre.

Am așteptat vreo două ore înainte de a ieși din nou din cameră. Descoperirea pe care o făcusem

scotocind printre lucrurile lui Swazinski îmi ațâțase curiozitatea.

Am coborât fără să fac nici un zgomot și m-am îndreptat spre bibliotecă. Habar n-aveam ce anume căutam, așa că priveam dezorientat de jur-împrejur. Deodată, un zgomot înfundat m-a făcut să tresar. Am avut timp doar să rotesc vasul liberty și să mă strecor în camera secretă. De acolo, prin ecranul mascat am văzut-o, spre marea mea surprindere, pe Alexandra Oliveiro înaintând cu pași de felină și începând să scotocească în sertarele biroului lui Neumann.

Camera secretă are și o acustică excelentă: câteva voci mi-au ajuns la urechi înainte ca Alexandra să le poată auzi.

În clipa aceea am ieșit din ascunzătoare. Nu-mi imaginam ce soartă ar fi așteptat-o dacă Neumann ar fi surprins-o cotrobăind prin lucrurile sale.

– Repede, Alexandra, vino, i-am spus, trăgând-o după mine. Ascunde-te aici!

– Nimic nu e ceea ce pare, domnule Raso, mi-a șoptit ea, în timp ce eu închideam ușa camerei secrete.

O clipă mai târziu, Neumann și Moshe Swazinski intrară în cabinetul de lucru al magnatului.

– Era și dosarul acolo? l-a întrebat Neumann pe celălalt.

– Da, Erick, a răspuns Swazinski.

– Crezi că l-a văzut?

– Nu știu, dar orice este posibil...

– Bine, atunci va trebui să ne ocupăm de asta... a mai spus Neumann, iar privirea lui de obicei rece mi s-a părut mai sinistră ca niciodată.

După plecarea celor doi, Alexandra şi cu mine am mai aşteptat încă o jumătate de oră înainte de a ne întoarce în camerele noastre.

– Îmi pare rău, domnule Raso, că vă trezesc atât de brusc, mi-a spus Agnes la telefon, în vreme ce eu remarcasem că soarele încă nu răsărise. Pilotul tocmai mi-a comunicat că Piperul nostru a suferit o avarie gravă în timpul furtunii de ieri. Singura soluţie este să vă duc eu până la aeroportul din Santarém: de acolo pleacă zilnic o cursă spre Rio. Dacă plecăm în următoarea jumătate de oră, cred că vom ajunge la timp ca să vă îmbarcaţi.

În mod straniu, pe toată durata călătoriei pe drumurile accidentate care traversează Amazonia, Agnes a rămas tăcută, iar eu am profitat de asta ca să trag un pui de somn: în ultimele două nopţi nu reuşisem aproape deloc să dorm. Sunt conştient că spusele lui Neumann din cabinetul său de lucru se refereau la mine. Ştiu că mă aflu într-o situaţie delicată, dar, având în vedere faptul că am părăsit *Residencia*, poate că Neumann şi oamenii lui se vor mulţumi că nu voi mai avea posibilitatea să-mi bag nasul în afacerile lor.

Fără îndoială că avionul DC3 Dakota cu care călătoresc a cunoscut şi vremuri în care se descurca mai bine ca acum. Comandantul şi secundul său

par mai degrabă doi surferi pregătiţi să se ia la trântă cu valurile: amândoi foarte tineri, cu un fizic viguros, îmbrăcaţi cu pantaloni scurţi şi cămăşi albe.

La bord se află un ţăran cu o expresie înspăimântată întipărită pe faţă, care îşi ţine valiza strâns pe genunchi; în spatele lui, o tânără graţioasă şi cu un aer timid; şi, în sfârşit, un cuplu în vârstă care mi-au spus că se duc la Rio pentru nişte tratamente medicale.

Restul locurilor sunt libere.

În sfârşit, încep să mă relaxez. Bătrânul Dakota zboară sigur pe el la o altitudine de croazieră de şapte mii de metri, cu o viteză de o sută şaptezeci de noduri.

Încă nu ştiu cum să interpretez unele lucruri descoperite pe durata sejurului meu la *Residencia*: microfoane ascunse, camere secrete, schimbări neaşteptate de program, personaje ambigui.

Dar odată ajuns în Italia, voi reciti acest jurnal şi poate că voi da de firul unui caz interesant.

Dar... Ce naiba!... Ce-i asta? O explozie! Cred că în cală! Măştile de oxigen au sărit afară din locaşurile lor... Văd flăcări... Avionul se prăbuşeşte!

30

Epoca Fierului, mileniul al II-lea î.Hr.

Când războinicii migos luară cu asalt satul vrăjmașilor cu furia unui stol de lăcuste înfometate, davaarii, luați prin surprindere, nu avură timp nici măcar să-și dea seama ce se întâmplă.

În ciuda durerii atroce provocate de mușcătura lui Dehal, Karesh se alătură oamenilor săi, încercând să le țină piept invadatorilor.

Athor îl zări de departe și începu să înainteze spre el, spulberând dintr-o lovitură pe oricine îndrăznea să-i stea în cale.

Cu o expresie cinică întipărită pe chip, Karesh își întoarse privirea de la Athor spre coliba în care era ținută ostatică Dehal. Regele migos înțelese. Se repezi spre colibă. Dehal zăcea pe jos, legată. De jur-împrejurul ei, sânge, iar piciorul rupt era susținut de o creangă de copac. Totuși, era vie și conștientă.

– Blestematule! urlă Athor și ieși în fugă din colibă, strângând securea în mâini. Unde ești, blestematule?

Dar Karesh se făcuse nevăzut în desişul pădurii, urmat de câţiva bărbaţi care reuşiseră să scape de furia oamenilor migos.

Trecură câteva zile, timp în care războinicii migos scotociră în lung şi în lat zona. Nici urmă însă de Karesh şi de oamenii săi. Athor îi adună pe toţi ai săi în jurul lui.

– S-a făcut dreptate, le spuse el. Chiar dacă nu am reuşit să punem mâna pe Karesh, am scăpat de ameninţarea davaarilor. Nădăjduiesc că pentru totdeauna.

Privirea încărcată de iubire a regelui o întâlni pe cea a femeii sale, care se apropia sprijinindu-se în două toiege: convalescenţa avea să fie lungă. Mai târziu, aşezându-se pe o bancă de lemn, Dehal îşi aminti de visul în care răposatul său tată îi spusese că-i lăsase moştenire toată averea sa şi se întrebă dacă nu cumva Aker se referise la piciorul său beteag. Se întunecă brusc la faţă: oare nu cumva avea să rămână schiloadă pe viaţă?

Simţi mâna bărbatului ei sprijinindu-i-se pe umăr.

– Ce e cu tine, de ce ai privirea aceasta tristă? o întrebă el.

– Nu e nimic, doar gândurile care îmi rătăcesc prin minte.

Pregătind o cataplasmă din ierburi pentru rănile femeii sale, Athor arătă spre Sar, care părea să crească pe zi ce trece.

– Nu mai trebuie să-ţi faci nici un fel de griji. Priveşte cât de fericit este fiul nostru. Cât despre

restul, vei vedea că, odată cu trecerea timpului, vei putea merge şi alerga la fel ca înainte. Eşti o femeie puternică, Dehal, ştiu bine asta.

Nici o cataplasmă însă nu-l putea ajuta pe Karesh: rana se infectase, iar durerea devenise insuportabilă.

Urmele muşcăturii lui Dehal deveniseră purpurii, iar febra îl chinuia de câteva zile. Ştia că nu avea decât o singură scăpare, dacă nu voia să moară.

Mâinile îi tremurau, broboane mari de sudoare îi scăldau fruntea, dar îşi făcu curaj şi luă de pe jar piatra încinsă şi o apăsă pe membrul său rănit.

Sălbaticul rege al davaarilor leşină de durere.

Dehal îşi încleştă dinţii ca să nu urle.

Athor îi făcuse câteva mici incizii în zona fracturii, în care pusese o pastă din ierburi tămăduitoare. Apoi, folosind un vârf de suliţă înroşit în foc, îi cauteriză rănile, arzând totodată şi ierburile. Străvechiul leac avea să lase pentru totdeauna urme pe pielea femeii: în zona arsurilor aveau să-i apară cicatrice închise la culoare, dar era singurul remediu care putea aduce vindecarea.

Urmând cursul râului, Karesh şi oamenii săi ajunseră în cele din urmă la mare.

Majoritatea davaarilor care izbutiseră să scape împreună cu el de furia oamenilor migos purtau încă semnele bătăliei.

– Să facem popas, Karesh! Sunt istovit și am pierdut mult sânge, îi strigă unul dintre oamenii săi când ajunseră pe țărm.

Karesh puse pe umăr propulsorul suliței – un mecanism din os de ren care avea rolul de a imprima mai multă forță aruncării. Sulița șuieră prin aer, înfigându-se în pieptul bărbatului care vorbise.

– În felul ăsta nu vei mai fi obosit, spuse Karesh, cu o expresie feroce pe chip. Apoi, întorcându-se spre ceilalți, întrebă cu aer amenințător: Mai are de gând cineva să poruncească ceva regelui său?

În ciuda durerii, cruzimea lui nu cunoștea limite.

Înaintau de-a lungul unei cărări înguste de nisip când, brusc, de după o stâncă, le apărură în fața ochilor două pirogi care pluteau la mică distanță de țărm. Cei opt bărbați din bărci pescuiau și nu observară apariția davaarilor.

Karesh le porunci oamenilor săi să se ascundă și să fie gata să acționeze.

Apoi se apropie de marginea țărmului strigând și făcându-le pescarilor semne disperate. Convinși că omul avea nevoie de ajutor, pescarii vâsliră spre el.

Însă odată ajunși pe uscat, cei opt bărbați neînarmați se treziră înconjurați de fioroșii războinici davaar.

Câteva clipe mai târziu, șapte cadavre pluteau într-o baltă de sânge la malul mării. Unul dintre pescari fu lăsat în viață: Karesh voia să afle unde se afla satul lor și cât de bine era apărat.

Apoi, învingându-și cu greu teama de apă, davaarii se urcară în bărci și se îndreptară spre satul pescarilor.

Dehal alerga fericită pe câmp, jucându-se cu Sar și ținând în brațe o mogâldeață înfășată: cu câteva luni în urmă născuse o fetiță.

Îngrozitoarele zile în care fusese sclava lui Karesh rămăseseră mult în urmă. De atunci petrecuse zile fericite, lipsite de griji, încununate de nașterea celui de-al doilea copil - un semn al bunăvoinței zeilor.

În ziua împlinirii solstițiului de vară, locuitorii tuturor așezărilor prietene se reuneau la *pog*-ul de pe coasta muntelui, aducând omagiu zeului Hosh. Serbările durau mai multe zile, culminând cu ritualul căsătoriilor.

Cel care avea să le oficieze era Athor, în calitatea sa de mare sacerdot.

La serbările desfășurate cu un an în urmă, regele observase că întreaga populație a unui sat de pescari, unul dintre cele mai îndepărtate de *pog*, nu participase la ceremonii.

Era un lucru neobișnuit ca supușii zeului Hosh să lipsească de la o asemenea sărbătoare religioasă.

Când nici în anul următor pescarii nu-și făcură apariția, Athor ceru lămuriri locuitorilor din satul cel mai apropiat de mare.

- Nu știm nimic despre ei, rege al neamului migos, îi răspunseră aceștia. Să nu li se fi întâmplat vreo nenorocire...

31

Anglia, 1218

Aymon sări brusc în picioare și preț de o clipă crezu că visează. Vârful spadei care îi atingea gâtul era însă real și mai înspăimântător decât orice coșmar.

– Nu te mișca, asasinule! îi șuieră Pell, locotenentul lui Dolbert.

– Ce spuneți acolo, domnule? îngăimă tânărul. Vă înșelați, nu sunt decât un biet muzicant. N-am făcut rău nici unei muște.

– Da, un muzicant care ține ascunsă o spadă ca aceasta, murdară încă de sângele victimei tale. Te acuz de uciderea contelui de Old Sarum, Maxim.

– V-am mai spus, domnule, că vă înșelați, murmură Aymon, încercând să se ridice din pat. Lăncile celor patru oșteni care îl însoțeau pe Pell îl împiedicară, proptindu-i-se în piept, așa că tânărul continuă: Spuneți-mi, de ce să-l fi ucis pe binefăcătorul meu, pe omul care mi-a redat libertatea?

– Foarte simplu: pentru că te-a surprins în timp ce te desfătai trupeşte cu Marie-Louise, soţia fiului său. L-ai ucis cu sânge rece.

Spunând acestea, Pell îi arătă spada *akinakes*, a cărei lamă era mânjită cu sânge.

Urzeala ticluită de crudul Dolbert şi tovarăşul său de aceeaşi teapă se strângea mortal în jurul victimei lor.

Aymon se hotărî într-o fracţiune de secundă: dacă ar fi fost aruncat în temniţă, orice şansă de a se apăra pe sine însuşi şi pe Marie-Louise – care părea să se afle în aceeaşi situaţie ca şi el – ar fi fost pierdută.

– Lăsaţi-mi răgaz să mă îmbrac şi vă voi urma, domnule.

Oamenii lui Pell slăbiră strânsoarea: la urma urmelor, tinerelul acela nu putea reprezenta o primejdie pentru cinci bărbaţi înarmaţi.

Aymon se mişcă cu iuţeala unei feline. Sări în picioare şi îl lovi fulgerător pe locotenent cu pumnul în bărbie. În vreme ce acesta se prăbuşea leşinat la podea, degetele mâinii sale drepte se şi încleştară pe mânerul spadei *akinakes* pe care Pell o ţinea în mână. Revenindu-şi din uluială, cei doi bărbaţi care îl flancau pe Aymon îşi repeziră lăncile spre el în acelaşi timp, dar tânărul se aplecă brusc, iar cei doi se răniră reciproc.

Apoi încrucişă spada cu cel de-al treilea oştean, pe care îl răpuse la cea de-a doua fandare.

Ultimul rămas privi îngrozit de jur-împrejur, căutând o cale de scăpare: căpetenia lui zăcea fără cunoştinţă la podea, iar ceilalţi trei camarazi ai săi erau

şi ei grav răniţi. Văzând îndemânarea cu care Aymon mânuia spada, nu stătu pe gânduri şi dispăru pe uşă, luând-o la fugă.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Sarya, cu vocea somnoroasă.

Se trezise din cauza zarvei din casă, dar nu izbutea să înţeleagă ce se petrecuse în camera lui Aymon.

– Îmbracă-te repede, Sarya. Trebuie să fugim de aici: dacă vei rămâne, te vor arunca în temniţă, acuzându-te că mi-ai fost complice.

Într-un han obscur din Bristol, la vărsarea râului Avon, un bărbat îi povestea tovarăşului său de pahar:

– Contele de Old Sarum a fost spintecat cu sabia de amantul nurorii sale. Se spune că cei doi ar fi intenţionat să scape şi de Dolbert, odată ce acesta i-ar fi luat locul tatălui său. Peste câteva zile o vor scurta de cap pe femeie. Însă muzicantul curţii a dispărut fără urmă. Totuşi, nu ştiu ce să spun: băiatul acela, Maxim, nu părea să fie un ucigaş. L-am cunoscut, acolo, la castel, şi nu mi s-a părut că ar fi în stare să facă vreun rău cuiva.

Aymon îşi plecă privirea, prefăcându-se preocupat de pulpa fierbinte de pui din faţa sa. Nu voia să-i scape nici un cuvânt din spusele muşteriului de la masa de lângă el, dar trebuia să fie atent totodată ca omul să nu-l recunoască. Ar fi vrut să poată să-şi strige în gura mare nevinovăţia, dar, când cei doi tovarăşi de pahar schimbară vorba, preferă să se ridice fără nici un cuvânt şi să se îndrepte spre camera pe care

o închiriase împreună cu Sarya în ziua când ajunseseră în oraş.

Nu băgă însă de seamă privirea cercetătoare pe care i-o aruncă unul din cei doi bărbaţi.

– Ce trebuie să fac? se întreba întruna Aymon, plimbându-se de colo-colo prin cameră. Marie-Louise va fi decapitată duminică. Mai sunt doar trei zile până atunci. Sunt deznădăjduit, Sarya. Dar vreau să ştii că, deşi o iubesc pe Marie-Louise de când am văzut-o pentru prima dată, între mine şi ea nu s-a întâmplat niciodată nimic. Tu mă cunoşti, doar... Ştii că nu aş fi în stare să-i fac rău omului care mi-a redat libertatea şi mi-a făcut atâtea daruri.

– Nu e nevoie să-mi spui toate aceste lucruri, Aymon. Acum trebuie să facem tot ce putem ca s-o eliberăm pe femeia pe care o iubeşti. Eu aş avea un plan...

Tim Hulser era comandantul temniţelor contelui de mai bine de cincisprezece ani. Era un bărbat cinstit şi demn. Asemenea celor mai mulţi dintre slujbaşii contelui, locuia într-una din căsuţele construite în imediata apropiere a zidului de apărare al castelului.

Ca de obicei, în ziua aceea se întoarse acasă mult după lăsarea întunericului, se aşeză la masă şi, înainte de a lua prima lingură din fiertura din farfurie, rosti în şoaptă rugăciunea pentru soţia sa Margerth, plecată dintre cei vii de peste trei ani. Singurul lor fiu se îmbarcase pe o corabie de război şi bătrânul nu mai

primise nici o veste de la el de câteva luni. Aşa că doar amintirile îl mai ţineau.

Tim Hulser îşi desfăcu centura de piele de la brâu şi scoase veriga de fier de care erau prinse cheile carcerelor, aruncând-o pe masă. Apoi, în timp ce mânca, începu să cugete la cele întâmplate în ultima vreme la castel. Uciderea contelui îi surprinsese pe toţi. Şi când se gândea că tocmai el îi recomandase contelui pe Bahram şi ai lui. Nu-i venea să creadă. Ar fi putut jura că tânărul Maxim nu era în stare să omoare nici măcar o muscă. Şi totuşi... Dacă i-ar fi căzut în mâini ticălosul acela...

Cu mintea plină de gânduri de răzbunare, Tim se întinse în pat şi adormi imediat.

Aymon aşteptă să se întunece înainte de a ieşi din ascunzătoarea sa din butoiul dintr-o căruţă trasă în curtea mare a castelului. Drumul dintre Bristol şi Old Sarum îl făcuse pe jos, mergând cincisprezece ore fără întrerupere, străduindu-se să nu fie văzut de nimeni. De fiecare dată când auzea tropot de cai sau voci, se ascundea în tufele de pe marginea drumului.

Profitând de un moment de neatenţie al străjerilor, reuşise să treacă de poarta primului zid de apărare al castelului.

Ştia unde locuia Tim Hulser.

Forţă un oblon şi intră în casă. Camera strâmtă era slab luminată de flacăra palidă a unei lămpi cu ulei. În patul din colţ, Tim dormea profund, sforăind.

Aymon zări legătura de chei de pe masă. Exact ceea ce căuta: cu ele avea să deschidă uşile temniţei. Întinse mâna după ele.

– Stai pe loc, lepădătură! urlă Tim, apucând fulgerător sabia de lângă pat. Apoi, recunoscându-l pe Aymon, exclamă: Tu? Trădător şi ucigaş ce eşti! Ei, bine, acum te voi arunca din nou în temniţă, iar mâine vei avea parte de sfârşitul pe care îl meriţi alături de frumoasa ta!

– Aşteaptă, Tim. Mai bine ascultă-mă. Eu nu am nici un amestec în tot ceea ce s-a întâmplat la castel.

– Cum îţi închipui că te-aş putea crede?

– Aşa cum ai crezut, pe bună dreptate, şi că cei trei trubaduri întemniţaţi odinioară erau, de fapt, nevinovaţi...

– Ce vrei să spui? îl întrebă Tim, lăsând sabia în jos.

Mâna lui Aymon se strânse pe mânerul spadei *akinakes*. Lovitura fu fulgerătoare: garda aurită a sabiei îl izbi pe Tim în creştet.

– Iartă-mă, bătrânul meu prieten, murmură Aymon, în vreme ce celălalt se prăbuşea fără cunoştinţă pe podea, dar nu vreau să te amestec într-o treabă urâtă, iar asta este singura soluţie: nimeni nu te va putea acuza că m-ai ajutat.

După ce îl legă pe comandantul temniţei de un scaun şi îi puse căluş la gură, Aymon ieşi în noapte. Legătura de chei era la loc sigur, în traista de piele.

Temniţa avea două căi de acces: una din ele comunica direct cu subteranele castelului. În schimb,

cealaltă pornea chiar din curtea interioară, dincolo de cel de-al doilea zid de apărare.

Aymon ştia că una din cheile din legătura sustrasă de la Tim era de la portiţa încastrată în poarta mare a zidului: comandantul temniţei o folosea atunci când făcea inspecţii inopinate în tainiţele castelului.

Nici un străjer nu păzea poarta, în dreptul căreia era însă coborât un grilaj masiv de fier în caz de război.

Aymon înaintă pe furiş, lipindu-se de zid. Din cauza întunericului, în dreptul porţii găsi cu greu cheia potrivită. Deschizând-o în cele din urmă, se găsi în dreptul ieslei în care oamenii de la castel îşi ţineau caii. Unul din armăsari necheză, iritat de prezenţa neaşteptată a străinului. Aymon îl mângâie uşor pe bot, calmându-l.

Apoi descuie uşa temniţei.

Scara abruptă de piatră era luminată de torţele fixate cu drugi de fier în zid. Părea să ducă direct în infern. Aymon strânse mânerul sabiei şi începu să coboare treptele.

Din câte îşi amintea, drumul ar fi trebuit să fie barat de o altă uşă, care dădea spre camera temnicerilor. Dincolo de ea se aflau celulele condamnaţilor, într-una dintre ele petrecându-şi odată şi el câţiva ani din viaţă.

Uşa se deschise cu un scârţâit sinistru. Aymon se rugă în gând să nu fi trezit vreun temnicer.

În încăpere domnea o beznă profundă.

Se apropie de gardieni: erau trei sau patru şi sforăiau zgomotos. Încuie cu cheia ambele uşi ale camerei, transformându-i pe temniceri în prizonieri.

Apoi se avântă fără nici o urmă de ezitare pe treptele celei de-a doua scări, şi mai abruptă decât prima. Prin pereţii plini de mucegai răzbăteau broboane de apă. Pe măsură ce înainta, aerul devenea din ce în ce mai greu de respirat. Aymon mergea cu precauţie, cu sabia scoasă, pregătit să lovească la cea mai mică mişcare suspectă. Îşi amintea că, noaptea, tainiţele închisorii erau păzite de un singur gardian.

Marie-Louise fusese închisă chiar în noaptea în care Aymon fugise. Fusese aruncată într-o celulă din subteranele castelului fără să i se dea nici o explicaţie.

Apoi, într-o zi, soţul ei coborî totuşi în locul acela lugubru ca să-i aducă la cunoştinţă acuzaţiile.

– Sunteţi vinovată, îi spusese Dolbert pe un ton detaşat şi sarcastic, de a fi urzit o conjuraţie împreună cu amantul vostru, un biet muzicant de curte. În clipa în care tatăl meu, contele, v-a surprins împreună, l-aţi convins pe acel asasin să-i ia viaţa.

– Sunt simple infamii, Dolbert, ştiţi bine. Muzicantul nu este amantul meu, nu am păcătuit trupeşte cu el şi nu am complotat niciodată împotriva contelui, căci nutream o mare afecţiune pentru el. Acelaşi lucru este valabil şi pentru cel pe care îl acuzaţi de crimă: tânărul muzicant îi era devotat contelui, căruia îi datora libertatea.

– Vezi?! Nici măcar acum, în fața morții, nu te sfiești să-ți aperi prietenul. Foarte bine. Oricum, am venit să-ți spun că ai fost condamnată la pedeapsa capitală. Sentința va fi executată duminică dimineață.

– Ești o creatură odioasă, Dolbert! Maxim și cu mine suntem victimele nevinovate ale urzelii pe care ai pus-o la cale împreună cu Pell. Nu tatăl tău m-a surprins cu ceva pe mine, ci eu am fost cea care v-a surprins, pe tine și pe nedespărțitul tău prieten, dedându-vă desfrâului și păcatului contra naturii. Fii blestemat, Dolbert! Fiți blestemați amândoi, tu și scutierul tău!

Dolbert ridică mâna, vrând s-o lovească. Apoi se întoarse brusc și ieși din celulă.

După vizita aceea, Marie-Louise pierdu noțiunea timpului.

Când auzi cheia învârtindu-se în broască, își spuse că îi sosise ceasul. Prin fața ochilor îi trecură chipurile părinților și imagini din copilăria trăită în îndepărtata Franță. Apoi revăzu chipul singurului bărbat pe care îl iubise: Aymon, omul care avea darul de a vrăji pe toată lumea cu muzica lui, dar care știa să lupte ca un adevărat cavaler.

Deschizând ochii, simți că sângele îi îngheață în vene de spaimă: mâna aspră a temnicerului îi mângâia obrajii scăldați în lacrimi.

– Am auzit totul, domniță, atunci când vorbeai cu... hm... soțul tău.

Spunând acestea, temnicerul își lăsă mâna să alunece spre pieptul femeii.

– Și dacă ai auzit totul, de ce nu îl denunți pe Dolbert?

– Crezi că m-ar crede cineva? Cuvântul unui temnicer împotriva seniorului nostru...

Mâna bărbatului se strânse pe sânul ei pietros.

– Cum îndrăznești să mă atingi? Piei din fața mea! strigă Marie-Louise, retrăgându-se într-un colț.

– O să plec, dar mai întâi o să te fac să cunoști plăcerea. Să vezi și tu cum e să te posede un bărbat adevărat.

Spunând acestea, temnicerul se apropie de Marie-Louise și își lăsă pantalonii în vine. Simțindu-i răsuflarea fetidă și caldă, femeia întoarse capul îngrozită, spunându-și că n-ar fi folosit la nimic să riposteze. Omul începu s-o sărute.

„Onoarea, își spuse tânăra femeie. Trebuie să mor cu onoare." Și îl izbi pe temnicer cu piciorul sub pântece.

– Vasăzică te lași greu, puicuță! Mai bine așa. O prospătură ca tine nu se câștigă cu una, cu două, nu-i așa? N-ai decât să strigi cât vrei, celelalte celule sunt goale, iar camarazii mei vor veni abia peste câteva ore să mă schimbe.

Marie-Louise își înfipse ungiile în obrajii lui, îl lovi cu genunchii și încercă să-l muște, dar nimic nu părea să-l poată opri pe temnicerul din ce în ce mai excitat de zbaterile ei.

– Acum, gata! strigă el deodată, punându-i mâna în gât.

O strânse până când vederea i se încețoșă. „Voi muri", își spuse, simțind că se sufocă. Și se lăsă în voia sorții.

În clipa aceea însă, strânsoarea slăbi și trase instinctiv aer în piept. Deschise ochii și chipul lui Aymon îi apăru în față, asemenea unei viziuni.

Apoi își dădu seama că trupul temnicerului zăcea fără viață pe pardoseală.

– Vino, Marie-Louise. Să fugim de aici!

Contele Dolbert părea ieșit din minți: se învârtea ca un leu în cușcă prin sala tronului. Dintr-un colț, Pell îl urmărea cu privirea.

– Cum să fi fugit? repeta proaspătul conte. Cum de au reușit să treacă de două ziduri de apărare fără să-i vadă nimeni?

– De primul au trecut folosindu-se de cheile lui Tim. Pe cel de-al doilea zid am găsit o scară de frânghie coborâtă până la pământ. Probabil că muzicantul și-a pregătit fuga de cu seară.

– Și oamenii pe care i-am trimis după ei? Cu ce vești s-au întors?

– Nimic care să ne ajute: cei doi parcă au dispărut de pe fața pământului.

La câțiva kilometri depărtare de castel, negustorul de vinuri mergea la pas pe lângă carul său tras de boi.

Încărcase butoaiele și părăsise castelul în zori, când nimeni nu se trezise încă.

Omul privi cu un aer tâmp la cei doi tineri care ieșiră brusc din butoaie.

– Nu e în interesul tău să spui că ne-ai văzut vreodată, îl avertiză Aymon. Dacă domnul conte va afla ce serviciu ne-ai făcut, te-ar scurta de cap fără nici o ezitare.

În clipa următoare, tinerii dispărură în pădure, asemenea unor fauni.

32

Roma, sfârşitul anilor '30

Secretarul de stat al Vaticanului se simţea neputincios în faţa forţelor Răului. Anul 1937 se apropia de sfârşit, iar perspectivele Europei deveneau din ce în ce mai sumbre.

În adâncul inimii însă, înaltul prelat continua să spere că furia nazistă mai putea fi încă oprită şi că Germania avea să înlăture în cele din urmă dictatura.

Când vestea deschiderii lagărului de muncă forţată şi de prizonieri de la Buchenwald se răspândi, majoritatea nu-i acordară nici o importanţă, dar monseniorul Pacelli înţelese că se spulberase şi ultima speranţă.

Berlin, sfârşitul anilor '30

– Mussolini face treabă bună, Rudolf, îi spuse Hitler favoritului său. A adoptat cea mai bună politică

față de englezi: pe de-o parte semnează acorduri cu ei, pe de alta le dă instrucțiuni și chiar îi condiționează atunci când este vorba de metodele folosite împotriva bolșevismului.

– Aveți dreptate, *mein* Führer. Totuși... Iată, la începutul anului, Ducele a semnat un acord de colaborare cu Imperiul Britanic, iar cinci luni mai târziu i-a expulzat din Italia pe toți corespondenții ziarelor englezești, retrăgându-i și el, la rândul său, pe jurnaliștii italieni din Insulă.

– Ai să vezi că în curând îi va primi din nou pe ziariști. Deocamdată, trebuie să-i facem pe englezi să priceapă cu cine e mai bine să se alieze: dacă vor fi de partea Axei, vor fi siguri de victorie, în vreme ce alături de bolșevici toate speranțele lor se vor nărui. Ideea unui război de anvergură prinde din ce în ce mai mult contur, iar în cazul în care această idee se concretizează, alianța dintre țările Axei și Marea Britanie ne-ar garanta victoria.

– În Anglia, mai spuse Hess, nu sunt deloc puțini cei care se declară consternați de declarațiile filobolșevice ale unora dintre membrii guvernului. De altfel, s-au înmulțit manifestațiile de simpatie la adresa noastră: aproape că nu trece zi fără prezența pe străzile orașelor englezești a unor cortegii întregi care să vă scandeze numele, *mein* Führer. În plus, o bună parte a nobilimii de acolo este de partea noastră.

Pe 28 mai 1937, Arthur Neville Chamberlain fu desemnat prim-ministru al Imperiului Britanic, iar

Hitler își convocă de urgență colaboratorii cei mai apropiați pentru a analiza situația.

– Din câte știu, noul prim-ministru englez nu este nici o persoană impulsivă, nici un om de acțiune. Nu pot spune că Chamberlain este un laș, însă atunci când, în cele din urmă, se va hotărî să apuce pâinea și cuțitul, va constata că cineva i le-a luat deja din față. Domnilor, nu mai putem aștepta: a sosit vremea să stârpim pentru totdeauna amenințarea evreiască și bolșevică din Europa și din întreaga lume.

După ședință, Hitler se așeză comod într-un fotoliu și se abandonă acordurilor muzicale pe care le iubea cel mai mult și care aveau întotdeauna darul de a-l relaxa.

Operele lui Wagner îl transportau în lumea fermecată a lui Parsifal, în căutarea Sfântului Graal.

Londra, sfârșitul anilor '30

Căpitanul Rowell Kater încercă din nou, fără succes, să execute notele însemnate pe vechea partitură descoperită în cutia de rezonanță a vielei, apoi cercetă cu luare-aminte ciudatele anomalii muzicale pe care le descoperise. Nu avu nevoie de mult timp ca să facă legătura între erorile atât de evidente și mesajul cifrat, însă, în ciuda experienței sale, nu reuși să rezolve enigma.

Government Code and Cypher School – GC & CS – se înființase în anul 1919, prin fuziunea

departamentului Marinei britanice numit „Camera 40“ cu corespondentul său din cadrul Armatei – MI-8. Cei douăzeci şi cinci de ofiţeri experţi în decriptare proveniţi de la cele două instituţii puseseră pe picioare cel mai puternic serviciu de contrainformaţii specializat în cercetarea şi decodificarea sistemelor de comunicare cifrată. De la GC & CS ieşeau cei mai buni agenţi secreţi din lume.

Însă şcoala de decriptare mai avea şi o altă misiune: asistarea guvernului Maiestăţii Sale şi a celor aliate în redactarea alfabetelor şi sistemelor proprii de comunicare cifrată.

Când amiralul Sinclair îi propuse lui Rowell Kater să facă parte din GC & CS, căpitanul de fregată nu stătu nici o clipă pe gânduri: deşi departamentul era unul de mici dimensiuni, munca de acolo avea să-i permită o mare libertate de acţiune şi, mai cu seamă, avea să-l scape de obositoarele misiuni de filaj al mai-marilor Angliei.

Berlin, sfârşitul anilor ’30

Vara aduse cu ea o boare de entuziasm. Abia întors la Berlin dintr-o nouă călătorie în regiunea Languedoc, Rahn radia de fericire: de data aceasta chiar avea să rezolve marea enigmă.

Himmler îl chemă de îndată la el.

– Care e stadiul cercetărilor, domnule Rahn?

– Nu mi-o luaţi în nume de rău, Herr Reichsführer, însă de data aceasta prefer să nu mă hazardez. Nu vreau s-o fac pe profetul şi nici nu vreau să înşel încrederea pe care aţi investit-o în mine. Dacă îmi veţi îngădui, înainte de a-mi face publică descoperirea, aş vrea să vă mai cer răgaz pentru efectuarea unor ultime verificări.

– Domnule Rahn, ştiţi foarte bine că vă bucuraţi necondiţionat de respectul şi încrederea mea. Dacă teoriile dumneavoastră se vor dovedi fundamentate, ele vor fi hotărâtoare pentru ascensiunea Reichului. Iar dacă Piatra catarilor se va dovedi a fi – aşa cum presupuneţi – un obiect radioactiv, odată intraţi în posesia ei vom pune la dispoziţia oamenilor noştri de ştiinţă un instrument excepţional. Sunt sigur că ştiţi că tizul dumneavoastră, Otto Hahn, împreună cu Fritz Strassmann şi Leo Szilard, efectuează unele experimente de mare importanţă. Cercetătorii noştri de la Universitatea din Berlin sunt convinşi că, prin bombardarea nucleului de uraniu cu neutroni lenţi – particule descoperite de italianul Enrico Fermi –, se poate elibera o energie uriaşă. Ei susţin că, odată declanşată reacţia nucleară şi folosit combustibilul potrivit, această energie va putea fi folosită atât în scopuri militare, cât şi industriale. Pe de altă parte, sunt convins că, în viitorul apropiat, chiar aceste arme radioactive vor influenţa echilibrul forţelor la nivel mondial.

– Aveți dreptate, domnule. Numai că, momentan, eu nu am la dispoziție decât unele ipoteze, chiar dacă ele derivă din frânturile unui mesaj preistoric.

– Vă înțeleg și vă apreciez precauția, domnule Rahn. Însă ceva mă face să cred că ipotezele dumneavoastră au ajuns în punctul nevralgic al problemei. Coincidențele sunt prea multe: o cruciadă împotriva unui grup restrâns de eretici și crearea celui mai înspăimântător și inflexibil tribunal din întreaga istorie a societății civile – și mă refer aici la Inchiziția catolică – nu pot fi rodul unei întâmplări. Să mai adăugăm la acestea și fraza care apare în acel straniu mesaj muzical: „O piatră care spulberă de una singură o oaste întreagă." Ca să nu mai vorbim despre regina Esclarmonda, care, înainte de a capitula în fața cruciaților, a aruncat Sfântul Graal în măruntaiele acelorași munți unde se desfășoară acum cercetările dumneavoastră... Știm foarte bine amândoi că toate legendele, chiar și cele mai fanteziste, au la bază un sâmbure de adevăr.

– Un adevăr pe care îmi doresc să-l scot la lumină cât mai curând, Herr Reichsführer.

– Încă ceva, domnule Rahn, mai spuse Himmler înainte de a încheia discuția. Am citit cu mult interes ultima dumneavoastră carte – *Curtea lui Lucifer* – și am dat deja dispoziție să fie publicată. N-aș vrea să mi-o luați nici dumneavoastră în nume de rău, dar mi-am permis să intervin asupra unor fragmente, în așa fel încât să accentueze aspectele care concordă cu filozofia nazistă. Vă voi trimite șpaltul și când ne veți da acceptul vom trimite cartea în tipar.

Rahn se dedică revizuirii cărţii cu devotament şi atenţie. Vestea publicării îl umplea de mândrie. N-aveau decât să taie şi să răstaie, îşi spuse. Pentru el, important era ca volumul *Curtea lui Lucifer* să intre la tipar.

Într-o seară, la scurt timp după întâlnirea cu Himmler, Rahn părăsi sediul Ahnenerbe, se îndreptă spre gara din Berlin şi urcă într-un tren. Ajunse la München a doua zi dimineaţă.

Luă un taxi până în Gravelotte Strasse, în cartierul Haidhausen.

Urcă scările unei clădiri vechi şi dărăpănate. Ajuns la etajul al treilea, verifică din nou adresa pe care o căuta şi sună la o uşă.

Aşteptă un minut, apoi sună din nou. Nu-i răspunse nimeni.

În schimb, se deschise uşa celuilalt apartament de pe palier. În prag se ivi o femeie în vârstă, cu o înfăţişare vrednică de milă.

– Îl căutaţi pe domnul inginer? îl întrebă ea.

– Da. Îl caut pentru o chestiune de serviciu, doamnă. Îmi puteţi spune când se întoarce?

– Da' de unde atâtea chestiuni de serviciu! Dragă domnule, în ultima vreme, inginerul nu vorbea decât despre politică. Cred că toate cercetările lui de hidraulică n-au făcut altceva decât să-l bage la apă. Şi dacă vreţi să aflaţi când se întoarce, ar trebui să-i întrebaţi pe cei care au venit să-l ridice: erau de la Gestapo. Din ziua aceea nu l-am mai văzut. Umblă vorba că, de fapt, era un revoluţionar, o căpetenie a rezistenţei

comuniste. În orice caz, eu zic să-mi lăsați numele și adresa dumneavoastră. În caz că se întoarce...

– Nu, lăsați, nu era ceva urgent, îi replică Rahn.

– Spuneți-mi măcar cum vă numiți, în felul acesta aș putea... insistă femeia, ieșind pe palier.

Otto nu-i răspunse și coborî în fugă scara.

Faptul că Filcher fusese arestat de oamenii lui Heydrich nu avea deloc darul să-l liniștească: dacă era într-adevăr un lider al revoluționarilor comuniști, era greu de crezut că omul pe care îl căuta ar fi acceptat de bunăvoie să-i ofere unui SS-ist informațiile secrete pe care le deținea. Doar dacă...

Dachau, sfârșitul anilor '30

Theodor Eicke, Gruppenführer SS, inspector general al lagărelor de concentrare și comandant în exercițiu al lagărului de la Dachau, îl întâmpină pe Otto Rahn cu un aer marțial. Nu-și trădă nici o secundă neîncrederea față de cele câteva rânduri scrise pe hârtia pe care i-o înmânase bărbatul din fața sa.

Pe ordinul de serviciu, semnat de însuși Reichsführerul Himmler, scria că subofițerul Otto Rahn trebuia să se prezinte pe data de 1 septembrie 1937 la lagărul de muncă de la Dachau pentru a-și ispăși pedeapsa pentru o faptă pe care un membru al trupelor SS nu avea voie s-o comită sub nici un motiv: aceea de a se îmbăta și a purta discuții cu persoane neavenite pe teme militare. Din fericire, subofițerul

recunoscuse în fața superiorilor vina de a fi avut o conduită necorespunzătoare, angajându-se să nu mai bea alcool în următorii doi ani și acceptând să fie detașat temporar la lagărul de concentrare de la Dachau.

Atât Rahn, cât și Eicke știau la fel de bine că nici un cuvânt din acel ordin nu era adevărat: în realitate, Rahn sosise la Dachau cu o misiune secretă.

– Luați loc, domnule Rahn, spuse Eicke. Prizonierul care vă interesează este un bărbat dur: l-am supus de mai multe ori tratamentelor noastre „speciale", dar nu am reușit să-l facem să ne dezvăluie nici un fel de informație...

– Totuși, cred că ar fi o modalitate, Herr Gruppenführer.

Apoi, Rahn îi dezvălui planul la care se gândise. Când termină, Eicke făcu un gest de surprindere, apoi spuse:

– Dacă dumneavoastră credeți că merită să vă asumați asemenea riscuri, domnule Rahn, atunci...

Construcția care la Dachau era cunoscută sub numele de „buncăr" avea un singur nivel, fiind lungă de optzeci de metri și lată de zece. Pe toată lungimea sa era străbătută de un coridor, pe laturile căruia erau dispuse mai multe celule. La jumătatea coridorului se aflau cele patru camere speciale pentru interogatoriu. Acestea fuseseră antifonate, astfel încât urletele prizonierilor torturați de Gestapo să nu răzbată în exterior. Dar nu rafinatele metode de tortură ale

poliției secrete constituiau supliciul cel mai de temut pentru deținuții închiși în buncăr.

Așa-numitele *Stehzellen* erau niște paralelipipede de ciment goale pe dinăuntru, prevăzute cu o ușă mică. Baza era un pătrat cu latura de șaptezeci de centimetri, iar pereții aveau circa doi metri înălțime. Odată închis acolo, deținutul era nevoit să rămână în picioare zile la rând, posibilitățile de a-și schimba poziția fiind foarte reduse. Stătea în picioare pur și simplu, fără lumină, fără apă sau hrană. De obicei, cei care se dovedeau suficient de rezistenți ca să nu moară în urma acestui supliciu înnebuneau.

Când Otto Rahn intră în buncăr escortat de doi gardieni din trupele SS, inginerul Filcher era închis de două zile într-o *Stehzelle*.

Cercetătorul era îmbrăcat în uniforma de deținut cu dungi albastre și bleumarin, avea o barbă lungă și pășea cu multă greutate, târându-și picioarele. Urmele torturilor îndurate erau evidente.

Gardienii care îl însoțiseră deschiseră ușa celulei *Stehzelle* de lângă cea a lui Filcher și îl îmbrânciră înăuntru pe Rahn.

O oră mai târziu, Otto se întoarse în direcția de unde se auzea respirația grea a lui Filcher și spuse:

– Numele meu e Raush. Sunt acuzat de conspirație împotriva Partidului Național Socialist. Tu de ce ai fost adus aici?

– Nu-ți risipi aerul, camarade. O să ai mare nevoie de el, veni răspunsul sec al celuilalt.

În aceeaşi seară, Rahn şi Filcher au fost scoşi din *Stehzellen* şi duşi în baraca numărul 15, pe care deţinuţii o supranumeau „baraca plutonului de pedeapsă“: acolo erau închişi cei cărora torţionarii nazişti le acordau o „atenţie specială“.

– Şi totuşi, sunt sigur că nu te-am văzut niciodată prin Berlin, domnule Raush, spuse Bock, şeful barăcii, privindu-l suspicios pe Rahn.

Într-un colţ, Filcher urmărea atent scena, fără să rostească nici un cuvânt.

– Ţi-am mai spus, Bock. N-am făcut altceva decât să beau într-o seară ceva mai mult decât trebuie şi să fac câteva aluzii filosovietice: suficient ca să ajung aici, la Dachau. Apoi mi-am înrăutăţit singur situaţia: când au început să mă lovească cu sacii plini de nisip, am văzut negru în faţa ochilor şi l-am pocnit în faţă pe unul dintre gardieni. Sunt nişte fii de căţea şi, crede-mă pe cuvânt că, în ciuda chinurilor la care am fost supus, nu regret nimic din ce am făcut şi nici nu-mi voi schimba comportamentul faţă de nazişti.

– Nu-mi placi deloc, Raush. Du-te în pat şi caută să te odihneşti. Aici, la „fabrică“, ziua de lucru e lungă şi istovitoare.

În fiecare dimineaţă, deţinuţii erau scoşi din barăci în grupuri de câte douăzeci, aliniaţi pe patru rânduri, având în frunte un şef de pluton care îi conducea în pas de marş până la fabrică. Acolo erau obligaţi să muncească în ture epuizante la construirea pieselor de armament care contribuiau la întărirea forţei

militare a Reichului. Germania nazistă se pregătea de război.

În stânga lui Filcher, Rahn mărşăluia fără să scoată nici un cuvânt. Trecură prin faţa porţilor metalice deasupra cărora trona sloganul care, într-un viitor nu prea îndepărtat, avea să dea o nuanţă de ironie macabră tragediei consumate în lagărele de concentrare naziste: *ARBEIT MACHT FREI* – „Munca te face liber."

În realitate, mulţi dintre cei două sute şase mii de prizonieri aduşi la Dachau nu aveau să mai fie vreodată liberi.

Timp de o săptămână, Rahn şi Filcher lucrară cot la cot. Între ei nu aveau loc decât schimburi sporadice de cuvinte, orice tentativă a lui Rahn de a încropi o discuţie fiind întâmpinată cu reticenţă de celălalt.

Într-una din zile, un gardian îi oferi lui Rahn prilejul unei noi încercări.

Trecând pe lângă strungul lui Filcher, subofiţerul SS îi spuse rânjind:

– Foarte bine, inginerule. Păcat că prietenii tăi bolşevici nu te pot vedea: sunt sigur că te-ar renega.

– De ce ţi-a spus „inginerule"? îl întrebă Rahn după ce gardianul se îndepărtă.

– Pentru că sunt inginer, îi răspunse Filcher cu răceală.

– În ce specializare?

– Hidraulică.

– Nazişti blestemaţi! exclamă Rahn. Vor duce Germania de râpă! În loc să stimuleze capacităţile poporului nostru, îi pun pe ingineri la strung, ca pe nişte

muncitori oarecare. Nici nu vreau să-mi închipui ce realizări ai putea avea, dacă ai fi liber!

– E puțin probabil ca eu să mai ies vreodată de aici, prietene. Și oricum, chiar dacă ar fi să se întâmple una ca asta, nu cred că aş mai sta multă vreme pe pământ german. Aş pleca de aici pentru totdeauna.

– Hei, voi doi! le strigă unul dintre gardieni. Faceți liniște și continuați să munciți.

– Și zi-i așa, inginerule, îi spuse Rahn a doua zi, ca și cum abia atunci ar fi întrerupt discuția, dacă ar fi să părăsești Germania, încotro ai lua-o?

– Prima mea lucrare de diplomă a avut ca temă fenomenele carstice din Franța. Și tot acolo mi-am luat și prima slujbă.

– *En France? Et ou, en France?*[1] îl întrebă Rahn într-o franceză perfectă.

– *À Toulouse, à l'université*[2].

– *Le monde est vraiment petit. Ma tante, elle vit à Ornolac. Je connais très bien la Languedoc!*[3]

– Terminați cu flecăreala, voi doi, altfel vă despart! spuse subofițerul SS Totenkomf, împungându-l amenințător pe Rahn în mijlocul frunții cu bastonul de cauciuc.

---

[1] „În Franța? Unde, în Franța?" (în lb. fr. în original) (n. tr.).

[2] „La Toulouse, la Universitate" (în lb. fr. în original) (n. tr.).

[3] „Ce mică e lumea! Mătușa mea locuiește la Ornolac. Cunosc foarte bine regiunea Languedoc." (în lb. fr. în original) (n. tr.).

Mai târziu, în baracă, Filcher fu cel care se apropie de patul de campanie al lui Rahn.

– Te deranjez, Raush? îl întrebă.

– Absolut deloc. De fapt, aşteaptă puţin: uite ce am reuşit să cumpăr de la unul din gardienii noştri, spuse celălalt, scoţând de sub saltea o sticlă de vin de pe valea Rinului. L-am cumpărat cu ultimele mele mărci. La urma urmelor, banii nu-mi folosesc la nimic aici, înăuntru. Mai bine să bem sticla asta împreună şi să ne depănăm impresiile despre frumoasa Franţă. *Vive la France!*

O jumătate de oră mai târziu, când Filcher păru să-şi fi dat drumul la gură, Rahn canaliză discuţia spre subiectul care îl interesa atât de mult.

– Mi-ai vorbit astăzi despre lucrarea ta de diplomă şi despre cercetările pe care le-ai efectuat la universitatea din Toulouse. Mai exact, ce fel de studii ai făcut?

– Ai auzit de catari, Raush?

– Cum să nu fi auzit de ei? Oricine trece prin Languedoc află străvechile legende ale catarilor...

– Legende? Ei, bine, povestea asta care ascunde una dintre paginile cele mai negre ale istoriei Bisericii Catolice este mai mult decât o legendă. Bărbaţi şi femei au fost masacraţi laolaltă în cursul unei cruciade al cărei epilog – aşa cum am reuşit să descopăr – a fost tragic în cel mai adevărat sens al cuvântului.

– Hei, voi doi, linişte! Stingerea! le strigă şeful de baracă Bock, în vreme ce luminile se stinseră, cufundând totul în beznă.

33

Languedoc, 2007

Transportarea echipamentului subacvatic până pe malul lacului subteran din Grotte des Chevaliers se dovedise o muncă istovitoare.

Pregătită de imersiune, Sara se așeză câteva clipe să mediteze pe o stalagmită cu o formă bizară, asemănătoare unei ciuperci uriașe. Se uită lung la pâraiașul care alimenta lacul: chiar firicelul acela de apă o condusese la soluția căutărilor sale.

„Din moment ce apa intră până aici, pe undeva trebuie să și iasă", își repetă ea în gând. Apoi își puse ochelarii de scafandru, își introduse detentorul în gură și se lăsă să alunece în apa aproape înghețată a lacului.

Bazinul subteran măsura douăzeci de metri în lungime și zece în lățime. Avea o formă eliptică, iar în mijloc era adânc de aproximativ patru metri.

Fasciculul proiectorului cu halogen revela treptat sculpturile de o frumusețe ieșită din comun modelate

de-a lungul secolelor: stalactite şi stalagmite subacvatice, care formau o aglomerare densă, ca o pădure de gheaţă.

Sara trase concluzia că, de vreme ce în apele sale se găseau astfel de formaţiuni calcaroase, originea lacului trebuie să fi fost relativ recentă. Pe fund se sedimentase un strat de nămol brun, rigid, ce părea să aibă aceeaşi structură vâscoasă ca materialul carstic pe care arheologii îl numeau „lapte de rocă“.

Scormoni cu mâna înmănuşată prin nămolul de pe fundul lacului, stârnind un nor maroniu de jurîmprejurul ei. Când particulele solide se disipară, priveliştea care i se înfăţişă în faţa ochilor o făcu pe Sara să tresară: ceea ce vedea nu era în nici un caz opera naturii. Un zid de asemenea dimensiuni, construit din blocuri pătrate de piatră tăiate perfect, nu putea fi decât rodul mâinii omului.

Denver, 2007

– Tehnologia va face până la urmă din noi nişte creaturi leneşe şi sedentare, fu prima frază scrisă de Bernstein când intră din nou în legătură online cu Oswald Breil. Vom ajunge nişte cârtiţe cu vederea slabă din cauza monitoarelor computerelor şi cu degetele răşchirate din cauza tastaturii... nişte creaturi capabile însă să controleze întreaga lume.

– Tonul dumneavoastră pare caustic, domnule căpitan Bernstein, dar asta înseamnă că aţi reuşit să descoperiţi ceva interesant.

– Aşa este, domnule maior. Cu toate că nici măcar nu m-am mişcat din biroul acesta, am reuşit să pătrund în sistemul unui circuit închis de camere de luat vederi, în cel al unei centrale de telefonie mobilă iraniene şi în multe alte locuri interesante. Reţeaua de telefonie, împărţită în mai multe celule teritoriale, ne dă posibilitatea să identificăm cu uşurinţă urmele lăsate de un celular pe teritoriul de unde transmite din când în când date.

– Bineînţeles. În jargonul tehnic, urmele pe care utilizatorii aparatelor de înaltă tehnologie le lasă în diferite reţele se numesc „dâră electronică". Vreţi să spuneţi cumva că aţi mers pe urmele lui Pashelvi ca să ajungeţi la locul unde se ascunde fostul preşedinte Tahrjani?

– Ar fi inutil să-l urmărim pe Pashelvi. Peştii cei mari se aventurează rareori în ape necunoscute. Cel mai bine e să-i urmăreşti pe cei mici.

Bernstein ataşă un fişier şi îl expedie pe adresa de email a lui Oswald Breil.

Nard Sourush avea într-adevăr o înfăţişare înfiorătoare: o barbă neagră îi încadra chipul aspru şi colţuros, măsliniu, cu urme de vărsat de vânt. Oswald îl văzuse de fiecare dată în spatele lui Pashelvi, în cursul discursurilor televizate ale acestuia şi al reportajelor transmise de canalele de ştiri internaţionale.

Odată cu fişierul, Bernstein trimise şi o scurtă notă biografică a omului de încredere al lui Pashelvi.

– Am reuşit să pătrund în sistemul reţelei Iran-Telecom, compania iraniană de telefonie: odată ce ai reşit să decriptezi un asemenea sistem, celelalte sunt floare la ureche. A fost de-ajuns să urmăresc „dâra“ lăsată de telefonul lui Sourush. Şi am aflat astfel că omul despre care se spune că este mâna dreaptă a lui Pashelvi face cu regularitate vizite într-un cartier periferic al Teheranului, vizite care durează cel puţin o jumătate de oră.

Bernstein îi trimise şi un fişier care conţinea o hartă detaliată a cartierului Bagher Abad, situat la periferia sudică a capitalei iraniene.

– După cum puteţi vedea, cu excepţia unei moschei şi a câtorva căscioare mizere, acolo se află o construcţie imensă, întinsă pe câteva hectare. O veţi vedea mai bine în fotografiile făcute din satelit. Totodată, veţi putea citi şi raportul unuia dintre agenţii noştri la Teheran, care ne-a adus la cunoştinţă că edificiul respectiv a fost un depozit militar de mare importanţă strategică pe vremea războiului împotriva Irakului.

– Oare acesta să fie „platoul cinematografic“ unde a fost realizat interviul cu Tahrjani?

– Se prea poate... Însă deocamdată nu avem nici o certitudine în acest sens.

Languedoc, 2007

– Singura certitudine pe care o avem, domnule van der Duick – îi spunea la telefon Sara miliardarului paraguayan, îmbrăcată încă în costumul de scafandru –, este că acolo, pe fundul lacului, oameni care au trăit cu mult timp în urmă au ridicat un zid de piatră.

– Ați reușit să identificați perioada din care datează? o întrebă van der Duick.

– Aproximativ. Însă m-a entuziasmat atât de mult această descoperire neașteptată, încât am ieșit imediat la suprafață ca să vă comunic vestea cea mare. După cum au fost tăiate blocurile de piatră, probabil că zidul a fost construit în Evul Mediu târziu. Oricum, trebuie să fac o nouă scufundare și să înlătur un strat de nămol ca să vă pot da un răspuns definitiv. Apoi va trebui să descoperim ce se află de partea cealaltă a zidului.

– Fiecare lucru la vremea sa, draga mea Sara. Spuneți-mi care este părerea dumneavoastră despre descoperirea pe care tocmai ați făcut-o.

– Grotte des Chevaliers ar putea continua și după acest dig improvizat, care probabil că a fost ridicat pentru a stoca apa.

– Foarte bine. Atunci, spor la treabă, Sara. Dacă reușesc să rezolv repede afacerile care mă țin aici, poate că mâine voi încerca să ajung în Europa. Abia aștept să ating cu mâinile mele vestigiile pe care le veți scoate la suprafață.

– De acord, dar deocamdată nu vă lăsați cuprins de entuziasm: tot ceea ce v-am spus se bazează doar pe supoziții și deducții.

Cinci minute mai târziu, Sara se afla din nou pe malul micului lac subteran, cu ochelarii de scafandru pe ochi și cu butelia de oxigen în spate.

Se aruncă în apă și coborî repede la fund. De data aceasta, era dotată și cu un miniaspirator subacvatic. Acționă butonul de pornire și reuși să îndepărteze o parte din nămolul depozitat pe pietre: acum, o mare porțiune din zid era vizibilă.

Entuziasmată, nu-și dădu seama că lucrurile nu se desfășurau în totalitate așa cum ar fi trebuit: câteva clipe mai târziu, își pierdu brusc cunoștința.

Teheran, 2007

Gholam Pashelvi îi făcu semn oaspetelui său să se așeze în fotoliul din fața sa.

Nu îi era încă limpede ce anume avea de gând să-i propună bărbatul, dar un al șaselea simț îi spunea că n-ar fi rău să-l asculte.

Musafirul vorbea perfect persana, afișând o ținută sigură și dezinvoltă.

– Izotopi de uraniu îmbogățit. Iar asta, în cel mai rău caz, Excelență.

– Ce vreți să spuneți cu asta? Cum adică „în cel mai rău caz“?

– Exact cum ați auzit: clientul meu, care vrea să rămână anonim, habar n-are care este valoarea reală a materialului nuclear aflat în posesia sa. Presupun că este vorba despre un material de mare putere, și cred că ne putem aștepta chiar la cantități apreciabile de plutoniu. Aflat foarte aproape de masa critică.

Pashelvi știa bine că sintagma „masă critică“ se referea la limita dincolo de care se declanșa reacția de fisiune nucleară, dar știa la fel de bine că povestea era cusută cu ață albă.

– Plutoniul nu există în natură, ci se formează în urma îmbogățirii materialului radioactiv, spuse el cu un aer sceptic.

– Permiteți-mi să vă corectez, Excelență: în stare de mineral, plutoniul nu se găsește în zăcăminte semnificative pe Pământ, dar fiecare fenomen exploziv care survine în spațiu – de la Big Bang la supernove – generează o cantitate de plutoniu atât de mare, încât poate spulbera jumătate de Univers în numai câteva secunde.

Interlocutorul lui Pashelvi era un bărbat scund, cu păr negru. Avea pielea foarte închisă la culoare și conduita vulgară a unui negustor de covoare din *suk*-urile arabe. Veșmintele occidentale reușeau să-i camufleze originile medio-orientale.

– Dacă nu v-aș cunoaște personal ca pe unul dintre cei mai de încredere vânzători de armament din țară, aș zice că vă bateți joc de mine și aș da ordin să fiți aruncat într-o închisoare.

– Nu mi-aş permite una ca asta, Excelenţă. Pot garanta pentru seriozitatea clientului meu. În plus, pentru asta stă mărturie şi prudenţa de care dă dovadă: a ţinut să precizeze că, deocamdată, discuţiile trebuie purtate în domeniul probabilităţilor. Oferta propriu-zisă se va concretiza în momentul în care clientul meu îşi va face o idee precisă referitoare la materialul pe care îl are de vânzare.

– Şi cât ar urma să mă coste transportul?

– Una peste alta, preţul va fi mai mult decât onest: un transport consistent de petrol la schimb şi o promisiune solemnă pe care sunt convins că nu i-o veţi refuza: aceea ca bombele fabricate din materialul radioactiv pe care vi-l va furniza el să fie folosite numai împotriva Imperiului Răului.

– Voi face mai mult decât atât, bunul meu prieten: transmiteţi-i misteriosului dumneavoastră client că, în cazul în care tranzacţia noastră va fi dusă la bun sfârşit, vom folosi bombele ca să radem Israelul de pe faţa Pământului.

Denver, 2007

– Îmi pare rău că vă deranjez la o oră atât de târzie, domnule Breil. Numele meu este Deman van der Duick şi sunt finanţatorul unor cercetări pe care doamna Terracini le efectua în peşterile de la Ornolac–Ussat-les-Bains, din regiunea Languedoc.

Tonul îngrijorat al bărbatului de la telefon nu era de bun augur.

– S-a întâmplat ceva cu Sara, domnule van der Duick? întrebă Oswald, brusc alarmat.

– Doamna Terracini a fost internată în comă la spitalul din Toulouse. Şi-a pierdut cunoştinţa în timp ce efectua o scufundare într-un lac subteran. Din fericire, printre turiştii care vizitau în clipa aceea Grotte des Chevaliers se aflau doi medici. Ghidul care o însoţea pe doamna Terracini mi-a povestit că cei doi urmăreau scufundarea acesteia şi şi-au dat seama imediat că ceva nu era în regulă, intervenind de urgenţă. Am găsit numărul dumneavoastră de telefon încercuit cu roşu în agenda ei şi m-am gândit că ar fi bine să vă anunţ personal de cele întâmplate.

O jumătate de oră mai târziu, Oswald urca într-un taxi, îndreptându-se spre Denver International Airport.

Toulouse se afla la cincisprezece ore de zbor distanţă de Denver. Deşi cu inima strânsă de îngrijorare, odată urcat în avion, Oswald începu să citească paginile din jurnalul lui Luca Raso pe care Sara apucase să i le trimită cu o seară înainte.

Din agenda lui Luca Raso, jungla amazoniană, mai 1976:

Impactul cu solul a fost devastator. Amintirile mele sunt foarte confuze, dar înclin să cred că avionul

DC3 s-a prăbuşit în flăcări după o agonie în ceruri care a durat câteva minute.

Oricum, pot spune că mi-am dat seama ce se întâmplă şi că mi-am păstrat luciditatea până în momentul impactului.

În mod curios, în timp ce pierdeam rapid din altitudine, în loc să fiu cuprins de panică m-am surprins gândindu-mă la bravura piloţilor care reuşiseră, în ciuda dezastrului general, să ţină aparatul într-un relativ echilibru.

Am văzut coroanele copacilor apropiindu-se din ce în ce mai mult şi am perceput scrâşnetul metalic al fuzelajului sfârtecat de crengile uriaşe. Apoi, am simţit o lovitură puternică în creştetul capului şi probabil că am leşinat.

Când mi-am revenit, am constatat că eram încă legat cu centura de scaun şi că mă aflam la cel puţin şase metri deasupra solului. Probabil că ramurile groase ale copacilor au atenuat impactul, iar protecţia oferită de spătarul rezistent al scaunului a făcut să nu fiu sfâşiat în cădere.

Am privit de jur-împrejur.

Scena era dezolantă: se părea că fuzelajul, cu forma sa aerodinamică, violase pădurea. Dârele sale incandescente trasaseră două linii înnegrite prin vegetaţia densă, asemenea marginilor unei răni uriaşe. Fuzelajul se deschisese ca o cutie de conserve, împrăştiind de jur-împrejur resturi de tot felul.

Cât despre mine, aveam o tăietură profundă la frunte, iar capul și hainele îmi erau năclăite de sânge închegat; totuși, eram în viață și nu păream să fi suferit răni grave. Prețioasa mea agendă se afla la loc sigur, în buzunar. Nu am avut nevoie de prea mult timp ca să-mi dau seama că eram singurul care scăpase cu viață din accident. Nici un geamăt, nici o chemare care să-mi fi semnalat prezența vreunui alt supraviețuitor.

Mi-a fost mai greu decât anticipasem să cobor din copac. Mi-am dat seama că bătrânul DC3 nu era dotat cu sisteme moderne de semnalizare automată în caz de urgență: era posibil ca echipele de salvare să aibă nevoie de zile întregi până când aveau să mă găsească.

Trebuia să mă descurc de unul singur... Dar cum?

Am încercat să-mi pun gândurile în ordine, dar teama mă paralizase pe de-a-ntregul: eram singur într-o junglă întinsă cât toată Europa, neînarmat și fără nici un instrument care să-mi permită să determin zona în care mă aflam.

Nu făcusem decât câțiva pași, când un clipocit cristalin mi-a atras atenția.

La numai cincizeci de metri de locul accidentului curgea o apă. Era un râu mic, comparativ cu uriașul Amazon și cu afluenții săi principali.

Cursul râului a devenit cărarea mea: l-am urmat în speranţa că, mai devreme sau mai târziu, aveam să ajung într-o aşezare omenească.

Înaintam cu greu prin vegetaţia deasă şi n-am observat că pe creanga de care mă sprijinisem cu mâna se afla un păianjen uriaş.

Nu am simţit durerea muşcăturii: era ca şi cum, odată cu veninul, gângania îmi injectase şi un anestezic. După numai câteva secunde însă, mâna stângă a început să mi se umfle. Mi-am desfăcut cureaua şi cu ajutorul cuiului de la cataramă am tăiat pielea în zona muşcăturii. Mintea mi s-a înceţoşat, dar cu ultima scânteie de luciditate am început să sug sângele otrăvit.

Când am deschis ochii, chipul bărbatului indio care mi-a apărut în faţă mi s-a părut a fi un miraj. Am simţit câteva braţe care mă ridicau de la pământ, apoi am leşinat din nou.

Rio de Janeiro, 1976

Am petrecut zece zile într-o colibă a tribului indios, pendulând între viaţă şi moarte. Faptul că încă mai trăiesc li-l datorez acelor oameni. Se aflau la vânătoare în pădure când au văzut avionul prăbuşindu-se. Dacă ei nu s-ar fi aflat acolo, astăzi cu siguranţă aş fi fost mort. În clipele acestea, camera de la Copacabana Palace mi se pare un colţişor de rai.

Ţârâitul telefonului m-a făcut să tresar.

– Luca, în toate zilele acestea mi-am făcut mari griji pentru tine, mi s-a adresat în engleză o voce cu melodioase inflexiuni latine. Am telefonat întruna la consulatul italian de aici, de la Rio. Nici nu-ți imaginezi cât de bucuroasă sunt că ești teafăr.

– Și eu, Alexandra, crede-mă pe cuvânt... i-am răspuns.

Eram fericit s-o aud.

– Cred că ar fi cazul să ne vedem. Trebuie să-ți vorbesc neapărat, Luca.

Alexandra Oliveiro se afla deja în holul hotelului. Câteva minute mai târziu, a bătut la ușa camerei mele. Primul lucru pe care mi l-a spus a fost că discuția noastră trebuia să rămână departe de urechi indiscrete.

Nu-mi aminteam ca Alexandra să fi fost chiar atât de frumoasă!

– Voi trece imediat la subiect, domnule Raso, mi-a spus tânăra braziliancă, așezându-se pe fotoliul din fața mea. Sunt convinsă că accidentul de avion în care ați fost implicat nu a fost rodul întâmplării.

– Ce vă face să credeți asta? am întrebat-o eu, uluit.

– Faptul că de douăsprezece luni fac investigații în cazul Neumann. Sunt agent al Mossadului.

– Agent al Mossadului?

Eram din ce în ce mai uimit.

– Da. Strămoșii mei portughezi proveneau dintr-o veche familie evreiască și au fost obligați să părăsească Portugalia. Mai întâi s-au refugiat la

Anvers, apoi la Amsterdam. Asta se întâmpla pe la jumătatea secolului al XVI-lea. Unul dintre înaintașii mei a emigrat în America de Sud. Dar familia mea nu a abandonat niciodată sentimentul de apartenență la rasa noastră strămoșească. Eu am fost crescută și antrenată să devin spion și în cele din urmă am fost racolată de unul dintre cele mai performante servicii secrete din lume. Acum vă voi relata câteva lucruri care, într-un fel sau altul, vă interesează în mod direct. Vreau însă să știți de la bun început că v-ați pune într-un mare pericol dacă veți dezvălui spusele mele și altcuiva. Iar eu nu cred că aș fi în măsură să vă protejez.

– Dacă înțeleg bine, vreți să spuneți că, dacă într-o zi cadavrul meu va fi găsit pe plaja din Ipamena, dumneavoastră nu veți fi putut face nimic ca să mă salvați. Așa este?

– Da, într-un fel sau altul chiar așa stau lucrurile, domnule Raso. Din clipa aceasta noi doi suntem indisolubil legați, iar dumneavoastră veți fi singurul care va avea cunoștință despre evoluția investigațiilor mele: am certitudinea că subiecții aflați în vizorul meu au prieteni puternici peste tot. O simplă scăpare despre ancheta pe care o efectuez m-ar putea costa viața.

Ajunsă într-o situație economică foarte precară, familia mea s-a văzut nevoită să dea piept cu imperiul construit în Brazilia de Erick Neumann. Acesta i-a făcut tatălui meu o ofertă imposibil de refuzat, completată cu amenințări mai mult sau mai

puțin voalate. Nu neg faptul că în spatele primelor mele investigații au stat resentimentele față de cel care, în realitate, ne deposeda de toate bunurile noastre. Însă în scurt timp am lăsat deoparte chestiunile de ordin personal: biografia și activitatea lui Neumann meritau o atenție specială. Și totodată obiectivă. Prezența dumitale, domnule Luca, m-a obligat să-mi stopez cercetările și îți spun asta cu toate că știu că îți datorez viața. Dacă n-ai fi fost dumneata, în seara aceea Neumann m-ar fi surprins scotocindu-i prin acte...

Cuvintele Alexandrei mi se păreau replici din scenariul unui film de aventuri, dar am înțeles că tot ce îmi povestea era cumplit de adevărat. Am căzut de acord să ne tutuim. La urma urmelor, între noi era o „legătură indisolubilă".

Alexandra a scos din geantă un dosar voluminos.

– Acum, urmărește-mă cu atenție, Luca: te voi purta într-o călătorie până la rădăcinile Răului... Isaac Neumann, un foarte bogat negustor de țesături și tatăl lui Erick al nostru, a fost închis la Auschwitz în anul 1940. Iar din lagărul de concentrare de acolo nu a mai ieșit niciodată. Mult mai controversat este însă destinul familiei sale – sau, mai bine zis, al unora dintre membrii acesteia. În ceea ce îl privește pe Erick, s-ar părea că, bucurându-se de protecția unor înalți reprezentanți ai ierarhiei naziste, s-a înrolat sub un nume fals în Wehrmacht și că s-a comportat cu onoare pe frontul rusesc înainte de a fi declarat dispărut în luptă.

– Dar... există dovezi în acest sens?

– Nu le-aş spune dovezi, ci mai degrabă o serie de supoziţii corelate, în măsură să schiţeze situaţia în ansamblul ei.

Spunând acestea, Alexandra mi-a arătat două fotografii alb-negru: una cu un copilandru de vreo doisprezece ani, iar cealaltă cu un adolescent abia trecut de paisprezece ani.

– Acesta este Erick Neumann. Te rog să te abţii de la comentarii. Ştiu foarte bine că fotografia unui copil nu este de prea mare folos atunci când vrei să afli identitatea unui bărbat trecut de şaptezeci de ani. Trebuie însă remarcate diferenţele somatice dintre Neumann al nostru şi copilandrul din fotografii.

Apoi, Alexandra mi-a arătat copia unui afiş de epocă. I-am spus că amazoana stilizată de pe acel afiş era şi efigia celor de la Neumann Corporation.

– Nu, Luca, nu e doar asta. Aceasta este o walkirie, fecioare războinice din agitata mitologie scandinavă care hotărau soarta bătăliilor şi care au devenit şi emblema multor batalioane ale celui de-Al Treilea Reich. „Operaţiunea Walkiria" a fost şi numele de cod al unei tentative de asasinat a lui Adolf Hitler, puse la cale spre sfârşitul războiului. În orice caz, ai dreptate: este o figură foarte asemănătoare cu amazoana lui Neumann, dar care era la loc de cinste şi în simbolistica nazistă, ca şi în cea germană în general. Trebuie să ţinem cont de această coincidenţă.

– O clipă... „Amazoana“ era şi numele scris pe dosarul din geanta de voiaj a lui Swazinski. Am observat asta când ne-au fost schimbate din greşeală genţile, la întoarcerea de la aeroport.

– Ai reuşit să citeşti ce scria în dosar? m-a întrebat Alexandra.

I-am observat dezamăgirea din priviri când i-am spus că nu avusesem timp să citesc nici măcar un rând.

– Să mergem mai departe. Mi-aş dori ca încrederea pe care ţi-o arăt destăinuindu-ţi propriile secrete să fie răsplătită cu o sinceritate pe măsură din partea ta.

Nu am vrut să mă gândesc la semnificaţia acelor cuvinte şi i-am făcut semn să continue.

– Apropo de Swazinski, a spus, arătându-mi o altă fotografie. Aici au fost surprinşi doi bărbaţi: unul mai tânăr, celălalt mai în vârstă, care stă cu spatele.

Bărbatul aflat cu faţa spre obiectivul aparatului de fotografiat era Moshe Swazinski, mâna dreaptă a lui Erick Neumann.

– Instantaneul a fost surprins la Verbania, în Italia, în anul 1951. Bărbatul care discută cu tânărul Swazinski se numea Walther Frederick Schellenberg şi a fost mai întâi şeful Gestapoului, apoi, din 1942, al RSHA. Secretele deţinute de Schellenberg s-au dus cu el în mormânt: a murit la Torino, la un an după ce i s-au făcut pe ascuns aceste fotografii.

Pe măsură ce vorbea, Alexandra îmi arăta şi alte fotografii cu fostul ofiţer nazist. Dar mie îmi fusese

suficientă prima dintre ele ca să-l recunosc pe Schellenberg: era acelaşi bărbat a cărui poză îngălbenită de vreme o păstra Swazinski în portmoneul din geanta de voiaj.

– Să luăm act, aşadar, şi de această ciudăţenie: un evreu care discută amical cu unul dintre călăii săi, păstrându-i fotografia printre amintirile cele mai dragi. Pe de altă parte, din datele aflate în posesia noastră rezultă că nu a existat nici o familie cu numele Swazinski deportată în lagărul de la Buchenwald. Este adevărat şi că, adesea, listele deportaţilor au fost incomplete, dar toate coincidenţele acestea ridică mari semne de întrebare.

Apoi, Alexandra a scos din dosar o altă fotografie.

– Acesta este un *Kapò* din lagărul de la Mathausen.

Fotografia înfăţişa un bărbat în uniformă de deţinut care târa după el un cadavru descărnat, folosindu-se de o cange mare de fier.

– Încă de la bun început, din 1933, naziştii s-au gândit să-i înregimenteze pe cei mai violenţi deţinuţi de drept comun care se găseau în număr mare în fetidele puşcării germane. Aceşti deţinuţi-gardieni au devenit protagoniştii celor mai îngrozitoare atrocităţi din lagărele de concentrare. Le era îngăduită o mare libertate de mişcare şi beneficiau de numeroase privilegii.

– Acesta, a continuat noua mea prietenă arătându-mi o altă fotografie, este acelaşi bărbat, aşa cum arăta optsprezece ani mai târziu, când a fost descoperit de vânătorul de nazişti Simon Wiesenthal.

Aveai nevoie de multă imaginație și trebuia să fii un bun fizionomist ca să-ți dai seama că cele două fotografii înfățișau unul și același personaj. Ochii fioroși din prima fotografie deveniseră migdalați în cea de-a doua, nasul avea cu totul alt profil și chiar și ovalul feței părea modificat.

– Chirurgia plastică poate face minuni. Dacă fostul călău de la Mathausen nu s-ar fi dat singur de gol în cursul unei conversații cu un agent infiltrat de-al nostru, probabil că nici chiar un om cu experiența lui Wiesenthal nu ar fi izbutit să-l identifice. Domnul acesta devenise un respectabil și onest negustor de vite în Chile, dând uitării trecutul. Nu uita un lucru, Luca: posibilitățile economice ale naziștilor erau aproape nelimitate, de vreme ce toți evreii deportați erau deposedați de propriile bunuri. Și, în multe cazuri, aceste bunuri erau într-adevăr semnificative. Toți s-au înfruptat din ele cu ambele mâini și, chiar dacă felia cea mai mare le era destinată celor din înalta ierarhie și cauzei lor aberante, firimiturile rămase pentru membrii trupelor SS Totenkomf, *Kapò* și gărzile ucrainene le-ar fi garantat acestora o viață lipsită de griji odată războiul încheiat. Au fost milioane de evrei deportați: și un singur dinte de aur prelevat de la fiecare ar fi însemnat o cantitate care ar fi putut rivaliza cu rezerva federală a americanilor aflată la Fort Knox. Deportații erau oameni deznădăjduiți, dispuși să facă orice, nu ca să-și câștige libertatea, dar măcar să aibă parte de o masă caldă și o pătură.

Știu că ți-am dat o serie de informații aparent fără nici o legătură între ele și că toate dovezile de care dispun nu sunt altceva decât... simple indicii, dar crede-mă pe cuvânt, Luca: toate duc în aceeași direcție. La mijloc nu e vorba de o răzbunare personală sau de o revanșă, ci pur și simplu vreau să se facă dreptate. Unul dintre cele mai sumbre capitole ale istoriei mai prezintă și astăzi multe aspecte obscure, iar eu sunt convinsă că încă nu s-a terminat totul. Sunt foarte mulți cei care au rămas nepedepsiți. Misiunea pe care mi-am asumat-o este foarte dificilă și cere devotament, dar poate contribui la aflarea adevărului. Mă simt obligată să fac asta pentru milioanele de bărbați, femei și copii care cer de dincolo de viață să li se facă dreptate.

Încetul cu încetul începeam să înțeleg.

– Vrei să spui că în spatele imperiului lui Neumann se află un grup de criminali naziști scăpați de judecata Aliaților? am întrebat-o.

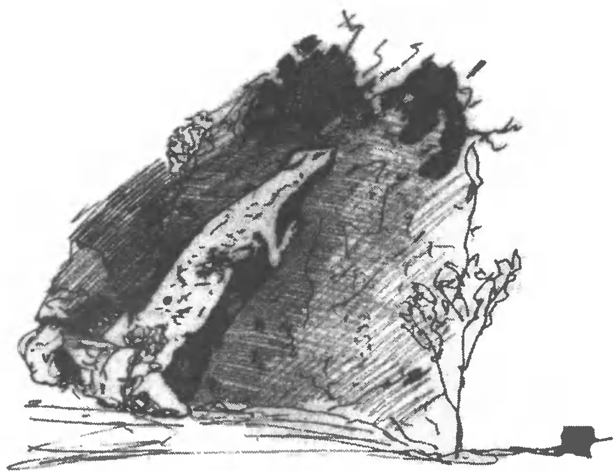
– Da, Luca, dar asta nu e tot. Sunt convinsă că acum, după treizeci de ani de letargie, Răul e pe cale să iasă din nou la lumină. N-o să reușească nimeni să-mi scoată din cap ideea că accidentul avionului a fost unul premeditat, pus la cale pentru a elimina o persoană incomodă, care știe prea multe. Nu-mi este însă limpede ce mare secret ai reușit tu să afli pe durata sejurului la *Residencia*. Ești sigur că nu ai să-mi spui nimic despre „dosarul Amazoana“?

– Îți repet, Alexandra: nu am reușit să citesc nici măcar un rând din dosarul acela.

PARTEA A PATRA

„Într-o grotă îi este sălaşul
abia mângâiat de-o adiere de vânt,
acolo era un veşmânt cu care l-am îmbrăcat
ca să-l conduc nu departe, într-o temniţă săpată
în piatră.“

WOLFRAM VON ESCHENBACH

La Tarasque

34

Epoca Fierului, mileniul al II-lea î.Hr.

– Mulțumesc, zeule Hosh, pentru că ne-ai scăpat de amenințarea davaarilor, rosti regele Athor, îngenuncheat în fața altarului din Templul Sacru. Cu capul plecat, își continuă rugăciunea: Mulțumesc, zeule Hosh, pentru pacea care domnește acum peste poporul meu. Mulțumesc pentru că mi-ai dat-o pe Dehal, cu zâmbetul ei senin, și pentru că mi-ai dat copii sănătoși și puternici.

Apoi făcu cale întoarsă prin galeria secretă spre sala mare a peșterii, decorată cu desene. Îl strigă pe fiul cel mare, Sar. Băiatul îi alergă în întâmpinare. Cu greu l-ar fi putut recunoaște cineva în el pe copilul de-o șchioapă care cu ani în urmă, în aceeași peșteră, făcea primii săi pași. Sar avea picioare lungi și musculoase și brațe vânjoase. Athor era convins că fiul său avea să devină un vânător iscusit. De altfel, nu peste multă vreme avea să-i fie dedicată ceremonia de inițiere în vânătoare.

Ce repede trece timpul, constată Athor.

Uriaşa sală subterană care îi adăpostise pe el şi pe Dehal pe vremea când erau nişte bieţi fugari îl primea acum pe cel mai mare dintre cei cinci copii ai lor, iar cel de-al şaselea se pregătea şi el să vină pe lume. Dehal dusese sarcinile celor trei băieţi şi două fete cu voioşie şi entuziasm, fără să se confrunte cu problemele de care se plângeau alte femei. La fel stăteau lucrurile şi cu cel de-al şaselea copil: sarcina nu-i afectase cu nimic lui Dehal robusteţea fizică şi nici spiritul său puternic.

Athor hotărâse deja că Sar avea să-i urmeze la tron, motiv pentru care îl ducea deseori la peşteră, aşa cum procedase şi tatăl său cu el: băiatul trebuia să înveţe să se comporte cu înţelepciune în locul în care se afla Templul lui Hosh.

În mod straniu, în dimineaţa aceea, în timp ce se pregătea să-şi ducă din nou fiul la peşteră, Dehal încercase să-l facă să se răzgândească: nu ştiuse să-i spună de ce, însă invocase unele presimţiri sumbre.

Karesh îşi examină îndelung oribila cicatrice: deşi trecuseră mulţi ani, căpetenia davaarilor nu reuşea să se împace cu durerea pe care i-o provoca unui bărbat lipsa virilităţii.

Privi apoi spre tânăra pe care o luase în coliba lui de câteva zile: era încă o copilă, iar plăcerea pe care o simţea posedând-o era fără margini. În plus, fata nu schiţase nici măcar un gest de dezgust la vederea organului său mutilat.

Karesh își aminti de ziua în care Dehal – blestemul zeului Hosh să cadă asupra ei! – îl adusese în starea aceea. Aceeași zi în care bărbatul blestematei vrăjitoare Dehal decimase tribul davaarilor, obligându-l pe el, regel Karesh, să scape cu fuga, însoțit de numai câțiva supraviețuitori.

Ajunseseră pe țărmul mării, păcăliseră câțiva pescari și îi uciseseră. Lăsaseră în viață unul singur, care, sub amenințarea sulițelor, îi condusese pe davaari până în apropierea propriului sat. Când omul își îndeplini misiunea pentru care fusese cruțat, Karesh se lepădase de el, înfigându-i cu mâna lui cuțitul între coaste.

Paza așezării era asigurată de câțiva bătrâni fără vlagă și de un tânăr pescar rănit în luptă.

Davaarii atacaseră în plină zi.

Tânărul rănit, bătrânii și copiii fuseseră măcelăriți, iar femeile închise într-o colibă. Erau opt de vârstă matură și trei copile. Acestea din urmă fuseseră tributul cuvenit căpeteniei, păstrate pentru momentele când acesta avea poftă să se distreze cu prizonierele.

Din ziua aceea, luna răsărise și scăpătase de multe ori, anotimpurile se succedaseră unul după altul. Davaarii se stabiliseră în satul pescarilor, schimbând și obiceiul locului: pescuitul fusese înlocuit cu vânătoarea, artă în care oamenii lui Karesh se considerau de neîntrecut.

Odată cu trecerea anilor, femeile se supuseseră încetul cu încetul atotputerniciei arogante a uzurpatorilor.

Fetişcana care îi fusese alături lui Karesh în ultimele zile se apropie agale de el. Era goală, iar pielea ei mătăsoasă atinse ca o mângâiere spinarea brăzdată de cicatrice a războinicului.

Karesh se întoarse brusc spre ea, chiar în clipa în care fata, cu degetele strânse pe mânerul unui pumnal, ridica braţul ca să-l lovească.

– Mi-ai ucis tatăl şi i-ai mâncat inima. Mori, ucigaşule!

Karesh o prinse de încheieturi, strângând-o ca într-un cleşte, din ce în ce mai puternic, până când fata se văzu obligată să dea drumul cuţitului din mână.

– Ai dreptate, femeie: ţi-am ucis tatăl şi m-am hrănit cu puterea lui. Chiar dacă un pescar are prea puţin curaj pe care să-l poată transmite regelui davaarilor. Să vedem, în schimb, ce-mi poţi oferi tu.

Şi, spunând acestea, Karesh culese pumnalul de jos şi-l împlântă senin în gâtul tinerei. Apoi îi sfâşie pieptul şi îi scoase inima care încă mai palpita.

Dehal scoase un ţipăt şi se ridică brusc în capul oaselor: în somn, viziunea lamei de cuţit care pătrundea în carne fusese atât de limpede, încât i se părea că simte încă durerea rănii.

– Alt vis de-al tău, Dehal? o întrebă Athor.

– Da. L-am văzut pe Karesh înjunghiindu-mă. Mi-e teamă, Athor. O mare primejdie pluteşte asupra noastră, simt asta.

Athor îşi îmbrăţişă femeia, încercând s-o liniştească. Apoi spuse:

– Ai dreptate. În toţi anii aceştia de linişte şi pace, spectrul lui Karesh nu mi-a dat pace niciodată. Am ştiut întotdeauna că nu mă voi bucura cu adevărat de viaţă împreună cu poporul meu decât în clipa în care voi încheia conturile cu el.

Apoi tăcu o vreme, chibzuind, şi, în cele din urmă, vorbi din nou. De data aceasta rosti doar câteva fraze, hotărâte.

– De câţiva ani buni un întreg sat de pescari lipseşte de la ceremonia solstiţiului de vară. În fiecare an am sperat în zadar să-i văd venind din nou sus, la *pog*. Acum însă nu mă mai pot preface că nu s-a întâmplat nimic: a venit vremea să plec, Dehal, iar dacă bănuielile mele se adeveresc, voi încheia războiul cu Karesh. O dată pentru totdeauna.

35

Anglia, 1218

– Ne caută peste tot, spuse Marie-Louise, înspăimântată. Nu ştiu cum o să reuşim să ne pierdem urma, dar sunt încredinţată de un lucru: alături de tine, moartea nu poate fi decât dulce.

– Nădăjduiesc, îi răspunse Aymon, muşcând lacom din pâinea pe care tânăra femeie tocmai o cumpărase, nădăjduiesc ca Dolbert să creadă că avem intenţia să ajungem în sudul Angliei pentru a ne întoarce în Franţa... Să nu-şi închipuie că, de fapt, noi o vom apuca pe drumul spre nord. Pe de altă parte, nu o putem lăsa în voia sorţii pe Sarya. Şi ea a fost acuzată că ar fi complicea noastră şi riscă pedeapsa cu moartea.

Portul fluvial al oraşului Bristol era epicentrul traficului comercial cu Irlanda.

Hanul în care Aymon locuia împreună cu Sarya se găsea la câţiva paşi de chei. Aymon îi spuse lui Marie-Louise să rămână ascunsă între zidurile unei

vechi case părăsite: prudența nu era niciodată suficientă atunci când doi fugari acuzați de uciderea unui senior hoinăreau prin comitat.

– Jurați-mi că vă veți întoarce, spuse Marie-Louise cu voce frântă de emoție, ținându-l de mână.

– Vă jur pe onoarea mea, domniță. Haideți, capul sus, nu spuneți prostii, mă voi întoarce în câteva ore, o luă peste picior Aymon, mimând că îngenunchează în fața ei.

Fețele lor se apropiaseră până când își simțiră răsuflarea unul altuia. Rămaseră preț de o clipă privindu-se în ochi, apoi buzele lor se uniră într-un prim și pasional sărut.

– Dacă procedați așa, puteți să fiți încredințată că nu vă voi părăsi niciodată.

– Te iubesc, Aymon. Te iubesc dintotdeauna.

– Și eu te iubesc, din prima clipă în care te-am văzut. Acum însă, lasă-mă să plec ca s-o salvez pe femeia care mi-a ținut loc de mamă în toți acești ani. Apoi ne vom întoarce cu toții în Franța.

O ploaie fină și insistentă transformase ulițele în țarini noroioase, înecate de apă. Aymon pășea cu capul acoperit și privirea în pământ. Când îi zări pe cei doi oșteni care făceau de strajă la ușa hanului, avu un presentiment sumbru.

Temerile sale fură confirmate câteva minute mai târziu, când Pell ieși din han trăgând-o după el pe Sarya legată cu brățări de fier de un lanț. Femeia avea

fața însângerată și șchiopăta. Aymon simți cum îl cuprinde furia.

Ceva mai încolo îl zări pe bărbatul pe care îl auzise vorbind în han despre uciderea contelui de Old Sarum. Cu un aer mulțumit, își număra monedele de aur pe care le ținea în palmă: prețul denunțării lui și a Saryei.

– Mișcă-te, târâtură! strigă Pell, trăgând de lanț.

Aymon își dădu seama că opt bărbați înarmați până-n dinți erau prea mulți pentru un singur om. Grupul se puse în marș. Tânărul se întoarse la iubita lui Marie-Louise și după un timp îi ajunseră din urmă pe oamenii lui Pell, urmărindu-i de la distanță.

– Așteaptă-mă aici, șopti Aymon la urechea fetei, arătându-i câteva tufișuri dese. Apoi dispăru ca o umbră în beznă.

Oamenii lui Pell își făcuseră tabăra la numai câțiva metri în fața lor. Aymon îl zări pe oșteanul lăsat de strajă și îl surprinse atacându-l din spate, izbindu-l în ceafă cu garda sabiei sale *akinakes*.

Deodată, o văzu pe Sarya: zăcea întinsă pe-o parte, cu ochii larg deschiși. Se aplecă asupra ei, îi rosti în șoaptă numele și o scutură ușor. În zadar. O întoarse pe spate și înțelese: femeia preferase să moară înfigându-și un țăruș în inimă decât să fie supusă umilințelor și violențelor oamenilor lui Dolbert.

– Veți plăti scump pentru asta! murmură printre dinți tânărul, reprimându-și cu greu un urlet de furie și blestemându-se pentru că-și abandonase mama adoptivă.

Pell se îndreptă spre liziera pădurii, căutând un loc ascuns.

Se pregătea să-și lase pantalonii în vine când din spatele unui tufiș auzi o voce șoptită.

– Tu ești, Aymon?

– Da! îi răspunse tot în șoaptă perfidul Pell.

Marie-Louise ieși din desiș.

– Oșteni, la arme! strigă în clipa următoare Pell, imobilizând-o. Am prins-o pe asasină. Am nevoie de voi aici. Și fiți cu ochii-n patru: celălalt trebuie să fie...

Lovitura pe care o primi în ceafă îl amuți pe loc, făcându-l să se prăbușească fără cunoștință la pământ.

Oamenii săi însă fuseseră alarmați și alergau acum cu armele scoase spre lizieră.

Ținând-o de mână pe Marie-Louise, Aymon se repezi spre calul lui Pell. Dintr-o lovitură, se debarasă de straja care îi ieșise în față, își ajută logodnica să sară în șa, își făcu loc în spatele ei și se îndepărtară în galop.

Corabia acostase la un chei secundar al portului de pe râul Avon. Ieșirea în larg se anunțase pentru următoarea oră și toți membrii echipajului erau ocupați cu încărcarea ultimilor saci de marfă. Profitând de confuzia de pe chei și de pe punte, Aymon și Marie-Louise urcară la bord sărind peste parapet. Zăriră o trapă deschisă și se aruncară în întunericul calei de mărfuri. Aterizară în siguranță pe câțiva saci de grâu.

Aymon nu-și putea da seama cât timp dormise între sacii de grâne din cală. Se trezi sub atingerea moale a mâinilor calde care îi mângâiau pieptul.

Cu ochii închişi, bărbatul primi lacom sărutul femeii. Abia atunci deschise ochii: lângă el, Marie-Louise era goală.

Îndrăzneala ei îl tulbură şi îl excită în acelaşi timp.

– Aici? o întrebă el, nevenindu-i să creadă.

– De ce nu? Ar putea fi singura noastră ocazie, răspunse ea, sărutându-l din nou.

Aymon simţi crescându-i năvalnic dorinţa, în vreme ce Marie-Louise îl conducea în josul pântecelui umed şi cald.

Spinarea tânărului se arcui brusc, iar femeia îşi deschise şi mai mult picioarele, primindu-l în ea.

Se iubiră o noapte întreagă, ca şi cum ar fi vrut să recupereze tot timpul pierdut până atunci. Într-un târziu, istoviţi şi fericiţi, adormiră.

Îmbrăţişaţi, încă dormeau în clipa când marinarii îi descoperiră şi dădură alarma.

– Cum de aţi avut îndrăzneala să vă îmbarcaţi clandestin pe corabia mea? tună vocea comandantului, privindu-i sinistru pe sub sprâncenele încruntate ameninţător. Ştiţi că pedeapsa pentru clandestini este moartea?

– Ştiu bine ce spune legea, comandante Colter, răspunse Aymon înfruntând privirea celuilalt.

– Tu... tu mă cunoşti? Ia să te văd mai de-aproape... Da, chipul tău îmi este familiar... spuse Colter cercetându-i trăsăturile.

– Sunt fiul cambuzierului căruia William de Longespée i-a salvat viaţa după bătălia navală de la Damme. Vă mai amintiţi de mine?

– Bineînţeles! exclamă Colter, studiind garda sabiei *akinares* pe care oamenii săi i-o confiscaseră lui Aymon. Îmi amintesc bine şi de arma aceasta. Chiar eu i-am vândut-o contelui de Old Sarum. La fel de bine îmi mai amintesc şi că tatăl tău m-a făcut să înghit un pumn de viermi! mai adăugă piratul, stârnind hohotele de râs ale marinarilor. Apoi continuă, pe un ton ameninţător: În orice caz, cambuzier sau nu, acum nu eşti decât un pasager clandestin, iar pedeapsa pentru tine este moartea.

– Aşteaptă, comandante Colter! spuse Aymon. Îţi mărturisesc că ne aflăm în posesia unor informaţii care s-ar putea dovedi foarte folositoare şi care te vor pune într-o lumină favorabilă în faţa mai-marilor tăi.

– Şi care ar fi acestea, dacă nu ţi-e cu supărare? întrebă Colter, ironic.

– Aş prefera să-ţi vorbesc între patru ochi despre asta, îi răspunse Aymon.

Schiţând sarcastic o plecăciune, Colter arătă spre uşa cabinei sale.

– Cred, spuse Piratul cu un aer gânditor, după ce îi ascultă povestea, că trebuie să vorbeşti cu prinţul William în persoană. Eşti norocos şi de data aceasta, cambuzierule: prinţul se află într-o vizită în Irlanda, dar se va întoarce în Anglia peste câteva zile chiar cu această corabie.

Orașul Port Láirge era situat în sud-estul Irlandei. Aparținea regatului Angliei din Anul Domnului 1171, când Henric al II-lea debarcase pe insulă, proclamând Port Láirge și Dublin orașe ale Coroanei.

William de Longespée urcă pe punte la primele ore ale dimineții. La puțin timp după plecarea spre Anglia, Aymon și Marie-Louise fură primiți în audiență.

– Ceea ce mi-ați povestit este foarte grav. Numai că, din păcate, nu există dovezi care să vă susțină acuzațiile... spuse prințul William.

– Ne-am gândit și la acest aspect, domnul meu, și, dacă aveți răbdare să mă mai ascultați... îi spuse Aymon celui de-al treilea conte de Old Sarum, fiul nelegitim al regelui Henric al II-lea.

– Ce ar putea să vrea de la noi fiul din flori al regelui? îl întrebă Pell pe Dolbert.

– De unde vrei să știu? Din când în când, William de Longespée își anunță vizita la Old Sarum. De obicei, vine să golească vistieria sau să ceară bărbați vânjoși pentru flota sa. De data asta însă nu vom ceda: comitatul nostru și-a plătit deja dările, concluzionă Dolbert.

Old Sarum era în sărbătoare. Platoul din fața castelului era plin de tarabe, ca într-o zi de târg. Muzicanți și saltimbanci își etalau îndemânarea până și în cel mai retras ungher. Cu stindarde și gonfaloane expuse la loc de cinste, cu toții așteptau sosirea Marelui Amiral, care apărase cu onoare granițele regatului.

William de Longespée purta mantie albă peste armură. Călărea în fruntea unui pâlc de șaizeci de oșteni. Avea capul descoperit și îi saluta cu brațul ridicat pe locuitorii strânși pe marginea ulițelor în întâmpinarea sa.

Pell dădu să se ridice din pat. Dolbert îl îmbrățișă încercând să-l rețină, însă amantul său îl îndepărtă cu un gest repezit.

– Trebuie să mă întorc în camera mea: vrei să ne descopere? Unde mai pui că nu sunt nici măcar cavaler, spuse Pell, trăgându-și pantalonii. Ce-or să spună dacă vor afla că te iubești cu un ofițer oarecare?

Din cuvintele bărbatului răzbătea sarcasmul.

– Mâine îi voi cere prințului să te numească cavaler. Acum însă mai stai puțin cu mine, te rog.

Pell cedă insistențelor amantului și se băgă din nou în pat lângă el.

Ajunseseră aproape de apogeul plăcerii când, deodată, un zgomot rupse violent vraja.

– Ia te uită ce atmosferă de familie avem aici! exclamă o voce bărbătească în spatele lor.

Aymon intrase în camera contelui de Old Sarum. În mâini ținea o arbaletă încordată, în vreme ce sabia *akinakes* îi atârna la șold.

– Tu?! exclamă Pell, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Privirea sa căută în grabă sabia pe care o lăsase la picioarele patului când se dezbrăcase.

– Da, eu, te miră? spuse Aymon. Eu zic că e mai bine să rămâneți pe loc și să nu scoateți nici un

cuvânt: arbaleta aceasta e nerăbdătoare să dea drumul săgeții.

În timp ce vorbea, Aymon se dădu într-o parte, făcându-i loc lui Marie-Louise să intre în cameră.

– Secretul tău va ajunge la urechile tuturor, Dolbert, spuse ea sarcastică. Știu că ai fi fost în stare de orice ca să nu-ți afle nimeni pasiunile perverse și patima desfrâului. Acum însă nu te mai poți ascunde.

Pell se repezi să-și culeagă de jos sabia, dar Aymon se dovedi mai rapid decât el: săgeata porni cu un zgomot sec.

Pell se încovoie brusc și căzu la podea, cu răsuflarea tăiată. Sângele începu să curgă șiroaie din rana adâncă din pântece.

– Iar acum, între noi doi, Dolbert, spuse Aymon, întorcându-se spre contele care, ghemuit într-un colț al patului, tremura ca varga. Tu și cu Pell l-ați ucis pe tatăl tău și ne-ați învinovățit pe mine și pe Marie-Louise de crimă. Recunoști?

Dolbert îl privea îngrozit, fără să scoată nici un cuvânt.

– Mărturisește, Dolbert, altfel îți retez căpățâna.

Sabia *akinakes* șuieră prin aer trecând la câteva degete de beregata nobilului.

În clipa aceea, Dolbert izbucni într-un plâns isteric și, printre lacrimi, începu să vorbească.

– El! El a fost! strigă arătând spre trupul prăbușit la podea al amantului său. Pell a fost cel care a pus la cale totul și m-a obligat să vă acuz pe voi doi,

sugerând că ați fi fost amanți. El mi-a ucis tatăl, deși eu m-am opus din toate puterile.

– Blestematule! Cum îndrăznești să spui una ca asta? bâigui Pell, ridicându-și cu greu capul. Chiar tu ai împlântat cuțitul în gâtul tatălui tău, bestie, pentru ca apoi să sărbătorești investitura în calitate de conte. Da, eu ți-am sugerat planul, dar tu l-ai pus în aplicare cu mult entuziasm.

Apoi, locotenentul lui Dolbert își lăsă capul pe spate și-și dădu ultima suflare.

– Am auzit suficient, rosti vocea imperioasă a lui William de Longespée, care ascultase totul din spatele ușii deschise. Apoi, le porunci oamenilor săi: Gărzi, arestați-l pe contele de Old Sarum.

– Coșmarul nostru s-a sfârșit... vom începe o viață nouă, îi spuse Marie-Louise bărbatului pe care îl iubea.

Prora corabiei străpungea cu fermitate întinderea albastră și calmă a mării. Coastele Franței se zăreau din ce în ce mai aproape.

– Nu știu dacă s-a sfârșit cu adevărat, Marie-Louise. În ținuturile noastre se mai duce și acum un război absurd între creștinii Bisericii Romei și cei care nu gândesc la fel ca ei, fie că aceștia sunt catari sau nu, răspunse Aymon, trecându-și brațul pe după umerii ei.

– Aha, catarii. Tu le-ai îmbrățișat religia, nu-i așa?

– Viața nu mi-a lăsat timp să mă gândesc la religie. Dar bunicul meu, Beaufort de Daigne, făcea parte din rândul catarilor și a luptat pentru crezul său până la moarte. În el mi-am pus toată nădejdea, încrederea

și afecțiunea. Poate că acesta a fost și motivul pentru care am devenit păstrătorul unui mare secret al catarilor.

– Despre ce secret e vorba, Aymon?

– Nu știu cu certitudine, poate că nu e decât o legendă, însă bunicul mi-a lăsat o hartă cu ajutorul căreia se poate ajunge în locul unde se spune că este ascunsă o armă atât de puternică, încât poate ucide pe loc o oaste întreagă.

– Mi se pare a fi una dintre istorisirile acelea care, transmise din gură în gură, ajung să devină niște fantasmagorii. Și cum se face că nimeni nu s-a folosit încă de o armă cu asemenea puteri?

– Bunicul meu Beaufort îmi spunea că este cu neputință să fie mutată din ascunzătoare fără ca aceia care încearcă s-o facă să nu fie loviți de o forță mortală. Nu există apărare împotriva ei.

Languedoc, 1218

În semn de recunoștință pentru demascarea complotului de la Old Sarum, William de Longespée îi dăruise lui Aymon o grămadă consistentă de monede de aur. Cu acestea, tânărul își cumpărase o mică moșie în apropiere de Villefloure, pe pământurile care aparținuseră odată familiei sale, înainte de a fi fost confiscate de cruciați.

Acolo, Marie-Louise și Aymon începură o nouă viață, uniți în dragostea lor nemărginită.

O dată la două zile, se duceau în piața din Villefloure, unde toată lumea îi întâmpina cu bucurie: legumele și fructele de pe pământul lor deveniră în scurtă vreme printre cele mai apreciate din oraș și din întreaga regiune Val di Daigne. Însă, cu excepția acestor întâlniri periodice cu comunitatea din Villefloure, cei doi duceau o viață retrasă: nici Aymon, nici Marie-Louise nu mergeau vreodată la slujba de duminică și nu participau la târgurile și serbările populare. Duceau o existență solitară pe mica lor moșie, bucurându-se de pasiunea lor comună: adesea, seara, Aymon își încânta femeia iubită cu muzica lui măiastră. Își cumpărase o vielă la care compunea melodii noi, pline de pasiune.

Singurul lucru din trecutul său pe care Marie-Louise ținu să-l păstreze fu actul de căsătorie care o legase de contele Dolbert de Old Sarum.

– În felul acesta, spunea ea zâmbind, le voi putea spune fiilor noștri că se trag din neamul unei contese.

Languedoc, 1241

Trecură anii. Copiii pe care Marie-Louise și Aymon și-i doriseră cu ardoare nu veniră pe lume, dar nu-și deplânseră soarta: așa le fusese hărăzit.

Viața lor decurse liniștită și senină până în ziua în care parohul din Villefloure se stinse din viață. Bătrânul părinte Pierre se dovedise un preot bun și înțelept. Aymon era convins că acesta bănuise care

era adevărata sa identitate, chiar dacă trecuse mult timp de când familia sa nu mai deținea senioria ținutului.

De fiecare dată când se întâlniseră, părintele Pierre îl salutase cu căldură și nu-i pusese niciodată întrebări incomode.

În ceea ce-i privea, Marie-Louise și Aymon nu simțiseră nevoia să se dedice nici unui crez religios: trăiau în pace și simplitate, nepăcătuind nici după regulile Bisericii Catolice sau ale religiei catare, fiind încredințați că Dumnezeu avea să-i primească la El atunci când avea să le vină ceasul să părăsească această lume.

Părintele Pierre se stinse discret, în liniște, într-o noapte de vară.

Păstoritul sufletelor din tumultuoasa regiune Languedoc părea să fie foarte importantă pentru maimarii clerului catolic: parohia Villefloure fu încredințată unui nou preot la numai câteva zile de la moartea părintelui Pierre.

Noul paroh sosi la mica moșie spre prânz într-o cabrioletă. O zări pe Marie-Louise făcând căpițe de fân.

Părintele Fabron își arăta toți cei cincizeci de ani ai săi, fiind exact contrariul energicului și bonomului său predecesor: înalt și uscat, își frământa tot timpul mâinile cu o nervozitate inexplicabilă. Era mereu încruntat, iar ochii înguști îi dădeau un aer bănuitor și plin de difidență. Părul era cenușiu și drept, tăiat rotund în jurul capului, cu tonsură în creștet.

– Bună ziua, Marie-Louise. Domnul fie cu tine, zise preotul, binecuvântând-o cu semnul crucii.

Dând ascultare unui impuls niciodată reprimat, Marie-Louise se închină. Apoi se întrebă cum se făcea că preotul îi știa numele.

– Sunt părintele Fabron, noul paroh din Villefloure, spuse prelatul. Fac un tur prin regiune, ca să-i cunosc pe toți credincioșii parohiei noastre. Soțul tău este acasă, Marie-Louise?

– Nu, Aymon e la câmp. Să știți că moartea părintelui Pierre ne-a îndurerat foarte mult. Odihnească-se în pace!

– Odihnească-se în pace, repetă Fabron, făcându-și din nou semnul crucii.

Între timp, femeia apucă din nou viguros coada furcii, continuând să adune fânul.

Parohul o privi un timp scrutător.

– Părinte, dacă doriți, puteți aștepta în casă, i se adresă la un moment dat Marie-Louise. Aymon, bărbatul meu, trebuie să sosească dintr-un minut în altul.

– Spune-mi, Marie-Louise, de curiozitate: unde v-ați cununat? În registrele bisericii nu am găsit nicăieri numele voastre, de parcă nici unul din voi nu a primit vreuna dintre tainele noastre bisericești, inclusiv contractul nupțial.

– La Béziers... știți, noi nu suntem de prin părțile acestea... spuse Marie-Louise, nădăjduind că stânjeneala care o cuprinsese brusc nu fusese observată. Ne-am căsătorit la Béziers, amândoi ne-am născut acolo, părinte.

– Foarte bine, copila mea. Prin locurile acestea trebuie să fim mereu cu băgare de seamă, să nu avem de-a face cu adepţii diavolului: erezia catară s-a întins aproape peste tot. Şi trebuie să mărturisesc că mi-a fost teamă că şi voi aparţineţi acelei secte de fii ai Satanei...

– Nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa asta, părinte, se auzi o voce hotărâtă în spatele său. Nu suntem decât nişte lucrători paşnici ai pământului care trăim cu frica lui Dumnezeu şi în respectul legii.

Marie-Louise scoase un suspin de uşurare: întrebările preotului şi privirea lui sfredelitoare îi dăduseră fiori reci.

– Tu eşti Aymon, presupun, spuse părintele Fabron ridicându-şi privirea spre noul-venit.

– Ca să fim mai exacţi, părinte, sunt Aymon, cetăţean liber, proprietarul acestui petic de pământ care, cu voia lui Dumnezeu şi prin truda noastră, ne oferă preţioasele sale roade.

– Aşa e, am auzit vorbindu-se în sat de calitatea deosebită a produselor tale, Aymon... Aymon... un nume nobil prin părţile astea. Nu-i aşa că Aymon se numea şi nepotul ultimului senior de Val de Daigne, cel căruia oştenii sfântului nostru papă i-au confiscat toate bunurile? Îmi amintesc că acest Aymon, pe vremea aceea doar un băieţandru, a reuşit să scape de oamenii lui Simon de Montfort. Trebuie să fi fost o pradă preţioasă, de vreme ce pe capul lui s-a pus o recompensă substanţială. Cred că astăzi ar trebui să aibă vârsta ta, Aymon.

– N-am auzit povestea aceasta, părinte. Noi suntem oameni simpli...

– Aşa e... Oameni simpli... repetă părintele Fabron, fixând preţ de o clipă cu privirea viela pe care Aymon o aşezase într-un colţ, pe prispa casei.

Marie-Louise şi Aymon discutară îndelung despre strania vizită a parohului. Apoi, zilele trecură, iar strania curiozitate a părintelui Fabron fu dată uitării.

Conform obişnuinţei, într-una din zile, Marie-Louise îl însoţi pe Aymon în oraş, ca să vândă fructe şi legume recoltate de pe pământul lor.

Aymon se întreţinu o vreme cu un bătrân meşteşugar. La un moment dat, începură să vorbească despre noul paroh din Villefloure.

– Spre deosebire de blândul părinte Pierre, acest Fabron are înfăţişare de copoi şi curiozitate de inchizitor, spuse Aymon, ştiind că interlocutorul său era o persoană apropiată religiei catare.

– Mda, inchizitorii... răspunse meşteşugarul, clătinând din cap. Tratatul de la Paris de acum câţiva ani le-a dat mână liberă. Acum au voie să pună în practică, în numele lui Dumnezeu, orice samavolnicie asupra oricărui cetăţean al Franţei.

În anul 1229 fusese semnat un acord care, sub pretextul menţinerii ordinii şi a suprimării ereziilor, le permitea oamenilor papei de la Roma şi ai regelui Franţei să administreze aşa-zisa justiţie religioasă. Iar în acele vremuri, justiţia religioasă avea un singur

nume, capabil să-l îngrozească chiar şi pe cel mai fidel credincios: Tribunalul Inchiziţiei.

Aymon îşi dădu seama că mersese prea departe într-o discuţie care ar fi putut deveni destul de periculoasă. Nu era deloc prudent pentru el să se expună făcând anumite afirmaţii, şi cu atât mai puţin într-un loc public.

– Trebuie totuşi remarcat, spuse el pe un ton conciliant, că uneori tot răul e spre bine: de exemplu, această cruciadă nedeclarată a Bisericii împotriva catarilor devenise la un moment dat un război prin care nobilii din nord au încercat să pună stăpânire pe regiunile meridionale. Acum, cel puţin, regiunea noastră nu mai este zguduită de un război fără sens. Eu cred că, odată cu restituirea de către fiul lui Simon de Montfort a bunurilor confiscate de tatăl său de la nobilimea locală şi odată cu pacea instituită între seniorii din sudul Franţei şi Biserica Catolică, se anunţă şi pentru noi vremuri mai liniştite.

– Eşti foarte încrezător, Aymon: uiţi că acordurile acelea au consfinţit trecerea nobilelor pământuri ale Occitaniei în mâinile inchizitorilor. Inchizitori care găsesc în preoţi de teapa părintelui Fabron cei mai credincioşi aliaţi. Iată, se spune că Fabron ar fi venit de la Béziers cu un alai întreg de oşteni după el ca să aresteze câţiva eretici periculoşi care cică încă s-ar mai ascunde în regiunea noastră.

– De la Béziers, zici?

Aymon simţi că-i îngheaţă sângele.

Marie-Louise intră în casă și puse pe masă coșul mare plin cu de-ale gurii.

Părintele Fabron îi apăru brusc în față, materializat parcă din neant, ca o fantasmă. Agita cu frenezie o foaie făcută sul, fluturându-i-o lui Marie-Louise prin fața ochilor

– Iată dovada apartenenței voastre la secta adepților Satanei! strigă el, roșu la față, desfășurând în fața ochilor femeii actul de căsătorie dintre ea și contele din Old Sarum. Aici scrie că ați fost soția unui nobil englez. Iată motivul pentru care căsătoria ta cu Aymon nu este menționată nici în arhivele bisericii mele, nici în cele de la Béziers. Și sunt încredințat că voi aparțineți sectei catarilor și că practicați vrăjitoria și ritualuri prin care să vă atrageți favorurile Satanei.

– Ce tot vorbești acolo, părinte? Și cum de ți-ai permis să pătrunzi pe ascuns pe proprietatea mea? Afară! Ieși afară! strigă Marie-Louise revenindu-și din starea de surprindere.

De unul singur, pirpiriul Fabron nu ar fi constituit un adversar pe măsura lui Marie-Louise, o femeie robustă și puternică.

În clipa aceea însă, patru oșteni înarmați cu halebarde se ițiră din obscuritatea camerei: până atunci stătuseră ascunși chiar acolo, între zidurile casei.

– Ești arestată, Marie-Louise. Și îl vom aresta și pe bărbatul cu care trăiești în păcat. Cred că Aymon al tău are multe să ne spună despre misterioasele lui origini...

Săgeata emise un sunet sec, urmat imediat de bufnitura provocată de trupul unuia dintre oșteni care se prăbușise fără viață la pământ.

Când Aymon vorbi, arbaleta era din nou încordată și o altă săgeată era pregătită să scoată din luptă un al doilea halebardier:

– Există o hibă, părinte, în planul tău atât de bine pus la punct: soția mea și cu mine nu avem nici o intenție să vă urmăm.

Cea de-a doua săgeată șuieră scurt și se înfipse în coapsa altui oștean.

– Aș fi putut să-i ucid pe toți cei patru oameni din escortă, Fabron, dar n-am făcut-o. Luați-vă rănițîi și plecați de aici. Vom face și noi la fel. Și vă pot încredința că nu ne veți mai vedea niciodată.

– Piei, Satană! striga întruna preotul, cuprins parcă de un acces de demență, continuând să-și agite furibund crucifixul și înaintând spre colțul camerei în care se aflau Aymon și Marie-Louise.

Ceilalți priveau scena încremeniți.

– Stai pe loc, părinte! îl avertiză Aymon, scoțându-și sabia *akinakes*. Nu faci altceva decât să ne condamni din nou la surghiun și clandestinitate. Fii mulțumit cu această promisiune a mea. Altminteri... altminteri nu vă va fi deloc bine nici unuia dintre voi.

Nu și-ar fi închipuit niciodată că preotul putea fi capabil de atacuri surprinzătoare. Dar se înșelase: cu o mișcare fulgerătoare, Fabron o înșfăcă pe Marie-Louise, ținând-o strâns în fața sa ca pe un scut,

amenințând-o cu crucifixul de argint pe care îl ținea ca pe un pumnal.

– Nu face nici o mișcare, Aymon! Altminteri femeia cu care trăiești va muri străpunsă de semnul Domnului. Iar voi, nătărăilor, de ce stați și vă uitați? Veniți și ajutați-mă, le spuse preotul celor doi halebardieri rămași în picioare.

Aymon nu mai stătu nici o clipă pe gânduri.

Cu o singură mișcare a mâinii și privindu-l în ochi pe Fabron apucă sabia de vârf, apoi brațul său făcu o mișcare circulară și lama se auzi șuierând, rotindu-se o singură dată prin aer.

În secunda următoare, lama se înfipse până la jumătate în țeasta păstorului de suflete, drept între ochi.

Fabron rămase imobil preț de o clipă, cu ochii holbați și cu sabia *akinakes* țintuită în frunte, după care o slăbi din strânsoare pe Marie-Louise și se prăbuși la pământ.

Aymon se dovedi mai rapid decât oștenii din escorta preotului: trase sabia din capul lui Fabron și se pregăti să-i înfrunte.

Unul din ei se avântă într-un asalt cu halebarda, dar lama sabiei *akinakes* pară lovitura chiar sub tăiș, pe coada de lemn. Apoi șuieră din nou sinistru prin aer, retezând beregata atacatorului.

Îngrozit, ultimul halebardier rămas ieși pe ușă și o rupse la fugă, încredințat că țăranul acela era însăși personificarea Diavolului.

Aymon şi Marie-Louise strânseră câteva lucruri mai de preţ şi se urcară în grabă în căruţă.

Trebuiau să se grăbească: în scurt timp, oşteanul care fugise avea să dea alarma şi să se întoarcă cu întăriri.

În dorinţa de a se îndepărta cât mai repede de casă, Aymon biciui cu furie catârul, silindu-l să alerge până la extenuare.

– Mergem la Foix, îi spuse el femeii de lângă el. Domeniul se află încă în stăpânirea rudelor mele care, din câte ştiu, nu s-au plecat niciodată în faţa lui Simon de Montfort şi a oamenilor lui.

Peste noapte poposiră la un han sărăcăcios de pe malul râului Hers. În apropiere era tras pe uscat un bac: în schimbul câtorva monede, plutaşul avea să-i treacă peste râu a doua zi.

Se îmbarcară în zori. Plutaşul manevra cu siguranţă o vâslă lungă şi groasă, opunând-o curentului râului. Din când în când îşi ridica privirea, fixându-i curios pe cei doi pasageri.

Platforma de lemn înainta pe direcţia trasată de o funie întinsă între cele două maluri. Exista şi o a doua funie, mobilă, legată de un dispozitiv rotitor de pe mal, la care trăgea un măgar numai piele şi os.

Când ajunseră la jumătatea drumului, plutaşul le vorbi:

– Sunt încredinţat că voi sunteţi, deşi au trecut mulţi ani de atunci. Tu eşti Aymon, iar tu Marie-Louise, doi dintre elevii stăpânului meu de odinioară, maestrul Puyol, odihnească-se în pace. Nu vă amintiţi de mine? Eu sunt Marcel, servitorul lui Puyol.

Aymon, eu sunt cel care te-a dus la Bahram şi nevasta lui în ziua când ai fost obligat să fugi din Carcassonne.

– Ba cum să nu, Marcel, bineînţeles că îmi amintesc, îi răspunse Aymon zâmbind. Mi-ai salvat viaţa atunci.

Plutaşul roşi plin de mândrie.

– N-am făcut decât să urmez porunca unui stăpân înţelept şi bun, aşa cum a fost Puyol. Câţiva ani mai târziu a fost luat şi aruncat în temniţă de oamenii lui Simon de Montfort. Nu l-au judecat niciodată, dar a murit în carceră. Sunt foarte fericit să vă văd din nou şi să ştiu că nu aţi căzut în mâinile Inchiziţiei.

În clipa aceea, un cor de strigăte se ridică de pe malul pe care tocmai îl părăsiseră.

Un pâlc numeros de oşteni încerca să atragă atenţia plutaşului.

– Pe voi vă caută? îi întrebă Marcel pe cei doi de lângă el.

– Ei, bine, da, răspunse Aymon. Asta ne e soarta... să fim la voia celor puternici...

– Nu vreau să ştiu nimic mai mult, Aymon. V-am cunoscut bine pe amândoi şi nu am nici o îndoială asupra onestităţii voastre. Las' pe mine...

Marcel se duse la pupa, îşi duse mâinile pâlnie la ureche şi strigă în direcţia oştenilor:

– Nu aud ce spuneţi! Termin cursa şi mă întorc imediat să vă iau.

Apoi, ignorând protestele şi ameninţările celor de pe mal, se întoarse către ajutorul său de pe partea cealaltă a râului, strigându-i să îndemne asinul să tragă mai cu spor.

Câteva minute mai târziu, Aymon și Marie-Louise debarcară cu tot cu căruță pe malul opus.

– Hei, fir-ar să fie, vin acum! strigă Marcel, mișcând cârma în așa fel încât să îndepărteze din nou podul plutitor de mal.

Apoi, cu un gest rapid, strecură rama lungă pe sub scripetele fixat pe punte și scoase funia de pe cursor. Depărtându-se de direcția trasată, bacul începu să plutească în derivă, dus de curent, în ciuda gesturilor teatrale de deznădejde ale lui Marcel.

Scăpată de sub control, pluta fu dusă de apele râului Hers, oprindu-se într-un târziu la câteva sute de metri în aval de locul în care o așteptau cei care îi urmăreau pe Aymon și Marie-Louise.

Oștenii îl ajunseră din urmă și urcară imediat pe punte, în vreme ce Marcel se scuza umil pentru nefericita întâmplare, încercând să-l îmbuneze pe conducătorul grupului.

– Vă cer iertare, domnia voastră, dar funia a ieșit din locașul ei, provocând dezastrul. Însă dacă oamenii domniei voastre îmi vor da o mână de ajutor, în două sau trei ore vom reuși să reparăm drăcia asta și să ajungem pe malul celălalt.

Când, în cele din urmă, oștenii izbutiră să traverseze râul, Aymon și Marie-Louise se aflau deja în siguranță, la porțile orașului Foix.

O soartă crudă îl aștepta însă pe Marcel: acuzat că a ajutat să fugă un eretic, fu arestat pe loc și deferit Tribunalului Inchiziției.

36

Germania, sfârşitul anilor '30

Pe măsură ce treceau zilele, Otto Rahn, sub acoperirea aşa-zisului prizonier Otto Raush, îi câştiga tot mai mult încrederea lui Kurt Filcher, inginerul specializat în hidraulică arestat de Gestapo sub acuzaţia de orientări filobolşevice.

Într-o dimineaţă, după ce supraveghetorul se îndepărtă de locul unde el şi Filcher lucrau cot la cot, Rahn îi spuse colegului său de celulă:

– La noapte, Kurt. O s-o facem la noapte. Maşina de gunoi va staţiona câteva minute în spatele popotei. Containerul camionului ar trebui să fie prevăzut cu fund dublu, iar noi ne vom ascunde acolo. Odată ajunşi la groapa de gunoi, vom găsi un mijloc de transport care ne va duce în Franţa.

– Să sperăm că va merge totul ceas. Totuşi, nu-mi dau seama cum de ai reuşit să organizezi totul atât de bine, Otto.

– Ți-am mai spus-o: familia mea știe să se descurce, iar un subofițer de aici, din lagăr, s-a dovedit foarte sensibil la... hm... spiritul nostru întreprinzător. Acum însă hai să recapitulăm planul.

Soldatul se apropie de camion și răscoli cu baioneta printre gunoaie, răzuind cu vârful acesteia fundul de metal al containerului.

– Nimic de semnalat, domnule Oberscharführer, raportă el. Apoi adăugă, dezgustat: Cu excepția acestei duhori care va rămâne pe arma mea vreme de o săptămână.

După ce îi transportă pe evadații ascunși în cala fetidă cale de câțiva kilometri, camionul se opri.

Când coborâră, cei doi nu avură timp nici măcar să-și dezmorțească picioarele: un bărbat în vârstă, cu gesturi bruște și neprietenoase, le întinse câteva haine sărăcăcioase, dar curate, bani în diverse valute și documente false.

Apoi, omul îi împinse grăbit spre un al doilea camion. Rahn și Filcher se ascunseră sub fundul fals al containerului, într-un spațiu atât de îngust, încât abia le permitea să stea întinși, fără să poată face nici o mișcare.

Bărbatul umplu camionul cu câteva coșuri cu legume și verdețuri, apoi porni la drum.

După alte zece ore de drum, cei doi evadați văzură din nou lumina zilei. Ajunseseră la periferia vestică a Zürichului.

Languedoc, sfârşitul anilor '30

Trei zile mai târziu, doi eleganţi excursionişti înaintau sprijinindu-se în bastoane de-a lungul văii Ariège.

– ...aici e toată cheia misterului, Raush, spunea Filcher. Unde să fi dispărut cu toţii? Se spune că în tipul asediului castelului Montségur sute de catari s-au refugiat în aceste peşteri.

– Exact, iar la Montségur mai erau baricadate alte circa trei sute de oameni, adăugă Otto Rahn.

– Nici un document al vremii nu relatează ce s-a întâmplat, de fapt, cu toţi oamenii aceia. Probabil că nici unul nu a mai ieşit viu de acolo, spuse Filcher, arătând spre două scobituri carstice din care ţâşnea apă. Nu cred că e prea greu să închizi căile de ieşire din astfel de peşteri: e suficient să blochezi cursurile subterane de apă, inundând astfel grotele.

Rahn mimă indiferenţa, dar, în realitate, îşi dădu seama că Filcher dezlegase în câteva cuvinte misterul care îl chinuise toată viaţa.

– Rahn! Otto Rahn! se auzi în clipa aceea de la înălţime o voce tinerească şi puternică de bărbat.

Pe vârful unei stânci se profila silueta masivă a lui Mandemént.

– Nu mă recunoaşteţi, domnule Rahn? Sunt Mandemént. Cel care în urmă cu câţiva ani v-a pus la podea cu un croşeu de dreapta... Voiam să vă spun că nu am nici un fel de resentimente pentru...

– Vă înşelaţi, domnule. Este adevărat că mă cheamă Otto, însă numele meu de familie este Raush şi,

cu toate că distanța la care vă aflați nu mă face să fiu foarte sigur, nu cred că am plăcerea să vă cunosc.

– Atunci scuzați-mă, probabil că într-adevăr m-am înșelat. Știți dumneavoastră, de la o vârstă se mai întâmplă și așa ceva... Memoria începe să-ți joace feste...

– Nu face nimic, domnule. O zi bună, i-o tăie scurt Otto Rahn, îndreptându-se spre intrarea în Grotte des Chevaliers, în vreme ce Mandemént se întoarse și își continuă drumul.

Când ajunseră înăuntru, Filcher îl întrebă brusc:

– De ce omul acela te-a strigat Rahn?

– M-a confundat cu altcineva, se mai întâmplă.

– Și totuși acel Mandemént părea foarte sigur pe el. Și se părea că-l cunoaște foarte bine pe acest Otto Rahn. Un simplu caz de omonimie? insistă Filcher, de data aceasta cu un aer amenințător. Cred că a sosit vremea să dăm cărțile pe masă, Otto Raush – sau Rahn, cum preferi. Cine ești tu, de fapt? Mai întâi mă implici într-o evadare rocambolescă, organizată până la cel mai mic amănunt, apoi un francez te strigă pe un alt nume decât cel pe care îl cunosc eu...

Filcher își încleștă pumnii: Otto avea un fizic fragil și nu i-ar fi fost deloc greu să-l facă una cu pământul.

Brusc, ca într-un număr de iluzionism, în mâna lui Rahn apăru un pistol. Glonțul îl lovi în mijlocul frunții, Filcher căzând la pământ fără viață.

„Mai bine așa, își spuse Otto. Oricum, dragul meu Filcher, nu-mi mai erai de nici un folos.“

Din cauza grabei cu care mersese, Mandemént gâfâia când ajunse la singurul telefon public din Ornolac. Răsfoi câteva file din agenda de buzunar și formă un număr.

Câteva minute mai târziu, Marcel Sarraut, șeful serviciilor de securitate franceze din regiune și editorul cotidianului *La Dépêche du Midi* din Toulouse, puse jos receptorul încântat: Otto Rahn se întorsese în valea Ariège.

La rândul său, bărbatul formă un alt număr de telefon și își avertiză cel mai bun agent, Carla Jeogeres Núñez, să fie gata de acțiune: lupul singuratic venise din nou să-și caute prada prin peșterile din Ornolac.

Berlin, sfârșitul anilor '30

Reinhard Heydrich era un bărbat viclean și iscoditor.

– Acest... acest cercetător, îi mărturisi el unui apropiat, acest Otto Hahn e o minte înfierbântată și nimic mai mult. Nu și-a ascuns niciodată aversiunea față de spiritul nazist, iar anul trecut, în iulie, a ajutat-o pe colaboratoarea sa Lise Meitner, o evreică, să emigreze clandestin în Elveția. Însă în domeniul său este un adevărat geniu: de exemplu, peste câteva zile va efectua un experiment pe care el l-a definit „fracționarea radiu-bariu-mezotoriu". Sunt convins că cercetările lui Hahn vor fi în măsură să deschidă noi orizonturi pentru știință.

Pe 17 decembrie 1939, în urma reuşitei acestui experiment, Hahn avea să aducă la cunoştinţa întregii lumi faptul că produsese o „explozie" a nucleului de uraniu, fracţionâdu-l în nuclei atomici de greutate medie.

Bineînţeles că înalţilor exponenţi ai partidului nazist nu le puteau scăpa numeroasele aplicaţii pe care le putea avea această inepuizabilă sursă de energie. Visul lui Hitler de a cuceri lumea se putea împlini.

În zilele acelea, în Berlinul Führerului începea era atomică.

Languedoc, sfârşitul anilor '30

Otto Rahn ieşi din Grotte des Chevaliers cu o expresie radioasă pe chip: trecuseră alte câteva luni de cercetări extenuante, îngreunate şi de faptul că nu avusese curaj să se cazeze în împrejurimi. Datoriile acumulate pe vremea activităţii sale falimentare de proprietar de hotel încă îl mai urmăreau, aşa că îşi închiriase o cameră la o pensiune din centrul oraşului Toulouse, făcând zilnic naveta spre valea Ariège cu un autobuz vechi, care scotea vălătuci denşi de fum negru pe serpentinele abrupte ale munţilor.

Acum, întorcându-se la Toulouse, Otto Rahn stătea pe unul din scaunele din spatele autobuzului, cu un zâmbet mulţumit întipărit pe faţă. Pradă euforiei, nu-i acordă nici o atenţie femeii cu chipul acoperit de un voal negru care stătea în primele

rânduri. În schimb, Carla Jeogeres Núñez nu-l scăpase nici o clipă din ochi, nici chiar atunci când Rahn se oprise la telegraful public din Toulouse și expediase un mesaj la o adresă din Berlin.

Arătându-i funcționarului legitimația de agent al serviciilor secrete franceze, Carla obținuse o copie a telegramei. Nu înțelesese pe de-a-ntregul textul scris în limba germană, însă aflase o oră și un loc de întâlnire: 16 martie 1939, la Söll, la poalele muntelui Wilden Kaiser.

Roma, sfârșitul anilor '30

„Părintele principilor și al regilor, cârmuitorul Lumii pe Pământ, vicarul Mântuitorului nostru, către care se îndreaptă lauda și slava noastră, acum și-n vecii vecilor."

Rostind formula ritualică, întâiul cardianal-diacon înălță tiara împodobită cu trei coroane și o așeză pe fruntea lui Eugenio Pacelli.

Noul papă, Pius al XII-lea, se arătă la fereastra palatului apostolic din piața San Pietro și pronunță primul său discurs în calitate de reprezentant al lui Hristos pe Pământ. În rugăciunea lui către Cel de Sus ceru un singur lucru: să dăinuiască pacea în lume.

– Pace! repetă Sfântul Părinte, desfăcându-și brațele.

Probabil că în ziua aceea de 2 martie 1939, Domnul se gândea la alte lucruri. Ceea ce avea să se întâmple

după acea zi nu avea nici cea mai mică legătură cu ideea de pace.

Berlin, sfârşitul anilor '30

Cu o expresie prietenoasă pe chip, părintele Roeller îi întinse mâna lui Reinhard Heydrich, care se ridică să-i vină în întâmpinare, răspunzându-i călduros strângerii de mână şi zâmbindu-i cordial.

– Ce mai spun noii dumneavoastră superiori de la Roma, părinte? îl întrebă Heydrich.

– Eugenio Pacelli, noul papă – Pius al XII-lea – este un fin cunoscător al naţiunii noastre, Herr Heydrich, răspunse preotul, încercând să nu facă afirmaţii hazardate. Sunt încredinţat că va trata orice problemă cu precauţia necesară.

– Iertaţi-mă că îmi permit să fac o observaţie, monseniore Roeller, replică şeful Gestapoului, care ştia ca nimeni altul să se transforme într-o fracţiune de secundă dintr-un gentleman rafinat într-un adversar mai veninos decât o viperă. Mi s-a spus că nu aveţi o relaţie prea bună cu papa Pacelli.

– Ca să fiu sincer, Herr Heydrich, recunosc că nu ne întâlnim foarte des. Dar asta nu înseamnă nimic: între mine şi papa Pacelli nu a existat niciodată vreo dispută importantă. Şi, în orice caz, trebuie să admit faptul că Pius al XII-lea este o persoană foarte inteligentă...

Heydrich îi făcu semn să continue.

– ...şi din acest motiv cred că ştie foarte bine cât de important este rolul meu în acest moment: eu sunt puntea de legătură între Sfântul Scaun şi cel de-al Treilea Reich. Nu cred că şi-ar putea permite să nu-mi asculte sfaturile.

– Apreciez logica dumneavoastră, monseniore Roeller. Acum însă cred că e timpul să trecem în biroul Excelenţei Sale, Führerul: nu se cuvine să întârziem. E nerăbdător să vă întâlnească şi aşteaptă acest moment chiar din clipa în care aţi plecat la Roma, pentru audienţa cerută papei: nu e un secret faptul că Adolf Hitler nu-l prea are la inimă pe Eugenio Pacelli, şi asta încă de pe vremea nunţiaturii acestuia aici, în Germania.

Tirol, sfârşitul anilor '30

Wilden Kaiser se înălţa maiestuos deasupra văilor Tirolului cu toată măreţia celor două mii cinci sute de metri ai săi. De jur-împrejurul orăşelului Söll tronau culmi încărcate de un strat gros de zăpadă.

Otto Rahn trase adânc în piept aerul tare al munţilor. Începuse să ningă din nou, dar fulgii deşi de zăpadă nu puteau să-l împiedice să-şi facă lunga plimbare cotidiană.

Ajunsese la Söll cu două zile înainte de data fixată pentru întâlnirea cu Himmler şi avea de gând să se bucure de o scurtă vacanţă.

Ceea ce intenţiona să-i comunice Reichsführerului era rezultatul unei vieţi de studiu, cercetări, privaţiuni, angoase şi primejdii de tot felul. Dar până la urmă reuşise: din punctul său de vedere, secretul catarilor fusese dezlegat. Mai avea de pus la punct câteva detalii, dar acestea erau mai cu seamă de ordin practic.

De acum încolo, trebuiau realizate lucrări de anvergură în interiorul peşterilor, lucrări care cu greu ar fi putut trece neobservate. Acest gen de probleme trebuiau rezolvate de Himmler, a cărui putere nu avea limite.

Bocancii de munte se afundau în zăpada proaspătă, iar Rahn se văzu nevoit să-şi pună paletele pentru a putea merge mai departe. Se simţea împlinit şi împăcat, şi se bucura de priveliştea de vis din jurul său.

Carla Jeogeres Núñez îl urmărise pas cu pas pe Otto Rahn, fără să-l scape din ochi nici o secundă. Când ninsoarea deveni prea deasă, iar vizibilitatea se reduse îngrijorător, agenta contraspionajului francez se văzu nevoită să grăbească pasul pentru ca zăpada să nu acopere urmele prăzii sale.

Deodată, Rahn auzi cu claritate în spatele său zgomotul unei crengi frânte. Cu mâna dreaptă se asigură că revolverul era la locul său, la centură. Atingerea patului de lemn al armei avu darul să-l liniştească.

Se ghemui la adăpostul trunchiului gros al unui brad şi rămase în aşteptare: oare îl urmărea cineva sau fusese vorba de o sălbăticiune?

Carla Jeogeres Núñez îl zări și se ascunse la rândul său, punând la cale un plan.

Rahn ieși din ascunzătoare încet, cu prudență. Convingerea că nu era amenințat de nici un pericol începea să-și facă loc în mintea lui, când, deodată, o lovitură puternică în ceafă îl făcu să-și piardă cunoștința.

Carla nu pierduse timpul: se apropiase pe furiș de german și îl lovise cu patul pistolului în cap. Se aplecă spre el și îi deschise gura. Îi ridică limba, ținând-o cu două degete, apoi îi introduse acul unei seringi în zona sublinguală.

Londra, sfârșitul anilor '30

Kater știa că atunci când amiralul Sinclair îl convoca în biroul său de comandant în funcțiune al MI6 urma să i se încredințeze o misiune aproape imposibil de dus la îndeplinire. Însă în ziua aceea îl aștepta o surpriză autentică. De cum se așeză pe scaun, amiralul îi arătă o serie de fotografii ale unei vile din secolul al XIX-lea, în arhitectura căreia se amestecau în efecte incredibile stilurile victorian, Tudor și baroc olandez.

– Se numește Bletchley Park și și-a luat numele de la orășelul Bletchley, îi spuse amiralul Sinclair. Nu intenționez să vă povestesc acum amănunte ale istoriei sale care debutează undeva, la începutul secolului al XVIII-lea. Vă voi spune doar că proprietatea a fost vândută de un nobil scăpătat unui antreprenor care

intenţiona s-o dărâme din temelii. Aşa că m-am gândit că ar fi bine s-o cumpăr.

– Excelentă alegere, domnule. Sunt convins că vă veţi simţi foarte bine la Bletchley Park alături de familia dumneavoastră, îi răspunse Kater, din ce în ce mai uimit de confidenţele pe care superiorul său – un bărbat, de altfel, foarte rezervat – i le făcea.

– Dacă vreţi să spuneţi că voi, cei cu care lucrez, aţi devenit familia mea, atunci pot să vă dau dreptate, domnule Kater. De fapt, am hotărât să mut la Bletchley Park întregul centru de decriptare Station X, pe care îl veţi conduce începând de astăzi.

Kater în privi înmărmurit.

– Sunt... sunt onorat, domnule. Nu nădăjduiesc altceva decât să nu înşel aşteptările dumneavoastră şi ale întregii naţiuni. Adevărul este că navigăm în ape din ce în ce mai tulburi şi mai periculoase.

– Aşa este, domnule Kater. Şi lucrurile vor sta din ce în ce mai rău atât timp cât Marea Britanie nu se hotărăşte de partea cui va merge pe viitor. Dacă vom continua să ne aliem o dată cu Stalin, altă dată cu Hitler – aşa cum am procedat până acum –, nu vom face altceva decât să alimentăm starea generală de confuzie şi dezordinea din ţară. În ceea ce mă priveşte, ştiţi foarte bine că nu îi simpatizez deloc pe nazişti. Apropo... Am informaţii că ducele de Kent şi-a reluat legăturile... hm... mai puţin ortodoxe...

– Despre ce fel de legături vorbiţi, domnule? Nu aş vrea să par lipsit de respect, însă urmărindu-l de-a lungul timpului pe fratele mai mic al Maiestăţii Sale,

am avut ocazia să constat că dumnealui are „legături" de toate tipurile...

– Se pare că ducele se află în contact aproape permanent cu Rudolf Hess, mâna dreaptă a lui Hitler. N-ar fi rău dacă l-aţi mai ţine o vreme sub observaţie.

Kater înţelese că, de fapt, ordinul acela însemna o nouă serie de urmăriri şi pânde. Pe de altă parte însă era conştient şi de faptul că, încredinţându-i-se o misiune deosebit de delicată, superiorul său îi arăta o încredere totală.

Aşa cum obişnuia de multă vreme, în seara aceea Kater desenă un portativ pe o coală de hârtie şi transcrise notele şi cuvintele vechiului cântec medieval, pe care ajunsese să-l cunoască pe de rost. Se opri asupra disonanţelor, apoi clătină din cap: cu toate cunoştinţele sale în domeniul limbajelor cifrate, nu reuşea să dezlege enigma despre care era convins că se afla în spatele manuscrisului. Avea nevoie de ajutor.

Părintelui Daniel Mc Aiden i-ar fi fost foarte dificil să-şi ascundă originile irlandeze: părul roşu ca focul, pielea lăptoasă plină de pistrui şi un nume cu un iz atât de puternic, încât te ducea imediat cu gândul la parfumul florilor de primăvară din St Stephen's Green, parcul din centrul Dublinului. Înainte de a deveni dirijorul unuia dintre cele mai faimoase coruri din lume – London Orator Choir, de la biserica Brompton Oratory, părintele Mc Aiden îşi petrecuse o mare parte din viaţă la Vatican, unde

se numărase printre cei mai apropiați colaboratori ai secretarului de stat din vremea aceea, monseniorul Pacelli.

Era considerat pe bună dreptate unul dintre cei mai mari experți în muzică sacră și medievală. De căpitanul de fregată Rowell Kater îl lega pasiunea comună pentru instrumente antice, între cei doi înfiripându-se odată cu trecerea anilor o prietenie statornică și sinceră.

– Ia să vedem ce ne-a adus aici prietenul nostru marinar... spuse Mc Aiden, deschizând cu precauție tocul care proteja partitura.

– Încet... Umblați încet cu ea, părinte Daniel... îl rugă Kater.

– O partitură veche... murmură Mc Aiden, studiind pergamentul, ...să zicem din secolul al XII-lea... Franța, provenind, probabil, din regiunea Languedoc. Cred că e vorba de partea a doua a unui cântec. O ai și pe prima, domnule căpitan?

– Din nefericire nu, părinte. Însă altceva face această partitură să fie una specială: unele note falsează. Am impresia că au fost plasate greșit pe portativ. Poate pentru a da formă unui mesaj cifrat. Un mesaj al cărui secret însă nu reușesc să-l dezleg. Și trebuie să recunosc că începe să devină o adevărată obsesie.

– Mi se pare foarte ciudat ca tocmai dumneata, domnule căpitan, să nu reușești să dezlegi un cod secret. Trebuie să știi că mascarea gândurilor tainice și a mesajelor secrete în cântece era o practică frecventă

în Evul Mediu. Îmi poți lăsa manuscrisul câteva zile, Rowell?

– Bineînțeles. Numai că, părinte, te rog mult să ai grijă de el: e o relicvă foarte prețioasă.

– Nu-ți face griji, căpitane. Știi bine că aici se află în mâini sigure.

Tirol, sfârșitul anilor '30

Puternicul sedativ pe bază de fenobarbital începu să-și facă efectul chiar în momentul în care Rahn dădu semne că-și revine în simțiri.

Cu privirea încețoșată, germanul încercă în zadar să-și elibereze mâinile pe care femeia din fața sa i le legase strâns la spate. Apoi își concentră privirea asupra trăsăturilor ei, care i se păreau familiare.

– Eu pe dumneata te-am mai văzut! spuse Rahn, cu limba împleticită, înainte ca simțurile și capacitățile cognitive să-i fie din nou paralizate de doza mare de barbiturice. În tren... La Marroniers... Mă urmărești de câțiva ani...

Apoi veni rândul Carlei: întrebările sale erau din ce în ce mai presante, pe măsură ce bărbatul aluneca într-o stare de inconștiență ciudată, cu mintea paralizată, dar treează.

Primele adieri călduțe de primăvară mângâiară stratul dens de zăpadă, făcându-l să-și piardă consistența.

Doi băieţandri se jucau de-a v-aţi ascunselea printre copacii din jurul luminişului. Se îndreptau spre casă, unde tatăl lor le ceruse să ajungă înainte de asfinţit.

Deodată, atenţia le fu atrasă de o siluetă sprijinită de trunchiul unui copac, aşezată cu spatele la ei. Părea să nu-i fi auzit cum se hârjoneau.

Se apropiară şi dădură ocol copacului: chipul necunoscutului le dezvălui grimasa îngrozitoare a morţii.

Gerul iernii împiedicase descompunerea ţesuturilor. Otto Rahn zăcea mort, cu capul căzut în piept, sprijinit de acelaşi copac după care se ascunsese în urmă cu câteva săptămâni.

Fraţii Maier îl recunoscură imediat: era neamţul acela extravagant pe care, cu ceva timp în urmă, îl văzuseră avântându-se prin ninsoare pe cărările pustii ale muntelui. Îl urmase la câteva minute o femeie, cu un comportament la fel de ciudat, pe care o auziseră vorbind franţuzeşte.

A doua zi după descoperirea cadavrului, rutina paşnică a orăşelului fu răscolită de sosirea intempestivă a unor bărbaţi în uniformă care începură să interogheze pe oricine le ieşea în cale, cerând informaţii despre turistul german şi femeia necunoscută.

În apropierea cadavrului fură descoperite două flacoane goale de medicamente. Nimeni nu s-a sinchisit să le analizeze şi, în cele din urmă, misterioasa moarte a lui Otto Rahn fu clasată ca un caz banal de sinucidere. În înaltele sfere ale celui de-al Treilea Reich, nimeni nu avea de gând să acorde prea multă importanţă cazului.

Odată cu dispariția lui Otto Rahn se închise o fereastră care ar fi putut revela o străveche taină a istoriei. În zilele acelea însă, istoria era marcată de evenimente mult mai presante. Soarta unui grup de eretici medievali era ultimul lucru care ar fi interesat pe cineva atunci, în primăvara anului 1939.

Polonia, sfârşitul anilor '30

În anul 1935, când generalul Pilsudski murise, Polonia, țara pe care o condusese cu o mână de fier vreme de aproape un deceniu, era considerată un stat bine înarmat, capabil să facă față oricărei agresiuni. De altfel, cu excepția a două curente minoritare – unul filobolşevic, celălalt filonazist –, polonezii erau în majoritate nişte spirite independente, gata să apere cu orice preț fiecare palmă din pământul patriei.

Pe data de 23 august 1939, ministrul de Externe al Germaniei, von Ribbentrop, şi cel al Uniunii Sovietice, Molotov, semnară un pact de neagresiune între cele două puteri. O săptămână mai târziu, trupele Reichului au masat mişcări de trupe la granița cu Polonia.

Pe 1 septembrie, soldații germani invadară Polonia, deschizând aşa-numitul „coridor Danzig".

După invadarea Poloniei, Adolf Hitler îşi termină discursul din Reichstag cu următoarele cuvinte: „Şi mi-ar face plăcere să închei cu aceeaşi declarație pe

care am făcut-o odată, atunci când am declanşat lupta pentru putere. Am spus atunci: «Dacă voinţa noastră va fi mai puternică decât greutăţile şi suferinţele ce vor urma, atunci puterea Germaniei ne va aduce izbânda.“

Începuse cel de-al Doilea Război Mondial.

37

Languedoc, 2007

– Sunteţi rudă, domnule Breil? întrebă cu timiditate medicul, privindu-l stânjenit.

Bărbatului nu-i venea să creadă că se afla chiar în faţa celui care odată avusese în mâini soarta Israelului şi, poate, a întregii lumi.

Oswald ar fi vrut să-i spună că era mai mult decât o rudă, că Sara era femeia vieţii sale. În schimb, se mulţumi să clatine din cap şi să răspundă într-o franceză impecabilă că domnişoara Terracini îi era o prietenă veche şi foarte apropiată.

– Domnişoara Terracini a suferit o gravă anoxie, iar acum este în comă, continuă responsabilul secţiei de urgenţe şi terapie intensivă a Spitalelor Reunite din Toulouse. Mă văd nevoit să vă mărturisesc, domnule Breil, că starea ei este disperată şi că, în cazul în care se va trezi din comă, nu putem stabili în ce măsură lipsa de oxigen a afectat celulele cerebrale şi întregul organism. Totuşi, pacienta are o constituţie

puternică, iar experiența m-a învățat să nu-mi pierd niciodată speranța. În plus, intervenția de prim ajutor a celor doi colegi de-ai mei aflați întâmplător la locul accidentului a fost providențială. Dacă n-ar fi fost ei, nu cred că domnișoara Terracini ar fi supraviețuit.

– Vă mulțumesc, domnule doctor. Am încredere deplină în dumneavoastră și în echipa pe care o conduceți.

Cu ochii în lacrimi, Oswald se așeză pe banca cenușie de plastic dur și aluminiu din sala de așteptare a secției de terapie intensivă. Se gândea cât de ciudată era viața: o implicase pe Sara în zeci de aventuri periculoase, iar acum ea se zbătea între viață și moarte din cauza unui accident survenit în timpul uneia dintre banalele ei cercetări arheologice.

Trecuseră multe ore de când personajul singular care era Oswald, fostul prim-ministru al Israelului, stătea acolo, în sala de așteptare, alături de oameni obișnuiți și anonimi, legați cu toții de suferința pentru cei dragi care se luptau cu moartea.

– Să vă aduc o cafea, domnule Breil?

Femeia i se adresase în franceză, cu o voce amabilă și melodioasă, ușor tremurată.

Oswald își înălță privirea și zări chipul zâmbitor al unei femei vârstnice, foarte distinsă.

– Nu vă faceți probleme, domnule Breil. Am trecut de nouăzeci de ani, dar sunt încă în măsură să vă dau o cafea fără să-mi tremure mâna, continuă femeia pe un ton hâtru. Nu vă pot însă garanta calitatea

cafelei oferite de meandrele diabolice ale automatului de colo. Să vă aduc un pahar?

Oswald îi surâse recunoscător: chiar simțea nevoia unei cafele fierbinți și a unui interlocutor care să-l distragă de la gândurile sale funeste.

Bătrâna se întoarse peste puțin timp ținând în mână un pahar de plastic și se așeză pe banca din fața lui Breil, așteptându-l să ia o gură de cafea înainte de a reîncepe să vorbească.

Oswald observă că trei degete de la mâna dreaptă a femeii din fața sa fuseseră retezate. Erau semnele unei vechi suferințe, care îl determinară să o privească mai atent pe bătrână. Aceasta păru să-și fi dat seama și, fără nici un preambul, îl întrebă:

– S-a întâmplat la Grotte des Chevaliers, nu-i așa?

– Cum ați spus, doamnă? se miră Oswald auzind o întrebare atât de directă.

– V-am întrebat dacă accidentul prietenei dumneavoastră s-a produs la Grotte des Chevaliers.

– Da, am impresia că am auzit pe cineva rostind acest nume... des Chevaliers... Dar dumneavoastră de unde...?

– Aveți un pic de răbdare, domnule Breil. La vârsta mea, consum multă energie chiar și atunci când trebuie să rostesc câteva cuvinte, răspunse bătrâna, ducându-și degetul la buze. După o scurtă pauză, continuă: Mai întâi de toate, dați-mi voie să mă prezint: numele meu este Carla Bock. Înainte de a mă căsători cu antreprenorul Bock – odihnească-se în pace! – mă numeam Carla Jeogeres Núñez. O mare

parte din viață mi-am petrecut-o activând în cadrul serviciilor secrete franceze. Îmi dau seama că pot părea inoportună, însă, vedeți dumneavoastră, de mai bine de o jumătate de veac mă roade o îndoială legată de peștera aceea – Grotte des Chevaliers. Am aflat de la buletinul de știri al radioului local despre accidentul renumitei cercetătoare italiene. Imediat, l-am rugat pe nepotul meu să mă aducă aici. Iar când v-am văzut, domnule Breil, am avut confirmarea că bănuielile mele ar putea fi fondate.

Washington, 2007

– Asta e o nebunie! Totuși, îmi place... exclamă Phil Damiano.

Jocurile hazardului și intrigile constituiseră dintotdeauna hrana lui spirituală.

– Desigur, planul meu este foarte riscant, cu atât mai mult cu cât întreaga noastră rețea de agenți infiltrați în Iran a fost deconspirată de contraspionajul lui Pashelvi, își continuă ideea generalul Corrige. Dar la fel de adevărat este și faptul că fără riscuri este practic imposibil să ieșim din această situație care amenință întreaga omenire. Sunt convins că trebuie să luăm serios în considerare planul propus de domnul Breil.

– Bineînțeles, domnule general. De acord cu dumneavoastră! Vom discuta însă detaliile chiar cu domnul Breil, imediat ce acesta se va întoarce din Europa.

A fost nevoit să plece de urgență ca să fie alături de o bună prietenă care a suferit un accident grav.

Languedoc, 2007

Oswald Breil se așeză din nou pe banca de plastic dur și rece din sala de așteptare. După plecarea Carlei Jeogeres Núñez, se plimbase înainte și înapoi pe coridor, încercând să-și pună gândurile în ordine.

Apoi, când un infirmier îi aduse un halat și o mască de pânză sterile, intră în salonul de reanimare. Rămase nemișcat în fața trupului inert al Sarei, încredințat că viața scumpei sale prietene atârna de un fir de ață.

Așa îl găsi Deman van der Duick: așezat pe un scaun, cu capul prins între mâini și cu privirea pierdută în gol.

– Aș fi preferat să vă cunosc în cu totul alte împrejurări, domnule Breil, îi spuse magnatul sud-american, întinzându-i mâna. Apoi continuă: O nenorocire îngrozitoare. Am venit de la Asunción de cum am auzit ce s-a întâmplat. Cum se simte Sara? Dar medicii? Ce zic medicii? Dacă ar fi transportabilă, aș putea să-i cer transferul la cel mai bun centru de reanimare. Am luat deja legătura...

– Sara e în comă profundă. Starea ei este disperată. Totuși, acesta este un spital foarte bun și dispune de o echipă de înalt nivel. Dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, nici cei mai renumiți medici nu ar putea face

mai mult; doar Dumnezeu o mai poate salva pe Sara. Mai bine spuneţi-mi: cunoaşteţi amănunte despre felul în care s-a produs accidentul?

– Nu, domnule Breil, ghidul care o însoţea pe Sara mi-a spus că poliţia a sigilat poarta de acces în peşteră şi a instituit pază asupra obiectivului: domnişoara Terracini este o cercetătoare faimoasă, iar autorităţile franceze ţin cu orice preţ să facă lumină asupra acestui caz.

– Ştiu că aţi fost ultima persoană cu care a discutat Sara înainte de scufundarea fatală, domnule van der Duick. A spus, poate, ceva ciudat?... Aţi perceput un ton neobişnuit în vocea ei?...

– N-aş zice, domnule Breil, totul părea în regulă...

Peste o oră, van der Duick îşi luă rămas-bun de la Oswald. Acesta, în schimb nu reuşea să se desprindă de acolo. Spera că, rămânând acolo, ar fi putut s-o ajute cumva pe Sara, veghindu-i somnul.

Ţârâitul telefonului îl întrerupse din gânduri.

– Sunt Toni Marradesi, domnule Breil. Aţi aflat?...

Toni Marradesi era de mulţi ani colaboratorul cel mai de încredere al Sarei Terracini, care îi admira competenţa şi devotamentul.

– Da, domnule Marradesi. Sunt chiar aici, la spitalul din Toulouse.

– Chiar acum am ajuns şi eu în oraş, domnule Breil. În câteva minute sunt acolo.

Toni şi Oswald discutară îndelung. Într-un târziu, italianul spuse, cu un aer trist:

– Şi când mă gândesc ce plină de entuziasm era când m-a sunat ca să mă întrebe ce părere am despre zidul pe care îl descoperise...

– Un zid?

– Da, domnule Breil: cu câteva ore înaintea accidentului, Sara mi-a telefonat, vorbindu-mi despre un zid de pe fundul micului lac din peşteră. Am căzut de acord că este probabil vorba despre o construcţie datând din Evul Mediu. Înainte de a încheia convorbirea, m-a asigurat că-mi va trimite imaginile pe care intenţiona să le surprindă cu aparatul de fotografiat.

– Un zid subacvatic... spuse Breil cu un aer gânditor. N-am auzit-o niciodată vorbind despre asta. Acum, că sunteţi dumneavoastră aici, aş vrea să mă întâlnesc cu un vechi prieten: sunt convins că o las pe Sara pe mâini bune. Ştiţi, n-aş vrea să rămână singură... în cazul în care se va trezi.

Prefectura departamentului Ariège avea sediul la Foix. Yves Tamberly abia împlinise şaizeci şi doi de ani de viaţă şi trei ani de când fusese instalat ca prefect la sediul din rue de la Préfecture.

Avea un curriculum încărcat de onoruri şi medalii de merit, cele mai multe dintre acestea obţinute în misiuni în afara graniţelor ţării, în slujba serviciilor secrete franceze. Se căsătorise târziu şi, după naşterea copiilor, hotărâse că venise momentul să se oprească şi să-şi canalizeze viaţa pe un drum mai liniştit. Avea o constituţie masivă, nasul turtit – consecinţa unor accidente suferite de-a lungul carierei de agent – şi o

privire fermă și dârză. Nu erau puțini cei care îi spuneau – gâdilându-i orgoliul – că semăna cu actorul Lino Ventura.

Când Tamberly ridică receptorul, o centralistă tânără îi spuse:

– Aveți un apel, domnule prefect. Persoana care vă caută spune că este un vechi prieten de-al dumneavoastră. Numele lui este... Oswald Breil.

– Oswald?! exclamă Tamberly, nevenindu-i să creadă când auzi vocea interlocutorului său. Chiar tu ești? Ce vânt bun te...?

– Nu e deloc un vânt bun, scumpul meu Yves: am ajuns aici, prin părțile tale, din cauza unui grav accident pe care l-a suferit o persoană foarte dragă mie.

– Vorbești cumva despre arheologa italiană care explora peșterile din Ornolac?

– Da, Yves, chiar despre ea vorbesc.

– Îmi pare rău... În orice caz, să știi că am dat dispoziție ca peștera să fie închisă și ca singura cale de acces să fie păzită. M-am ocupat personal de investigații, întrucât domnișoara Terracini este un om de știință de mare notorietate internațională. Spune-mi ce pot să fac pentru tine, Oswald.

– Pregătește-te de o excursie. Anulează-ți întâlnirile de astăzi și vino să-ți petreci restul zilei împreună cu un prieten vechi. Trec să te iau peste o jumătate de oră.

Tarasque, dragonul sculptat în rocă, străjuia intrarea în Grotte des Chevaliers.

Cei doi bărbaţi trebuie să li se fi părut agenţilor de pază plasaţi în faţa singurei căi de acces în peşteră o pereche foarte ciudată: prefectul era însoţit de un personaj care ar fi putut fi foarte bine un elf abia ieşit din pădurea de pe platoul Ariège.

– Rupeţi sigiliile de pe poartă şi deschideţi, le ordonă Tamberly.

Peştera era luminată de mai multe proiectoare cu halogen, care scoteau în evidenţă minunatele formaţiuni ale rocilor calcaroase.

Oswald se plimbă o vreme în tăcere pe malul lacului subteran, observând obiectele de îmbrăcăminte şi echipamentele subacvatice: nimic nu fusese mişcat din loc după incident. „Sara este expertă în scufundări şi nu ar fi riscat niciodată să efectueze o imersiune în condiţii nesigure", îşi spuse Breil.

Partea superioară a costumului de neopren fusese tăiată de medicii care îi dăduseră primul ajutor, iar acum zăcea abandonată într-un colţ, ca pielea unui şarpe jupuit. Oswald o culese de jos, apoi deschise robinetul tubului de oxigen, verificând presiunea gazului. Inspectă şi aspiratorul acvatic, abandonat şi el pe mal. Apoi se opri ca fulgerat. Regulatorul de presiune dispăruse. De ce nu era legat la tubul de oxigen?

– Cum se numesc cei doi medici care i-au dat Sarei primele îngrijiri? îl întrebă Oswald pe Tamberly.

– Stai puţin, am aici numele şi numerele lor de telefon, răspunse prefectul, care adusese cu el şi procesele-verbale întocmite de agenţii care veniseră la locul accidentului.

– Bună ziua, sunt Yves Tamberly, prefectul din Ariège, rosti francezul la telefonul său mobil după ce ieşiră din peşteră. Vorbesc cu doctorul Masins? Vă deranjează dacă vă rog să răspundeţi la câteva întrebări pe care vrea să vi le adreseze unul dintre anchetatorii noştri?

Apoi, Tamberly îi dădu telefonul lui Oswald.

– Domnule doctor, spuse acesta, vă amintiţi dacă cineva a demontat regulatorul de presiune de la tubul de oxigen al domnişoarei Terracini?

– A, da... Acum îmi amintesc... Bărbatul care o însoţea a rămas pe mal şi, în vreme ce noi încercam s-o readucem în simţiri, a început să umble la tubul de oxigen. Ţin minte că m-a uimit foarte mult atitudinea lui, apoi i-am cerut să ne dea o mână de ajutor şi nu m-am mai gândit la acest episod.

– Vă mulţumesc, domnule doctor. Şi încă o dată mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru domnişoara Terracini, spuse Oswald, încheind convorbirea. Apoi se întoarse spre prefect: Acum trebuie să-l interogăm pe ghid.

– Le-am cerut deja oamenilor mei să-l găsească. Numele lui este Nardonne şi locuieşte în apropiere: în câteva minute ajungem acasă la el.

– Chiar crezi că o să-l mai găsim? întrebă Breil, neîncrezător: avea o presimţire.

Temerile sale se dovediră nefondate: agenţii de poliţie îl informară că Nardonne suferise în urmă cu câteva zile un accident de circulaţie, în urma căruia

se alesese cu o fractură la picior. De atunci zăcea imobilizat la pat.

– Acum nu mai avem ce face aici, în peşteră, spuse Oswald. Ceea ce mi se pare evident este faptul că incidentul în care a fost implicată Sara pare din ce în ce mai puţin a fi rodul întâmplării. Ce părere ai, Tamberly?

În clipa aceea îi sună telefonul mobil. Vocea lui Toni Marradesi era atât de tulburată, încât pentru o clipă Oswald se temu de ce era mai rău.

Toni Marradesi le ceruse medicilor permisiunea să rămână un timp cu Sara.

Procedura de intrare în sala de reanimare prevedea ca mai întâi să se treacă printr-o cameră de „decontaminare“, luminată cu lămpi speciale igienizante; apoi vizitatorul îşi punea salopetă, mănuşi, bonetă, mască şi încălţăminte sterilă. Marradesi rămase de veghe câteva minute bune la căpătâiul Sarei, nereuşind să-şi reţină lacrimile.

Apoi ieşise şi, cum sala de aşteptare era plină de rudele altor pacienţi, începuse să se plimbe de colo-colo pe coridoare, încercând să-şi stăpânească emoţiile.

Deodată, atenţia îi fu atrasă de comportamentul ciudat al unui infirmier. Chipul bărbatului era acoperit pe jumătate de o mască sterilă. Deschisese uşa de sticlă a camerei de decontaminare şi, fără să se atingă de echipamentul sterilizat pus la dispoziţia vizitatorilor, se îndreptase spre salonul de reanimare.

– Hei, ce faci? strigă la el Toni, atrăgând atenția celorlalți vizitatori. Trebuie să urmezi procedurile înainte de a intra acolo!

Drept răspuns, infirmierul făcu rapid cale-ntoarsă, apoi o rupse la fugă spre o ieșire laterală.

Deodată, un bărbat și o femeie despre care Marradesi crezuse că sunt rudele vreunui pacient se ridicară brusc de pe o bancă din sala de așteptare și îi blocară calea fugarului.

– Stai pe loc! Suntem agenți Sûreté!

În clipa următoare, în mâna bărbatului apăru un pistol, pe care îl îndreptă spre cei doi. Femeia se aruncă la podea, dar însoțitoul ei fu împușcat în umăr. Totul se petrecuse în câteva secunde. Femeia scoase din toc propriul pistol și trase. Falsul infirmier se prăbuși la pământ, ucis pe loc.

Când Oswald își încheie convorbirea cu Toni Marradesi, observă că prefectul îl privea întrebător.

– Ai pus doi oameni de pază la spital, Yves? îl întrebă Breil.

– Bineînțeles. Cum am aflat că ești amestecat și tu în treaba asta, mi-am zis că un exces de prudență nu strică niciodată. De ce? Ce s-a întâmplat?

– Agenții tăi și bravul Toni Marradesi tocmai au dejucat o tentativă de a o face pe Sara să tacă pentru totdeauna. Se pare că unul din oamenii tăi a fost rănit la umăr, dar nu e ceva grav. Trebuie neapărat să aflu, și asta cât mai repede, ce descoperire atât de importantă a făcut Sara, astfel încât să fie condamnată la

moarte de nişte necunoscuţi. Cred că mâine, dis-de-dimineaţă, voi face o scufundare în lacul de la Grotte des Chevaliers. Acum însă trebuie să mă întorc la spital: Marradesi părea foarte tulburat.

Teheran, 2007

– Patru superpetroliere VLCC pline cu ţiţei livrate într-un port din Occident, cu toate costurile şi taxele achitate? Dumneata ştii ce înseamnă asta? izbucni furios Gholam Pashelvi, cu ochii ieşindu-i din orbite. Fiecare *Very Large Crude Carrier* transportă în medie trei sute de mii de tone de petrol: aşadar, „trocul" pe care clientul dumitale mi-l propune se cifrează în jurul sumei de un miliard de dolari! E nebun?

– Fiecare gest de nebunie are preţul său, Excelenţă, spuse Fadah, negustorul de arme iordanian. Iar acesta este preţul cerut de clientul meu pentru a vă furniza marfa pe care o căutaţi dumneavoastră. Totul, bineînţeles, după ce se va certifica faptul că marfa respectivă este suficientă atât cantitativ, cât şi calitativ pentru construirea unei arme nucleare.

– Nu pot accepta o asemenea propunere; de fapt, un asemenea şantaj. În cazul nostru nu e decât o chestiune de timp: odată ce vom repune în funcţiune centralele nucleare distruse de terorişti, vom...

– Permiteţi-mi să vă întrerup, Excelenţă. Slujesc cu onoare interesele ţării dumneavoastră de mult prea mult timp ca să nu ştiu care este potenţialul real al

acelor centrale: un potențial nuclear situat în vecinătatea lui zero absolut. Îngăduiți-mi, de asemenea, să precizez că aici nu avem de-a face cu nici un fel de șantaj: nu mi-aș permite niciodată una ca asta. Clientul meu vă face o simplă ofertă, care, în plus, se va materializa abia în momentul în care el va fi sigur că are marfa care vă trebuie. Și închei făcând observația că în acest moment clientul meu pare să fie singura persoană din lume care acceptă să vă întindă o mână de ajutor.

– Bine. Trebuie să vă recunosc calitățile persuasive. După ce vom fi livrat și ultimul galon de țiței, clientul dumneavoastră va trebui să aducă marfa la bordul petrolierului. Evident, cu condiția ca aceasta să fie marfa de care avem noi nevoie, spuse Pashelvi cu un aer sever.

– Vă înțeleg temerile, Excelență, îi spuse Fadah, devenind brusc mai binevoitor, dar clientul meu nu are nici cea mai mică intenție de a vă trage pe sfoară. Dovadă stă tocmai prudența pe care o manifestă în cadrul acestor tratative: chiar el a propus ca acordul să fie încheiat abia în momentul în care se va afla în posesia armei și îi va verifica potențialul real. Credeți-mă că nu banii îl interesează în primul rând, ci finalitatea pe care v-o doriți și dumneavoastră: dispariția Israelului și a poporului evreu de pe fața Pământului.

Languedoc, 2007

– Am reușit să-l identificăm pe falsul infirmier după amprentele digitale, îi spuse Tamberly lui Breil

în mașina care îi ducea la spitalul din Toulouse. Se numea Paul Herder, o veche cunoștință de-a noastră: un individ periculos, care avea legături cu mișcările neonaziste europene.

– Crezi că e una și aceeași persoană cu ghidul care a însoțit-o în expediție pe Sara?

– În ceea ce mă privește, e mai mult decât o presupunere, Oswald. Tocmai am primit răspunsul de la criminaliștii poliției asupra amprentelor digitale prelevate la Grotte des Chevaliers. Unele dintre acestea îi aparțin lui Herder: el era bărbatul care o însoțea pe Sara și aproape cu certitudine el a fost cel care a umblat la regulatorul de presiune al tubului de oxigen. Numai intervenția promptă a turiștilor-medici i-a dejucat planul.

– Așa cum aici, la spital, numai atenția lui Toni Marradesi și prezența de spirit a agenților tăi au împiedicat cea de a doua tentativă de crimă. Acum însă vreau să-i cer lămuriri lui van der Duick despre identitatea ghidului, deși am vaga impresie că știu ce-mi va spune.

Van der Duick răspunse imediat. Zgomotul de fond al reactoarelor avionului Boeing 737-600 îngreuna conversația, dar Breil nu avea timp de pierdut: trebuia cu orice preț să obțină informațiile de care avea nevoie.

– Colaboratorii mei au contactat ghidul respectiv prin intermediul unei agenții turistice locale, dacă nu cumva i-au luat pur și simplu numărul din cartea de telefon, răspunse van der Duick. Spuneți-mi totuși:

greşesc eu sau dumneavoastră credeţi că ceea ce i s-a întâmplat Sarei nu a fost un simplu accident?

– Presupunere corectă, domnule van der Duick.

Câteva minute mai târziu, rămas singur în sala de aşteptare, Oswald îşi deschise laptopul şi se conectă la internet, sperând ca fidelul său interlocutor să fie şi el online.

Bernstein îi dădu o nouă dovadă de promptitudine.

– Ce veşti îmi daţi despre starea de sănătate a domnişoarei Sara, domnule maior? tastă Bernstein din biroul său de la Tel Aviv.

– Starea sa este în continuare extrem de gravă, dragul meu Bernstein. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să sperăm în continuare.

– Aş vrea să vă pot fi şi eu într-un fel de folos. Vreţi să vin şi eu la Toulouse? Am de recuperat atât de multe zile de concediu, încât, dacă aş cere să-mi fie plătite, aş falimenta Mossadul...

– Îţi mulţumesc, domnule căpitan, dar prietena noastră se află pe mâini bune aici: medicii fac tot ce le stă în putinţă ca s-o salveze. În plus, îmi sunteţi mult mai folositor acolo unde vă aflaţi acum: în camera butoanelor.

– Atunci, spuneţi-mi despre ce este vorba. Sunt în totalitate la dispoziţia dumneavoastră.

Bernstein îşi cunoştea foarte bine interlocutorul şi ştia că acesta avea să-i ceară să spargă cine ştie ce reţele informatice securizate sau să descopere vreun

indiciu inobservabil prin intermediul infinitelor canale cibernetice.

În câteva cuvinte, dar fără să omită nici un amănunt important, Oswald îl puse la curent cu întâmplările din ultimele ore, după care concluzionă:

– ...așa stând lucrurile, cred că e cazul să aflăm mai multe despre prietenul nostru filantrop, miliardarul paraguayan Deman van der Duick. N-ai vrea să faci niște cercetări asupra persoanei lui, domnule căpitan?

Bernstein îl uimi din nou cu operativitatea de care dădea dovadă:

– Mi-am permis să anticipez, domnule maior, și am efectuat unele investigații – superficiale, într-adevăr – asupra magnatului paraguayan. În aparență, are o biografie fără pată, iar cariera sa nu este deloc umbrită de activități obscure. În orice caz, voi căuta să obțin date noi despre el și vă voi ține la curent. *Shalom*, domnule maior, și o îmbrățișare călduroasă Sarei...

– ...o îmbrățișare călduroasă Sarei..., murmură Oswald cu inima strânsă.

Apoi deschise ultimul fișier primit de la ea.

Noaptea avea să fie lungă, dar nu s-ar fi mișcat pentru nimic în lume din sala de așteptare a spitalului.

Începu să citească ultimele pagini pe care Sara i le trimisese chiar înaintea teribilului său accident și se lăsă captivat de povestirea jurnalistului italian: misterul iradia din rândurile scrise de Luca Raso cu peste treizeci de ani în urmă asemenea undelor provocate de căderea unei pietre în apa unui lac. Pentru o clipă, Oswald fu cuprins de o certitudine oarecum irațională: undele acelea erau aceleași care o aduseseră pe Sara în pragul morții. Unde diabolice.

Din agenda lui Luca Raso, Rio de Janeiro, 1976:

Am privit cu mare atenție fiecare din fotografiile din dosar. Dar în nici una din fizionomiile liderilor naziști fugiți din calea justiției nu am regăsit vreo asemănare cu vigurosul Erick Neumann. Între timp, Alexandra Oliveiro continua să vorbească.

– Zilele trecute am primit o confirmare a suspiciunilor mele. *Residencia* a fost cumpărată în anul 1941 de o societate anonimă germană, ce pare să fi fost foarte activă în domeniul plasării de capital german în străinătate. În plus, am mai aflat că această societate colabora foarte strâns cu DEST, departamentul care se ocupa în secret de finanțarea SS-ului și Gestapoului.

Nu-mi dădeam seama cum am fi putut da de o pistă viabilă: fără îndoială că persoanele pe care Alexandra încerca să le identifice suferiseră operații estetice care le modificaseră radical fizionomiile.

Când i-am spus acest lucru, mi s-a părut foarte optimistă şi mi-a răspuns:

– Nici cel mai performant bisturiu nu poate să modifice comportamente, felul în care o persoană tratează problemele vieţii de zi cu zi şi nici nu poate schimba unele pasiuni. Pe de altă parte, nu reuşesc să-mi dau seama cum s-a putut întâmpla ca un pictor ratat, un crescător de găini, un negustor de vinuri, câţiva ezoterişti şi magi obscuri să devină stăpânii întregii lumi. După ce au lăsat în urma lor o uriaşă pată de sânge. Acum însă este de datoria noastră să le scoatem la iveală trecutul şi să-i trimitem în faţa justiţiei. N-o să-ţi vină să crezi, însă uneori e suficient un amănunt nesemnificativ ca să-i identifici pe aceşti indivizi.... Un gest, un tic nervos, un hobby nevinovat...

– Vioara! am exclamat eu, fulgerat de o idee. Vreunul dintre cei aflaţi pe lista ta era pasionat de vioară?

Alexandra m-a privit cu un aer stupefiat.

– Un violonist, ai spus? A, da, bineînţeles. Numai că face parte dintre cei despre care se crede că ar fi murit deja.

Spunând acestea, Alexandra a deschis un al doilea album cu fotografii.

Bărbatul în uniformă din poza pe care mi-a indicat-o Alexandra avea cămaşa descheiată la gât. Stătea alături de o tânără foarte frumoasă şi păreau să ia micul dejun pe o terasă.

Pata de la baza gâtului se vedea limpede.

Era dovada pe care o căutam!

Iată de ce Neumann purta întotdeauna eşarfe de mătase înnodate la gât. Iată de ce în seara aceea, în bibliotecă, în clipa în care m-a observat privindu-i distrat negul mare de la gât, s-a grăbit să-şi aranjeze eşarfa.

El este, sunt sigur de asta. Intervenţiile chirurgicale şi trecerea anilor nu au fost suficiente ca să mascheze realitatea: nazistul în uniformă surprins de fotograf într-un moment de relaxare şi Erick Neumann erau una şi aceeaşi persoană.

38

Epoca Fierului, mileniul al II-lea î.Hr.

Athor hotărî să nu ia cu el prea mulți bărbați ca să nu-și lase satul fără apărare. La urma urmelor, nu voia decât să afle ce se întâmplase cu Karesh și cu davaarii care îl însoțiseră în pribegie.

În cazul în care avea să descopere că satul de pescari căzuse în mâinile oamenilor lui Karesh, urma să facă cale întoarsă și abia apoi să organizeze adevărata expediție prin care să-l distrugă o dată pentru totdeauna pe aprigul său dușman.

În dimineața aceea, Dehal părea cuprinsă de melancolie: vedea din nou cum bărbatul său se pregătea să dea piept cu primejdii necunoscute.

– Ești într-adevăr hotărât să pleci, Athor? îl întrebă, sperând să-l facă să se răzgândească.

– Trebuie s-o fac, Dehal. Trebuie să fac tot ce-mi stă în puteri ca să lichidez pe vecie amenințarea pe care Karesh o reprezintă pentru neamul nostru. Apoi, presupunerea mea că satul de la malul mării a fost

cucerit de Karesh şi ai lui s-ar putea dovedi nefondată: se prea poate ca pescarii să nu mai fi venit la celebrarea solstiţiului din alte cauze. Poate că au murit din pricina unei dizgraţii divine sau au fost obligaţi să-şi mute aşezarea în alte teritorii. Ori poate că au murit în urma vreunuia din numeroasele cutremure care zguduie regiunea aceasta. Nu te teme, mă voi întoarce curând, îi spuse Athor, cu un zâmbet liniştitor.

– Am văzut în vis tot ceea ce tu încerci acum să-mi spui, bărbate al meu. Şi ştiu bine că nu pot face nimic ca să te răzgândeşti. Ţine, ia acest obiect. L-am confecţionat cu mâinile mele şi nădăjduiesc să te ferească de toate primejdiile.

Trecuseră mulţi ani de când Athor şi Dehal trăiau într-o tihnită şi continuă fericire. Iar în ultima vreme se bucuraseră de căldura pe care numai o familie numeroasă o poate oferi.

Athor luă perla de marmură pe care i-o întindea femeia sa: era o sferă perfectă, imaculată, groasă cât degetul lui arătător. O gaură trasată drept în centru o traversa dintr-o parte într-alta: prin aceasta, Dehal trecuse un şnur de piele. Femeia înnodă şnurul la gâtul bărbatului său.

Apoi, braţele lui Dehal cuprinseră umerii războinicului. Athor îşi lipi buzele de obrazul ei scăldat în lacrimi.

Părăsi satul imediat ce primele raze de soare se iţiră dinspre orizont, în vreme ce o negură străvezie se înălţa peste pădure. Asemenea spiritelor de dincolo,

Athor și cei cinci bărbați care îl însoțeau păreau că pluteau printre nori. Într-un târziu, dispărură în pădure.

Drumul către satul pescarilor era lung și anevoios. Athor nu se aventurase niciodată atât de departe, dar cunoștea traseul din spusele tatălui său, care odată, pe vremuri, i-l descrisese. În cea de-a șasea zi de mers, cei șase migos hotărâră să poposească într-una din peșterile care se deschideau în inima muntelui, nu departe de mare.

Era noapte și dormeau cu toții, cu excepția celui rămas de strajă. Bărbatul perpelea pe jar pulpa mistrețului vânat în ajun când, deodată, pământul începu să vibreze și să se unduiască. Athor sări în picioare, urlând din rărunchi ca să-și trezească tovarășii. O clipă mai târziu însă, întreaga boltă a peșterii se nărui, și o mulțime de blocuri de piatră se prăbușiră cu un bubuit asurzitor, sinistru, peste micul grup de războinici. La adăpostul unei firide minuscule, Athor privi neputincios cum oamenii săi erau îngropați sub stânci. Când vuietul se domoli, lăsă în urmă doar beznă și dezolare.

Dehal moștenise darul clarviziunii de la tatăl ei, ghicitorul Aker. Erau mulți cei ce apelau la ea ca să afle ce viitor le rezervase zeul Hosh, iar ea avea răspunsuri înțelepte pentru toți. În ultimul timp, visele sale premonitorii deveniseră din ce în ce mai frecvente și de cele mai multe ori acestea oglindeau fidel evenimente viitoare.

Sări brusc din pat şi simţi pământul mişcându-i-se sub picioare. Cutremurele erau fenomene frecvente şi cu toţii se obişnuiseră cu ele, dar în noaptea aceea teama pusese stăpânire pe ea. Percepu limpede primejdia teribilă care ameninţa viaţa bărbatului său. Îl trezi pe Sar şi îi spuse doar atât:

– Ai grijă de fraţii tăi.

Apoi părăsi satul. Primele raze de soare se iţeau dinspre orizont.

Mâinile lui Athor bâjbâiră prin întuneric până când dibuiră torţa pe care războinicii migos o folosiseră ca să lumineze peştera. O apropie de jarul din vatră, iar flacăra răbufni brusc dezvăluind privirii o scenă terifiantă.

O imensă movilă de roci şi blocuri de piatră se ridica pe locul în care patru dintre oamenii migos aleseseră să-şi petreacă ultima noapte: nici unul dintre tovarăşii săi nu avusese timp să se pună la adăpost. Singurul care ar fi putut să se mai afle în viaţă era bărbatul care rămăsese de strajă: vatra pe care acesta frigea mistreţul era intactă. De tovarăşul său însă, nici urmă. Se gândi că, probabil, omul reuşise să iasă din peşteră înainte ca bolta acesteia să se prăbuşească. Toţi ceilalţi fuseseră îngropaţi sub masa de piatră. O altă grămadă uriaşă de roci bloca singura cale de ieşire din peşteră. Athor se strădui în zadar să mute din loc câteva pietre de mari dimensiuni. Ar fi avut nevoie de proptele şi sisteme de pârghii ca să poată deplasa blocurile de piatră, dar nu avea nimic din toate acestea.

Putea conta doar pe firavele sale arme: un pumnal de cremene, o toporişcă şi un arc; şi pe forţa propriilor braţe.

Athor săpă fără încetare, dar în cele din urmă se văzu nevoit să se recunoască învins: o stâncă uriaşă bloca ieşirea.

Trecuseră multe zile de când Dehal mergea întruna atrasă de o forţă misterioasă care părea să-i îndrepte paşii către un punct precis. Simţea că bărbatul său era în mare primejdie.

Athor nu-şi putea da seama cât timp trecuse de când rămăsese închis în peşteră, fără putinţă de ieşire. Carnea mistreţului vânat în ziua dinaintea cutremurului îl ţinuse în viaţă, însă acum nu mai rămăseseră din el decât câteva oase descărnate. În bezna deasă, Athor se aşeză pe pardoseala peşterii şi aşteptă răbdător să moară. Nu avea nici o îndoială că Hosh nu avea să întârzie să-l ia la el.

Aflase că, atunci când cineva e pe cale să moară de foame, este cuprins de un somn dulce, trecând de la viaţă la moarte fără nici un fel de durere.

– Te implor, Hosh! spuse Dehal, ridicându-şi ochii spre cer. Lasă-mă să-l mai văd o dată pe omul meu, dă-mi bucuria să-l îmbrăţişez din nou pe tatăl copiilor mei. Am văzut în vis că se află în mare primejdie şi că are nevoie de mine. Ştiu însă că trăieşte.

De când plecase din sat, femeia căuta întruna semne ale trecerii celor șase migos, chiar dacă știa că eforturile ei erau zadarnice: bărbații din tribul ei se mișcau prin desișuri cu multă abilitate, fără să lase urme.

Deodată, dând roată trunchiului uriaș al unui copac bătrân, zări trupul lipsit de viață al unui bărbat. Era unul dintre războinicii care porniseră la drum alături de Athor.

Zăcea cu fața în jos, sfâșiat de sălbăticiuni.

Dehal observă însă că, înainte de a muri, tânărul trasase câteva semne în țărână: o săgeată cu vârful îndreptat spre un anumit punct din peretele muntelui din fața sa. Ar fi putut fi intrarea într-o peșteră, dacă în locul acela nu s-ar fi aflat o grămadă uriașă de blocuri de piatră, de toate formele și dimensiunile.

Dehal simți cum i se amplifica starea de neliniște: se afla în locul pe care îl văzuse în vis. Înțelese că toate pietrele acelea se desprinseseră din bolta peșterii, probabil ca urmare a unui cutremur. Totul îi deveni limpede.

Cu ajutorul toporiștii pe care o purta la brâu, Dehal tăie câteva trunchiuri dintr-un lemn ușor și rezistent cu care intenționa să deplaseze blocurile mari de stâncă. Apoi se puse pe treabă. Știa că bărbatul său era blocat în interiorul peșterii și că trăia. Iar ea trebuia să-l salveze.

Gândul lui Athor zbură către Sar, fiul său cel mare. Nădăjduia că reușise să-l învețe destule lucruri pentru ca acesta să devină un rege destoinic. Mai spera

că Sar era în măsură să descopere Templul Secret: legea tribului migos interzicea marelui sacerdot să-i arate în mod explicit moștenitorului drumul spre templu. Iar Athor respectase întocmai legea: își dusese de multe ori fiul la marea peșteră, fără însă să-i dezvăluie locul în care se afla îngusta trecătoare spre sala altarului. Regii tribului migos învățau însă din fragedă tinerețe despre puterea distructivă a Pietrei lui Hosh și cum să evite expunerea la efectul ei mortal.

Athor își reproșa faptul că nu-i lăsase suficiente indicii fiului său Sar pentru ca acesta să descopere templul: timpul trecuse prea repede, iar el nu se gândise niciodată la moarte care, iată, avea să vină brusc, pe neașteptate.

Un zgomot venind dinspre locul unde odată se aflase ieșirea din peșteră îl făcu să tresară. Își încordă auzul. Sunetul se repetă. Nu părea să fie o iluzie: cineva, afară, muta din loc blocurile de piatră.

Dehal săpase fără încetare și reușise să creeze o breșă spre peșteră. Nu știa câte blocuri de piatră mai obstrucționau trecerea, dar instinctul îi spunea să nu se oprească, ci să sape în continuare. Deodată, dădu de o stâncă uriașă care îi bloca inexorabil înaintarea. Istovită, căzu pradă deznădejdii și îngenunche, prinzându-și capul în mâini. Ochii i se umplură de lacrimi: n-ar fi izbutit niciodată să înlăture acel obstacol.

– De ce? De ce, zeule Hosh, de ce toată această trudă? strigă Dehal, printre hohote de plâns.

Vocea femeii ajunse la urechile lui Athor ca într-un vis frumos.

– Dehal! strigă el. Sunt eu, femeie, bărbatul tău! Sunt aici! Cum ai reuşit să mă găseşti?

– Athor! Athor, dragostea mea, unde eşti?

– Sunt aici, despărţit de tine doar de această stâncă uriaşă. Câţi războinici ai adus cu tine?

– Am venit singură. Dar te voi scoate de acolo. Linişteşte-te: mă voi întoarce în sat şi-i voi aduce aici pe toţi oamenii migos...

Speranţa se stinse în vocea regelui.

– Ştii şi tu la fel de bine ca mine că ar fi inutil: până te duci în sat şi te întorci de acolo, luna va răsări şi va apune de foarte multe ori. Dar eu nu voi putea supravieţui atât de mult timp, pentru că stânca aceasta nu lasă nici cea mai mică deschizătură prin care să-mi poţi trece hrană şi apă. Mai bine te-ai întoarce în sat, Dehal, să veghezi asupra fiului nostru. Să faci în aşa fel încât să fie un rege bun.

– Nu, nu plec nicăieri, Athor. O să stau aici cu tine. Până la sfârşit.

Dehal se postă în dreptul locului de unde se auzea vocea iubirii vieţii sale, implorându-l pe Hosh să facă o minune.

Şi încă o dată, zeul hotărî să-i dea ascultare.

Pământul începu din nou să se cutremure, fiind zguduit de scuturături puternice şi neîntrerupte. O crăpătură verticală se deschise în stânca de la intrarea în peşteră. Apoi, după o zguduitură mai puternică decât toate celelalte, stânca se făcu fărâme. Înconjurat

de un nor de praf, Athor își făcu apariția prin deschizătura strâmtă creată de noul cutremur. Regele migos și femeia lui căzură unul în brațele celuilalt. Plânseră amândoi îndelung, apoi Dehal îi murmură la ureche:

– Am văzut totul în vis, Athor. Și am văzut și ce va urma. Încă nu s-a terminat, dragostea mea. Încă nu s-a terminat.

39

Languedoc, 1241

Castelul din Foix fusese construit în jurul anului 1000, fiind apoi, treptat, restructurat. Se înălța pe o stâncă ce domina orașul din apropiere, de care era legat printr-un drumeag strâmt și foarte sinuos, care urca formând câteva serpentine abrupte până în dreptul podului mobil.

– Ni se spusese că ai murit, scumpul meu văr, spuse Esclarmonda, sora contelui de Foix, Raymond-Roger, recunoscându-l pe Aymon și îmbrățișându-l cu afecțiune.

– Ei, bine, după cum vezi, s-au înșelat. Recunosc însă că am avut multe de tras ca să pot supraviețui, răspunse Aymon, zâmbind.

– Observ că nu ți-ai pierdut obișnuința de a glumi cu toată lumea, așa cum făceai când nu erai decât un băiețandru.

O bucurie sinceră se putea citi în privirea ei blândă. Esclarmonda era o femeie energică și demnă.

Primise *Consolamentum*-ul, sacramentul religiei catare, în anul 1204, la puțin timp după ce rămăsese văduvă după Jourdain de l'Isle. Însuși Guilhalbert de Castres, figură emblematică a catarilor din Languedoc, fusese cel care, ținându-i pe creștet Evanghelia Sfântului Ioan, rostise *Tatăl Nostru* împreună cu tânăra – pe atunci – contesă de Foix.

De atunci, Esclarmonda purtase veșmântul negru al unei „bune creștine", respectând cu sfințenie preceptele religiei catare, la fel ca majoritatea locuitorilor regiunii, supuși ai senioriei sale sau nu.

Esclarmonda își privi vărul cu afecțiune: plânsese mult atunci când i se spusese că acesta ar fi murit, iar faptul că acum îl regăsise – bărbat arătos și puternic – îi umplea inima de fericire.

– Casa mea e și casa ta, dragul meu văr, îi spuse. A ta și a femeii care te însoțește. Pentru moment, aici vă veți afla în siguranță, deși nutresc temerea că oștenii Inchiziției ar putea încerca să ia cu asalt castelul dintr-un moment într-altul.

– Îți mulțumesc, scumpă verișoară. Fără ajutorul tău am fi fost pierduți, pentru că și posesiunile familiei lui Marie-Louise au fost confiscate de oamenii lui Simon de Montfort, iar părinții ei au fost acuzați de erezie și aruncați în temniță. De ani buni nu se mai știe nimic despre ei, în vreme ce eu sunt căutat peste tot, fiind acuzat că aș fi un necredincios catar și un asasin periculos. Din păcate, este adevărat că am ucis, dar am făcut-o ca să-mi salvez viața – pe a mea și a femeii pe care o iubesc.

Roma, 1241

Ugolino di Conti di Segni era numele de mirean al papei Grigore al IX-lea, cel de-al o sută șaizeci și nouălea suveran instalat pe tronul pontifical al Sfântului Petru. Înrudirea sa – pe care unii o numeau „filială“ – cu predecesorul său, papa Inocențiu al III-lea, influențase în mod decisiv numirea sa în fruntea Bisericii Catolice. Cu înaintașul său împărtășea aceeași aversiune profundă față de erezii. Era motivul pentru care papa Grigore al IX-lea intenționa să reacționeze grabnic și cu metode radicale pentru stârpirea Răului, o dată pentru totdeauna.

Suveranul pontif stătea în jilțul așezat pe un postament care îi permitea să-i privească de la înălțime pe toți cei prezenți. Cu o expresie gânditoare pe chip, își mângâia barba bogată: catarii continuau să opună o rezistență dârză legiunilor Sfântului Scaun, iar entuziasmul oștenilor papalității și ai regelui Franței părea să scadă continuu.

– Catarii primesc sprijin de peste tot: în fiecare sat există oameni dispuși să le ofere adăpost și hrană și să le oblojească rănile, îi spunea papei noul arhiepiscop de Toulouse, un prelat care se distinsese în lupta împotriva ereticilor. În plus, dispun de fortărețe imposibil de cucerit, cum ar fi *pog*-ul din Montségur, un castel ridicat de albigenzi în vârful unui munte inaccesibil. Ei, bine, Sanctitate, eu cred că ar trebui să punem mâna pe toate refugiile catarilor, cucerindu-le

unul câte unul, începând cu cele pe care ereticii le consideră a fi de necucerit.

– Şi cine stăpâneşte acest castel din Montségur? întrebă papa.

– Se spune că în fruntea rebelilor s-ar afla o femeie, stăpâna castelului, o fiică a Diavolului, Eminenţă. Numele său este Esclarmonda de Foix, sora contelui Raymond-Roger.

– Şi care ar fi motivul pentru care nu am recurs până acum la o acţiune militară, ca s-o nimicim pe această adeptă a Diavolului?

– Sanctitate, forţa noastră militară în regiunea Languedoc s-a bazat în toţi aceşti ani pe destoinicia şi valoarea unui singur om: Simon de Montfort. Atât timp cât el a fost comandantul oştilor noastre, acestea au ignorat oboseala şi privaţiunile, repurtând succes după succes. Însă după moartea lui Simon, survenită în anul 1218, când a fost lovit de una din pietrele aruncate de pe zidurile aflate sub asediu ale cetăţii Toulouse, lucrurile s-au schimbat radical. Încrederea pe care predecesorul Eminenţei Voastre, papa Onorius, i-a arătat-o fiului lui Simon, Amaury de Montfort, s-a dovedit prea mare. Amaury nu posedă nici măcar un dram din harul tatălui său. Iar acum, trupele noastre sunt total dezorganizate. În plus, comitatul Foix este o zonă foarte bine protejată, iar un atac direct ar putea genera mişcări populare. Să-mi fie iertată îndrăzneala, Eminenţă, dar tind să cred că aici, la Roma, veştile proaste ajung într-o formă atenuată, în vreme ce situaţia din Languedoc

este într-adevăr una critică. Credincioșii întru Hristos vă cer o ultimă favoare, Sanctitate: o intervenție armată care să distrugă o dată pentru totdeauna imperiul Diavolului. Experiența mă determină să vă sugerez singura cale prin care semnul Domnului nostru Iisus Hristos poate fi reinstaurat peste acel tărâm devenit patria ereziei: trebuie să cucerim toate redutele pe care catarii le consideră inexpugnabile.

– Și cum credeți că am putea obține victoria? Chiar Domnia Voastră ați spus că trupele noastre sunt într-o stare jalnică, îi aminti papa arhiepiscopului de Toulouse.

– Eu sunt doar un slujitor al Domnului, nu o căpetenie de oaste, însă dacă vom acționa cu inteligență, infiltrându-ne oamenii în satele și orașele din regiune, vom reuși să-i izolăm pe eretici și să alimentăm nemulțumirea locuitorilor din Languedoc față de catari. Doar cu ajutorul acelei părți din populație încă necontaminate de erezie vom reuși să insuflăm din nou entuziasm armatelor noastre.

Faptul că-i adăpostise pe Aymon, Bahram și Sarya pe vremea când aceștia erau căutați de milițiile lui Simon de Montfort influențase cariera ecleziastică a fratelui Quentin, starețul mănăstirii din Aurillac.

Arhiepiscopul de Toulouse dispuse îndepărtarea lui, trimițându-l în îndepărtata Germanie. Hotărârea îi fu adusă la cunoștință după trecerea multor ani de la fuga lui Aymon și a prietenilor săi de la mănăstire, când fratele Quentin era încredințat că înaltele fețe

bisericești de la Roma uitaseră de el și de prieteniile sale suspecte.

Visul său fusese să rămână pentru totdeauna la Aurillac sau cel puțin să fie trimis în Italia, țara lui natală. În schimb, arhiepiscopul hotărâse că mănăstirea aceea pierdută în mijlocul Westfaliei, în teritoriile stăpânite de conții von Amsberg, avea să devină casa lui pentru tot restul zilelor. Asta dacă bunul Dumnezeu avea să-i dea forța să ajungă până acolo.

Până și numele locului părea plin de ostilitate: Wewelsburg.

Călugărul benedictin privi cu luare-aminte partitura, înainte de a o pune în cufărul cu lucruri personale.

„Cine știe ce s-o fi ales de Bahram! își spuse. Cine știe dacă o mai fi în viață vreunul dintre cei trei! Sau dacă partitura aceasta este într-adevăr atât de importantă, dacă voi mai reuși vreodată să dau de ei ori dacă vreunul dintre ei va ajunge în Germania ca să i-o pot restitui."

Mănăstirea se afla în mijlocul unei regiuni deluroase, pe malul unui mic râu, Alme, care șerpuia de-a lungul pădurilor dese și al terenurilor cultivate ale localnicilor. Peste întreaga zonă domina fortăreața seniorilor locali, cu o formă curioasă ce amintea de vârful unei săgeți.

Însă Dumnezeu nu i-a îngăduit fratelui Quentin nici măcar timpul necesar acomodării cu noua dioceză. Abia ajuns la destinație după o călătorie plină de dificultăți care durase mai bine de o lună, bătrânul stareț se îmbolnăvi grav. Când înțelese că zilele îi erau

de-acum numărate, se hotărî să ascundă manuscrisul pe care Bahram i-l lăsase spre păstrare într-o nişă tainică din zidul castelului. Cu puţin înainte de a închide ochii pentru totdeauna, călugărului îi apăru în faţa ochilor chipul surâzător al lui Aymon, care cânta la vielă. În toţi anii care trecuseră de când îl văzuse ultima dată, bătrânul nutrise convingerea că partitura aceea ascundea între rândurile sale o mare taină.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, Aymon, oriunde te vei fi aflând acum.

Piosul călugăr benedictin nu putea şti că exact în acele clipe Aymon se refugiase la Foix, pregătindu-se să dea o ultimă şi decisivă bătălie a vieţii sale.

Quentin se întinse pe patul din chilia sa şi aşteptă cu seninătate ca Domnul să-l cheme la el.

Departe de Westfalia, un alt slujitor credincios al prietenilor aflaţi la nevoie, un bărbat din popor animat de sentimentul dreptăţii, îşi pierduse libertatea pentru că dăduse o mână de ajutor unor fugari. Fusese aruncat într-o temniţă izolată, în aşteptarea procesului Inchiziţiei.

Guillaume Arnaud şi Etienne de Saint-Thibéry intrară cu pas solemn în sala de interogatoriu. Cel dintâi era călugăr dominican, iar al doilea un franciscan din Gasconia.

Bietul Marcel purta încă puţinele haine – acum uzate şi îmbibate de umezeala zilelor lungi de carceră – pe care le avea pe el în ziua arestării, atunci când îi ajutase pe Aymon şi Marie-Louise să scape de

urmăritori. Fusese încătuşat cu verigi grele de fier, însă avea privirea dârză şi plină de mândrie.

– Încotro se îndreptau Aymon şi femeia lui? îl întrebă franciscanul.

– Nu ştiu, părinte reverend. Eu nu sunt decât un simplu barcagiu şi nu înţelesesem că oştenii aceia îi urmăreau pe cei doi. Apoi, în graba de a ajunge la mal, am pierdut controlul plutei şi acesta a fost dusă la vale de curent.

– Minţi! Ştiai foarte bine pe cine ai îmbarcat pe bac, iar pentru asta Dumnezeu îşi va vărsa mânia asupra ta! spuse Guillaume, răsfoind hârtiile de pe masa din faţa lui.

– Nu e adevărat, părinte reverend: nu-i mai văzusem niciodată până atunci pe cei doi.

– Eşti gata să juri? insistă inchizitorul.

– Jur în faţa lui Dumnezeu.

– Blasfemie şi sperjur! strigă dominicanul. Apoi, agitând nervos hârtiile, continuă: Crezi că ai de-a face cu diletanţi? Ştim totul despre tine şi ereticii aceia. În tinereţe, Marie-Louise a fost eleva maestrului Puyol la şcoala de muzică a acestuia din Carcassonne. Acelaşi loc în care tu, Marcel, ai slujit mulţi ani la rând. Şi mai ştim şi că Puyol a fost bănuit că l-a adăpostit pe Aymon de Val de Daigne, înainte ca acesta să dispară fără urmă. Acum mai îndrăzneşti să juri în faţa lui Dumnezeu că nu-i cunoşteai pe cei doi?

– Jur.

– Schingiuiţi-l! îi porunci Guillaume gâdelui, apoi cei doi călugări părăsiră sala de interogatoriu.

După șase zile și șase nopți de tortură, Marcel cedă. Istovit, mărturisi tot ceea ce voiau să afle inchizitorii, inclusiv faptul că Aymon ducea cu el un secret de mare importanță, codificat între rândurile unei partituri compuse de maestrul Puyol.

Ajuns din nou în celulă, barcagiul își sfâșie cu meticulozitate straiele, apoi le răsuci și le înnodă până când obținu o funie suficient de lungă, pe care o trecu pe după suportul de fier pentru torțe încastrat în perete. A doua zi dimineață îl găsiră atârnând ca un sac plin cu pietre, cu picioarele pendulând în aer.

40

Germania, anii '40

Castelul Wewelsburg avea o formă unică, de săgeată cu vârful îndreptat spre nord, motiv pentru care unii dintre apropiații lui Hitler – Himmler, cu deosebire – erau convinși că în acel punct se găsea centrul lumii, centrul lumii ariene. Reichsführerul SS îl închiriase de la primăria orășelului din Westfalia Nord-Occidentală pentru suma simbolică de o marcă pe an.

Himmler se gândea deja la un proiect grandios care prevedea reconstrucția și restaurarea impozantului edificiu. Mai întâi de toate, ceruse înființarea unui lagăr de concentrare în apropierea castelului, pentru a putea beneficia de mână de lucru gratuită. Sub supravegherea arhitectului personal al lui Himmler, peste patru mii de muncitori aveau să ia parte la reconstrucția castelului Wewelsburg, urmând întocmai directivele Reichsführerului.

Trecuse mult de miezul nopții când câțiva membri SS Totenkompf dădură buzna în baraca numărul 15 din lagărul de concentrare de la Dachau.

Bock, șeful barăcii, nu adormise încă. Nu înțelegea motivul pentru care gândul său se îndrepta la o evadare din lagăr care avusese loc cu câțiva ani în urmă, când antipaticul Raush și inginerul Filcher reușiseră să înșele vigilența gardienilor.

Abelard Bock era un comunist convins și nu și-ar fi renegat crezul pentru nimic în lume. Participase la toate mișcările insurecționale care înfierbântaseră Germania în perioada premergătoare venirii naziștilor lui Hitler la putere. Pentru o vreme, continuase să lucreze ca maistru în construcții, sperând să scape de arestare. Dar naziștii erau necruțători cu dușmanii. Iar Bock se văzuse nevoit să renunțe la tot: atât la libertate, cât și la marea sa pasiune pentru zbor. Se întreba adesea dacă avea să-i fie vreodată de folos brevetul de pilot pe care îl obținuse cu multe sacrificii chiar în ajunul arestării sale.

Zarva stârnită în noaptea aceea de gardieni nu îl luă prin surprindere. Se întâmpla deseori ca trupele SS Totenkompf să inspecteze baraca în puterea nopții. Rămase însă stupefiat în clipa în care comandantul plutonului arătă cu degetul spre el și îi spuse:

– Vino cu noi, Abelard Bock!

Ajuns în biroul comandantului lagărului, i se aduse la cunoștință că avea să fie transferat de urgență. Apoi, împreună cu alți zece deținuți, fu urcat în remorca unui camion. Ajunseră la destinație istoviți,

după douăzeci de ore de călătorie. Bock admiră impozanta construcție care domina priveliștea din jurul lagărului de concentrare NZ Niederlagen: un castel în curs de reconstrucție cu o formă unică, de triunghi isoscel cu vârful îndreptat către nord, asemenea vârfului unei săgeți. Curând, maistrul constructor Bock avea să afle că edificiul era unul dintre vestigiile considerate a avea o importanță crucială de către Reichsführerul SS Heinrich Himmler: castelul Wewelsburg.

În mai 1940, trupele germane străpunseră linia de fortificații Maginot și năvăliră pe teritoriul Franței, după ce cuceriseră mai întâi Danemarca, Norvegia și Țările de Jos. Grație strategiei de luptă pe care germanii o supranumiseră *Blitzkrieg* – „războiul-fulger" –, trupele celui de-al Treilea Reich defilară victorioase pe Champs Élysées.

Anglia, anii '40

„Nimic nu mai poate sta în calea înaintării armatelor cotropitoare ale lui Hiler", își spuse Carla Jeogeres Núñez, privind de la pupa unui vas de pescuit cum dispăreau în zare coastele Franței ocupate.

Se îmbarcase în zori, iar până la lăsarea serii avea să ajungă în apele teritoriale britanice. Pentru a doua zi avea stabilită o întâlnire cu funcționari ai serviciilor secrete: intenția ei era să se pună la dispoziția trupelor

aliate, pentru organizarea Rezistenței pe teritoriul francez.

Fu întâmpinată cu răceală și cu o difidență nedisimulată de un funcționar în uniforma armatei Maiestății Sale, care notă cu ostentație fiecare vorbă rostită de agenta Sûreté.

Cuvintele pronunțate de generalul de Gaulle la BBC în apelul său către națiunea franceză din 18 iunie 1940 deveniseră și crezul Carlei: fiecare francez avea obligația de a respinge prin orice mijloace opresiunea germană, punându-și toată priceperea și experiența în serviciul Aliaților și al adversarilor nazismului.

Pe măsură ce ofițerul britanic îi nota cu conștiinciozitate spusele, Carla nu omise din povestirea sa nici descrierea felului în care, cu un an în urmă, arheologul Otto Rahn murise sub ochii ei. Amețit de narcotice, ofițerul SS pomenise ceva despre o armă mortală, invincibilă, a cărei ascunzătoare era menționată în a doua jumătate a unei partituri muzicale străvechi, actualmente pierdută. În schimb, prima jumătate a partiturii se afla în mâinile colaboratorilor apropiați ai lui Adolf Hitler. Dar, cu toate că avusese la dispoziție numai jumătate din mesajul codificat, Rahn reușise să descopere locul în care se afla arma letală. Excursia din Alpii austrieci a arheologului avusese drept scop o întâlnire cu Reichsführerul Heinrich Himmler, căruia urma să-i destăinuie amănuntele legate de descoperirea făcută.

– Şi unde ziceţi că ar trebui să se afle această „armă totală“, domnişoară Núñez, o întrebă ofiţerul britanic, ironic.

– Din păcate, nu am putut duce interogatoriul la bun sfârşit. Otto Rahn a murit fără să mai apuce să-mi dezvăluie nimic altceva decât ceea ce tocmai aţi notat în procesul-verbal, domnule, răspunse Carla.

Câteva zile mai târziu, acelaşi vas de pescuit care o adusese în Anglia o luă la bord dintr-o şalupă aflată în largul portului Dover, ducând-o din nou spre coastele franceze.

Din momentul acela, fostul agent Sûreté urma să acţioneze în rândurile organizaţiei clandesine intitulate Forţele Franceze Libere, care lupta prin toate mijloacele pentru eliberarea ţării de sub ocupaţia nazistă.

În castelul de la Bletchley Park – unul dintre sediile serviciilor secrete ale Maiestăţii Sale – căpitanul de fregată Kater îşi petrecea zilele răsfoind sute de dosare şi procese-verbale de interogatoriu. În majoritatea cazurilor, avea de-a face cu semnalări fără nici o susţinere, destinate să fie date uitării în cine ştie ce colţişor prăfuit din coridoarele lungi şi înţesate cu rafturi până în tavan ale arhivelor.

Deodată, în timp ce parcurgea distrat un alt proces-verbal, Kater tresări: un agent francez – cu identitate camuflată sub un nume de cod – declara că se afla în posesia unor informaţii legate de o partitură datând din Evul Mediu care ascundea un mesaj cifrat. Sau, altfel spus, procesul-verbal făcea referire la o

compoziție neterminată, a cărei primă parte se afla în posesia naziștilor. Înțelese că jumătatea de partitură găsită de el în viela cumpărată la licitație ar fi putut conține completarea straniului mesaj antic.

În clipa următoare, adresă mental câteva cuvinte ireverențioase la adresa ducelui de Kent și anturajului său, blestemând totodată obligațiile de serviciu care nu-i îngăduiau să ia imediat legătura cu părintele Mc Aiden. Se resemnă, spunându-și că avea să aștepte până a doua zi, când, împreună cu preotul irlandez, avea să încerce să descopere cheia acelei enigme. O enigmă care părea să devină pe zi ce trecea din ce în ce mai tulburătoare.

Ca să câștige timp, Kater luă cu el foaia cu depoziția Carlei Jeogeres Núñez – care în raport era indicată cu numele „agentul Eiffel" – și părăsi castelul de la Bletchley Park.

Un vânt călduț de primăvară împrospăta aerul.

Kater urcă la volanul unuia dintre anonimele automobile pe care le folosea pentru misiunile sale de filaj și se îndreptă spre Londra.

Ducele de Kent intră într-o vilă de unde se răzbăteau zgomotele unei petreceri aflate în toi. Căpitanul de fregată Kater era convins că subiectul nu avea să iasă de acolo în următoarele ore.

Scoase din buzunar hârtia cu depoziția agentului Eiffel și începu să transcrie câteva pasaje din străvechiul cântec medieval, pe care le știa pe de rost.

– Domnul căpitan Kater? rosti un bărbat, apărând brusc în dreptul ferestrei deschise a portierei.

În clipa următoare, un al doilea individ urcă lângă el în mașină. Simți țeava unui pistol împungându-l în coaste.

– Nu faceți gesturi necugetate și urmați-mi întocmai instrucțiunile, domnule căpitan, îi zise noul-venit.

Celălalt agent Gestapo se așeză pe bancheta din spate.

Între timp, în casa în care intrase fratele mai mic al regelui Angliei, petrecerea părea să lase locul desfrâului. În realitate, în spatele sălii de dans, într-un cabinet mobilat într-un stil sobru, ducele de Kent și alți câțiva reprezentanți ai nobilimii engleze filonaziste țineau o întrunire decisivă. De rezultatul acelei ședințe aveau să depindă soarta războiului, destinul Angliei și al întregii Europe.

Părintele Mc Aiden era îngrijorat: cunoștințele sale în arta muzicii medievale îl aduseseră la un pas de soluționarea enigmei. Atunci îl cuprinsese, brusc, frica. În mesajul codificat se vorbea despre o armă capabilă să distrugă armate întregi fără să folosească pentru asta nici tăișul săbiilor, nici focul tunurilor. O armă la fel de puternică și de letală ca vântul aducător de moarte al ciumei.

Părintele Mc Aiden încercase de câteva ori să ia legătura cu căpitanul Kater, ca să-i aducă la cunoștință cele descoperite, dar de câteva zile la telefonul de acasă al ofițerului nu răspundea nimeni. Spre seară, Mc Aiden își luă inima-n dinți și se hotărî să se ducă personal la casa prietenului său. Cunoștea bine adresa: Kater îl invitase de câteva ori ca să-i arate colecția și

se delectaseră împreună executând cântece medievale la instrumentele pe care ofițerul le restaura cu pasiune.

Temerile preotului irlandez se atenuară pentru o clipă când ușa de la intrare se întredeschise, dar nu fu decât o iluzie: bărbatul care îi făcea semn să intre nu era Kater, ci un agent al serviciilor secrete britanice. După ce îi verifică identitatea, bărbatul începu să-l bombardeze cu întrebări.

– Cu ce ocazie ați venit, părinte, acasă la căpitanul Kater? îl chestionă agentul, cercetându-i din nou actele.

– O fac adesea, domnule. Kater și cu mine suntem prieteni și ne leagă o pasiune comună: muzica și instrumentele vechi.

– Când l-ați văzut sau când ați vorbit la telefon ultima oară cu el?

– Acum câteva zile. Vă rog să-mi scuzați curiozitatea, dar nu înțeleg ce se întâmplă. Am venit în vizită la un prieten și nu la un interogatoriu, nu-i așa? Ba chiar aș putea spune că acest comportament al dumneavoastră mă îngrijorează foarte tare. Trebuie să înțeleg că s-a întâmplat ceva grav cu bunul meu prieten Rowell Kater?

– Îmi cer iertare, părinte. Sunt colonelul Danton de la MI6. Căpitanul Kater a dispărut acum cinci zile. Este un comportament greu de înțeles pentru o persoană calculată, așa cum este ofițerul nostru. Căutăm prin toate mijloacele să-i dăm de urmă, însă pare de negăsit.

Părintele Mc Aiden tresări: poate că exista o legătură între misterioasa dispariție și vechiul mesaj cifrat.

– Vă simțiți rău, părinte? îl întrebă Danton, observând că preotul pălise.

– Nu, nu, doar că îmi pare rău și mă îngrijorează foarte tare cele auzite. Domnule colonel, dacă nu doriți să mă mai întrebați și altceva, aș vrea să mă întorc acasă. Sper că mă veți anunța în clipa în care îi veți da de urmă căpitanului Kater, nu-i așa?

– Bineînțeles. Mă tem însă că va trebui să ne întâlnim din nou într-una din aceste zile. Dacă nu vă deranjează, vă rog să-mi dați datele dumneavoastră complete. Iar eu vă las, în schimb, cartea mea de vizită, pentru cazul în care vă veți aminti amănunte care considerați că ne pot fi de folos.

Ajuns acasă, părintele Mc Aiden nu mai stătu nici o clipă pe gânduri: mai întâi compuse o scrisoare lungă, o închise într-un plic cu antet diplomatic și scrise adresa cu o mână tremurândă. Cunoștea o singură persoană capabilă să gestioneze consecințele aflării unui asemenea secret, secret din cauza căruia bunul său prieten Kater dispăruse fără urmă. Pe destinatarul scrisorii îl cunoștea de pe vremea în care acesta ocupa funcția de secretar de stat al Vaticanului. De circa doi ani, omul acela devenise liderul absolut al Bisericii Catolice.

Roma, anii '40

Papa Eugenio Pacelli acorda o mare atenție corespondenței: era convins că, prin intermediului epistolelor

cu caracter personal sosite din diocezele din lumea întreagă, își putea face o imagine asupra stării de spirit a națiunilor.

În ziua aceea, pe masa de lucru a Suveranului Pontif nu se aflau decât două plicuri sigilate cu plumb și ceară. Înainte de a le deschide, papa Pius al XII-lea avu preț de o clipă sentimentul că între cele două scrisori exista o legătură indisolubilă.

Prima epistolă venea din Germania, de la monseniorul Roeller.

Sanctitate, sper să fiți încredințat de sinceritatea mea atunci când vă spun că eu sunt cel dintâi care mă simt rănit de rândurile ce urmează să vi le scriu. Însă suntem presați de necesitatea remedierii unei situații care devine pe zi ce trece tot mai dramatică. Iar în mâinile noastre se află viața unui număr uriaș de oameni.

Zilele trecute am fost convocat la o întrunire cu Statul Major al Germaniei naziste, la care a participat însuși Führerul. Motivul convocării a fost denunțarea oficială a numeroaselor scrisori pe care Sanctitatea Voastră le-a trimis în ultima vreme autorităților germane vizavi de „presupusele“ acte de maltratare la care au fost supuși indivizi de rasă evreiască și de alte rase considerate inferioare. Ei, bine, vă pot spune că am fost sfătuit „călduros“ și fără ocolișuri să menținem pe viitor o poziție mai „degajată“ asupra acestui subiect: naziștii nu vor mai accepta nici un fel de amestec al Bisericii Catolice

în afacerile interne ale celui de-al Treilea Reich. Ca să nu mai pomenesc de faptul că Rudolf Hess mi-a dat de înțeles, nici mai mult, nici mai puțin, că nu l-ar deranja deloc dacă ar afla că și creștinii se vor „bucura“ de tratamentul aplicat evreilor. Așadar, Sanctitate, pentru binele tuturor celor care cred în Iisus Hristos, vă conjur să țineți cont în acțiunile dumneavoastră viitoare de această amenințare explicită. Cu atât mai mult cu cât, în lumina recentelor evoluții de pe front, sunt convins că obținerea victoriei totale de către trupele germane este o chestiune de câteva luni.

Mă rog pentru Sanctitatea Voastră.

Părintele Roeller

Cutremurat de acele cuvinte, papa se grăbi să deschidă și cel de-al doilea plic: senzația de mai devreme nu se confirma. Nu vedea ce legătură ar fi putut exista între cele două epistole. Cea dintâi conținea un șantaj de dimensiuni mondiale, căruia știa că, în cele din urmă, avea să i se supună, căci altminteri milioane de creștini s-ar fi aflat în pericol de moarte: salvarea lor depindea de poziția pe care Sfântul Scaun avea să o adopte față de chestiunea evreiască.

În cea de-a doua scrisoare, un vechi și respectat prieten, un preot irlandez emigrat de multă vreme la Londra, îl ruga să ia în păstrare un fragment dintr-o partitură veche ale cărei note și text păreau să conțină un mesaj secret.

După spusele părintelui Mc Aiden, mesajul dezvăluia locul în care fusese ascunsă o armă invincibilă și cu puteri devastatoare. Împreună cu prima parte a manuscrisului, fragmentul trimis de părintele Mc Aiden ar fi permis descoperirea ascunzătorii care adăpostea teribila armă.

Scrisoarea preotului irlandez continua cu povestea misterioasei dispariții a căpitanului de fregată Kater.

Cu tot respectul pe care îl avea pentru bătrânul preot Mc Aiden, papa nu dădu mare importanță scrisorii acestuia: lumea era plină de legende despre arme secrete, despre misterioși leviatani gata oricând să-și apere creatorii, despre calea spre fântâna vieții veșnice și altele asemenea. Totuși, Sfântul părinte era îngrijorat. Îl chemă pe secretarul său personal și îi ceru să pună cele două plicuri alături de documentele de maximă importanță.

Germania, anii '40

În așteptarea Führerului, cei patru bărbați – Bormann, Himmler, Hess și Heydrich – discutau un subiect foarte delicat.

– „Gestul de bunăvoință“, așa cum îl numesc eu, pe care Führerul l-a făcut față de englezi la Dunkerque își arată eficacitatea abia astăzi, la un an distanță de acele evenimente, le spuse Himmler camarazilor săi.

– Și când mă gândesc că atunci n-am știut să-mi explic motivul unei asemenea dovezi de clemență din

partea Führerului, recunoscu Bormann, secretarul personal al lui Hess. Trupele britanice se retrăgeau într-o debandadă totală din golful Dunkerque, fiind o pradă ușoară pentru armatele noastre. Și totuși, numai intervenția personală a lui Hitler a făcut ca diviziile noastre de tancuri să nu-i facă una cu pământul pentru totdeauna, permițându-le chiar să ajungă pe navele care i-au dus înapoi, în țara lor. Ei, bine, trebuie să admit că Führerul a luat o decizie cu bătaie lungă.

– Exact, observă Hess. Acum, când vom declanșa Operațiunea Barbarossa, trupele noastre vor mărșălui spre Rusia, iar englezii se vor vedea nevoiți să ne întoarcă favoarea pe care le-am făcut-o la Dunkerque.

– Nu reușesc să împărtășesc entuziasmul domniilor voastre, interveni Heydrich. Nu știu să existe gesturi de recunoștință pe care inamicii să și le îngăduie unii față de alții pe durata unui război de o asemenea anvergură. Conflagrațiile alterează orice fel de raporturi umane și sociale, iar conceptele de loialitate, prietenie sau gratitudine devin noțiuni abstracte, fără nici un fel de valoare. Ne așteaptă clipe grele, camarazi, chiar dacă astăzi Reichul este capabil să spulbere fără crutare chiar și cea mai dârză rezistență.

– Din fericire, sentimentul apartenenței la rasa ariană este mai puternic decât orice altă motivație. Nici unul dintre noi nu și-ar putea trăda vreodată camarazii și nici nu i-ar lăsa să se descurce singuri în fața primejdiei, nu-i așa? rosti deodată Hess, privindu-și în ochi, pe rând, interlocutorii.

– Aşa este, încuviinţă Himmler. Vom proceda asemenea cavalerilor din vechime sau, mai bine, asemenea amazoanelor care se legau pe vecie unele de altele printr-un jurământ sacru.

În ziua aceea, cei patru bărbaţi fideli crezului nazismului îşi legară destinele prin promisiunea solemnă de a se ajuta reciproc, oricând şi în orice situaţie. Era un fel de asigurare de asistenţă reciprocă permanentă, pe care o numiră „jurământul amazoanelor".

Adolf Hitler intră în sala de şedinţe cu o expresie mulţumită pe chip. Deşi încă la început, războiul se îndrepta spre o victorie zdrobitoare a Germaniei naziste. În sfârşit, umilinţa înfrângerii din Primul Război Mondial era răzbunată şi putea fi dată uitării.

Cei patru bărbaţi se ridicară în picioare în acelaşi timp şi salutară cu braţul drept întins.

Führerul le răspunse cordial, invitându-i apoi să se aşeze în jurul mesei pe care era desfăşurată o hartă mare a Europei.

– Data fixată pentru declanşarea Operaţiunii Barbarossa este 22 iunie. Până atunci trebuie să reuşim cu orice preţ să atragem Marea Britanie de partea noastră. Ce poţi să-mi spui despre contactele tale cu englezii, Rudolf?

– Tocmai voiam să vă vorbesc despre asta, *mein* Führer. Oamenii noştri de la Londra au reuşit să-l scape pe ducele de Kent şi pe susţinătorii noştri de acolo de un personaj incomod care era de mult timp pe urmele lor. Agentul, un oarecare Kater, ofiţer al Marinei Regale britanice luat cu împrumut de serviciile

secrete al Coroanei, tocmai mâzgălea nişte fraze ciudate pe această hârtie. V-o prezint: am intrat în posesia ei acum câteva ore.

Şi Rudolf Hess îi întinse Führerului o foaie de hârtie împăturită cu grijă.

Era aceeaşi hârtie pe care un funcţionar britanic notase cele aflate de la agentul francez Eiffel de la Otto Rahn înainte ca acesta să moară.

– Îmi aduc foarte bine aminte că ne-am străduit din răsputeri să aflăm locul exact al acelei ascunzători pe care Rahn era convins că o găsise, spuse Hitler.

– Aveţi dreptate, *mein* Führer, încuviinţă Hess. Mare păcat că Rahn a murit. Sunt convins că dacă le vom sugera englezilor că avem acces la o armă invincibilă, acest fapt i-ar putea determina pe cei încă nehotărâţi să accepte o alianţă cu cel de-al Treilea Reich. Iar în clipa în care vom reuşi să punem cap la cap fragmentul de partitură aflat în posesia noastră – cel găsit între zidurile castelului Wewelsburg – cu cel care, după toate probabilităţile, se află în mâinile britanicilor, atunci vom putea localiza ascunzătoarea.

– Admiţând, desigur, că această armă există, Rudolf, observă Führerul.

– Sunt convins, Excelenţă, interveni atunci Himmler, că cercetările lui Otto Rahn s-au desfăşurat după canoanele celui mai riguros pragmatism, astfel încât eu, personal, nutresc convingerea că în peşterile din Ornolac se ascunde un mister antic. Şi, având în vedere faptul că am urmărit îndeaproape şi chiar de la început activitatea lui Rahn, pot afirma că acest mister

nu implică niște amulete cu puteri ezoterice, ci ceva mult mai... important. Iar dacă într-adevăr acest mister se va dovedi a fi o armă de distrugere în masă, vom putea să anunțăm anticipat victoria trupelor noastre.

– Foarte bine, domnilor, spuse Hitler, sprijinindu-și palmele pe harta de pe masă. Spuneți-mi atunci cum intenționați să procedați.

– Eu, unul, cred că cercetările lui Rahn nu ar trebui abandonate tocmai acum, când avem deplină libertate de mișcare pe teritoriul francez, spuse Heydrich.

– Sunt pe deplin de acord cu camaradul Heydrich, interveni Himmler. Căutările lui Rahn își vor arăta cât de curând roadele. În plus, știm că a murit de mâna unui spion inamic. Cred că mai întâi ar trebui să-l identificăm pe acest așa-zis agent Eiffel și să aflăm amănunte despre ultimele clipe de viață ale lui Otto Rahn, dacă înțelegeți ce vreau să spun...

Führerul se întoarse spre Hess:

– Tu, Rudolf, ce părere ai?

– În ceea ce mă privește, *mein* Führer, cred că a sosit vremea să am o întâlnire față în față cu nobilii englezi disidenți.

– Și cum crezi că vei putea să-i aduci pe toți aici, în Germania?

– N-am zis că intenționez una ca asta, *mein* Führer: am dus la bun sfârșit nenumărate misiuni secrete în cursul cărora am pătruns incognito pe teritoriul britanic. Credeți-mă, e mult mai ușor decât credeți. Apoi, în cazul în care va surveni ceva neprevăzut, știu

că Amazoanele vor fi mereu gata să vină să mă salveze, concluzionă Hess privindu-şi cu subînţeles camarazii.

Întrunirea luă sfârşit, iar Hitler îi ceru lui Heydrich să mai rămână în sală câteva minute. După ce Himmler şi Hess ieşiră, Führerul spuse:

– Vă mai amintiţi, Herr Heydrich, de discuţia noastră despre marii conducători din trecut şi despre incapacitatea lor de a-şi pregăti din timp o cale de scăpare pentru eventualitatea în care lucrurile ar lua o turnură nefavorabilă? Vorbeam atunci despre un fel de pasaj secret care să le permită să scape indiferent de soarta războiului...

– Îmi amintesc perfect, Excelenţă, răspunse Heydrich. Şi îmi mai amintesc şi că vorbele dumneavoastră m-au mirat foarte mult, producând în mine un soi de iluminare.

– Pentru punerea în practică a unui asemenea proiect m-am gândit la dumneavoastră, Herr Heydrich. Sunt convins că sunteţi persoana cea mai potrivită. Desigur, în cazul în care balanţa victoriei va înclina – aşa cum se pare că stau lucrurile acum – în favoarea noastră, planul nostru nu-şi va avea rostul. În schimb, în cazul nefericit în care sorţii se vor întoarce împotriva noastră va trebui ca, după retragere, să facem în aşa fel încât să putem reconstitui partidul. Pentru aceasta trebuie să punem la punct o reţea atotcuprinzătoare şi foarte eficientă, care să-i ia sub aripa sa protectoare pe refugiaţi şi pe cei daţi în urmărire, care să catalizeze în jurul său consensul şi respectul ţărilor prietene, să corupă

funcționari și oameni politici și să pună bazele revenirii noastre în forță. Spuneți-mi, Herr Heydrich: ați fi gata să rupeți orice legătură cu anturajul dumneavoastră, să dispăreți din vizorul întregii lumi, să nu mai știe nimeni nimic despre dumneavoastră, cu excepția unui cerc restrâns de camarazi? Iar dacă, în cazul nedorit în care Reichul ar avea parte de ce e mai rău, ați fi gata să deveniți portdrapelul renașterii noastre? Gândiți-vă cu calm la ce v-am spus, Herr Heydrich. Deși eu sper că-mi veți accepta propunerea.

Reinhard Heydrich știa bine că nici o propunere a Führerului nu putea fi refuzată. Pe de altă parte, spusele lui Hitler îl entuziasmaseră brusc: el, Heydrich, se dovedise a fi cel mai bun organizator de structuri secrete în cadrul celui de-al Treilea Reich. Chiar și Führerul remarcase asta. Iar prin propunerea pe care i-o făcuse, Hitlerul îi recunoștea această calitate.

– Pentru a pune pe picioare o asemenea structură avem nevoie de resurse financiare nelimitate, Excelență, observă el.

– Acesta este un aspect irelevant, Herr Heydrich.

După cucerirea țărilor din vestul Europei, rezervele de aur și patrimoniile artistice ale acestora luau calea depozitelor Reichsbank din Berlin. Și, pe deasupra, mai erau și averile – unele pur și simplu fabuloase – confiscate de la evrei. Bogății incalculabile despre a căror destinație aveau cunoștință doar câțiva oameni din cadrul DEST, o societate cu activitate aparent legală în spatele căreia se ascundea finanțatorul Gestapoului și al serviciilor secrete.

41

Languedoc, 2007

Oswald Breil îl înlocuise de câteva minute pe Toni Marradesi. În sala de așteptare a secției de reanimare a spitalului din Toulouse se instituise un fel de permanență la căpătâiul Sarei Terracini. Înainte de a se duce să doarmă câteva ore, Toni îi spusese că medicii nu constataseră nici un fel de îmbunătățire a stării de sănătate a Sarei. În plus, pe măsura trecerii timpului, creștea riscul ca daunele provocate de anoxie să devină ireversibile. Asta, desigur, în eventualitatea în care Sara avea să supraviețuiască.

Oswald se așeză pe bancă, deschise laptopul și accesă cutia de poștă electronică.

Mesajul lui Bernstein era lapidar. „Contactați-mă cât de repede puteți."

– Iată-mă, Bernstein. Ce se întâmplă?

– Am noutăți despre subiectul care vă interesează. Mai întâi însă, cum se simte Sara?

– Starea ei e staționară. Însă eu continui să sper într-o îmbunătățire. Spuneți-mi noutățile.

– Noutățile îl privesc pe van der Duick, în biografia căruia am descoperit unele nepotriviri suspecte. Familia sa a emigrat în Paraguay în anul 1935, când Deman avea vârsta de cinci ani. Van der Duick descind dintr-o veche familie de nobili olandezi. În privința părăsirii Olandei, nimic neobișnuit: au plecat fie din cauza greutăților financiare, fie a problemelor cu justiția. Sau, și mai plauzibil, au părăsit Europa la fel ca mulți alții care au simțit apropierea inevitabilă a războiului cu mult timp înainte ca acesta să devină o certitudine. La prima vedere, așadar, totul în regulă. Numai că, dând dovadă de exces de zel, am scotocit prin arhivele sucursalei din Asunción a Băncii Centrale a Paraguayului. Și iată ce am descoperit...

Pe monitorul lui Oswald apăru harta depozitelor subterane ale băncii.

– După cum observați, domnule maior, acesta este planul spațiilor de depozitare a valorilor închiriate clienților băncii. Unul dintre buncărele cele mai mari ca dimensiuni, care măsoară câteva zeci de metri pătrați, i-a fost concesionat lui Deman van der Duick.

– Nimic neobișnuit, domnule căpitan, dacă avem în vedere faptul că van der Duick este unul dintre cei mai bogați oameni din lume, tastă Breil, înțelegând

totuşi că surprizele abia de atunci încolo aveau să apară.

– Observaţie justă, domnule maior. Păcat însă că această hartă a subteranelor băncii din Asunción datează din anul 1945. Cum e posibil ca la vârsta de numai cincisprezece ani van der Duick să aibă o avere atât de mare încât să umple o întreagă cameră blindată a băncii? Din câte ştim, tatăl său era şlefuitor de pietre preţioase: o muncă bine plătită, nimic de zis, dar nu într-atât de bine încât să-i permită să acumuleze sute de obiecte de valoare în depozitele unei bănci.

– Un amănunt într-adevăr curios, domnule Bernstein...

– Să ne întoarcem acum la averea lui van der Duick căutătorul de aur: am cercetat cu atenţie concesiunile miniere cumpărate pe te miri ce de van der Duick. Deşi toate aceste mine au fost achiziţionate aproape pe nimic deoarece zăcămintele păreau a fi epuizate, ele s-au dovedit ulterior filoane inepuizabile de aur pur. Şi totuşi, toate prospecţiunile geologice au ajuns la aceeaşi concluzie în cazul fiecarei concesiuni miniere în parte: înainte ca van der Duick să le cumpere, ele fuseseră exploatate la maximum, din subteranele lor fiind extras până şi ultimul gram de aur. Dar, după ce le-a cumpărat, van der Duick a reuşit să scoată din subteran sute de tone de aur. Este oare cu putinţă ca filoane de o asemenea anvergură să fi scăpat – toate, fără excepţie – geologilor? Şi încă ceva: toate aceste

noi zăcăminte de aur par să fi fost descoperite la suprafață, deoarece în bilanțurile contabile depuse de societatea minieră patronată de van der Duick nu apar cheltuieli legate de achiziționarea sau închirierea de utilaje de excavat, de înlăturat pământul și așa mai departe. Aurul apărea brusc, gata împachetat, turnat în lingouri. Ghiciți unde, domnule maior?

– Nu cumva în camera de depozitare a valorilor închiriată de van der Duick încă din adolescență la Banca Centrală din Asunción?

– Ba da. Chiar acolo!

Ușa sălii de reanimare se deschise brusc și pentru o clipă Oswald se gândi la ce era mai rău. Însă medicul îi spuse zâmbind:

– Vești bune, domnule Breil. Veniți cu mine, domnișoara Terracini s-a trezit din comă. Nici nu a deschis bine ochii și a întrebat de dumneavoastră. Am deconectat-o de la plămânul artificial, iar acum respiră singură.

Oswald îmbrăcă în grabă costumul steril, intră în salon și se așeză pe marginea patului Sarei. Mâna ei, plină de vânătăi de la acele perfuziilor, stătea inertă pe cearșaful imaculat.

Oswald îi prinse degetele și i le strânse ușor, cu afecțiune. Deși slabă, reacția de răspuns îl umplu de bucurie.

– Nici măcar nu pot da vina pe tine, Oswald: de data asta chiar nu ai nici un amestec, spuse Sara cu voce stinsă.

– Nu am *încă* nici un amestec, Sara, răspunse zâmbind omulețul.

Apoi întoarse capul pentru ca Sara să nu-i vadă ochii înlăcrimați și îi mulțumi lui Dumnezeu pentru minunea pe care o făcuse.

Denver, 2007

Din ziua în care Oswald îi povestise despre accidentul Sarei Terracini, *Mame-loshen* Lilith Habar nu mai reușea să doarmă bine noaptea. Știa cât de importantă era tânăra italiancă pentru fiul ei adoptiv și, cu intuiția specifică mamelor, înțelesese de mult timp că Oswald era îndrăgostit. Însă starea de agitație a doamnei Habar creștea continuu, după fiecare apel telefonic din partea unor înalți funcționari guvernamentali americani, care voiau să știe când se va întoarce Oswald din Europa. „Judecând după tonul deznădăjduit al acelui Phil Damiano, s-ar zice că însuși Diavolul se află pe urmele sale“, își spuse femeia.

– Cine era la telefon? o întrebă Ezer, fără să-și ridice ochii din ziar.

– Individul acela cu nume italienesc: sună zilnic ca să întrebe cum se mai simte Sara, dar în realitate pare să îl intereseze mai degrabă dacă știu când se întoarce Oswald. Cred că e un funcționar guvernamental sau

aşa ceva... Ştii, unul dintre aceia cu care are de-a face mereu Oswald al nostru... Un federal, probabil. Îl cheamă Damiano.

– Phil Damiano? se miră Ezer, ridicându-şi în sfârşit privirea din paginile jurnalului.

– Exact, Habar. Phil Damiano.

– Fir-ar să fie, femeie! Păi, ăsta e chiar şeful CIA. Iar tu îl descrii ca pe un poliţist de cartier.

– N-am rostit niciodată cuvântul „poliţist", Habar. Am spus „federal". Şi este un federal, nu-i aşa? Iar dacă e într-adevăr directorul CIA, aşa cum spui tu, crezi oare că i-ar fi atât de greu să ia legătura cu un fost prim-ministru israelian, oriunde s-o fi aflând acesta?

Languedoc, 2007

În acelaşi moment, un jet Grumann al guvernului american ateriza pe pista aeroportului din Toulouse. La bord nu se aflau decât doi pasageri: Phil Damiano, directorul CIA, şi generalul Edward Corrige.

– Vă rog să luăm loc aici, în biroul meu, le spuse Oswald, arătând spre banca de plastic dur şi aluminiu din faţa lui. Din păcate, nu l-am putut chema pe cel ce mă înlocuieşte în sala de aşteptare a spitalului şi nu vreau s-o las pe Sara singură nici măcar un minut. Lucrurile ar fi stat altfel dacă v-aţi fi anunţat din timp vizita.

– Nu e nici o problemă, domnule Breil, spuse Damiano. Spuneţi-mi cum se simte domnişoara Terracini.

– Starea ei de sănătate se îmbunătăţeşte de la oră la oră, iar medicii sunt optimişti: se pare că scoarţa cerebrală nu a fost afectată. Un adevărat miracol, mulţumesc lui Dumnezeu.

– Mă bucur să aud asta. Acum însă, domnule Breil, aş vrea să vă pun la curent cu ultimele informaţii referitoare la tiranul de la Teheran.

Teheran, 2007

– Răbdarea mea are limite, Fadah, îi spuse Pashelvi pe un ton răstit negustorului de arme. Am impresia că acest fantomatic client al tău îşi bate joc de mine.

– Ar fi împotriva oricărui interes al meu, Excelenţă, să las pe cineva să facă asta. Vreau să vă asigur din nou de seriozitatea partenerului nostru de afaceri. Trebuie doar să mai aveţi un pic de răbdare şi veţi vedea că se va ajunge foarte curând la o înţelegere. Şi sunt încredinţat că va fi o înţelegere favorabilă dumneavoastră.

– Am avut încredere în tine şi de aceea am abandonat celelalte canale de negocieri, minţi Pashelvi, care ştia foarte bine că, în noul context politic, nimeni n-ar fi livrat Iranului nici măcar un gram de material radioactiv. Apoi adăugă: Îţi mai acord încă cincisprezece zile ca să puneţi la punct o ofertă în care să fie specificate caracteristicile materialului şi modalitatea de efectuare a schimbului de mărfuri, având în vedere că preţul – de-a dreptul exorbitant,

îţi reamintesc – aţi avut grijă să-l stabiliţi deja. După expirarea acestui termen te voi face responsabil personal de faptul că m-ai făcut să-mi pierd inutil timpul şi voi avea grijă să ţi-o plătesc cu vârf şi îndesat.

– Ne-am înţeles, Excelenţă. Luaţi totuşi în consideraţie faptul că un milion-două de tone de ţiţei în plus sau în minus nu vor afecta economia ţării dumneavoastră. În schimb, o armă nucleară nu numai că vă va permite să-i distrugeţi pe necredincioşi dintr-o singură lovitură, dar va face din Iran cea mai importantă forţă militară din Orientul Mijlociu. Iar eu ştiu că ţara dumneavoastră aspiră de mult la acest statut, Excelenţă.

Languedoc, 2007

Imediat după plecarea celor doi înalţi funcţionari americani, Oswald Breil îl sună pe Yves Tamberly.

– Sunt foarte fericit să aflu asta, Oswald, zise prefectul departamentului Ariège. Nu te-am văzut niciodată atât de tulburat ca zilele trecute: cred că ţii foarte mult la Sara. Spune-mi dacă ai noutăţi legate de investigaţiile tale. Ai mai descoperit ceva?

– Nu, nimic deocamdată. Mă gândeam însă ca mâine dimineaţă să fac o scufundare în micul lac subteran de la Grotte des Chevaliers. Vreau să văd încotro duce acea galerie blocată de zid.

– Mi se pare o idee foarte bună. Este şi motivul pentru care am dispus efectuarea unei inspecţii a

obiectivului de către doi scafandri ai Jandarmeriei, care va avea loc chiar mâine dimineață. N-ar trebui să fie probleme în cazul în care vrei să-i însoțești: e deajuns să le spun să aducă un echipament și pentru tine.

– Mulțumesc, Yves. Atunci, ne vedem mâine dimineață la Grotte des Chevaliers.

Silueta medicului de gardă se iți din nou în ușa sălii de așteptare.

– Domnule Breil, domnișoara Tarracini a cerut cu insistență să vă vadă. Vă rog însă să țineți cont de faptul că e foarte slăbită și că nu trebuie cu nici un chip să obosească. Vă îngădui să intrați la ea doar câteva minute.

– L-am rugat mai devreme pe Toni să-mi aducă laptopul, îi spuse un minut mai târziu Sara lui Oswald, arătând spre măsuța de la capul patului. O să găsești acolo ultima parte a jurnalului lui Luca Raso. Te sfătuiesc s-o citești, Oswald, pentru că este, într-adevăr, tulburătoare.

– Așa o să fac, Sara. Peste câteva minute, medicul o să mă dea afară de aici și o să-mi umplu timpul citindu-ți „traducerea".

– Așteaptă puțin. Mai trebuie să-ți spun ceva, vorbi din nou Sara, cu greutate, dar perfect lucidă. Trebuie să descoperi ce se află dincolo de zidul subacvatic din lacul peșterii. Sunt convinsă că acolo se ascunde un mister străvechi.

– Voi face asta în cel mai scurt timp cu putință: mâine dimineață am întâlnire cu doi scafandri ai Jandarmeriei. Nu te mai gândi la asta. Vreau să te odihnești

şi să-ţi recapeţi cât mai repede forţele. Apoi vom avea destul timp să vorbim despre cercetările tale şi despre inexplicabilul tău accident.

– Ce vrei să spui, Oswald?

– Că în jurul descoperirii tale pare să se învârtă un întreg univers guvernat de forţele Răului. Iar confirmarea acestei bănuieli am avut-o chiar aici, în spital... Nu deţin încă toate piesele, dar în curând cred că voi reuşi să completez puzzle-ul.

– Domnule Breil, îmi cer scuze... se auzi vocea medicului care se ivise în prag, făcându-i semn că trebuia să-şi încheie vizita.

Din ziua în care asasinul plătit încercase să intre în sala de reanimare ca s-o ucidă pe Sara, Oswald şi Toni Marradesi căzuseră de acord s-o supravegheze zi şi noapte pe prietena lor, în ciuda măsurilor sporite de securitate luate de spital şi a faptului că un agent de poliţie patrula în permanenţă pe culoar.

În aşteptarea lui Marradesi, Oswald deschise fişierul intitulat *Luca Raso* din calculatorul Sarei şi începu să citească:

Din agenda lui Luca Raso, Brazilia, 1976:

– Pe lista celor declaraţi decedaţi trebuie să căutăm, Luca, mi-a repetat Alexandra Oliveiro. Apoi a deschis un alt dosar şi, punându-mi-l în faţă, a continuat: Acest domn era un excelent violonist, dar a murit la Praga, în urma unui atentat.

Am privit cu atenţiile toate fotografiile respectivului personaj: multe dintre ele îl surprindeau pe înaltul oficial nazist alături de Himmler; în altele, stătea pe bancheta din spate a Mercedesului decapotabil al lui Hitler, în cursul unei parade militare; iar în altele purta echipamentul naţionalei germane de scrimă.

Era imposibil să-ţi dai seama dacă ofiţerul din fotografiile datând din anii '40 era, de fapt, şi Erick Neumann. Dar eram convins că aceasta era realitatea: semnul acela de la baza gâtului era o dovadă indubitabilă.

Reinhard Heydrich şi Erick Neumann erau una şi aceeaşi persoană.

Alexandra mi-a dat dreptate.

– Da, e adevărat: trăsăturile unui chip pot fi modificate, dar constituţia trupului şi ţinuta nu. Şi, iată, şi ovalul feţei, şi culoarea ochilor, şi desenul podoabei capilare sunt identice, a adăugat ea.

– Păcat că mi-am pierdut aparatul de fotografiat în urma accidentului de avion: acum nu avem decât fotografii „oficiale“ ale scumpului nostru domn Neumann. Şi îmi închipui că toate aceste fotografii au fost retuşate şi modificate cu mare artă ca să nu prezinte nici cea mai mică asemănare cu trăsăturile fostei mâini drepte a lui Himmler. Nimic nu pare să fi fost lăsat la voia întâmplării. Însă hemangioamele sunt, în general, inoperabile: probabil că nici pentru pata roşie de pe gâtul lui Heydrich nu s-a putut face nimic.

Apoi, Alexandra a început să povestească, parcurgându-și notițele.

– Istoria personală a lui Heydrich nu este foarte bine cunoscută, fiind eclipsată de cea a altor figuri sinistre ale celui de-al Doilea Război Mondial. Oficial, Heydrich a murit, dar luând în calcul ceea ce tocmai am descoperit, am putea spune că în realitate el a ieșit din scenă în anul 1942, când se afla pe culmile succesului, fiind unul dintre colaboratorii cei mai apropiați ai lui Hitler. Totul apare acum ca un plan perfect pus la cale cu mult timp înainte de Heydrich însuși și de alte persoane din conducerea celui de-al Treilea Reich. Încă din anul 1932, el prelua conducerea organizației care avea să devină aparatul de siguranță al celui mai puternic stat din lume, un serviciu secret temut nu doar în Germania, ci în întreaga lume. Atunci, în 1932, a luat naștere Abteilung – numit mai târziu Sicherheitsdienst sau, mai pe scurt, SD – cu sediul la München, pe Türkenstrasse, nr. 25. Odată ajuns la putere, Hitler s-a dovedit foarte generos cu cei mai loiali colaboratori ai săi. Astfel, în 1933, Heydrich a devenit Brigadenführer, iar sediul SD – transformat în serviciu operativ – s-a mutat într-o clădire mult mai spațioasă, pe măsura noului său rol. Puterea nelimitată a noii instituții era concentrată în mâinile unui singur om: Reinhard Heydrich, astfel încât, odată înființată poliția secretă a statului, favoritul lui Himmler a fost numit la șefia acesteia – temutul Gestapo. Apoi, pe 27 septembrie 1939, odată

cu intrarea în subordinea sa și a poliției criminale Kripo, Heiydrich a înființat așa-numitul Reichssicherheitshauptamt – Oficiul Central pentru Securitatea Reichului, organismul de tristă faimă cunoscut sub numele de RSHA.

Alexandra nu înceta să mă uimească. Cu toate că era foarte tânără, știa ca nimeni altul istoria nazismului și a atrocităților sale.

– Trebuie să-ți cunoști la perfecție dușmanul, dacă vrei să lupți împotriva lui, mi-a răspuns ea când i-am spus asta. Apoi a continuat: Există încă o mulțime de necunoscute care se întind ca niște tentacule veninoase de la evenimentele din acei ani până în zilele noastre. Dacă vrem ca fiii noștri și urmașii lor să nu fie, la rândul lor, contaminați de forțele Răului, trebuie să facem tot ce ne stă în putință ca să scoatem la lumină toate secretele nazismului, decretându-i obștescul sfârșit. Dar să ne întoarcem la omul nostru și la biografia lui. Membrii RSHA și-au transferat sediul la Berlin, pe Wilhemstasse nr. 102. Șeful lor, Heydrich, un bărbat arătos, viclean, rapid în decizii, cu un fizic atletic și viguros, era protejat întotdeauna de o puternică gardă de corp. Se spune că cel puțin patruzeci de persoane aveau misiunea să vegheze asupra integrității sale fizice și că Heydrich circula prin Berlin numai la bordul unor mașini blindate, flancate de gărzi de corp cu armele încărcate la vedere. Reține acest amănunt, Luca: ne va folosi când vom încerca să înțelegem unele evenimente ulterioare, de data

aceasta din viaţa aşa-numitului Erick Neumann. În perioada premergătoare izbucnirii războiului, RSHA-ul lui Heydrich s-a dezvoltat foarte mult, căpătând puteri practic nelimitate. Aceluiaşi departament al siguranţei statului i-au fost alocate şi activităţile poliţieneşti care aveau ca scop persecutarea populaţiei evreieşti – aflate până atunci în sarcina Ministerului de Interne. Agenţii RSHA se infiltraseră peste tot, şi nu mă refer doar la Europa, ci şi la cele două Americi.

Cu puţin timp înaintea declanşării Operaţiunii Barbarossa, Heydrich a primit ordinul să rezolve prin orice mijloace problema evreilor: politica dusă până atunci, sub directivele aceluiaşi Heydrich, nu mai era suficientă pentru cel de-al Treilea Reich. Exterminarea evreilor – pusă în practică după ce aceştia erau deposedaţi de toate averile – a fost iniţiată sub pretextul că Europa, aflată în stare de război, nu mai era capabilă să „absoarbă" fluxurile interminabile de refugiaţi. În realitate, nazismul avea o singură doctrină în acest sens: rasa evreiască trebuia distrusă cu orice preţ. Şi au început cu asasinarea în masă a evreilor sovietici.

Însuşi Heydrich a fost cel care, în ianuarie 1942, la întrunirea înalţilor oficiali ai Germaniei naziste de la Wannsee, le-a cerut acestora soluţionarea radicală a chestiunii evreieşti. Cu un an înainte, în 1941, Reinhard Heydrich şi-a adăugat la salba de funcţii şi pe aceea de viceguvernator al Protectoratului Boemiei şi Moraviei. Cum superiorul său direct era

un funcționar-marionetă, Heydrich a devenit în scurt timp un fel de vicerege, înzestrat cu puteri nelimitate asupra unor teritorii întinse care corespund cu actuala Cehoslovacie. Protectoratul Boemiei și Moraviei constituia un punct de importanță strategică fundamentală pentru tendințele expansioniste germane: uriașul potențial industrial și agricol al regiunii avea o importantă contribuție la aprovizionarea mașinii de război naziste.

Pentru Heydrich a fost o joacă de copii să înăbușe din fașă orice tendință de rebeliune din zonă. Și-a stabilit cartierul general chiar în străvechiul castel Praga, în vreme ce pentru locuit și-a ales un alt castel situat la câțiva kilometri de sudul orașului.

Heydrich-guvernatorul Boemiei și Moraviei devine în scurt timp un personaj total diferit de Heydrich-berlinezul. Nu mai avea nici un fel de escortă și nu mai circula cu automobile blindate: pentru deplasările pe străzile orașului și de la reședința sa până la castelul Praga, care domina întreaga capitală, Heydrich folosea un automobil Mercedes decapotabil, pe care de multe ori îl conducea chiar el. Astfel, celor doi atentatori, care mergeau pe bicicletă, le-a fost ușor să arunce o grenadă antitanc în Mercedesul lui Heydrich atunci când acesta a trecut în viteză pe lângă ei. Atentatul a fost revendicat de serviciile secrete britanice, care au dat asigurări că operațiunea – cu nume de cod Anthropoid – fusese planificată cu câțiva ani în

urmă. Cu toate acestea, evenimentele nu au fost niciodată lămurite în totalitate.

În orice caz, trebuie spus că Heydrich a fost dus la spitalul din Praga. Era grav rănit, într-adevăr, dar nu într-atât încât să fie în pericol de moarte. Era 27 mai 1942. Hitler s-a arătat foarte preocupat de starea de sănătate a protejatului său şi a ordonat trimiterea unei echipe medicale de la Berlin. Însă pe 4 iunie, starea lui Heydrich s-a agravat brusc şi peste numai câteva ore unul dintre principalii exponenţi ai nazismului s-a stins din viaţă.

I s-au organizat funeralii de stat, cu o mare de oameni şi de svastici, la care conducătorii nazişti au fost văzuţi jurând răzbunare.

Şi chiar aşa au stat lucrurile: răzbunarea a fost cumplită. Satul Lidice, din apropiere de Kladno, număra ceva mai mult de trei sute cincizeci de suflete, dintre care mulţi erau copii sau adolescenţi. Zvonul că atentatorii erau originari din Lidice s-a răspândit ca gândul. Într-o bună zi, toate căile de acces spre sat au fost blocate şi puse sub paza militarilor din trupele speciale germane. Toţi bărbaţii şi femeile din sat au fost atunci exterminaţi: unii executaţi pe loc, alţii câteva zile mai târziu, în vreme ce alţi câţiva au murit în lagărele de concentrare. Cât despre copiii din Lidice, acestora li s-a pierdut urma. Unele voci susţin că ar fi fost trimişi în lagărul de la Łödž, unde cei mai „norocoşi", care corespundeau criteriilor ariene, au fost apoi încredinţaţi unor familii germane care urmau să se ocupe

de corecta lor educaţie, în spirit nazist. Buldozerele şi dinamita au transformat satul Lidice într-o grămadă imensă de moloz. Dar iată că noi, astăzi, ştim că tot acest scenariu îngrozitor a reprezentat doar o acoperire pentru ieşirea din scenă a lui Heydrich. Pentru simplul motiv că trebuiau să ducă la îndeplinire un plan nebunesc, înalţii ierarhi nazişti au fost capabili să ordone uciderea a câtorva sute de oameni nevinovaţi. Am, iată, motive întemeiate să cred că episodul morţii sale a fost doar un fragment dintr-un plan sinistru „pus la cale“ de câteva minţi guvernate de forţele Răului.

Când Alexandra a tăcut, mult timp am fost incapabil să spun ceva: eram pur şi simplu înmărmurit. Apoi am întrebat-o dacă nu trebuia să-i informăm pe şefii Mossadului despre descoperirea noastră.

– În stadiul în care ne aflăm cred că e prematur şi foarte periculos să suflăm vreo vorbă chiar şi celui mai de încredere prieten al nostru. Neumann se bucură de sprijin peste tot şi poate ajunge la oricine, chiar şi la cei mai influenţi membri ai guvernului israelian, care îl consideră unul de-ai lor. Dar tu, Luca, ce vei face în continuare? m-a întrebat, în sfârşit, Alexandra.

I-am spus ce intenţionam să fac. Aveam să procedez ca şi când accidentul de avion nu ar fi avut niciodată loc. Voi trimite la redacţia ziarului *Documento* un articol detaliat despre Neumann şi imperiul său economico-financiar. Apoi voi aştepta să văd ce se întâmplă. Heydrich-Neumann bănuieşte

că eu sunt la curent cu amănuntele legate de operațiunea Amazoanele: mai devreme sau mai târziu va ieși din nou la lumină ca să-și verifice propriile supoziții.

– E un joc periculos, Luca, mi-a zis ea.

– Tocmai de aceea am chef să intru în joc, i-am răspuns. Un criminal de război scăpat Dumnezeu știe cum de judecată și de pedeapsa cu moartea a încercat să mă ucidă făcând să se prăbușească un avion Dakota cu pasageri nevinovați și membri ai echipajului cu tot. O încoronare a carierei sale de asasin, n-am ce zice! Dar, în așteptarea zilei când Neumann va da din nou un semn de viață, intenționez să mă bucur de acest oraș minunat, folosindu-mă de pretextul perioadei de recuperare obligatorii după o mușcătură veninoasă a unui păianjen amazonian. Iar dacă domnișoara Alexandra Oliveiro este de acord să-mi fie ghid prin Rio de Janeiro, i-aș fi cu adevărat recunoscător, am concluzionat eu.

– De acord, dar numai pentru următoarele două zile: am plecat de la *Residencia* invocând o întâlnire importantă pe care o aveam aici, la Rio. Nefiind convinsă că m-au crezut, le-am mai spus că, din moment ce tu te afli aici, voi profita de ocazie ca să văd cum te simți după accident. Numai că sunt nevoită să mă întorc cât mai repede și să-mi continui perioada de stagiu la Neumann Corporation: o modalitate excelentă pentru strângerea de informații și dovezi noi.

Alexandra s-a ţinut de cuvânt şi mi-a fost ghid vreme de două zile neîntrerupte, târându-mă prin vârtejul nebunesc al vieţii şi divertismentului din Rio de Janeiro. Lăsând deoparte poveştile înfiorătoare cu nazişti şi criminali de război, ne-am bucurat ca un cuplu oarecare de turişti de fiecare clipă petrecută printre minunăţiile Braziliei. Apoi, ca în orice vis frumos, m-am trezit brusc în clipa în care prietena mea s-a întors la *Residencia*.

– Ţi-am citit articolul, Luca, am auzit în receptor vocea senzuală a lui Agnes, la numai câteva ore după plecarea Alexandrei. Avocaţii noştri ne-au trimis textul înainte ca acesta să apară în ziar, a continuat ea, apoi a oftat: În sfârşit, am reuşit să dau de tine! Voiam să ştiu cum te simţi şi să-ţi mulţumesc pentru cuvintele frumoase pe care mi le-ai dedicat în articol.

Nu m-am putut abţine să nu fiu sarcastic:

– Cum aşa, acea concentrare de frumuseţe şi eficienţă reprezentată de atotputernica secretară personală a unuia dintre cei mai puternici oameni din lume are dificultăţi în a da de urma unui personaj modest ca mine? Dacă mi-ai fi spus din timp că mă vei căuta, te-aş fi ţinut zilnic la curent cu întâmplările prin care am trecut, inclusiv cu cele din jungla amazoniană, unde am fost salvat de la moarte şi îngrijit de un providenţial trib de indios.

– Nu ţi-ai pierdut ironia. Fac prinsoare că proverbiala ta bună dispoziţie nu te-a părăsit nici chiar în momentul nefericitului accident pe care l-ai suferit.

– Din păcate, am fost nevoit să mă recunosc învins: nici nu-ţi imaginezi cât de lipsiţi de simţul umorului sunt păianjenii amazonieni.

– Acum însă te simţi mai bine, nu-i aşa?

– Ca să fiu sincer, nu sunt întru totul pus pe picioare... De aceea am şi hotărât să-mi amân plecarea spre Italia.

– Înainte... înainte să pleci, aş vrea să te văd. M-am gândit mult la tine în tot acest timp. Mâine voi veni la Rio cu afaceri... Dacă îţi face plăcere, aş vrea să ne întâlnim.

Restaurantul Oro Verde este situat pe avenida Atlantica, strada care mărgineşte celebra plajă Copacabana, la câţiva paşi de hotelul meu.

Agnes renunţase la ţinuta militară şi se îmbrăcase cu o elegantă fustă albastră de in şi cu o cămaşă albă, purtată cu dezinvoltură, fără sutien pe dedesubt. Albul imaculat al cămăşii scotea în evidenţă pielea bronzată şi ochii albaştri ai femeii care avea oricum puterea să mă arunce într-o stare de confuzie, tulburându-mi simţurile.

Sorbeam alene din paharul cu vin chilian aromat cu mirodenii biciuite de vânturile aspre ale Anzilor, când am simţit pe sub masă genunchiul lui Agnes strecurându-se între picioarele mele. Câteva minute mai târziu, se prefăcu că se apleacă să-şi recupereze şervetul scăpat pe jos şi i-am simţit

palma mângâindu-mi interiorul coapselor şi apucându-mi delicat penisul.

Nu mult după aceea intram amândoi în ascensorul de la Copacabana Palace, pradă unei stări de excitaţie aproape scăpate de sub control. Agnes a îngenuncheat în faţa mea, mi-a desfăcut cu dexteritate nasturii de la pantaloni, apoi s-a năpustit cu lăcomie asupra membrului meu întărit. Când uşa ascensorului s-a deschis din nou, abia dacă reuşiserăm să improvizăm o ţinută cât de cât decentă. Ne-am repezit spre camera mea şi, pe scurta distanţă dintre uşă şi pat, ne şi dezbrăcaserăm. Am făcut dragoste câteva ore la rând.

Într-un târziu, epuizaţi, ne-am abandonat unul în braţele celuilalt.

Apoi, Agnes s-a ridicat şi mi-a turnat un pahar de şampanie. Am ciocnit şi apoi... nu-mi mai amintesc nimic. Probabil că am adormit. Când m-am deşteptat, am avut însă o surpriză neplăcută.

Geanta mea de voiaj zăcea la picioarele patului, iar hainele pe care le purtasem la cina cu Agnes stăteau împăturite ordonat pe un scaun. Deasupra lor se afla preţioasa mea agendă. Un singur amănunt nu mi se părea a fi tocmai în regulă: nu mă mai aflam în camera mea de la Copacabana Palace, ci în cea pe care o ocupasem în cursul sejurului meu la *Residencia*. Am încercat să mă ridic, dar am simţit că ceva mă reţinea: încheieturile îmi erau prinse în cătuşe de marginile de fier ale patului.

PARTEA A CINCEA

„Cine nu pedepsește Răul devine sluga lui.“
LEONARDO DA VINCI

Reinhard Heydrich

42

Epoca Fierului, mileniul al II-lea î.Hr.

– A trecut mult timp de când mergem fără oprire. Eşti prea slăbit ca să mai continui, spuse Dehal când ajunseră într-un luminiş. Eu zic să înnoptăm aici. Şi în vreme ce tu te odihneşti, eu o să caut prin împrejurimi ceva de-ale gurii.

– Bine, dar să fii cu băgare de seamă: pădurea e plină de capcane, încuviinţă Athor, istovit.

Femeia îi adresă un zâmbet liniştitor, deşi era stăpânită de teamă. Ştia că primejdia era aproape: îi apăruse în vis.

Karesh se lipi de trunchiul unui copac, iar patru dintre oamenii săi îl urmară ca nişte umbre. Trecuseră câteva zile de când mărşăluiau pe urmele ciurdei de sălbăticiuni. Un cerb uriaş, cu coarne ramificate, se hrănea netulburat cu frunzele unui arbust. Brusc, îşi ridică urechile, adulmecă aerul şi o luă la fugă speriat, dispărând în desiş.

Spumegând de furie, Karesh se întoarse spre oamenii săi, pregătit să-l pedepsească crâncen pe acela care îndrăznise să se mişte, alungând prada pe care o urmăreau de atâta timp. Un foşnet de frunze îl făcu însă să rămână ascuns.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor: silueta care îi apăru în faţa ochilor părea să-i fi fost trimisă de însuşi zeul Hosh. În sfârşit, avea posibilitatea să-şi împlinească răzbunarea. O recunoscu pe dată: n-ar fi putut s-o uite în veci pe aceea care îl mutilase pe viaţă. Le făcu semn alor săi să rămână nemişcaţi: de data aceasta nu mai avea de gând să acţioneze impulsiv. Înainte de a ieşi în câmp deschis, voia să fie sigur că Dehal era singură.

Într-o baltă de la marginea pădurii, Dehal zări o raţă sălbatică bând netulburată apă. Penele sale maronii o făceau aproape invizibilă.

Tatăl său şi, mai târziu, Athor o învăţaseră să folosească arcul şi o luaseră deseori cu ei la vânătoare. În scurt timp, învăţase să ţintească fără greş. Acum însă, mâna îi tremura şi Dehal se temea că avea să rateze ţinta.

Săgeata porni cu un şuierat scurt. Raţa păru să-şi dea seama ce se întâmpla şi îşi desfăcu brusc aripile. Vârful săgeţii îi străpunse pieptul chiar în clipa în care încerca să-şi ia zborul.

Dehal o culese de jos şi o privi mulţumită: lui Athor îi va fi suficient ca să se întremeze.

Focul dădea semne că se va stinge, iar Athor mai aruncă câteva bucăţi de lemn în jar.

Oasele lipsite de carne ale raţei sfârşiră în foc.

– Dacă n-ai fi fost tu, acum mi-aş dormi somnul de veci în mormântul meu de piatră. Îţi mulţumesc, Dehal, spuse bărbatul, trăgând-o la pieptul său.

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti, ştii bine asta. Viaţa mea nu ar avea nici un sens fără tine, îi răspunse Dehal, coborându-şi privirile peste care trecuse o umbră.

– Şi acum ce te tulbură, femeie? Vreau să ştiu la ce te gândeşti.

– La nimic, Athor... doar că am avut un vis...

– Ce ai visat?

– Am văzut în vis tot ceea ce s-a întâmplat: cum erai prizonier în peşteră, salvarea... Chiar şi partida mea norocoasă de vânătoare a fost, în vis, o experienţă reală.

– Şi? Ce altceva ai mai visat?

– Nu s-a terminat... din păcate. Te-am văzut murind, dragul meu bărbat. Te-am văzut murind încercând să ne salvezi poporul de vrăjmaşi. În vis, aceştia te urmăreau într-o peşteră, iar tu reuşeai să-i învingi, însă cu preţul propriei tale vieţi.

– Recunosc, premoniţiile tale s-au adeverit întocmai, la fel ca în multe alte dăţi, dar nu trebuie să-ţi mai faci griji acum, ai să vezi...

Athor se întrerupse brusc şi îşi încordă auzul. Îi făcu semn lui Dehal să rămână nemişcată, apoi se ridică şi, cu mişcări de felină, se făcu nevăzut după un pâlc de copaci.

Câteva minute mai târziu, regele migos se întoarse lângă foc.

– Sunt cinci la număr. Toți războinici davaar, dar n-am văzut dacă era și Karesh cu ei. Tu însă încearcă să te îndepărtezi cât mai repede de locul acesta.

– Nu vreau să te părăsesc, Athor.

– Dacă n-o vei face, riscăm ca fiii noștri să rămână singuri pe vecie, femeie. Știi bine că au mare nevoie de tine. Cei cinci davaar sunt dispuși în semicerc. Flancul din fața ta nu l-au acoperit, așa că o vei lua pe acolo. Eu voi începe să fac tărăboi ca să le distrag atenția. În vremea asta tu ia-o la fugă pe cărarea care merge în direcție opusă drumului care ne-a adus până aici. Nu după mult timp vei ajunge la mare și de acolo, urmând linia coastei, vei găsi gura de vărsare a râului. În timpul acesta, eu îi voi atrage pe davaari spre peștera noastră. M-am gândit la un plan prin care să scăpăm de ei pentru totdeauna.

Athor nu-i dădu posibilitatea să se opună, împingând-o spre marginea luminișului și așteptă până o văzu dispărând în întunericul pădurii. Apoi luă două crengi uscate și începu să bată cu putere în trunchiul sec al unui copac, modulându-și în același timp vocea într-un cântec care acompania ceremoniile religioase ale tribului său.

Dehal începu să alerge gândindu-se la copii și la bărbatul său care se pregătea să dea piept cu eternul său vrăjmaș.

Când consideră că se îndepărtase suficient de mult, se opri să-și tragă sufletul: se simțea în siguranță, însă

o copleşeau remuşcările pentru că îl lăsase pe Athor în seama sorții.

Karesh ascultă, din ce în ce mai dezorientat, imnurile cântate de regele migos. Apoi, vocea păru să se îndepărteze treptat, iar în cele din urmă se lăsă liniștea.

Davaarii aşteptară până când luna se ascunse după dealuri. Apoi hotărâră că sosise momentul să atace.

Athor ştia că vrăjmaşii săi de moarte erau acolo, la mică distanță de el, pregătiți să atace.

Privi lung spre luna care se ascundea treptat în spatele dealurilor. Se ghemui în ascunzătoarea pe care și-o încropise mai devreme şi rămase în aşteptare.

Dehal începu din nou să alerge, impunându-şi să nu se oprească. Şiroaie de lacrimi îi scăldau obrajii: văzuse deja în vis tot ceea ce se petrecea acum în realitate, însă refuza să admită că orice speranță era pierdută. Înțelegea că era cu neputință să-i avertizeze la timp pe oamenii migos din sat să-şi salveze regele. Amănuntele visului său premonitoriu îi reveneau în fața ochilor, tragice şi reale.

Karesh fu cuprins de o bănuială atroce: un războinic iscusit ca Athor nu ar fi recurs niciodată la tot acel spectacol zgomotos în timp ce mergea de unul singur prin pădure, nici chiar dacă i-ar fi cerut zeul Hosh însuşi să cânte în onoarea lui. Asta dacă nu cumva voia, cu tot tărăboiul pe care îl făcea, să distragă

atenția vrăjmașilor... Probabil că o făcuse scăpată pe femeie, și-a spus Karesh.

Le porunci oamenilor săi să atace, în vreme ce el se îndreptă spre singura latură a luminișului care rămăsese nesupravegheată. Urmele lăsate de fuga lui Dehal erau evidente chiar și în obscuritatea nopții.

Căpetenia davaarilor blestemă, hulind numele lui Hosh, și începu să alerge în direcția în care dispăruse Dehal, luându-se după crengile rupte și iarba călcată de femeie.

Primul davaar ajunse în apropierea focului mocnit și se pregăti să lovească în cea mai mare dintre cele două umbre întinse pe jos, lângă vatră. Se încordă, înălțându-și sulița deasupra capului.

Sulița lovi ținta în plin, iar blana de animal sub care davaarul era convins că dormea Athor tresări violent. Cu pumnalul în mână, bărbatul se repezi spre culcușul de lângă foc. Avu timp doar să-și dea seama că blana acoperea, de fapt, o movilă de frunze. Apărând brusc din beznă, asemenea unui spirit al nopții, Athor se năpusti spre el. Îl prinse de cap cu brațele și cu o mișcare bruscă, îi frânse gâtul. Davaarul se prăbuși la pământ, fără să scoată nici măcar un geamăt.

– Unde ești, Karesh? strigă regele migos. Pe tine te vreau, nu pe sclavii tăi. Ieși din ascunzătoare și îndrăznește să te lupți cu mine ca între bărbați.

– Ești singur, Athor, nu-i așa? se auzi o voce din întuneric. Ai încercat s-o faci scăpată pe femeia ta, dar regele meu nu s-a lăsat păcălit de imnurile tale îndreptate spre luna de pe cer. Ai să vezi că de data

aceasta frumoasa Dehal nu va mai scăpa de furia lui Karesh.

O negură diafană se ridica din apele mării odată cu apariția primelor raze de soare. Dehal era istovită. Nu departe de locul în care se afla, zări câteva bărci pescărești trase pe plajă: păreau abandonate de multă vreme. Încetini pasul. Apoi, încercată de o presimțire, se întoarse brusc și îl văzu.

Karesh venea spre ea, alergând pe nisip. Semăna cu un bizon orbit de furie: avea s-o ajungă în scurt timp din urmă.

Se propti în partea din spate a bărcii și începu s-o împingă centimetru cu centimetru spre marginea plajei. Apoi așteptă un val mai mare și împinse din nou, până când carena învinse ultima rezistență a uscatului, iar barca începu să plutească. Cu un ultim efort, Dehal sări în pirogă.

Karesh se repezi în valuri, în direcția femeii care vâslea cu deznădejde spre libertate. Când apa îi trecu de piept, regele davaarilor se văzu nevoit să se oprească.

– Femeie blestemată! strigă el neputincios, rămânând să privească cum Dehal se îndepărta.

Apele mării fuseseră dintotdeauna pentru el un dușman invincibil.

Athor îi sări în spate ca o sălbăticiune însetată de sânge.

Karesh nu se gândise nici o clipă că Athor ar fi putut scăpa de oamenii săi și să-l urmărească. Atacul-surpriză îl paraliză.

Dehal vâsli cu disperare fără să se uite nici o clipă înapoi. Abia când crezu că se îndepărtase suficient de mult de plajă, se întoarse să privească spre uscat. Se miră să vadă că plaja era pustie: nici urmă de Karesh sau de alt războinic davaar.

Cu toată slăbiciunea sa trupească, Athor izbuti să-i plaseze o lovitură puternică în ceafă lui Karesh. Acesta se clătină, apoi se întoarse și îl privi nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Tu? Cum de ai reușit să scapi de oamenii mei? Oricum, nu contează, pentru că acum vei muri de mâna mea. Și apoi va veni și rândul femeii tale: mai devreme sau mai târziu, apele o vor aduce la țărm.

Se luptară îndelung pe nisipul ud al plajei. Într-un târziu, Athor îi zări cu coada ochiului pe ceilalți davaari, care alergau în ajutorul regelui lor. Înțelese că nu s-ar fi putut apăra de unul singur împotriva a patru bărbați, cu atât mai mult cu cât simțea că puterile începeau să-l lase.

Se desprinse din strânsoarea lui Karesh, alergă spre pădure și dispăru în desișul ei. În clipa următoare însă auzi un șuierat sinistru, apoi o suliță îl izbi în șold, dezechilibrându-l. Arma aruncată de Karesh îl provocase o rană ușoară, dar Athor știa că, pierzând

sânge, forțele aveau să-l părăsească mai repede: trebuia să se grăbească.

Strigătele davaarilor se auzeau din ce în ce mai limpede și mai aproape: ceata de vrăjmași se afla din nou pe urmele sale. Se rugă zeului Hosh să-i dea puterea să-și ducă la bun sfârșit planul și, apăsându-și rana din șold cu degetele, se afundă și mai mult în pădure.

Valurile crescură odată cu lăsarea serii, iar vântul începu să sufle din ce în ce mai puternic dinspre coastă, împingând piroga tot mai mult spre larg.

Dehal se luptă cu dârzenie împotriva forțelor naturii, încercând să echilibreze piroga cu lovituri de pagaie. Apoi, vântul își schimbă direcția și începu să sufle dinspre larg. Valurile se înmulțiră, devenind din ce în ce mai înalte.

Trecuseră câteva ore bune de când femeia se lupta cu natura dezlănțuită. În cele din urmă, un val uriaș se abătu cu furie asupra micii ambarcațiuni.

Dehal fu aruncată în valurile înghețate.

Gândul său se întoarse la Athor și la copiii lor. Nu avea să-i mai vadă niciodată.

În visele sale nu fusese niciodată loc pentru premoniții privind propria sa viață și era mai bine că lucrurile stătuseră așa: ar fi fost îngrozitor să știe dinainte ce moarte oribilă o aștepta.

Athor trecu în fugă pe lângă silueta uriașă a reptilei de piatră care străjuia intrarea în peșteră. Câțiva pași și un ultim efort, și urmăritorii săi aveau să aibă

parte de soarta pe care o meritau. În plus, putea să-și încheie socotelile cu Karesh. O dată pentru totdeauna.

Îl binecuvântă pe Hosh pentru că îi îngăduise să ajungă încă în puteri la Templul Secret, apoi pătrunse în peșteră fără să privească nici o secundă înapoi.

43

Languedoc, primăvara anului 1242

– Vă caută peste tot, îi spuse Esclarmonda de Foix vărului său. Se pare că pentru inchizitori – de fapt, pentru Guillaume Arnaud şi Etienne de Saint-Thibéry – capturarea voastră a devenit o chestiune de viaţă şi moarte. Se spune că au aflat de legenda care spune că poporul nostru este păzitorul unei arme teribile, ascunse aici încă din negura vremurilor. Pe de altă parte, se pare că unul dintre slujitorii unui confrate de-al nostru ar fi mărturisit sub tortură că tu, Aymon, ai şti unde este ascunsă această armă capabilă să extermine armate întregi. Cred că nu e deloc prudent să mai rămâi aici, la Foix: oraşul colcăie de nemernici care, pentru un favor sau altul, sunt gata să dea pe oricine pe mâna inchizitorilor.

– Şi unde să plecăm, Esclarmonda? Marie-Louise şi cu mine am ajuns asemenea animalelor hăituite.

– Ştiu asta, dragul meu văr. De aceea cred că cel mai bun refugiu pentru voi este *pog*-ul din Montségur.

Observând privirea întrebătoare a lui Aymon, Esclarmonda continuă: Termenul de *pog* pare să fi ajuns la noi din vremurile în care strămoşii noştrii deţineau taina pe care o cunoşti şi tu acum. Se spune că acolo, în vârful muntelui, se află un străvechi loc de cult unde, cu mult timp înainte de apariţia creştinismului, se celebrau ritualuri de căsătorie. Îmi amintesc cum odată, pe când eram încă o copilă, l-am însoţit pe tatăl meu până sus, pe creasta *pog*-ului, acolo unde el hotărâse să restructureze şi să mărească mica fortificaţie deja existentă acolo. Am asistat atunci la un fenomen pe care nu l-am putut uita niciodată. Era în perioada solstiţiului de vară, iar razele soarelui aflat spre asfinţit, trecând prin crăpăturile stâncilor, au desenat silueta unui fluture auriu. Conform legendei, acela ar fi semnul prin care divinitatea binecuvântează căsătoriile. Toate acestea nu mai există astăzi: pe locul micului templu se află acum o fortăreaţă inexpugnabilă, ultimul nostru refugiu în faţa furiei oştilor papale.

Fortăreaţa se înălţa maiestuoasă şi austeră în faţa lor. Parcurseseră şase din cele opt leghe care despărţeau Montségur de oraşul Foix.

Esclarmonda le dăruise lui Aymon şi lui Marie-Louise doi splendizi armăsari provensali. Cei doi fugari slăbiră frâiele şi lăsară caii să înainteze la pas.

– Castelul acela, spuse Aymon arătând spre impunătoarea fortăreaţă învăluită în norii primelor ore ale dimneţii, va deveni simbolul luptei noastre împotriva oştilor papale cotropitoare. Esclarmonda mi-a

spus că acolo, în cuibul acela unde pot ajunge doar acvilele, conviețuiesc în pace cavaleri care au triumfat în lupte și credincioși catari, având cu toții în comun dorința de a scăpa de judecata sumară a inchizitorilor.

– Mi-e frică, Aymon, îi răspunse Marie-Louise. Inchizitorii par din ce în ce mai însetați de sânge și sunt capabili să pună la cale procese nedrepte chiar și împotriva persoanelor de rang înalt. Au înțeles că, lovind în căpetenii, reduc poporul la tăcere: de la Toulouse până la Carcassonne, judecătorii Bisericii au lăsat în urma lor o dâră groasă de sânge, teroare și dezolare. Am auzit că au ajuns până într-acolo încât dezgroapă cadavrele ereticilor, aruncându-le în flăcările „purificatoare". Și confiscă toate bunurile nu numai ale celor care doar sunt bănuiți de erezie, ci și pe ale celor al căror singur păcat este că sunt rude cu un necredincios. Oamenii aceia siniștri ne caută peste tot, Aymon. Și, mai devreme sau mai târziu, ne vor găsi!

– Nu mai vorbi așa. ai să vezi că în clipa în care vom ajunge acolo sus, la Montségur, nu ne va mai fi teamă de nimic. Ia privește puțin într-acolo: un prim zid de incintă ocrotește satul, în centrul căruia se află un al doilea zid care înconjoară donjonul. Muntele este foarte înalt și fortificația nu poate fi asediată decât înconjurând toată baza *pog*-ului, fapt care ar face necesară desfășurarea unui număr uriaș de soldați cu armament pe măsură, în vreme ce pentru apărarea sa sunt suficienți o mână de oameni. La prima vedere, pot spune că un oștean înarmat până în dinți ar avea nevoie de mai bine de o oră pentru

urcuşul final spre vârf. Timp în care ar fi în permanenţă expus catapultelor şi săgeţilor celor de pe ziduri. După cum vezi, nu e deloc uşor să cucerească cineva cetatea Montségur. De acolo ne vom organiza apărarea şi, dacă va fi necesar, nu voi ezita să folosesc pentru asta arma ascunsă în adâncuri de străbunii noştri. Asta dacă ea există cu adevărat, iar noi vom reuşi s-o găsim.

– Voi doi, staţi pe loc!

O duzină de oşteni ai regelui Franţei, înarmaţi până-n dinţi, îşi făcură brusc apariţia ieşind din desişul de pe marginea drumului.

– Fugi! îi strigă Aymon lui Marie-Louise, dând, la rândul său, pinteni calului.

Armăsarul se cabră, lovindu-l cu copitele din faţă pe unul dintre oştenii care se năpustiseră spre Aymon. Bărbatul reuşi să-şi păstreze echilibrul şi, înfigând în ţărână capătul de lemn al halebardei, se strecură sub trupul ridicat pe picioarele din spate al animalului. Când, în cele din urmă, calul dădu să atingă din nou pământul cu picioarele din faţă, tăişul halebardei îi străpunse pieptul, sfâşiindu-i inima. Ca prin minune, Aymon scăpă teafăr din căzătură, ferindu-se să ajungă sub trupul inert al uriaşului animal. Mai avu timp doar să vadă că Marie-Louise reuşise să scape de urmăritori, apoi gărzile regelui îl imobilizară.

– Tu eşti Aymon di Daigne? tună inchizitorul Guillaume Arnaud, a cărui voce reverberă în marea

sală a castelului din Avignonet, în care temutul tribunal ecleziastic alesese să-şi stabilească sediul.

– Da, eu sunt, răspunse Aymon, cu o ţinută demnă şi plină de mândrie, în ciuda celor câteva zile petrecute numai cu pâine şi apă într-o celulă îngustă care nu-i permisese să facă nici o mişcare.

– Înainte de începerea judecăţii, acuzatul se poate folosi de dreptul pledoariei de apărare, adăugă Etienne de Saint-Thibéry.

– Curioase sunt întâmplările vieţii, părinţi reverenzi, începu Aymon, privindu-i în ochi pe inchizitori. Predecesorii voştri au reuşit să înfrângă dârzenia bunicului meu, iar acum, la distanţă de câteva zeci de ani, voi mă condamnaţi la acelaşi sfârşit ca al lui. Din păcate, tăria proverbială a lui Beaumont de Daigne a cedat în momentele de inconştienţă care preced moartea, bunicul meu dezvăluindu-i ucigaşului său, Simon de Montfort, unele informaţii tainice. Din cauza acelei mărturisiri făcute în stare de inconştienţă mă aflu eu, astăzi, aici. Să ştiţi însă că vă înşelaţi: eu nu am ucis pe nimeni decât aflându-mă în legitimă apărare. Sunt o persoană aşezată şi demnă. Am avut o viaţă bazată pe cinste şi dreptate. Dar nu recunosc autoritatea acestui tribunal. Voi nu aveţi dreptul de jurisprudenţă pe teritoriile contelui de Toulouse. Doar contele Raymond mă poate judeca pentru aşa-zisele fărădelegi de care mă acuzaţi. Şi să mai ştiţi că de la mine nu veţi reuşi să obţineţi nici o informaţie, în ciuda cruzimii gâdelui vostru.

– În numele lui Dumnezeu! rosti călugărul dominican cu emfază, în vreme ce lumina roșie a focului din vatră și tavanul înalt și boltit confereau uriașei săli aspectul unui colț de infern. În numele lui Dumnezeu, vorbește, Aymon! Este adevărat că te afli în posesia tainei celei mai de preț a catarilor?

Întrebarea inchizitorului fu întâmpinată cu o tăcere profundă.

– Este adevărat faptul că undeva, într-un loc știut numai de tine, se află o armă înfiorătoare, a cărei putere este guvernată de înseși forțele Răului?

Din nou, tăcere.

– Te avertizez că dacă vei continua să adopți această atitudine, ne vom vedea nevoiți să te obligăm să mărturisești folosindu-ne de orice mijloace.

Liniște.

– Foarte bine, Aymon. Tu ai vrut-o.

Călăul și cele două ajutoare ale sale îi scoaseră lui Aymon verigile de fier de la încheieturi, apoi îi duseră mâinile la spate, legându-i-le cu o funie. La rândul ei, aceasta era legată de o alta care atârna de la înălțimea unui scripete fixat în tavan.

La un gest al lui Etienne de Saint-Thibéry, funia fu trasă în sus cu putere, iar Aymon se trezi ridicat la câțiva metri în aer.

Strânse din dinți: durerea în articulații era atroce, iar poziția deloc naturală a trunchiului îl împiedica să respire. Cu toate acestea, de pe buzele sale nu ieși nici măcar un geamăt.

– E în interesul tău să mărturisești, Aymon. Altminteri, supliciul poate continua la nesfârșit. Și, după cum bine știi, există metode mult mai dureroase decât aceasta, spuse Arnaud, arătând spre instrumentele de tortură aflate într-un colț al sălii.

Marie-Louise se uită lung spre orizont: priveliștea care se deschidea de la fereastra fortăreței catarilor era una de neuitat. Toate nuanțele de roșu ale asfințitului erau scoase în evidență de limpezimea aerului de vară. Însă ochii plini de lacrimi ai femeii nu stăruiră prea mult asupra peisajului pitoresc.

Avea nevoie ca de aer de bărbatul pe care îl iubea: știa că nu putea trăi fără el. Multe povești și zvonuri circulau printre locuitorii din Montségur: unii spuneau că Aymon era închis într-o fortăreață din Toulouse în așteptarea interogatoriului Inchiziției; alții auziseră că ar fi fost pus în lanțuri și trimis la Roma; iar un alt zvon spunea că agoniza, după ce fusese schingiuit zi și noapte de călăi.

– Dacă mi-ar fi dat să te revăd, Aymon, jur că nu te voi mai părăsi niciodată, nici măcar pentru o secundă, murmură femeia pentru sine.

Treptat, globul de foc al soarelui dispăru după coama munților de la orizont.

Amplificat de zidurile înalte, un zgomot de voci ajunse până la ea, smulgând-o din reverie: o iscoadă se întorsese la castel și ceruse să vorbească cu ea.

Noul-venit urcă în bastionul crenelat în care locuia Marie-Louise și făcu o reverență în fața ei. Purta

o armură uşoară peste o tunică de zale. Mantia largă prinsă de umeri lăsa la iveală spada uriaşă de la şold. Părea să fi călătorit mult, fără să-şi îngăduie nici un popas.

– Aymon este încarcerat la Avignonet. Au trecut deja trei zile de când inchizitorii îl interoghează fără încetare, însă de pe buzele sale nu a ieşit nici un cuvânt. Arnaud şi Saint-Thibéry par să-şi fi ieşit din minţi de furie. Metodele de tortură sunt dintre cele mai crude, dar cu toate acestea Aymon nu a vorbit, doamna mea. Din nefericire, nu ştiu cât va mai putea rezista.

– Te întreb pentru ultima oară! strigă Arnaud. Unde se ascunde taina catarilor?

Aymon continuă să tacă. Chipul său plăcut vederii devenise o mască însângerată, dar nu-şi pierduse nici o clipă cunoştinţa. Restul stătea în abilitatea de care trebuia să dea dovadă gâdele: condamnatul nu trebuia să leşine sau, şi mai rău, să moară în timpul torturii. În felul acesta îşi putea da mai bine seama de ceea ce i se întâmpla şi dacă avea sau nu rost să continue să tacă sau, dimpotrivă, să cedeze şi să mărturisească.

– Continuaţi! porunci inchizitorul.

Ţinând o oală în mâini, călăul se îndreptă spre Aymon, întins complet dezbrăcat pe o scândură lată. Oala era acoperită cu o pânză de sac. O întoarse brusc cu gura în jos, lăsând-o să cadă pe pântecele prizonierului. Apoi trase uşor de pânza de sac, în aşa fel

încât marginile oalei să rămână în permanență în contact cu pielea.

Aymon percepu greutatea celor doi șobolani uriași apăsându-i pe stomac și simți cu limpezime cum ghearele lor îi sfâșiau carnea, în căutarea unei căi de evadare.

Călăul apropie o torță de fundul oalei. Înspăimântați de aerul din ce în ce mai fierbinte de sub oală, rozătoarele începură să chițăie acut și să sape cu disperare în singurul loc în care o puteau face: în pântecele lui Aymon.

– Trebuie să mă opresc, Excelență, zise grijuliu călăul, câteva minute mai târziu. Riscăm ca șobolanii să ajungă la organele interne ale condamnatului și să-l ucidă.

– Bine, suspendă acțiunea, îi răspunse Etienne de Saint-Thibéry. Ai sarcina să-l readuci în simțiri. Vom relua interogatoriul mâine dimineață. Sunt încredințat că Aymon este pe cale să cedeze.

Cu excepția pledoariei de la început, din gura lui Aymon nu ieșise nici un cuvânt.

Deodată, vocea profundă a condamnatului se înălță între pereții boltiți ai sălii de tortură. Deși vorbea greu din cauza chinurilor la care fusese supus, ceea ce spuse avu darul să-i tulbure pe cei doi inchizitori.

– Vă blestem, îngeri ai Răului. Veți cădea, asemenea lui Lucifer și a demonilor lui, în chinuri cumplite.

Peste șaizeci de bărbați stăteau ascunși în desișul pădurii, la mică distanță de zidurile orașului Avignonet.

Părăsiseră Montségur cu o zi în urmă, pe 27 mai 1242. La plecare, ceata catarilor nu depășea treizeci de oameni, dar pe măsură ce înaintau spre Avignonet, li se alăturaseră și alți rebeli. Erau oameni obișnuiți, majoritatea țărani sau meșteșugari, cei mai mulți dintre ei fără o anumită afinitate religioasă. Pe toți îi unea însă disperarea la care ajunseseră din cauza umilințelor la care erau supuși locuitorii Occitaniei de către inchizitorii papali și oștenii regelui Franței. Nu setea de război în numele religiei îi împingea spre Avignonet, ci revolta împotriva nedreptății și a aroganței stăpânitorilor.

Alți circa treizeci de susținători îi așteptau la porțile orașului.

Spre seară, un localnic pe nume Golairan începu s-o facă pe curierul între cetate și rebelii ascunși în pădure.

Când, în cele din urmă, omul îi informă că aproape toți locuitorii orașului se duseseră la culcare, oamenii din Montségur se cățărară pe ziduri, împrăștiindu-se apoi în tăcere pe ulițe. La trecerea lor, mai mulți localnici li se alăturară, înarmați cu ce le picase în mână.

Grupul ajunse la poarta castelului, pe care le-o deschise un complice din interior. Pentru inchizitori, prelați și celelalte notabilități care îi însoțeau fusese amenajat un imens dormitor comun, în sala mare a donjonului. Atacatorii sparseră ușa cu lovituri de secure și se năpustiră asupra celor unsprezece ocupanți ai sălii, care nu avură nici măcar timpul necesar să-și dea seama ce se întâmpla.

Arnaud, Saint-Thibéry și întreaga lor escortă compusă dintr-un franciscan, doi dominicani, un arhidiacon, notarul care întocmise procesele-verbale ale interogatoriului, un călugăr novice, doi ușieri și starețul din Avignonet muriră trecuți prin spadele oamenilor din Montségur.

Apoi, asediatorii descoperiră registrele în care notarul transcrisese cuvânt cu cuvânt desfășurarea interogatoriilor. Asigurându-se că printre acestea se găseau și cele referitoare la Aymon de Daigne, le aruncară în foc, transformându-le în cenușă.

Câțiva dintre oamenii din Montségur pătrunseră în sala de tortură, slab luminată de flacăra timidă a unor torțe. Într-un colț se distingeau instrumentele de supliciu. Călăul stătea aplecat peste trupul schilodit al unui condamnat, încercând să șteargă sângele închegat cu o cârpă umedă.

Rebelii îl prinseră, îl dezbrăcară și îl închiseră în sarcofagul plin de cuie pe care călăul îl folosise de nenumărate ori la schingiuirea condamnaților și îl aruncară de viu în puțul-hazna al castelului.

Urletele lui se stinseră în hăul întunecat.

– În rahat și gunoaie să mori, blestematule, și poate că, odată ajuns în infern, nu vei mai schingiui suflete nevinovate! strigă în urma lui unul dintre răsculați.

Sălile castelului păreau să se fi transformat într-o măcelărie: peste tot puteau fi zărite trupuri sfârtecate și bălți de sânge.

În cele din urmă, oamenii din Montségur plecară la fel de tainic precum sosiseră, retrăgându-se spre

inaccesibilul lor refugiu. Nu lipsea nimeni la apel, ci dimpotrivă: imediat ce Aymon avea să se întremeze după supliciile suferite, urmau să aibă alături un valoros tovarăș de arme. Și, în plus, aveau să afle și ei taina teribilă pe care el o păstrase cu sfințenie.

44

Germania, anii '40

Zerstörer – „distrugătorul". Așa era supranumit avionul de vânătoare Messerschmitt Bf 110. Era un aparat cu două locuri, în cockpitul căruia pilotul și mitraliorul stăteau unul în fața celuilalt – în tandem, cum se obișnuia să se spună. Avea o formă aerodinamică, ușor rotunjită, fiind agil și foarte ușor de manevrat, în ciuda faptului că era un bimotor. Cele două elice mari și locașele motoarelor postate pe aripile trapezoidale erau perfect aliniate cu cele două timone verticale ale ampenajului în formă de T. Era echipat cu două propulsoare Daimler Benz 601 care îi permiteau atingerea remarcabilei viteze de cinci sute cincizeci de kilometri pe oră, dispunând de o autonomie de zbor de circa o mie de kilometri. Modelul Me 110 în jurul căruia forfoteau câțiva mecanici ai Luftwaffe avea montate sub aripi două uriașe rezervoare suplimentare în formă de torpilă.

Combustibilul adițional conținut de acestea permitea o autonomie de zbor a aparatului de peste patru mii de kilometri, o distanță mult mai mare decât cea necesară unei misiuni de luptă obișnuite.

Rudolf Hess urcă la bordul aparatului spre seară. Încercă manșa și manetele, apoi, după ce schiță un salut către personalul tehnic, îndreptă avionul spre pista de decolare.

Protejatul lui Adolf Hitler era încredințat că ziua aceea de sâmbătă, 10 mai 1941, avea să marcheze un nou curs al istoriei.

Cerul de deasupra orașului bavarez Ausburg păru să salute și el decolarea avionului Me 110, la ora 17.45 Middle European Time (MET). Pilotul, singur în carlingă, cunoștea la perfecție mașinăria zburătoare: bunul său prieten Willy Messerschmitt îl ținuse în permanență la curent cu toate modificările efectuate în fabrica de la Ausburg, începând de la faza de proiectare și până la intrarea în serviciu a modelului, în anul 1938. De asemenea, Hess participase la multe teste de zbor: nu era numai un aviator experimentat, ci și un foarte iscusit pilot de încercare.

Obersalzberg, anii '40

Adolf Hitler îi convocase pentru după-amiaza aceea atât pe Heydrich, cât și pe Himmler. Secretariatul Führerului le trimisese recomandarea de a îmbrăca pentru întâlnire uniforma de paradă, împodobită cu

medalii și decorații. Cei doi lideri ai uriașului aparat polițienesc al Reichului ajunseră la tunelul care ducea spre ascensor. Galeria se afunda pe o distanță de mai bine de o sută douăzeci de metri în inima muntelui care domina priveliștea micuței localități Obersalzberg.

Acel tunel reprezenta singura cale de acces spre „Cuibul Acvilei", așa cum numise ambasadorul francez François Poncet neverosimila construcție după vizita făcută acolo. Zona era supravegheată zi și noapte de șaizeci de membri ai Leibstandarte-SS, garda personală a lui Hitler. Majoritatea erau postați în preajma uriașei porți de bronz care închidea gura tunelului de acces. Vizitatorii erau lăsați să treacă după verificări minuțioase.

Himmler și Heydrich intrară în spațiosul ascensor și se așezară pe banca acoperită cu o luxoasă căptușeală verde de piele. Heydrich își aranjă grijuliu medaliile, examinându-se în oglinzile încadrate de rame perfect șlefuite de alamă care îmbrăcau pereții ascensorului.

– Deloc rău pentru un cadou de ziua cuiva, nu-i așa? remarcă șeful Gestapoului.

Kehlsteinhaus era cadoul făcut Führerului de Martin Bormann, cu ocazia împlinirii vârstei de cincizeci de ani.

Credinciosul secretar personal al lui Hitler nu ținuse însă cont de pasiunea pentru arhitectură pe care o nutrea Hitler, care avea obiceiul să se amestece în executarea proiectelor, bombardându-și continuu arhitecții cu observații și cereri de modificare a

construcțiilor. Bormann făcuse totul după capul său, reușind să realizeze pe vârful Kehlstein, la o mie opt sute treizeci și patru de metri înălțime, un complex arhitectonic unic, luxos și confortabil în același timp. Circula, de altfel, zvonul că tocmai excluderea sa de la faza de proiectare era unul din motivele pentru care Führerul nu fusese foarte încântat de Cuibul Acvilei, încă din ziua în care îi fusese făcut cadou, în anul 1938. Hitler nu ascunsese niciodată faptul că prefera reședința de vacanță de la micul castel Berghof, din apropierea satului Berchtesgaden.

– O să vedeți că am fost convocați pentru a discuta întâlnirea pe care Führerul a avut-o acum câteva zile cu Rudolf Hess, continuă Heydrich. Am aflat că s-au închis amândoi în birou vreme de aproape patru ore și au avut un schimb de opinii foarte aprins. Când, în cele din urmă, au ieșit de acolo, Führerul l-ar fi acuzat pe omul său de încredere că ar fi „îndărătnic, dar foarte convingător".

– Poate că aveți dreptate, Herr Heydrich, dar atunci de ce ni s-a spus că ar fi bine să purtăm aceste uniforme?

Ascensorul își încheie cursa vertiginoasă de o sută treizeci și nouă de metri prin galeria verticală din inima muntelui.

Himmler și Heydrich fură întâmpinați de un ofițer din garda personală a Führerului. Se aflau în interiorul unui edificiu masiv și lat, cu o curte interioară pavată și decorată cu coloane impozante în stil roman.

În living îi învălui o căldură plăcută: deși se aflau la mijlocul lunii mai, adierea blândă a primăverii încă nu sosise până la cei aproape două mii de metri altitudine ai reședinței Kehlsteinhaus. În uriașul șemineu de marmură pe care Mussolini i-l dăruise Führerului ardeau câțiva butuci mari.

Hitler se ridică de pe canapea, răspunzând salutului cu brațul ridicat al celor doi; în spatele său, o amplă fereastră semicirculară se deschidea spre o priveliște de vis, comparabilă cu o fotografie făcută din cabina unui avion.

– Urmați-mă, domnilor, le spuse Hitler pe tonul amabil, dar hotărât pe care îl folosea atunci când știa că-și luase prin surprindere interlocutorii.

Camera în care intrară era împărțită la mijloc de o cortină grea, de culoare bleumarin. În mijloc se găsea un fotoliu, pe care Hitler se așeză, cerându-le celor doi să rămână în picioare: unul în stânga și celălalt la dreapta sa. Apoi păru că-l nemulțumește ceva și se ridică arătându-le care era poziția exactă în care ar fi trebuit să stea, de parcă s-ar fi pregătit să pozeze împreună pentru un pictorial. De altfel, Himmler și Heydrich erau convinși că acesta era motivul convocării lor.

Cortina se deschise, iar înalții ofițeri ai lui Hitler se întrebară, din ce în ce mai confuzi, ce anume putea fi atât de deosebit în imaginea lor reflectată în oglinda uriașă din fața lor. Heydrich observă cel dintâi câteva amănunte care îl făcură să-și dea seama că nu era

vorba despre o imagine reflectată: cele trei persoane la care se uitau erau copiile lor fidele.

– Observ că experimentul meu a fost pe deplin reușit, spuse Führerul, cu o expresie mulțumită întipărită pe chip. Și totuși nu ar trebui să fiți chiar atât de mirați. Mulți oameni de stat din trecut s-au folosit de sosii pentru ocazii dintre cele mai diferite. De exemplu, se spune că în locul împăratului Nero a fost ucisă una din nenumăratele sale sosii, în vreme ce acesta era în drum spre Palestina. Cei trei actori din fața noastră ne seamănă incredibil de mult, dar nu numai atât: au studiat ani la rândul felul nostru de a fi, comportamentul, ținuta și îndatoririle pe care le avem. Reușesc, nici mai mult, nici mai puțin, să ne imite la perfecție vocea, caligrafia și semnăturile. Nu mai trebuie să vă spun că sunt oameni credincioși până la moarte cauzei noastre, iar discreția lor nu poate fi pusă la îndoială. Și mai știu că nu e necesar să vă atenționez că trebuie să fiți, la rândul dumneavoastră, cât se poate de discreți în privința lor: dacă va răsufla vreodată ceva, toți anii aceștia de muncă asiduă se vor duce pe apa sâmbetei. Așadar, domnilor, puteți să vă prezentați dumneavoastră înșivă... fără însă să treceți de jumătatea camerei: în cazul în care vă apropiați prea mult unul de celălalt, mi-ar fi foarte greu să disting copia de original.

– Vă cer iertare, *mein* Führer, spuse Heydrich cercetându-și cu o expresie incredulă propria sosie, dar medicii legiști reușesc astăzi să identifice fără putință de tăgadă persoanele după coroana dentară, după

oasele afectate de fracturi, după anumite caracteristici ale formei craniului şi aşa mai departe. Cred că o simplă confruntare... să-i spunem ştiinţifică – în viaţă sau după moarte – cu sosiile noastre, ar dezvălui imediat înşelăciunea.

– Observaţie justă, Herr Heydrich. Dar dreptatea este de partea dumneavoastră numai în cazul în care caracteristicile personajului real nu devin cele ale sosiei sale... Să mă explic: toate fişele medicale ale acestor domni au fost înlocuite cu ale dumneavoastră. Se va întâmpla, aşadar, Herr Heydrich, că tiparul coroanei dentare a dumneavoastră, aflată în posesia medicului personal, va fi schimbat cu cel al sosiei din faţa noastră. La fel vor sta lucrurile şi cu radiografiile, analizele de sânge şi toate celelalte.

O jumătate de oră mai târziu, când părăsiră camera, Hitler le făcu semn celor doi oameni de încredere ai săi să ia loc în livingul cu fereastră semicirculară.

– Acum aş vrea să discut cu dumneavoastră un alt subiect ultrasecret, de a cărui finalizare depinde însăşi durata războiului. Pe data de 3 iunie am avut o convorbire lungă cu Herr Hess...

Scoţia, anii '40

Pista aeroportului privat al reşedinţei marchizului de Clydesdale, viitor al paisprezecelea duce de Hamilton, se găsea în vestul comitatului Dungavel, în apropierea unor foste dependinţe care pe vremuri erau

folosite ca adăpost pentru câinii de vânătoare. Noaptea era adâncă, fără lună.

Chiar acolo, în apropierea fostului adăpost pentru animale, stătea în așteptare un comitet de întâmpinare, format din stăpânul domeniului și câteva personaje de rang înalt. O perdea de negură diafană coborâse peste câmpuri în seara aceea de 10 mai 1941. Ducele de Hamilton își scoase orologiul de aur de la buzunarul vestei: mai erau câteva minute până la ora unsprezece. Privi întrebător spre bărbatul din stânga lui.

Ducele de Kent, fratele mai mic al regelui Marii Britanii, făcu un gest de încuviințare. În clipa următoare, proiectoarele care delimitau pista se aprinseră brusc, desenând o linie dreaptă strălucitoare în bezna din împrejurimi.

Se scurseră alte câteva minute. Bărbații rămaseră în tăcere, încordându-și auzul în speranța că vor percepe murmurul motoarelor. Pe chipuri li se putea citi neliniștea provocată de așteptare.

După o altă jumătate de oră, ducele de Kent i se adresă cu un aer dezamăgit gazdei sale:

– Mă tem că toată povestea asta cu arma totală nu a fost decât o capcană și că vreunul dintre măscăricii aceia de naziști și-a bătut de fapt joc de noi. Probabil că și acțiunea aceasta cu trimiterea germanului aici nu a fost decât o invenție.

– Nu cred că lucrurile stau chiar așa, alteță. De un lucru sunt sigur: avionul a decolat azi după-amiază, exact la ora stabilită. Am primit o comunicare radio

cifrată de la Haushofer. Mi-e teamă ca nu cumva să-l fi interceptat Spitfire-urile noastre.

– Oricum ar fi, e timpul să stingem luminile de pe pistă. N-aş vrea ca din cauza lor să ne trezim că bombardierele germane ne fac vreo surpriză şi rad jumătate din Scoţia de pe faţa pământului.

Hess zburase la câţiva metri deasupra apelor mării, căutând să evite sistemele de interceptare ale englezilor.

Calculele sale fuseseră aproape exacte: pe insulă, nimeni nu observase zborul solitar al avionului de vânătoare inamic; nimeni, cu excepţia unui observator izolat de pe coastă, care dădu imediat alarma.

O escadrilă de interceptoare ale RAF decolă de urgenţă, pornind în urmărirea Messerschmitt-ului, însă iscusitul pilot german reuşi să-şi facă pierdută urma intrând în plafonul dens de nori.

Hess zărise avioanele de vânătoare britanice în oglinzi şi se îndreptase fără ezitare spre bariera de nori. Orice pilot, chiar şi unul mai puţin experimentat, ştia că odată intrat într-o acumulare noroasă de asemenea dimensiuni avea să scape de urmăritori.

Nici unul dintre englezi nu îndrăzni să-i ia urma temerarului pilot Luftwaffe.

Hess se luptă cu turbulenţele atmosferice, încercând să urmeze curenţii de aer foarte puternici care biciuiau plafonul de nori. Un supliciu care părea să nu se mai termine niciodată, iar în câteva rânduri pilotul se temu că aparatul său Me 110 avea să se

dezintegreze în aer. Când în cele din urmă ieși dintre nori, nu-i veni să creadă că era teafăr și se părea că și avionul era în perfectă stare de funcționare. Împinse de manșă cu intenția de a reveni la zborul la cotă joasă, însă când încercă să repună avionul în poziție orizontală, observă că timonele verticale nu mai răspundeau la comenzi: din cauza turbulențelor, suferiseră avarii iremediabile, iar Messerschmitt-ul se îndrepta în picaj amețitor spre pământ, asemenea unui proiectil uriaș.

Deschise cupola carlingii, apoi își desfăcu centura de siguranță, însă presiunea aerului continua să-l țină fixat în scaunul de pilotaj.

Încercând să-și păstreze calmul, Hess își aminti brusc de istorisirea unui camarad care se aflase într-o situație similară: ca să sară din avion, acesta se văzuse nevoit să efectueze un tonou, pilotând cu capul în jos și lăsându-se apoi să alunece afară din habitaclu.

Procedă întocmai: întoarse Messerschmitt-ul cu o sută optzeci de grade în jurul axei sale longitudinale, apoi se împinse cu putere în mâini și picioare.

Contactul cu aerul rece al nopții îl destinse. Reușise.

Se lăsă să cadă în gol, însă își calculă greșit mișcările și fu lovit în cădere de coada avionului, fracturându-și șoldul.

În ciuda durerii atroce, Hess își păstră luciditatea și acționă dispozitivul de deschidere al parașutei.

Obersalzberg, anii '40

– În aceste clipe, camaradul Rudolf Hess survolează cerul Angliei la bordul unui avion Me 110, le spuse Hitler celor doi interlocutori ai săi, care îl priveau surprinşi. Apoi continuă: Da, aţi înţeles bine, domnilor. Hess este convins că dezlegarea enigmei – respectiv a doua jumătate a acelei partituri medievale de care avem nevoie pentru a ajunge la ascunzătoarea îndelung căutată de Otto Rahn – se află acolo, în Marea Britanie. După cum vă amintiţi, asupra unui agent englez s-au găsit recent câteva notiţe care făceau referire la textul din jumătatea de partitură încă nedescoperită. Întâmplarea poate părea cu atât mai neverosimilă, cu cât aceste adnotări au fost făcute chiar de mâna agentului pe spatele unei note informative interne a MI6. Respectivul proces-verbal era, de fapt, transcrierea raportului unui agent al serviciilor secrete franceze asupra ultimelor cuvinte smulse unui ofiţer SS înainte ca acesta să moară din cauza unei doze letale de barbiturice. Sub efectul drogului, ofiţerul nostru a dezvăluit importanţa crucială a partiturii medievale de care vorbeam adineauri, furnizând totodată şi alte detalii asupra unei aşa-numite arme totale. Acest camarad al nostru asasinat de un oarecare „agent Eiffel" în Alpii austrieci era Otto Rahn. Herr Himmler, Herr Heydrich, aveţi întrebări?

La gestul negativ al celor doi, Hitler continuă:

– După cum bine ştiţi şi dumneavoastră, în Marea Britanie există o mişcare susţinută de oameni aparţinând

tuturor păturilor sociale şi cu orientări politice diferite, care se opune politicii oficiale a guvernului de la Londra. Fac parte din acest curent nobili, oameni din marea burghezie, militari, francmasoni şi chiar membri ai serviciilor secrete... Nu aş fi sincer dacă aş defini această mişcare – profund contrară acestui război şi gata să intre în acţiune – ca fiind filonazistă. Înainte de orice, adepţii săi sunt mai degrabă antibolşevici, ei susţinând că, din moment ce Marea Britanie este obligată să intre în război, ar trebui s-o facă alături de un aliat natural, care este cel de-al Treilea Reich şi nu Stalin şi comuniştii lui. Omul nostru de legătură, Haushofer, care s-a stabilit de o vreme în Anglia, a desfăşurat o activitate foarte eficientă, întreţinând legăturile cu exponenţii de frunte ai acestui curent, adunându-i laolaltă pe toţi disidenţii şi organizând o ierarhie bine structurată a mişcării. Altminteri, aceasta ar fi rămas la stadiul unei simple şi sterile acţiuni de protest. Ceea ce probabil nu ştiţi dumneavoastră este faptul că liderul disidenţilor este o personalitate de rang foarte înalt: Alteţa Sa Regală, prinţul George Edward Alexander Edmund Windsor, duce de Kent, fiul regelui George al V-lea, fratele fostului suveran Edward al VIII-lea şi al actualului rege al Angliei, George al VI-lea. Îmi dau perfect seama că vi se pare ciudat faptul că nu v-am vorbit niciodată atât de detaliat despre această acţiune a noastră şi mai ales despre planul pus la punct de Hess. Însă cu siguranţă veţi înţelege că, date fiind circumstanţele, chiar

şi un singur cuvânt scăpat în exterior ar fi putut duce la compromiterea întregii operaţiuni.

Himmler şi Heydrich ascultaseră în linişte, cu o expresie de uimire sinceră pe chip: era bine cunoscut faptul că în Marea Britanie activau facţiuni care se opuneau politicii guvernului şi că existau contacte între repezentanţi ai conducerii celui de-al Treilea Reich şi disidenţii de peste canalul Mânecii, însă nimeni nu şi-ar fi putut închipui că se constituise deja o structură bine organizată care acum era pregătită să intre în acţiune.

– Hess, continuă Hitler, este convins că această misiune a sa va fi un succes. El susţine că scânteia care va declanşa revolta, apropiindu-i şi mai mult de noi pe englezii care se opun alianţei cu bolşevicii este un secret antic pe care îl vom împărtăşi cu această organizaţie disidentă. Este vorba despre un secret care conduce la o armă misterioasă, capabilă să radă Moscova de pe faţa pământului în câteva secunde. Iar dacă misiunea lui Hess va da greş, poziţia oficială a Reichului va fi aceea de a arunca toată responsabilitatea pe umerii lui. Vom declara că a fost vorba de o iniţiativă strict personală şi că Hess, lovit brusc de un puseu delirant de omnipotenţă, a plecat spre Marea Britanie, ignorând ordinele superiorilor. El este la curent cu toate acestea şi m-a autorizat să acţionez ca atare prin intermediul unei scrisori olografe pe care mi-a înmânat-o soţia sa. De asemenea, mi-a dat asigurări că nu va dezvălui acest secret nici chiar sub tortură, iar în cazul în care va fi capturat va susţine

că este nebun. Mai târziu, dacă va fi cazul, ne vom gândi la o strategie ca să-l scoatem din mâinile englezilor. În orice caz, trebuie să recunosc că Rudolf Hess s-a comportat ca un erou.

– Într-adevăr, rosti Himmler, misiunea camaradului Hess este pur şi simplu eroică. Glorie curajului său! Heil Hitler!

– Heil Hitler, repetă Heydrich, adăugând apoi pe un ton scăzut: Nici un camarad nu va lăsa o Amazoană în voia sorţii.

– Ce aţi spus, Herr Heydrich? îl întrebă Hitler.

– A, nimic, *mein* Führer. E formula unui vechi jurământ...

Scoţia, anii '40

Cu mâinile încleştate pe coada furcii, bărbatul dădu deoparte pânza paraşutei. Ofiţerul german zăcea pe pământul reavăn, întors pe-o parte. Părea grav rănit, dar era conştient.

– Nu face nici o mişcare! Cine eşti? întrebă pe un ton aspru scoţianul, îndreptând coarnele furcii ca pe o baionetă spre bărbatul în uniformă.

Hess îşi strecură mâna spre tocul pistolului.

– Hei, prietenul meu David McLean ţi-a zis să nu faci nici o mişcare! exclamă o a doua voce.

Germanul privi de jur-împrejur: luminişul în care aterizase era înţesat de oameni care îl fixau cu priviri suspicioase.

Hess ridică o mână, în vreme ce cu cealaltă trase încet pistolul Luger din toc şi, ţinându-l cu două degete, îl aruncă la picioarele ţăranului din faţa lui.

– Numele meu e Alfred Horn, căpitanul Alfred Horn din cadrul Luftwaffe şi sunt purtătorul unui mesaj important, spuse el, într-o engleză nesigură. Pentru binele comun al naţiunilor noastre, trebuie să vorbesc imediat cu ducele de Hamilton. Vă rog, domnilor, ceea ce vreau să-i comunic ducelui este de o importanţă capitală. Îi puteţi spune că mesajul pe care vreau să i-l transmit vine din partea domnului Haushofer. Duceţi-mă, vă rog, la el, sau cel puţin anunţaţi-l că sunt aici. Va înţelege despre ce e vorba.

– Cred că ar fi mult mai bine să te ducem la spital, neamţule, nu la domnul duce, observă McLean, vorbind cu un pronunţat accent scoţian. Piciorul tău se umflă din ce în ce mai tare şi nu mi se pare deloc a fi tocmai în regulă. Vei avea timp să transmiţi poliţiei câte mesaje vrei tu. Acum însă, o să te duc la mine acasă şi o să aşteptăm acolo autorităţile.

Telefonul sună în clipa în care ducele de Hamilton şi ducele de Kent, gustau în sala de vânătoare, dintr-o sticlă de scotch vechi, sperând că preţioasa băutură avea să-i facă să uite de marea dezamăgire pe care tocmai o suferiseră.

– Nu-mi vine să cred că şi-au bătut joc de noi, spunea fratele regelui Angliei. Planificaserăm totul până la cel mai mic amănunt... De ce, oare, această schimbare de atitudine?

– Aveți dreptate, îi răspunse ducele de Hamilton, îndreptându-se spre telefonul din holul de la intrare. Prin intermediul cunoștințelor mele din RAF, am reușit să asigur o cantitate suficientă de carburant, pregătită de-a lungul rutei pe care trebuia s-o parcurgă mesagerul nostru. Totul era pus la punct, iar Hess s-ar fi putut întoarce în Germania în deplină siguranță.

Ducele de Hamilton vorbi câteva minute bune la telefon, apoi se întoarse în living, cu chipul galben precum ceara.

– L-au capturat: Hess s-a catapultat și a aterizat pe un câmp de lângă satul Paisley. Are un șold fracturat. L-au dus acasă la unul din țăranii care au văzut avionul prăbușindu-se. Apoi a fost dat pe mâna a doi polițiști – Peterson și Gibson. Se pare că cei doi n-au crezut o iotă din povestea pe care le-a spus-o așa-zisul căpitan Horn și au lăsat pe seama comandamentului local de poliție orice decizie legată de prizonier. Un pilot inamic care sare cu parașuta nu e un lucru prea des întâlnit prin părțile astea. Se pare că acest Horn ar fi cerut în repetate rânduri ca eu să fiu informat de sosirea sa. În cele din urmă, a fost dus la cartierul general.

– Sunați-l pe ducele de Hamilton și spuneți-i că eu, căpitanul Horn, sunt aici. El va înțelege despre ce e vorba, continua să repete Hess, strâmbându-se de durere.

Drept răspuns, pilotul german a fost transferat cu un transportor blindat la Glasgow. Acolo a fost interogat din nou, în prezența consulului polonez care asigura traducerea în germană.

Cu totul inexplicabil, Hess își schimbă brusc versiunea:

– Sunt aici în slujba umanității, a salvării ei. Mă numesc Rudolf Hess și sunt așteptat de personalități de rang înalt ale guvernului Marii Britanii.

Mai târziu, anchetatorii îl internară într-un spital pentru tratarea fracturii de la șold, dar și de acolo continuă, cu o obstinație delirantă, să ceară o întâlnire cu ducele.

– În cazul acesta, găsiți o modalitate ca să vă întâlniți cu el, dragul meu prieten, zise ducele de Kent, rotind ușor paharul de scotch. Nu asta ne doream? Trebuie să faceți în așa fel încât să aflați secretul deținut de domnul Hess, secret care poate pune capăt războiului. Asta și pentru că, mai presus de orice, trebuie să găsim o soluție ca să întoarcem în favoarea noastră urmările acestui accident: nu uitați că, așa cum se pune problema în momentul acesta, riscăm cu toții pedeapsa cu moartea pentru înaltă trădare.

După o primă întâlnire între patru ochi cu Hess, care durǎ câteva minute bune, ducele de Hamilton ceru să i se pregătească de urgență avionul personal Hurricane și decolă în grabă, îndreptându-se spre Londra.

Londra, anii '40

Îl găsi pe Winston Churchill la un banchet, împreună cu vreo treizeci de invitați, și îi ceru o întrevedere între

patru ochi, invocând fapte de o importanță capitală pentru siguranța națională. Mulțumit că găsise o scuză foarte potrivită ca să se retragă într-un separeu și să savureze în liniște un trabuc, Churchill ascultă cu atenție destăinuirea ducelui.

– Vorbiți despre *acel* Hess? Rudolf Hess, mâna dreaptă a lui Adolf Hitler? întrebă el, holbându-se la bărbatul din fața sa.

– Întocmai, domnule prim-ministru, este vorba chiar despre *acel* Rudolf Hess.

– Opțiunile sunt doar două: fie ați exagerat cu băutura la această petrecere, fie ați început să aveți vedenii, domnule duce. Dacă cel care s-a parașutat pe teritoriul nostru este într-adevăr Rudolf Hess, atunci eu sunt, nici mai mult, nici mai puțin, decât amiralul Nelson în persoană.

– Ei, bine, în cazul acesta cred că a sosit vremea să vă dezvăluiți adevărata identitate, domnule.

Nobilul scoțian avu nevoie de mult timp ca să-l convingă pe primul-ministru că lucrurile stăteau așa cum spunea el, dar în cele din urmă izbuti. Nu-i mai rămânea decât să facă în așa fel încât el și organizația clandestină din care făcea parte să iasă basma curată din toată povestea aceea.

Sosirea lui Hess în Marea Britanie urma să devină o știre de interes public.

– Și cum se face că Hess a întrebat tocmai de dumneavoastră? îl chestionă Churchill, arcuindu-și bănuitor sprâncenele.

– În cursul întâlnirii pe care am avut-o ieri cu el, mi-a spus că a apreciat foarte mult un articol de-al meu apărut în *Times*, în octombrie 1939. În rândurile acelea stigmatizam comportamentul față de Germania al țărilor învingătoare în Marele Război și îmi exprimam speranța unei renașteri a națiunii germane, cu care, la urma urmelor, avem multe afinități. Hess mi-a spus că această declarație publică a mea l-a determinat să mă considere principalul om de legătură pentru misiunea de pace pe care a întreprins-o.

– Pace... pace... Hm! În vreme ce acest domn Hess al dumneavoastră ateriza aducând firmanul lui de pace, bombardierele germane lăsau să cadă asupra Angliei zeci de tone din încărcătura lor mortală. Avioanele noastre de vânătoare au doborât nu mai puțin de treizeci și trei de bombardiere, și asta chiar în timp ce așa-zisul emisar nazist se declara purtătorul unui mesaj de pace. Oare chiar credeți că naziștii sunt capabili să trăiască în pace, domnule? spuse Churchill, cu o notă de sarcasm în voce. Apoi ridică privirea spre viitorul duce și îl întrebă brusc: V-ați mai întâlnit vreodată cu Rudolf Hess până acum?

Hamilton se întâlnise cu Hess de mai multe ori, atât în Anglia, cât și în Germania, întotdeauna în prezența prietenului lor comun Haushofer, dar era convins că nu era în interesul său să recunoască asemenea aspecte din cariera sa. În consecință, se limită să răspundă:

– Da, Hess mi-a fost prezentat la recepţia prilejuită de deschiderea Jocurilor Olimpice de la Berlin, în 1936.

În noiembrie 1939, amiralul Hugh Sinclair încetase din viaţă, lăsând vacant postul de director al MI6, direcţia a şasea a serviciilor secrete britanice. În locul său a fost numit sir Steward Graham Menzies. Gurile rele spuneau că acesta ar fi fost fiul nelegitim al regelui Edward al VII-lea.

În afara numelui, pe care Churchill îl considera imposibil de pronunţat, noul şef al MI6 prezenta şi un alt inconvenient în ochii primului-ministru: politica sa era aceea de a pune la cale revolte populare în ţările inamice, alimentând şi întreţinând prin toate mijloacele orice focar de rezistenţă antinazistă.

Lui Churchill îi plăceau mai mult bubuitul grenadelor şi potenţialul distructiv al bombelor lansate din avion. În consecinţă, premierul era foarte încântat de faptul că el avea să-l anunţe pe şeful serviciilor secrete de sosirea lui Hess în Marea Britanie, şi nu invers: dintr-un anumit punct de vedere, reuşise să-i fure meseria.

Menzies primi vestea aparent impasibil, însă mintea sa începu imediat să lucreze febril, elaborând supoziţii şi semnificaţii ale neaşteptatei întâmplări. Pentru el era limpede că totul făcea parte dintr-un proiect amplu. Îşi aminti că odată, cu mult timp în urmă, îi ajunsese la urechi informaţia că Hess mai făcuse vizite neoficiale în Anglia, unde se întâlnise

cu anumiți oameni deloc străini de politică. Ordonă să i se aducă mai multe dosare din arhivă și începu să parcurgă toate rapoartele unui agent pe care îl apreciase pe vremuri pentru meticulozitatea sa deosebită, dar care, foarte probabil, fusese eliminat de spionii inamicului din cauza investigațiilor sale fără cusur.

Cuvintele cu care căpitanul de fregată Kater își descrisese propria activitate de pândă și filaje fuseseră profetice: Hess, adesea însoțit de emisarul său Haushofer, le făcuse frecvent vizite unor reprezentanți ai înaltei aristocrații britanice. Recenta sa sosire în Marea Britanie nu putea fi altceva decât epilogul unui plan care mirosea a trădare și colaborare cu inamicul. Numai că, pentru a formula asemenea acuzații, șeful MI6 trebuia să găsească dovezi inatacabile.

Oamenii săi se dovedeau infailibili atunci când primeau ordinul să culeagă informații despre inamicii Marii Britanii. În schimb, nu s-ar fi dovedit la fel de demni de încredere în cazul în care li s-ar fi cerut să trădeze sau doar să facă investigații asupra membrilor aristocrației propriei țări ori, și mai rău, a familiei regale. Menzies presupunea că acesta era motivul pentru care predecesorul său, amiralul Sinclair, preferase să pună pe urmele ducelui de Kent un ofițer experimentat, așa cum fusese căpitanul Kater.

Adevărul era că în cadrul British Secret Intelligence Service activau și agenți suspectați că ar avea simpatii revoluționare filonaziste sau, în orice caz,

foarte apropiați de pozițiile exprimate de ducele de Kent.

Sir Steward Menzies hotărî că investigațiile trebuiau efectuate în cel mai mare secret: ce se ascundea în spatele sosirii lui Rudolf Hess în Marea Britanie era o întrebare cu un răspuns mult mai greu de găsit decât „rutina cotidiană“ a unei țări aflate în război.

Scoția, anii '40

Motto-ul care trona pe frontispiciul castelului Buchanan – *CLARIOR HINC HONOS* – contrasta cu aspectul auster și tern al impunătoarei clădiri transformate în spital militar. Aici erau tratați, în general, pacienții de rang înalt.

Salonul lui Rudolf Hess era supravegheat de Robert Shaw, un tânăr ofițer al MI6. Santinela îl recunoscu imediat pe ștabul din serviciile secrete care îl însoțea pe ducele de Hamilton. Cu toate acestea, locotenentul le ceru nou-veniților consemnul, lăsându-i să intre în camera ocupată de omul numărul doi al celui de-al Treilea Reich abia după ce le verifică permisele de trecere.

– Bună ziua, Herr Hess, zise ducele de Hamilton când ajunse lângă patul pacientului. L-am adus cu mine și pe colonelul Danton de la MI6. El a condus ancheta în cazul dispariției agentului Kater. Puteți discuta cu el fără nici o grijă: colonelul e de-ai noștri.

Îl puteți întreba ce m-ați întrebat și pe mine zilele trecute.

Hess nu stătu pe gânduri și intră direct în subiect.

– Spuneți-mi, domnule colonel, zise el, ați găsit cumva în locuința lui Kater un fragment dintr-o partitură medievală sau copia unei balade dedicate Mariei Magdalena?

– Nu țin minte să fi găsit așa ceva, dar am adus procesul-verbal al percheziției din locuința lui. O clipă... Ia te uită, într-adevăr erau acolo câteva partituri vechi, vreo zece la număr, pe care le-am enumerat aici, spuse colonelul Danton, parcurgând cu privirea o listă. Dar nici unul dintre cântece nu era dedicat Mariei Magdalena și cred că toate partiturile găsite erau complete. Pe de altă parte, trebuie să vă spun că toate au fost examinate de experți, iar aceștia au confirmat ceea ce tocmai v-am spus. Investigațiile mele au fost foarte amănunțite: am cerut chiar să se verifice dacă nu cumva în casa aceea existau ascunzători secrete în ziduri sau în podele. În concluzie, este exclus ca documentul pe care îl căutați să se fi aflat acolo.

– Kater avea rude sau prieteni de încredere, cărora să le fi dat documentul în custodie? insistă Hess.

– Nu, domnule, răspunse prompt colonelul Danton. Kater era pasionat doar de munca sa și de muzică... dar... așteptați puțin... Preotul acela... părintele Mc Aiden... da, așa se numea. A venit acasă la Kater chiar în timpul percheziției. Părea foarte tulburat. Mi-a spus că era bun prieten cu cel dispărut,

împărtăşind aceeaşi pasiune pentru muzica veche. Oare cum de nu m-am gândit mai devreme la asta?

– Îi puteţi da de urmă? întrebă ducele Hamilton.

– Bineînţeles, îmi amintesc că mi-am notat datele lui, răspunse colonelul englez.

Locotenentul Robert Shaw îşi făcea de lucru cu o oglindă de campanie, folosită pentru bărbierit, pe care o plasase deasupra uşii: reuşi astfel să observe amănuntele scenei care se desfăşura în salonul lui Hess. La sfârşit, auzi şi ultimele fraze pronunţate de ofiţerul superior al serviciilor secrete britanice.

Drept urmare, locotenentul Shaw procedă în conformitate cu ordinul pe care îl primise: redactă un raport detaliat, fără să omită cele câteva cuvinte ale discuţiei pe care reuşise să le surprindă. Câteva ore mai târziu, raportul tânărului ofiţer ajunse pe masa primului-ministru.

Londra, anii '40

– Se pare că în mărul nostru avem un vierme gras, comentă Churchill, apoi dispuse transferul lui Hess într-un loc mai puţin frecventat.

Cei prezenţi în biroul primului-ministru ar fi fost gata să jure că viermele despre care vorbise Churchill era de fapt o aluzie la ducele de Kent şi la legăturile lui dubioase.

Peste câteva zile, omul numărul doi al celui de-al Treilea Reich fu transferat în Turnul Londrei.

Totuşi, un binevoitor avu grijă să transmită la Berlin o notă informativă cifrată în atenţia lui Albrecht Haushofer, în care era prezentată în amănunt discuţia purtată de Danton, ducele de Hamilton şi Hess în salonul spitalului militar Buchanan.

„Afacerea Hess“ luă amploare în scurt timp, inflamând imaginaţia întregii lumi: toate ziarele de pe mapamond comentau evenimentul sub titluri cu litere de-o şchioapă. În cele din urmă, şi postul oficial de radio al Germaniei a difuzat un comunicat, la care însuşi Hitler ţinuse să-şi aducă contribuţia.

„Deşi Führerul, spunea comunicatul, i-a interzis să piloteze fără însoţitor din cauza unei maladii grave şi progresive care poate conduce la o infirmitate fizică şi mentală, membrul de partid Rudolf Hess a nesocotit ordinul. Procurându-şi un avion de ocazie, el s-a încumetat să zboare spre pământ inamic. Din scrisoarea adresată de Hess Führerului ies limpede în evidenţă gravele semne de dezechilibru mintal de care suferă...“

Se părea că ecoul acelui straniu episod nu avea să se stingă prea curând, întrucât în joc se aflau prea multe puteri şi interese politice.

Serviciile secrete de pe toate cele cinci continente se mobilizară pentru a afla cât mai multe informaţii despre ultimul zbor al lui Rudolf Hess. Dintre toate, cele mai îngrijorate de turnura pe care o puteau lua evenimentele erau serviciile de spionaj sovietice: unele indiscreţii scăpate din înaltele cercuri politice insinuau

că, în realitate, în spatele acestei incredibile întâmplări se ascundea o schimbare de poziție a englezilor față de cel de-al Treilea Reich. Iar în eventualitatea unei păci separate între Marea Britanie și naziști, cel mai mult ar fi avut de suferit Iosif Vissarionovici Stalin și Uniunea Sovietică.

Drept urmare, în afara căilor subterane utilizate în mod obișnuit, liderul de la Kremlin hotărî să folosească și canalele diplomatice tradiționale.

În clipa în care centralista din Downing Street numărul 10 îl anunță că ambasadorul Uniunii Sovietice îl căuta la telefon, primul impuls al lui Churchill fu să amâne convorbirea; apoi, într-o fracțiune de secundă, se răzgândi și acceptă să vorbească. Într-un timp la fel de scurt născoci o scuză plauzibilă care avea să intre în istorie.

– Tovarășul Stalin a aflat vestea și dorește să vă înștiințeze de profunda sa îngrijorare pentru cele întâmplate, domnule prim-ministru.

– Ca întotdeauna, toată povestea a fost exagerată de presă, domnule ambasador, răspunse Churchill. Apoi continuă pe un ton enigmatic: Iar acest fapt, din păcate, a avut drept consecință deconspirarea întregului aparat al serviciilor noastre secrete.

– Vreți să spuneți, Excelență, că a existat un plan în spatele sosirii în Anglia a lui Rudolf Hess?

– Cei mai destoinici oameni ai noștri, improviză Churchill, lucrau de câțiva ani buni la acest plan. Deocamdată însă nu pot să spun mai multe, nici chiar unui aliat de încredere cum este Uniunea Sovietică:

aş risca să pun în primejdie viaţa tuturor agenţilor noştri care încă nu au apucat să se întoarcă în ţară. Din păcate, unicul rezultat al operaţiunii a fost capturarea lui Rudolf Hess, însă proiectul nostru era mult mai amplu. V-aş ruga să-l liniştiţi pe prietenul nostru Stalin, asigurându-l totodată de loialitatea şi onoarea naţiunii noastre. Vă voi furniza detaliile întregii operaţiuni imediat ce voi putea să fac acest lucru.

Churchill trânti furios receptorul în furcă, apoi şuieră printre dinţi:

– La naiba cu odraslele astea cu sânge albastru! În loc să se joace cu tot felul de strategii subversive de două parale, mai bine s-ar limita să participe la meciuri de polo şi partide de vânătoare de vulpi... Cel puţin ar cruţa sănătatea tuturor: pe a lor, pe a mea şi pe cea a întregului popor englez!

Câteva zile mai târziu, Stalin difuză un comunicat în care îşi expunea opinia oficială asupra „afacerii Hess": liderul sovietic confirma versiunea lui Churchill, care vorbea despre un uimitor complot al serviciilor secrete britanice care duseseră la capturarea lui Hess. Nimeni n-ar fi băgat mâna în foc că Stalin credea cu adevărat acea versiune, dar toată lumea era de acord că nu ar fi fost deloc prudent ca ruşii să-şi irite aliaţii în acele momente în care o sută şaptezeci de divizii germane erau masate la graniţele Uniunii Sovietice, acolo unde le aşteptau o sută cincizeci de divizii ale Armatei Roşii.

Obersalzberg, anii '40

Trecuseră câteva luni de la acel mai 1941, perioadă în care evenimentele se precipitaseră. Printre altele, în decembrie se petrecu o întâmplare care avea să schimbe în mod decisiv situaţia de pe front.

Hitler prefera în continuare refugiul său din Alpii bavarezi oricărei alte reşedinţe. Berghof, vila cu două etaje de lângă Berchtesgaden, în regiunea Obersalzberg, la mică distanţă de Cuibul Acvilei, era locul în care Führerul obişnuia să se întâlnească cu cei mai apropiaţi colaboratori ai săi. Când aceştia erau obligaţi la sejururi mai lungi, erau găzduiţi în cele paisprezece camere de la ultimul etaj.

De data aceasta, pe lângă Himmler şi Heydrich era prezent şi Martin Bormann.

Hitler arătă spre cele cinci fotolii din piele dispuse în semicerc în faţa uriaşului cămin faianţat din salon. Führerul se aşeză cel din urmă: mai întâi roti manivela gramofonului şi puse pe platan un disc cu o operă de Wagner, al cărui bust de bronz realizat de Breker trona pe o măsuţă de cristal. Notele grave din *Tannhäuser* risipiră liniştea grea care se lăsase în încăpere.

De la fereastra uriaşă, ca o vitrină, se deschidea priveliştea asupra întregii văi acoperite de zăpadă. Iarna neaşteptat de aspră îngreunase operaţiunile de război şi mişcările de trupe de pe front.

În cele din urmă, Hitler abordă primul subiect de pe ordinea de zi a întrunirii: evreii.

Heydrich urma să fie actorul principal la conferința programată pentru jumătatea lunii ianuarie la Wannsee, care avea ca scop găsirea unei rezolvări a problemei evreiești: până în acel moment, evreii, deposedați de toate bunurile, fuseseră expulzați de pe teritoriul celui de-al Treilea Reich. Acum însă trebuiau luate în considerație dificultățile obiective cu care se confruntau țările europene implicate în război, incapabile să mai facă față fluxurilor nesfârșite de imigranți.

Heydrich interveni și își expuse punctul de vedere ca și cum nu ar fi fost vorba despre ființe umane, ci despre niște mărfuri aflate în tranzit pe teritoriul german. Apoi rămase în așteptarea instrucțiunilor Führerului. Hotărârea acestuia avea să devină și poziția oficială a guvernului la conferința de la Wannsee.

Dintre rezolvările propuse fu aleasă *Endlösung der Judenfrage*, „Soluția finală a problemei evreiești".

Astfel, printr-o decizie care presupunea exterminarea unui întreg popor, fu rezolvat primul punct de pe ordinea de zi a întrunirii de la vila Berghof. Toți cei prezenți aprobară fără rezerve hotărârea.

Hitler aduse apoi în discuție cel de-al doilea subiect, pe care în clipa aceea îl considera mult mai important decât chestiunea evreiască.

– Japonezii vor ataca mâine, anunță el sec.

Toți cei prezenți știau ce avea să se întâmple mai departe: americanii urmau să primească o lecție dureroasă pentru politica lor neintervenționistă, văzându-se obligați să intre în război. Avea să fie un eveniment

care putea schimba echilibrul militar al momentului, o nouă necunoscută în privința victoriei finale. O necunoscută care, cu siguranță, nu avea să acționeze în favoarea Germaniei.

Nici unul dintre cei prezenți nu ar fi recunoscut cu voce tare, însă toți, în frunte cu Hitler, vedeau norii negri de furtună care se iviseră la orizont chiar în momentul în care Reichul se pregătea pentru victoria finală. Intrarea Americii în război dădea peste cap toate pronosticurile. Erau imperios necesare acțiuni care să încline din nou balanța în favoarea axei Roma–Berlin–Tokyo. În mintea liderilor naziști încolți din nou un plan la care se renunțase în ultimele luni.

– Cred că este oportun, spuse Himmler, să luăm din nou în considerație proiectul cu bătaie pe termen lung gândit de camaradul Hess: oferindu-le englezilor posibilitatea construirii în același timp cu noi a unei arme de distrugere în masă, Germania ar putea să încheie o pace separată cu Marea Britanie.

– În ceea ce mă privește, domnule Reichsführer Himmler, proiectul despre care vorbiți nu a fost niciodată abandonat, interveni Bormann. Ca atare, vă informez că am menținut raporturile amicale stabilite de predecesorul meu, Rudolf Hess, cu ducele de Kent și susținătorii săi. Acolo, pe teritoriul inamic, serviciile secrete se scaldă acum în ape mult mai liniștite: Führerul a răspândit cu abilitate zvonul referitor la nebunia camaradului Hess, în timp ce englezii au lăsat să se înțeleagă că arestarea omului nostru a

fost rodul unei operațiuni puse la cale de serviciile lor secrete. Cele două versiuni au redus în cele din urmă interesul morbid creat în jurul acestui caz. În același timp, e bine de știut că vigilența serviciilor de spionaj ale britanicilor a mai scăzut în ultima vreme. Consider, așadar, că este momentul să activăm din nou piesele-cheie ale planului nostru.

Anglia, anii '40

Când colonelul Danton îl interogă din nou pe preotul irlandez, acesta îi spuse candid că trimisese manuscrisul Suveranului Pontif, la Vatican: deoarece era vorba despre o partitură de muzică religioasă, părintele Mc Aiden considerase că Sfântul Scaun era locul cel mai potrivit în care putea fi păstrată. Amenințările cu acuzația de înaltă trădare proferate de colonelul Danton se dovediră zadarnice: logica părintelui Mc Aiden părea total desprinsă nu doar de orice mașinațiuni, ci chiar și de realitate.

Colonelul de la MI6 întocmi în consecință un raport oficial – în care declara închise cercetările în cazul Kater – și un altul, mult mai detaliat, pe care i-l trimise ducelui de Kent.

Câteva ore mai târziu, aceeași notă informativă ajungea pe masa lui Bormann, care luase locul „smintitului" Hess în ierarhiile naziste.

Germania, anii '40

Spre deosebire de ceilalţi apropiaţi ai lui Hitler, Martin Bormann era un bărbat discret şi solitar. Avusese o copilărie nefericită: rămas de foarte mic orfan de tată şi constrâns de sărăcia în care trăia familia sa, preferase câmpurile de instrucţie în locul educaţiei şcolare, înrolându-se ca artilerist în cursul Primului Război Mondial.

În 1927, la numai douăzeci şi şapte de ani, se înscrisese în NSDAP, construindu-şi o carieră fulgerătoare care îl adusese în postura de secretar personal al lui Hess, funcţie deţinută între 1933 şi 1941.

Bormann era pasionat de muzică şi de şah. Avea un caracter împăciuitor şi meditativ. Cu toate acestea, nu era mai puţin feroce decât camarazii săi în problemele care necesitau acţiune promptă şi pumn de fier. Toate aceste calităţi îl făcură să crească în ochii Führerului până într-acolo încât acesta îi oferi funcţia de secretar personal după ce „smintitul“ Hess fu lovit de *damnatio memoriae*.

Bormann se situase mereu pe poziţii profund anticlericale: în opinia lui, preoţii nu numai că nu puteau face parte din structurile de conducere ale partidului, dar ar fi trebuit să li se interzică orice formă de adeziune la ideologia nazistă. Singura excepţie pe care o accepta fără rezerve era un sacerdot foarte ataşat de ideile naziste, care preluase rolul de mediator între Führer şi Sfântul Scaun. Numele său era Roeller, iar

Bormann îl cunoscuse prin intermediul predecesorului său, Hess.

În clipa în care află că fragmentul lipsă al partiturii medievale ajunsese printre documentele păstrate la Vatican, secretarul personal al Führerului își aminti imediat de monseniorul Roeller.

45

Languedoc, 2007

Cei doi scufundători ai Jandarmeriei îl ajutară pe Oswald Breil să-şi fixeze tubul de oxigen pe spate. Pe malul micului lac subteran era animaţie mare: oamenii lui Tamberly căutară cu minuţiozitate indicii noi sub fasciculele proiectoarelor subacvatice. Apa cristalină reflecta pe bolta peşterii lumina lămpilor cu halogen.

După ce stratul de sedimente acumulate în decursul secolelor fu îndepărtat în întregime, în faţa ochilor le apăru gura unei galerii, astupată cu blocuri uriaşe de piatră.

Curând, scafandrii îşi dădură seama că folosind dalta şi ciocanul nu aveau să reuşească niciodată să facă o breşă în zid.

Unul dintre ei ieşi la suprafaţă. Când se scufundă din nou, ţinea în mâini o unealtă legată la un tub de aer comprimat. Vibraţiile ciocanului pneumatic se propagară din adâncuri cu un zgomot surd, asemănător vuietului unui cutremur.

Chiar şi cu acest instrument, penetrarea zidului se dovedi o operaţiune dificilă şi de lungă durată: blocurile imense fuseseră lipite unul de celălalt fără ajutorul mortarului, dar îmbinările erau perfecte, iar construcţia masivă, ermetică, de netrecut.

Cei trei bărbaţi lucrară cu schimbul, deoarece sub apă nu era loc decât pentru două persoane în acelaşi timp.

Nu trecuseră mai mult de zece minute de când Oswald se odihnea pe mal, când unul din scafandri ieşi la suprafaţă şi îi ceru să-l urmeze: reuşiseră să facă o breşă suficient de mare ca să permită trecerea unui om.

Câteva minute mai târziu, Oswald conducea micul grup subacvatic dincolo de zid. Pătrunseră într-o galerie inundată care se întindea în plan orizontal, cu o serie de coturi şi curbe bruşte ce îi împiedicau pe cei trei să vadă la mai mult de doi-trei metri în faţa lor.

După aproximativ treizeci de metri, galeria luă un curs ascendent şi în cele din urmă scafandrii scoaseră capetele la suprafaţă, într-o cavitate aerisită.

După ce înotă câţiva metri, Oswald ieşi pe uscat: fasciculele lanternelor luminară bolta uriaşei săli, care părea că se află la peste douăzeci de metri deasupra capetelor lor, asemenea cupolei unei mari biserici, împodobită de o constelaţie de stalactite.

Când îndreptă fasciculul lanternei spre pardoseala sălii, Oswald încremeni.

Zăceau aliniaţi, unul lângă celălalt. Microclimatul peşterii păstrase scheletele aproape intacte de-a lungul celor câteva secole care trecuseră de la moartea lor.

Oswald se eliberă de echipamentul greoi de scafandru și începu să inspecteze sala, înaintând cu pași ușori, ca și cum nu ar fi vrut să deranjeze somnul etern al locuitorilor grotei.

Se aflau acolo peste o sută de cadavre, care zăceau la fiecare pas, de jur-împrejurul pereților. Multe dintre ele erau schelete de copii. Oasele degetelor se încrucișau cu cele ale scheletelor de alături, într-o ultimă și veșnică strângere de mână fraternă.

Breil se apropie de unul dintre schelete, aplecându-se să examineze spada prinsă de mijloc. Își dădu imediat seama de proveniența ei: era o armă medievală folosită de luptătorii nobili din antica Persie. Era un obiect foarte rar, lucrat cu măiestrie: garda era din aur incrustat, împodobită cu un smarald de mari dimensiuni. Spadele de genul acela, cu lama curbată, ușoare și foarte ușor de manevrat se numeau *akinakes*.

Oswald o luă în mână: lama aceea rece trebuie să fi fost protagonista multor întâmplări teribile, dar victoriile ei se dovediseră, în cele din urmă, inutile.

– Să ne întoarcem, le spuse Oswald celorlalți doi scafandri, care priveau uluiți de jur-împrejur. Mâine va trebui să petrecem mult timp aici, în sala aceasta.

Tamberly îi întâmpină îngrijorat și curios în același timp.

– Hai, spuneți-mi, ce se află dincolo de zid? întrebă el. A trecut mai bine de o jumătate de oră de când nu am mai zărit nici o bulă de aer urcând la suprafață. Începusem să mă gândesc la ce e mai rău.

– Am descoperit o altă sală. Ceva mai înaltă decât aceasta. Apa nu a ajuns până acolo și am găsit peste o sută de schelete. Fără îndoială că cineva a vrut să le bareze pentru totdeauna bieților oameni orice cale de ieșire și a transformat caverna într-un uriaș mormânt. Dacă ai posibilitatea, Yves, te-aș ruga să-mi faci rost pentru mâine de alți câțiva oameni, dar fă-o cu mare discreție: încă nu e momentul să facem publică această descoperire. Vreau să aflu ce anume a provocat atunci, în Evul Mediu, acest teribil masacru. Și în nici un caz nu vreau aici reporteri înarmați cu camere de luat vederi sau arheologi cu pensoane și palete.

– Desigur, Oswald. Nu-ți face griji. Și, în orice caz, voi lăsa doi-trei oameni de-ai mei aici la noapte, să păzească intrarea.

Teheran, 2007

– Mâine, Excelență, spuse Fadah, negustorul de arme. Vă mai solicit un răgaz până mâine. Clientul meu mi-a dat asigurări că mâine vom încheia tratativele.

– Ca să fiu sincer, n-a fost vorba niciodată de tratative, remarcă iritat Gholam Pashelvi. Până acum, am fost legat de mâini și de picioare în fața ta și a clientului pe care îl reprezinți: voi ați stabilit totul, începând cu prețul mărfii și terminând cu modalitatea de livrare a acesteia; chiar și calitatea petrolului pe care vi-l ofer la schimb ați ales-o tot voi. Acum însă mă rog pentru tine să meargă totul ca pe roate, Fadah.

Când traficantul de arme ieși din încăpere, Pashelvi se întoarse spre credinciosul său om de încredere.

– Continuă să-l ții sub observație, Nard. Șobolanul ăsta vorbitor nu mi-a plăcut niciodată. Sper din toată inima să fie și un sâmbure de adevăr în spatele acestei stranii afaceri cu material radioactiv. Și oricum, când totul se va termina, ne vom ocupa de el într-o manieră definitivă: nu ne putem permite să lăsăm un martor în viață. Apropo de martori, ce mai face ex-președintele nostru ales în mod democratic?

– Mai întîi, nu vă faceți probleme în privința lui Fadah: îi urmărim orice mișcare. Nu voi întârzia să vă informez atunci când vor interveni evenimente demne de semnalat, răspunse Nard, cu o privire sinistră. Cât despre martori... nu credeți totuși că a venit vremea să scăpăm pentru totdeauna de președintele Tahrjani?

– În nici un caz! exclamă Pashelvi. Trebuie să ne folosim de el ca de un jolly-joker de fiecare dată când încep să apară suspiciuni legate de dispariția sa: aparițiile sale televizate și declarațiile transmise din zonele secrete în care se ascunde sunt principala noastră dovadă de legitimitate. Faptul că și-a mărturisit trădarea ne ferește de orice acuzație.

Languedoc, 2007

– Ia privește aici, Sara, spuse Oswald ținând spada cu ambele mâini.

– Dar asta este o *akinakes!* Unde ai găsit-o, Oswald?

– Crezi că rezişti să asculţi o poveste incredibilă?

Sara tăcu tot timpul cât Oswald îi spuse ce descoperise, sorbindu-i fiecare cuvânt.

– Catarii! exclamă ea în cele din urmă. Legenda străveche care vorbeşte despre zecile de fugari zidiţi de vii într-o peşteră... Aşadar, e adevărat!

Teheran, 2007

La Teheran era ora nouă dimineaţa, cu două ore mai târziu decât fusul central-european, când telefonul de pe linia privată a preşedintelui iranian începu să sune.

– Clientul meu m-a sunat acum câteva minute, se auzi vocea surescitată şi plină de mulţumire a lui Fadah. Totul e aranjat, Excelenţă. Cred că trebuie să ne întâlnim cât mai repede.

– În biroul meu, peste două ore, replică sec Pashelvi, pe un ton care nu admitea replică.

Languedoc, 2007

Trecuse mult timp de când Oswald nu mai petrecuse o noapte liniştită într-o cameră de hotel. Acum, când îngrijorarea pentru soarta Sarei scăzuse în intensitate, bărbatul se lăsă în voia unui somn binefăcător care avea să-l pună pe picioare: îl aştepta o zi grea.

Telefonul sună îndelung până când reuşi să alunge visele lui Oswald.

Aruncă o privire la ceas: era ora şase şi douăzeci dimineaţa.

– Oswald, trebuie să-ţi dau o veste proastă, spuse Yves Tamberly de la celălalt capăt al firului.

Breil tresări şi se rugă în gând ca vestea proastă să nu fie în legătură cu Sara.

– Acum douăzeci de minute, o echipă formată din cinci scafandri a ajuns la Grotte des Chevaliers ca să pregătească instalaţiile şi echipamentele necesare scufundării. Au descoperit că cei trei oameni lăsaţi de pază acolo au fost ucişi cu focuri de pistol. Atacul s-a produs între orele trei – când cei trei au făcut schimbul de tură – şi şase dimineaţa. Se pare că e vorba de asasini profesionişti: oamenii mei au fost ucişi cu precizie, cu câte un singur foc de pistol.

– Poţi să mai ţii câteva ore la distanţă presa şi televiziunea, Yves?

– Nu-ţi pot promite, Oswald, dar o să încerc. Ce vrei să faci?

– Să inspectez peştera, aşa cum mi-am propus încă de ieri. Deşi mă tem că acum este prea târziu.

– Ai nevoie de ceva? Spune-mi şi o să încerc să fac ce-mi ceri.

– Dacă e posibil, aş vrea să-mi laşi la dispoziţie echipa de scafandri cu tot cu echipamente. Şi aş mai vrea să duc un contor Geiger-Müller în sala mare pe care am descoperit-o ieri.

Sara Terracini se trezi odată cu primele raze ale soarelui, așa cum se întâmpla în fiecare zi de când își revenise din starea de inconștiență. Probabil că dormise prea mult cât timp fusese în comă, își spuse.

Întinse mâna spre noptieră și luă de acolo laptopul. Deschise fișierul în care introdusese toate paginile scanate ale agendei lui Luca Raso, decriptându-le cu ajutorul programelor speciale de care dispunea laboratorul său de la Roma.

Se cufundă în lectură și în scurt timp fu cucerită de evenimentele tumultuoase relatate de jurnalist.

Din agenda lui Luca Raso, jungla amazoniană, 1976:

Nu-mi trecuse încă durerea de cap, când am fost luat din cameră și escortat de-a lungul unui coridor subteran de doi gardieni înarmați. De-a lungul pereților erau mai multe uși protejate cu drugi grei de fier. Mi-am închipuit că era vorba despre depozitele de arme și muniții ale micii armate aflate la dispoziția lui Neumann. De-a lungul tavanului se întindeau rețele de conducte groase, întrerupte din loc în loc de valve. Țevile se ramificau, urcând spre instalațiile de încălzire și apă de deasupra.

Camera în care am fost dus era netencuită, lăsând vederii betonul armat din care erau construiți pereții. Mi-au legat încheieturile și gleznele cu cătușe fixate de brațele și picioarele unui jilț de fier, fixat la rândul său în pardoseală cu buloane de oțel, chiar

în mijlocul încăperii. O lampă de aluminiu care atârna din tavan își concentra fasciculul de lumină chiar pe chipul meu, împiedicându-mă să văd cu claritate ce se întâmpla în afara zonei luminate a camerei.

O oră mai târziu, ușa s-a deschis.

Un gardian a intrat împingând un cărucior asemănător celor folosite de chirurgi în blocul operator. L-a lăsat la un metru în stânga mea, apoi a ieșit.

Instrumentele de fier erau dispuse ordonat pe un tifon.

Mi-am dat seama imediat la ce foloseau toate acele ustensile.

După mai multe ore de așteptare iritantă, ușa se deschise din nou. Erick Neumann era însoțit de trei persoane, care s-au postat în afara conului de lumină proiectat de lampa de aluminiu. Nu reușeam să le disting trăsăturile.

– Bine ați revenit, domnule Raso! mi-a spus Neumann, afișând un zâmbet sarcastic. De data aceasta însă, sejurul dumneavoastră aici nu va mai fi la fel de plăcut ca data trecută. Sunt convins că aveți multe să ne povestiți. De altfel, ne-am strâns cu toții aici pentru că suntem nerăbdători să vă ascultăm.

– Și ce aveți de câștigat din asta, domnule Heydrich? Sper că nu vă deranjează dacă mă adresez dumneavoastră cu numele real: mi-ar părea rău să știu că ați uitat de el în toți acești ani petrecuți sub masca unui magnat brazilian de origine evreiască.

Aveţi de achitat o datorie faţă de istorie, Herr Reinhard Heydrich!

– Nu cred că vă aflaţi în situaţia să puneţi condiţii, domnule Raso. Oricum, n-aveţi decât să-mi spuneţi cum doriţi, atâta vreme cât ne veţi mărturisi ceea ce ne interesează. Mi-ar părea rău să le ordon oamenilor mei să vă facă să deveniţi cooperant. Aşadar, ce ştiţi despre Operaţiunea Amazoanele?

– De ce spuneţi că ar fi în interesul meu să vorbesc? Oricum sunt condamnat la moarte, nu-i aşa?

– Ca să fiu sincer, nu vă pot oferi prea multe garanţii referitoare la viaţa dumneavoastră. Însă vă pot da asigurări că e mult mai bine dacă se va termina totul fără ca dumneavoastră să fi cunoscut tratamentul medical pe care vi l-a rezervat tânărul nostru Moshe Swazinski. Sau, dacă vreţi, îi puteţi spune Frederick Schellenberg, de vreme ce preferaţi să folosiţi numele noastre reale. Tatăl său, Walther Frederick Schellenberg, respectabilul meu succesor la conducerea RSHA, a ţinut să-i dea propriul nume. Să ştiţi că tânărul nostru Moshe a avut dintotdeauna o mare pasiune pentru medicină. Din păcate, circumstanţele l-au determinat să devină un simplu om de afaceri şi cred că abia aşteaptă să-şi exercite pe pielea dumneavoastră talentele reprimate. Aşadar, vă întreb pentru ultima oară, domnule Raso: ce ştiţi despre Operaţiunea Amazoanele?

Swazinski s-a desprins de micul grup postat în penumbra încăperii şi a început să-şi facă de lucru

cu instrumentele metalice de pe căruciorul din apropierea mea.

– Am fotografiat dosarul pagină cu pagină, am spus eu atunci. Nu am avut timp să-l citesc pentru că schimbul de bagaje s-a făcut foarte repede. Am păstrat însă filmul şi, după accidentul de avion, i l-am încredinţat unui avocat din Rio de Janeiro. Dacă într-o săptămână nu mă voi duce să iau pelicula de la cabinetul lui, avocatul a primit instrucţiuni să developeze filmul şi să trimită fotografiile presei. Iată ce ştiu despre Operaţiunea Amazoanele.

Heydrich-Neumann a făcut un gest nervos, apoi s-a îndepărtat şi a început să discute în germană cu cei trei însoţitori ai săi. După un timp, s-a întors din nou spre mine.

– Sunt convins că blufaţi, domnule Raso. Cu toate acestea, nu vrem să ne asumăm nici un risc. Ne va fi uşor să vă verificăm spusele. Execuţia dumneavoastră este doar amânată numai până când vom face acest lucru.

Apoi, Heydrich şi ceilalţi trei bărbaţi au părăsit încăperea.

Nu-mi puteam da seama cât timp trecuse de la întreruperea interogatoriului, dar cred că stăteam de mai bine de o jumătate de zi pe jilţul acela de fier. Eram extenuat, mi-era sete şi aveam crampe musculare din cauza poziţiei în care eram obligat să stau. Zgomotul sec al zăvoarelor m-a făcut să tresar:

mi-am închipuit că-mi descoperiseră minciuna și că veniseră să mă ucidă.

O siluetă firavă s-a apropiat de mine.

Chipul Alexandrei Oliveiro mi-a apărut în fața ochilor asemenea unei fantasme. Părea foarte încordată, dar mișcările îi erau rapide și sigure.

Cu o cheie mi-a desfăcut cătușele.

– Repede, vino după mine, mi-a spus. Nu știu cât timp avem la dispoziție înainte de a se da alarma.

– Mai întâi trebuie să-mi recuperez agenda din cameră, i-am replicat eu.

Știam că îmi asum un risc imens, dar în agendă îmi notasem tot ceea ce descoperisem pe parcursul aventurii mele.

– Ai înnebunit, Luca? Lasă agenda și urmează-mă: trebuie să găsim imediat o ascunzătoare și apoi să descoperim o modalitate de a pleca cât mai repede din zonă.

Ieșind din celulă, l-am văzut pe gardian zăcând cu capul într-o baltă de sânge.

Alexandra îl omorâse.

Când am ajuns la mijlocul coridorului, i-am făcut semn să meargă mai departe: eu urma s-o ajung din urmă după ce-mi recuperam agenda.

– Așteaptă-mă la hangar, i-am șoptit. Într-o jumătate de oră voi fi și eu acolo.

Apoi am luat-o pe culoarul care ducea la vilă.

Coridorul era pustiu. Am urcat scara care ducea către dependințele vilei. Dar nici la *Residencia* nu

se vedea picior de om. Am ajuns în cameră: agenda era acolo unde o văzusem ultima dată.

În timp ce coboram scările, am auzit zgomot de voci dinspre biroul lui Neumann.

Am intrat tiptil în bibliotecă, am rotit vasul liberty şi m-am strecurat în camera secretă.

Heydrich şedea la masa de lucru discutând cu doi necunoscuţi care stăteau în picioare în faţa lui.

– Atât timp cât a trăit, Führerul nu ne-a permis să ducem la bun sfârşit Operaţiunea Amazoanele, spunea Heydrich. Aşa că nu am avut posibilitatea să-l eliberăm pe camaradul Hess din închisoarea de la Spandau. Dar, trebuie să recunosc că la vremea aceea ar fi fost o operaţiune... inoportună.

– Acum însă, că iubitul nostru Führer a trecut în lumea celor drepţi, nu văd ce obstacol ne-ar mai sta în cale ca să ne îndeplinim vechiul nostru jurământ. Nimeni n-o să ne poată da vreodată de urmă, i-a răspuns unul din interlocutori.

– Nu e chiar aşa, camarade. Un obstacol ar fi ziaristul italian, a remarcat Heydrich. Trebuie să aflăm cu orice preţ dacă a luat într-adevăr legătura cu avocatul despre care vorbea.

– Eu, unul, a intervenit cel de-al treilea bărbat din încăpere, cred că toată povestea asta cu avocatul nu e decât o cacealma folosită de Raso ca să ne sperie şi să-şi salveze pielea. Eu l-aş ucide imediat, cu atât mai mult cu cât la Rio există trei sau patru sute de cabinete de avocatură. Practic, ne-ar fi imposibil să aflăm unde a predat filmul Raso în cele

câteva ore în care l-am scăpat de sub observaţie. Eu zic să punem imediat în practică Operaţiunea Amazoanele, fără nici un fel de şovăială. Nu uitaţi că Rudolf Hess a luat locul Führerului în inima tuturor neonaziştilor din Europa chiar din clipa în care a fost încarcerat la închisoarea din Spandau. De atunci, au loc periodic manifestaţii de elogiu la adresa lui şi proteste faţă de prelungirea perioadei sale de detenţie. Fără îndoială că după ce planul de evadare al lui Hess va reuşi, iar el se va afla din nou alături de noi, mişcarea noastră va ieşi din faza de latenţă în care se află acum, căpătând un nou suflu vital. Charisma lui Hess va cataliza în jurul nostru milioane şi milioane de simpatizanţi neonazişti din întreaga lume. Este singura cale prin care ideologia noastră, ideologia Führerului nostru, poate deveni eternă.

– Sunt de acord, camarade. Totuşi, cred că trebuie să acţionăm cu maximă precauţie. Din punctul meu de vedere, este obligatoriu să aflăm dacă Raso a blufat sau nu. Dacă e adevărat ce spune, riscăm să ne compromitem toată munca din ultimii aproape patruzeci de ani. Nu ne mai desparte decât un pas de renaşterea celui de-al patrulea Reich, aşa că nu ne putem permite nici cea mai mică greşeală. Îl vom face pe italian să vorbească: avem suficiente metode ca să-i dezlegăm limba.

– Prefer să mai aştept înainte de a-l tortura pe Raso, a intervenit Heydrich în disputa celorlalţi doi bărbaţi. Avem nevoie de el teafăr, ca să mergem

cu el la avocat ca să recuperăm filmul. Lăsați-mă să joc această ultimă carte și, în cazul în care nu se va dovedi câștigătoare, mă voi supune voinței voastre. Dar acum să revenim la ale noastre: problema cu ziaristul nu e decât un incident de parcurs pe care fără îndoială că îl vom depăși cu bine. Dacă nu mă înșel, ne-am adunat aici ca să discutăm despre renașterea idealurilor noastre, nu-i așa?

– Mda... renaștere... a murmurat cel din stânga lui Heydrich. M-am săturat până peste cap de identități false și nume de evrei scăpați de efectele Soluției finale. Vreau ca oamenii să mă salute pe stradă cu respect. Vreau să scap o dată pentru totdeauna de această dedublare insuportabilă. Nici nu-mi vine să cred: eu, în toți acești ani, în pielea unui evreu. Vreau să fiu strigat pe numele meu adevărat, de nazist fidel. M-am săturat de atâta „*Shalom*, domnule Isaac Hilsenrath". Vreau să mi se spună: „Bună ziua, domnule Martin Bormann!"

Ceea ce vedeam și auzeam mi se părea neverosimil. O întreagă lume paralelă, populată de demoni, supraviețuise vreme de câteva zeci de ani sub masca unor personaje inventate, iar acum se pregătea de revanșă.

– Dacă identitatea a fost o piatră de moară pe umerii tăi, Bormann, ce să mai spunem de bietul Führer, care a fost obligat să poarte numele de Deumir Magruder până în ziua morții. Ce ironie! Omul care a fost pe cale să schimbe soarta întregii lumi a trebuit să joace rolul unui obscur negustor

de cereale ieşit la pensie până acum un an, când o banală bronşită l-a băgat în mormânt, a rostit cel de-al treilea bărbat, îndreptându-se spre oglinda falsă în spatele căreia mă aflam eu.

Ochii înguşti şi chipul rotund nu erau foarte mult schimbate, în ciuda trecerii anilor şi a intervenţiilor chirurgicale. Iar faptul că se afla în compania celorlalţi doi era dovada indubitabilă a realei sale identităţi.

Himmler, arhitectul exterminării evreilor, s-a privit îndelung în oglindă.

– Trebuie să-l eliberăm cu orice preţ pe camaradul Hess. Odată ce-l vom fi dus într-un loc sigur, ne vom uni cu toţii forţele pentru a recupera, în sfârşit, componentele armei nucleare ascunse în Languedoc. Iar în clipa în care vom intra în posesia ei, veţi vedea că ne vom putea recăpăta fără teamă propriile identităţi, revenind la conducerea destinelor acestei lumi.

Trecerea anilor, care de obicei domoleşte duşmăniile şi dorinţa de răzbunare, adâncise şi mai mult ura care colcăia în sufletele acelor barbari născuţi sub semnul Răului.

46

Epoca Fierului, mileniul al II-lea î.Hr.

Trecuseră multe zile de când părinții săi părăsiseră satul, iar tânărul Sar era din ce în ce mai îngrijorat. Într-una din zile, își luă inima-n dinți și plecă în căutarea lor, urmând cursul râului spre mare. Străbătu cale lungă, lăsându-se condus de curgerea apei.

Ajuns la țărm, se opri, măturând cu privirea marea întindere de apă, până la orizont.

Din cerul plumburiu începură să cadă primii fulgi de zăpadă; marea învolburată căpătase o culoare întunecată, sumbră. Valurile se ridicau unul după altul, îndreptându-se furioase spre țărm. Băiețandrul rămase o vreme să admire spectacolul pe care i-l oferea natura dezlănțuită. Apoi atenția îi fu atrasă de piroga aflată în derivă. Privi un timp ambarcațiunea ridicându-se și coborând pe crestele valurilor, întrebându-se ce soartă tristă le va fi rezervat zeul Hosh bieților pescari surprinși în larg de furtună.

Silueta unui om apăru brusc printre valuri și dispăru apoi imediat sub apă: naufragiatul se lupta să-și țină capul la suprafață, ținându-se cu disperare de epava pirogii.

Fără să mai stea pe gânduri, Sar se aruncă în mare: tatăl și mama sa îl învățaseră să se lupte cu forța apelor ducându-l să înoate în undele repezi ale fluviului din apropierea satului.

Era un bun înotător, dar când ajunse în dreptul pirogii, se simțea sleit de puteri. Trase aer adânc în piept, apoi îl înșfăcă de păr pe nefericitul căzut în mijlocul furiei mării și începu să înoate spre uscat, sperând că ajunsese la timp ca să-i salveze viața.

La rândul său, și Athor gâfâia, respirând greu.

În galeria strâmtă și întunecoasă care ducea în sala templului lui Hosh, tânguielile muribunde ale vrăjmașilor săi se stinseră treptat.

Karesh și ceilalți davaari îndrăzniseră să atingă Piatra Sfântă cu mâinile lor întinate, pângărind-o, iar moartea îi ajunsese din urmă în clipa în care plecaseră din nou în urmărirea lui, cu gând să-l ucidă.

Regele migos își apăsă mâna însângerată pe rana de la șold, apoi își înălță privirile spre bolta peșterii. Se rugă zeului Hosh ca desenele pe care le trasase cu propriul sânge pe peretele grotei să fie descoperite de Sar, indicându-i fiului său calea spre templu.

Deși își simțea sfârșitul aproape, Athor era optimist: fiul său cel mare era un tânăr inteligent și curajos. De fiecare dată când îl privea, avea impresia că

se vedea pe el însuşi pe vremea când, în pădure, o îmbrăţişase pentru prima dată pe Dehal... Da, Dehal, sensul întregii sale vieţi, esenţa iubirii. Era convins că reuşise să se salveze şi că, odată întoarsă acasă, avea să aibă grijă de familie.

Zâmbi gândindu-se la Dehal, mama celor şase copii ai săi. Chipurile fiecăruia dintre ei îi apăru în faţa ochilor, iar Athor întinse duios mâna, ca şi cum ar fi vrut să-i mângâie unul câte unul.

Era fericit că îşi dusese la bun sfârşit misiunea de tată, de rege şi mare sacerdot: plămădise o viaţă mai bună pentru poporul şi familia sa, care avea să dăinuiască pe vecie, acum, că fiul Răului, Karesh, era mort.

Athor, regele migos, ştia că şi pentru el sosise clipa să-şi înceapă călătoria spre regatul lui Hosh.

Sar atinse ţărmul şi târî pe plajă trupul firav al celui pe care îl credea a fi un pescar oarecare. Privindu-i chipul, simţi că i se taie respiraţia. Naufragiatul nu era un pescar, ci însăşi mama sa, care, scuturată de un acces de tuse, îşi revenise şi acum îl privea, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Intervenţia lui providenţială îi salvase viaţa.

Dehal întinse braţele spre el şi îl strânse la piept, aşa cum făcea când era doar un copil. Rămaseră aşa câteva secunde lungi, uzi şi înfriguraţi, ghemuiţi pe nisip, în vreme ce ninsoarea devenea din ce în ce mai deasă.

– Vino, mamă. Să căutăm un adăpost şi lemne uscate ca să facem focul.

– Nu, nu avem timp, Sar. Nu avem timp. Trebuie să mergem grabnic la peşteră. Şi să nădăjduim că nu e prea târziu.

Dehal nu uitase de premoniţia din vis, dar continua să spere c-o interpretase greşit, confundând moartea cu somnul adânc. Spera că pentru Athor mai exista încă o şansă de a rămâne în viaţă...

47

Fortăreața Montségur, 1243

Comunitatea din Montségur era alcătuită atât din catari fervenți, cât și din nepracticanți, dar și din războinici de meserie - așa-numiții *faidits* -, cu toții aflați în strânse relații de rudenie. Cele peste trei sute de persoane - bărbați, femei și copii- trăiau în pace în acea fortăreață învăluită de nori. Fiecare dintre ei avea propria îndeletnicire bine determinată de plenul comunității, căreia i se dedica zilnic, cu entuziasm și pasiune. În ultima vreme însă, peste comunitatea din Montségur coborâse o resemnare sumbră: începuseră cu toții să creadă că, mai devreme sau mai târziu, totul avea să se sfârșească.

În decursul acelui an care trecuse de la masacrarea inchizitorilor la Avignonet, Aymon de Val de Daigne se întremase pe de-a-ntregul. Purta însă urmele de neșters ale acelei perioade, și acestea nu erau doar semnele pe care torționarii săi i le înfieraseră pe trup.

– Ține garda mai sus, Gaillard! îi strigă Aymon unuia dintre tinerii pe care îi instruia în arta scrimei. Spada din mâna ta nu e o paletă de muște, ci o armă cu care trebuie să ucizi. Iar tu, Raymond, uită-te mereu în ochii adversarului tău: aceștia îi trădează mișcările înainte ca el să apuce să le facă.

– Nu crezi că ești prea sever cu ei? auzi Aymon o voce familiară în spatele său. Nu sunt decât niște băiețandri.

Marie-Louise se apropie de el.

– Pentru astăzi ajunge, tinerii mei elevi, anunță Aymon. Mâine dimineață vom repeta mișcările învățate astăzi... Și va fi vai de voi dacă nu le veți executa la perfecție!

Nu era mânie în tonul lui, ci rigiditatea necesară a instructorului. Severitatea din vocea lui nu reușea însă să-i mascheze blândețea și afecțiunea pe care o avea pentru elevii săi.

Nerăbdători, aceștia o luară la fugă spre casele lor, situate dincolo de primul dintre cele două ziduri groase de incintă.

Aymon se întoarse spre Marie-Louise:

– Băiețandrii aceștia, cum spui tu, trebuie să fie pregătiți pentru viitor. Nu le va fi deloc ușor... asta, desigur, dacă va fi să fie un viitor pentru ei.

– Trebuie să-i lași să se bucure de tinerețe. Să poată ține minte pentru totdeauna aceste zile unice, primele iubiri, primele emoții, fiecare experiență nouă, pe care le vor purta apoi în inimă toată viața.

– Chiar crezi, Marie-Louise?

– Bineînţeles: sunt convinsă că trebuie să se bucure şi ei de clipe fără griji şi...

Femeia îşi căută cuvintele, nedorind să dea glas gândurilor sumbre care o încercau şi pe ea.

– Nu asta intenţionam să spun. Chiar crezi că vor avea parte de o viaţă suficient de lungă? Ştii, am auzit că la Béziers s-a luat hotărârea să se înceapă asedierea fortăreţei Montségur. Şi că au fost condamnaţi, în lipsă, majoritatea celor care au luat parte la expediţia pentru eliberarea mea. Primii pe listă sunt verii noştri Pierre şi Arnaud Roger de Mirepoix, împreună cu toţi nepoţii lor: ei sunt consideraţi responsabili pentru atacul de la Avignonet şi căpeteniile militare ale comunităţii noastre de „eretici smintiţi". Se pare că a fost condamnat la moarte şi liderul spiritual al Perfecţilor, Bertrand Marty. Se spune că majordomul de Carcassonne a efectuat un tur prin aproape jumătate din senioriile Franţei, încercând să convingă nobilimea să-şi mobilizeze oştenii pentru asediul fortăreţei noastre. Spre onoarea lor, se pare că cea mai mare parte a seniorilor locali au primit cu răceală solicitarea acestui Hugues d'Arcis. Totuşi, se pare că acesta a reuşit să adune un numeros contingent de cavalerie şi mai multe unităţi pedestre. Iată de ce sunt convins că băieţandrii aceia trebuie să cunoască la perfecţie arta armelor ca să poată avea parte de o viaţă îndelungată.

Spunând acestea, Aymon se întoarse în direcţia unui turn mai impozant decât celelalte, la înălţimea căruia câţiva oameni montau o catapultă.

– Tare aş vrea să mă înşel, spuse bărbatul, dar mă tem că a sosit vremea să ne pregătim de asediu.

Asediul începu în primăvara anului 1243.

Credincioşii catari şi războinicii *faidits* observară de la înălţimea fortăreţei cum oştile se masară mai întâi la marginea văii, pentru a-şi ocupa apoi poziţiile de luptă. Cronicarii vremii estimau că peste zece mii de oameni se înrolaseră pentru a participa la atacul asupra fortăreţei Montségur.

În cetate domnea o linişte mormântală. Asediaţii priveau neputincioşi desfăşurarea oştilor de la înălţimea zidurilor de incintă şi a stâncilor, până atunci de necucerit. Un vânt aspru mătura platoul muntos.

Marşul pedestrimii şi al cailor înălţa un nor dens de praf. Armele lustruite străluceau reflectând razele soarelui, iar steagurile de luptă fluturau în vânt. Alene, asemenea unui şarpe care se încolăceşte în jurul unui copac, contingentele asediatorilor urcau spre fortăreaţă.

În cetate, asediaţii începeau să resimtă, pe lângă senzaţia de totală neputinţă, şi claustrofobia pricinuită de împresurarea zidurilor groase. Din clipa în care oştile vrăjmaşe îşi ridicară corturile în vale, fiecare sământă, bob de grâu sau păstaie comestibilă căpătă o valoare însutită pentru eremiţii catari, care înţeleseseră că deveniseră prizonieri între zidurile de la Montségur. Se dădu ordinul de raţionalizare a hranei şi a apei. Membrii comunităţii care se ocupau cu aprovizionarea deveniră figuri egale ca importanţă

cu conducătorii militari: Perfectul Pons de Moissac, morarul, și Perfecta Guglielma Marty de Montferrier, brutăreasa, erau singura lor sursă de procurare a hranei. După declanșarea asediului, fiecare meșteșugar începu să producă doar obiecte strict necesare comunității.

În regiune exista de mulți ani o dispoziție care interzicea comerțul localnicilor cu ereticii retrași la Montségur, iar oștenii regelui Franței și ai papei intenționau să-i oblige pe țăranii din Languedoc s-o respecte cu orice preț. Legea era în vigoare de peste zece ani, dar fusese întru totul ignorată: din Villeneuve, Lasset, Massabrac, Laroque și multe alte sate erau transportate spre castel mărfuri de tot felul, inclusiv butoaie de vin nobil, care avea rolul de a învinge asprimea iernilor din vârful muntelui. Comerțul se desfășurase aproape nestingherit până la instituirea asediului: în momentul acela, negustorii clandestini încetară să-și mai riște pielea urcând spre Montségur. La fel cum dinspre donjonul care se înălța impunător pe vârful stâncii nu mai ieșea nici un produs dintre acelea care pe vremuri erau utilizate ca monedă de schimb. Tot mai multe erau vocile care spuneau că, în asemenea condiții, ereticii nu aveau șanse să reziste mai mult de câteva săptămâni, din moment ce la Montségur nu existau terenuri cultivabile și nici izvoare sau aducțiuni de apă.

Pierre Roger de Mirepoix știa însă că lucrurile nu stăteau deloc așa: magaziile și cămările castelului erau bine aprovizionate cu de-ale gurii, pentru că membrii comunității de la Montségur știau de mulți ani că mai

devreme sau mai târziu avea să sosească și clipa acestui asediu.

Îngrijorarea căpeteniei militare a enclavei era mai degrabă de natură defensivă și tactică: lipseau armele balistice și, mai ales, mai multe componente ale catapultei. Fără acea mașinărie masivă și eficace de artilerie, apărarea avea să fie mult slăbită.

– Aymon, îi spuse într-o zi Pierre Roger, vin la tine pentru că îți cunosc destoinicia. Catapulta noastră este inutilizabilă: îi lipsesc brațe, articulații, corzi și chiar locașul în care se încarcă proiectilele. Sunt convins că tu vei reuși să inventezi o modalitate de a depăși liniile dușmanilor, să te duci la înaltul comite din Foix și să faci rost de cele necesare. Dacă nu folosim catapulta, vrăjmașii vor ajunge cu ușurință sub ziduri.

– Voi încerca să fac ceva chiar mâine. M-am gândit deja cum aș putea părăsi Montségur fără să fiu observat de dușmani, răspunse prompt Aymon.

De câteva zile căuta să găsească o modalitate de a scăpa de împresurare, iar catapulta părea să fie ultima lor speranță.

– Mi-am jurat că nu te voi mai părăsi niciodată, spuse Marie-Louise. Și nu te voi părăsi.

– Nu e o misiune ușoară, Marie-Louise... E foarte riscant chiar și pentru un bărbat...

– Lasă-mă să vin cu tine, Aymon, te rog. Imaginează-ți ce alternativă mă așteaptă!

– Alternativă?

– Desigur: dacă tu pleci, eu rămân prizonieră într-o cetate asediată. Prefer să risc alături de tine, în cazul în care mai există vreo şansă de victorie în această bătălie inegală. Iar dacă nu ne va fi dat să reuşim, vreau să fiu lângă tine când ne vom închina inimile lui Dumnezeu.

Ceaţa nopţii se înălţa din vale, învăluind stânca Montségur asemenea unui văl imaculat, de nepătruns.

Aymon ştia că trebuia să se grăbească: le porunci oamenilor săi să coboare peste marginea zidului braţul asemănător unei furci uriaşe confecţionat de tâmplarii comunităţii. Apoi se aşeză în coşul prins în patru puncte de funii groase. Acestea se uneau apoi într-o coardă unică, suficient de lungă încât să permită coşului în care se aşezase Aymon să ajungă la poalele stâncii. Bărbatul privi înfiorat hăul care se căsca sub el, în timp ce coşul se legăna periculos.

Aşteptă câteva secunde până când oscilaţiile se domoliră, apoi le făcu semn oamenilor să înceapă coborârea. Negura îl ferea de privirile vrăjmaşilor din tabără. Aymon calculase că, dacă ar fi fost totuşi zărit, ar fi avut suficient timp să coboare şi să se adăpostească înainte ca cei din tabără să ajungă la baza stâncii.

Operaţiunea dură mai mult de o oră, dar în cele din urmă Aymon ajunse jos în siguranţă.

Asediatorii lăsaseră doar câteva gărzi pe latura castelului pe care o considerau inaccesibilă, cea care se ridica în continuarea peretelui vertical al stâncii, înalt de mai bine de o mie două sute de paşi. Pe

acolo reuşi să iasă Aymon din împresurarea oştilor catolice.

Apoi veni rândul lui Marie-Louise să coboare. Femeia se ghemui în coş, hotărâtă să nu privească în jos, şi rămase nemişcată până în clipa în care simţi mâna lui Aymon pe umăr.

– Ai ajuns la destinaţie, Marie-Louise. Coboară repede sau mă văd nevoit să te trimit din nou sus, la castel. Trebuie s-o luăm repede din loc: nu îndrăznesc să cer mai multă îngăduinţă sorţii.

Când, în întunericul profund, traversară tabăra duşmană, o găsiră complet adormită. De altfel, „francezii“ – aşa îi numeau cei din Montségur pe asediatori – de sub comanda majordomului din Carcassonne nu aveau nici un motiv să se teamă de incursiuni nocturne ale celor asediaţi.

Aymon izbuti chiar să-şi procure o cabrioletă trasă de un asin, cu care a doua zi, spre seară, ajunse la Miglos. Alesese un traseu ocolit, ca să nu rişte să fie recunoscut. În orăşelul din valea Foix locuia o rudă de-a Perfectului Mirepoix, proprietarul unei prăvălii mari: omul urma să le facă rost de acele componente care puteau face catapulta să funcţioneze. Erau îmbrăcaţi în straie ţărăneşti, însă Aymon îşi ţinea sabia *akinakes* ascunsă sub mantia neagră care îi atârna pe umeri.

Totul se desfăşură fără incidente. Pe drumul de întoarcere spre Montségur, Marie-Louise îl prinse de mână.

– Uitasem cât de dulce e gustul libertății. Îți mulțumesc, Aymon, pentru că mi-ai dat ocazia să-i simt parfumul pentru ultima dată.

– De ce vorbești așa, femeie?

– Crezi oare că vom mai apuca vreodată să ne bucurăm de libertate? Chiar îți imaginezi că există măcar o singură șansă să supraviețuim asediului? Montségur este o fortificație imposibil de cucerit cu sabia, dar timpul va acționa împotriva noastră. Va veni și clipa în care proviziile se vor termina...

– Vom putea folosi oricând calea de scăpare inventată de noi. Dacă nu vom fi descoperiți, bineînțeles... În plus, locuitorii din vecinătatea castelului Montségur nu-i văd cu ochi buni pe soldații regelui, pe care îi consideră slugile unor străini uzurpatori. Sunt încredințat că, în ciuda interdicțiilor și a amenințărilor, vor continua să ne aprovizioneze pe ascuns cu hrană. Ai să vezi c-o s-o scoatem la capăt până la urmă: contele de Toulouse va veni până la urmă să ne elibereze.

Aymon vorbea afișând un optimism forțat, dar în realitate știa că femeia sa avea dreptate.

Peste tabără se lăsase noaptea. Aymon lăsă cabrioleta și asinul în locul de unde le luase: era mai bine să nu stârnească suspiciunile inamicilor printr-un furt inutil.

Mai întâi încărcară coșul cu obiectele aduse de la Miglos, trimițându-le sus, pe zidul cetății. Cursa dură mai mult decât prevăzuseră, iar orele treceau inexorabil. Dinspre răsărit, întunericul începea să pălească, iar un

vânt insistent risipi ceața care ar fi trebuit să le acopere urcarea.

Când coșul fu pregătit pentru o nouă cursă ascendentă, zorii se îngânau la orizont.

– Trebuie să urcăm amândoi deodată, altfel riscăm să fim descoperiți, hotărî Aymon.

– Crezi că funiile și coșul vor rezista unei asemenea greutăți?

– Probabil că da, însă oricum riscăm mai puțin decât dacă vom urca pe lumină.

Reușiră cu greu să se ghemuiască amândoi în coșul strâmt și fură trași în sus metru cu metru. Pe măsură ce urcau, vântul devenea din ce în ce mai puternic.

Ajunseră la jumătatea parcursului. Sub ei – hăul; în lateral – peretele perfect vertical.

O rafală puternică de vânt balansă amenințător coșul, împingându-l departe de perete, cu forța unei uriașe mâini nevăzute. Acesta păru să se oprească o secundă în aer, apoi se îndreptă cu viteză în direcția stâncii.

Aymon văzu cu groază versantul vertical apropiindu-se din ce în ce mai mult; o strânse la piept pe Marie-Louise și închise ochii, așteptând impactul.

48

Praga, anii ’40

Cei doi bărbaţi se postaseră de câteva ore în curba strânsă pe care bulevardul o făcea nu departe de podul peste Vltava. Apele râului care traversează Praga se umflaseră după iarna lungă şi primăvara ploioasă. Era 27 mai 1942.

Amândoi participaseră la un scurt curs de antrenament la Cheshire, în vestul Angliei, fiind apoi paraşutaţi în Cehoslovacia. Serviciile secrete britanice contau pe ei pentru ducerea la bun sfârşit a misiunii.

Însă planul lor părea să se fi dus pe apa sâmbetei. Omul pe care îl aşteptau era un maniac al punctualităţii: inexplicabil însă, în ziua aceea întârziase aproape o oră.

Deodată, zgomotul puternic de motor al Mercedesului 320 B cabriolet acoperi vuietul apelor Vltavei. Cei doi îşi ocupară poziţiile.

Obergruppenführerul Reinhard Heydrich stătea în dreapta sergentului Klein, şoferul său, răsfoind un

teanc de documente. De a doua zi era nevoit să se despartă pentru un timp de splendidul său automobil sport, pe care adesea îl conducea personal: asemenea tuturor mașinilor folosite de conducătorii naziști, Mercedesul cabriolet urma să fie dotat cu blindaje și armături de oțel. Era sistemul cel mai sigur pentru a reduce riscul în caz de atentat.

La început, Heydrich se opusese acestei inițiative, spunând că resursele financiare ale Reichului trebuiau îndreptate spre alte direcții, mai importante: în Boemia și Moravia rezistența armată devenise o problemă de domeniul trecutului. În cele din urmă, fusese nevoit să cedeze insistențelor venite de la centru.

Unul din cei doi bărbați, Josef Gabčík, scoase de sub pătura de pe portbagajul bicicletei un pistol-mitralieră Sten. Cu arma în mână, țâșni în mijlocul străzii și deschise focul în direcția Mercedesului.

În primele secunde, nici Klein, nici Reinhard Heydrich nu înțeleseră ce se petrecea. Mercedesul continua să înainteze în direcția teroristului, care continua să tragă spre ei la foc automat.

Apoi, în apropierea curbei, automobilul frână brusc, iar nemții săriră din habitaclu, se adăpostiră după voluminoasele apărători ale roților, deschizând la rândul lor focul.

Când Sten-ul lui Josef Gabčík se blocă, intră în acțiune cel de-al doilea atentator, Jan Kubeš, care armă bomba antitanc Type 73, aruncând-o în direcția

Mercedesului. Explozia atinse doar parțial automobilul, rănindu-l în schimb serios chiar pe Kubeš.

Heydrich și sergentul Klein continuară să tragă nebunește, dar atentatorii săriră pe biciclete și se îndepărtară în viteză, aruncând în urma lor câteva fumigene.

Abia după ce teroriștii se făcură nevăzuți, emisarul Reichului în Cehoslovacia se prăbuși pe caldarâm, fără cunoștință.

Reinhard Heydrich fu transportat la spitalul Bulovka. Primele buletine medicale vorbeau despre răni grave, dar care nu-i puneau viața în pericol.

Berlin, anii '40

Când Himmler trecu pragul cabinetului Führerului, chipul său era vizibil marcat: trăsăturile încordate lăsau să se întrevadă furia și dorința de răzbunare pe care atentatul asupra lui Heydrich le suscitaseră în inima sa. Nici Martin Bormann nu părea mai relaxat: se învârtea de colo-colo prin încăpere.

– Luați loc, domnule Reichsführer, i se adresă Hitler pe un ton inexplicabil de calm. Tocmai am primit ultimul buletin medical: foarte probabil că medicii îi vor scoate splina, dar Heydrich se va restabili destul de repede.

– Am identificat un grup de teroriști antrenați în Marea Britanie, Excelență. Cred că în câteva ore vom fi în măsură să-i deferim justiției...

Se opri brusc, la un semn explicit cu mâna al lui Hitler.

– Avem suficient timp la dispoziție ca să-i facem pe acei asasini fanatici să plătească pentru fapta lor, Herr Himmler, zise Führerul. Însă motivul pentru care v-am convocat acum nu are legătură cu măsurile represive pe care le vom adopta în acest caz. În realitate, voiam să vă informez că putem profita de acest atentat și să demarăm un vechi proiect pe care până astăzi i l-am împărtășit doar Obergruppenführerului Heydrich.

În câteva cuvinte, Hitler le destăinui planul său lui Himmler și Bormann. Apoi i se adresă celui dintâi:

– Îmi amintesc că într-o zi ați dat un apelativ ciudat unui jurământ făcut între dumneavoastră, Bormann, Heydrich și bietul Rudolf Hess. Aș vrea să știți că nu m-ar deranja dacă Operațiunea Amazoanele ar fi inclusă în proiectul despre care tocmai v-am vorbit.

– *Mein* Führer, trebuie să recunosc că sunt de-a dreptul înmărmurit, răspunse Himmler. Întreaga lume a aflat despre atentat și despre faptul că starea de sănătate a Obergruppenführerului nu este gravă. Atunci, ce explicație am putea da pentru moartea sa? În plus... În plus, ar trebui să ne ocupăm și de moartea – reală, de data aceasta – a sosiei șefului RSHA...

– În ceea ce privește prima problemă ridicată de dumneavoastră, domnule Reichsführer, vom actualiza buletinul medical cu unele amănunte noi, cum

ar fi, de exemplu, faptul că bomba era contaminată cu o otravă puternică pentru care nu există antidot. Cât despre restul, sosia nu va avea timp să afle ce soartă îl așteaptă...

A doua zi, Himmler ajungea la Praga, însoțit de trei medici de încredere.

Peste numai douăzeci și patru de ore, buletinul medical vorbea despre o înrăutățire bruscă a stării de sănătate a Obergruppenführerului, pricinuită de o misterioasă substanță toxică descoperită în sângele rănitului.

Comunicatul oficial din 4 iunie 1942 anunță că Obergruppenführerul Reinhard Heydrich, comandantul RSHA și viceguvernatorul Boemiei și Moraviei, încetase din viață.

Înainte de a fi repatriat, trupul neînsuflețit fu expus la castelul Hradèany, pentru ca întreaga lume să afle că înaltul conducător nazist murise.

Pe data de 9 iunie, trupul lui Heydrich fu transportat la Berlin, unde îi fură organizate somptuoase funeralii de stat.

Vizibil emoționat, Adolf Hitler îi adresă Obergruppenführerului ultimul salut, rostind o tulburătoare orație funebră:

„Am puține cuvinte de dedicat marelui bărbat dispărut astăzi dintre noi. A fost unul dintre cei mai destoinici național-socialiști, unul dintre cei mai puternici apărători ai crezului nostru și unul dintre cei mai curajoși luptători împotriva dușmanului

nostru. A căzut la datorie ca un erou, luptând pentru salvgardarea şi propăşirea Reichului, aşa cum trebuie să procedeze un conducător al partidului, un conducător al Reichului. Dragul meu camarad Heydrich, îţi confer cea mai înaltă distincţie pe care Germania o acordă eroilor săi: Ordinul German de clasa întâi."

După funeralii urmară represalii sângeroase, în cursul cărora naziştii se dezlănţuiră fără cruţare împotriva populaţiei cehe şi a tuturor celor bănuiţi că ar fi avut legătură cu atentatorii. Justiţia Reichului se abătu cu o ferocitate nemaiîntâlnită asupra întregii regiuni.

Odată cu ieşirea din scenă a lui Heydrich, succesorii săi se dedicară cu trup şi suflet aplicării directivelor trasate de fostul şef al RSHA în alocuţiunea sa din cadrul conferinţei de la Wannsee: vara anului 1942 consemnă debutul punerii în practică a Soluţiei finale a problemei evreieşti. Camerele de gazare şi crematoriile înghiţeau victimele nevinovate, măcinate întâi fizic de condiţiile dezumanizante din lagărele de concentrare.

Londra, anii '40

În ciuda faptului că urmase cele mai rapide canale diplomatice ale Vaticanului, scrisoarea părintelui Roeller ajunse la destinatar – părintele Mc Aiden, dirijorul London Orator Choir – la câteva săptămâni de la expedierea sa de la Berlin.

Mc Aiden citi de câteva ori epistola în care, pe un ton foarte amabil, un preot german de care nu auzise niciodată îi cerea amănunte despre un document vechi de foarte mare importanţă. Din scrisoare reieşea faptul că părintele Roeller ştia că documentul fusese trimis la Vatican, dar, dorind să-l examineze, solicita lămuriri asupra departamentului la care ajunsese. În plus, Roeller îi cerea discreţie absolută asupra întregii afaceri.

La început, Mc Aiden fu tentat să-i răspundă într-o manieră evazivă, dar apoi se răzgândi: i se părea suspect faptul că începuseră să se intereseze prea multe persoane de partitura antică.

Deşi colonelul Danton nu-i făcuse o impresie prea bună, preotul irlandez căută cartea de vizită pe care ofiţerul MI6 i-o dăduse, în ziua în care bunul său prieten Kater dispăruse fără urmă.

Stabiliră să se întâlnească a doua zi într-o ceainărie londoneză.

La câteva ore după întrevedere, colonelul serviciilor secrete britanice se afla în biroul ducelui de Kent, căruia îi ceruse o audienţă urgentă, invocând importante raţiuni de stat.

– Care este părerea dumneavoastră personală, domnule colonel, vizavi de solicitarea acestui preot german? îl întrebă fratele regelui după ce îi ascultă expunerea.

– Nu ştiu ce să cred, alteţă. Din informaţiile pe care am reuşit să le culeg rezultă că părintele Roeller este un apropiat al persoanelor din sferele înalte ale

Reichului. Mă tem, domnule, că germanii vor să facă totul singuri, încercând să recupereze jumătatea de partitură care le lipsește ca s-o folosească în interes propriu. În cazul în care vor reuși să interpreteze corect documentul cifrat și să descopere locul în care se ascunde arma aceea nimicitoare, drepturile noastre... să le numim... contractuale ar dispărea brusc.

– Aveți dreptate, domnule colonel. Cred că acest părinte Roeller ar trebui ținut sub o observație atentă.

Berlin, anii '40

Himmler înțelesese că avea să resimtă mai mult decât oricine dispariția lui Heydrich: tânărul șef al RSHA se dovedise un om plin de inițiative strălucite, de care profitase și el, apărând într-o lumină favorabilă în fața Führerului.

Dornic să i se recunoască meritele și însetat de glorie, Himmler se vedea acum nevoit să se descurce singur.

La câteva minute după ce ofițerii SS încartiruiți la Paris îi aduseră la cunoștință noua descoperire, Himmler dădu buzna în biroul lui Hitler.

– *Mein* Führer, trebuie să vă dau o informație care cred că vă va face plăcere, spuse Himmler entuziasmat. Probabil că foarte curând vom fi în măsură să culegem roadele cercetărilor lui Otto Rahn.

– Și cum ar putea fi posibil una ca asta? se miră Hitler. Chiar dumneavoastră mi-ați spus că acel misterios document medieval se află la Vatican.

– Lucrăm pe mai multe planuri, *mein* Führer. Pe de o parte, încercăm să recuperăm jumătatea lipsă a partiturii. Pe de altă parte însă, suntem pe cale să aflăm identitatea agentului secret francez care l-a asasinat pe Otto Rahn, așa-zisul Eiffel, nominalizat în nota informativă internă a celor de la MI6.

– Continuați, Herr Himmler.

– Nu cu mult timp în urmă s-a hotărât lichidarea unui susținător al Rezistenței franceze, un oarecare Sarraut, editorul cotidianului *La Dépêche du Midi* din Toulouse. Cu aproape zece ani în urmă, în acest jurnal a apărut un articol care arunca suspiciuni grave asupra camaradului Rahn și asupra cercetărilor sale. Pe vremea aceea – și până în momentul în care noi am ocupat Franța – Sarraut era șeful agenților secreți francezi care operau sub jurisdicția prefecturii din Toulouse. Acum câteva zile, oamenii noștri au intrat în posesia notelor justificative de cheltuieli pe care jurnalistul-editor le trimitea periodic la Paris. Unele dintre acestea fac referire la plata unor sejururi la hotelul Marroniers din Ussat-les-Bains, chiar în perioada în care acesta era gestionat de Otto Rahn. Confruntând registrele clienților – pe care între timp am reușit să le recuperăm – cu datele din notele de plată, vom reuși să-i identificăm pe agenții lui Serraut. Printre aceștia ar trebui să se afle și așa-zisul Eiffel.

– Ați făcut o treabă excelentă, domnule Reichsführer. Dacă Germania va dispune de o armă de distrugere în masă, victoria armatelor noastre ar fi o chestiune de câteva ore. Misiunea aceasta este de

maximă importanță pentru Reich, așa încât vă rog să mă țineți la curent.

Roma, anii '40

Rugămințile și solicitările papei Pius al XII-lea nu folosiseră la nimic: se părea că întreaga lume era surdă la șuieratul instalațiilor de gaz din lagărele de concentrare, care-i exterminau pe toți cei ce nu erau considerați demni să trăiască în viitoarea lume ariană.

În vara anului 1942, papa îl primi pe părintele Roeller cu multe speranțe: și-ar fi dorit ca măcar un singur om din interiorul aparatului de război nazist să-l fi ascultat. Dar speranța se dovedi imediat deșartă: naziștii nu aveau nici cea mai mică intenție să suspende asasinatele în masă.

Sfântul Părinte dedică audienței părintelui Roeller mai mult de o jumătate de oră, însă discuția lor nu depăși generalitățile și problemele superficiale. Preotul german se eschivă prin orice mijloace să abordeze subiectele spinoase.

La sfârșit, Roeller îngenunche și sărută inelul cu sigiliul papal, apoi părăsi sala de audiențe.

Trăgând ușa în urma sa, preotul nu se îndreptă spre ieșirea din apartamentele papale, păzită de doi membri ai gărzii elvețiene înarmați cu halebarde, ci se strecură fără să fie văzut în cabinetul de lucru al Suveranului Pontif.

Câteva minute mai târziu, ieşi din birou cu un plic lung ascuns sub reverendă.

Cu o expresie mulţumită pe chip, închise cu grijă uşa cabinetului, când, deodată, o voce din spatele său îl făcu să tresară.

– Părinte Roeller, ce căutaţi în cabinetul privat al Sanctităţii Sale? îl întrebă secretarul personal al papei.

– Vă rog să mă iertaţi, părinte reverend, minţi germanul, prefăcându-se stânjenit. Căutam o toaletă. Sunteţi amabil să-mi spuneţi unde aş putea-o găsi?

Edificiul urma să poarte acelaşi nume cu cisterna care în Antichitate alimenta termele lui Diocleţian: Botte di Termini. Lucrările de construcţie a noii gări feroviare a Romei începuseră cu câţiva ani în urmă şi ar fi trebuit terminate în cursul anului 1942. Însă toate lucrările de interes public fuseseră oprite din cauza războiului, astfel încât la noua gară nu mai era mult de lucru. Între timp, călătorii continuau să folosească vechea gară, aflată în apropierea uriaşului şantier.

Căldura sufocantă a zilei de vară romană îl făcea pe părintele Roeller să transpire abundent. Reuşi să se calmeze abia când se văzu în trenul de Innsbruck: peste câteva minute, când şuieratul locomotivei avea să anunţe plecarea, misiunea sa putea fi considerată ca şi îndeplinită. Roeller îşi privea întruna ceasul, cu înfrigurare. În cele din urmă, trenul se puse în mişcare.

– Locurile acestea sunt libere? auzi deodată o voce amabilă, vorbind într-o italiană impecabilă.

– Bineînţeles, luaţi loc, părinte, îi răspunse Roeller preotului care se ivise brusc în faţa lui. Îl aşteptă să se aşeze, apoi îl întrebă: De care dioceză aparţineţi?

Prelaţii discutară o vreme pe un ton detaşat şi, treptat, Roeller reuşi să se relaxeze.

Când ajunseră însă în dreptul staţiei din Verona, necunoscutul îşi vârî mâna sub sutană şi scoase un pistol cu amortizor, îndreptându-l spre preotul german.

– Numele meu este Danton, spuse el pe un ton devenit brusc rece şi ameninţător. Sunt colonel în cadrul serviciilor secrete britanice. Liniştiţi-vă, părinte: deocamdată ne aflăm amândoi de aceeaşi parte a baricadei. Numai că, pentru a fi siguri că interesele noastre vor coincide până la sfârşit, trebuie ca acum să veniţi cu mine în Elveţia. De acolo vom lua un avion spre Anglia. Mi-aş dori ca această mică schimbare de program să fie şi pe placul dumneavoastră. Acum, dacă sunteţi amabil, v-aş ruga să vă îndreptaţi spre uşă. Eu vă voi urma îndeaproape...

Scoţia, anii '40

Oamenii ducelui de Kent se aflau, în sfârşit, în situaţia de a trata de la egal la egal cu reprezentanţii celui de-al Treilea Reich.

Stabiliră ca însuşi ducele să le dea germanilor manuscrisul, în cursul unei întâlniri care urma să aibă loc în Suedia. Planul prevedea ca naziştii şi disidenţii britanici să-şi ofere unii altora la schimb jumătatea

de document aflată în posesia lor. Mai târziu, invocând pericolul nuclear, ducele de Kent l-ar fi înlăturat de la putere pe Churchill și, dacă interesele ar fi cerut-o, ar fi urmat să pună în discuție și legitimitatea coroanei britanice, aflată deocamdată în posesia fratelui său mai mare.

Lovitura de stat ar fi avut sorți de izbândă, cu atât mai mult cu cât Hitler promitea suspendarea operațiunilor de război împotriva Marii Britanii.

Părintelui Roeller îi fu rezervat un tratament specific persoanelor de rang înalt: după ce i-a fost confiscat manuscrisul, englezii îl expediară la un conac din apropiere de Loch More, în Scoția. Aici, părintele Roeller constată că, în realitate, deși tratat cu deferență, nu era decât un simplu prizonier.

Hidroavionul Sunderland W4026 se ridică în aer de la Invergordon cu destinația Islanda. Era ora 13.10 a zilei de 25 august 1942. Cele cincisprezece persoane aflate la bord erau încredințate că misiunea lor avea să pună capăt sângerosului război care dura de aproape trei ani.

Printre cei care se îmbarcaseră în hidroavion se afla și George, duce de Kent, care îi ordonă pilotului să amerizeze în apropiere de Loch More, unde avea să li se alăture încă un pasager.

– Călugărițele și preoții la bordul unui avion aduc numai nenorociri, îi spuse mitraliorul de coadă Andrew Jack unui camarad.

Apoi, soldatul deschise ușa rabatabilă, ajutându-l pe părintele Roeller să urce.

Abia în clipa aceea ducele de Kent îi înmână planul de zbor pilotului Frederick Goyen, un australian în vârstă de douăzeci și șase de ani cu peste trei mii de ore de zbor pe hidroavioane.

Destinația nu era Islanda, ci Suedia, țara în care fratele regelui Angliei urma să se întâlnească cu Reichsführerul Heinrich Himmler pentru materializarea acordului pe care-l încheiaseră.

Roma, anii '40

În toiul nopții, papa Pius al XII-lea tresări brusc și se trezi, așa cum i se întâmpla mereu în ultimii ani. Însă deșteptarea lui intempestivă nu se datora căldurii înăbușitoare care, în noaptea aceea de 24 august 1942, părea să topească întreaga Romă.

Îi apăruse în fața ochilor scrisoarea părintelui irlandez Mc Aiden care însoțea o veche partitură muzicală, ce se părea că data din Evul Mediu. Partitura conținea în aparență notele și cuvintele unui cântec compus de un trubadur din Occitania și dedicat Mariei Magdalena, însă părintele Mc Aiden era convins că în spatele acestora se ascundeau, de fapt, indicațiile prin care se putea ajunge la o armă antică secretă, de o putere inimaginabilă.

Papa își promise în gând să recitească scrisoarea a doua zi dimineața și apoi să dea partitura spre examinare unui expert.

Londra, anii '40

Rădăcinile irlandeze ale părintelui Mc Aiden îl făceau să nu aibă încredere în nimeni. În plus, acel Danton nu îi plăcea deloc. La scurt timp după ce își făcuse datoria de supus britanic aducând la cunoștința instituțiilor competente interesul straniu pe care germanii îl arătau față de o partitură medievală, se gândi că ar fi bine să-și facă și datoria de slujitor al Bisericii.

Așa că trimise o nouă scrisoare papei, în care îl informa despre ciudata epistolă primită de la monseniorul Roeller și care ajunse la Vatican prin intermediul canalelor diplomatice.

Roma, anii '40

Dimineață, înainte să ceară documentul primit cu câțiva ani în urmă de la părintele Mc Aiden, papa Pius al XII-lea dedică primele câteva minute corespondenței private. Văzând plicul cu antetul London Orator Choir, tresări puternic.

Papa citi cu înfrigurare scrisoarea preotului irlandez: Roeller fusese primit însă în audiență cu câteva zile în urmă. Îl chemă imediat pe secretarul său personal și îi ceru să-i aducă de urgență plicul de la Mc Aiden pe care i-l lăsase în custodie. După o jumătate de oră, preotul se prezentă din nou în fața Sanctității Sale: răscolise tot cabinetul, dar nu izbutise să dea de urma dosarului care conținea manuscrisul.

– Ești convins, părinte reverend, că nu a intrat nimeni acolo în afară de dumneata?

– Mai mult decât convins, Sanctitate... O clipă... Îmi amintesc că zilele trecute, după ce a ieșit din audiență de la Sanctitatea Voastră, părintele Roeller mi-a spus că a deschis din greșeală ușa cabinetului în timp ce căuta o toaletă. Numai că eu am avut senzația că, în realitate, tocmai ieșea de acolo. Mi s-a părut chiar inexplicabil de stânjenit. Apoi am intrat să controlez personal dacă totul era în ordine, dar toate lucrurile păreau la locul lor. Apoi, am uitat întâmplarea.

– Trebuie să-l contactez de urgență pe primul-ministru britanic pe linia telefonică privată, spuse atunci Suveranul Pontif, vizibil preocupat. Lumea întreagă se află în fața unui pericol mai îngrozitor chiar decât războiul acesta care durează de câțiva ani.

Londra, anii '40

„Importarea" de către Marea Britanie a unui preot german se dovedise a nu fi o misiune ușoară nici chiar pentru un ofițer al MI6. Cu atât mai mult cu cât Danton era de mai mult timp ținut sub observație de serviciile de contraspionaj subordonate direct primului-ministru.

Fiecare mișcare a părintelui Roller de la sosirea lui în Marea Britanie îi fusese adusă la cunoștință lui Winston Churchill.

Agenții săi interceptară și înregistrară apelul telefonic spre rezidența-închisoare în care se afla Roeller. Gardienii preotului german erau anunțați să-l pregătească pe acesta de plecare: a doua zi urma să se îmbarce de la Loch More pe un hidroavion și dus într-un teritoriu neutru pentru a fi predat autorităților germane.

Punând receptorul în furcă, Churchill medită câteva minute la cele spuse de Suveranul Pontif. Informația pe care acesta i-o dăduse era de o gravitate ieșită din comun.

Așa cum îi stătea însă în caracter, primul-ministru își alungă gândurile sumbre și se pregăti de acțiune: în joc se aflau interese enorme, dar cel mai important lucru era supraviețuirea națiunii. Își privi ceasul: nu era recomandabil să convoace o ședință de urgență a cabinetului, pentru că miniștrii săi ar fi dezbătut subiectul ore în șir înainte de a lua vreo hotărâre. În plus, o ședință de urgență ar fi stârnit bănuielile unui anumit membru al familiei regale. Trebuia să acționeze rapid, înainte ca trădătorii să ofere pe tavă Imperiul Britanic inamicului. Sunderland-ul pe care ducele de Kent ceruse să-i fie pus la dispoziție urma să decoleze a doua zi dimineață. Nu avea nici timpul, nici posibilitatea de a declanșa o acțiune în forță împotriva a cel puțin o sută de persoane de rang înalt, majoritatea înrudiți sau apropiați ai familiei regale. Nu era de neglijat nici faptul că cei mai mulți dintre ei făceau parte din loji masonice foarte influente, cea

mai importantă dintre acestea – Marea Lojă Unită a Angliei – fiind condusă din 1939 de Marele Maestru principele George, duce de Kent.

Winston Churchill se înfurie brusc. La urma urmelor, de ce să fi făcut un prim-ministru tot tărăboiul acela, se întrebă el. Ca să intre în posesia partiturii unei balade medievale franceze? Să-şi pună în cap cea mai mare parte a aristocraţiei britanice pentru un manuscris? Risca să fie ridicol şi să-şi piardă toată credibilitatea, iar una ca asta nu ar fi acceptat niciodată.

Pe de altă parte, odată cu intrarea Statelor Unite în război, speranţa victoriei finale se transforma din ce în ce mai mult în certitudine. Totul ar fi mers ca pe roate, dacă Hitler n-ar fi continuat să alimenteze zvonurile acelea teribile privind puterea de distrugere a armelor sale secrete.

Totuşi, îşi spuse Churchill, dacă şleahta de cercetători, ezoterişti şi magi aflaţi în slujba palatinului Răului aveau să descifreze mesajele medievale codificate, atunci Hitler, aliat cu o adunătură de aristocraţi, masoni, pierde-vară, homosexuali şi cocainomani, ar fi devenit stăpânul lumii, făcând ca toate sacrificiile eroice ale naţiunii engleze să devină zadarnice.

– A sosit vremea să omorâm viermele care mănâncă mărul. La urma urmei, nu contează dacă pentru asta voi fi nevoit să sacrific tot fructul, murmură Churchill.

Apoi ridică receptorul din furcă şi convocă o întrunire de urgenţă a celor mai de încredere ofiţeri de contraspionaj.

Scoţia, anii '40

Sunderland-ul se avântă printre norii imaculaţi. Colinele de dedesubt erau învăluite într-o negură subţire. Însă nu ceaţa îi îngrijora în clipele acelea pe comandantul Goyen şi pe membrii echipajului său.

Hidroavionul plană deasupra apelor calme ale Loch More. De undeva, de pe coama unui deal din apropiere, un observator misterios urmărea operaţiunile de amarare. Într-un târziu, aparatul îşi luă din nou zborul.

– Confirm: corbul a plecat cu săgeata de argint. Confirm: corbul a urcat la bord, rosti bărbatul la aparatul de emisie-recepţie, abandonând pentru câteva secunde binoclul.

Trecuseră câteva minute după ora două după-amiază, când o explozie puternică zgudui întregul ţinut, transformând hidroavionul Sunderland într-o uriaşă minge de foc. Cei mai mulţi pasageri şi membri ai echipajului muriră pe loc. Ceilalţi pieriră la impactul cu solul. La locul incidentului, în localitatea din nordul Scoţiei cunoscută sub numele „Stânca Acvilelor", nu rămaseră decât câteva resturi fumegânde.

La câteva ore după dezastru sosi la faţa locului o echipă specială a RAF, căreia nu-i rămase însă altceva de făcut decât să constate decesul tuturor ocupanţilor hidroavionului, recuperând ceea ce mai rămăsese din cadavrele acestora, devenite de nerecunoscut din cauza flăcărilor. Echipele de salvare aveau şi sarcina

de a preleva probe privind atentatul, dar nimeni nu dădu dovadă de exces de zel: flăcările distruseseră orice urmă.

Fură recuperate cincisprezece cadavre, același număr cu al persoanelor despre care se știa că se îmbarcaseră la Londra. Cum nu exista nici un supraviețuitor, se anunță oficial și decesul ducelui de Kent.

Rapid, toate urmele accidentului fură curățate. Localnicii din Dunbeath priveau înmărmuriți de pe marginea șoselei du-te-vino-ul mașinilor și camioanelor care făceau naveta spre Stânca Acvilelor. Întreaga zonă fusese izolată de poliția militară, accesul fiind permis doar persoanelor autorizate.

A doua zi dimineața, în jurul orei zece, Nell Sutherland, o fetișcană care locuia într-un orășel din apropiere, veni acasă alergând și își anunță mama că pe câmpul din apropiere zăcea un bărbat rănit. Mitraliorul de coadă Andrew Jack supraviețuise ca prin minune exploziei. Confuz, rătăcise ore întregi pe câmpuri, după ce postul său de mitralieră, situat în lateralul cozii hidroavionului, fusese aruncat de suflul exploziei la mare distanță de rugul aprins.

Atunci se născură primele suspiciuni, iar ziarele începură să pună întrebări: din moment ce se descoperiseră cincisprezece cadavre, număr egal cu cel al pasagerilor care se îmbarcaseră la Londra, cine era al șaisprezecelea?

Winston Churchill preferă să rămână în afara polemicii declanșate pe seama acelei operațiuni misterioase și a accidentului tragic care îi urmase.

Apoi, odată cu trecerea timpului, opinia publică deveni mai preocupată de tragicele buletine de război. Iar într-un război, misterele sunt grabnic uitate, lăsând locul realităţii, o realitate care însemna supravieţuire în condiţii subumane de viaţă şi bombardamente devastatoare.

49

Languedoc, 2007

Oswald se reculese câteva clipe în fața trupurilor fără viață ale celor trei polițiști francezi asasinați în timp ce făceau de gardă la Grotte des Chevaliers și își jură în gând că moartea tinerilor nu avea să rămână nepedepsită. Era de datoria lui să le facă dreptate.

Apoi, pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore, își puse echipamentul subacvatic: pompa de evacuare lucra la capacitate maximă încă din seara precedentă, reușind să coboare cu circa douăzeci de centimetri nivelul apei din lac. Specialiștii îl informară că alte două pompe erau pe drum și că în maximum două zile urmau să scoată apa și din tunelul pe care îl descoperiseră.

Oswald înotă din nou de-a lungul galeriei, încredințat că temerile sale aveau să se dovedească întemeiate. Oricare ar fi fost obiectul ascuns în străfundurile peșterii, cei care îi uciseseră pe polițiști – și, aproape

cu certitudine, încercaseră s-o omoare și pe Sara – îl sustrăseseră deja.

Luminată de puternicele proiectoare fotoelectrice aduse de scafandrii lui Tamberly, uriașa peșteră cu plafon boltit avea acum o înfățișare complet diferită.

Oswald mătură pereții cavernei cu fasciculul lanternei sale cu halogen, amintindu-și cuvintele pe care i le spusese bătrâna din sala de așteptare a spitalului din Toulouse.

„Nu am mai spus asta nimănui, domnule Breil, i se destăinuise Carla Jeogeres Núñez, nici englezilor – care au tratat cu indiferență depoziția pe care le-am dat-o din proprie inițiativă –, nici naziștilor. Ultimele cuvinte ale lui Otto Rahn au fost: «Desenele seamănă cu o rețea de semnalizare stradală, iar dacă sunt interpretate în mod corect se poate ajunge la locul secret. Asta dacă nu cumva apa și-a împlinit misiunea...» După care și-a dat duhul."

Apa își împlinise una din misiuni, își spuse Breil. Uriașa sală legată printr-o singură galerie de Grotte des Chevaliers fusese total izolată de apă, acolo găsindu-și locul de odihnă veșnică oamenii din Occitania medievală: se părea că peștera aceea era marcată de sinistra umbră a morții, care dăinuise peste secole.

Fasciculul lanternei lui Oswald lumină una din zonele întunecate ale plafonului boltit. Le ceru însoțitorilor să îndrepte proiectoarele fotoelectrice într-acolo. Deodată, încremeni: rămase cu bărbia sprijinită în pumn să privească gânditor desenele pe

care o mână preistorică le schițase cu câteva mii de ani în urmă.

Acestea erau similare celor scoase la iveală de aparatele Sarei Terracini de sub picturile contrafăcute executate în anii '30 de Otto Rahn.

Teheran, 2007

– Plutoniu, repetă cu emfază Fadah, negustorul de arme, adresându-se președintelui iranian. Nu am încă nici o informație referitoare la puritatea materialului, dar cu siguranță este vorba de cel puțin zece kilograme de plutoniu. Închipuiți-vă, Excelență: cantitatea echivalează cu masa critică a unei bombe atomice capabile să producă o explozie de zece ori mai puternică decât bombele de la Hiroshima și Nagasaki. Și toată această capacitate distructivă este închisă într-o sferă de circa zece centimetri în diametru, fiind totuși în măsură să șteargă de pe fața pământului o bună parte a nemernicilor de sioniști și a armatei lor asasine.

– Într-adevăr, îl completă Pashelvi, bucurându-se că avea ocazia să facă dovada cunoștințelor sale în materie, se mai numește și bombă reflectatoare, întrucât se utilizează un material ecranat pe bază de tungsten care reflectă neutronii produși de fisiunea nucleară. În practică, principiul de funcționare este asemănător telescopului sau teleobiectivelor: imaginea reflectată de mai multe ori este percepută de ochi

la dimensiuni mai mari. La bombele de acest tip este posibilă micşorarea masei critice, adică a cantităţii necesare pentru declanşarea unei explozii nucleare: aceasta scade de la şaisprezece la zece kilograme de plutoniu... După cum vezi, ştiu bine despre ce vorbim. Acum însă, să ne întoarcem la înţelegrea noastră, Fadah. Primul petrolier ar putea fi gata de plecare... cam peste două zile, să spunem, iar celelalte pe parcursul altor cinci zile. Dat fiind că nu ştim încă destinaţia pe care ne-o va comunica fantomaticul tău client, înclin să cred că peste circa trei săptămâni întreaga operaţiune ar trebui să fie încheiată. Dar ce garanţii îmi oferi? Pentru că nu am deloc intenţia să efectuez „plata“ fără certitudinea că marfa despre care mi-ai vorbit va intra în posesia mea.

– V-am spus deja de câteva ori că ura clientului meu faţă de Statul Israel, care nu poate, şi nici nu trebuie să mai existe pe faţa pământului, este cea mai bună garanţie pe care...

– Astea-s vorbe, Fadah. Nimic altceva decât vorbe. Cea mai bună garanţie eşti chiar tu. Iată cum vom proceda: tu te vei afla la bordul ultimului petrolier, până în clipa în care acesta se va întoarce în Iran cu încărcătura de plutoniu. Iar însoţitorul tău în această călătorie de afaceri va fi credinciosul meu Nard Sourush: dacă el se va afla în preajma ta, mă voi simţi mult mai liniştit.

Uriaşul şi taciturnul Nard, prezent întotdeauna lângă preşedinte, chiar şi în timpul întrevederilor

celor mai tainice ale acestuia, îi aruncă lui Fadah o privire sinistră.

Languedoc, 2007

Până şi unui neiniţiat, aşa cum se considera Breil, îi era limpede că desenele rupestre fuseseră executate de două mâini diferite. Una, cu mai multă înclinaţie artistică, imortalizase în piatră scene de vânătoare şi siluetele animalelor care probabil că populau regiunea în erele străvechi. În schimb, cea de-a doua trasase pur şi simplu câteva figuri geometrice, similare celor pe care, după toate probabilităţile, Otto Rahn încercase să le camufleze sub propriile picturi în peştera Lombrives.

În desenul pe care Breil îl examina acum, figura spiralată apărea de două ori. Semnele concentrice despre care Sara credea că reprezentau obiectul ascuns se găseau la extremele unei înşiruiri de puncte – treizeci şi şase la număr – şi a unei linii oblice.

Breil rămase o vreme nemişcat, privind indicaţiile desenului, apoi făcu treizeci şi şase de paşi de la peretele cu desenul, urmând direcţia indicată de linia oblică. Nu observă imediat intrarea în galeria îngustă, însă atenţia îi fu atrasă de câteva roci care păreau aşezate de curând în dreptul unui punct din perete. Dându-le la o parte, descoperi tunelul.

Îşi spuse că, probabil, cei care îl precedaseră cu doar câteva ore în urmă, se grăbiseră să-şi ascundă urmele.

– Vreți să aduceți aici contorul Geiger-Müller, domnule sergent? îi ceru Oswald unuia dintre scafandrii Jandarmeriei.

Acul detectorului semnală o creștere semnificativă a nivelului radiațiilor, radioactivitatea menținându-se însă sub limita maximă admisă.

Oswald se strecură spinten în galerie. Se târî pe piatra șlefuită privind mereu ecranul detectorului. Pe măsură ce înainta, radiațiile deveneau din ce în ce mai intense, menținându-se însă la valori nepericuloase.

În cele din urmă, lanterna sa cu halogen lumină caverna care în erele preistorice adăpostise templul zeului Hosh.

În fața privirilor lui Oswald se ivi un altar pe care stătea un disc antic de aur. Breil își spuse că, fără îndoială, obiectul fusese un ornament al vreunui șef de trib sau mare preot al neamului care deținea înfiorătorul secret. Un al doilea disc, mai mare decât primul, părea așezat direct pe pardoseala de piatră. Era confecționat dintr-un metal dens și închis la culoare, decorat cu basoreliefuri lucrate în aur. Apropiindu-se, Oswald realiză că discul părea să fie, în realitate, capacul unui cilindru confecționat din același material, încastrat în pardoseală.

Sergentul de la Jandarmerie care îl însoțea se apropie și dădu să-l ridice, dar Oswald îl opri cu un gest brusc.

– Nu-l atingeți, domnule sergent! strigă Breil. Dacă înăuntru s-a aflat – sau încă se mai află – ceea ce cred eu, nu ne-ar mai rămâne decât câteva minute

de trăit dacă ridicăm capacul acela. Cred că e mai bine să ieşim de aici şi să lăsăm echipa de experţi în decontaminări radioactive să intervină. Probabil că a ajuns deja.

Câteva ore mai târziu, toate bănuielile lui Oswald se confirmară: pe de o parte, nivelul de radioactivitate în zona cilindrului încastrat era foarte ridicat, iar pe de alta, înăuntru nu se afla absolut nimic.

– Cilindrul a fost construit dintr-un aliaj metalic pe bază de plumb, interiorul fiind căptuşit cu un strat de aur. Acesta este motivul stabilităţii sale radioactive, deşi înăuntru s-a aflat un material radioactiv vreme de milenii. Capacul cilindrului a fost realizat cu aceeaşi tehnică şi cu aceleaşi materiale, îi explică un ofiţer de artificieri din armata franceză. Grosimea pereţilor variază între douăzeci şi treizeci de centimetri, mărindu-se la cincizeci pe fundul cilindrului şi la patruzeci la capac. Pot spune aproape cu certitudine că cel care l-a confecţionat a turnat metalul direct în cavitatea rocii care, la fel ca toate formaţiunile geologice din împrejurimi, conţine foarte mult plumb, astfel încât, ulterior, riscul de contaminare a mediului înconjurător a fost redus la minimum. Cert este că în acest sarcofag s-a păstrat din vremuri imemoriale un material radioactiv. Este încă prematur să vă dau un răspuns sigur, însă judecând după urmele galbene de oxidare şi după daunele provocate de-a lungul mileniilor de materialul nuclear pereţilor cilindrului, cred că e vorba de plutoniu...

– Plutoniu?... Este un mineral aproape imposibil de găsit într-o cantitate atât de mare în natură...

– Vă înţeleg mirarea, domnule Breil. Iar ceea ce spuneţi e corect: plutoniul nu există în cantităţi mari în stare naturală. Dar asta este valabil numai pentru ambientul terestru. Trebuie însă să ştiţi că Universul evoluează şi se transformă datorită reacţiilor nucleare declanşate chiar de plutoniu. O bilă cu un diamentru de zece-doisprezece centimetri ar putea rade de pe faţa pământului oraşe precum New Yorkul, Chicago sau Cairo... sau, dimpotrivă, ar putea furniza energie vreme de câteva mii de ani unui continent. Sunt convins că obiectul cu proprietăţi radioactive sustras din peşteră este de origine cosmică: un meteorit nu mai mare decât o minge de tenis, căzut pe pământ acum câteva milioane de ani şi pus la „adăpost“ în această peşteră de oameni preistorici.

– Oameni care probabil că au venerat acea piatră pentru proprietăţile şi uriaşa sa putere. Iată şi explicaţia templului subteran.

– Într-adevăr, o putere uriaşă. Şi imposibil de controlat.

Oswald intră în salonul Sarei, care între timp fusese transferată de la secţia de terapie intensivă. Prietena sa italiancă părea că doarme. Convins că ea nu-l putea vedea, se opri s-o privească lung, vrăjit de frumuseţea chipului ei. Apoi mâna lui uşoară se aşeză pe fruntea ei. I se păru că buzele Sarei se destinseră

într-un zâmbet, deși ea continua să doarmă. Se așeză pe fotoliul de lângă pat și își deschise laptopul.

La Tel Aviv, căpitanul Bernstein îl aștepta online. Oswald îl puse pe scurt la curent cu descoperirile incredibile pe care le făcuse. Apoi așteptă răbdător noutățile pe care avea să i le aducă la cunoștință responsabilul secției de documentare și arhivă a Mossadului.

– Germanii erau neîntrecuți în jefuirea teritoriilor ocupate. Și nu numai a celor ocupate prin *Blitzkrieg*. Numai că, la un moment dat, toate bogățiile vechilor civilizații europene din care se înfruptau naziștii nu au mai fost suficiente pentru acoperirea uriașelor cheltuieli de război. Așa că, Hitler a cerut ca și Italia, o țară aliată, să-și depoziteze la Berlin rezervele de aur, apreciate la peste o sută douăzeci și șapte de tone în lingouri. Aurul italian a fost dus la Fortezza, localitate care își trage numele de la o fortăreață habsburgică ridicată în apropiere de Bolzano. De aici, patruzeci și patru de tone au luat drumul Elveției, pentru achitarea unei așa-zise datorii de război. Până aici, nimic nou: oare cine nu a auzit de lăcomia tiranilor sau de paradisurile fiscale? Însă abia acum urmează lucrurile interesante, domnule maior, și o să vă rog să îmi îngăduiți o scurtă paranteză. În aprilie 1938 a fost înființat așa-numitul DEST, un departament al cărui reprezentant emblematic era Obergruppenführerul SS Phol. DEST era structurat ca o societate obișnuită de capital, cu o singură mică diferență:

prin seifurile sale trecea un flux inepuizabil de bogății, provenite din exploatarea mâinii de lucru a prizonierilor din lagărele de muncă. În consecință, DEST a devenit divizia financiară a SS-ului.

La zece zile după livrarea celor patruzeci și patru de tone de aur italian, o societate elvețiană controlată de DEST a mandatat un transfer mare de capital de la banca la care fusese depozitat aurul către o bancă din Manaus, în Brazilia. Transportul s-a desfășurat într-o discreție absolută și cu o operativitate învăluită în mister. Singurul amănunt care a ieșit la iveală este greutatea „coletului" expediat: douăzeci de tone. Adică aproape jumătate din aurul italian ajuns cu câteva zile mai devreme în Elveția.

– Este foarte interesant ce-mi spuneți, domnule căpitan, dar cum putem demonstra că aurul acela urma să-i finanțeze pe naziștii scăpați de justiția Aliaților? Pentru că despre asta vorbim, nu-i așa?

– Până la urmă vom reuși s-o demonstrăm, domnule maior, sunt convins de asta, la fel cum mai cred și că noi doi am descoperit doar o picătură din oceanul operațiunilor de deturnare de capital puse în practică de acoliții lui Hitler: jumătate din pradă era plasată în diferite paradisuri fiscale, în timp ce cealaltă jumătate era transferată spre alte paradisuri, de data aceasta terestre, gata să-i adăpostească pe criminalii de război fugari. Mai îngăduiți-mi însă un minut, domnule maior. Încă n-am terminat ce aveam de spus.

– Nu?

– Nu. La şapte zile după sosirea „coletului" de douăzeci de tone la banca din Manaus, de acolo a plecat un altul, de data aceasta mai mic, de numai cinci tone. Ştiţi cu ce destinaţie?

– Depozitul „prietenului" nostru de la sediul din Asunción al Băncii Centrale a Paraguayului?!

– Exact, domnule maior.

Darea de seamă a lui Bernstein avu mai degrabă rolul să-l dezorienteze pe Breil. Îşi luă rămas-bun de la credinciosul său prieten, sugerându-i să efectueze o cercetare mai aprofundată asupra operaţiunilor băncii din Manaus.

– Nimic nu se petrece din întâmplare, murmură Oswald, întrerupând legătura cu Tel Avivul.

– Ce ai spus? îl întrebă Sara.

Se trezise de câteva minute, dar aşteptase ca Oswald să-şi termine convorbirea online pe laptop. Repausul forţat începea să-şi facă efectul, iar tânăra femeie îşi recăpăta treptat forţa şi vitalitatea.

– N-am spus nimic, vorbeam cu mine însumi.

– Eşti de mult aici?

– De o jumătate de oră, probabil. Timp suficient ca să schimb câteva vorbe cu prietenul Bernstein din Israel.

– Povesteşte-mi. Ce s-a întâmplat?

– Am reuşit să descoperim o foarte veche ascunzătoare. Problema e că cineva a ajuns acolo înaintea noastră şi probabil că a sustras o cantitate apreciabilă de material radioactiv. Pentru a-şi duce la bun sfârşit

planul, nu a ezitat să ucidă trei polițiști francezi. Sunt foarte îngrijorat și, ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, Bernstein a făcut, la rândul său, descoperiri incredibile despre binefăcătorul tău paraguayan.

Oswald îi povesti Sarei totul, cu lux de amănunte.

Tânara femeie ascultă cu atenție, apoi lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji.

– Ce s-a întâmplat? Plângi?

– Fir-ar să fie, probabil că nu m-am refăcut încă, din moment ce sunt atât de slabă de înger. Nu-mi stă în fire... Dar m-am gândit la cei trei polițiști care și-au pierdut viața și la pericolul pe care îl reprezintă pentru umanitate relicva aceea radioactivă. Pe urmă... Am citit ultimele pagini din agenda lui Luca Raso și n-a fost deloc o lectură plăcută. Am adăugat și câteva note de subsol cu informații despre cele povestite acolo, care sunt de fapt extrase din presa vremii.

Din agenda lui Luca Raso, jungla amazoniană, 1976:

Văzusem și auzisem destul, așa că m-am strecurat afară din camera secretă, am ajuns la scara de serviciu care ducea la coridorul subteran și am luat-o la fugă.

O jumătate de oră mai târziu am ajuns la micul aeroport privat. Pe drum, nici picior de om.

Am intrat în hangar pe poarta principală, care era întredeschisă. Se aflau acolo și elicopterul, și

avionul cu care călătorisem de câteva ori pe durata sejurului la *Residencia*.

Alexandra a apărut brusc din penumbră și ne-am îmbrățișat cu disperarea unor naufragiați.

– Oare cum o să reușim să scăpăm din ghearele lui Heydrich? m-a întrebat ea înspăimântată.

– Vom găsi o modalitate. Nici nu-ți poți închipui ce am aflat. Heydrich nu e singurul supraviețuitor de la vârful ierarhiei naziste. Mai sunt încă doi, a căror moarte a ridicat multe semne de întrebare la vremea respectivă: Himmler și Bormann sunt și ei în viață. I-am văzut cu ochii mei! Spuneau că și Adolf Hitler a trăit multă vreme sub un nume fals și că ar fi murit recent, din cauza unei boli banale. Cei trei îngeri ai Răului discutau despre cum să-l elibereze pe Rudolf Hess: aceasta este Operațiunea Amazoanele! În sfârșit, am aflat! Acum însă trebuie să scăpăm de aici. I-am convins să-mi amâne execuția, spunându-le că i-am dat unui avocat din Rio un film, însoțit de instrucțiuni precise...

– E o poveste pe care ai inventat-o, Luca? m-a întrebat Alexandra, ducându-și mâna dreaptă la spate.

Dacă mai aveam nevoie de o confirmare a bănuielilor mele, acel gest a făcut lumină în mintea mea.

– Sută la sută inventată, draga mea. Și să vezi cum au mușcat cu toții momeala! Voi, naziștii, ar trebui să fiți mai atenți la oamenii cu care intrați în contact. Dacă asta căutai, află că tocmai ți l-am

subtilizat de la centură în timp ce te îmbrățișam, i-am spus, îndreptând pistolul spre ea.

– Ce tot spui acolo, Luca?

– Exact ceea ce am spus. Ar trebui să dați dovadă de mai multă precauție, draga mea Alexandra. Lucrurile stau în felul următor: fac parte din serviciile secrete italiene, servicii care colaborează strâns cu Mossadul. Sunt ofițer de carabinieri sub acoperire și am ajuns la Neumann luând urma tezaurului Italiei, rezerva de aur luată în custodie de naziști. Când eram la Rio, am cerut Mossadului să vadă dacă faci parte din organigrama lor, dar nu te-au găsit nici măcar pe lista femeilor de serviciu. Apoi am așteptat: ai fi putut face parte din alte servicii secrete, caz în care aș fi preferat să nu-mi dezvălui identitatea. Însă pistolul, întrebarea ta de mai devreme și mâna ta care căuta arma la centură mi-au confirmat de ce parte a baricadei te afli: ești de-al lui Heydrich și de-al clicii lui de criminali.

Nici n-am terminat bine de vorbit, când un foc de pistol a reverberat asurzitor în hangar.

Din instinct, mi-am băgat capul între umeri, în vreme ce țeasta Alexandrei a părut izbită de o mână invizibilă. O gaură roșie i s-a deschis în frunte.

– Știam că era o neisprăvită. Nu avea cum să fie altfel!

Blonda Agnes mă ținea în bătaia țevii încă fumegânde a unui pistol automat.

– Nu te speria, minunatul meu amant italian, și aruncă pistolul la podea, mi-a ordonat ea. Apoi

a început să vorbească la un mic radiotransmițător: Puteți veni să-l luați. Suntem în hangar. A ucis-o pe Alexandra, dar a recunoscut că povestea cu avocatul a fost o cacealma.

Apoi, Agnes mi-a făcut semn să mă dau înapoi, până când am ajuns cu spatele la zid, în dreptul elicopterului.

– Nu avea cum să reușească, iar mama noastră a știut asta de la bun început.

– Mama voastră? m-am mirat eu.

Probabil că am privit-o cu un aer surprins: nu înțelegeam despre ce vorbea.

– Da, Alexandra și cu mine eram surori vitrege. Mama noastră e una dintre „fetele de la Lidice". Știi povestea?

– Lidice, satul ras de pe fața pământului de naziști după atentatul asupra lui Heydrich...

– Exact, Luca. Mama mea a fost unul dintre cei nouăzeci de copii care pur și simplu au dispărut cu ocazia aceea. Cei cu caracteristici ariene au fost aduși în Brazilia, la Neumanntown. S-a căsătorit tot cu unul dintre foștii copii de la Lidice, iar din uniunea aceea m-am născut eu. Apoi însă, tatăl meu a murit într-un accident banal, iar mama s-a recăsătorit cu Oliveiro. Surioara mea a căutat mereu să se facă remarcată, iar cu tine a vrut cu orice preț să procedeze conform propriului ei plan. Dacă nu aș fi urmărit-o îndeaproape, ar fi provocat un adevărat dezastru.

În vremea aceasta, două maşini de teren se apropiau în viteză de hangar. Ştiam că la bord se aflau Heydrich şi camarazii săi. Dacă ar fi pus mâna pe mine, nu mai aveam nici o scăpare.

– Acum ia-o la fugă, mi-a spus Agnes. Cu un glonţ în ceafă te voi scuti de o moarte în chinuri. Heydrich şi ceilalţi adoră să experimenteze metode de tortură.

– Cu alte cuvinte, ne facem un serviciu reciproc, nu-i aşa? am întrebat eu, sarcastic. Îmi arunci pe umeri responsabilitatea pentru moartea Alexandrei şi, în schimb, mă scuteşti de tortură...

– Lasă vorba şi ia-o din loc!

Zgomotul motoarelor celor două maşini se auzea din ce în ce mai aproape.

– Grăbiţi-vă, Raso m-a atacat şi a fugit! a strigat Agnes în radiotransmiţător.

Clipa aceea de neatenţie a fost suficientă pentru mine. Dintr-un salt m-am aruncat la pământ şi am înşfăcat pistolul.

Glonţul i-a pătruns sub bărbie. A mai trăit doar câteva secunde, atât cât să mă vadă sărind în cabina elicopterului.

Am găsit cu greu butonul de pornire a rotoarelor: pe cât sunt de priceput la pilotarea oricărui tip de avion, pe atât sunt de neîndemânatic atunci când vine vorba să fac un elicopter să decoleze. Am tras de manivela din stânga scaunului, apoi, pentru că nu se întâmpla nimic, am încercat-o şi pe cea

de-a doua. Aparatul s-a cutremurat brusc, apoi s-a mişcat violent spre lateral.

Cele două jeepuri au frânat în dreptul hangarului. Din primul a coborât Heydrich, însoţit de trei gărzi înarmate. Alte patru se aflau în cel de-al doilea jeep. Nici unul dintre ei nu se aştepta să găsească înăuntru o scenă ca aceea: Agnes şi Alexandra moarte şi un elicopter care, asemenea unei muşte înnebunite de spaimă, căuta o cale de scăpare. Cât despre mine, nu izbuteam deloc să ţin aparatul sub control. Am observat la bord un buton roşu dotat cu o piedică: am ridicat-o şi am apăsat butonul care acţiona cele două mitraliere calibrul 12 ascunse în fuzelaj.

Rafala a avut aceeaşi traiectorie incertă ca şi botul elicopterului, toate gloanţele lovind în gol. Oamenii lui Heydrich au început să alerge spre mine, trăgând continuu.

Deodată, elicopterul s-a înălţat cu repeziciune, fenestronul din coadă s-a frânt de perete, iar palele rotorului au lovit un obstacol, aplecând aparatul într-o parte. Palele s-au torsionat înainte de a zbura în toate părţile, asemenea unor bumeranguri ucigătoare. Rotorul continua să se învârtă cu viteză maximă când, pe neaşteptate, elicopterul a explodat.

Nu-mi pot închipui cum am reuşit să ies din infernul acela de foc. Cert este însă că am ieşit şi, plin de funingine, am sărit în cabina avionului Piper Navajo. În sfârşit, puteam pilota un aparat ale cărui comenzi le cunoşteam!

Gorilele înarmate au încercat să mă oprească, dar gloanțele lor nici măcar n-au atins fuzelajul avionului lansat spre pista de decolare și, în câteva secunde, bimotorul s-a ridicat în aer, urcând spre cerul amazonian.

Reușisem să scap! Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să intru în contact radio cu autoritățile braziliene, anunțându-mi sosirea. Mi-am imaginat expresia de pe chipul lui Heydrich în timp ce mă privea cum dispar la orizont.

Probabil că radioul a fost avariat pe timpul schimbului de focuri. Nu funcționa, însă am comutat avionul pe pilot automat. Drumul până la Rio e lung, iar eu profit de ocazie ca să notez în agendă întâmplările din ultimele zile, din momentul în care am întâlnit-o pe Agnes la Copacabana. În cazul în care nu voi reuși să supraviețuiesc, sper ca agenda mea să devină într-o zi mijlocul prin care să fie adusă la cunoștința întregii lumi această poveste îngrozitoare. Dar... Nuu... Se trage în mine!

E Heydrich, tot el! Îl văd în cabina Messerschmitt-ului 262. Trebuie să încerc să scap de el, deși cred că e imposibil. Nu trebuie să-l las să mă doboare.

Nu cred că voi supraviețui și următorului atac. Cel care va găsi acest jurnal să-l predea oricărei instituții italiene sau lui Simon Wiesenthal, Vânătorul de naziști. Am activat bomba cu ceas pe care o purtam cu mine în coperta acestei agende. Am

conectat-o la conducta principală de gaz din subteranele *Residenciei*, după ce am avariat-o. Dacă acest lucru nu va fi suficient ca să-i ucidă pe îngerii Răului, mă rog Celui de Sus ca justițiari precum Vânătorul de naziști să răzbune sufletele nevinovate ale tuturor victimelor lor. Iată... Messerschmitt-ul se îndreaptă din nou spre mine. Peste câteva clipe va deschide din nou focul și de data asta totul se va sfârși.

Prima pagină a ziarului *O' Globo*, 29 mai 1976:

De la trimisul nostru în Amazonia:

Un grav incident s-a petrecut în cursul după-amiezii de ieri la *Residencia*, orașul creat în mijlocul junglei amazoniene de miliardarul de origine evreiască Erick Neumann, întreprinzător, magnat și filantrop discret și foarte rezervat, dar cu toate acestea celebru în lumea întreagă. Neumann aterizase la bordul unui avion de epocă, o piesă a fabuloasei sale colecții, fiind întâmpinat de omul său de încredere, Moshe Swazinski, și de câțiva musafiri – identificați ulterior ca fiind Isaac Hilsenrath și Adam Drexel, înstăriți crescători de vite argentinieni – care aveau în comun cu Neumann originile evreiești și faptul că supraviețuiseră Holocaustului. O banală scăpare de gaz din subteranele Neumann Corporation a declanșat o serie de explozii cutremurătoare care au distrus în totalitate *Residencia.*

În afara magnatului, a musafirilor și a celor mai apropiați colaboratori ai săi, numărul victimelor

se ridică la cincizeci și trei, cea mai mare parte dintre acestea fiind persoane aflate în serviciul personal al lui Neumann. Primele investigații la fața locului i-au făcut pe anchetatori să creadă că la mijloc a fost vorba de o teribilă fatalitate.

Prima pagină a ziarului *Valor Económico*, Brasilia, 28 ianuarie 1978:

Au trecut aproape doi ani de la dispariția tragică a magnatului Erick Neumann, proprietarul colosului multinațional cu același nume din Brazilia. Ieri, guvernul a hotărât cesionarea la licitație a diferitelor divizii ale grupului. Procedura a fost considerată absolut necesară deoarece, odată cu proprietarul, în urma accidentului au dispărut și persoanele care se ocupau de managementul societății.

Pe de altă parte, guvernul brazilian a subliniat necesitatea acestei soluții pentru a nu periclita locurile de muncă ale miilor de salariați de la Neumann Corporation. Interesul pentru aceste licitații este foarte ridicat în întregul spectru financiar internațional. Dintre posibilii cumpărători, cel mai bine plasate în cursă par a fi câteva multinaționale nord-americane, deși reprezentanța paraguayană van der Duick pare mult mai hotărâtă să-și adjudece victoria.

În absența moștenitorilor, fondurile rezultate din vânzarea diviziilor corporației Neumann vor fi utilizate pentru finanțarea unor proiecte sociale.

50

Epoca Fierului, mileniul al II-lea î.Hr.

Sar și Dehal ajunseră la peștera păzită de o uriașă reptilă de piatră, aceeași pe care Athor o pictase pe pereții mai multor caverne din regiune, ca și cum ar fi vrut să indice traseul pe care trebuia să-l urmeze succesorul său la conducerea tribului.

Din moși-strămoși se povestea că însuși zeul Hosh transformase dragonul într-o statuie de piatră ca să păzească tainele zăvorâte în adâncurile peșterii.

Sar și Dehal alergară cu respirația tăiată de-a lungul galeriei de acces până la sala cea mare. Torțele luminau slab scena sumbră care le apăru în fața ochilor.

– Athor! strigară amândoi în același timp.

În loc de răspuns, le ajunse la urechi un geamăt slab de pe schela de lemn pe care regele migos o construise ca să decoreze cu desene bolta înaltă a sălii. Se cățărară lângă el. Athor zăcea întins pe spate, cu brațele atârnându-i dincolo de marginile platformei.

– Voi?... Cu adevărat sunteţi voi? Sunt fericit că Hosh mi-a îngăduit să vă mai îmbrăţişez o dată înainte de a mă lua cu el în lumea spiritelor.

– Nu vorbi aşa, bărbate al meu. Am trăit multe împreună. Ai să vezi că nu peste mult timp le vei putea povesti fiilor noştri prin câte am trecut amândoi. Acum însă trebuie să nu-ţi iroseşti puterile.

– Dehal, lasă-mă să-mi folosesc puţinele forţele care mi-au mai rămas în folosul poporului nostru şi al lui Sar. Vino lângă mine, fiule. Legea zeului nostru mă obligă să nu-ţi dezvălui locul în care se află Templul Secret. Aminteşte-ţi însă ce te-am învăţat despre importanţa semnelor pe care oamenii le lasă pe pereţii peşterilor. Ele sunt semnele istoriei noastre. Dacă le vei privi cu atenţie, ele vor şti să te conducă la destinaţie. Vă iubesc cu toată fiinţa mea. Atotputernicul Hosh să vă aibă în paza lui. Te iubesc, femeie.

– Athor! Athor! strigă Dehal, strângând la piept trupul pe care îl îmbrăţişase de atâtea ori, devenit acum inert.

Nu primi însă nici un răspuns: Athor, regele tribului migos, murise.

Trecuseră câteva zile de la moartea regelui. Întreaga aşezare aducea omagiu noii căpetenii. Sar scoase la iveală discul de aur, simbolul puterii zeului Hosh. O rază de soare se reflectă de suprafaţa discului, aruncând licăriri orbitoare de jur-împrejur.

Nimic nu putea umple golul din inima lui Dehal.

Femeia nu dori să asiste la ceremonia de învestitură a fiului său ca rege și mare sacerdot, preferând ca peste noapte să apuce calea către *pog*. Ajunse în vârf, la templul fluturelui, când soarele era la zenit.

Amintirile erau dureroase.

Revăzu cu ochii minții scena căsătoriei binecuvântate de bunăvoința lui Hosh. Revăzu efigia fluturelui care pecetluia pe vecie iubirea lor. O iubire care avea să dăinuiască și după moarte.

Amintirile erau dureroase.

Își spuse că, fără Athor, viața ei nu mai avea nici un sens. Privi hăul, apoi se apropie de buza prăpastiei: vechiul impuls care o îndemna să sfideze înălțimea puse din nou stăpânire pe ea. De data aceasta însă nu ar fi făcut saltul în gol ca să-și salveze viața.

O sclipire intensă din depărtare o făcu să tresară. Venea din direcția satului, iar Dehal înțelese: fiul său, Sar, ridicase spre cer discul de aur al suveranului.

Ca într-un vis premonitoriu, în clipa aceea totul începu să i se limpezească în minte. În fața ochilor îi apărură viziuni din vremuri îndepărtate în viitor. Văzu oameni exterminați de propiii frați, războinici în marș spre așezări împresurate de ziduri înalte. Văzu femei îmbrățișându-și copiii ca să nu-i lase să vadă spectrul morții. Văzu discul sacru al lui Hosh folosit ca un scut ce oprește vântul înghețat care le deschide calea demonilor nopții.

În clipa aceea, dorința de a sări în gol dispăru ca prin farmec, iar Dehal se îndepărtă de buza prăpastiei.

Dintr-odată, înțelesese rostul atâtor vieți sacrificate pentru păstrarea Pietrei Sacre a lui Hosh departe de ochii barbarilor însetați de sânge. Să renunțe ar fi însemnat să arunce în vânt fiecare clipă a existenței sale de până atunci, fiecare bătălie dusă umăr la umăr cu Athor în slujba Binelui, fiecare zâmbet dăruit de copiii pe care îi adusese pe lume, fiecare clipă de iubire și pasiune împărtășită alături de bărbatul ei.

Dehal se întoarse și o luă agale pe cărarea ce ducea spre poalele *pog*-ului.

51

Pog-ul Montségur, 1243

Aymon o strânse cu putere la piept pe Marie-Louise, încercând să se opună cu propria greutate balansului amenințător. Însă una dintre cele patru funii care asigurau coșul se rupse din cauza frecării de un colț ascuțit de piatră. Lipsit de susținere, coșul se înclină violent pe o parte, aruncând-o pe Marie-Louise în gol.

Cu un gest reflex, femeia reuși să se prindă de margini cu vârfurile degetelor, dar greutatea corpului o trăgea inexorabil în jos. Era pe punctul de a se desprinde, când Aymon o apucă strâns de încheietură.

Între timp, oamenii de pe zidurile cetății începură să tragă de funii cu forța pe care ți-o dă disperarea.

– Rezistă, Marie-Louise. Te țin eu. Încă puțin și vom fi în siguranță, continua s-o încurajeze Aymon, nădăjduind din toată inima că nu aveau să-l părăsească forțele.

Când fură trași peste marginea zidului de incintă și puseră din nou picioarele pe pământ, femeia izbucni într-un hohot de plâns eliberator. Reușiseră încă o dată să scape de moarte.

În castelul de pe vârful stâncii, viața comunității continua, alternând momente de optimism plin de speranțe cu cele de cruntă deznădejde.

Jos, în vale, oștenii regelui Franței se limitau să păzească drumurile de acces spre poalele stâncii. Primeau însă zilnic întăriri, iar clipa asaltului final părea din ce în ce mai aproape.

Confruntările erau rare, dar proții catari se văzuseră nevoiți de câteva ori să ofere *consolamentum*-ul tovarășilor lor răniți de moarte. Episcopul Bertrand Marty era păstorul sufletelor. Pierre Roger de Mirepoix se ocupa de instrucția eroicilor *faidits*. Singura nădejde a asediaților rămăsese contele de Toulouse: cu toate că în perioada aceea se afla la Roma, pentru consfințirea actului de supunere la ordinele Sfântului Scaun, ultimii catari rămași în viață nutreau credința că într-o zi contele avea să reușească să-și salveze supușii de la moarte.

Totul fusese raționalizat: hrana, apa, vinul și chiar armele. Cu toate acestea, nimeni nu s-ar fi putut plânge că suferise de foame, sete sau frig. Cu toate restricțiile impuse de starea de asediu, viața la Montségur continua.

Până în ziua aceea de decembrie a anului 1243.

– Femeile din cetate mi-au povestit că aici, chiar pe locul în care se înalţă donjonul, se afla pe vremuri un străvechi loc de cult, îi zise Marie-Louise lui Aymon, şi că în ziua solstiţiului de vară soarele desena într-un anumit punct o umbră aparte pe peretele de stâncă. Se spune că aici era locul în care oamenii din vechime veneau să se căsătorească şi să-şi practice ritualurile de fertilitate. Păcat că locul acela nu mai există. Mi-ar fi plăcut ca soarele să binecuvânteze unirea noastră aici, la *pog*. Noi doi nu ne-am căsătorit încă...

– Nu din vina mea, femeie, răspunse şăgalnic Aymon. Dacă nu mă înşală memoria, tu eşti cea care a fost căsătorită înainte de a fi împreună, nu eu. Pe urmă, viaţa nu ne-a oferit posibilitatea să remediem situaţia. De altfel, singura perioadă în care ne-am bucurat de o viaţă senină şi liniştită a fost cea în care am trăit sub un nume fals. Cum să ne fi dus la un preot necunoscut – şi, eventual, peste măsură de curios – şi să-i cerem să ne căsătorească?

– Ai dreptate, Aymon. Noi doi nu avem nevoie de un preot ca să ne căsătorim. E suficient să ne jurăm unul altuia iubire veşnică. Ştiu că am făcut-o deja, dar aş vrea să reînnoim acel jurământ aici şi acum. Pentru ultima dată şi pentru totdeauna!

Emoţionaţi şi fericiţi, cei doi îndrăgostiţi uitară pentru o vreme de viitorul incert care îi aştepta şi îşi făcură unul celuilalt jurămintele solemne ale căsătoriei.

Aymon privi spre una dintre deschizăturile din zid: soarele nu pătrundea în interiorul donjonului decât o dată pe an, în ziua solstițiului de vară. Poate că oamenii care construiseră cetatea doriseră să întrețină acea dovadă antică de magie, își spuse Aymon. Atunci, în ziua solstițiului, razele soarelui pătrundeau printr-una din balestriere și ieșeau pe cea din partea opusă.

Ar fi vrut să se întoarcă cu Marie-Louise acolo peste câteva luni, în vară, și să se lase amândoi învăluiți de lumina blândă și fermecată a razelor de soare. „Da, vara viitoare...“, își spuse Aymon, iar chipul i se înnegură. Privirile i se pierdură în depărtare, în direcția bastionului numit Col de la Tour, care împresura partea estică a complexului Montségur. Era un fort avansat, aflat la circa cinci sute de pași de donjon, dar foarte important din punct de vedere strategic. Spre deosebire de alte căi de acces, întăritura avea o poziție favorabilă unui atac, deoarece se afla pe un povârniș nu foarte abrupt care ducea direct sub ziduri.

Aymon încremeni. Își încordă privirea, apoi începu să urle din rărunchi:

– La arme! La arme! Suntem atacați!

Era însă prea târziu.

Peste noapte, oștenii din vale urcaseră pe ascuns povârnișul, iar spre dimineață atacaseră corpul de pază de la Col de la Tour, reușind să cucerească poziția.

Prin acțiunea aceea, oamenii regelui reușiseră să deschidă o breșă în interiorul fortificațiilor de la

Montségur, iar Pierre Roger de Mirepoix nu vedea cum oamenii săi ar fi putut să-i respingă dincolo de ziduri pe asediatori.

În cele şaizeci de zile care urmară cuceririi bastionului Col de la Tour, catarii fură asaltaţi fără întrerupere şi de fiecare dată se părea că forţele inamicului erau din ce în ce mai mari. Apărarea dădea semne de slăbiciune, şi erau tot mai numeroşi catarii răniţi sau ucişi de săgeţile arbaletelor. Catapultele aliniate pe ziduri lansau fără întrerupere proiectile de piatră, sacrificând casele situate între cele două ziduri concentrice de incintă, care aveau acum acoperişurile şi zidăria distruse.

– Cred că orice speranţă s-a stins şi că a sosit momentul să negociem capitularea. Mai întâi însă trebuie să găsim o modalitate de a salva măcar femeile şi copiii. Nu am deloc încredere în clemenţa oamenilor aflaţi în slujba majordomului regelui, Hugues d'Arcis. Ba chiar mă tem că ne va rezerva fiecăruia dintre noi cele mai îngrozitoare suplicii, le spuse Pierre oamenilor săi în cursul unui consiliu de război.

– Şi cum o să facem ca să ne salvăm pielea? întrebă unul dintre verii săi. Practic, e imposibil să părăsească cineva *pog*-ul fără să cadă drept în braţele duşmanului.

– Aşteptaţi... Ar fi o posibilitate... interveni Aymon.

Pe vârful zidului fu fixată o a doua funie, pe care primul bărbat care se încumeta să coboare trebuia s-o fixeze la baza stâncii. Astfel, coşul urma să coboare şi să urce culisând de-a lungul unui ghidaj. Şi coşul

fusese modificat, fiind acum mai încăpător și oferind mai multă siguranță ocupanților. Aymon își asigură tovarășii că era capabil să ducă până la poalele *pog*-ului circa o sută de persoane pe noapte. Fugarii urmau să se adăpostească apoi într-o peșteră pe care el o cunoștea foarte bine. Odată familiile reunite, de acolo urmau să plece, pe rând, în direcții diferite. Dacă planul avea să funcționeze, întreaga comunitate urma să părăsească Montségur în decurs de o săptămână, iar oștenii vrăjmași s-ar fi găsit în situația de a lua cu asalt o cetate pustie.

– Mai repede. Trebuie să se grăbească. Aproape că s-a luminat. Iar dacă ne vor descoperi, se va alege praful de tot planul nostru, îi spuse Aymon Mariei-Louise.

Priviră amândoi cerul care se colora treptat într-o ușoară nuanță roșiatică. Reușeau chiar să zărească umbra coșului, în timp ce la înălțimea zidului se desfășurau pregătirile pentru ultimul transport al nopții.

Hugues d'Arcis nu reușise să doarmă toată noaptea. Știa că apărarea cetății Montségur avea să cedeze foarte curând. Cu toate acestea îl încerca un sentiment de neliniște. Își ridică privirea spre stânca luminată slab de lumina abia îngânată a zorilor.

Deodată, emisarul papei și al regelui Franței observă o mișcare în zona peretelui vertical al *pog*-ului. Înțelese imediat care era motivul neliniștii sale de peste noapte. Blestemații aceia de slujitori ai Diavolului fugeau chiar de sub nasul lui.

Douăzeci şi cinci de bărbaţi înarmaţi escortau spre peşteră circa şaptezeci de femei şi copii. Planul lui Aymon prevedea adunarea întregii comunităţi într-o peşteră din valea Ariège, uşor de recunoscut după silueta unică a unei statui naturale - un dragon modelat în stâncă de intemperii - aflate chiar în faţa intrării.

Cunoştea bine acel loc şi, alături de Marie-Louise, se puse în fruntea grupului de evadaţi. Ar fi putut spune chiar că bunicul său îl crescuse în acea peşteră, înainte de a fi obligat să fugă din calea papistaşilor. Odată îi explicase că în grota aceea era ferecată taina unei arme invincibile. O armă de o asemenea putere, încât era capabilă să ucidă pe oricine ar fi îndrăznit chiar şi s-o privească. Fusese închisă într-un înveliş protector de metal pe care nimeni n-ar fi trebuit să-l înlăture. Era unul din motivele pentru care Aymon alesese acea peşteră drept refugiu pentru oamenii din cetatea Montségur: în cazul în care totuşi oamenii regelui Franţei aveau să-i descopere, el nu ar fi ezitat să folosească misterioasa armă invincibilă.

Aymon institui două posturi de pază: unul la gura principală a peşterii, străjuită de statuia dragonului, iar cel de-al doilea la intrarea în galeria ce ducea către o sală uriaşă unde încăpeau toţi cei o sută de fugari.

Afară, o nouă noapte se lăsase peste pădure.

Torţele din sala mare a peşterii ardeau fără întrerupere, reflectându-şi lumina tremurată pe bolta împodobită cu desene preistorice.

Scrâşnitul lamelor de oţel ale săbiilor se auzi ca un strigăt de alarmă. Bărbaţii săriră în picioare şi alergară de-a lungul galeriei spre ieşire.

În clipa aceea, Aymon înţelese că bătălia era definitiv pierdută: vrăjmaşii pătrunseseră deja în număr mare în prima sală a peşterii. Erau mulţi şi bine înarmaţi, faţă de cei câţiva fugari de la Montségur care li se puteau opune doar cu arme improvizate.

Singura cale de salvare era să se refugieze cu toţii în caverna cu desene rupestre şi să-i aştepte pe atacatori la ieşirea din galeria de acces, prin care aceştia erau nevoiţi să pătrundă unul câte unul. Le porunci oamenilor săi să se retragă.

Din când în când, Aymon trimitea câte o iscoadă ca să observe mişcările din galerie, însă în mod inexplicabil, duşmanii nu se hotărâseră să atace.

În cele din urmă luă o decizie: în ziua următoare avea să pătrundă în templul antic şi să ia arma secretă.

Peste noapte, nimeni nu reuşi să doarmă. Iar copiii, ca şi cum ar fi intuit situaţia disperată în care se aflau cu toţii, plânseră fără încetare. Aymon estimă că afară se făcuse ziuă când se hotărî să facă el însuşi o ultimă incursiune de-a lungul galeriei ce ducea spre ieşire.

Ajuns la capătul tunelului, înţelese planul francezilor. Şi mai înţelese că arma lui secretă, cu o putere distructivă nemaiîntâlnită s-ar fi dovedit total inutilă: în numai câteva ore, vrăjmaşii înălţaseră în faţa intrării în galerie un zid solid care le tăia catarilor orice cale de scăpare. Erau zidiţi de vii.

52

Toulouse, anii '40

La începutul anului 1943, Carla Jeogeres Núñez îți găsi o slujbă nouă: rolul de profesoară de limba spaniolă avea să-i ofere o acoperire perfectă.

Fostul agent secret francez avea suficientă experiență ca să știe să evite capcanele temutelor servicii de spionaj ale naziștilor. Delațiunile erau la ordinea zilei, victime căzându-le zi de zi zeci de patrioți francezi. Se vedea nevoită să recunoască faptul că SS-ul și Gestapoul dovedeau o mare abilitate în a fructifica în interes propriu orice zvon, orice șoaptă rostită pe la colțuri, orice mărturisire tainică, orice antipatie sau dușmănie veche dintre oameni, reușind astfel să domine prin teroare și intimidare populațiile din teritoriile ocupate.

Adeseori își amintea de tragica dispariție a editorului Sarraut, șeful ei direct în cadrul Sûreté. Din fericire, cu puțin timp înainte de a fi arestat de Gestapo, Sarraut reușise să distrugă lista cu agenții serviciului

secret francez. În caz contrar, probabil că ar fi căzut și ea în mâinile naziștilor, iar acum nu ar mai fi făcut parte din rândurile Rezistenței.

Chiar la Sarraut se gândea în clipa în care doi bărbați purtând impermeabile și pălării închise la culoare se postară în fața ei. Pentru o clipă își spuse că tocmai îi întâlnise pe îngerii Răului.

– Carla Jeogeres Núñez? o întrebă unul din ei cu un accentuat accent german.

– Eu sunt... răspunse ea cu hotărâre în glas.

N-ar fi vrut pentru nimic în lume să lase să-i transpară din voce spaima care o cuprinsese subit.

– Gestapo. Veniți cu noi, doamnă. Trebuie să ne răspundeți la câteva întrebări.

Spunând acestea, germanul care părea să fie mai mare în grad o prinse de braț, strângând-o cu putere.

Nici unul dintre trecătorii care observaseră scena desfășurată în plină stradă nu s-ar fi așteptat la o asemenea reacție din partea femeii mignone și aparent fragile. Carla se întoarse brusc, răsucindu-i brațul agentului german, apoi îl izbi violent cu cotul în plină figură pe cel de-al doilea. Se grăbi să scoată din poșetă micul pistol Walter de 6,35 mm pe care îl purta întotdeauna la ea. Nu apucă însă să-și ducă gestul la bun sfârșit: primul agent scoase de sub impermeabil un baston de cauciuc și o lovi cu putere în ceafă.

Carla Jeogeres Núñez se prăbuși fără cunoștință pe caldarâm.

Wewelsburg, anii '40

În fiecare dimineață, Abelard Bock parcurgea pe jos drumul dintre lagărul de muncă și sinistrul castel Wewelsburg. Și nici nu s-ar fi putut altfel: în calitatea sa de șef de echipă trebuia să mărșăluiască pe lângă plutonul de deținuți. În spatele lor, patru militari din SS Totenkopf cu armele ațintite spre ei descurajau orice tentativă de evadare a prizonierilor. Însă chiar și fără prezența lor, fuga ar fi fost imposibilă, din moment ce se aflau în inima Westfaliei, îmbrăcați în uniforme vărgate de deținuți.

Comunistul Abelard Bock purta cu mândrie triunghiul roșu cusut deasupra numărului matricol, în partea stângă a pieptului: era semnul distinctiv pentru deținuții politici.

Știa că în curând avea să explodeze, așa cum explodase odată mânia proletară în mult-iubita Rusie. Între timp însă, continua să muncească pe brânci, dar nu pentru că ar fi fost colaboraționist, ci pur și simplu din instinct de supraviețuire. Singura legătură a prizonierilor cu lumea de afară era zgomotul de motor al avioanelor care aterizau și decolau de pe pista aeroportului din Paderborn, aflat în apropiere. Cunoștea toate modelele, fără să fie nevoit nici măcar să-și ridice privirile spre cer. Genul acela de distracție îi molipsise pe toți cei din baracă: de fiecare dată când auzeau murmurul motoarelor unui avion care se apropia, făceau pariuri, dar Abelard Bock câștiga întotdeauna.

În scurt timp, nici un deținut nu mai îndrăzni să-l înfrunte pe șeful de baracă pasionat de aeronautică.

Bock lucra în turnul de nord al castelului, cel pe care Himmler, în convingerile sale smintite generate de teorii ezoterice îndoielnice, îl vedea coincizând cu „centrul Pământului". SS-ul trimisese un ordin sec: echipele de muncitori trebuiau să încheie în cel mai scurt timp posibil reconstrucția turnului de nord și a sălii de cult atât de dragi Reichsführerului.

Sala era circulară. De jur-împrejur fuseseră înălțate coloane monumentale albe. Pardoseala era tot albă, din marmură, cu excepția zonei centrale. Aici se afla un mozaic cu un diametru de circa patru metri confecționat din plăcuțe de marmură policromă – negre, roșii și albastre – cu incrustații dispuse în diverse forme geometrice. Din centru porneau douăsprezece raze negre, asemănătoare simbolurilor runice de pe brasardele SS. Un alt cerc închidea razele în interiorul său, fapt care făcea ca desenul să semene cu un soare negru.

Era *Schwarze Sonne*, Soarele negru al SS-ului.

– Cum te cheamă, deținut?

Vocea autoritară din spatele său îl făcu să se întoarcă brusc spre cel care vorbise.

– Bock, domnule, răspunse continuând să lustruiască în genunchi pardoseala.

Lovitura de bocanc îl izbi drept în rinichi. De durere, i se tăie respirația și se prăvăli pe o parte.

– Comunist împuțit! strigă ofițerul care îl lovise. Îți vorbește Reichsführerul în persoană, iar tu nu sari în poziție de drepți?! Pentru asta, voi...

– O clipă, domnule căpitan, îl întrerupse Himmler. Am avut ocazia să apreciez capacitatea de muncă a acestui prizonier. Înainte să-l pedepsiți, aș vrea să aud ce are de spus în apărarea lui. Spune-mi, Bock, cum îți justifici comportamentul?

– Am primit ordin să termin cât mai repede lucrul la acest obiectiv. Și asta făceam. Dacă m-aș fi ridicat, aș fi pierdut timp prețios și probabil că s-ar fi găsit cineva care să mă întrebe de ce m-am oprit din lucru. Și de data aceasta, pe bună dreptate.

Și Bock se ridică în picioare. În cameră nu erau decât el, Reichsführerul și ofițerul care-l lovise.

„Iată! își spuse. Ocazia e în fața mea! Dacă tot e să explodez, măcar s-o fac cum trebuie: tot ce am de făcut e să-l înșfac de gât pe fiul acesta de cățea și să-l împiedic pe celălalt să intervină."

Știa că avea să fie ucis, dar nu i-ar fi părut rău dacă înainte să-și încheie conturile cu viața l-ar fi trimis în infern pe principele călăilor morții.

Preț de o clipă, Himmler păru să-și dea seama de aerul ostil al muncitorului masiv din fața sa, cu palme mari și puternice.

„Acum!" își zise Bock.

În clipa aceea însă, un amănunt neașteptat îl făcu să încremenească.

Sub braț, alături de un plic cu documente, Himmler ținea fotografia lui Otto Raush.

Comunistul Bock avea o memorie remarcabilă, iar despre prizonierul acela cu care fusese coleg de baracă la Dachau își amintea totul, până în cele mai mici amănunte. După ce pusese la cale o evadare care reușise în mod inexplicabil, îl bănuise pe Raush că ar fi fost spion nazist. Cu atât mai mult cu cât după reușita evadării nimeni din baracă nu fusese pedepsit în vreun fel. Raush îl luase cu el și pe un anume Filcher, un excelent inginer de hidraulică și un socialist de nădejde. Iar acum, fotografia lui Otto Raush era în mâinile lui Himmler.

Alți doi militari SS își făcură apariția în sală. Bock înțelese că pierduse o ocazie unică, dar obținuse în schimb confirmarea vechilor sale suspiciuni.

– Aduceți prizoniera aici... și aduceți și un „căluț“, li se adresă Himmler nou-veniților, în timp ce o sclipire diabolică îi lumină ochii. Apoi se întoarse spre deținut: Iar tu, Bock, ce mai cauți aici? Hai, mișcă, găsește-ți de lucru în altă parte!

Carla Jeogeres Núñez fusese adusă la Wewelsburg cu o noapte în urmă, la bordul unui automobil închis la culoare, escortată de doi agenți ai Gestapoului.

Locul avea o tristă faimă, însă văzându-l i se păru mult mai sinistru decât își imaginase. Era conștientă de faptul că aceea fusese ultima călătorie din viața sa.

Celulele pentru prizonieri rămăseseră neschimbate de pe vremea în care, în Evul Mediu, seniorii castelului își închideau acolo adversarii.

Lui Himmler îi plăcea să repete că deținuții aduși la castel făceau parte din „elita“ prizonierilor.

Când pătrunse în uriașa sală circulară a Soarelui negru, Carla simți pentru prima dată în viață că-i vine să leșine. Himmler stătea în picioare, chiar în fața ei. La câțiva pași în spatele lui se afla un alt ofițer SS. În centrul sălii, pe un mozaic circular multicolor, se găsea un obiect care semăna cu un instrument de schelărie.

Bock cunoștea turnul până în cele mai mici unghere: ar fi putut spune fără să greșească prea mult că îl construise cu mâna lui, cărămidă cu cărămidă, an după an.

Îi spuse supraveghetorului că trebuia să fixeze câteva grinzi la etaj și fu lăsat să treacă: la castel, șefii de echipă se bucurau de o oarecare libertate.

La etaj, sala de deasupra celei în care se găsea Himmler era încă în lucru. Cu toate acestea, se putea intui deja viitoarea structură, asemănătoare unui templu circular; zidurile groase erau întrerupte din loc în loc de câte o fereastră cu două canaturi, care lăsa să pătrundă o lumină piezișă, lipsită de culoare. Bock se îndreptă spre șemineul uriaș din spatele sălii. Se strecură în căminul de evacuare a fumului, de-a lungul căruia cobora o scară formată din bare de fier curbate și încastrate în zid. Când ajunse din nou la primul nivel al turnului, îi fu suficient să miște ușița de metal care închidea șemineul pentru a avea o imagine completă a scenei din sala Soarelui negru.

Femeia fusese legată de „căluț“. Era un instrument de tortură foarte simplu, asemănător unei banale tăblii de lemn, dotat însă cu un sistem pentru prinderea de pardoseală a picioarelor victimei. Prizonierul era legat de tăblie, în așa fel încât trunchiul să facă un unghi de nouăzeci de grade cu picioarele. Apoi, torționarul ridica treptat tăblia, în vreme ce picioarele rămâneau ancorate de pardoseală. Durerea era atroce și de cele mai multe ori ligamentele sau capetele femurului cedau din cauza tracțiunii.

– Repet întrebarea, doamnă Núñez. L-ați cunoscut pe bărbatul acesta? întrebă Himmler pe un ton lugubru.

– V-am mai spus că nu, domnule. Și nu înțeleg ce caut aici. Nu sunt decât o simplă profesoară de spa...

Celălalt ofițer o lovi peste gură, cu o mișcare de jos în sus.

– Ține-ți gura, târâtură! strigă el. Știm foarte bine cine ești. O să-ți spun pentru ultima oară ce vrem de la tine, după care vom trece la metode mai dure. Englezii ți-au dat numele de cod Eiffel, iar tu ai fost ultima persoană care l-a văzut în viață pe Obersturmführerul SS Otto Rahn. Foarte curând vei plăti pentru crima ta. Acum însă trebuie să ne spui care au fost ultimele sale cuvinte.

Carla se rugă în gând să dea dovadă de curaj în fața chinurilor torturii și a morții.

– Dacă știți deja totul, de ce mai aveți nevoie de mine? întrebă ea sfidător.

Ofițerul nu-i răspunse. Sub privirea atentă și mulțumită a lui Himmler, luă un cleşte și îl apropie de mâinile Carlei legate strâns în dreptul încheieturilor. Îi apucă unghia arătătorului și i-o extrase cu o încetineală sadică.

Femeia ar fi vrut să urle de durere, dar se abținu și scoase doar un geamăt surd, în vreme ce ochii i se umplură de lacrimi.

– Ia te uită cât de rezervată ești! exclamă batjocoritor ofițerul SS. Dar ar fi trebuit să mă aștept la una ca asta de la agentul Eiffel. Să încercăm acum și cu restul unghiilor, poate voi avea parte de mai multă mulțumire.

Bock văzuse destul și își zise că nu avea rost să mai rămână acolo, riscând să fie descoperit sau să le stârnească suspiciuni gardienilor. Se rugă în gând ca femeia să rămână în viață până la noapte: apoi avea s-o ducă de acolo. Cu orice preț.

Berlin, anii '40

În ultimii ani, cercetările Germaniei naziste în domeniul energiei atomice avuseseră un singur nume: Werner Heisenberg. Începând din 1939, fizicianul german își intensificase studiile și experimentele referitoare la fisiunea nucleară, al cărei descoperitor era chimistul Otto Hahn.

Heisenberg făcuse pași uriași în proiectarea așa-numitei *Wunderwaffe*, arma totală, însă în cele din

urmă avea să se împiedice într-o banală eroare de calcul privitoare la masa critică a izotopului de uraniu necesar pentru declanşarea unei reacţii de fisiune.

Omul de ştiinţă german ajunsese la concluzia că pentru obţinerea masei critice era necesară o sferă de uraniu cu un diametru de cincizeci şi patru de centimetri. Or, unei asemenea dimensiuni îi corespundea o cantitate de treisprezece tone de material reactiv! O cantitate uriaşă, pe care nici chiar Germania nazistă nu ar fi fost capabilă s-o procure. Acesta era, de altfel, motivul pentru care proiectul armei totale fusese trecut în plan secund. Dar Hitler nu dăduse niciodată uitării visul pe care arheologul Otto Rahn fusese aproape să-l transforme în realitate: cantitatea imensă de material radioactiv ascunsă încă din negura vremurilor în regiunea Languedoc.

– Trebuie să rezolvăm misterul, acum mai mult ca niciodată, spuse Führerul cu un aer grav. Americanii lucrează de zor la proiectul „Manhattan". Iar informatorii noştri cred că s-a ajuns într-un stadiu destul de avansat.

– Pe lângă asta, *mein* Führer, interveni Bormann, care nutrise de la bun început suspiciuni legate de cercetările lui Heisenberg şi ale echipei sale, se pare că cercetătorii americanii au redimensionat în mod semnificativ cantitatea de material radioactiv necesară pentru construirea unei bombe. Spre deosebire de afirmaţiile oamenilor noştri de ştiinţă...

– Este un motiv în plus ca să fim noi primii care construim *Wunderwaffe*. Oricare ar fi costurile. Între

timp însă nu vom abandona proiectele referitoare la arme mai noi și mai moderne, cum sunt rachetele cu rază lungă de acțiune sau avioanele cu reacție. Vom învinge, camarazi! Nimeni nu poate opri propășirea Reichului. Vom învinge, iar războiul va fi total.

Sub impresia acestor cuvinte, Goebbels, ministrul Propagandei, rosti pe 18 februarie 1943 un discurs-avertisment la adresa inamicilor Germaniei și a lumii întregi. Din momentul acela, Reichul le declara Aliaților „război total".

Wewelsburg, anii '40

Toate degetele îi erau acoperite cu un strat negru și gros de sânge închegat. O dureau, la fel cum o durea fiecare centimetru din trupul supus torturii de crudul ofițer SS. În cele din urmă, Carla cedase și dezvăluise unele amănunte referitoare la interogatoriul ei asupra lui Otto Rahn. Erau însă doar informații fără relevanță, pe care se părea că le cunoșteau și naziștii.

O trimiseseră din nou în temniță, iar unul dintre gardieni îi spusese râzând cu un cinism barbar că se putea considera norocoasă, din moment ce intrase în celulă pe propriile picioare.

Carla se simțea golită de energie și era conștientă că avea o singură posibilitate de a pune capăt supliciului: să le spună călăilor tot ce reușise să smulgă

de la Otto Rahn. Dar nu avea să le dea niciodată naziştilor o asemenea satisfacţie.

Cu mişcări lente, dar sigure, îşi sfâşie puţinele haine de pe ea, confecţionă un laţ pe care îl legă la înălţime de una dintre gratii. Îşi trecu laţul peste cap, fixându-şi-l la gât şi se rugă să nu sufere.

Bock parcursese în minte traseul de câteva zeci de ori. Acum însă nu mai era vorba de ficţiune: odată ce tăiase gardul de sârmă ghimpată şi evadase din lagăr, urma să dea cu adevărat piept cu realitatea.

Himmler ceruse construirea unui complicat labirint pe sub colina pe care se înălţa castelul Wewelsburg. Labirintul era format din nenumărate coridoare şi pasaje secrete, dar Bock participase la realizarea întregului proiect astfel încât îl cunoştea ca pe propriile buzunare.

Trase adânc în piept aerul răcoros al nopţii, apoi se avântă pe galeriile care aveau să-l ducă la celule temniţei. De acolo, nu avea altceva de făcut decât să improvizeze.

Cele două santinele nu scoteau nici un sunet: probabil că oboseala şi somnul îi învinseră pe gardieni. Wewelsburg era considerat un loc imposibil de cucerit şi din care nu se putea evada, motiv pentru care gardienii considerau că prezenţa lor acolo era inutilă.

Abelard Bock îi izbi de la spate pe cei doi militari asemenea unui tren în plină viteză. Năuciţi, aceştia se prăbuşiră la podea gemând de durere şi spaimă.

Se aruncă asupra bărbatului mai masiv, îi cuprinse gâtul cu brațele și i-l frânse cu o mișcare scurtă. Apoi se îndreptă spre celălalt gardian, mai pirpiriu, care încerca să-și scoată pistolul din toc. Însă Abelard se dovedi mai rapid: își descărcă toată furia acumulată în anii de detenție într-o singură lovitură de pumn. Izbite cu o forță incredibilă, oasele nasului se făcură fărâme, pătrunzând în zona frontală a creierului. Santinela muri pe loc.

Gâfâind din cauza efortului, Bock desprinse legătura de chei de la centura unuia dintre ei, apoi intră în celula pe care o căuta.

Vacarmul de pe culoar nu putea însemna decât un singur lucru: veniseră s-o ia din nou la interogatoriu. Carla își dădea însă bine seama că rezistența ei la durere se epuizase.

Trebuia să se grăbească: pentru că nu trebuiau s-o găsească în viață.

– Opriți-vă!

Două mâini puternice o prinseră de șolduri chiar în clipa în care se pregătea să-și dea drumul în gol. Se trezi strânsă în brațele musculoase ale unui bărbat. În semiobscuritatea celulei își dădu cu greu seama că omul purta uniformă vărgată de prizonier.

– Opriți-vă! repetă el într-o franceză aproximativă. Sunt aici ca să vă ajut.

– Mulțumesc, mulțumesc... mulțumesc, răspunse Carla în germană.

Nu avea nici cea mai mică idee despre cine putea fi salvatorul ei, dar gândul că nu era singură îi insuflă curaj și o speranță nouă.

La lumina torțelor de pe coridor îi putu vedea fața: avea nasul turtit, ca al unui boxer profesionist, chipul rotund și pomeți înalți. Umerii, foarte lați și ușor arcuiți, dădeau senzația că susțineau capul fără ajutorul gâtului. Și totuși, în ciuda aspectului, necunoscutul avea gesturi timide și amabile.

– Oh, Doamne, în ce hal v-au adus blestemații! Dar totul o să fie în regulă, domnișoară, o să vedeți. Dacă vom reuși să scăpăm de aici, în câteva săptămâni o să vă întremați. Numele meu e Abelard Bock. Am evadat din lagărul de muncă din apropiere cu intenția de a vă salva. Am asistat pe ascuns la o parte a interogatoriului pe care vi l-au luat.

– Eu mă numesc Carla Jeogeres Núñez. Nici nu știu cum să vă mulțumesc, domnule Bock.

– Îmi veți mulțumi când vom fi în siguranță. Acum însă, ajutați-mă să duc cadavrele gardienilor în celulă. Le vom lua uniformele, spuse bărbatul arătând spre leșurile celor două santinele.

Berlin, anii '40

De câteva luni, eșafodajul aparent indestructibil al Marelui Reich începuse să dea semne de slăbiciune. În rândul capilor regimului nazist se instalase o stare de confuzie și teamă pe care nimeni nu ar fi putut-o

anticipa cu puțin timp în urmă. Sentimentul acela de incertitudine se dovedi a fi una dintre cauzele ferocității cu care naziștii îi tratau pe adevărații, dar și pe potențialii inamici. Dincolo de persecuții însă, germanii realizau faptul că, pentru a câștiga un război ce devenea din ce în ce mai istovitor, era necesară dezvoltarea armamentului și, mai presus de orice, exploatarea puterii nelimitate a energiei nucleare.

– Ce vreți să spuneți cu asta, Herr Göring? întrebă Führerul spumegând de furie. Cum e posibil să avem parte de aliați atât de puțin demni de încredere? Chiar credeți că, în cazul debarcării Aliaților, italienii ne-ar trăda? Și de ce nu au continuat tratativele separate cu forțele aliate?

– Nu s-a dorit asta, *mein* Führer. Iar negocierile cu englezii, pe de altă parte, au încetat după moartea ducelui de Kent.

– Și rușii? Ce-mi puteți spune despre ruși? La începutul anului păreau în pragul capitulării și gata de negocieri. Ce s-a ales de proiectul acela?

– Lucrăm încă la el, însă permanentele răsturnări de situație pe frontul de la Harkov produc schimbări de scenarii și de perspective din oră în oră.

– Iar cu rebelii silențioși, Herr Bormann, ce se întâmplă?

– Dacă vă referiți la membrii mișcării Trandafirul Alb, *mein* Führer, vă asigur că în următoarele ore vor fi cu toții încarcerați. Deși sunt convins că majoritatea sunt studenți care nu prezintă nici un

pericol, pledez pentru o pedeapsă exemplară în cazul lor.

În cele șase luni de activitate, grupul clandestin de rezistență nonviolentă Trandafirul Alb distribuise manifeste în care denunța crimele naziștilor și politica lor dementă de război.

– Vă împărtășesc opinia: prindeți-i și ghilotinați-i pe toți. Va fi un exemplu pentru oricine va îndrăzni să le calce pe urme. Acum însă, revenind la problema aliaților noștri pe care nu putem conta, cred că nu ne rămâne decât o singură soluție. Americani sau nu, cheia de boltă în acest război va fi construirea armei totale. Trebuie să ne concentrăm toate eforturile în acest sens și cu cât vor fi mai puțini cei care cunosc planul, cu atât va fi mai bine. Apropo, ce-mi puteți spune despre secretul acela pe care Otto Rahn fusese pe punctul de a-l descoperi?

– Am informații că exact în aceste clipe, la Wewelsburg, Reichsführerul Himmler procedează la interogarea agentului Eiffel.

Westfalia, anii '40

Carla și Bock își scoaseră pantalonii și merseră cale de peste un kilometru prin albia râului Alme, cu apa trecându-le de genunchi.

– În scurt timp, zise Bock, vor descoperi evadarea și vor pune câinii pe urmele noastre: dacă mergem prin apă, ne vor pierde urma. E cel mai sigur sistem:

animalele naziştilor sunt la fel de viclene şi feroce ca şi stăpânii lor blestemaţi.

Într-un târziu, ieşiră din apă şi îmbrăcară din nou uniformele de gardieni SS, când, deodată, liniştea nopţii fu spartă de urletul sirenelor din lagăr.

– Deocamdată mă caută pe mine, spuse fostul şef de baracă. Nu cred că au descoperit şi lipsa dumitale, Carla. Trebuie să ne grăbim şi să ajungem la aerodrom înainte ca SS-iştii să blocheze toate drumurile. În clipa în care vor pătrunde în celulă şi vor găsi cadavrele gardienilor, travestirea noastră va deveni total inutilă. Sper ca în momentul acela noi doi să fi împlinit deja planul pe care îl am în minte.

În postul de gardă al aeroportului se afla o santinelă care probabil că blestemase de nenumărate ori sirenele din lagăr, care îl trezeau din somn. În ultima vreme devenise o obişnuinţă ca, periodic, câte un prizonier să rămână agăţat în gardul de sârmă ghimpată asemenea unui peşte în năvod.

Din întuneric se materializă brusc silueta unui subofiţer SS. La câţiva paşi în spatele său, santinela zări un alt militar.

– Ceva de semnalat, soldat? îl chestionă subofiţerul cu voce autoritară.

– Nu, nimic, domnule sergent. Vă rog însă să nu treceţi de limita aceea, altminteri voi fi nevoit să vă fac raport, răspunse santinela. Apoi fu rândul lui să întrebe: Ce s-a întâmplat în lagăr?

– Vechea poveste: o tentativă de evadare terminată prost. Toţi o apă şi-un pământ, deţinuţii ăştia.

– Rămâneţi acolo, domnule sergent. Se aude telefonul sunând din gheretă. Răspund, apoi revin la dumneavoastră.

Din poziţia în care se afla, Bock vedea chipul tânărului soldat, luminat de becul de control, reuşind să şi audă, în parte, ce vorbea.

– Soldat Gotern, plutonul de gardă al aeroportului. Ordonaţi!

În aceeaşi clipă, zări, fără să-i vină a crede, ţeava pistolului de serviciu al subofiţerului SS ţintindu-i fruntea de la numai câţiva centimetri distanţă.

Bock îi făcu semn să continue convorbirea telefonică.

– Voi fi numai ochi şi urechi, domnule. Un bărbat şi o femeie, aţi spus? Probabil că sunt îmbrăcaţi în uniforme de-ale noastre? Dacă îmi vor apărea în cătarea armei, nu-i voi lăsa să scape, domnule colonel. Heil Hitler!

Soldatul Gotern îşi jucase rolul mai bine decât îndrăznise Bock să spere.

– ...Şi cu asta mi-am semnat condamnarea la moarte, murmură tânărul, punând receptorul în furcă.

– Nu încă, îi şopti Bock.

Apoi îl izbi cu patul armei în ceafă.

Se întoarse spre Carla, care îl privea întrebător.

– Nu-ţi fie teamă, îi spuse. Încerc să-i salvez viaţa. Doar dacă va putea demonstra că a fost atacat prin surprindere şi imobilizat se va putea justifica pentru

că nu ne-a predat. Altminteri, camarazii lui l-ar condamna la spânzurătoare.

Îl legară pe Gotern de scaun, cu o scândură legată strâns în dreptul umerilor, care îi ținea spatele drept. Deși fără cunoștință, părea că stătea așezat, plin de vigilență. Apoi, cei doi fugari se îndreptară spre pistă.

Carla îl observă cu mai multă atenție: pe măsură ce se apropiau de avion, chipul lui Bock căpăta o expresie din ce în ce mai fermă și plină de siguranță, de parcă nu ar fi realizat în ce situație periculoasă se aflau.

Heinkelul He.70G folosit de Himmler pentru diversele sale deplasări în interes de serviciu era garat în apropierea unei magazii, lângă un avion de recunoaștere. Avea o lungime de doisprezece metri și o deschidere a aripilor de cincisprezece. În afara pilotului, avionul mai dispunea de patru locuri pentru pasageri, plasate într-un habitaclu situat mai jos decât cabina de pilotaj. Cu excepția benzii roșii cu svastică de pe timona verticală a cozii, avionul lui Himmler nu avea alte semne speciale de recunoaștere. Pe carlinga argintie fuseseră pictate mai multe raze răsfrânte, circumscrise de un cerc alb. Din 1933, anul în care intrase în serviciu, avionul He.70 G colecționase o salbă de recorduri de viteză.

Puternicul motor BMW de șase sute treizeci de cai-putere propulsa mașinăria cu peste trei sute de kilometri pe oră, rezervoarele sale mari asigurându-i o autonomie de aproape o mie de kilometri.

Pradă euforiei, Bock îi descria de câteva minute însoțitoarei sale meritele deosebite ale avionului, când femeia îl întrerupse cu un gest nervos.

– Ați fost cu adevărat exhaustiv, Herr Bock, observă ea. Cred însă că acum trebuie să vedem cum ne descotorosim de tot Statul Major al SS-ului aflat pe urmele noastre, în loc să ne pierdem vremea cu disertații despre caracteristicile acestui excepțional mijloc de transport.

– Întotdeauna sunteți atât de sarcastică, domnișoară Núñez? Sau faceți asta doar pentru mine? Să știți însă că vă înșelați: nu făceam altceva decât... să recapitulez. Singura noastră șansă de a scăpa de aici este să fac avionul să pornească.

– Desigur, domnule Bock. Dar cum vă închipuiți că veți putea face una ca asta? Îl veți obliga să-l piloteze pe tânărul aviator de uscat pe care l-ați trimis în lumea viselor, legându-l ca pe un sac de cartofi?

– Nu, domnișoară. Îl voi pilota eu.

– Dumneata?

Carla rămase fără cuvinte. Bărbatul acela necioplit, cu trăsături grosolane, o surprindea din nou.

– Ai mai...? întrebă Carla, în vreme ce Bock o ajuta să urce în avion.

– Ca să fiu sincer, nu am mai pilotat până acum un asemenea aparat, domnișoară, dar va trebui s-o fac cu orice preț... Ia uitați-vă acolo...

Carla privi în direcția indicată de Bock: farurile unui convoi de mașini măturau turnantele șoselei care cobora de la castelul Wewelsburg.

– Fără îndoială că vin la aeroport ca să afle de ce soldatul Gotern nu a mai dat nici un semn de viață.

Șuieratul a două gloanțe care trecură la mică distanță de ea o convinse pe Carla că nu aveau altă cale de scăpare. Își scoase din toc pistolul Luger și se ghemui după ușa culisantă a avionului, în timp ce Bock încerca să pornească motoarele.

Cea de-a doua santinelă a aeroportului își făcu apariția pe neașteptate, țâșnind din întuneric. Ținea pușca în mâini ca pe o mătură. Pe aeroporturile mici, fără importanță strategică, nu era necesară prezența militarilor: doi-trei mecanici bine instruiți erau suficienți pentru controlarea traficului aerian.

În ciuda întunericului, Carla reuși să identifice locul de unde trăgea soldatul german. Ținti, apoi trase două focuri. Santinela păru să se împiedice, făcu doi pași împleticiți în direcția avionului ale cărui motoare porniseră, apoi se prăbuși pe pistă, fără viață. Bock ducea acum avionul în capătul pistei de decolare.

Două camioane pline de soldați intrară pe pistă spulberând bariera care oprea accesul mijloacelor de transport neautorizate.

– Repede! Carla, trebuie să închizi trapa! strigă Bock.

Dacă mașinile germanilor reușeau să taie calea avionului, pentru ei totul s-ar fi terminat.

Carla trăgea cu putere de mânerele trapei când, brusc, o scutură tură bruscă o dezechilibră: Bock accelerase la maximum.

Flancând avionul, cele două camioane accelerară la rândul lor, însoţindu-i îndeaproape circa o sută de metri. Unii dintre soldaţi traseră câteva focuri de armă, dar gloanţele nu-şi nimeriră ţinta.

– Acum! strigă Bock, trăgând manşa spre el.

Botul Heinkelului He.70 se ridică, răspunzând docil comenzilor.

Camioanele frânară, aşezându-se transversal pe pistă, iar soldaţii săriră pe pistă şi începură să tragă cu înverşunare. În câteva secunde însă, avionul ieşi din raza de acţiune a proiectilelor, dispărând la orizont.

Bock şi Carla Jeogeres Núñez erau liberi.

53

Denver, 2007

Phil Damiano se dezlănţuise într-una dintre faimoasele sale crize de furie, făcându-i pe toţi funcţionarii aparatului de conducere al CIA cu ou şi cu oţet.

– Chiar dacă reţeaua noastră din Iran a fost compromisă, le strigase el, avem o mulţime de alte mijloace prin care putem supraveghea mişcările acelui fiu de căţea care este Pashelvi: sateliţi, interceptări telefonice, informări de la aliaţii noştri din zonă. Şi încă ceva: orice mişcări suspecte de pe teritoriul iranian trebuie – repet, *trebuie* – să-mi fie aduse personal la cunoştinţă.

Acestea fuseseră ordinele trasate de şeful CIA, iar subalternii lui Damiano acţionaseră în consecinţă. Acum, Damiano şi Edward Corrige vizionau detaliile mărite ale fotografiilor din satelit. Instantaneele surprinseseră portul petrolier din insula Kharg, în golful Persic, unde câteva vase uriaşe efectuau manevrele premergătoare operaţiunilor de încărcare.

– Așadar, domnule general, să o luăm în ordine. Cele patru nave care staționează de câteva zile bune în fața terminalului din insula Kharg sunt VLCC-uri – *Very Large Crude Carrier* –, cele mai mari petroliere care acționează în zona Golfului. Fiecare dintre ele poate încărca în jur de trei sute de mii de tone de țiței. Navele, construite în China, aparțin NITC (National Iranian Tankers Company), o societate de stat considerată sora mai mică a National Iranian Oil Company, adevărata putere economică a țării. Și pe bună dreptate, aș spune eu, de vreme ce veniturile Iranului provin aproape în exclusivitate din exporturile de petrol. Dintr-odată, după câteva săptămâni petrecute într-o stare neobișnuită de așteptare, navele au tras în port și au început operațiunile de încărcare. Oamenii noștri au intrat în alertă și s-au grăbit să verifice cine este destinatarul unei cantități atât de mari de țiței. Ei, bine, s-a descoperit că semnatarul acestui contract în valoare de câteva zeci de milioane nu este un operator tradițional de pe piața petrolului, ci o societate anonimă recent constituită, cu sediul în insulele Cayman: una dintre nenumăratele cutii poștale fără proprietar prin intermediul cărora sunt deturnați bani proveniți din tot felul de operațiuni... să le spunem nu tocmai legale.

– Cât ar putea valora țițeiul încărcat de cele patru VLCC-uri?

– Ținând cont că pe fiecare navă vor fi încărcate circa trei sute de mii de tone de țiței și făcând transformarea în barili, rezultă că fiecare petrolier ar

trebui să aibă la bord marfă de peste o sută douăzeci de milioane de dolari. Aşadar, iranienii au încheiat cu nou-născuta Magic Stone Oil din insulele Cayman o afacere de aproape o jumătate de miliard de dolari americani. Totul, subliniez, fără ca anonimei societăţi să-i fie cerută vreo garanţie bancară.

Languedoc, 2007

Sara acceptase să-şi petreacă perioada de convalescenţă la casa familiei Habar din Denver cu o singură condiţie: înainte de plecare, Oswald trebuia s-o ducă să inspecteze descoperirile făcute la Grotte des Chevaliers.

După ce poliţia efectuase investigaţiile referitoare la triplul asasinat şi părăsise zona, intraseră în scenă arheologii, care încercau să dezlege un mister vechi de aproape opt sute de ani şi o taină care, cu siguranţă, îşi avea rădăcinile în epocile preistorice.

Lacul subteran şi galeria inundată fuseseră secate astfel încât Sara avea nevoie doar de o pereche de cizme de cauciuc pentru a pătrunde în caverna descoperită de Oswald.

– Carla Jeogeres Núñez, bătrâna care m-a abordat pe culoarul spitalului, a fost pe vremuri agent al serviciilor secrete franceze şi a avut misiunea de a-l interoga pe Otto Rahn, îi spuse Oswald. Mi-a jurat că nu a destăinuit nimănui înaintea mea semnificaţia picturilor rupestre şi misterul pasajelor subterane care

duc la templul secret, informații pe care i le-a furnizat Rahn cu puțin înainte de a-și da ultima suflare. Sub efectul narcoticelor, el i-a mărturisit că, pentru a-și verifica supozițiile referitoare la cursurile subterane de apă, pusese la cale evadarea din lagărul de la Dachau a unui inginer expert în hidraulică. Lacul nu datează dintr-o epocă preistorică și cu certitudine nu e natural. În consecință, inundarea galeriei care conducea la caverna cu desene rupestre a fost rodul unei minți diabolice. Cei ce au ridicat bariera de blocuri de stâncă, zidindu-i de vii pe bieții oameni refugiați în cavernă, au ordonat ca totul să fie acoperit de ape, blocând orice posibilitate de fugă și ștergând orice urmă a masacrului.

Străbătură galeria pe care zidul subacvatic o ținuse ascunsă secole la rând și ajunseră în sala mare a peșterii. Oswald îi arătă Sarei scheletele înșirate pe pardoseala de piatră. Femeia se opri gânditoare în fața unuia dintre ele: era cel lângă care Oswald descoperise spada persană.

Apoi se strecurară prin cel din urmă pasaj subteran și pătrunseră în Templul Secret.

– Nu cunoaștem cu exactitate, spuse Breil cu un aer preocupat, cantitatea de plutoniu ascunsă vreme de câteva mii de ani în cilindrul ecranat de plumb. Realitatea dureroasă este însă că acel meteorit ucigător se află acum în mâinile cuiva capabil să ucidă fără scrupule: să nu uităm că a atentat la viața ta și că i-a asasinat pe cei trei polițiști care păzeau intrarea în peșteră. Este dramatic, dar toate acestea nu înseamnă

nimic în comparaţie cu dezastrul pe care l-ar putea provoca acea armă.

Yves Tamberly îi ajunse din urmă.

– Am aflat că vă pregătiţi de plecare, domnişoară Terracini, spuse el. Voiam să vă spun că tocmai am vorbit cu primul-ministru, care m-a rugat să vă dăruiesc asta.

Spunând acestea, prefectul de Ariège îi întinse un pachet învelit într-un ambalaj de protecţie antişoc. Curioasă, Sara îl desfăcu imediat cu înfrigurare. La lumina puternică a proiectoarelor fotoelectrice, străvechiul disc al marilor preoţi ai zeului Hosh emise mii de licăriri aurii.

– Vă mulţumesc, domnişoară Terracini. Sunt convins că descoperirea dumneavoastră ne va permite să facem lumină asupra uneia dintre cele mai întunecate pagini ale istoriei noastre. Cât despre tine, Oswald, trebuie să-ţi mărturisesc că a fost entuziasmant să lucrez cu tine. Ştiu că nu avem timp de pierdut şi că pacea lumii se află acum în mâinile tale, dar sunt încredinţat că nici de data asta nu ne vei dezamăgi. Îţi mulţumesc, Oswald Breil.

– Dacă mai continui pe tonul ăsta, o să mă emoţionez, Yves. Nu am înţeles bine dacă prin această manifestare exagerată de respect intenţionezi să te sustragi de la cele ce vor urma sau dacă ai vrut să ne reaminteşti că afacerea asta nu s-a terminat. Dar aşa este: nu s-a terminat încă.

Reflexiile de aur ale discului lui Hosh pe care Sara îl ţinea în mâini se oglindiră în ochii negri ai lui Breil.

– Mă bucur să constat că guvernul american ţi-a pus la dispoziţie un avion privat, spuse Sara aşezându-se confortabil într-un fotoliu din jetul Executive.

– Se pare că încă mă bucur de simpatie în sferele înalte... M-am gîndit că prietena mea convalescentă preferă o călătorie confortabilă, îi răspunse Oswald pe un ton evaziv.

În realitate, Phil Damiano era atât de presat de situaţie, încât era în stare să accepte orice cerere a micuţului detectiv pentru ca acesta să fie cât mai curând la dispoziţia sa.

După ce Sara adormi, Oswald îi privi o vreme trăsăturile perfecte. Apoi deschise laptopul, sperând că bunul său prieten Bernstein îi trimisese noutăţi în urma investigaţiilor sale.

Pentru prima dată în ultimele luni, Bernstein nu era conectat la reţea, însă îi lăsase un mesaj. Citindu-l, Oswald rămase împietrit.

Shalom, domnule maior. Vă ataşez un fişier conţinând câteva date interesante despre societatea asupra căreia mi-aţi cerut să efectuez investigaţii. Societatea Magic Stone (în paranteză fie spus, proprietarii nu par să aibă prea multă imaginaţie) a fost înfiinţată pe 28 mai 2007 la Grand Cayman, de către cabinetul de avocatură Borador, acolo unde Magic Stone îşi are sediul alături de alte circa o mie de societăţi de comodat. Pentru înfiinţarea unor companii de acest gen, legislaţia insulelor Cayman cere prezenţa unui mandatar – de obicei un avocat

– și un capital de pornire derizoriu. O ciudată coincidență face ca avocatul Borador să fie mandatarul a cel puțin opt societăți off-shore în spatele cărora se află van der Duick. O simplă întâmplare, s-ar putea spune. Și nu neg faptul că eu însumi am crezut asta. Însă cineva – nu dau nume – m-a învățat să nu cred niciodată în coincidențe, așa că am început să scotocesc online prin conturile curente ale avocatului Borador. Așa am aflat că ordinul de plată pentru înființarea Magic Stone a fost emis de o societate de comodat aparținând lui van der Duick.

– Din ce în ce mai plin de surprize magnatul nostru paraguayan, murmură pentru sine Oswald. Cred că e cazul să am cât mai curând o întâlnire tête-à-tête cu el.

Închise computerul, apoi își întinse fotoliul, pregătindu-se s-o imite pe însoțitoarea sa în zborul spre Denver, care dormea adânc.

Golful Persic, 2007

VLCC-ul *Zohereh,* cel mai nou dintre cele patru petroliere care constituiau perlele flotei iraniene, avea o lungime de trei sute treizeci și trei de metri și o lățime de cincizeci și opt. Uriașul său propulsor Silzer de șapte cilindri era capabil să dezvolte o putere de douăzeci și șapte de mii de cai-putere la un număr relativ redus de rotații pe minut.

Membrii echipajului fuseseră înlocuiți cu militari din trupele speciale ale președintelui Pashelvi: misiunea în care era implicat giganticul petrolier era strict secretă, fapt certificat de prezența la bord a înfricoșătorului Nard Sourush, mâna dreaptă a președintelui.

Într-unul din compartimentele de marfă fusese amplasat un uriaș container paralelipipedic în care urma să fie instalată o echipă de cercetători, experți în fabricarea armelor nucleare. Când nava avea să se întoarcă din voiaj, Pashelvi avea să devină stăpânul Orientului Mijlociu.

Zohereh se desprinse de cheiul de marfă al portului de pe insula Kharg. Transporta trei sute de mii de tone de țiței în beneficiul societății Magic Stone din Grand Cayman. Trecuseră câteva ore de când petrolierul naviga în direcția strâmtorii Hormuz, când, deodată, comandantul puse prora în vânt și reduse viteza motoarelor. Câteva clipe mai târziu, pe punte ateriză un elicopter din care coborâră doi bărbați însoțiți de două gărzi înarmate. Unul dintre ei era Fadah, traficantul de arme iordanian, mediatorul și garantul tranzacției cu țiței. Celălalt era dus cu forța de unul din oamenii din escortă. Avea înfățișarea unui funcționar public sau bancar. Nimeni nu și-ar fi putut închipui că acel personaj anonim era depozitarul unor secrete de mare importanță și reprezentantul unui stat în măsură să rupă echilibrul de forțe dintre lumea islamică și cea occidentală.

Spre Denver, 2007

Oswald păstră activă legătura în rețea, așteptând ca Bernstein să intre totuși în contact cu el. Nu se întâmplase niciodată ca bunul său prieten să stea atât de mult timp departe de un computer conectat la internet. Îi trimise un mesaj glumeț, însă începea să fie îngrijorat: prețiosul său colaborator lipsea la apel de mai bine de douăzeci și patru de ore.

Uri Tzvi era șeful Mossadului de câțiva ani buni, dar cu toate acestea nu reușise să-și învingă nici până acum sentimentul de frustrare. Cel mai cumplit coșmar al său nu era faptul că erau din ce în ce mai mulți cei care ar fi vrut să șteargă Israelul de pe fața pământului, ci nenumăratele succese repurtate de predecesorul său. În fiecare colț al instituției, în fiecare dosar și chiar în comportamentul vreunui subaltern oarecare, lui Tzvi i se părea că vede umbra lui Oswald Breil.

Era unul din motivele pentru care Tzvi nutrea un sentiment de rivalitate față de Breil, însoțit de o puternică antipatie.

Se simțea foarte stânjenit de faptul că trebuia să poarte acea convorbire.

Telefonul conectat la brațul fotoliului din avion sună.

Răspunzând, Oswald rămase câteva secunde perplex. Oare cine putea să-l sune de la sediul Mossad din Tel Aviv? Apoi își spuse că, în mod cert, nu putea fi altcineva decât Bernstein, care avusese probleme

cu computerul. Când centralista îl puse în legătură cu interlocutorul său din capitala Israelului, Oswald înțelese că problemele lui Bernstein erau de cu totul altă natură.

– Sunt Uri Tzvi, auzi Oswald în receptor vocea șefului Mossadului. Dumneavoastră sunteți, domnule Breil?

– Da, eu sunt, Uri. Ce s-a întâmplat? întrebă la rândul său Oswald, conștient că succesorul său nu l-ar fi sunat niciodată pentru a face schimb de amabilități.

– L-au răpit pe Bernstein.

Cele câteva cuvinte ale lui Tzvi avură asupra lui Oswald efectul unui duș rece.

– Cum s-a întâmplat?

– Aseară a plecat de la birou, a urcat în mașină, apoi pur și simplu a dispărut de pe fața pământului. Mașina i-a fost găsită azi-dimineață la circa cincizeci de kilometri de casă. În interiorul automobilului nu s-a găsit nimic care să ne ofere o pistă.

– Suspectați pe cineva?

– Nu, pe nimeni, domnule Breil. De aceea v-am și sunat pe dumneavoastră, știu că ați păstrat... o legătură strânsă cu Bernstein.

Sara se trezi exact în clipa în care Oswald termina convorbirea cu șeful Mossadului.

– Vești proaste? îl întrebă ea observându-i expresia întunecată de pe chip.

– L-au răpit pe Bernstein, spuse Oswald, formând un număr pe tastele celularului său.

Trebuia să vorbească cu cel spre care se îndreptau toate bănuielile.

Vocea lui van der Duick i se păru rece ca lama unui pumnal.

– Ca să fiu sincer, începu acesta, mă aşteptam la acest telefon, domnule Breil.

– Aşadar, sunteţi la curent şi cu motivul pentru care v-am sunat, nu-i aşa, domnule van der Duick? îl întrebă direct Oswald.

– Nu, n-aş zice. Spuneţi, domnule Breil. Sunt numai urechi.

– Se pare că în ultimul timp unele persoane de care eu sunt foarte apropiat au fost lovite de un fel de blestem. Nu credeţi?

– Sunteţi convins de ce spuneţi? V-aş putea răspunde doar atât: trebuie să fim întotdeauna cu ochii în patru atunci când ne avântăm pe drumuri periculoase. Nu sunteţi de aceeaşi părere cu mine, domnule Breil?

Acel dans printre fraze pline de echivoc sau adevăruri rostite pe jumătate nu avea să ducă la nimic bun, îşi spuse Oswald. Apoi zise:

– Cred că noi doi ar trebui să avem o întâlnire şi să stabilim un acord care să pună capăt o dată pentru totdeauna acestei poveşti.

– Bineînţeles, domnule Breil. Sunt la dispoziţia dumneavoastră. Luaţi însă aminte că orice afirmaţie pe care o faceţi trebuie susţinută cu probe concrete. Cuvintele nu au greutate: sunt uşoare şi se risipesc în vânt.

Elocvenţa cu care van der Duick lansa ca din întâmplare ameninţări voalate semăna izbitor de mult cu retorica unui şef mafiot.

Călătoria se apropia de sfârşit, când telefonul prins de braţul fotoliului sună din nou.

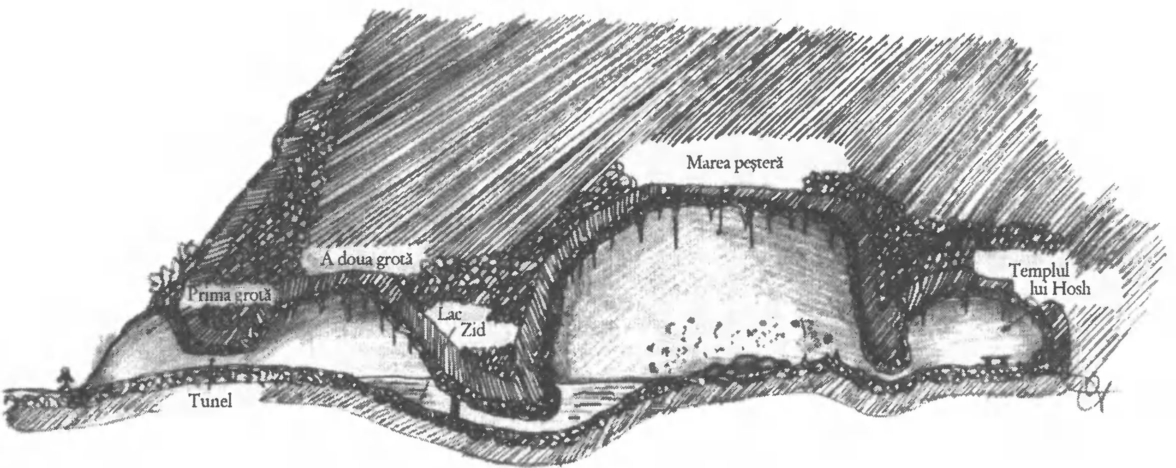
Lilith Habar avea o voce de nerecunoscut, întreruptă de hohote de plâns.

– Oswald, eu sunt, spuse *Mame-loshen*. Au tras în noi. Au tras din stradă spre veranda noastră. Habar era acolo, citea ziarul. Ezer al meu nu a făcut rău nimănui. Şi mi l-au omorât. L-au împuşcat în cap cu o puşcă cu lunetă. Întoarce-te acasă, Oswald! Întoarce-te repede acasă! Te rog!

EPILOG

„Acesta nu este sfârşitul. Nu e nici măcar începutul sfârşitului.
Dar este, poate, sfârşitul începutului.“

WINSTON CHURCHILL

Peștera Sacră

54

Languedoc, 1170

Oamenii migos şi înţeleptele lor căpetenii au pierit odată cu trecerea vremurilor, alte şi alte neamuri stabilindu-şi aşezările pe locurile acelea.

Ultimul rege şi mare preot al zeului Hosh a trecut în lumea celor drepţi pe când încerca să fugă de vrăjmaşii săi printre gheţurile eterne. Purta încă la gât perla pe care Dehal o sculptase odată din marmură pentru Athor. Trupul mumificat al ultimului rege migos a fost descoperit în 1991 de soţii Simon în timp ce efectuau o expediţie printre gheţurile din Similaun... Dar aceasta este o altă poveste.

Aşa cum se întâmplă întotdeauna, numele şi legendele au supravieţuit protagoniştilor acelor întâmplări, ajungând până în epoca medievală când în ţinuturile Occitaniei începea să se afirme erezia catară.

Toţi locuitorii din Languedoc cunoşteau, aşadar, istoria *pog*-ului şi a pietrei care ucide, însă nimeni nu ştia unde se afla misterioasa ascunzătoare.

Era pe atunci un băiețandru căruia îi plăcea să se ascundă și să se joace în peșterile din valea Ariège. Numele lui era Beaufort și era fiul seniorului acelor ținuturi.

Într-o zi, împreună cu un tovarăș de joacă, după ce străbătu o galerie foarte îngustă, ajunse în incinta străvechiului Templu Secret dedicat zeului Hosh.

Beaufort încercă în zadar să-l convingă pe prietenul său să nu ridice capacul gros și foarte greu al cilindrului de metal din mijlocul cavernei, dar acesta nu-l ascultă. Înfricoșat, Beaufort a făcut cale întoarsă prin galeria strâmtă, în timp ce tovarășul său a rămas să verifice dacă legenda pietrei era adevărată.

– După cum vezi, nu mi s-a întâmplat nimic, îi spuse el cu un aer de superioritate lui Beaufort, când îl ajunse din urmă. Legenda asta nu e decât o minciună sfruntată, bună numai să bage frica în oameni.

Însă imediat după aceea, băiețandrului i s-a făcut rău și după câteva minute muri.

De atunci, Beaufort de Daigne mai intră în peșteră o singură dată, de unul singur, ca să pună la loc amuleta grea de aur în formă de disc pe care o găsise în timpul primei expediții. Apoi se îndepărtase, jurându-și să păstreze acea teribilă taină, mărturisind-o numai urmașilor săi pe linie directă.

Răul cuibărit în adâncurile peșterii era mult prea mare, iar dacă piatra ar fi încăput pe mâinile unui răufăcător, puterea sa ar fi scăpat de sub control.

55

Languedoc, martie 1244

Oamenii rămaşi în cetate aruncară capătul funiei peste zid şi aşteptară ca Aymon să-l fixeze la baza stâncii, pentru ca apoi să tragă de ea în semn că puteau reîncepe coborârea. Dar funia pendula în gol. Probabil că se întâmplase ceva grav, îşi spuseră îngroziţi cei de pe ziduri.

Fu trimis în recunoaştere unul dintre *faidits,* care se întoarse spunând că în vale nu era urmă nici de Aymon sau de vreunul din membrii numerosului grup care coborâse muntele cu o noapte în urmă.

Asediaţii se văzură nevoiţi să suspende operaţiunile de evacuare. În aceeaşi dimineaţă, oştenii regelui atacară în forţă cetatea.

Pierre Roger de Mirepoix se sfătui îndelung cu episcopul catar Bertrand Marty, apoi ceru să discute cu Hugues d'Arcis, majordomul regelui.

Era 2 martie 1244.

Pierre şi cei care-l însoţeau trecură prin aliniamentul armatei duşmane, păşind printre două rânduri de războinici ai regelui.

Comandantul fortăreţei de la Montségur înainta cu capul ridicat şi privirea mândră, primind de la adversari onorurile celui învins. Mâna de oameni aflaţi sub comanda sa ţinuse piept unei armate numeroase, care era bine antrenată şi călită în războaie. În ciuda inevitabilei înfrângeri, numele Montségur avea să rămână în istorie ca un simbol al superiorităţii ideilor şi a crezului în faţa puterii armelor şi a tiraniei.

– Vă cer un răgaz de cincisprezece zile înainte de a preda cetatea Montségur şi pe locuitorii ei Bisericii şi regelui, spuse Pierre Roger, care renunţase la ideea de a-şi scoate supuşii din cetate pe calea imaginată de Aymon.

– Vă vom acorda acest răgaz. După trecerea celei de-a cincisprezecea zile, luptătorii voştri vor preda armele: am o dispensă din partea papei şi a regelui care vă acordă o largă amnistie pentru faptele voastre, inclusiv pentru cele de la Avignonet. Veţi fi lăsaţi liberi în schimbul unei răscumpărări. Perfecţii şi Perfectele comunităţii, precum şi ceilalţi adepţi ai religiei catare se vor preda reprezentanţilor Bisericii, care le vor cere să abjure de la credinţa lor; cei care vor refuza vor fi arşi pe rug.

Emisarul regelui Franţei nu scoase nici un cuvânt despre fugarii care fuseseră zidiţi de vii în Grotte des Chevaliers din porunca lui.

– Excelenţă!... încercă să-i răspundă Pierre Roger.

– Nu vă aflați în situația de a putea impune condiții, domnule, îl întrerupse pe un ton ferm majordomul regelui. Așa se va face. Și ar trebui să fiți plin de gratitudine pentru faptul că vă voi cruța viața și dumneavoastră, și oamenilor pe care îi conduceți.

Pierre se întoarse în fortăreață și le comunică supușilor săi rezultatul întâlnirii. Hotărâră ca în noaptea care urma să riște totul pe o carte.

Capătul funiei fu aruncat din nou în hău, cu toate că de data aceasta nu se mai afla nimeni care s-o fixeze de baza stâncii. Urmau s-o facă primii care puneau piciorul pe pământ.

Cei câțiva *faidits* care se ocupau de operațiune trecură coșul peste zid, iar trei luptători săriră înăuntru. La jumătatea drumului însă, o licărire lumină întunericul nopții, transformându-se într-o flacără din ce în ce mai puternică. Oamenii majordomului impregnaseră capătul funiei cu ulei lampant și îi dăduseră foc, flăcările urcând acum spre *pog*.

Când ajunseră în dreptul coșului, aceasta se aprinse instantaneu, arzând ca un rug. Pentru cei trei fugari nu mai era nimic de făcut. Strigătele lor deznădăjduite se stinseră în noapte.

– Mai bine să murim cu onoare decât de foame și zidiți de vii în peștera aceasta, spuse Aymon înșfăcând o bară de fier cu care spera să poată muta blocurile de piatră care obturau ieșirea.

Planul său era ca, odată făcută o breșă în zid, să scoată din ascunzătoare Piatra și să se năpustească cu

ea în mijlocul armatei duşmane: dacă era capabilă într-adevăr să nimicească tot ce întâlnea în cale, aşa cum spunea legenda, atunci moartea lui şi a însoţitorilor săi nu ar fi fost în zadar. Aymon era încredinţat că era singura soluţie pentru a putea întoarce soarta unei bătălii pierdute.

Majordomul regelui privea mulţumit stăvilarul construit de oamenii săi pe cursul unui pârâu carstic.

– Coborâţi-l! ordonă el.

Câteva clipe mai târziu, scânduri masive întărite cu drugi de fier erau lăsate de-a lungul albiei, blocând curgerea apelor.

Din cauza locului strâmt, Aymon lucra singur în capătul zidit al galeriei, încercând să mute din loc sau să străpungă într-un fel blocurile grele de piatră, când, deodată, încremeni.

Prin crăpături şi printre blocuri ţâşnea apă.

Se întoarse grabnic în sala cea mare a peşterii, îi adună pe toţi şi le spuse ce se întâmplase. Cuvintele sale fură urmate de o linişte de mormânt. Era liniştea resemnării în faţa morţii.

– Am păstrat asta, deşi am nădăjduit că nu voi avea niciodată nevoie de ea, îi spuse pe un ton scăzut lui Marie-Louise când fură singuri şi îi puse în palmă un săculeţ cu un praf brun, fără nici un miros, apoi continuă: Jurasem s-o folosesc în cazul în care oamenii noştri nu ar fi reuşit să mă elibereze în noaptea aceea de la Avignonet. Cred că e suficientă pentru toţi cei de aici.

În cetate, odată cu spulberarea ultimei speranțe de salvare, cei mai mulți dintre *faidits* hotărâră să adere la religia catară și cerură să primească *consolamentum*-ul. Voiau să împărtășească până la sfârșit soarta comunității pe care se străduiseră s-o apere până la ultimul luptător.

Ca într-un ritual extrem și purificator, recipientele cu otravă trecură din mână în mână. Deși Aymon le lăsase libertatea de a alege, nici unul dintre ei nu refuză să bea.

Adormiră înșirați unul lângă altul, uniți și în moarte de credință și de demnitate.

Pe 16 martie 1244, majordomul regelui, Hugues d'Arcis, puse stăpânire pe fortăreață. Perfecții și Perfectele catare fură despărțiți de restul membrilor comunității și aduși în fața episcopului Pierre Amiel.

– În numele lui Dumnezeu cel mare și milostiv, scandă episcopul cu o voce tunătoare, vă cer să vă lepădați de religia voastră eretică și să îmbrățișați crezul binecuvântatului nostru papă. Altminteri, toți ereticii vor fi supuși pedepsei focului purificator.

Drept răspuns, o liniște încrâncenată se lăsă între zidurile cetății Montségur. Nimeni nu se supuse voinței lui Aliel.

Un șir lung de prizonieri catari o porni pe poteca îngustă care cobora la baza *pog*-ului Montségur. Într-un spațiu larg din vale, oamenii majordomului înălțaseră un rug uriaș. Unul câte unul, două sute douăzeci

și patru de „buni creștini" arseră în flăcările purificatoare ale Inchiziției.

În numele unui singur Dumnezeu, mare, milostiv și bun.

56

Europa, primăvara anului 1945

Naziştii experimentară o singură dată puterea unui focos nuclear. S-a întâmplat în septembrie 1944, în insula Rugen, la mică distanţă de baza de lansare a teribilelor rachete V-1 şi V-2 de la Peenemünde. Reţeaua de spionaj a Aliaţilor aflase că în scurt timp germanii urmau să atace cu aceste rachete inclusiv continentul american.

Cu un an înainte, în august 1943, baza din Marea Baltică fusese ţinta unuia dintre cele mai masive bombardamente din întregul război: şase sute de bombardiere aliate aproape că au ras de pe faţa pământului baza germană. Cu toate acestea, oamenii de ştiinţă încartiruiţi acolo, în frunte cu tânărul Wernher von Braun, şi-au continuat activitatea în buncărele subterane, de unde bombele zburătoare au continuat să se îndrepte spre teritoriul inamic prin intermediul unei complicate reţele de rampe de lansare. La Peenemünde încă se mai credea în victoria Germaniei.

De altfel, şi liderii nazişti făceau tot ce le stătea în putinţă ca să ascundă faptul că Reichul era în pragul dezastrului şi afişau o siguranţă de sine ostentativă, care nu avea nici o legătură cu realitatea.

„Vom rade de pe faţa pământului New Yorkul, Bostonul sau Philadelphia, anunţa ritos Himmler. În felul acesta vor cunoaşte şi americanii ororile războiului. Şi atunci vor înţelege ce simte cineva atunci când asistă la distrugerea propriei case."

Pradă unei euforii delirante şi seduşi de propria propagandă, Hitler şi camarila sa păreau surzi la loviturile de tun ale inamicului, care se auzeau din ce în ce mai aproape de Berlin, proclamând o viitoare şi definitivă victorie a Reichului.

Conform cronicilor vremii, Heinrich Luitpold Himmler se despărţi de Hitler pe 20 aprilie. După acea dată, Reichsführerul SS fu protagonistul unei serii de iniţiative personale care îl determinară pe Hitler să-şi acuze protejatul de trădare.

În dimineaţa aceea rece a zilei de 30 aprilie 1945, Adolf Hitler ieşi din refugiul său subteran situat în apropiere de Potsdamer Platz din Berlin.

Obuzele artileriei ruseşti loveau fără încetare cartierele capitalei, făcându-le pe rând una cu pământul.

Hitler privi timp de câteva secunde ruinele fumegânde din jurul său. Era inutil să-şi mai facă iluzii. Totul era pierdut.

Apoi Führerul se închise în biroul său împreună cu Eva Braun, cu care se căsătorise în urmă cu câteva ore. După ce înghițiră capsulele Zyaukali cu cianură, își zburară creierii. Shaub, ordonanța lui Hitler, Bormann și cei câțiva colaboratori fideli aflați în buncăr înveliră cadavrele în pături de campanie, le duseră într-o curte interioară, le stropiră cu benzină și le dădură foc. Resturile carbonizate fură apoi îngropate.

Singurii martori ai întâmplării fură Martin Bormann, șeful Gestapoului Müller, secretarul de stat Naumann, șoferul Kempka, fotograful Hoffmann și medicul personal al lui Hitler, Stumpfegger. Apoi, micul grup încercă să se salveze, în timp ce rușii ajunseseră la câțiva metri de buncăr.

Conform rapoartelor, cei șase s-au adăpostit în spatele unei coloane de tancuri implicate într-o disperată, dar inutilă defensivă. Unul dintre blindate fu lovit de un proiectil și explodă. Când Kempka își recăpătă cunoștința, realiză că era singurul supraviețuitor.

Pe 22 mai 1945, Reichul își încetase deja existența. O coloană lungă de foști ofițeri și soldați ai Wehrmachtului, dezarmați și subnutriți, mărșăluiau spre Bavaria. Soldatul britanic își ținea carabina Garand pe umăr și se întreba cum de fusese oare posibil ca masa aceea de relicve umane să fi fost la un pas să pună stăpânire pe întreaga lume. Din postul său de gardă din apropiere de Bremervörde, în nordul Germaniei, privea cu compătimire la mulțimea aceea de soldați înfrânți și resemnați.

Câteva uniforme mai curate îi atraseră atenţia.

– Voi de colo! strigă. Documentele!

Unul dintre prizonieri, un sergent-major, purta un bandaj la ochi care atrăgea vizibil atenţia. Declară că se numeşte Heinrich Hitzinger, acelaşi nume fiind trecut şi în documentele sale. Santinela se pregătea să-l lase să treacă, dar brusc, se răzgândi şi îi ridică bandajul: ochiul lui Hitzinger era perfect sănătos.

Subofiţerul german şi însoţitorii săi fură transferaţi în lagărul de prizonieri 031, la Bramstedt. Hitzinger ceru să fie primit de comandant, căpitanul Sylvester, căruia îi mărturisi că, în realitate, numele său era Heinrich Himmler.

A doua zi, aşa-zisul Himmler fu percheziţionat, asupra sa fiind găsite câteva capsule cu cianură. În timp ce medicul lagărului efectua şi cea de-a doua percheziţie, mai amănunţită, Himmler reuşi să spargă între dinţi una dintre acestea. Încercările de a-l reanima fură zadarnice: bărbatul muri în decurs de câteva secunde.

Cadavrul lui Himmler fu îngropat într-o zonă secretă din pădurea Lüneburg.

Execuţia liderilor nazişti condamnaţi la moarte în cadrul procesului de la Nürnberg începu la ora unu şi unsprezece minute, pe 16 octombrie 1946. Primul care a urcat pe eşafod a fost Ribbentrop, urmat de Keitel, Kaltenbrunner, Rosenberg, Frank, Frick, Streicher, Seiss-Inquart, Saucker şi Jodl.

Hermann Göring scăpă de mâna călăului înghițind și el o capsulă de cianură pe care cineva i-o strecurase în celula de maximă securitate.

Impresia generală fu însă că ușa cuștii rămăsese prea mult deschisă, iar în capcană nu căzuse decât vânatul de mică importanță. În realitate, nici unul dintre protagoniștii celei mai demente perioade a istoriei nu figura măcar pe lista acuzaților.

În ceea ce-l privea pe Rudolf Hess, după ce jucase rolul omului cu mintea rătăcită pe durata întregului proces, se ridică în picioare și ceru să vorbească. Intervenția sa fu lungă, iar la sfârșit spuse:

– Am avut norocul să trăiesc mulți ani alături de unul dintre cei mai destoinici bărbați pe care poporul german l-a dat de-a lungul istoriei sale milenare. Sunt fericit și mândru că mi-am făcut datoria de german, nazist și slujitor fidel al lui Hitler. Nu regret nimic. Dacă ar fi să mă întorc în timp, aș acționa în același fel, chiar dacă aș ști că la sfârșit voi arde pe rug. Nu-mi pasă de ce-mi pot face oamenii. Eu voi apărea în fața Atotputernicului. Lui trebuie să-i dau socoteală și știu că El mă va absolvi de orice vină.

Rudolf Hess fu condamnat la închisoare pe viață, pedeapsă pe care urma s-o execute la închisoarea de la Spandau. În primii douăzeci și opt de ani de încarcerare, refuză să primească vizitele soției și ale fiului său.

Se părea – spun unii martori – că îl aștepta într-adevăr pe Mesia sau un miracol care să-l scutească

de soarta ce-i fusese hărăzită. În rarele ocazii în care cineva îl vizita totuşi la vorbitorul închisorii, i se cerea să nu facă nici o referire la evenimente sau la situaţii desfăşurate între 1933 şi 1945 sau la călătoria sa în Marea Britanie.

Odată cu trecerea timpului, Rudolf Hess rămase singurul deţinut într-o închisoare de peste o mie de locuri. Fu găsit fără viaţă de către un om de serviciu în noaptea de 17 spre 18 august 1987.

În dramaticele zile ale lui aprilie 1945, submarinul U-boot cu indicativul U-234 plecă dintr-un port finlandez cu destinaţia Japonia. Era 16 aprilie 1945.

Marinarul german privea îndelung camioanele din care erau descărcate butoaiele metalice cu inscripţii vizibile.

„Oare când or să înveţe cei de la logistică să ne scrie măcar numele corect?“ îşi spuse.

Pe containere era ştanţat U-235. Marinarul nu ştia nimic despre izotopul de uraniu U-235. Pentru el, ceea ce vedea era o simplă greşeală de ştanţare a indicativului submarinului.

Johann Heinrich Fehler fusese numit la comanda unităţii în martie 1944. De atunci, submarinul său îndeplinise o gamă largă de misiuni, însă niciodată pe aceea pentru care fusese construit.

Contraordinul pe care îl primi în clipa în care se îndepărtase de coastele Finlandei nu-l miră foarte mult. I se aduse la cunoştinţă că trebuia să rămână

în așteptare la o adâncime de siguranță în largul portului Hamburg până la noi ordine.

Călătoria fusese lungă și obositoare. Micul avion trebuise să facă un ocol mare ca să nu fie interceptat de avioanele de vânătoare ale Aliaților, care luaseră în stăpânire cerul Germaniei. Turbulențele de joasă altitudine îngreunaseră și mai mult zborul dintre Berlin și destinația finală.

Pe data de 1 mai, avionul ateriză pe o proprietate privată din apropiere de Hamburg. Din el coborâră trei bărbați și o femeie. Imediat, pilotul tură la maximum motoarele și avionul decolă din nou.

Pasagerii urcară în remorca unui camion militar, care îi duse pe plajă, într-un loc ferit vederii. Acolo erau așteptați de o barcă de cauciuc, cu care ajunseră în dreptul submarinului.

Comandantul Fehler tresări văzându-i pe pasagerii care coborâră pe puntea submarinului său: erau inconfundabili.

Bărbații aveau bărbi lungi și își ridicaseră gulerele de la mantalele de ofițeri ai Wehrmachtului. Femeia, care nu purta una din acele rochii tiroleze care îi plăceau atât de mult, ci un taior maro simplu, părea sleită de puteri.

– E o onoare să vă am la bordul submarinului U-234, *mein* Führer, spuse Fehler, salutând cu brațul întins.

– Pe loc repaus, domnule comandant, pe loc repaus, îi răspunse Hitler cu un aer absent.

– Dumneavoastră și echipajul pe care îl conduceți ați fost aleși pentru a duce la îndeplinire o misiune strict secretă, domnule comandant, rosti unul din ceilalți doi bărbați. Nu va trebui să vorbiți cu nimeni despre această misiune, nici chiar cu cei mai apropiați membri ai familiei, nici dacă veți fi torturat sau și nici în schimbul libertății.

Comandantului unității U-234 îi era bine cunoscut și chipul celui care tocmai vorbise.

– Sunt gata, Herr Bormann, răspunse el, sunt gata să vă acord dumneavoastră, Reichsführerului Himmler, domnișoarei Eva Braun și, mai ales, Excelenței Sale Führerul toată asistența necesară și să păstrez acest secret pentru totdeauna. Eu și echipajul meu suntem la ordinele domniilor voastre.

– Vă corectez: doamnei Eva Hitler, domnule comandant, preciză Bormann.

Câteva ore mai târziu, submarinul se îndrepta spre coasta nord-americană.

Obișnuiți cu fastul celui de-al Treilea Reich, cei trei lideri naziști pe care toată lumea îi credea morți se mișcau cu gesturi bufe pe culoarele și în cabinele înguste.

Cei patru pasageri se adunară în sala hărților. Bormann a fost cel care a vorbit primul:

– Am căzut de acord cu americanii asupra unui schimb: toată încărcătura submarinului U-boot 234 în schimbul libertății pasagerilor. Nimeni nu vă

cunoaşte identitatea, *mein* Führer, şi nici pe cea a Reichsführerului Himmler. Inamicul ştie doar de mine şi a acceptat să mă lase să debarc fără nici un fel de oprelişte după ce voi preda uraniul şi cele mai performante arme ale noastre.

– Americanii, interveni Hitler, vor să încheie definitiv războiul. Lor le trebuie uraniul, nu alţi prizonieri. Cu materialul pe care li-l oferim noi pe tavă vor putea construi nu o bombă, ci mult mai multe, pe care le vor arunca asupra japonezilor. Nu noi, ci ei vor face demonstraţia de forţă în faţa ruşilor, arătându-le că nu vor avea viaţă uşoară dacă vor emite prea multe pretenţii la încheierea acordurilor postbelice. Acorduri la care noi nu vom avea nici un cuvânt de spus, domnilor. E îngrozitor gândul că cel de-al Treilea Reich va fi împărţit precum carcasa unei vite la măcelărie.

Führerul era umbra bărbatului care fusese odată.

– Vom renaşte, *mein* Führer, spuse Himmler, care până atunci nu scosese nici un cuvânt. Avem mulţi bani, sprijin şi putere. Avem susţinători fideli în poziţii-cheie, care controlează economia şi guvernele multor ţări. Iar cât de curând vom fi în măsură să intrăm în posesia unei cantităţi de material radioactiv suficient de mare încât încărcătura de uraniu pe care o transportăm acum ne va face să zâmbim. Amazonul ne-a deschis porţile retragerii. Subliniez însă că va fi vorba despre o retragere strategică: în scurt timp vom fi pregătiţi să facem să renască cel de-al patrulea Reich.

Casco Bay, 1945

Submarinul U-234 se predă autorităţilor Statelor Unite pe 14 mai 1945 şi fu condus sub escortă până în Casco Bay, în Maine. Trecuseră două săptămâni de la plecarea din Hamburg. Totuşi, în momentul în care comandantul Fehler se preda forţelor aliate, submarinul se afla în apele teritoriale americane de câteva zile.

Încărcătura submersibilului fu descărcată. În afara celor două avioane cu reacţie Me 262, demontate şi ambalate, şi a altor arme experimentale, americanii duseră pe ţărm cinci sute şaizeci de kilograme de oxid de uraniu U-235, aflate în containere de plumb.

Cea mai mare parte a materialului radioactiv era destinat construirii bombelor atomice care pe 6 şi 9 august aveau să explodeze la Hiroshima şi Nagasaki, consfinţind sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Convingerea intimă a învingătorilor era că Răul fusese înfrânt.

Pentru totdeauna.

57

Denver, 2007

Lilith Habar privea fix fotoliul gol în care soțul său obișnuia să se relaxeze. O pată mare maronie marca locul în care glonțul ieșise din capul lui Ezer. După ce vărsaseră în tăcere râuri de lacrimi, ochii femeii secaseră și priveau acum în gol.

Când intră Oswald, *Mame-loshen* îi ieși în întâmpinare cu mișcări automate, de robot.

– Ezer s-a dus, spuse ea cu voce stinsă. L-au luat acum câteva ore. Trebuie să-i facă autopsia, așa mi-au zis. Ezer al meu s-a dus...

Sara se apropie de ea și, fără un cuvânt, o cuprinse pe după umeri și se așezară amândouă pe canapea.

Un detectiv de la departamentul de poliție din Denver îl aștepta pe Oswald de câteva ore, dar nu părea să-și fi pierdut răbdarea. Merita să aștepte, deoarece nu avea ocazia în fiecare zi să discute cu faimosul Oswald Breil și să conducă o anchetă care îl implica

– fie și numai sentimental – pe fostul prim-ministru al Israelului.

– Glonțul a intrat pe aici, îi explică detectivul Sedale lui Oswald, arătând un punct în fereastra verandei în care în loc de geam se afla acum o bucată de carton. S-a tras din stradă, de la o distanță destul de mică: maximum cincizeci de metri. După toate probabilitățile, asasinul se afla într-o mașină parcată în apropiere și a folosit o carabină de mare precizie. Suspectați pe cineva, domnule Breil? Cine ar fi avut interesul să-l asasineze pe domnul Habar?

– Ezer Habar a dus întotdeauna un trai pașnic. Și sunt încredințat că nu avea dușmani. Din clipa în care a ieșit la pensie, s-a dedicat studiului și lecturii, petrecându-și cea mai mare parte a timpului în fotoliul acela. În schimb, dacă este vorba despre o răzbunare colaterală împotriva mea – ipoteză care, din păcate, este cea mai plauzibilă –, atunci credeți-mă că mi-ar fi foarte greu să aleg un suspect. Mă tem că sunt foarte numeroși cei care îmi doresc răul. Acum însă vă rog să mă scuzați, domnule Sedale, dar aș dori să stau puțin cu mama.

Câteva minute mai târziu, se auzi soneria. Vecina familiei Habar, care avusese grijă de Lilith după atentat, ieși din bucătărie și se duse să deschidă. Când se întoarse pe verandă era însoțită de un bărbat corpolent, îmbrăcat într-o salopetă deschisă la culoare.

– A venit geamgiul, îi spuse ea lui Oswald.

În mai puțin de zece minute, omul înlocui geamul prin care trecuse glonțul.

– Vă las factura pe masa din hol, domnule Breil. Nu e nici o grabă cu banii: o să-mi plătiți după ce se termină totul, îi spuse omul înainte de a se face nevăzut.

Oswald îi mulțumi absent.

Avea în sfârșit timp să se ocupe de Lilith.

– Ai făcut foarte bine, Oswald, că ai cerut să fie reparat geamul imediat: Ezer nu suporta curentul, îi spuse ea, melancolică.

– Nu am chemat eu geamgiul, *Mame-loshen.*

– Ce ciudat... domnul acela amabil mi-a spus că a venit cât a putut de repede după telefonul primit de la tine... Nu înțeleg...

Lilith nu terminase încă de vorbit, dar Oswald ajunsese deja în antreu, deschizând plicul în care ar fi trebuit să se afle factura.

Iertați-mă, domnule Breil. După cum vedeți, am posibilitatea să ajung peste tot. Regret foarte mult ceea ce i s-a întâmplat domnului Habar, dar trebuie să știți că purtați și dumneavoastră o parte din responsabilitate în toată afacerea aceasta: sentimentele au, asemenea tuturor celorlalte noțiuni, o scară a valorii. Iar eu cunosc foarte bine scara valorilor dumneavoastră. Așa că vă anunț că, dacă nu veți trata cu seriozitatea necesară avertismentul meu, mă voi vedea nevoit să ridic ștacheta. Sunt convins că ați înțeles deja faptul că nu mi-a fost deloc greu să ajung la prietenul dumneavoastră de nedespărțit, Bernstein: în toate fotografiile surprinse cu ocazia decernării zecilor de distincții și decorații de

salvator al lumii pe care le-ați primit apăreți în compania acestui funcționar al Mossadului. Și trebuie să vă spun că acest „mag“ al computerului a lăsat urme virtuale evidente atunci când a făcut cercetări asupra afacerilor mele. A fost suficient să merg pe firul lor ca să ajung la el. L-am predat pe scumpul dumneavoastră căpitan în mâinile unor prieteni care se vor ocupa așa cum trebuie de integritatea lui fizică și care nu vor ezita să-l ucidă în chinuri cumplite în cazul în care veți mai face vreun gest necugetat. Fără îndoială că ați înțeles cine sunt, așa că voi evita să semnez acest bilet. Rețineți însă că niște simple bănuieli nu sunt deloc suficiente ca să puneți mâna pe mine.

Vă propun un armistițiu pe o perioadă de treizeci de zile. V-aș sugera să plecați în vacanță undeva, departe, împreună cu domnișoara Terracini și să n-o mai faceți o vreme pe salvatorul lumii. În timpul absenței dumneavoastră, mă voi ocupa eu de tot. Cu bine, domnule Breil.

Tocmai terminase de citit mesajul când la ușă sună însuși Phil Damiano, directorul CIA. Oswald împături scrisoarea și o puse în buzunar înainte de a-i ieși în întâmpinare: nu voia să vorbească acum despre asta cu el. Viața lui Bernstein se afla în mâinile unui asasin necruțător. Trebuia să dea dovadă de multă precauție.

– Am venit imediat ce am aflat de tragedie, spuse Damiano. Nu găsesc destule cuvinte ca să vă spun câte de mult regret...

– Mulţumesc, Phil. Mulţumesc că ai venit. Spune-mi însă în ce stadiu se află planul nostru.

Directorul CIA nu întrezări în ochii lui Breil nici măcar o umbră de durere pentru pierderea suferită, ci doar o puternică dorinţă de răzbunare. Şi aproape că i se făcu frică.

– Totul e pregătit, răspunse el.

Teheran, 2007

Universitatea din Teheran fusese dintotdeauna oglinda în care se reflectau cel mai fidel nemulţumirile populare.

Primele mişcări de protest la adresa dictaturii lui Gholam Pashelvi izbucniră într-o dimineaţă liniştită de primăvară, continuând pe parcursul întregii zile. Forţele de ordine, deloc convinse că se află de partea justă a baricadei, reuşiră să înăbuşe revolta doar sub acoperirea nopţii, cu preţul a doi morţi şi numeroşi răniţi.

– Alegeri! Ce alegeri! strigă Pashelvi în cursul şedinţei de urgenţă a cabinetului. Suntem pe cale să devenim cea mai mare putere din Orientul Mijlociu, iar doi-trei studenţaşi de duzină cer să-şi exercite „un drept al lor“? Nici să nu vă gândiţi! Ba, mai mult, după cele întâmplate astăzi intră în vigoare chiar din

acest moment legea marțială. Armata va institui pichete de gardă în locurile publice, în special în apropierea campusurilor studențești. În centrele urbane considerate de înalt risc va fi interzisă circulația pe timpul nopții. Nu voi permite ca o mână de derbedei gălăgioși să distrugă un proiect care va schimba cursul istoriei.

Camioneta Toyota părea la fel de anonimă ca nenumăratele mijloace de transport încărcate cu materiale de construcții sau muncitori.

Pe locul din dreapta șoferului stătea Oswald Breil. În spate, deghizați în zidari grăbiți să ajungă la locul de muncă, se aflau șase dintre cei mai bine antrenați membri ai trupelor speciale americane, recrutați special de CIA.

– Crema cremelor! îl asigurase Damiano pe Breil în ziua când îi prezentase planul de acțiune.

– În cele câteva zile pe care le avem la dispoziție trebuie să ajungem să ne înțelegem perfect, ca și cum am fi organele aceluiași corp. Numai așa vom reuși să ne ducem misiunea la bun sfârșit. Începând din clipa asta, eu voi fi minut de minut alături de voi.

Oswald făcuse trei zile de antrenament intens alături de membrii comandoului: fiecare dintre ei știa la perfecție ce avea de făcut. Erau bărbați obișnuiți să nu lase absolut nimic la voia întâmplării. Judecau totul la rece și cu luciditate extremă, indiferent de împrejurare. Baza pusă la dispoziție de CIA fusese

amenajată ca un platou cinematografic, reproducând întocmai obiectivul ce urma să fie atacat și împrejurimile sale. Repetaseră de zeci de ori fiecare mișcare. Nu era o misiune ușoară, dar erau cu toții încredințați că aveau s-o ducă la bun sfârșit: obiectivul era păzit de un singur pluton de militari în termen. Dacă totul avea să se desfășoare conform planului, urmau să-și îndeplinească misiunea înainte ca cineva să-și dea seama ce se întâmplă.

Oswald și însoțitorii săi fuseseră transportați la bordul unui Executive al CIA la Asgabat, în Turkmenistan. De acolo, un elicopter utilizat pentru prospectările petrolifere îi dusese pe cei opt bărbați la Gasan-Kuli, un sătuc de pe țărmul mării Caspice, unde se îmbarcaseră pe o barcă cu motor folosită de obicei de contrabandiștii locali. În toiul nopții debarcaseră pe coasta iraniană, în apropiere de Chatus.

Iar acum se aflau la doar câțiva kilometri de Teheran.

Oceanul Indian, 2007

Când se trezi, Bernstein realiză că se afla în cabina strâmtă a unui vapor. Era încredințat că i se puneau sedative în mâncare, motiv pentru care hotărî să refuze hrana, ca să-și păstreze luciditatea. Trebuia să evite cu orice preț să cadă din nou în acea stare de prostrație din care reușise cu greu să-și revină.

Amintirea ultimelor zile era foarte confuză, dar înțelese că se afla la bordul unui petrolier.

Uşa cabinei nu avea clanţă. Probabil că temnicerii săi deschideau uşa din exterior cu ajutorul unui sistem electronic sau al unui cod special introdus prin intermediul unei tastaturi.

Bernstein cercetă pereţii şi zâmbi mulţumit la vederea panoului electric al cabinei.

Din cauza dimensiunilor uriaşe, navele VLCC nu intrau niciodată în danele din porturi, fiind obligate să efectueze operaţiunile de încărcare-descărcare a ţiţeiului în staţii de pompare plutitoare numite insule, aflate de obicei la câteva mile depărtare de coastă.

Manevrele de amarare se încheiaseră, iar VLCC-ul iranian *Zohereh* staţiona paralel cu sistemul plutitor de pompe. Cele trei sute de mii de tone de ţiţei urmau să fie transportate printr-un oleoduct lung de câţiva kilometri până la uriaşele cisterne ale rafinăriei Vizag din Bombay, deţinută de Hindustan Petroleum Corporation (HPCL).

Din cabina sa, Bernstein îşi dăduse seama că vasul încetineşte, apoi, prin intermediul vibraţiilor produse de motoarele uriaşului pachiderm de oţel, urmărise fazele operaţiunii de amarare. În cele din urmă înţelese că petrolierul se oprise şi că se făceau ultimele pregătiri pentru demararea operaţiunii de pompare a ţiţeiului.

Bernstein se ridică din pat şi deschise capacul tabloului electric folosindu-se de lingura pe care gardienii săi i-o aduseseră împreună cu farfuria cu supă. Identifică cu uşurinţă cele două fire care duceau la tastatura amplasată în exteriorul cabinei. Le reteză,

apoi le puse capetele în contact. Uşa se deschise cu un declic metalic sonor. Ieşi pe coridor. Nu-i mai rămânea decât să spere că paznicii săi nu erau prea vigilenţi.

Voiajul început de pe insula Kharg durase zece zile. Ochii lui Nard Sourush scrutau largul mării de jur-împrejur. Era foarte încordat, dar nu din cauza operaţiunilor de descărcare, ci din pricina punctului apărut la orizont care creştea văzând cu ochii şi se apropie de petrolier. Când ambarcaţiunea se lipi de parapetul VLCC-ului, Nard îşi abandonă poziţia şi coborî scara interioară care ducea la uşa masivă de fier a carenei situate chiar deasupra liniei de plutire.

Nard se aplecă uşor în afară, luând valiza metalică pe care o persoană de pe cealaltă navă i-o întindea.

Apoi Nard făcu un gest de rămas-bun spre necunoscuţii din şalupă, care se îndepărtară în viteză.

Teheran, 2007

– Uită-te la semnătura din josul paginii, soldat, îi spunea Oswald Breil santinelei care păzea intrarea în depozitul de artilerie. Este un ordin semnat de ministrul Apărării. Suntem zidari turkmeni şi am fost chemaţi pentru o lucrare urgentă de canalizare.

Militarul se lăsă convins şi apăsă pe un buton. Bariera de fier de la intrare se ridică, iar camioneta Toyota pătrunse în curtea uriaşă a depozitului, care

semăna cu o piață de armament, cu o lățime de o sută cincizeci de metri și o lungime de două ori pe atât. Singura construcție din împrejurimi era o clădire cu două etaje care părea părăsită. Într-o parte a uriașei curți se aflau mai multe transportoare blindate și piese de artilerie care păreau în perfectă stare de funcționare. Ceva mai încolo, pe o mică pistă de aterizare, staționa un elicopter.

Brusc, o rază de soare se reflectă cu o strălucire scurtă într-un obiect metalic camuflat în spatele unei ferestre deschise.

– Suntem așteptați, murmură Breil. În clipa următoare scoase capul pe fereastră și le strigă celor aflați în spatele camionetei: Suntem așteptați!

Șoferul apăsă cu toată puterea pedala de accelerație, iar primele focuri de armă le șuierară pe deasupra capetelor.

Un glonț traversă parbrizul, oprindu-se în fruntea șoferului. Bărbatul se prăbuși cu capul pe volan, în vreme ce piciorul continua să apese accelerația la maximum.

Oswald avu timp doar să apuce de volan și să corecteze spre un pasaj lateral traiectoria mașinii care se îndrepta cu toată viteza spre zidul clădirii.

Camioneta mai parcurse câteva zeci de metri înainte de a se opri, într-un nor de praf, într-o hală imensă din spatele construcției.

– Aici, în spate, suntem teferi cu toții. Cum stau lucrurile la dumneavoastră, domnule comandant Breil?

– L-am pierdut pe șofer. Nu cred că prietenii noștri vor să pună mâna pe noi vii. Dar o să ne vindem scump pielea. Sunteți pregătiți?

Faptul că oamenii săi îl numiseră „domnule comandant" deșteptase în Oswald Breil amintirea vremurilor trecute. Și odată cu ea, hotărârea de a nu se da niciodată bătut.

Planul lor fusese descoperit, însă Breil mai avea câțiva ași în mânecă.

– De ce au încetat focul? se întrebă el apoi, îngrijorat de liniștea care se lăsase brusc.

Fu suficient să privească de jur-împrejur pentru a afla răspunsul: se aflau într-o hală imensă care se dovedi a fi depozitul de muniție. Un singur foc de armă greșit, și toată baza ar fi sărit în aer.

– Priviți, domnule, zise unul dintre membrii comandoului, sărind din camionetă. Vedeți rachetele acelea? Sunt rachete Arash de 122 de milimetri, mult mai bine cunoscute sub numele de Katiușa. Iar la intrarea în depozit am văzut cel puțin trei camioane cu lansatoare de rachete Benz Al 911. Dacă doi oameni rămân aici să ne acopere, iar ceilalți vin după mine, o să vedeți că peste numai câteva minute vom asista la un spectacol pirotehnic de neuitat.

Militarul nu terminase încă de vorbit când camarazii săi începură să scoată rachetele de pe stative, armându-le. Nu le mai rămânea altceva de făcut decât să le ducă până la ieșirea din hală, iar de acolo, târându-se pe sub vehiculele parcate, să le încarce în camioanele cu lansatoarele de rachete.

Camionul militar Benz era dotat cu o turelă armată cu treizeci de țevi lansatoare de rachete tip

Katiuşa, fiind capabil să le trimită pe toate treizeci la ţintă în mai puţin de cincisprezece secunde.

– În timp ce voi organizaţi petrecerea, eu mă duc să-l caut pe sărbătorit, spuse Breil. Dacă peste exact o jumătate de oră nu mă voi fi întors, vă autorizez să începeţi spectacolul fără mine.

Oswald nu le lăsă oamenilor săi timp să-i răspundă, făcându-se nevăzut cu abilitate de felină printr-o uşă laterală.

Depozitul de artilerie era uriaş, iar Oswald se văzu nevoit să se ghideze doar după instinct ca să-l găsească pe ostaticul pe care îl căuta: ştia doar că era vorba despre un ambient asemănător unui platou de televiziune, deoarece de acolo erau transmise misterioasele interviuri ale lui Tahrjani. Câteva antene parabolice îi furnizară primul indiciu, iar santinelele care păzeau una dintre uşi îi confirmară bănuielile. Se apropie cu precauţie, respiră adânc şi ţinti. Pistolul de mare precizie cu amortizor emise două răbufniri scurte, înăbuşite. Santinelele se prăbuşiră la pământ, fără să scoată nici măcar un geamăt.

Breil pătrunse într-o cameră întunecată. Treptat, ochii i se obişnuiră cu obscuritatea. Preşedintele Tahrjani stătea întins pe un pat. Una din încheieturi îi era prinsă într-o pereche de cătuşe, fixate de un belciug din zid.

Avea un aer confuz: cu siguranţă că fusese ţinut sub efectul drogurilor şi al sedativelor.

În fața incredibilei apariții a fostului prim-ministru israelian, Tahrjani își închipui că avea halucinații din cauza narcoticelor.

– Dumneata? Oswald Breil? Ce căutați aici?

– Am venit să vă eliberez. O să vă explic totul mai târziu, după ce vă voi scoate de aici, domnule președinte. Deocamdată, acoperiți-vă ochii: va trebui să trag câteva focuri de armă în belciugul de acolo, ca să vă eliberez mâna.

Odată operațiunea încheiată, Breil îl apucă pe ostatic de braț, conducându-l spre depozitul unde se baricadaseră oamenii săi. Tahrjani continua să privească de jur-împrejur cu un aer năuc.

Răpăitul armelor automate era asurzitor. Membrii comandoului deschiseseră un foc intens de acoperire. Atât timp cât rămâneau în depozitul de muniție, nimeni nu îndrăznea să tragă vreun foc în direcția lor.

Un zgomot de pași provenit de pe coridoare îl obligă pe Oswald să se adăpostească într-o debara, trăgându-și însoțitorul după el. Președintele iranian dădea semne că devenea tot mai lucid pe măsura trecerii timpului: adrenalina datorată neașteptatei aventuri prin care trecea diminua vizibil efectul hipnotic al narcoticelor.

– Ce se întâmplă? se întreba cu voce tare unul din cei doi bărbați de pe coridor. Parcă e sfârșitul lumii! Mai întâi membrii trupelor speciale fidele lui Pashelvi care vin aici cu elicopterul, apoi focurile astea nebunești de armă. Cel puțin zece dintre oamenii noștri țin în bătaia puștii un comando baricadat în depozitul de muniție.

– Cică suntem atacați de un misterios grup de teroriști care intenționează să-l elibereze pe fostul președinte, răspunse celălalt. Trebuie să demontăm cât mai repede aparatura și decorurile: Pashelvi nu poate risca să se afle că toate interviurile acelea ale lui Tahrjani erau înregistrate și transmise de aici.

Mintea lui Oswald procesa cu viteza luminii datele și proaspetele informații aflate de la cei doi. Țâșni în coridor cu pistolul în mână, îndreptându-l spre cei doi tehnicieni de televiziune.

– De cât timp aveți nevoie pentru a pregăti transmiterea unui comunicat televizat? îi întrebă omulețul, spre mirarea lor.

– De câteva minute, răspunse unul dintre ei, înspăimântat.

Omul era în stare să facă orice ca să scape cu viață. Iar bărbatul din fața lui, deși incredibil de mic de statură și aparent foarte fragil, nu părea deloc să glumească.

– Și câte secunde poate vorbi președintele Tahrjani înainte ca emisia să fie întreruptă de la centru? mai întrebă Oswald.

– Avem posibilitatea să ne suprapunem peste toate canalele de televiziune care transmit pe teritoriul național. Nu le va fi deloc ușor să ne bruieze transmisia și s-o întrerupă. Aveți la dispoziție circa trei minute înainte ca să poată interveni cineva.

– Atunci să mergem pe platou. Luați-o înainte, le ordonă Breil.

Câteva minute mai târziu, programele difuzate de canalele naționale iraniene se confruntară simultan

cu nişte interferenţe neobişnuite, apoi, brusc, pe ecranele televizoarelor deschise la acea oră apăru imaginea clară a preşedintelui Tahrjani.

– Mă adresez poporului Republicii Islamice Iran, poporului meu. În urma complotului pus la cale de trădătorul autoproclamat preşedinte, am fost închis într-o celulă şi drogat. Trebuie să ştiţi că nu m-am gândit niciodată să renunţ ca un laş la funcţia pe care mi-a încredinţat-o poporul. Acum vă chem să-mi fiţi din nou alături şi să vă mobilizaţi în masă ca să-l alungaţi pe dictatorul asasin şi să reinstauraţi republica. Mă adresez în primul rând comandanţilor forţelor armate şi revendic funcţia de preşedinte în faţa Iranului, a poporului meu şi a lui Allah, glorie şi binecuvântare numelui său.

Un val de indignare cuprinse întregul Iran.

– Trebuie să ne grăbim, domnule preşedinte. Înainte ca mesajul dumneavoastră să genereze o contrarevoluţie, pot trece câteva zile bune, spuse Oswald scoţându-l din platou pe Tahrjani. Noi trebuie însă să plecăm de aici chiar în clipa asta.

Cei doi ajunseră în depozitul de muniţie. Soldaţii americani îi adresară un salut indiferent preşedintelui Tahrjani. În schimb, pe Breil îl întâmpinară cu mare entuziasm.

– Ne pregăteam să aprindem lumânările în cinstea sărbătoritului fără dumneavoastră, i se adresă unul dintre membrii comandoului. Doi dintre noi am ţinut inamicul sub tir continuu până când ceilalţi au

reuşit să încarce lansatorul de rachete. A fost suficient să mişcăm cu numai câteva grade turela ca să avem obiectivul în bătaie. Aveţi onoarea să aprindeţi focul, domnule comandant.

Cele treizeci de Katiuşe plecară una după alta, asemenea unei banale rafale de mitralieră. Zidul clădirii principale fu distrus instantaneu de seria de explozii care urmă. În decurs de numai douăzeci de secunde, totul se terminase. În locul ferestrelor de la care iranienii îi ţineau sub tirul armelor se afla acum o gaură uriaşă, fumegândă, rămăşiţele militarilor aflaţi în slujba lui Pashelvi fiind îngropate sub imensul morman de moloz.

– Repede, luaţi-o către elicopter! spuse Breil, arătând spre aparatul staţionat la circa cincizeci de metri distanţă.

Era convins că iranienii dăduseră alarma, astfel încât, nu peste multă vreme, întreaga armată iraniană avea să se afle pe urmele lor.

Mercenarii din forţele speciale ale lui Pashelvi trimişi la baza unde era ţinut prizonier fostul preşedinte le ordonaseră militarilor în termen care păzeau depozitul de armament să fie pregătiţi să deschidă focul împotriva inamicului. Superiori numeric, iranienii ar fi trebuit să respingă cu uşurinţă incursiunea comandoului condus de Breil.

Ulterior, Pashelvi urma să anunţe că ex-preşedintele trădător, în înţelegere cu americanii şi israelienii, organizase o tentativă de lovitură de stat,

scopul urmărit fiind predarea Republicii Islamice Iran în mâinile necredincioşilor.

Însă cei câţiva soldaţi slab instruiţi care păzeau depozitul rămăseseră paralizaţi de frică în faţa focului dezlănţuit de comandoul american şi nu reacţionaseră în nici un fel. Iar acum asistau neputincioşi cum micul grup urca la bordul elicopterului Shavabiz.

Militarului american care se aşeză pe scaunul pilotului aparatului nu-i fu greu să se acomodeze cu manetele. Cunoştea maşinăria la perfecţie şi în decurs de câteva secunde elicopterul se ridică de la sol în strigătele de triumf ale membrilor comandoului.

Când se depărtară de bază iraniană, preşedintele Tahrjani îi întinse mâna lui Breil.

- Mulţumesc, Oswald, îi spuse. Apoi se întoarse spre ceilalţi cu o expresie recunoscătoare pe chip: Vă mulţumesc tuturor, domnilor.

- Ne veţi mulţumi când se va termina totul, domnule preşedinte: e încă devreme să sărbătorim, îi răspunse Breil, apoi se întoarse către pilot: Păstraţi direcţia spre marea Caspică. Vom zbura la altitudine mică de-a lungul coastei până în Turkmenistan. Şi să sperăm că aviaţia militară iraniană nu va da dovadă de exces de zel.

Denver, 2007

Sara Terracini nutrea o afecţiune sinceră şi profundă pentru Lilith Haber. Era foarte îngrijorată pentru soarta bătrânei.

Lilith se închisese într-o tăcere rigidă și îndărătnică, învăluindu-și durerea în platoșa grea a abuliei: nimic nu avea puterea s-o scoată din apatie.

Sara încerca în toate felurile să se facă utilă: Breil o rugase să aibă grijă de Lilith cel puțin până la întoarcerea sa.

– Până la întoarcerea sa... murmură Sara pentru ea însăși. Oh, cine știe ce s-o fi întâmplat cu tine, Oswald...

Marea Caspică, 2007

Elicopterul aproape că atingea cu patinele suprafața apei.

Cele două avioane F5 Tiger de anticariat ale aviației iraniene își anunțară apariția ca două puncte la orizont, urmate de o dâră de fum postcombustie. Câteva secunde mai târziu, țâșneau prin stânga și prin dreapta elicopterului.

– Acum vor face o voltă largă, iar dacă nu aterizăm și ne predăm, vor trage în noi. Fosilele alea două sunt totuși capabile să ne doboare dintr-o singură rafală de mitralieră, spuse pilotul.

– Cât mai avem până la graniță?

– Vreo cincizeci de kilometri. Prea mult ca să sperăm ceva.

– Să încercăm, totuși! replică Breil. Dacă ne predăm, bătălia e cu siguranță pierdută...

– Atunci, ce ne facem cu ceilalți doi, domnule?

Două elicoptere de luptă Cobra planau în fața lor, tăindu-le orice posibilitate de înaintare. Nu mai era nici o scăpare.

– În fața unui comitet de întâmpinare atât de numeros, nu cred că ne rămâne altceva de făcut decât să le facem pe plac, rosti atunci Oswald, cu un sarcasm amar.

Elicopterul Shabaviz 2061 ateriză pe plaja din apropiere. Cu țeava tunului de pe unul din elicopterele Cobra ținându-i în bătaie, cei șase americani, Breil și președintele iranian Tahrjani ridicară mâinile în semn de capitulare. Cel de-al doilea aparat Cobra ateriză la rândul său, într-un vârtej de stropi de apă și nisip. Din el coborî un ofițer superior în uniformă.

Ajungând în fața fugarilor, luă poziția de drepți și salută cu mâna la chipiu.

Tahrjani îl privea uluit, în vreme ce ofițerul spuse:

– După discursul dumneavoastră televizat, domnule președinte, oamenii au ieșit pe străzi scandându-vă numele. Toate unitățile forțelor armate și-au reînnoit jurământul de credință față de republică, de drapel și de dumneavoastră. Sunteți președintele nostru legitim. Pashelvi a dispărut fără urmă: nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu el. Sunt zvonuri cum că ar fi fugit după primele mișcări de nemulțumire, în vreme ce unele voci susțin că s-ar ascunde undeva, pe la periferia capitalei. Am venit să vă conduc înapoi la Teheran, domnule. Orașul a fost eliberat de sub jugul opresiunii și vă așteaptă.

Înainte de a se despărți, Oswald obținu din partea președintelui iranian promisiunea unei discreții absolute asupra operațiunii care dusese la eliberarea sa, cel puțin până la sfârșitul întregii afaceri. Iar Breil era conștient că mai erau încă multe mutări de făcut. Partida nu se încheiase încă.

Denver, 2007

Sara Terracini nu-și putea dezlipi privirea de la imaginile transmise prin intermediul mondoviziunii: în Iran, o lovitură de stat fusese dejucată fără vărsare de sânge.

Președintele Tahrjani reușise să revină la putere și în cadrul unei scurte conferințe de presă spuse că nu și-ar fi putut niciodată imagina că va fi obligat vreodată să mulțumească celor pe care în trecut îi considerase dușmanii lui de moarte.

Sara era convinsă că Oswald Breil era implicat în toată afacerea aceea.

Oceanul Indian, 2007

Bernstein observă de la înălțime manevra șalupei și ciudatul schimb de proprietar al valizei. Apoi privi concentrat valurile mării de sub el. Vasul se afla la câțiva kilometri de uscat și ar fi fost capabil să străbată distanța înot. Trebuia doar să coboare până la ușa

de fier situată în apropierea liniei de plutire și să se arunce în apă. Tocmai se pregătea să coboare de pe punte, îndreptându-se spre scara interioară, când zgomotul de motor al unui elicopter îl făcu să se răzgândească. Din ascunzătoarea sa, căpitanul Mossadului reuși să distingă fețele celor doi bărbați care coborâră din aparatul care aterizase pe punte.

Îl recunoscu imediat pe Gholam Pashelvi, deși acesta își rasese barba și nu mai purta pe cap obișnuitul său turban.

Pe cel de-al doilea nu-l recunoscu imediat. După câteva secunde însă, adevărul i se revelă brusc, în toată realitatea sa dramatică. Iar Bernstein se hotărî pe loc să renunțe la evadare: trebuia să rămână cu orice preț la bord și să afle ce căuta omul pe care îl cunoștea atât de bine pe un petrolier iranian implicat aparent într-un trafic obscur cu țiței.

Calculă cât timp mai avea la dispoziție înainte de a i se aduce din nou masa: peste o oră trebuia să fie găsit în cabina-celulă. Apoi avea să iasă din nou și să găsească o modalitate de a lua legătura cu Breil.

Din fericire, paza de pe navă nu părea să fie prea severă. Se strecură de-a lungul coridoarelor, căutând drumul spre cabină. Deodată, vocile care se auzeau din sala de ședințe de lângă cabinele ofițerilor îl determinară să se oprească și să asculte.

În sală se aflau Pashelvi, nelipsitul său om de încredere Nard, traficantul de arme Fadah și noul-venit.

Acesta din urmă vorbea pe un ton autoritar:

– A fost o mare greşeală să subestimaţi un personaj de anvergura lui Oswald Breil: cu numai zece oameni înarmaţi nu veţi reuşi niciodată să-l opriţi. Această dramatică schimbare de program ne dă mare bătaie de cap. Dar asta e! Acum este inutil să mai reproşăm ceva cuiva!

– Faptul că nu mai sunt preşedintele Iranului nu schimbă cu nimic termenii acordului nostru, răspunse Pashelvi. În urma acestei operaţiuni vă veţi bucura oricum de compensaţia şi drepturile asupra cărora ne-am înţeles. Fiţi pe pace, nu voi rămâne în dizgraţie prea mult timp: vă amintesc că plutoniul se află în mâinile noastre şi că în aceste momente şi pe această navă cei mai destoinici oameni de ştiinţă ai ţării mele construiesc o megabombă atomică. În curând, deziderатul nostru comun, dispariţia Statului Israel de pe faţa pământului, va deveni realitate. Şi apoi o să vedeţi că, după ce lumea islamică îmi va recunoaşte meritele, premiul pe care îl voi primi va fi mult mai consistent decât preşedinţia unui stat.

Pashelvi vorbea cu aerul transpus al celui care simte că puterea îi scapă printre degete. Cum nimeni nu îl întrerupse, continuă:

– Peste câteva zile vom ajunge în dreptul strâmtorii Hormuz. În clipa aceea, bomba trebuie să fie gata. Apoi se întoarse spre noul-venit: Dumneavoastră şi preţioasa noastră încărcătură veţi debarca în Dubai. Aveţi misiunea să duceţi bomba intactă în Israel.

– Vă cer scuze că intervin, Excelență, îl întrerupse Fadah. Aceste amănunte depășesc atribuțiile mele de mediator al afacerii. În plus, aș dori să subliniez faptul că un periculos agent al Mossadului este în aceste momente ostaticul dumneavoastră din cauza intervenției clientului meu. Investigațiile efectuate de Bernstein puteau să ruineze întreaga afacere. În orice caz, vreau să vă spun că nu voi mări prețul asupra căruia am convenit, dar voi coborî și eu în Dubai, având în vedere că eu m-am achitat de partea ce-mi revenea.

– Nici nu știi câtă dreptate ai, Fadah. Într-adevăr, ți-ai făcut datoria.

La un semn imperceptibil din cap al lui Pashelvi, în mâna lui Nard apăru un pistol. Focul, unic și precis, îl trimise pe loc în lumea celor drepți pe traficantul de arme.

– Și cu Bernstein ce facem, domnule? întrebă Nard Sourush, cu pistolul încă în mână.

– Vom mai aștepta câteva zile înainte de a-l lichida: evreii sunt întotdeauna plini de resurse neașteptate și poate că ne va putea fi de folos. Atâta vreme cât e la bordul petrolierului, nu poate face nimic care să ne afecteze.

Bernstein își continuă drumul pe coridoare, plin de precauție: auzise suficient. Ușa din sala hărților era întredeschisă. Vederea unui computer îi provocă șefului șeful secției 8200 a Mossadului aceeași stare de extaz pe care ar fi resimțit-o la vederea unei oaze după parcurgerea câtorva zeci de kilometri prin deșert. Intră tiptil și reuși să tasteze câteva cuvinte pe care

le trimise pe adresa de e-mail a Sarei Terracini. Apoi zgomotul de paşi de pe coridor îl obligă să-şi abandoneze poziţia.

Denver, 2007

Sara Terracini se ridică şi o ajută în tăcere pe Lilith să strângă masa. Deznădejdea demnă a femeii o molipsise, iar faptul că nu avea nici o veste de la Oswald nu făcea decât să-i crească starea de nelinişte.

Se aşeză în faţa computerului şi tastă parola căsuţei de e-mail.

Mesajul conţinea doar două cuvinte: *Still alive* – „Încă în viaţă“. Expeditor: căpitanul Bernstein.

Oceanul Indian, 2007

Bărbatul intră în sala hărţilor, se aşeză în faţa computerului şi tastă câteva cuvinte, după care expedie mesajul de e-mail.

„*Winning Horse* este în extaz. Nu mai prezintă încredere“, scrisese personajul misterios care aterizase cu elicopterul pe puntea petrolierului. Odată ieşit din reţea, urcă pe puntea de comandă, unde îl aştepta Pashelvi. Cei doi avură o discuţie scurtă, apoi necunoscutul se îndepărtă, după ce solicită din nou confirmarea datei şi a orei de întâlnire în rada portului Dubai.

Bernstein se întorsese în cabină și încuiase ușa. Câteva minute mai târziu, vuietul motoarelor ambalate la maximum îi dădu de înțeles că petrolierul își reluase drumul. Apoi auzi și zgomotul elicopterului care decola.

Washington, 2007

Phil Damiano zâmbea mulțumit. Lângă el, generalul Corrige participa și el cu entuziasm la sărbătorirea evenimentului: incursiunea-blitz a comandoului condus de Oswald Breil le salvase funcțiile.

– Foarte bine, domnilor, intră în subiect Oswald. Am reușit să redăm legitimitatea guvernului unei țări islamice. Sunt convins că de aici încolo politica președintelui Tahrjani, și a Iranului în general, va înregistra o schimbare radicală a poziției față de țările noastre. Nu trebuie însă să uităm că o cantitate importantă de material radioactiv se află încă în mâinile unora dintre cei mai periculoși criminali din lume. În plus, sunt încredințat că tot ei sunt și cei care l-au răpit pe căpitanul Bernstein. Sper din toată inima să mai fie în viață.

Denver, 2007

De cum trecu pragul casei Habar, Oswald fu întâmpinat cu bucurie de Sara, care alergă să-l îmbrățișeze.

Felul în care era primit îl făcu să uite preţ de câteva minute de starea de nesiguranţă care îl măcina.

– Mi-am făcut griji pentru tine, spuse Sara, mângâindu-i obrazul încordat şi obosit.

– De data asta ai procedat bine făcându-ţi griji, răspunse Oswald aparent vesel.

– Nu te ţine de glume, Oswald. N-am avut câteva zile veşti de la tine.

– N-o să-ţi vină să crezi, dar am ajuns într-un loc unde nu era nici o cabină telefonică, remarcă şăgalnic Oswald, trecându-şi degetele prin părul ei. Ce face *Mame-loshen?*

– Mă preocupă foarte mult starea ei: pare să se fi transformat într-o statuie de gheaţă. Înainte de toate însă, trebuie să-ţi spun altceva: am primit un mesaj de la Bernstein. Zice doar atât: *Still alive.*

– Mereu tânăr, Bernstein al nostru! exclamă Oswald. *Still alive...* Sunt cuvintele pe care o foloseam pe vremea când lucram amândoi la Mossad ca să ne înştiinţăm unul pe celălalt că, deşi ne aflam în pericol, eram sănătoşi şi urma să facem tot ce depindea de noi ca să ne întoarcem teferi acasă.

În clipa aceea, Lilith Habar intră în cameră, iar Breil şi Sara îşi îndreptară atenţia asupra ei, încercând s-o distragă de la amintirile dureroase şi să-i aline suferinţa.

Paraguay, 2007

Deman van der Duick citi mesajul cu nelinişte crescândă: înţelesese că Pashelvi nu mai era calul

câştigător pe care trebuia pariat încă de când musulmanul acela smintit scăpase printre degete preşedinţia Iranului. Mesajul primit de la unul dintre cei mai de încredere oameni ai săi nu făcea decât să-i întărească convingerea.

Denver, 2007

Oswald se dusese devreme la culcare. Avea nevoie de odihnă ca să acumuleze energia necesară pentru a reuşi să parcurgă şi ultima parte a cursei sale împotriva Răului.

O bătaie uşoară în uşă îl smulse din gândurile sale. Sara intră în dormitorul lui. În obscuritatea nopţii i se păru frumoasă ca o zeiţă antică. Din fericire, accidentul nu o afectase în nici un fel din punct de vedere fizic.

– De fapt, ce se întâmplă, Oswald? Vrei să-mi povesteşti? întrebă ea, aşezându-se pe marginea patului.

– Am intrat într-o mare încurcătură, iar în joc sunt implicate forţe periculoase, distrugătoare, răspunse Oswald, apoi îi spuse tot ce aflase despre potenţiali terorişti nucleari şi petroliere aflate în voiaje pe mările lumii, ducând încărcătura lor mortală.

Într-un târziu concluzionă:

– Când *Mame-loshen* o să se simtă ceva mai bine, ne vom lua câteva zile de vacanţă. Tu şi cu mine... De fapt, ce-ar fi să plecăm... chiar acum?! Ai fost vreodată în Paraguay?

– Paraguay? Bârlogul lui van der Duick. Reușești întotdeauna să mă surprinzi, Oswald Breil. Nu ți-au fost suficiente primejdiile prin care am trecut până acum?

– Nu, Sara. Partida nu e încă jucată. Trebuie să-i oprim pe oamenii aceia. Pe urmă, să nu uităm că am un prieten în mâinile lor, că trebuie să răzbun moartea unui tată și atentatul asupra... hm... celei mai dragi prietene a mea.

A doua zi dimineața, Lilith se trezi devreme, iar Oswald, care era de mult în picioare, ceru să-i vorbească.

– De pe vremea când eram un copilandru și până astăzi, când sunt un bărbat matur, ai fost întotdeauna confidenta mea preferată. Sara și cu mine vom pleca în Paraguay...

Apoi, Oswald îi destăinui în câteva cuvinte bănuielile sale.

Washington, 2007

– Cum se poate una ca asta? comenta cu voce tare Phil Damiano. Ce vrea să însemne faptul că VLCC-ul *Zohereh* a fost văzut aproape în același timp în patru zone diferite de pe glob? Fie vasul acela și echipajul lui au darul ubicuității, fie... fir-ar a naibii de treabă! Cele patru VLCC-uri iraniene sunt aproape identice: e suficient să li se schimbe numele la trei dintre ele ca să avem patru *Zohereh* în voiaj prin jurul

lumii. De altfel, toate patru erau la un moment dat amarate în largul insulei Kharg.

Oceanul Indian, 2007

Bernstein efectuă aceeași manevră ca să descuie ușa cabinei.

Se putea spune că devenise expert în materie de sisteme de închidere.

Vasul naviga cu viteză maximă spre golful Persic.

Căpitanul Mossadului binecuvântă sistemele electronice care permiteau ca un colos ca petrolierul pe care se afla să poată fi manevrat de o mână de oameni: noaptea cu greu puteai întâlni un suflet de om pe coridoarele navei *Zohereh.*

Bernstein se strecură din nou în sala hărților: voia să trimită un nou mesaj, dar de data aceasta trebuia să-l codifice, în eventualitatea în care ar fi fost descoperit. Nu avea la dispoziție codul său personal de criptare; așa că trebuia să se bazeze doar pe fantezie. Și, mai presus de orice, trebuia să se grăbească: ieșirea sa neanunțată ar fi putut fi descoperită în orice moment.

Denver, 2007

Înainte să-și pună computerul în geanta de voiaj, Sara își verifică din obișnuință căsuța de e-mail. Emoționată, observă că Bernstein îi trimisese un nou mesaj.

PUBORDETAGULFZOHERRATAUS era singurul cuvânt pe care Bernstein i-l trimisese din cine știe ce colț îndepărtat al lumii. Deși se putea considera printre cei mai mari experți din lume în decriptare, Sara nu reuși să înțeleagă sensul mesajului. Era ca și cum un copil ar fi apăsat la întâmplare tastele computerului. Fără nici o logică.

Așteptă până când Oswald își încheie convorbirea telefonică cu Phil Damiano, apoi intră în birou cu mesajul de la Bernstein copiat pe o bucată de hârtie.

– Ce s-a întâmplat, Oswald? îl întrebă zărindu-i expresia încruntată de pe chip.

– Am aflat de la Damiano că în aceste momente există patru nave identice, cu un nume identic afișat la prora, care navighează în patru locuri diferite de pe mapamond. Una dintre acestea ar putea fi implicată în trafic cu material radioactiv destinat distrugerii Israelului.

– Și care e numele acestei nave multiplicate?

– *Zohereh*, este o VLCC construită recent în China, împreună cu alte trei surori gemene.

– Un mic pas înainte, totuși, spuse Sara, încercuind cu un creion cuvântul „Zoher“ din mesajul PUBORDETAGULFZOHERRATAUS primit de la Bernstein. Nu ești tu cel care spune mereu că nu există coincidențe?

– Când l-ai primit? întrebă Oswald, brusc interesat când dădu cu ochii de mesaj.

– Acum câteva minute. Și pur și simplu nu reușesc să-i dau de cap. Mă gândeam să-i trimit mesajul lui Toni, în speranța că programele de la laborator se vor descurca mai bine decât mine.

– Nu cred că-i nevoie, Sara. Mesajul este scris în ceea ce se numește alfabetul Poppins, întrucât l-am inventat urmând exemplul celebrului personaj de film: era unul din sistemele folosite de agenții Mossadului pentru schimbul de informații. E suficient să descompui cuvântul în silabe și să-ți pui puțin imaginația la lucru. Bineînțeles că nu este vorba de o metodă științifică... Uite, privește aici: Pu este simbolul plutoniului în tabelul elementelor chimice. „Pu bord“ ar putea însemna „plutoniu la bord“. „ETA“ este acronimul pentru *Estimated Time of Arrival* – orarul estimativ de sosire – în limbajul maritim comercial.

– Așadar: estimez să ajung în „Gulf“ – iar la acele latitudini nu poate fi vorba decât despre golful Persic – la bordul lui *Zoher*...

– Exact, Sara. Să recapitulăm: plutoniul se află la bord. Ne aflăm în drum spre golful Persic cu *Zoher*... Nu înțeleg totuși ce înseamnă partea finală a mesajului: „rataus“. Până una-alta, îl sun pe Damiani ca să-i aduc la cunoștință acest nou pas înainte pe care i-l datorăm lui Bernstein.

Oceanul Indian, 2007

Căpitanul Bernstein ieși din sala hărților și se îndreptă spre cabina în care îl închiseseră răpitorii. Străbătea un coridor cu vedere spre exterior când, deodată, le văzu ițindu-se din beznă: trei bărci de cauciuc cu motor, închise la culoare, alunecau rapid

pe marea liniștită. Reducându-și viteza, flancară petrolierul. Câțiva bărbați lansară mai multe ventuze magnetice care se atașară de ușa de fier din lateralul carenei. Înarmat cu o rangă, unul dintre membrii comandoului reuși să forțeze ușa, deschizând-o. Bernstein rămase ascuns, urmărind manevrele de abordaj: era evident că atacatorii, înarmați până-n dinți, erau foarte bine antrenați. Căpitanul Mossadului înțelese că o ocazie ca aceea nu avea să se mai ivească niciodată; în plus, avea sentimentul că nu peste mult timp pe nava aceea avea să fie mult prea cald pentru el.

Membrii comandoului săriră la bord și se făcură nevăzuți în pântecele VLCC-ului.

Bernstein coborî pe una din scările secundare. Atacatorii nu lăsaseră santinele care să le asigure calea de retragere nici la ușa petrolierului, nici pe bărcile de cauciuc, legate cu parâme de navă.

Își luă avânt și sări într-una dintre bărci. Porni cele două motoare externe de două sute de cai-putere și verifică cât combustibil avea la dispoziție. Își spuse că mercenarii proveneau, probabil, de pe o navă de sprijin care naviga la mică distanță de petrolier: nu era suficientă benzină pentru a parcurge cele peste trei sute de kilometri până la țărm. Bernstein își spuse că se va gândi mai târziu la asta: acum trebuia să se îndepărteze cât mai repede de *Zohereh*.

Slăbi parâmele care țineau bărcile legate de petrolier și văzu cum carena alunecă pe lângă el, îndepărtându-se în noapte.

Asunción, 2007

– Paraguay, spunea bărbatul de la volanul vechiului Dodge, gesticulând animat, înseamnă în limba guarani „apa care merge spre apă". De altfel, e foarte ciudat faptul că o țară cu un asemenea nume este unul din cele două state ale Americii de Sud care nu au deschidere la mare. Numele meu este Norberto Rodas și sunt complet la dispoziția dumneavoastră, domnule Breil. Domnul director Damiano m-a sunat, spunându-mi să fac tot ce-mi cereți.

Oswald zâmbi amuzat: colaboratorii externi ai serviciilor secrete, și mai ales cei din țările tropicale, îi tratau întotdeauna pe agenții aflați în misiune ca pe niște turiști.

Sara stătea tăcută pe bancheta din spate, privind cu luare-aminte traficul haotic din Asunción. Orașul, unul dintre cele mai vechi din America de Sud, îi amintea de Paris. De altfel, multe clădiri aveau o arhitectură asemănătoare celor din capitala Franței, cel mai elocvent exemplu fiind Panteón de los Héroes, aproape identic cu Hôtel des Invalides.

– Ca să nu atragem prea mult atenția, continuă Norberto Rodas, am preferat să nu vă rezerv camere la hotel, ci am închiriat o casă în apropierea proprietății lui van der Duick.

– Ce fel de om este? Vorbiți-mi puțin despre el.

– Ce să vă spun? Deman van der Duick este unul dintre personajele cele mai cunoscute ale acestei țări. Fără doar și poate că este cel mai bogat. În anturajele

care îi sunt ostile – puţine la număr, ca să fiu sincer – se vorbeşte că în spatele său se află afaceri nu tocmai curate sau că ar fi legat de politicieni susţinuţi de cartelurile drogurilor din America de Sud. Până acum însă nu s-a verificat nici una dintre aceste ipoteze. În plus, van der Duick este considerat un mecenat. N-aş putea să număr fundaţiile filantropice care poartă numele său sau pe ale rudelor sale apropiate. În plus, toată lumea consideră demn de toată admiraţia faptul că este atât de ataşat de părinţii săi adoptivi.

– O clipă. Cum adică „adoptivi", Norberto?

– Aşa cum aţi auzit, domnule Breil. Cred că adopţia s-a făcut înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, când el avea cinci sau şase ani. A sosit în America de Sud din Germania.

– Nu din Olanda? întrebă Oswald, mirat.

– Nu, domnule. Din Germania, din câte ştiu. A rămas orfan, iar soţii van der Duick, lucrători oneşti de origine olandeză, au hotărât să-l adopte. Deman i-a răsplătit având o viaţă plină de remarcabile şi fulgerătoare succese.

– Iată, aţi pus punctul pe „i": primele lui succese vor constitui punctul de plecare al investigaţiei noastre. Ai vreun prieten la Banco Central, Norberto?

– CIA are prieteni peste tot, domnule Breil. Problema este să aflăm dacă sunt într-adevăr prietenii noştri sau ai lui van der Duick. În Paraguay orice mişcare trebuie făcută cu multă precauţie.

– Încă nu am cunoscut vreo ţară în care să nu fii nevoit să fii prudent...

– Iată, am ajuns. În dreapta dumneavoastră se află vila van der Duick.

Asemenea tuturor clădirilor din Asunción, şi casa magnatului releva influenţele arhitecturii pariziene. Vila era înconjurată de un zid înalt de incintă. O poartă impunătoare de fier forjat cu vârfuri aurite în formă de săgeată bara accesul spre aleea mărginită de copaci care ducea spre construcţia elegantă cu două etaje datând de la sfârşitul secolului al XIX-lea.

Spre faţadă se deschideau câte opt ferestre şi balcoane pe fiecare nivel. Forma construcţiei părea să fie paralelipipedică. Obiectivele camerelor de luat vederi cu circuit închis supravegheau întreaga proprietate.

Complexul nu avea nimic în comun cu uriaşele proprietăţi ale latifundiarilor sud-americani sau, mai rău, cu cele ale traficanţilor de droguri, care afişau un lux ostentativ. Reşedinţa lui van der Duick era caracterizată de bun-gust şi o sobrietate elegantă.

Telefonul lui Oswald sună, în timp ce automobilul condus de Rodas pătrundea pe poarta unei case situate la circa cincizeci de metri de cea a lui van der Duick.

– Mulţumesc pentru primirea pe care mi-ai organizat-o, Phil, spuse Breil.

– Era de datoria mea, domnule Breil, din moment ce acţionaţi pentru binele întregii lumi, nu-i aşa? îi răspunse directorul CIA. Apoi continuă: Am reuşit să dăm de *Zohereh*. A ajuns azi-dimineaţă în dreptul coastelor Omanului. E un vas-fantomă, Oswald: toţi cei aflaţi la bord erau morţi.

– Şi... şi Bernstein? întrebă Breil, simţind un ghimpe în inimă.

– Nu, Oswald. Nu era nici urmă de Bernstein, dar nici de omul de încredere al lui Pashelvi, Nard Sourush. Toţi ceilalţi însă au fost ucişi probabil de membrii unui comando de militari foarte bine antrenaţi. Pe urmă, în interiorul unui compartiment de marfă al vasului am descoperit un fel de container special transformat într-un laborator dotat după ultimele standarde pentru cercetări în domeniul nuclear. Experţii noştri susţin că aparatura ar fi urmat să fie folosită la fabricarea unei bombe atomice de mare potenţial, bazată pe particule de plutoniu. În laborator au fost descoperite cadavrele a patru dintre cei mai importanţi oameni de ştiinţă iranieni în domeniul fizicii nucleare, precum şi cele ale unor experţi tehnici. Nava a fost comutată pe pilot automat şi programată să eşueze. În semn de dispreţ macabru, trupul ciuruit de gloanţe al lui Pashelvi a fost legat de timonă.

Oceanul Indian, 2007

Când Bernstein înţelese că se afla în siguranţă, reduse viteza bărcii şi observă de la distanţă petrolierul *Zohereh,* navigând paralel cu el.

Distinse în noapte licăririle focurilor de arme automate: probabil că misterioşii atacatori îi măcelăriseră pe toţi cei aflaţi în momentul acela pe *Zohereh.* Câteva minute mai târziu, un elicopter îşi făcu

apariția din senin, aterizând pe punte. Abia în clipa aceea, Bernstein hotărî să se îndepărteze definitiv de navă.

După calculele sale, parcursese peste o sută cincizeci de kilometri când, deodată, cele două motoare se opriră. Căpitanul Mossadului se pregăti pentru câteva ore lungi de așteptare, petrecute într-o barcă în derivă. Calculele sale spuneau că țărmul se afla la mai puțin de o sută de kilometri distanță.

Elicopterul ateriză lin pe puntea VLCC-ului *Zohereh*. După ce singurul său pasager coborî, șeful comandoului se îndreptă spre el.

– Am făcut curățenie, domnule.

– Și Bernstein?

– Nici eu, nici oamenii mei nu am dat de urma agentului Mossad. Și Nard Sourush a dispărut.

– Mai bine, comentă nou-venitul. Probabil că smintitul acela de Pashelvi i-a ordonat gorilei sale să-l lichideze pe evreu. Cât despre Sourush, chiar dacă a reușit să fugă, nu va putea face nimic de unul singur, din moment ce va fi căutat de polițiile din toată lumea. În orice caz, ne-au scutit de neplăcerea de a-l ucide pe Bernstein. Hai, încărcați bomba în elicopter. Nu-mi permit să mai pierd vremea pe aici.

Asunción, 2007

Trecuseră trei zile de când Oswald Breil răscolea în arhiva de la sediul Banco Central din Asunción:

nu reuşise să descopere nimic în plus faţă de informaţiile pe care i le comunicase Bernstein. „Bietul Bernstein!“ îşi spuse Oswald. Pe măsură ce trecea timpul, speranţele ca prietenul său să mai fie în viaţă erau tot mai mici.

Sara era mereu cu el, ajutându-l la investigaţii. Prezenţa ei era suficientă ca să-i mai atenueze neliniştea. Cea mai mare parte a zilei şi-o petreceau amândoi între pereţii camerelor în care fusese colocată arhiva băncii. Seara rămâneau în casa închiriată, iar Oswald îi scria lui *Mame-loshen:* avea de îndeplinit o promisiune. *Mame-loshen* acceptase să-l ştie pe Oswald în preajma celui care îl omorâse pe Ezer al ei cu condiţia ca el s-o ţină zilnic la curent cu desfăşurarea evenimentelor.

Oswald analiza rectificările făcute pe unul din documentele din arhiva băncii. Deodată tresări: în capul listei din faţa sa scria *errata corrige.*

– Sara, am descoperit! exclamă el, lovindu-se cu palma peste frunte. Am greşit când am despărţit în silabe ultima parte a mesajului lui Bernstein! Nu era „Zoher-rattaus“, ci „Zoh-errata-US“. Trebuie să discut imediat cu Phil Damiano. Mergem acasă!

Ca întotdeauna, Norberto conducea vorbind şi gesticulând în acelaşi timp când, deodată, capul îi tresăltă spre spate şi amuţi brusc. Un glonţ îi pătrunsese în frunte, ucigându-l pe loc.

Oswald nu avu timp nici măcar să-şi amintească unde-şi ţinea pistolul: două braţe puternice îl înşfăcară

de umeri, trăgându-l afară din mașină. Cu coada ochiului observă că și Sarei i se întâmpla același lucru.

– Bună seara, domnule Breil. Sunt onorat să fiți oaspetele meu. Există multe lucruri despre care trebuie să discutăm, și mi-aș dori ca dumneavoastră și domnișoara Terracini să dați dovadă de cât mai multă elocvență.

Van der Duick stătea în picioare în mijlocul camerei, cu un pahar de coniac într-o mână și cu un satâr în cealaltă.

– De ce generalul Corrige? îl întrebă Oswald, încercând să-și miște încheieturile strâns legate, ca să permită sângelui să circule spre extremități.

Drept răspuns, Van der Duick îi aplică o lovitură de satâr în coapsă.

– Aici eu sunt cel care pune întrebările, domnule Breil, șuieră magnatul, cu o expresie feroce pe chip.

– De ce Corrige? insistă Oswald.

Van der Duick ridică din nou satârul, apoi se răzgândi și lăsă brațul jos.

– O să vă răspund numai dacă îmi veți spune cum v-ați dat seama.

– De ce generalul Corrige, șeful oficiului pentru Afaceri Externe din cadrul Departamentului de Apărare al Statelor Unite? repetă Breil.

Era o nouă probă de curaj din partea sa. Era conștient că van der Duick nu-i va lăsa în viață: așa că

alesese să moară onorabil şi, mai ales, satisfăcându-şi curiozitatea.

– Oswald, pentru numele lui Dumnezeu, spune-i cum ai reuşit să-ţi dai seama, îl rugă Sara, legată şi ea de un scaun metalic. Spune-i că despărţind în silabe mesajul lui Bernstein au apărut cuvintele „errata" şi „US". Femeia se întoarse spre van der Duick: Aseară, în timp ce citea o *errata corrige* a unui document de la bancă, a avut o străfulgerare.

– Observ, domnule Breil, că domnişoara Terracini este mult mai raţională decât dumneavoastră.

Braţul lui van der Duick se mişcă cu repeziciunea unui şarpe care-şi atacă prada, iar satârul şuieră sinistru prin aer. Sfera din capul uneltei izbi violent braţul lui Breil.

– În orice caz, nimeni nu va putea spune vreodată că nu mi-am achitat întotdeauna datoriile. Spuneţi-mi, domnule Breil, aţi auzit vreodată de Lidice?

– Localitatea rasă de pe faţa pământului de nazişti după moartea lui Heydrich?

– Constat că sunteţi pasionat de istorie. Populaţia acelui sat a fost pedepsită pentru faptul că a susţinut atentatul asupra sosiei tatălui meu, oferindu-le adăpost asasinilor. Nouăzeci de copii din Lidice au fost duşi atunci în Germania şi supuşi unor tratamente de medicii Gestapoului. La douăzeci dintre ei le-a fost apoi asigurată o existenţă în spirit arian. Corrige ne datorează viaţa şi este gata oricând să ne facă... o favoare.

– Tatăl dumitale? *Ne* datorează viaţa? Ce înseamnă aceşti *noi?*

– Vedeți, domnule Breil, că am avut dreptate? V-am îngăduit să-mi puneți o întrebare, iar acum ați început deja să mă obosiți cu curiozitatea dumneavoastră. Ei, bine, vă mărturisesc că-mi face mare plăcere să vă lămuresc cum stau, de fapt, lucrurile. Da, tatăl meu. Să vedem dacă într-adevăr v-ați făcut temele cum trebuie. Pentru ce carieră s-a pregătit în tinerețe Reinhard Heydrich? Și ce anume l-a determinat s-o abandoneze?

– Heydrich a fost ofițer de marină, dar a fost exclus din Academie pentru că lăsase însărcinată o fată. Recent, am mai descoperit și că, în realitate, a supraviețuit atentatului în urma căruia a fost declarat oficial decedat.

– E remarcabil să constat că știți mai multe decât ceea ce este universal acceptat, domnule Breil. Este o plăcere să discut cu dumneavoastră, zău așa. Credeți oare că o persoană cu principii sănătoase, așa cum a fost Reinhard Heydrich, ar fi fost capabilă să-și neglijeze obligațiile părintești? Nu numai că m-am bucurat de aceeași atenție ca fiii săi „oficiali“, dar, existența mea fiind secretă, am beneficiat de afecțiunea tatălui meu și după ce a fost declarat mort: el a fost cel care a pus la cale plecarea mea în America de Sud și înfierea mea de către familia van der Duick. Viețile noastre au avut același destin tainic, lucru care ne-a apropiat și mai mult. Datorită lui am reușit să creez acest imperiu.

– Mai bine zis datorită aurului pe care tatăl dumitale și alți criminali de război l-au confiscat din

seifurile țărilor cucerite de naziști și datorită averilor de care i-au deposedat pe cei trimiși în lagărele de concentrare. Sunteți nebun, acesta-i adevărul!

Satârul șuieră din nou prin aer, izbindu-l pe Oswald în plină figură. Sângele țâșni în valuri din rana uriașă de la buză.

– Nu e deloc în interesul dumneavoastră să fiți ireverențios, domnule Breil. Cu o asemenea atitudine nu faceți altceva decât să mă obligați să vă fac să suferiți din ce în ce mai mult. Și, credeți-mă, nu am nici cea mai mică satisfacție atunci când trebuie să schingiuiesc o piticanie. Dar, întorcându-ne la discuția de mai devreme, cred că sunteți conștient de faptul că nu sunt singurul care manifestă simptomele acestei nebunii, așa cum o numiți dumneavoastră. Sunt mii, poate milioane de oameni care cred că cel de-al patrulea Reich se va naște în curând. Eu nu sunt altceva decât un simplu executant, dar mă întreb: oare voi, dușmanii înverșunați ai nazismului, ați crezut într-adevăr că un simulacru de proces precum cel de la Nürnberg a fost suficient ca să distrugeți pentru totdeauna ideile și proiectele celui de-al Treilea Reich? Oare chiar ați crezut că, odată cu presupusa moarte a lui Hitler și a credincioșilor săi colaboratori, noi am fost nimiciți pe vecie? Chiar v-ați închipuit că a fost suficient să vă faceți că ștergeți totul cu buretele ca să ne scoateți din istorie?

Pe măsură ce vorbea, gâtul lui van der Duick se umfla, iar ochii îi ieșeau tot mai mult din orbite.

Chipul său luase înfățișarea unui smintit căzut pradă unei crize de exaltare.

– Ești nebun, van der Duick. Ar trebui să fii internat într-un ospiciu și băgat în cămașă de forță.

O nouă lovitură de satâr se abătu greu asupra lui Breil.

– Până aici! urlă van der Duick. O să-mi spui tot ce știi, Breil. Ce ai aflat despre planurile noastre?

Oswald refuză să mai scoată vreun cuvânt.

– Bineînțeles, ar fi trebuit să mă aștept la asta, Breil. Dar fii fără grijă: știu foarte bine cum să procedez ca să te dai bătut. Voi fi necruțător, zi de zi, oră de oră, și o voi obliga pe prietena dumitale, Sara, să asiste la suferințele pe care ți le voi provoca. Și dacă tot nu vei renunța la tăcere, când nu vei mai fi în stare nici măcar să clipești, voi inversa rolurile: tu vei deveni spectator, iar Sara va fi protagonista.

Spunând acestea, van der Duick scoase la iveală dintr-o valijoară un set complet de instrumente stomatologice, apucă un cleşte și se apropie de fața lui Oswald.

Denver, 2007

Lilith Habar rămăsese trează toată noaptea în fața computerului deschis, sperând să primească mesajul promis de Oswald și să se liniștească.

Când se lumină de ziuă era încă acolo, în fața monitorului: orele treceau greu, iar veștile de la Oswald se lăsau așteptate.

Lilith știa că nu ar fi putut suporta să-l piardă și pe Oswald, mai ales că nu reușise încă să treacă peste moartea lui Ezer. Oswald era tot ce mai avea pe lume. Când soarele se înălță pe cer, planul la care Lilith se gândise în timpul nopții deveni o hotărâre de nestrămutat.

Asunción, 2007

Ca de obicei, bucătăreasa lui van der Duick părăsi vila mult după lăsarea întunericului: stăpânul ei primea deseori vizite foarte importante, iar ea avea sarcina să-i încânte pe toți cu bucatele sale alese.

În seara aceea plecă totuși ceva mai devreme decât de obicei. Avea nevoie de odihnă: a doua zi era programată vizita a doi membri importanți ai guvernului și a premierului paraguayan.

Intră în casă și dădu să aprindă lumina. În clipa aceea, o bâtă de baseball o izbi cu putere în picior, zdrobindu-i tibia înainte să apuce să apese pe întrerupător.

Majordomul reședinței van der Duick stătea în picioare în mijlocul încăperii, cu aerul afectat al celui care anunță un dezastru. Stăpânul său se învârtea de colo-colo cu pași mari prin cameră.

– Pur și simplu nu reușesc să înțeleg: cum adică Assunta a fost rănită în cursul unei spargeri? întrebă din nou van der Duick.

– Chiar așa stau lucrurile, domnule: aseară, întorcându-se acasă, a surprins un hoț în locuința sa, iar acesta a atacat-o, rupându-i piciorul cu o lovitură de bâtă.

– Și ce facem cu musafirii de diseară? I-am invitat la cină pe primul-ministru și pe alți doi membri ai guvernului, cu soții cu tot...

– Sincer vorbind, nu văd altă soluție decât să apelați la o firmă de catering, domnule. Asta dacă nu cumva veți hotărî să amânați cina.

– E imposibil să amân întâlnirea aceasta: am programat-o cu câteva luni în urmă și am de discutat cu invitații din seara asta o serie de chestiuni de maximă importanță. Probabil că o firmă de catering ar fi o soluție de urgență, dar știu că oaspeții mei vor fi dezamăgiți.

– Vă cer iertare, domnule, interveni una din gărzile de corp, care între timp bătuse la ușă și intrase. Așteaptă o doamnă la poartă. Zice că e bucătăreasă și că a aflat de la o vecină de accidentul Assuntei.

– Și ce mai aștepți? Las-o să intre!

– Domnule van der Duick, spuse primul-ministru, bucătăreasa dumneavoastră s-a depășit pe ea însăși în seara asta. Rar mi-a fost dat să gust din asemenea bunătăți. Iar în ceea ce privește concesiunea aceea, fiți fără grijă. Vă asigur că nu veți întâmpina probleme...

După plecarea musafirilor, van der Duick îl chemă la el pe majordom.

– Trimite-o la mine pe bucătăreasa cea nouă, apoi poţi să te retragi. A fost o zi grea pentru toată lumea.

Femeia intră în biroul magnatului şi, în semn de respect, îşi scoase boneta, ţinând-o în mână. Era mai în vârstă decât Assunta, iar van der Duick îşi spuse că probabil acesta era motivul pentru care gătea mai bine decât ea.

– Complimente, doamnă. A fost o cină excelentă, zise el numărând câteva bancnote. De fapt, vreau să vă propun o angajare pe termen nedeterminat, doamnă... Cum vă numiţi?

– Habar, şuieră *Mame-loshen*, vârându-i în gură ţeava unui vechi Colt 45. Numele meu este Habar, ca al soţului meu Ezer, pe care l-ai ucis fără milă şi fără nici un motiv. Unde e Oswald?

Oswald auzi zgomot de paşi pe coridor. Peste câteva secunde, uşa avea să se deschidă şi totul se va sfârşi. Faţa îi era o mască de sânge închegat. Din când în când reuşea să deschidă ochii, dar nu mai mult de câteva secunde. Cu toate acestea, nu suferinţele fizice îl măcinau, ci îngrijorarea pentru soarta rezervată Sarei.

Van der Duick deschise uşa celulei. Lilith îşi zări fiul adoptiv preţ de o clipă şi crezu că murise. Era plin de răni, aproape gol şi zăcea pe pardoseală, într-o baltă de sânge. *Mame-loshen* îi aruncă lui van der Duick o privire încărcată de ură, luminată de o determinare feroce. În clipele acelea, nimeni n-ar fi

putut-o recunoaşte în femeia aceea înverşunată pe casnica blajină care fusese o viaţă întreagă.

– Fii blestemat, spuse Lilith. În numele bietului Ezer, în numele tuturor celor pe care îi ai pe conştiinţă, în numele lui Oswald şi al Sarei, te condamn la moarte.

Mâna lui Lilith nu şovăi nici măcar o fracţiune de secundă. Două focuri seci de armă şi ţeasta lui van der Duick plesni ca un pepene răscopt.

Oswald îşi deschise cu greu pleoapele tumefiate. Părea că nu reuşeşte să distingă silueta din mijlocul încăperii. Nu era nici urmă de mirare în ochii săi, ci numai expresia goală a unuia care a suferit cele mai groaznice chinuri. Alunecând într-o stare de semiconştienţă, murmură:

– Mi-e frig, *Mame-loshen*. Mi-e tare frig.

Când în cele din urmă Breil îşi reveni în simţiri, Sara era lângă el. Se aflau în cabinetul unui medic evreu, fiul unui vechi prieten al familiei Habar, acelaşi care îi oferise lui Lilith tot sprijinul atunci când aceasta hotărâse să vină în Paraguay.

– Cât am dormit? întrebă Oswald, încercând să ignore durerea pe care o simţea în tot corpul.

– Şapte ore. Dacă Lilith ar fi ajuns cu numai câteva minute mai târziu nu ar mai fi fost nimic de făcut. Doctorul Weissmann spune că te vei pune repede pe picioare, îi răspunse Sara zâmbind, iar zâmbetul acela păru să fie pentru Oswald cel mai bun medicament.

– Lilith... Atunci înseamnă că nu am visat. Cine mai știe ce s-a întâmplat?

– Deocamdată nimeni. Am reușit să plecăm de aici ascunși în portbagajul mașinii falsei bucătărese. Lilith ne-a adus direct aici. Dar totul e o chestiune de ore, pentru că în curând cadavrul lui van der Duick, pe care l-am închis în celulă, va fi descoperit.

– Doctorul are un computer în cabinet? Du-mă acolo, Sara.

– Oswald, ești prea slăbit ca să mergi. Așteaptă.

Doctorul îi aduse laptopul său.

Breil tastă cu greutate câteva cuvinte.

– Domnule Damiano, sunt Breil. Sunteți online? Să nu spuneți nimănui că vorbiți cu mine în clipa aceasta. Nimănui! Sunteți singur în birou?

Cinci minute mai târziu sosi și răspunsul.

– Nu sunt singur, Oswald. E și Corrige aici, în fața mea, dar nu e atent la ce fac eu.

– Corrige e un trădător. Vă voi explica totul pe îndelete. Să nu-l pierdeți din ochi: el este cel care ne va duce la încărcătura de plutoniu.

– Vrei să dispun arestarea lui?

– În nici un caz! Presupunând că și-au dus planul la bun sfârșit, probabil că au livrat deja materialul nuclear – sau, și mai rău, bomba gata fabricată –

unor complici sau vreunui grup terorist. Pe ei trebuie să-i neutralizăm, iar arestarea lui Corrige nu ne-ar folosi la nimic acum.

Denver, 2007

Amenințarea unei explozii nucleare și dispariția lui Bernstein îl urmăreau pe Oswald de parcă ar fi avut două piroane imposibil de extirpat înfipte în frunte.

Casa Habar li se părea o oază de tihnă. Chiar și *Mame-loshen* părea să-și fi luat o piatră de pe inimă după ce-și dusese planul de răzbunare la bun sfârșit. Dar Breil nu reușea să-și găsească liniștea.

Trecuseră deja două zile de când se întorseseră acasă. Oswald ținea periodic legătura cu Phil Damiano, după ce-i dezvăluise tot ceea ce descoperise despre înaltul ofițer american.

Fără să bănuiască nimic, Corrige era ținut sub supraveghere douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Când telefonul începu să sune, Oswald se ridică dintr-un salt și nu reuși să-și rețină un geamăt de durere: loviturile de satâr îi provocaseră leziuni adânci.

Vocea lui Uri Tzvi îi trăda starea de spirit.

– L-am găsit! exclamă el în clipa în care Oswald puse receptorul la ureche. L-am găsit pe Bernstein: era într-o barcă cu motor rămasă fără benzină în

mijlocul mării. Acum se află la terapie intensivă: e destul de şifonat şi deshidratat, dar o să scape cu bine. I s-au administrat sedative şi perfuzii. Medicii cred că peste o zi sau două vom putea să vorbim cu el. Înainte de a-şi pierde cunoştinţa a cerut să vorbească urgent cu dumneavoastră.

– Mulţumesc, Uri. Este cea mai bună veste pe care mi-o puteaţi da. Voi lua chiar în seara asta avionul spre Tel Aviv: vreau să vorbesc cu Bernstein cât se poate de repede. Nu ne mai lipsesc decât câteva piese ca să completăm puzzle-ul.

Tel Aviv, 2007

Şoferul care veni să-l ia din separeul sălii de aşteptare a aeroportului Ben Gurion din Tel Aviv era în serviciul Mossadului încă dinainte ca Oswald să fi fost racolat.

– Bine aţi venit, domnule director! spuse bărbatul, repezindu-se să-i ia din mână geanta de voiaj.

– Nimrod, ce bucurie să te revăd. Încetează însă cu acest „domnule director". E ceva vreme de când nu mai dirijez nimic...

– Ştiu asta, domnule Breil. Şi vă asigur că vă regret lipsa în fiecare zi. Pentru mine veţi rămâne cel mai bun director dintre toţi cei pe care i-am cunoscut. Şi credeţi-mă că în toţi aceşti ani am prins o mulţime de directori acolo, la Institut...

– Aşa e, Nimrod. Câţi ani să fie?

– Prefer să nu-i număr, răspunse şoferul. Apoi îi întinse un plic şi spuse: Şeful cel mare mi-a dat asta pentru dumneavoastră, domnule. Mi-a spus să vă transmit că e un mesaj urgent.

Oswald deschise plicul şi scoase cartea de vizită a lui Uri Tzvi ataşată cu o agrafă de o foaie pe care fusese printat un e-mail.

Pe spatele cărţii de vizită scria: „Domnule, Breil, «colegul» Phil Damiano m-a rugat să vă înmânez mesajul acesta de cum aterizaţi. *Shalom*. Bine aţi revenit în Israel."

Mesajul directorului CIA nu era de bun augur.

Am pierdut contactul. Prietenul nostru, generalul, a reuşit să-şi facă pierdută urma cu aproximativ douăsprezece ore în urmă.

Oswald se încruntă, apoi împături foaia şi o puse în buzunar.

Nu era surprins: de câteva zile prevestise că aceasta avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Acum însă, ceea ce avea Bernstein să-i spună devenise de importanţă vitală.

– Mergem la centrul medical Sourasky, îi spuse şoferului.

Oswald fu întâmpinat cu entuziasm chiar şi de medicii care îl tratau pe şeful secţiei 8200 a Mossadului. Cu toate acestea, îi fură îngăduite numai trei minute pentru vizită.

Bernstein avea faţa tumefiată şi arsă de soare, dar bărbatul se strădui să zâmbească la vederea prietenului său.

– Ce onoare, domnule maior! Înseamnă că sunt într-adevăr grav bolnav, din moment ce mi se acordă atât de multă atenţie, remarcă Bernstein, pe un ton şăgalnic. Apoi adăugă: Spuneţi-mi, mai bine, aţi reuşit să descifraţi mesajul?

– Bineînţeles, cum aş fi putut uita metodele folosite de tinerii agenţi Mossad de pe vremuri? Mi-a luat ceva timp, dar am reuşit în cele din urmă să-i dau de capăt. Din păcate, tocmai am fost informat că generalul Corrige a dispărut fără urmă.

– Au construit o bombă. Au de gând să distrugă Israelul, trebuie opriţi, spuse Bernstein cu voce slabă.

Apoi îi povesti tot ce văzuse şi auzise la bordul petrolierului.

În cele câteva minute avute la dispoziţie, cei doi reuşiră să-şi spună totul. Apoi, cu o precizie matematică, medicii centrului medical Sourasky îl invitară pe un ton amabil pe Breil să părăsească salonul.

Oswald urcă din nou în automobilul cu geamuri fumurii şi îi ceru şoferului să-l ducă la un hotel de pe strada Hayarkon, în centrul oraşului. Traficul era intens la ora aceea.

Ajungând în dreptul ambasadei americane, la numărul 71, Oswald tresări brusc: porţile acţionate electronic supravegheate de un corp de puşcaşi marini se deschideau. Din sensul opus al străzii, un automobil cu însemne diplomatice semnaliză dreapta şi

intră pe poarta ambasadei. În clipa aceea, Oswald distinse cu claritate chipul generalului Corrige, aflat pe bancheta din spate a mașinii.

– L-am găsit, Phil! îi spunea Oswald la telefon lui Damiano câteva minute mai târziu. Mașina în care se afla a intrat în curtea ambasadei americane din Tel Aviv.

– Lasă-mi timp să ajung și eu acolo, îi răspunse directorul CIA.

– Mă tem că nu avem timp: am pierdut prea multe zile cu convalescența mea. Trebuie să acționăm imediat, dacă vrem să îndepărtăm pericolul unei catastrofe nucleare.

– Pot ordona în orice clipă ca ticălosul acela de Corrige să fie reținut, fie cu binișorul, fie prin folosirea forței.

– Nu, pentru că în felul acesta ne-am trezi pur și simplu cu spatele la zid, fără nici o posibilitate de reacție: Corrige trebuie lăsat să creadă că poate opera nestingherit, ca și cum nimeni nu i-ar cunoaște intențiile. E singura modalitate prin care putem afla care îi este ținta și, mai ales, să identificăm locul în care a fost ascunsă bomba. Eu zic așa: cât timp dumneavoastră sunteți pe drum spre Israel, pe mine să mă „recomandați“ atașatului vostru pe lângă ambasadă, cu condiția să fie o persoană de încredere. Pentru că nu trebuie să uităm că, din poziția pe care o are, generalul Corrige a reușit să-și creeze o întreagă rețea de prieteni și complici.

– Nici unul dintre oamenii noştri nu ar putea accepta un plan nebunesc ca...

– Exact. După părerea mea, tocmai datorită faptului că nimeni nu-i ştie planurile, Corrige va profita de puterea pe care i-o dă poziţia pe care o are...

– De acord. Îl contactez chiar acum pe omul nostru din Israel şi îi spun să se pună imediat la dispoziţia dumneavoastră.

Douăzeci de minute mai târziu – Dan Hotel din Tel Aviv se afla la câteva clădiri distanţă de ambasada americană –, Woody Ryker stătea pe un fotoliu din apartamentul lui Breil de la ultimul etaj al hotelului.

Bărbatul nu avea deloc aerul unui agent secret clasic: părea mai degrabă un cadet de pe vremuri al academiei West Point. Îşi ducea foarte bine cei cincizeci şi patru de ani abia împliniţi.

Avea ţinută şi gesturi atente, educate. Woody i se părea lui Oswald un bărbat cu purtări aristocratice care mănâncă o portocală slujindu-se de furculiţă şi cuţit. De la un astfel de puşcaş marin nereuşit nu se putea aştepta la promptitudinea în decizii şi rapiditatea în acţiuni necesare în situaţia aceea dramatică.

– Ce-mi puteţi spune, domnule Ryker, despre generalul Corrige, şeful oficiului pentru Afaceri Externe din cadrul Departamentului de Apărare al Statelor Unite? Din câte ştiu, ar fi trebuit să ajungă zilele acestea la Tel Aviv.

– Nu ştiu prea multe despre el, domnule Breil: generalul a venit la ambasadă acum douăzeci şi patru de ore. I-a cerut Excelenţei Sale, domnului ambasador,

să fie cazat acolo pentru efectuarea unor investigații sub acoperire, strict secrete. A adus cu el un computer, susținând că nu are încredere în aparatura ambasadei, care ar putea să nu ofere o securitate absolută a informațiilor.

– Și-a adus computerul personal?

– Da, din motive de securitate. Așa mi-au spus ieri militarii care i-au descărcat bagajele.

– Trebuie să mă introduceți într-un fel sau altul în camera generalului, domnule Ryker. Și asta chiar în clipa asta, fără să fiu văzut de nimeni.

O oră și patruzeci de minute mai târziu, militarii care păzeau poarta ambasadei fură anunțați de sosirea unui transport cu piese de mobilier pentru biroul lui Ryker. Pușcașii marini de la intrarea în instituție controlară actele de transport al mărfii, apoi dădură ordin să fie descărcat camionul.

După ce hamalii ieșiră din birou, Ryker deschise ușa unuia din fișierele metalice pe care aceștia tocmai le urcaseră la etaj. Asemenea unui contorsionist, Oswald reuși să se strecoare afară.

– În sfârșit! exclamă el, dezmorțindu-și gâtul și articulațiile. Nu mai rezistam mult înăuntru. Așadar, unde e camera lui Corrige?

– Exact deasupra celei în care ne aflăm acum. E folosită ca depozit pentru documente, la fel ca tot etajul de sus, de altfel. Cred că e plină de fișiere și dosare de toate felurile. Totuși, Corrige nu s-a formalizat

defel: a spus că pentru ceea ce trebuie el să facă, nu-l vor încurca două-trei dulapuri.

– Unde se află acum generalul, domnule Ryker?

– Are întâlnire cu Excelenţa Sa, ambasadorul. Chiar eu am fixat această întrevedere.

– Ai procedat foarte bine, Woody. Arată-mi drumul şi hai să aruncăm o privire în bârlogul de unde Corrige crede că va declanşa sfârşitul lumii.

Uşa în spatele căreia înaltul ofiţer al Departamentului de Apărare al Statelor Unite îşi stabilise cartierul general nu era blindată, dar era dotată cu o încuietoare dublă, masivă. Spre stupoarea lui Breil, Ryker, care se dovedea mereu plin de surprize, extrase din buzunar cu mişcări de prestidigitator un şperaclu. Îi fură de ajuns câteva mişcări de expert şi în mai puţin de treizeci de secunde uşa se deschise.

Camera părea mai degrabă nelocuită. Peste tot zăceau dosarele, care probabil nu mai încăpuseră în fişierele şi pe rafturile deja ticsite. Un strat gros de praf pusese stăpânire pe fiecare colţişor al încăperii.

Contrastând cu ambientul, un computer curat şi strălucitor trona într-o parte a încăperii.

– Acela este computerul pe care Corrige l-a adus cu el?

– Presupun că da, domnule Breil.

– Pare un calculator obişnuit, doar că are o unitate centrală ceva mai voluminoasă decât un PC, folosit de obicei pentru servere. Să încercăm să descoperim ce ascunde Corrige.

Oswald apăsă butonul de pornire al calculatorului. Zumzetul aparatului îi semnală faptul că programele de inițiere a sistemului de operare intraseră în acțiune.

– Nu uitați că trebuie să ne grăbim, domnule Breil. Nu știu cât va dura întrevederea generalului cu ambasadorul.

Zumzetul încetă brusc, în timp ce pe monitor apăru o fereastră care cerea parola de acces.

În clipa aceea, Oswald realiză cât de mult îi lipsea Bernstein: prietenul său ar fi fost capabil să treacă peste orice barieră electronică în numai câteva minute. Cu inima cât un purice, Oswald se pregăti să tasteze primul cuvânt care îi venea în minte: „Amazon“. Degetele sale se mișcară pe tastatură cu încetineala unui spărgător care încearcă să descopere cifrul unui seif. Deodată, monitorul clipi, dând la iveală pagina de început a celui mai cunoscut sistem de operare din lume.

– Acum să vedem care sunt fișierele secrete ale lui Corrige... murmură Breil, parcurgând lista de programe a computerului.

Însă memoria aparatului se dovedi goală. Nu conținea decât obișnuitele software-uri de instalare oferite la pachet în momentul cumpărării oricărui computer.

– Cum se poate una ca asta? se întrebă Breil cu voce tare. Computerul pare pur și simplu virgin... Deodată, îl străfulgeră o idee și se întoarse îngrijorat spre Ryker: Chemați-i imediat aici pe cei mai

pricepuţi artificieri pe care îi aveţi, specialişti în dezamorsarea unui focos nuclear. Nu mai avem nici o clipă de pierdut!

În secunda următoare, Oswald se repezi spre o cutie de scule pe care o zărise într-un colţ al camerei, luă o şurubelniţă şi începu să-şi facă de lucru la carcasa metalică a unităţii centrale a computerului.

– Foarte bine gândit, domnule Breil. Excelentă capacitatea dumneavoastră de deducţie. Păcat însă că nu vă va fi de nici un folos: şi dumneavoastră, şi Ryker veţi fi deja morţi în clipa în care cea mai mare parte a acestui stat care n-are fi trebuit să existe niciodată va fi ştearsă de pe faţa pământului.

Corrige intrase în cameră, iar în mâna dreaptă ţinea un pistol Smith & Wesson 38 cu amortizor.

– Acest aşa-zis computer nu e altceva decât o banală carcasă, nu-i aşa, Corrige? îl întrebă Breil, fără să-i pese că se afla în raza de acţiune a pistolului. Unitatea centrală este de fapt ascunzătoarea bombei, nu-i aşa?

– Exact. Închipuiţi-vă, domnule Breil, că dintr-o sferă de plutoniu mare cât pumnul, oamenii de ştiinţă iranieni au reuşit să construiască o bombă cu o putere de distrugere de douăsprezece ori mai mare decât bomba de la Hiroshima. Ce vreţi: tehnica progresează...

– Vă daţi totuşi seama că sute de mii de oameni nevinovaţi vor muri, generale Corrige?

– Sute de mii de evrei poate vreţi să spuneţi. În orice caz, dacă rasa din care faceţi parte şi dumneavoastră va supravieţui consecinţelor ce vor decurge din gestul meu – şi mă refer aici la un conflict mondial

fără precedent, cu teritorii întregi devastate de folosirea bombelor nucleare –, probabil că veți găsi și alte state gata să vă dăruiască ținuturi sfinte, așa cum s-a întâmplat la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.

– Ținutul acesta ne aparține, generale Corrige. Știți foarte bine asta, la fel de bine cum știți și faptul că ceea ce vreți să faceți este o crimă împotriva umanității.

– Ceea ce știu este că în sfârșit se va realiza un proiect pe care artizanii rasei ariene ar fi trebuit să-l pună în practică cu mulți ani în urmă. Eu sunt cel care va duce la îndeplinire Operațiunea Amazoanele. Am recuperat materialul nuclear pe care Otto Rahn l-a căutat cât a trăit și îl voi folosi pentru a șterge Israelul de pe fața pământului. Dacă Reichul ar fi avut posibilitatea să construiască atunci această bombă, fără îndoială că istoria ar fi avut astăzi un alt curs. Acum însă voi putea remedia această greșeală a istoriei. Din cenușa războiului nuclear care se va declanșa după explozia acestei bombe se va naște cel de-al Patrulea Reich. Dumneavoastră sunteți acum singura piedică în calea realizării planului meu: acesta este de altfel și motivul pentru care am căutat să vă țin sub control în toată această ultimă perioadă... Îmi pare rău că... colegii mei nu au reușit mai devreme să vă închidă gura pentru totdeauna... Îmi cer scuze, dar acum nu mai am timp să mă întrețin atât de colocvial cu dumneavoastră: trebuie să programez timerul, după care îmi vor fi necesare cel puțin două

ore de zbor ca să mă aflu la o distanță suficient de sigură de epicentrul exploziei. Vă urez ca dincolo, în lumea celor drepți, să se găsească cineva suficient de amabil încât să vă satisfacă întreaga curiozitate de care dați dovadă. Adio pentru totdeauna, Oswald Breil.

De pe coridor se auzi vocea unui lucrător la arhivă, care împingea un cărucior încărcat cu dosare fredonând un cântec celebru al lui Elvis Presley din anii '60. Corrige ezită, iar atenția îi fu distrasă preț de o fracțiune de secundă.

Nu același lucru se întâmplă însă cu Ryker, care, cu o iuțeală surprinzătoare pentru un bărbat flegmatic ca el, se împinse cu toată forța într-un stelaj plin cu documente.

Întreaga structură metalică se clătină, cumpănind câteva clipe în aer. Corrige trase câteva focuri de pistol în direcția adversarilor săi, apoi stelajul se prăbuși peste el.

Oswald reuși să se ferească în ultima clipă din calea raftului de oțel care îl strivi sub greutatea sutelor de biblioraftturi înțesate cu documente.

Corrige rămase nemișcat, cu ochii deschiși și cu craniul zdrobit.

Oswald se aplecă spre Ryker, care zăcea la podea câțiva metri mai încolo. Gloanțele trase de Corrige își nimeriseră ținta, dar rănile agentului CIA nu erau mortale.

– Sunteți rănit, domnule Breil? întrebă cu voce stinsă bărbatul.

– Nu, Woody: sunt teafăr, iar asta o datorez numai curajului şi promptitudinii tale.

– Ce e cu Corrige?

– E îngropat sub o tonă de documente şi are craniul sfărâmat. Nu cred că mai trăieşte.

– Sunt mândru că am avut ocazia să lucrez cu dumneavoastră, mai apucă să zică Ryker înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Golful Guineii, 2007

Platforma fusese construită cu mulţi ani în urmă în golful Guineii, la mai mult de o sută cincizeci de kilometri depărtare de delta fluviului Niger, pentru valorificarea ţiţeiului submarin. Când zăcământul de petrol se epuizase, platforma petrolieră fusese abandonată.

Acum, acel continuu du-te-vino de elicoptere şi ambarcaţiuni părea să fi readus la viaţă uriaşa structură de oţel. Judecând după numărul mijloacelor de transport şi desfăşurarea impresionantă de forţe militare şi de poliţie, se putea spune că la ceremonia de pe insula artificială din largul mării participau numeroşi oaspeţi de vază.

Preşedintele francez luă cel dintâi cuvântul.

Alocuţiunea sa fu presărată cu îndemnuri la fraternitate între popoare şi pace mondială care frizau demagogia.

– Franța, își încheie el discursul, se mândrește să participe la acest proiect de pace, cu speranța că va reprezenta parcursul cel mai potrivit pentru eradicarea sărăciei și a foametei de pe continentul african.

În discursul său, președintele iranian se dovedi mult mai incisiv și mai puțin retoric. Nu manifestă nici o reținere în a mulțumi unui evreu care îi salvase viața, dejucând totodată un atentat care ar fi putut declanșa un război devastator pentru întreaga rasă umană.

– Meritul unor oameni ca Oswald Breil, concluzionă Tahrjani, este acela că reușesc să atragă atenția tuturor asupra celor mai groaznice aspecte ale realității în care trăim. Astfel de bărbați reușesc să demonstreze prin fapte că fraternitatea între ființele umane nu este o utopie; ea chiar există, dacă i se oferă posibilitatea de a se exprima. Sunt fericit că îi datorez viața unui cetățean israelian și mă mândresc cu prietenia lui Oswald Breil. Doresc să declar aici, în mod oficial, că Republica Islamică Iran a hotărât să abandoneze orice proiect care vizează crearea de arme nucleare. De asemenea, începând de azi, politica țării noastre se va orienta spre dezvoltarea unui raport de prietenie și colaborare între Iran, Israel și întregul Occident. Am adus cu noi un mesaj de pace care sunt convins că va fi acceptat și împărtășit de toată lumea. Am pierdut cu toții prea mult timp și prea multe energii pentru cultivarea urii și a rivalității, dar mai putem să reparăm totul. Acesta este motivul pentru

care Iranul a acceptat cu entuziasm să participe la acest proiect sub egida Națiunilor Unite.

Câteva minute mai târziu, Oswald urcă pe scena improvizată, luă o cărămidă și o cimentă într-un colț al uriașei platforme marine. Apoi coborî microfonul la înălțimea sa și își începu discursul:

– Nu știu dacă această cărămidă reprezintă începutul unei noi viziuni asupra viitorului, al viitorului popoarelor, copiilor și familiilor noastre. Să nu uităm totuși că și progresul, cunoașterea și dezvoltarea economică au înaintat cu pași mici. Sunt însă convins că această cărămidă va însemna primul pas spre o colaborare pașnică între civilizații diferite. Nu-mi fac iluzii că Răul va fi definitiv înfrânt sau că vântul înghețat ce-l însoțește va înceta să mai bată, însă știu un lucru: astăzi s-a închis una dintre parantezele cele mai dureroase ale trecutului nostru. Desigur, există altele care rămân încă deschise sau care încă nu s-au deschis. Noi însă vom fi aici și vom face tot ce ne stă în putere ca să le facem inofensive.

Când, în cele din urmă, coborî de pe scenă, Oswald fu salutat cu strângeri călduroase de mână și îmbrățișări de cei care, ca și el, își riscaseră viața pentru a anihila teribila amenințare care ar fi putut schimba pentru totdeauna cursul istoriei.

Se aflau acolo căpitanul Bernstein, Phil Damiano, Yves Tamberly și Woody Ryker, acesta din urmă încă în convalescență. Nu lipsea nici chiar *Mame-loshen* Lilith Habar, care își ștergea întruna ochii înroșiți de lacrimi cu batista. Vârstnica femeie redevenise

pensionara blajină de odinioară: despre perioada în care se transformase într-o răzbunătoare neîndurătoare spunea că fusese împinsă și condusă de o forță exterioară de neoprit.

Când Oswald ajunse lângă Sara, aceasta îi șopti surâzând:

– Îți amintesc că mi-ai promis o vacanță. Și de data aceasta îți cer să-ți respecți imediat promisiunea, Oswald Breil. În plus, eu sunt cea care va hotărî destinația.

Centrala nucleară alimentată cu combustibilul prelevat din bomba dezamorsată urma să intre în funcțiune peste douăsprezece luni. La construcția ei contribuiau toate statele implicate în ultima aventură al cărei protagonist fusese Oswald, de la Paraguay – care pusese la dispoziție un procent important din averea lui van der Duick confiscată de stat – până la Iran și Franța, care hotărâse să nu invoce dreptul de proprietate asupra plutoniului descoperit în Grotte des Chevaliers.

Centrala urma să asigure independența energetică multor regiuni sărace de pe continentul african.

Montségur, 2007

– Ți-am promis într-adevăr o vacanță, însă tu o transformi într-o adevărată tortură! exclamă Oswald gâfâind, în timp ce se avânta pieptiș pe ultima parte a potecii ce ducea la ruinele fortăreței Montségur.

– Mai avem doar câteva zeci de metri, doar n-o să renunți tocmai acum, salvator al lumii ce ești! răspunse Sara pe un toc acid, ștergându-și fruntea de transpirație.

Purta bocanci de munte, pantaloni scurți kaki și un tricou galben. Picioarele sale lungi și bronzate înaintau cu agilitate și dezinvoltură pe cărarea accidentată. Pe umeri, în rucsac, ducea discul sacru al zeului Hosh. În ciuda protestelor sale neîntrerupte, Oswald se descurca la fel de bine ca Sara. Părea că trăise dintotdeauna printre piscuri și povârnișuri.

Ajunseră la ruinele cetății catare însoțiți de o briză plăcută de septembrie și de mirosul ierbii arse de soare.

Femeia trăi sentimentul că acolo, între zidurile maiestuoase, abrupte, și turnurile părăginite mai dăinuia încă spectrul tragediei consumate cu aproape opt sute de ani în urmă.

Sara îl duse pe Oswald spre unul din bastioanele care rezistase atât asediului oștenilor lui Hugues d'Arcis, cât și capriciilor vremii.

– Acesta era turnul central al fortăreței, spuse Sara.

Arătă spre una dintre deschizăturile din zid, apoi scoase din rucsac discul de aur care aparținuse căpeteniilor unui trib preistoric și apoi eroicilor susținători ai ereziei catare, și începu să se joace cu reflexiile razelor de soare.

– Până aici penetrează razele soarelui în ziua solstițiului de vară, traversând tot turnul. Imaginează-ți câte povești ne-ar putea spune fiecare dintre aceste pietre, dacă ar putea vorbi!

– Aşa este. Poveşti despre asedii şi lupte corp la corp, catapulte şi strigătele războinicilor...

– Toţi bărbaţii sunteţi la fel! Iar tu eşti cel mai elocvent exponent al categoriei, Oswald Breil. Nu vă gândiţi decât la războaie, arme şi lupte corp la corp. Dar sunt încredinţată că între aceste ziduri s-au scris şi multe pagini de poveşti de dragoste. Poate că perechile îşi jurau aici iubire veşnică, în vreme ce vedeau cu groază că vrăjmaşul se apropia ameninţător de cetate. Iar iubirea este singurul sentiment capabil să treacă dincolo de spectrul...

– Morţii! rosti o voce ameninţătoare din spatele lor.

Nard Sourush apăruse de nicăieri. Era înarmat cu un pumnal uriaş şi înainta spre ei cu o privire dementă, însetată de sânge.

– Sunt de câteva zile pe urmele voastre, iar acum a sosit, în sfârşit, clipa răzbunării. Îmi voi regla conturile cu voi amândoi, chiar dacă, din păcate, visul stăpânului meu, Pashelvi, nu se va putea împlini niciodată. Tu, evreu pitic ce eşti, vei muri primul.

Namila se repezi spre Oswald, trântindu-l la pământ. Apoi îl prinse de păr, trăgându-i capul pe spate şi expunându-i gâtul loviturii de pumnal. Oswald încercă să reacţioneze, însă priza iranianului era atât de precisă, încât îi bloca orice mişcare.

– Vei muri înjunghiat, aşa cum merită să fie ucis orice necredincios.

Sara nu se pierdu cu firea: îşi trecu discul dintr-o mână în cealaltă, părând că-l cântăreşte, îi pipăi

marginea tăioasă și apoi îl lansă cu putere în direcția atacatorului, imprimându-i o mișcare circulară. Transformat într-o armă letală, discul șuieră sinistru în aer.

Îl izbi pe Sourush chiar la baza gâtului. Namila avu o tresărire, se întoarse spre Sara cu ochii ieșiți din orbite și o expresie mirată pe chip. Îl slăbi din strânsoare pe Breil, ducându-și mâinile la rană și încercând în zadar să oprească sângele care curgea în valuri după ce discul sacru îi retezase jugulara.

Încercă să se apropie de Sara, clătinându-se pe picioare. Ajungând în dreptul deschizăturii din zid se împiedică, pierzându-și echilibrul. Cu ultimele puteri, încercă să se agațe de marginile zidului, dar degetele îi alunecară, iar Sourush se prăbuși în gol. Trupul i se zdrobi de pietrele din curtea de dedesubt.

– Acum chiar că s-a terminat totul. Mulțumesc, Sara, îngăimă Oswald, trăgând cu greu aer în piept.

Sara îl strânse de mână și îl privi fix în ochi. Respira greu, iar în priviri i se citea încă spaima.

Rămaseră o vreme așa, ținându-se de mână, pradă unei tulburări care avea din ce în ce mai puțin de-a face cu teama. Apoi, Sara zâmbi și reluă discuția pe care fuseseră nevoiți s-o întrerupă, încercând să pară detașată și să nu-și trădeze acea nouă emoție care o încerca.

– Vorbeam de jurăminte de iubire... iubirea care este capabilă să treacă până și dincolo de spectrul morții.

Oswald o prinse de mână și o trase spre el. Apoi o sărută pătimaș pe buze. Sara închise ochii și se lăsă în voia lui.

– O iubire ca a noastră. O iubire capabilă să învingă chiar și forțele Răului...

Razele soarelui se reflectară în discul de aur al zeului Hosh abandonat pe pardoseală, lângă ei. Pe peretele opus reflexia razelor compunea un desen straniu, ca un fluture cu aripile desfăcute în zbor.

Nota autorului

Sunt adesea întrebat unde este granița dintre realitatea istorică și fantezie în lucrările mele. De cele mai multe ori sunt tentat să răspund că istoria este întotdeauna scrisă de învingători și, în consecință, oglindește rareori desfășurarea corectă a evenimentelor.

În crearea întâmplărilor și situațiilor în cadrul cărora prind viață personajele plăsmuite de fantezia mea am încercat întotdeauna să fiu cât mai riguros în descrierea circumstanțelor istorice. Și mi-a fost dat să mă lovesc de coincidențe stranii. De altfel, istoria este de multe ori la fel de captivantă ca un roman de aventuri.

Conform raportului medico-legal oficial, Rudolf Hess s-a sinucis în închisoarea de la Spandau pe 17 august 1987. La aceeași dată, cu șaizeci și nouă de ani în urmă, era înființată Societatea Thule, organizația secretă din care făcuse parte și Hess și care a stat la

baza ideologiei naziste. Va trebui însă să așteptăm anul 2017 pentru ca dosarele britanice referitoare la cazul Hess să fie făcute publice.

Dosarul lui Otto Rahn arhivat cu rezoluția „sinucidere“ a stabilit că arheologul german a murit pe 16 martie 1939. În aceeași zi, cu șase sute nouăzeci și șase de ani înainte, cădea ultima fortăreață a catarilor, cea de pe *pog*-ul de la Montségur, locul în care Rahn și-a petrecut cea mai mare parte a vieții, încercând să descopere marele mister al sectei considerate eretice.

După o examinare sumară, trupurile neînsuflețite ale lui Adolf Hitler, Martin Bormann și Heinrich Himmler au fost îngropate în locuri secrete.

Nimeni nu a reușit și nu va reuși vreodată să efectueze un examen medico-legal amănunțit prin care să se certifice fără putință de tăgadă identitățile lor.

Iar convingerea mea fermă este că acolo, în preajma acelor morminte anonime, se poate simți și astăzi adierea unui vânt rece, blestemat. Vântul demonilor...

Mulţumiri

„Fetelor“ mele: Consuelo, Andrea şi Beatrice. Vremea trece, bibliografia mea se îmbogăţeşte şi totuşi voi reuşiţi încă să întâmpinaţi cu zâmbete, gesturi blânde şi mult calm toate ciudăţeniile şi capriciile unui autor prins de meandrele propriului roman.

Mamei mele Maria Luisa care, pentru prima oară, nu-mi va citi cartea.

Tuturor celor care s-au dovedit disponibili faţă de fiecare întrebare de-a mea, încercând să dea un sens nelămuririlor şi curiozităţii mele.

Tuturor celor care au scris despre subiectele tratate în acest roman şi în mod special următorilor:

AA.VV., *Storia e Segreti del Nazismo (Istoria şi secretele nazismului)*, Finson Spa, 2002 (DVD)

Enzo Angelucci, Paolo Matricardi, *Guida pratica agli aeroplani di tutto il mondo (Ghidul aeroplanelor din întreaga lume)*, Mondadori, Milano, 1978

Mario Baudino, *Il mito che uccide (Mitul ucigaş)*, Longanesi, Milano, 2004

Ian Black, Benny Morris, *Israel's Secret Wars (Războaiele secrete ale Israelului)*, Grove Press, New York, 1991

Luigi Bonanate, *Terrorismo internazionale (Terorism internaţional)*, Giunti, Florenţa, 2001

Robert de Boron, *Il libro del Graal. Giuseppe di Arimatea, Merlino, Perceval, (Cartea Graalului. Iosif din Arimateea, Merlin, Parsifal)*, Adelphi, Milano, 2005

Mario del Pero, *La CIA. Storia dei servizi segreti americani (CIA. Istoria serviciilor secrete americane)*, Giunti, Florenţa, 2001

R. di Nunzio, U. Rapetto, *L'atlante delle spie (Atlasul spionilor)*, BUR, Milano, 2002

G. Filoramo, M. Massenzio, M. Raveri, P. Scarpi, *Manuale di storia delle religioni (Manual de istoria religiilor)*, Laterza, Roma-Bari, 1998

Jean Flori, *Cavalieri e cavalleria nel Medioevo (Cavaleri şi cavalerism în Evul Mediu)*, Einaudi, Torino, 1999

Ernest Fornairon, *La tragedia dei catari. La crociata contro gli albigesi, 1207–1244 (Tragedia catarilor. Cruciada împotriva albigenzilor, 1207–1244)* Sugar, Milano, 1969

Antomio Frescaroli, *La Gestapo (Gestapoul)*, De Vecchi Editore, Milano, 1967

Nicholas Goodrick-Clarke, *Le radici occulte del nazismo (Rădăcinile oculte ale nazismului)*, Sugar-Co Edizioni, Milano, 1992

Jean Guilaine, *Guida alla Preistoria (Ghid prin Preistorie)*, Gremese Editore, Roma, 2004

Robert Jackson, *Submarines of the World (Submarinele lumii)*, Amber Books Ltd. for Grange Books, London, UK, 2000

Eric A. Johnson, *Il terrore nazista (Teroarea nazistă)*, Mondadori, Milano, 2001

Jean Markale, *Santi o eretici? L'enigma dei catari (Sfinți sau eretici? Enigma catarilor)*, Sperling & Kupfer, Milano, 2005

François Massoulié, *I conflitti del Medio Oriente (Conflictele din Orientul Mijlociu)*, Giunti, Florența, 2003

Otto Rahn, *Crociata contro il Graal (Cruciadă împotriva Graalului)*, Soc. Editrice Barbarossa, Saluzzo, 1999

Otto Rahn, *La Corte di Lucifero (Curtea lui Lucifer)*, Soc. Editrice Barbarossa, Saluzzo, 1989

Jean Richard, *La grande storia delle crociate (Marea istorie a cruciadelor)*, Newton & Compton, Roma, 1999

Michel Roquebert, *I catari. Eresia, crociata, Inquisizione dall'XI al XIV secolo (Catarii. Erezia, cruciada, inchiziția secolelor XI–XIV)*, San Paolo, Cinisello Balsamo, 2003

Christian Salès, *Secrets & légendes du Pays Cathares (Secrete și legende din țara catarilor)*, Racines Occitanes, 2003 (DVD)

Elena Spagnol, *Enciclopedia delle citazioni (Enciclopedia citatelor)*, Garzanti, Milano, 2000

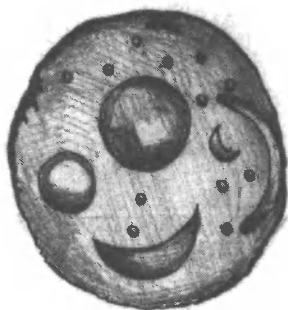
Rudiger Sunner, *Schwarze Sonne (Soarele negru)*, Absolut Medien, 1997 (DVD)

Georges Tate, *Le Crociate. Cronache dall'Oriente (Cruciadele. Cronici din Orient)*, Electa Gallimard, Torino, 1994

Wewelsburg, Westfalischen Landesmedienzentrums, 2006 (DVD)

Francesco Zambon, ediție îngrijită de, *La cena segreta. Trattati e rituali catari (Cina cea de Taină. Tratate și ritualuri catare)*, Adelphi, Milano, 1997

Mulțumiri și infinitelor posibilități de informare pe care le oferă internetul; site-urile referitoare la subiectele tratate în acest roman sunt în măsură să satisfacă toate curiozitățile.

Discul lui Hosh

„CONFORM RAPORTULUI...
medico-legal oficial, Rudolf Hess s-a sinucis în închisoarea de la Spandau pe data de 17 august 1987. Exact în aceeași zi, cu șaizeci și nouă de ani mai devreme, se înființează Thule, societatea secretă din care a făcut parte și Hess și care a stat la baza ideologiei naziste. Dar trebuie să așteptăm anul 2017 pentru ca dosarele britanice referitoare la cazul Hess să fie date publicității.

CONFORM DOSARULUI OTTO RAHN,
arhivat cu verdictul «caz de sinucidere», arheologul german a murit pe data de 16 martie 1939. Exact în aceeași zi, dar cu șase sute nouăzeci și șase de ani mai devreme, cădea ultima fortăreață a catarilor, cea de pe *pog*-ul de la Montségur, locul în care Rahn își petrecuse cea mai mare parte a vieții, încercând să descopere marele mister al sectei medievale.

TRUPURILE NEÎNSUFLEȚITE...
ale lui Adolf Hitler, Martin Bormann și Heinrich Himmler au fost, după o examinare sumară, îngropate în locuri absolut secrete. Nimeni nu a reușit și nu va reuși vreodată să efectueze un examen medico-legal amănunțit prin care să se certifice fără putință de tăgadă identitățile lor.

Iar convingerea mea fermă este că acolo, în preajma acelor morminte anonime, se poate simți și astăzi adierea unui vânt rece, blestemat. VÂNTUL DEMONILOR..."

MARCO BUTICCHI

LeiN 37.90

LeiN 10.00

ISBN 978-973-143-225-0

www.nemira.ro